

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

Kmm0902.

தொல்காப்பியம். நச்சினூர்க்கினியம்.

பொருளதிகாரம்.

முதலாவது

அகத்திணையியல்.

—•••••—

க. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்
முற்படக்கிளந்த வெழுதிணையென்ப.

என்பது குத்திரம். சிறுத்த முறையானே பொருளினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின் இது பொருளதிகாரமென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது நான்மீனின் பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினுற்போல்வதோர் ஆகுபெயர். பொருளாவன அறம்பொருளின்பமும், அவற்றது நிலையின்மையும், அவற்றினிங்கிய வீடுபேறமாம். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே, இவற்றின் பகுதியாகிய முதல் கரு உரியும், காட்சிப்பொருளுங் கருத்துப்பொருளும், அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும்புகளும், அவற்றின்பகுதியாகிய இயங்குதிணையும் கிளைத்திணையும், பிறவும், பொருளாம்.

எழுத்துஞ்சொல்லும் உணர்த்தி அச்சொற்றொடர்கருவியாக உணரும் பொருள் உணர்த்தலின், மேலதிகாரத்தோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. அகத்திணைக்கண் இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்றுபொருளும் உணர்த்துப. இது வழக்குறையாதலிற் பெரும்பான்மையும் நான்வகைவருணத்தார்க்கும் உரிய இல்லறம் உணர்த்திப் பின் தறவறமுஞ் சிறுபான்மை கூறுப. அப்பொருள்கள் இவ்வதிகாரத்துட்காண்க. பிரிதனியித்தங்கூறவே, இன்பநிலையின்மையுங்கூறிக், “காமஞ்சான்ற” என்னுங் கற்பியற்குத்திரத்தாற் தறவறமுங்கூறினார். வெட்சிமுதலா வாகையீராக அறனும் பொருளும்பயக்கும் அரசியங்கூறி, அவற்றதுநிலையின்மை காஞ்சி

யுட்கறவே, அறநூல்பொருளும் அவற்றதனிலையின்மையுங் கூறினார். “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பச்சமும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இவ்வறமும் தறவறமங்கூறினார். இந்நிலையாமைபாலும் இவற் றுளும் வீட்டிற்குக் காரணங்கூறினார். இவ்வகைக்கறவே, இவ் வாயிரியர் பெரிதும் பயன் தருவதோர் இலக்கணமே கூறினாரா யிற்று; இதனாற்செய்த புலனெறிவழங்கினையுணர்ந்தோர். இம்மை மறுமைவழுவாமற் செம்மைசெறிபாற் துறைபோவராதலின்.

இப்பொருளை எட்டுவகையால் ஆராய்ந்தாரென்ப; அவை அக த்தின புறத்தினையென இரண்டுதினை வருத்த, அதன்கட் கைக் கிணமுதற் பெருத்தினையிறுவாயேழும் வெட்டிமுதற் பாடாண்டி னையிறுவாயேழுமாகப் பதினான்குபால்வருத்த, ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கவி பரிபாடன் மருட்பாவென அறுவகைச்செய்யுள் வருத்த, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் செய்தலென நால்வகைகி ணையற்சி, நிறுபொழுதாறும் பெரும்பொழுதாறுமாகப் பன்னி ரண்டொலம் வருத்த, அகத்தினையவழுவேழும் புறத்தினையவழுவே ழுமெனப் பதினாருவழுவமைத்த, நாடகவழக்கும் உலகியல் வழக்குமென இருவகைவழக்குவருத்த, வழங்கிடமுஞ்செய்யுள் டமுமென இரண்டிடத்தான் ஆராய்ந்தாராதலின். எட்டிறத்த பல் வகையான் ஆராய்ந்தாரென்பார் முதல்கருவுரியுந் திணைதொறும் ரீதியபெயருந் திணைகிணப்பெயரும் இருவகைக்கைகோளும் பன்னி ருவகைக்கற்றும் பத்துவகைக்கேட்போரும் எட்டுவகைமெய்ப்பா டும் நால்வகையுமமும் ஐவகையாபுமென்பார்.

இனி இவ்வோத்த அகத்தினைக்கெல்லாம் பொது இலக் கணமுணர்த்தாதலின் அகத்தினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. என்ன? எழுவகையகத்தினையுள் உரிமைவகையால் நிலம்பெறுவ ன இவைபெனவும் அந்நிலத்திடைப் பொதுவகையால் நிலைவன கைக்கிண டெருத்தினைய பாலையெனவும் கூறலானும், அவற்றுட் பா டுத்தினையிலவகையால் நிலைவனதெனப்பட்டு எரிவகையொழுக்க ட்நிலைவின்னுழி அந்நான்களுள்ளும் பிரிதற்பொருட்டாய்த் தான் பொதுவாய் நீக்குமெனக் கூறலானும், முதல்கருவுரிப்பொருளும் உமக்களும் மாயும் பொதுவகையாற் கூறப்படுதலானும், பிற டும் இன்னோரன்ன பொதுப்பொருண்மைகள் கூறலானுமென்பது. இவ்வகைம் ஒதிய அகத்தினைக்குச் சிறப்பிலக்கணம் என்ன ஒத்த க்களாற்கூறப. ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒடுகின்ற னாலத்தப் பிரித்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின்பின்னர் அவ்விரு

வரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்த
தெனக்கூறப்படாததாய், பாண்டம் உள்ளத்தனாவே நகர்ந்து
இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகமென்றார். என
வே, அகத்தே கீழ்க்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆ
குபெயராம். இதனை ஒழித்தன ஒத்த அன்புடையார்தாமேயன்றி
எல்லார்க்குத் துப்த்துணரப்படுதலானும் இவை இவ்வாறிருந்ததெ
னப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் அவை புறமெனவேபடும். இன்
பமேயன்றித் துன்பமும் அகத்தே கீழமுமாவெனின், அதவும் கா
மம் கண்ணிற்றேல் இன்பத்துள் அடங்கும். ஒழிந்த துன்பம் புற
த்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைக்கப்பட்டமையிற் புறத்தினைப்பா
லவாம். காமநிலையின்மைபான் வருத் துன்பமும் தாபத்தினை தபு
தாரதினபென வேறும். நினைபாவது ஒழுக்கம்; இயல் இலக்
கணம்; எனவே, அகத்திணையிலென்றது இன்பமாயிவ ஒழுக்கத்
தினது இலக்கணமென்றவாறாயிற்று. இவ்வோத்துக்கள் ஒன்றற்
கொன்றியைபுடைமை அவ்வவ்வோத்துக்களுட்கூறாதும்.

இனி, இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், கூறக்கருதி
யபொருளெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துதலாயிற்று. இதன்பொருள்.
கைக்கிளை முதலாக = கைக்கிளையெனப்பட்ட ஒழுக்கம் முதலாக :
பெருந்தினை இறுவாய் = பெருந்திணையென்னும் ஒழுக்கத்தினை இறு
திபாக்யுடைய ஏழிணையும் : முற்படக் கிளந்த ஏழுநினை என்ப =
முற்படக் கூறப்பட்ட அகத்திணையேமென்று கூறவர் சூரிசியர்.
என்றவாறு. எனவே, பிற்படக்கூறப்பட்ட புறத்திணையும் ஏழுள
வென்றவாறாயிற்று. எனவே, அப்பதினான்குமல்லது வேறுபொ
ருளின்றொன வரையறுத்தாராயிற்று. அகப்புறமும் அவைதம்முட்
பகுதியாயிற்று. முதலும் ஈறம்கூறித் திணையேமெனவே : "கடு
கிணந்தினை" உளவாதல் பெறுதும் ; அவை மேற்கூறப.

கைக்கிளையென்பது ஒருமருங்கு பற்றிய கேள்வமை. இஃது
ஏழாவதன் தொகை. எனவே, ஒருதலைக்காமமாயிற்று. எல்லாவற்
றினும் பெரிதாகிய நினைபாதலிற் பெருந்திணையாயிற்று : என்னை?
என்வகைமணத்தினுள்ளும் கைக்கிளைமுதல் ஆறுநிணையும் காண்கு
மணம் பெறத், தானொன்று காண்குமணம்பெற்றுடைத்தலின். பெ
ருந்திணையிறுவாய் பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொ
ழித்தொகை. முற்படக்கிளந்தவென எடுத்தலோசைபாற்கூறவே
"பிற்படக் கிளந்த ஏழுநிணையுளவாயிற்று. அவை வெட்டி வஞ்சி
உழிஞை தும்பை வாகை காஞ்சி பாடாண்டினை என வரும்.

ஒழிந்தோர் பன்னிரண்டென்றாராதலிற் புறத்தினையெழுந்
றதென்னையெனின், அகங்கை இரண்டிடையார்க்குப் புறங்கை நா
ன்காகாது இரண்டாயவாறுபோல, அகத்தினையெழுற்குப் புறத்
தினையெழுன்றலே பொருத்தமுடைத்தாயிற்று. எனவே, அகத்
தினைய்க்குப் புறத்தினை அவ்வக்கிலத்து மக்கள்வகையாற் பிறந்த
செய்கைவேற்றுமைபாதலின் ஒன்றொன்றற்கு இன்றியமைபாதவா
றாயிற்று. கார்க்கை அவ்வெழுற்கும் பொதுவாகிய வழுவாதலின்,
வேறுதினையாகாது. என்வகை மனனும் எதிர்சென்றுகூறுவ
தாகலானும், காமஞ்சாலாவிகமைப்பருவம் அதன் கண்ணதாக
லானும், கைக்கிணியை முற்கூறினார். என்பவென்றது அகத்திய
குறா. இக்குறியில்களும் அகத்தியகுறிட்டவென்றுணர்க. (க)

உ. ஆவற்றுள், நடுவ ணைத்தினை நடுவண தொழியிப்
படுதினா வையம் பாத்திய பண்பே.

இது முற்கூறிய ஏழனுட் தமக்கென கிலம் பெறுவனவும்
பெருதனவும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஆவற்றுள் = முற்கூறிய ஏழு
தினையுள்: நடுவன் ஐத்தினை = கைக்கிணியெழுந்தினைக்கு நடுவுநி
ன்ற ஐத்தொழுக்கத்தினை: படு தினா வையம் பாத்திய பண்பே =
ஒலிக்குத் தினாருழ்க்த உலகிற்கு ஆசிரியன் பருத்துக்கொடுத்த
இலக்கணத்தை: நடுவணது ஒழிய = நடுவணதாகிய பாணியை அவ்
வுலகம்பெருதேகிற்கும்படியாகச் செய்தார்.—எ-று. எனவே, பா
னும் அவ்வாறே தாட்செய்வவென்றார்.

உலகத்தைப் படைக்கின்றகாலத்துக் காடும் மலையும் காடுங்
கடற்கணாயுமாகப் படைத்த, இங்நால்வகைகிலத்திற்கு ஆசிரி
யன் தான்படைத்த ஐவகை ஒழுக்கத்திற் பாணியொழிந்தனவற்
றைப் பருத்துக்கொடுத்தான். அப்பாண வணையபோல ஒருபாற்ப
டாது. நால்வகை கிலத்திற்கும் உரியவாகப் புலனெறியுழக்கஞ்செ
ய்தவருதல்பற்றிப் பாணக்கு நடுவணதென்னும்பெயர் ஆட்சியுங்
குணனும் காரணமாகப்பெற்றபெயர். “நடுவுநினைத்தினையே நண்ப
கவுவேனில்” என ஆள்ப. புணர்தல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல்
என்பவற்றிற்கு இடையே பிரியுக்கூத்தலானும், நால்வகையுலகத்திற்
கிடையிடையே “மூலியுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் திரித்து - நல்
லியல் பழித்து நடுக்குதய குறுத்தப் - பாண பென்பதோர் படியங்
களென்றும்” என முதற்பொருள்பற்றிப் பாணிகூத்தலானும், நடு
வணதாகிய நண்பகற்காலக் தனக்குக் காலமாகலானும், புணர்தற்
ளும் இருத்தற்கும் இடையே பிரியவைத்தலானும், உலகிப்பொ

ருளான அறம்பொருளின் பங்களுள் நவெனதாய பொருட்டுத் தான்காணமாகலானும், நவெனதெனக் குணங்காணமாயிற்று.

பாயிரத்துள் எல்லாகூறியதன்றி ஈண்டும் எல்லாகூறினார், புறநாட்டிருந்து தமிழ்ச்செய்யுள்செய்வார்க்கும் இதுவே இலக்கணமாமென்றற்கு.

இவ்விலக்கணம் மக்கள் ததலிய அகணாந்திணைக்கேயாதலின் இன்பமேநிகழ்க் தேவர்க்காகா. “காமப் பருதி கடவுளும் வணாயார்” என்பதுபுறம். நவெனாற்றிணையென்னுது ஐந்திணையென்றார், பாணியும் அவற்றோடொப்பச்சேற்றகு. இத்திணையை மூன்றாக மேற்பகுப்பர். (உ)

உ. முதல்கரு விரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
துவலுங் காலை முறைசிறத் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாமுங் காலை.

இது நவெனாந்திணையைப் பகுக்கின்றது. (இ-ள்.) பாடலுள் பயின்றவை நாமும் காலை = புலனெறிவழக்கிடைப் பயின்ற பொருட்களை ஆராயுங்காலத்து: முதல் கரு உரிப் பொருள் என்ற மூன்றே = முதலுங் கருவும் உரிப்பொருளும் என்றமூன்றேயாம்; துவலுங் காலை முறை சிறத்தனவே = அவைதாம் செய்யுள் செய்யுங்கால் ஒன்று ஒன்றளித் திறந்து வருதலுடைய.—எ-று. இங்ஙனம் பாடலுட்பயின்ற பொருள்முறை மூன்றெனவே, இம்மூன்றும் புறத்திணைக்கும் உரியவென்பது பெறுதும். அது புறத்திணைக்குத்திரங்களுள் “வெட்டு தானே குறிஞ்சியது புறனே” என்பன முதலியவற்றோற் கூறப.

முதலிற் கருவுங் கருவில் உரிப்பொருளுஞ் சிறந்தவரும். இம் மூன்றும் பாடலுட் பயின்றவருமெனவே வழக்கினுள் வேறு வேறு வருவதன்றி ஒரங்கு வீழாவென்பதுஉம், நாமுங்காலை யெனவே புலனெறிவழக்கிற் பயின்றவாற்றான் இம்மூன்றினையும் வணாயறத்துக் கூறுவதன்றி வழக்குகோக்கி இலக்கணங் கூறப்படாதென்பதுஉம் பெறுதும்; “எல்லுவகத்து, வழக்குஞ் செய்யுறு மாயிகு முதலின்” என்று புருத்தமையிற் பொருளும் அவ்விரண்டினுளும் ஆராய்தல்வேண்டதலின்.

இஃது இல்லதெனப்படாது, உலகியலேயாம். உலகியலின் மேல், ஆகாயப்பூ காற்றிறென்றுழி அது ரூடக் கருதுவாருமின்று.

மயங்கக்கூறிகுனென்று உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும் இழித்திடப்படும். இச்செய்யுள்வழக்கினை நாடகவழக்கென மேற் கூறினார், எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்புகளும் உலகியல் போலாத உன்னோன் தலைவனாக இல்லதபுணர்த்தன் முதலாகப் புனைத்துணாவனையாற் கூறும் நாடக இலக்கணம் போல யாதா னுமொரோவழி ஒருசாரார்மாட்டு உலகியலான் நிகழும் ஒழுக் கத்தினை எல்லார்க்கும் பொதுவாகி இடமும் காலமும் நியமித் துச் செய்யுட் செய்த ஒப்புமைநோக்கி, மற்ற இல்லோன் தலைவ னாக இல்லதபுணர்க்கும் நாடகவழக்குப்போல் காணிக்கொள்ளா னாம் "நாடகவழக்கு" என்னுஞ் குத்திரத்திரத்துட்குறதும்.

"கனங்கொளருவிக்கொன்செழு நாடன் - குறும்பொறை நாட் னவ்வய லுரான் - நெண்டடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டையிற் - கரும்பகல் வருத்திக் கையறுமான் - கொடுங்கழி செய்தலுங் கூம்புந் - காண் வரினும் களைகுரோ விலரே." என இவ் ஐங்குறுதூற்றுள் இடம் நியமித்துக்கூறியது செய்யுள்வழக்கு.

இனி அனையமுறையே நிறுத்துவருமாறு :—

"முன்னிவைந்துதி தோன்ற வில்லமொடு - ஸைங்காற் கொ ல்றை மென்பினி யவழி - விரும்புகிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற் - பரலவ வடைய வீரன் தெறிப்ப - மலர்ந்த ஞாலம் புலம்பு புறங் கொடுப்பக் - கருவி வானங் கதழுறை சிதறிச் - கார்செய் தன்றே கவின்பெறு காணங் - ஞாங்குனைப் பொலிந்த கொய்சவற் புரவி - நரம்பார்ப் பன்ன வரங்குவன் பரிபப் - பூத்த பொங்கர்த் துனை யொடு வதியுந் - தாதுன் பறவை பேதற வஞ்சி - மணிந வார்த்த மாணவனைத் தேரி - னுதுக்கான் போன்றங் குறும்பொறை நாடன் - கறக்கிசை விழவி னறங்கைக் குணது - கொடும்பெருங் குன்றத்த மன்ற காந்தட் - போதவி முலரி நாறு - மாய்தொடி யரிவைநீன் மாணலம் படர்ந்தே." குறித்தகாலம்வந்தது, அங்கும்வந்தாரொன டூற்றுவித்தது. இக்கனிற்றியானைநினைபுண், முன்னக்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் நிறப்பெய்திமுடிந்தது.

"கிண்பா ராட்டுங் கொடை வயக்கன்று - முனைதரு பூட்டி - வே ள்கொரு கருத்தி - வானிற வருவி னென்று யின்னிப் - பருவுதைப் பட்டினி சிதறி வானவின்னு - பெருவரை நளிரினெம யதிர வட்டித் தப் - புயலே துணாஇய விவலிரு னகொன் - விழவிழைப்பிபாலிந்த னாண்பின் சாயத் - நடைஇத் திரண்ட நின்றோள்சேர் பல்லதைப் -

படாஅ வாகுமெம் கண்ணென நீயு - மிருண்மயங் கியாமத் தியவுக்
கெட விலங்கி - வரிவயங் கிரும்புவி வழங்குர்ப் பார்த்கும் - பெரு
மலை விடாகம் வரவரி தென்னாய் - வடவெளி தாக வென்னுதி
யதனா - னுண்ணிதற் கூட்டிய பமொ னூரத் - தன்னிது கமழு தின்
மார் பொருநா - ளடைய முயங்கே மாயின் யாரும் - விறலிழை
நெமிழச் சாய்து மதுவே - யன்னை யறியினு மறிக வலர்வா - யம்பன்
முதூர் கேட்பினுங் கேட்க - வண்டிறை கொண்ட வெரிமரு டோ
ன்ற - லொன்பூ வேங்கை கமழுந் - தன்பெருஞ் சாரப் பகல்வர்
திமே." இஃது இடத்துப்ப்த்தப் பகற்குநீரோர்தவாய்பாட்டான்
வணாவுகடாயது. இம் மணிமிடைபவளத்துட், குறில்கிக்கு முத
லுங்கருவும் வந்த உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்திமுடிந்தது.

"வெண்பெடத் ததைந்த கண்ணி பொண்டழ - ஓருவக் குதினா
மழவ ரோட்டிய - முருக னற்போர் நெடுவே ளாலி - யறுகோட்
டியாணைப் பொதனி யாங்கட் - கிறகா ரோடன் பயிலெடு சேர்த்
திய - கற்போற் பிரியல மென்ற சொற்கு - மறந்தனர் கொல்லோ
தோழி சிறந்த - வேய்மருள் பணைத்தோன் குெமிழச் சேய்நாட்
டுப் - பொலங்கல் வெறுக்கை தருமார் கிலம்பக - வழல்போல் வெங்
கதிர் பைதறத் தெறுதலி - னிழறேய்க் துலறிய மடித்தவ ணடிகாய் -
பறுகீர்ப் பைஞ்கண யாமறப் புலந்தலி - னுருகெற் றொறியும் வெம்
மைய யாவரும் - வழங்குந ரின்மையின் வெளவுந் மடியச் - சரம்
புல்லென்ற வாற்ற வலங்குந்னை - நாரின் முருங்கை கவீரல் வான்
பூச் - குலங் கடுவனி பெடுப்ப வாகும் - றுடைதினைப் பிதிர்விற் பொ
ங்குமுன் - கடல்போ ரேன்றல் காடிநத் தோரோ." இக்களிற்றியாணை
நீளாயுட், பாலைக்கு முதலுங்கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்
பெய்திமுடிந்தது. இது பிரிவிடையாற்றாது தோழிக்குக்கூறியது.

"சேற்றநிலை முனைஇய செங்கட் காரா - ஐர்மடி கங்குலி
னோன்றனை பரிந்து - கூர்முன் வேலி கோட்டினி னீக்கி - நீர்முதிர் ப
முளத்துமீனுட னிரிய - வந்தும்பு வன்னை மயக்கித் தாமரை - உண்
தே பனிமல ராகு மூர் - யாரா யோகிற் புலக்கேம் வாகுந் - துறை
யிறத் தொளிஞ்ச் தாழிருங் கூந்தற் - பிறமு மொருத்தினைய யெம்ம
னைத் தத்து - வதுவை யபர்த்தனை - பென்ப வல்தியாக் - கூறேம் வா
ழிய ரெந்தை சேறாக் - கனிதுடை யிருஞ்சமந் ததைய துறு - மொ
ளிறுவாட்டானைக் கொற்கைச் செழியன் - பிண்ட நெல்லி னள்ளு
ரன்னவெம் - மொண்டொடி நெமிழினு நெமிழக - சென்றி பெரும
கிற் றகைக்குநர் யாரோ." இது வாயின்மறுத்தது. இக்களிற்றி

யானகியாயுள், மருதத்திற்கு முதலுங்கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் றெப்பெய்தி முடித்தது. வன்சேது பனிமலனொனவே வைக றையும் வந்தது.

“காணன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப - கீனிறப் பெருங்கடல் பா டெழுக் தொலிப்ப - மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி - குலையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர - வசைவன் டார்க்கு மல்குறு காலைத் - தாழை தளரத் தூச்சி மாலை - யழிதக வந்த கொண்ட லொடு கழிபடர் - காமர் கெஞ்சங் கையறு பிணையத் - துயரஞ்செ ய்துதாம் மருளா ராயினு - மருஅ லியரோ வவருடைக் கேண்மை - யளியின் மையினவ னுறைய முனைஇ - வாரற்க தில்ல தோழி சுழனி - வெண்ணெல் வரிஞர் பிள்ளைத் ததும்புக் - தன்னுமை வெரீஇய தடந்தா னுணா - செறிமடை வயிநிற் பிளிற்றிப் பெண் ணை - யகமடற் சேக்குந் துறைய - னின்றாயின் மார்பிற் சென்றவெ ன் னொஞ்சே.” இக் களிற்றியானகியாயுள், செய்தற்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் றெப்பெய்திமுடித்தது. இது பொருட்பிரியிடைத் தோழிக்கு உரைத்தது.

இச்சிறப்பானே முதலின்றிக் கருவும் உரிப்பொருளும் பெறு வனவும் முதலுங்கருவுமின்றி உரிப்பொருளே பெறுவனவும் கொ ள்க. “திருகடர் விளங்கு மாசில்கம்பி - னரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோனொடு - சின்னுடைக் கேண்மை யெவனோ முல்லை - விரும்பல் கூத்த ஞற்றமு - முருத்தேர் வெண்ப லொளியுந் பெறவே” இது பொருள்வயிற் பிரிந்தோன் காத்து வினைத்து உரைத்தது. முதற்பொரு ளின்றி வந்த முல்லை.

“கூர்தை வினாஇய தன்னறங் கண்ணி - யிணையரேவ வியங் குபரி “கடைஇப் - பகைமுனை வலிக்குந் தேரொடு - வினைமுடித் தனர்க்கு” காது லோரே.” இது வந்தாரொன்றாற்றுவந்தது. முத லுங்கருவுமின்றி வந்த முல்லை.

“நிறைபாத்த சாத்த மறவெறித்த காளா - துறையெதிர்த்து வித்தியு முழைந் - பிறையெதிர்த்த - தாமரை போன்முகத்துத் தாழ்ஞழலிர் காணீரோ - வேமரை போத்தன வீண்டு.” இது மதியு டம்படுத்தது. இது முதற்பொருளின்றி வந்த குறிஞ்சி.

“முதக்குறைத் தனளே முதக்குறைத் தனளே-மனைய மொன் றேத் கண்ணி - முனையும் வாரா முதக்குறைத் தனளே.” இஃது இ னையுள் வினையினென்றது. முதலுங்கருவுமின்றி வந்த குறிஞ்சி.

நாளு நாளு மாள்வனை யழுங்க - வில்லிருத்து மகிழ்வோர்க்
கில்லையாற் புகழென - வொன்பொருட் கைவரைய் காதலர் - கண்
பனி துடையினித் தோழி .கீயே." வற்புறுத்தாற்றியது; இஃ
து உரிப்பொருளுொன்றுமே வந்த பாலை.

"பூங்கொடி மருங்கி னெங்கை கேண்மை - முன்னும் பின்னு
மாகி - யின்னும் பாண னெம்வயி னானே." இது வாயின்மறுத்தது.
உரிப்பொருளுொன்றுமே வந்த மருதம்.

"அங்கண் மதிய மரலின்யாப்ப் பட்டெனப் - பூசல் வாயாப்
புலம்புமனைக் கலங்கி - பேதின் மாக்களு ளோவர் தோழி -யொன்று
சோர்வா ரில்லைத் - தென்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே."
கழிபடர். இது பேராலும் உரிப்பொருளானும் செய்தலாயிற்று.
இங்ஙனம் கூறவே உரிப்பொருளின்றேற் பொருட்பயனின்றென்
பது பெற்றும். இதனானே முதல்கருவுரிப் பொருள் கொண்டே
வருவது நினைவாயிற்று. இவை பாடலுட்பயின்ற வழக்கே இலக்
கணமாதலின் இயற்கையாம். அல்லாத சிறுபான்மைவழக்கினைச்
செயற்கையென மேற்பகுப்பர். (உ)

ச. முதலெனப் பவேது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென மொழிப வியல்புணர்ந்தோரோ.

இது நிறுத்தமுறைபானே முதல் உணர்த்தவான். அதின்பகு
தியும் அவற்றுட்சிறப்புடையனவும் இல்லனவும் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) முதல் எனப்படுவது = முதலெனச் சிறப்பித்தக் கூறப்படு
வது : நிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்பு என மொழிப = நிலனும்
பொழுதும் என்னும் இரண்டினது இயற்கைநிலனும் இயற்கைப்
பொழுதுமென்றகூறப்: இயல்பு உணர்ந்தோரோ = இடமும்சாலமும்
இயல்பாக உணர்ந்த ஆசிரியர்.—எ - று. ஐந்தினைக்கு ஈருத்த
பொழுதெல்லாம் இயற்கையாம்; செயற்கைநிலனும் பொழுதும்
முன்னர் அறிபப்படும். இயற்கையெனவே செயற்கைநிலனுக்கு செ.
யற்கைப்பொழுதும் உளவாயிற்று. மேற் பாத்திய நான்கு நில
னும் இயற்கைநிலனும். முதல் இயற்கையென்றதனாற் கருப்
பொருளும் உரிப்பொருளும் இயற்கையுக்கு செயற்கையுமாகிய 'சிற
ப்புக்கு சிறப்பின்மையும் உடையவாய்ச் சிறுவரலினவென மயக்க
வகையாற் கூறுமாறு மேலேகொள்க. இனி நிலத்தொடு காலத்தி
னையும் முதலென்றலிற் காலம்பெற்று நிலம்பெருத பாலைக்கும்
அக்காலமே முதலாக அக்காலத்து நிகழும் கருப்பொருளுங் கொ
ள்க. அது முன்னர்க்காட்டிய உதாரணத்தட் காண்க. (ச)

இ. மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருளான் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத செய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

இது கவினது ஒழிந்த காண்காலும் அவ் வையத்தைப் பகுப்பின்றது. (இ - ன்.) மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும் சேயோன் மேய மை வரை உலகமும் வேந்தன் மேய தீம் புனல் உலகமும் வருளான் மேய பெரு மணல் உலகமும் = கடல் வண்ணன் காதலித்த காடுறையுலகமுஞ், செங்கேழ்முருகன் காதலித்த வான் தம்பிய வரைகுழலகமும், இந்திரன் காதலித்த தாண்டினனும், கருங்கடற்கடவுள் காதலித்த செங்கோட்டெக் கரீலனும்: முல்லை குறிஞ்சி மருதம் செய்தல் என சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே = முல்லை குறிஞ்சி மருதம் செய்தலென ஒழுக்கச் கூறிய முறையாளே சொல்லும்படும்.—
எ - று. இங்குள்ளிருப்பதும் என்னும்மையோடுகின்று எழு வாயாகச் சொல்லும்படும் என்னுக் தொழிற்பயனிலை கொண் டன. என்றது இவ்வொழுக்கம் காண்காலும் அங்காங்குநித தையும் கிரணிகைவகையாற் பெயர்கூறப்படுமென்றவாறு. என வே, ஒழுக்கம் கீழ்த்தற்கு கீலம் இடமாயிற்று.

உம்மை எதிர்மறையாகலின், இம்முறையன்றிச் சொல்ல வும்படுமென்பது பொருளாயிற்று. அது தொகைகளினுக் கீழ்க்க ண்க்கெழும் இம்முறையவங்கெவரக் கோத்தவாறு காண்க.

முல்லிலித்துக் கோவலர் பல்லா பயன் தருதற்கு மா யோன் ஆகுதி பயக்கும் ஆபல காக்கவெனக் ஞானவீ தழீஇ மடை பல கொடுத்தலின் ஆண்டு அவன்வெளிப்படுமென்றார். உதார ணமே "அலாகபடக் கடத்தட்டு" என்னுமுல்லைக்கலியுட் "பாடி யிழ் பாப்பகத் தாடனை யகையிய - வாடுகொ ணையியாற் பாடி தம்" எனவரும். "படைவியோன் மறகண்டர் காமன் மடைய மும் - பாலொடு கோட்டம் புலின்." என அவன்மகனாகிய காமனும் அங்கிலத்திற்குத் தெய்வமாதல் "அவ்வகை பிறவுந் கருவென மொழி ப" என்புழி வகையென்றதனாற் கொண்க.

குறிஞ்சிலத்திற்குக் குறவர் முதலியோர் குழிஇ வெறியயத்தற்கு வேண்டும் பொருள் கொண்டு வெறியயர்பவாகலின் ஆண்டு முருகன் வெளிப்படுமென்றார். அது "அணங்குடை செவ்வரை" என்றும் அகப்பாட்டினுட் "படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை - செவ்வேட் பேணத் தணிசுவ ளிவன்" எனவரும். "ஞா மகனிரொ டற்ற சூனே" என்புழிச் ஞாநமகளிர் அதன்வகை.

இனி ஊடலுங்கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு சிவத்தற்கு மரு தசிலத்திற்குத் தெய்வமாக "ஆடலும் பாடலு மூடலு முணர்தலும்" உள்ளிட்ட இன்பவினையாட்டு இனிதினுகரும் இமையோர்க்கும் இன் ஞாநெழிலிக்கும் இறைவனுடைய இத்திரினை ஆண்டையோர் வி ழவுசெய்து அழைத்தலின் அவன் வெளிப்படுமென்றார். அது "வை யைப் புதுப்புண லாடத் தவிர்த்தமை - தெய்வத்திற் தேற்றித் தெளிக்கு" என இத்திரினைத் தெய்வமென்றதனாலும் இத்திரன் விழவுரொடுத்தகாதையாலும் உணர்க.

இனி நெய்தலிலத்தில் துணியார்க்கு வலைவணத்தப்பின் அம்மக ளிர் வினையுடன் குழிஇச் சுறவுக்கொடிநாட்டிப் பரவுக்கடன் கொ டுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படுமென்றார். அவை "வினை ச்சுறவின் கொடிநாட்டு மனைச்சேர்த்திய வல்லனங்கிளே" என வும் "கொடுஞ்சுழிப் புனாஅர்த் தெய்வ நோக்கி" எனவும் "அணங் குடைப் பணித்தறை கைதொழு தேத்தி - யாபு மாயமொ டயரும்" எனவும் வரும்.

இனிப் பாலைக்குச் "வினாவாடச் சிறக்குகின் நெய்தணிந் தி செனச் - கனைகடிக் கனலியைக் காமுற லியைவதோ" எனவும், "வளிதரு செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ" எனவும், ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற் தோன்றிய மழையினையுங் காற்றினையும் அத்தெய்வப்பருதியாக்கிக் கூறுபவாவெனின், எல்லாத்தெய்வத் திற்கும் அத்தணர் அவிக்கொடுக்குங்கால் அங்கி ஆதித்தன் கட் கொடுக்குமென்பது வேதமுடிபாகலின் ஆதித்தன் எல்லாசிலத் திற்கும் பொதுவெனமறுக்க. இவ்வாசிரியர் கருப்பொருளுடைய தெய்வத்தினை முதற்பொருளோடுகூட்டிக் கூறியது தெய்வவழி பாட்டுமரபிதவே ஒழித்ததுமரபன்றென்றற்கு. எனவே அவ்வவு லிலத்திற் தெய்வங்களே பாலைக்குத் தெய்வமாயிற்று.

உறையுலகென்றார், ஆவும் எருமையும் ஆடும் இன்புறமாற் றால் வினபெறும் அக்காட்டின் கடவுளென்றற்கு. மைவரை என

வே மழையுள் தருவிக்கும் முருகவேளென்றார். இந்திரன் யா த்ருவானும் மழையுளதுத் தருமென்றற்குத் தீம்புனலென்றார். தினாபொருது கணகணாயாமல் எக்கர்செய்தல் கெடவுட்கருத் தென்றற்குப் பெருமணலென்றார்.

இனி முல்லைகுறிஞ்சிமருதசெய்தல் என்றமுறைபெயர்னை யெனின், இவ்வொழுக்கமெல்லாம் இல்லறம்பற்றிய ஒழுக்கமாத லின், கற்பொடுபொருத்திக் கணவன்சொற்பிழையாது இல்லரு ள்து ஈல்லறஞ்செய்தன்மகளிரது இயற்கை முல்லையாதலின் அது முந்தற்பட்டது. எனவே முல்லைபென்ற சொற்கும் பொருள் இருத்தலாயிற்று. “முல்லை சான்ற முல்லைபம் புறவின்” என்ப வாகலின், புனர்தலின்றி இல்லறம் கிழாமையிற் புனர்தற் பொருட்டாயிய குறிஞ்சியை அதன்பின்வைத்தார். இதற்குதார னாம் இரத்தது. “கருங்காத் குறிஞ்சி சான்றவெற் பணிந்து” என் பது கரு. புனர்த்சிப்பின் ஊடல் கிழ்தலின் அதன்பின் மருத த்தைவைத்தார். “மருதஞ் சான்ற மருதத் தன்பினை” என்புழி மருதமென்றது ஊடியும் கூடியும் போகம் துர்த்தலை. பரத்தை யிற் பிடிபோஸப் பிரிவொப்புமைகோக்கி செய்தலை ஈற்றின்கண் வைத்தார். செய்தற்பறையாவது இரங்கற்பறையாதலின், செய் தல் இரக்கமாம். “ஐதக லங்குன் மகளிர் - செய்தல் கொண்டார் செங்கடை யானே” எனவரும்.

இனி இவ்வாறன்றி முல்லை முதலிய பூவாற் பெயர்பெற் றன இவ்வொழுக்கங்களெனின், அவ்வநிலங்கட்டு ஏனைப்பூக்க ளும் உரியவாகலின் அவற்றாற் பெயர்கூறலும் உரியவெனக் கடா யினற்கு விடையின்மை உணர்க.

இதனானே கடுவுகிலத்தினைப்பொழிந்த நான்கற்கும் பெயரும் முறையும் கூறினான். இந்நான்கும் உரிப்பொருளாதல் “புனர்த ல்பிரிதல்”. என்புழிச்சூறாதும். கருப்பொருளாயிதெய்வத்தை முதற்பொருளோடு கூறியது அவை “வந்த கிலத்தின் பயத்த” மயங்குமாறுபோல மயங்காது இதவென்றற்குத் கருப்பொருளு னைத்தெனப்பட்ட பாலைக்குத் தெய்வத்தை விவக்குதற்குமென் துணர்க. உம். “வன்புலக்காட்டுவாட்டதுவே” எனவும், “இதும்பு பட் கருளிய வீட்டருஞ் சிலம்பிற் *** கன்யிகைச் சிறுசெறி” எனவும், “அவ்வயண்ணிய வனக்கெழோன்” எனவும், “கானதுங் கழறுது *** மொழியாது” எனவும், நால்வன்கெயாழக்கத் திற்கு நால்வன்கிலனும் உரியவாயினவாறு காண்க. (௫)

சு. காரு மாணியு முல்லை குறிஞ்சி
கதிர் யாம மென்மனார் புலவர்.

இது முதலிரண்டனான் நிலங்கடிக் காலங்கடவான் முல்லைக்குங் குறிஞ்சிக்கும் பெரும்பொழுதஞ் சிறப்பொழுதங் கூறுதலுதலிற்று. (இ - ள்.) காரும் மாணியும் முல்லை = பெரும்பொழுதினுட் கார்சாலமுஞ் சிறப்பொழுதினுள் அக்காலத்துமாணியும் முல்லைபெணப்படும். குறிஞ்சி கதிர் யாமம் என்மனார் புலவர் = பெரும்பொழுதினுட் கதிர்க்காலமுஞ் சிறப்பொழுதினுள் அதனிடையாமமும் குறிஞ்சியெணப்படும்.—எ - று. முதல்சூவுரிப் பொருளென்னும் மூன்றபுறங்க்காண்டு ஓர்நினைபாடுமென்று கூறினாலும் ஒருபாவினைபுக் நினைபென்று அப்பெயரானே கூறினார்; வந்தான் என்பது உயர்நினை என்றாற்போல. இது மேலனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இக்காலங்கட்கு விதத்த ஓர்பெயர் கூறுது வானா கூறினார் அப்பெயர் உலகவழக்கமாய் அப்பொருள் உணரநித்தலிற். சாலவுரிமை எய்திய ஞாயிற்றுக்கு உரிய சிங்க வோகாமுதலாகத் தன்மதிக்கு உரிய கற்கடையோனாயிருக வந்து முடியுத்துனை ஓர் பாண்டாமாதலின் அதனை இம்முறையானே அறுவகைப்படுத்த இரண்டுதிங்கன் ஒருகாலமாக்கின்று இனி ஒருகாளினைப் படுகடாமையத் தொடங்கி மாணியெனவும் அதன்பின் இடையாமமெனவும் அதன்பின் வைகறையெனவும் அதன்பின் காணியெனவும் அதன்பின் கண்பகலெனவும் அதன்பின் எற்பாடுகளவும் ஆகுப பருத்தார். அவை ஒரோவொன்று பத்துகாழிகையாக இம்முறையே குத்திரங்களுட் சிறப்பொழுது வைப்பர். பின்பணியும் கண்பகலும் பிற்குறியகாரணம் அச்சுத் திரத்துக் கூறுதும்.

முல்லைக்குக் காரும் மாணியும் உரியவாதற்குக் காரணமென்னென்பதின், பிரித்துமீளாக் தலைவன் திறமல்லாம் பிரித்திருந்த கிழத்தி கூறுதலே முல்லைப்பொருளாயும், பிரித்துபோடன்றான் நெங்குறவனெய்க்கலாம் பாணியாகவும் வருதலின், அம்முல்லைப் பொருளாகிய மீட்டிக்குக் தலைவி? இருத்தற்கும் உபகாரப்படுவது கார்சாலமாம்; என்னை? வினைவயிற்பிரித்து மீள்வோன் வினைஇப் பரித்தேருத்த பாசறையினின்று மாணிக்காலத்து ஊர்வயின் வருஉங் சூலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆதலின் அவை வெப்ப முத்தட்ப்பும் மிகாது இடைகிளத்தலாகி எவல்செய்தலும் இவை

யோர்க்கு கீரும் கிழலும் பயத்தலானும், அராபதம் மிக்குகீரும் கிழலும் பெறுதலிற் களிசிற்ரு மாவும் புள்ளுத் துணையோடின புற்று வினையாவென கண்டு தலைவற்குத் தலைவிக்குங் காமக்குறிப்பு மிகுதலானமென்பது. புன்மைமேய்த்து கொல்லைற்றோடே புனிற்றாக் கண்ணறிவின்குது மன்றிற்புகுதலாக் தீங்குமுலிசைப்பவும் பந்தர்முல்லை வந்து மணங் கருந்தவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இறுத்த தலைவிக்குங் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாயப்பொழுதும் உரித்தாயிற்று.

இனிக்குறிஞ்சியாவது புனர்த்தப்பொருட்டு. அது இயற்கைப்புனார்க்கி முதலியனவாம். இயற்கைப்புனார்க்கி கிசுத்தபின் களவுகிட்டிப்பக் கருதுந் தலைவற்குக் களவினைச் சிறப்பிக்கும் காற் தலைவி அரியனாகவேண்டுகோலே அவ்வருகமலைய ஆக்குவது ஸ்பப்பியுங் காத்திகையுமாயிவ் உதிரும் அதின் இடையாமமுமென்பது. என்ன? இருள் துங்கித் துனிமிகுதலிற் சேறல் அரிதாதலானும், பாஞ்சு கங்குலிற் பார்த்துடன்வழங்காத மாவும் புள்ளுத் துணையுடன் இன்புற்றுவதிதலிற் காமக்குறிப்புக் கழியவே பெருகுதலானும், காவன்மிகுதி கோக்காத வருத் தலைவினைக் குறிக்கண்ணிதர்ப்பட்டிப் புனருங்கால் இன்பம்பெருகுதலின், இந்நிலத்திற்குக் 'உமிர்க்காலஞ் சிறந்ததெனப்பமும்.

உம்: "விருத்தின் மன்னாருங்கைத் தெறுப்ப - வேந்தனும் வெம்பகை தனித்தனன் திம்பெயற் - காரு மார்சளி தலைவின்று தேரு - மோவத் தன்ன கோபச் செந்நிலம் - வனவர் யாழி புள்ளுறு புருளக் - கடலிக் காண்குவம் பாசு மதவுகடைத் - தாம்பலி னா குழலி வீங்குகரை மடியக் - கணைய வஞ்சுரல் காற்பரி பயிற்சிப் - படுமணி மிடற்ற பயனினா யாயங் - கொடுமடி புடையர் கொற்கைக் கோவலர் - கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் துங்கமணமினைப் புடரு கணைரு மாலைத் - தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன் - பண்ணன் சிறுஞடிப் படப்பிப தண்ணினைப் புன்ன னெல்லிப் பைங்காப் தின்றவர் - கீர்குடி கலையிற் நீலிய மிழற்றி - முகிழ்க்கைத் திகழ்தரு முவாத் திசுங்கை - பொன்னுடைத் தாலிக் பென்மக னேற்றி - வகுருவை யாயிற் நகுருவென் பாடுவன - விவங்கமாத் - கண்ணன் விரல்விளி பயிற்றித் - திதையங்குலெங் காசலி - புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கோடி கிணயே." இது பாசெருகாத்தது; இது முல்லைக்கட் காரும் மாண்பும் வந்தது. அகம்.

மன்றபா டலிந்து மனைமடித் தன்றே - கொன்றோ என்ன
கொடுமையோ டின்றே - பாமம் கொள்வறித் தீண்டுக் காமம் -
கடலினு முடைக் கண்பொழி யும்மே - பெயன்கொல் வாழி
தோழி மயங்கி - யின்னண மாகவு நன்னர் கொஞ்ச - மென்ஞெடு
கின்னெடுஞ் சூழாது கையில் - கிறம்புபட் டிருளிய வீட்டருஞ்
செலம்பிற் - றுறுஞ்சினக் குவளை யன்னபடச் சூழக் - கான காடன்
வருஉம் பாணக் - கயிற்றுப் புறத்தன்ன கன்யிசைச் சிறுநெறி-
மாரி வானத் தலைஇ கீர்வார் - பீட்டருங் கண்ண படுருழி யிப்பி-
ணிஞளினை மிதிப்புழி கோக்கிபவா - தனாடித் தாங்கிய சென்ற
தின்றே." இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்கு உரைப்
பாளாக உரைத்தது: இது குறிஞ்சிக்குக் கூறும் பாமமும் வந்
தது. அகம்.

நிலனும் பொழுதும் முதலென்றமையிற் கார் முதலாதல்
வேண்டும்; வேண்டவே, அதற்கிடையின்றிக் கூறிய மானையும்
அதன் சிணையாமாதலிற், கார்சாலத்த மானபென்பது பெற்றும்.
இது கூறிர்பாமம் என்பதற்கும் ஒக்கும். (க)

எ. பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப,

இஃது எப்பிதன்மேற் சிறப்புவிதி; முற்கூறிய குறிஞ்
சிக்கு முன்பனியும் உரித்தென்றவின். (இ - ள்.) பனி எதிர் பருவ
மும் உரித்து என மொழிப = பனி முற்பட்ட பருவமும் குறிஞ்சி
பொன்றற்கு உரித்தென்று கூறுவார் ஆசிரியர். — எ - று. எதிர்
வென்பது முன்னுதல்; எனவே, முன்பனியாயிற்று; அது குறியு
பட்ட அங்கிக்கண் வருதலின்.

உரித்தென்றதனும் கூறிப்பெற்ற பாமமும் முன்பனிபெற்று
வரும் எனக்கொள்க. உம். "பனிபட தின்ற பானுட் கங்குற் -
றமியோர் மதுவை துக்காய் தன்னென - முணிய வகைத்தி முா
னில் கால" என முன்பனியாமல் குறிஞ்சிக்கண்வந்தது. (எ)

அ. வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
செய்த வாதன் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்.

இனிச் சிறுபொழுதே பெறுவன கூறுகின்றது. (இ - ள்.)
வைகுறு விடியல் மருதம் = வைகறையும் விடியற்காலமும். மருத
மாதலும்; ஏற்பாடு செய்தல் ஆதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும் = எந்

படுகாலம் செய்தலாதலும் பொருள்பெறத் தோன்றும்.—எ-று. வைகுறாதலும் விடியலும் என்னும் உம்மை தொக்குகின்றது.

செவியறிவுறுத்தலிற் செவியறிவுறா உன்றாற்போல் வைகுறாதலி வைகுற என்றார். அது மாயையாமமும் இடையாமமும் கழியுத்தலிற் அக்கங்குல் வைகுறாதல்; அது கங்குல்வெடிக் அது நியாதனோக்கி வைகறையெனவும் கூறா. அதுவும் பாடம். நான் வெயிற்காயிவை விடியலென்றார். “விடியல்வெய் கதிர்காயும் வேயம் வகைறை” என்ப. “விடியல் வைகறை யிடே மூன்” என்றது விடியற்கு முன்னர்த்தாகிய வைகறையென உருபிதாக்கு முன் மொழிநிலையலாபிற்று. பாதையிற்பிரிந்த தலைவன் ஆதலும் பாடலும் கண்டுக் கேட்டுக் பொழுது கழிப்பிப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மீளும் காலம் அதுவாதலானும், தலைவிக்குக் கங்குல் உரமம் கழிபாது நெஞ்சுழிந்து ஆற்றமை மிகுதலான் ஊடலுணர் த்தற்கெளிதாவதோர் உபகாரமுடைத்தாதலானும், வைகறைகறிஞர். இனித் தலைவி விடியற்காலஞ் சிறுவரைத்தாதலின் இத னுற் பெறும்பயன் இன்றென முனிந்து வாயிலடைத்த ஊடனிட் டிப்பபயே அவ்வைகறைவழித்தோன்றிய விடியற்கண்ணும் அவன் மெய்வெறுபாடு விளக்கக்கண்டு வாயில்பகுத்தல் பயத்தலின் விடியல் ஊறினார். “வீங்குரீ” என்னும் மருதக்கலியுள் “அனை மென்றோ விபாம்பாட வமர்தனைப் புணர்ந்துகீ - மணமனைபா யெனவந்த மல்லலின் மான்பன்றோ - பொதுக்கொண்ட கெள வையிற் பூவனைப் பொலிந்திந் - வதவையல் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை.” என மருதத்திற்கு வைகறைவந்தது. “விரிக திர்மண்டிலம்” என்னும் மருதக்கலியுள் “தணந்தனை பெணக்கே ட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின் - குணங்களைப் பாராட்டுத் தோழன் வந் தியாக்கொல் - கணங்குழை நல்லவர் கதப்பற லனைத்துஞ்சி யணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மாப்பு காணிய.” என மருதத்திற் காணவந்தது. “காலை பெழுத்து கடுந்தேர் பண்ணி” என்பதம் அது.

இனி வெஞ்சுடர் வெப்பந் தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நீதற் செய்யவுந், தண்பதழ் பட்ட தெண்கழி மேய்த்த பல் வேறுவகைப்பட்ட புன்னெல்லங் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னெருதலிய பூவினாற்றம் முன்னின்று கருத்தவும், நெடுந்திணையழுவத்த நிலாக்கதிர் பாரப்பவும் காதல்கையிக்குக் கடற் கானும் காணற்கானும் நிறைகடந்து வேட்கையுலப்பட உரைத்தலின், ஆண்டுக் காமக்குறிப்புவெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறித்

தலின் எற்பாடு செய்தற்கு வந்தது. உம். “நெடுவெண் மார்பி லா
ரம் போலச் - செவ்வாய் வாணந் திண்டி. மீனருந்து - பைங்காற்
கொக்கின் னினாபறை யுதப்ப - வெள்ளை பைப்பையக் கழிப்பிக் குட
வயிற் - கல்சேர்ந் தன்றே பங்கதிர் ஞாயிறு - மதொழின் மறைக்
கண் கலுழ வியனே - பெருநா ணணிந்த சிறுமென் சாயன் - மாண
லஞ் சிதைப வேங்கி யானா - தழொடங் கினனே பெரும வதனாற் -
கழிச்சுறா வெறிந்த புட்டா ளத்திரி - நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமலிக்
தசைஇ - வல்வில் வினையரோ டெல்லி செல்வாது - சேர்ந்தனை செ
லினே சிதைருவ துண்டோ - பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற்
படப்பை - யன்றி வகவு மாங்கட் - சிறுநா னெய்தலெம் பெருங்கழி
நாட்டே,” பகற்குறிக்கண் இடத்துய்த்தத் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு
உணர்த்தது. செய்தற்கு எற்பாடுவந்தது. அகம். “காணன் மாலைக்
கழிப்புக் கூம்பு” என்பதனுண் மாலையும்வந்தது. கலியுண் மா
லைக்காலம் செய்தலின்கண் வந்தவாறுகாண்க. இது மேல் “நில
நெருங்கு மயங்குத லின்ற” என்பதனாற் பெறுதம். இவற்றிற்கு
அறுவகை இருதகம். உரியவென்பதன்றிக் காரும் இனவேனிலும்
வேனிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப ண்றற்குப் பொருள்பெ
றத்தோன்றும் என்றார்.

இனி செய்தற்கு ஒழிந்த மூன்றுகாலமும் பற்றிவாச் சாந்
ரோர் செய்புட்செய்தலார், அக்காலத்துத் தலைவி புறம்போந்து வி
னையாடாமையின், அங்கனம் வந்த செய்புளுளவேல் அஃற்றையுங்
கொண்க. “கழனி மாத்து வினைத்துரு தீம்பழம் - பழனவாளை க
தாஉ ஞா - நெம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற் - கையுங் கா
லுந் துக்கத் துக்கு - மாடிப் பாவை போல - மேனை செய்புந்தன்
புதல்வன் ருப்ப்கே.” இது குறித்தொகை. புறனுணர்த்தானெனக்
கேட்ட பாத்தை தலைவனை நெருங்கித் தலைவன் பாக்கையினார்
கேட்ப உணர்த்தது. இது முதுவேனில்வந்தது. “அரிபெய் செம்பி
னும்பலக் தொடல - யாம்போ ழுவ்வனைப் பொலிந்த முன்கை - வி
னையணி பனைத்தோ வையை தந்தை - மழைவளந், தருஉ மாவண்
உத்தன் - பிண்ட செல்லி னுறந்தை யாங்கட் - கழைநில பெருஅக்
காவிரி கீத்தன் - குழைமா நெண்ணிறை கீவெய் போனொடு - வேழ
வெண் புனைதழிஇப் பூழி யாகவ - காடி யானையின் முனைமர்ந்
தாஅங் - கேந்தெழி லாகத்துப் பூத்தார் குழைய - நெருந லா
கனை முனலே யின்றவன் - தாக வனமுலை யரும்பிய கணங்கின் -
மாளில் கற்பின் புதல்வன் ருபென - மரபுப் பொய்ம்மொழி சாயின.

பயிற்றியெம் - முதுமை யெள்ளலி தனையுந் தில்ல - கடர்ப்பூத்
தாமரை கீழுமிந் பழனத் - தத்தும்பு வன்னை யாய்கொடி மய
கிமி - வாழி மேய்த்த வன்னெயிற்று நீராய் - முன்னரைப் பிரம்
பின் முதரீற் செறியும் - பலவென மத்தி தழாஅ தன்னவெம்-
யினமை சென்று தவத்தொல் லுத்தே - யினியெவன் செய்வது
பொய்ம்மொழி யெமக்கே." இளவேனில் வந்தது. அகம். பரத்
தையொடு புனவாடிவந்தமைக்கேட்டுத் தலைவிபுலத்தது. எனைய
வந்தவழிக் காண்க. நாடகவழக்கானன்றி உலகியல்வழக்கானும்
அச்சிறப்பொழுதும் பெரும்பொழுதிற்குப் பொருத்துமென்றற்குத்
தோன்றமென்றான். இதன்பயன் இவ்விரண்டுவிதத்துக்கு மற்
றையுன்றுகாலமும் பெரும்பான்மை வாராதென்றலாம். (அ)

க. நடுவுநிலைத் திணையே ஈன்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.

இது நிலனுடைய ஈன்கற்குங் காலங்கூறி அந்நான்கற்
கும் பொதுவாகிய பாலைக்குக் காலங்கூறுகின்றது. (இ - ன்.) நடுவு
நிலைத்திணையே = பாலைத்திணை: ஈன்பகல் வேனிலொடு = எற்பாடுங்
காலையும் என்னும் இருகூற்றிற்கு நடுவணதாசிய ஒருகூறு தான்
கொண்டு வெம்மைசெய்து பெருகிய பெரும்பகலோடும் இளவே
னிலும் வேனிலும் என்னும் இரண்டினோடும்: முடிவு நிலை மருங்
கின் = பிரிவெனப்படுதற்கு முடிவுடைத்தாசிய குறிஞ்சியும் முல்
லைபுமாகிய ஒருமருங்கின்கண்ணே: முன்னிய நெறித்த = ஆசிரி
யன் மனங்கொள்ளப்படும் நெறிமைத்த. — எ - று. நிலையென்
றது நிலத்திணை. முடிவுநிலைப்பகுதிகளை முன்னப்படுமெனவே
அத்திணையாக்கியின்றி ஒழித்த மருதமும் செய்ததும் முடிபா
நிலையாய் அத்திணை முன்னப்படாதாயிற்று. இது பாலைக்கென்ப
தாம். பிரிவின்கண் முடிய வருவனவெல்லாம் இவ்விரண்டற்கும்
முடிபவருதலும் ஒழித்த இரண்டற்கும் அவை குறுகிவருதலும்
முன்றயாற்கொள்க. என்னை? காத்தருமை அறிவின் இவன் ஆற்
றனாமெனத் தலைவன் செலவழங்குதலுந் துணிந்துபோதலும்
உடன்போவலெனத் தலைவிகூறுதலும் அதனை அவன் விவக்கலும்
இருத்திரங்கலும் போல்வன பல்வும் முடிபவரும் நிலங் குறிஞ்சி
யும் முல்லைபுமாகலின். காத்தருமைமுதலியன நிகழாமையின்
மருதமும் செய்ததும் அப்பொருண்முடிய வாராவாயின.

“நன்றே காதுந் சென்ற வாறே - பணிநிற விருப்புற மீயி
ணை - மணிநிற வுருவின தோணையு முடைத்தே.” இது காத்தரு

மைநினைந்து வருத்தினென்ற தலைவிக்கு அவ்வருமைக்கிவ்
கார்காலமாயிற்றென்று ஆற்றுவித்தது. இப்பாட்டு முதலிய பத்
தும் முல்லைபுட்பாலை.

“காட்செய் காலெயொடு கையறப் பிரித்தோர் - தேர்தரு விரு
த்திற் றருதல் யாவது - மாற்றருக் தானே கோக்கி - யாற்றவு மிருத்
தல் வேந்தனது தொழிலே.” இது பருவங்கண்டு ஆற்றாநா
கிய தலைவி பாசறைச்செய்தி கேட்டு வருத்தியது. இப்பத்தும்
முல்லைபுட்பாலை.

“கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட் டொள்வீ - யிருங்கல் விய
லறை வரிப்பத் தாடிய - கன்மை காடன் பிரித்தென - வொன்று
தல் பசுப்ப தெவன்கொ ளன்றாய்.” இவ் ஐயுறுதலுறு ருறிஞ்சி
புட்பாலை. இது வகாவிடைவைத்துப்பிரித்துழித் தலைவியாற்றா
மை கண்டு தொழுகுறியது.

“எக்கர் ஞாழல் செருத்தியொடு கமழத் - துவனைத் தன்
டுளி வீசிப் - பசுனை செய்தன பணிபடு தறையே.” இவ் ஐய்
றுதலுறு வகாவிடைவைத்துப்பிரித்துழி ஆற்றுவிக்குத் தொழிக்
ருத் தறையின்பமுடைத்தாலான் வருத்திற்றென்றத் தலைவி கூறி
யது. இது காத்தருமை முதலியனவன்றி எடுத்தற்குட்பாலைவந்
தது. ஏனைய வந்துழிக்கான்க.

முன்றீவழக்கஞ் சிறுபான்மைபாகலின் செய்தற்கு முடியவா
ராதாயிற்று. இக்கருத்தானே பிரிவொழுக்கம் மருதத்திற்கும் செய்
தற்குஞ் சிறுபான்மைபாகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுமீ.

எற்பாட்டுக்கு முன்னர்த்தாமிய கண்பகலைப் பாலைக்குக்கூற
வேண்டிய பின்வைத்தானேனும் பெரும்பொழுதிற்ரு முக்கூறுத
லின் ஒருவாற்றாற் சிறுபொழுதாலும் முறையேவைத்தானாயிற்று.
காலையும் மாலைபும் கண்பகலன்ன கடுமைகூடச் சோன்தேம்பிக்
கவன் மாறி கீரும் கிழலுமின்றி நிலம்பயத்தறத்து புள்ளும் மா
வும் புலம்புற்று இன்பயின்றித் துன்பம்பெறுவதொரு காலமாத
லின், இன்பத்திற்கு இடையூறுகிய பிரிவிற்கு கண்பகலும் வேனி
லுஞ் சிறப்புடைத்தாயிற்று.

“தென்னறல் யாற்றுத் திரைமண லடைகரை - வண்டு வரிபா
டத் தன்போ தலர்த்து - தாதுத் தனிசு மேதகத் துவன்றிப் - பல்
பூஞ்சோலைப் பன்மலர் காற்றொடு - செவ்விதிற் றென்ற ஞெவ்
விதிற் றுதி - ருயிங்கூடக் ஞாலும் பயில, அதன்மேலும், சிலவுஞ்

சாத்தும் பயிர்வுறு முத்து - மின்பம் வினைக்கு நன்பொருள் பிறவும் பண்டைய போலாது, இன்பம் மிகத்தரும் இளவேனிற்காலத்துப், பொழிஸ்வினியாடியும் புதுப்பூக்கொய்தும் அருவியாடியும் முன்னர் வினியாட்டு நிகழ்த்தமைபற்றிப் பிரிந்த கிழத்தி மெலிந்துணர்க்குப் கிளவி பயின்றவருதலானும், உடன்போக்கின்கண் அக்காலம் இன்பம் பயக்குமாநிலானும், இளவேனிலோடு நண்பகல் செறித்தெனப்பட்டது. பிரிந்த கிழத்தி நிருத்துகூறுவன சார்க்காலமன்மையின் முன்னியாகா. உம். "கன்னியங் காட்ட புன்னியம் பொறிக்கலை - வற்றலங் கோடுதி ரவலங் கடத்து - புலவுப்புவி துறந்த கலவுச்சுழி கடுமூடை - பிரவுக்குறும் பறநாறி நிகாவருத்திருக்கன் முகிக்கர்த் திற்றி கெண்டிங் - கொலைவி லாடவர் போலப் பல்லுடன் - பெருந்தலை பெருகையபொடி பருத்துவக் திருக்குமருஞ்சர் மிறந்த கொடியோர்ச் கல்கு - மிருங்கழை யிறம்பி னாய்த்தொன் டுறத்த - துணங்குடற் றெகோல் வணங்கிறை மகளிரோ - டகவுகர்ப் புணர்ந்த வன்பிற் கழறொடி - நெய்மகி ழிருக்கை நன்னன் வெண்மான் - வயல் வேலி வியறு ரன்னமி - னலர் முலை யாகம் புலம்பப் பலநிலை - தழேள வென்றி தோழி யாழ வென் - கண்பனி நிறத்த லெளிதோ ருரவுமலார் - தறல்சீர் கீழ் கிய வரும்பலிழ். வேனி - லறலவிர் வார்மன - லகல்பாற் தடைகளைத் - துறையணி மருதோ டிகல்கொள வோக்கிக் - குழந்தளி ரணிந்த விருஞ்சின மரஅத் - தினர்தடை புதுப்பூ நிகாத்த பொய்கர்ப் - புடைபுரை யம்மஞ் ரு - துக்ருயி லகவுங் ருல் கேட் போர்க்கே." இது வற்புறத்துச் தோழிக்குத் தலைவிகுறிபது. "இக்கனித்தியானைநிலாயுள் இருவகை வேனிலும் பாலைக் கண் வந்தன. நண்பகலோடுவருவன வந்துழிக்காண்க. (க)

|| 40. பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.

இஃது எய்தியதன்மேற் செம்புவிதி. (இ - ள்.) நெய்நிலைத்தினைக்கு முற்கூறிய வேனிவன்றிப் பின்பனிக்காலமும் உரித்து. — எ - று. இது கூறின முன்பனியாகிய மாக்முழியுக் கையுத் தொடர்ந்தாற்போல வேனிவாகிய செத்தினைமுதலிய கான்கற்கு முன் பின்பனியாகிய மாகியும் பங்குனிபுத் தொடர்ந்ததென்று கூறினார். உம். "பகைவென்று திறைகொண்ட பரித்திண்டேர் மிசையவா - வகைகொண்ட செம்மனும் வளப்பா வியவதோ - புடைபெனப் புதல்குழ்த்த பூவங்கட் பொதிசெய்பா - முகைவென்ப னுதிப்பாரா முற்றிய கடும்பனி." இது தனித்தோர்க்குப்

பின்பணி ஆற்றற்கு அரிது, இஃதெவர்க்கும் ஏதமாம், எனவும் இது ஞாந் இறத்தபடுவேனெனவும் கூறிற்று. “அம்ம வாழி தோழி காதலர் - தூலறு முத்திற் தன்னை ருறைப்பத் - தாளித் தன்பவர் காணா மேயும் - பணிபடு காளே பிரித்தனர் - பிரியு காளும் பலவா கவ்யே.” தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது. இக்குறந்தொகையும் அது. பின்பணிக்கு கண்பகல் துன்பஞ்செய்ப்பாதென்பதூஉம் அதற்குச் சிறப்பொழுது வகாவிலவென்பதூஉம் கூறிற்று. என்னை? ருத் திரத்தத் தானெனத் தனித்த வாங்கிச் கூறினமையின். (கௌ)

கக. இருவகைப் பிரிவு நிலைபெறத் தோன்றினு முரிய தாகு மென்மனார் புலவர்.

இது பாலைப் பகுதி இரண்டெனவும் அவ்விரண்டற்கும் பின்பணி உரித்தெனவும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும் = காண்கு வருணத்தார்க்குங் காலிற் பிரிவும் வேளாணர்க்குக் கலத்திற் பிரிவுக் கலத்தம் நிலைமைக்கேற்பத் தோன்றினும்: உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் = பின்பணிக்காலம் அவ்விரண்டற்கும் உரிமைபூண்டு நிற்குமென்று கூறுவர் புலவர்.—எ - று. எடலினை நிலமென்றாகையிற் கலத்திற் பிரிவு முன்பகுத்த நிலத்துள் அடங்காதென்று, அதுவும் அடங்காதற்கு, இருவகைப்பிரிவும் என்னும் முற்றம்மைமொடுத் துக், காலிற் பிரிவோடு கூட்டிக் கூறினார். கலத்திற் பிரிவு அந்த னார்முதலிய செத்திவாழ்க்கர்க்கு ஆகாமையின் வேளாணர்க்கே உரித் தென்றார். வேதவணிகரல்லாதார் கலத்திற் பிரிவு வேதவெறி யன்மையின் ஆராய்ச்சியின்றி. இக்கருத்தானே இருவகை வே னினும் கண்பகலும் இருவகைப்பிரிவிதற்கும் ஒப்ப உரியவன்றிக், காலிற் பிரிவுக்குச் சிறத்தலும், கலத்திற் பிரிவிதற்கு இஃவேனி லொன்றும் காற்றுகாத முற்பக்கத்துச் சிறவரலிற்றுப் வருத லும் கொள்க. ஒழிந்த உரிப்பொருள்களையும் பாலை இடைநிகழு மென்றலிற் பிரிபவேண்டியவாழி அயற்றிற்கு ஒதிய காலங்கள் கலத்திற் பிரிவிதற்கும் வந்தால் இழுக்கின்றது. என்னை? கார்க்கா லத்துக் கலத்திற் பிரிவும் உலகிபலாப்ப் பாடலுட் பவின்னவரு மாயினென்க. தோன்றினுமென்ற உம்மை சிறப்புமம்மை; இர ண்டி பிரிவிதற்கும் பின்பணி உரித்தென்றலின்.

இனி கலத்திற் பிரிவிதற்கு உதாரணம்: “உலகு கெளந்தன்ன வுருகெழு வங்கம் - புலவுத்திணைப் பெருங்கட னீரிடை போழ

வீரவு மென்மை மனசின் குடி - வினாசெல் லியத்தை வந்த
 நாட்டக் - கோயெர் தினிமன லகன்றறை நீங்கான் - மாட யொன்
 னெரி மருங்குநீர் தொய்ய - வாங்கின புரிந்த காதலர் கான்பல-
 சரியா மையி னழிபட ரகல் - வருவர் மன்னாற் றேழி தன்பனைப்-
 பொருபுண் வைப்பி னம்ம ராங்கட் - கருவினை முரணிய தன்புதற்
 பகன்றைப் - பெருவா மலர வல்லி திண்டிப் - பலவுக்காய்ப் புற
 த்த பசும்பழப் பாகல் - உதழை முதினைக் கொடிநிறை தூங்க-
 வறனின் தலைக்கு மாறு வாடைக் - கடிமனை மாடத்துக் கங்குல்
 வீசத் - திருத்திழை குெழித்த பெருங்கவின் சாஅய - நினாவனை
 யுருத் தோனா - அனாபொலி செல்லு மன்பினர்ப் பெறினே."
 தோழி துதல்கவது காணமாக உரைத்தது. இம் மணியிடை
 பவனத்துப் பின்பனிவந்தவாறும், கண்பகல்குமையும், அவர்
 குறித்தகாலம் இதவென்பது தோன்றியவாறும் காண்க.

"குன்ற வெண்மண லேறி நீன்றநின் - தின்னும் காண்கம்
 வம்மோ தோழி - களிறும் கீர்தம் போலு களிகடற் - உம்புங்
 கலனுத் தோன்றா - தோன்றன் மறத்தோர் தறைசெழு காட்
 டே." வருகின்றொனக் கேட்ட தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.
 இது பின்பனிநீங்காலம் வராவின்றி வந்தது. கடலிடைக் கல
 த்தைச் செலுத்ததற்கு உரிய காற்றொழிபட்ட காலம் யாதானும்
 கொண்க. ஐகுமென்றதனால் வேதவணிகரும் பொருளின்றி இல்
 லறம் நிகழாத காலத்தாயிற் செத்திவழிபிதற்கு உரியோனா
 காட்டிக் கலத்திப்பிரிதற்கு உரியவென்றுகொண்க. (கக)

கஉ. திணைமயக் குறுதலும் கடிசிலை யிலவே
 நிலனெருங்கு மயங்குத லின்றென மொழிப
 புலனன் குணர்த்த புலமை யோரே.

இது உரிப்பொருள் மயங்குமென்றலின் மேலனவற்றிற்குப்
 புறனடை. (இ - ள்.) திணை மயக்குறுதலும் கடிசிலை இலவே = "மா
 யோன்மேய" என்பதனான் ஒருநிலத்தி ஓரொழுக்கம் நிலமென
 நிரனிறுத்தக் கூறிய ஒழுக்கம் அங்ஙவலித்திற்கே உரித்தாயொ
 முகாத தம்முண் மடங்கிலகுதலும் கீக்கப்படா; நிலன் ஒருங்கு
 மயங்குதல் இன்று என மொழிப = அங்கனம் ஒருநிலத்தி இரன்
 டொழுக்கக் தம்முண் மயங்குதலன்றி இரன்நிலம் ஒரோவொ
 முக்கத்தின்னன் மயங்குதலில்லைபென்று கூறவர்: புலன் தின்று
 உணர்ந்த புலமைபோர் = அங்கனம் நிலனும் ஒழுக்கமும் இயைபு

படுத்திச் செய்யும் புலனெறிவழக்கத்தினை மெய்ப்பெற உணர்ந்த அறிவினையுடையோர்.—எ-று. என்றது ஒருகிலத்தின்கண் இரண்டு உரிப்பொருள் மயங்கிவருமென்பதூஉம் நிலன் இரண்டு மயங்காதெனவே காலம் இரண்டின் தம்முண்மயங்குமென்பதூஉங் கூறினாராயிற்று. எனவே, ஒருநிலமே மயங்குமாறாயிற்று. உரிப்பொருண்மயங்குதலால் என்னுது நினைமயங்குதலும் என்றான், ஓர் உரிப்பொருளோடு ஓர் உரிப்பொருள் மயங்குதலும், ஓர் உரிப்பொருள் நின்றற்கு உரிய இடத்து ஓர் உரிப்பொருள் வந்தமயங்குதலும், இவ்வாறே காலம் மயங்குதலும், கருப்பொருள் மயங்குதலும் பெறமென்றற்கு; நினைபென்றது அம்முன்றனையுங் கொண்டேநின்றவின். உம். “அறிவே மல்லே மறித்தன மாதோ-பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச் - சாந்த நூறு நறியோன்-கந்த நூறுநின் மார்பேன தெப்போ.” இது புறத்தொழுக்கமின் றென்றார்க்குத் தோழிகூறியது. “புலிகொல் பெண்பாற் பூவரிக்குருளை - வளைவென் மருப்பிற் சேழல் புரக்கும் - குன்றுகெழு காடன் மன்றதன் - பொண்போல் புதல்வனோ டென்னித் தோனே.” இது வாயில்களுக்குத் தலைவி கூறியது. “வன்கட் கான வன் மென்சொன் மடமகள் - புன்புல மயக்கத் தழுத வேனற்-பைம்புறச் சிறுவிளி சுழியு காட - பெரிய கூறி கீப்பினும் - பொய் வலைப் பதே உம் பெண்டு தவப்பலவே.” இது தலைவன் ஆற்றமை வாயிலாகப் புணர்ந்துழிப் பன்னியிடத்துச் சென்ற தோழி கூறியது. இவை குறிஞ்சிக்கண் மருதம் நிகழ்ந்தன, இவை ஓரொழுக்கம் நிகழ்ந்தற்கு உரியவிடத்தே ஓரொழுக்கம் நிகழ்ந்தன.”

“அன்னாய் வாழிவென் டண்ணெயன் றோழி - பசுந்தனன் பெரிதெனச் சிவந்த கண்ணை - கொன்னே கடவுதி யாயி னென்னதூஉ - மறிய வாருமோ மற்றே - முறியினர்க் கோங்கம் பயந்த மார்பே.” இது இவ்வேறுபாடென்னென்ற செவிவிக்குத் தோழி பூத்தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொழிந்தல். இது பாணியிற் குறிஞ்சி. இஃது உரிப்பொருளோடு உரிப்பொருள் மயங்கிற்று. மேல் வருவனவற்றிற்கும் இவ்வாறு உப்த்துணர்ந்தகொள்க.

“வளமகள் ததைத்த வண்டுபடு நறும்பொழிந் - முனைநிலா முறவ. லொருத்தியோடு செருக - ஸற்குறி செய்தனை பென்ப வலரே - ஞாந கீள்கினை யறையும் - பருவ மாக்குயிற் கெளவையிற் பெரிதே.” இது பொழிவிடத்து ஒருத்தியோடு தங்கிவந்தும் யான் பாத்நையை அறியெனென்றாற்குத் தோழி கூறியது.

"வண்ணினக் கோயின் தன்மழ் படல - விழுஞ்சிறை வண்டின் பெருங்விளி மொய்ப்ப - கீசய் துறையப் பட்டோள் - யாவனோ வெம் மறையா நிமே." இதுபாத்தையர்க்குப் பூவணிர்தமை கேட்ட தலைவி அபிதின்றென்றாற்குக் கூறியது. இவை பாலைக் கண் மருதம் நிகழ்த்தன. "அருத்தவ மாற்றியார்" என்னும் பாலைக்கலியும் அது.

"அன்ன வாரிவெண் டன்ன புவக்கானேர் - கொடிப்பா சடம்பு பரிபலுர் பிழியுட - செய்தன் மயக்கிவக் தன்று கின்ம கன் - பூப்போ துண்கன் மரிஇய - கோய்க்கு மருத்தாடெய கொண் கன் றெயி." இஃது அறத்தொழிநிற்பின் வணாதற்குப்பிரிந்தான் வணாவெய்த்தமை தொழி செவ்விக்ருக் காட்டியது. இது நெய்தலிற் குறிஞ்சி.

"கன்னகு மல்லமோ கொண்ககின் கேளே - பொள்ளீழை புயர்மணல் வீழ்த்தென் - வெள்ளங் குருகை வினவு வோனே" "கன்னகு மல்லமோ கொண்ககின் கேளே - உறாஅ வறமுலை மடாஅ - வுள்ளுப் பாலை பூட்டி வோனே." இவை பெரும்பைப் பருவத்தார் ஓர் தலையெயோடு வேட்கைநிகழ்த்தமைபத் தலைவி கூறித் தலையெய்க்குப்புகுந்தது. "யானெகன் செய்கோ பாண லானது - கெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப் - புல்லென் தனவென் புரிவனக் தொனே." இது தலையன் புறத்துப்போன அத்தனைக்கு ஆற்றயாருதல் தகாதென்ற பாணற்குத் தலைவிகூறியது. இப்பத் தம் செய்தற்கன் மருதம். "வெள்ளங் குருகை பின்னை சேத்தெ னக் - கானிய சென்ற மடகடை காண - மிதிப்ப ரெக்க கன்போ னெய்தல் - சட்கமழ் தானுத் துறைவர்க்கு - கெக்க கெஞ்ச கேர் கல் கேனே." இது வாயில்கெண்டிய தொழிக்குத் தலைவிவாயின் மறுத்தது. இப்பத்தம் செய்தற்கன் மருதம்.

"இளங்குவின தெனிர்ப்ப வலவ னூட்டி - முகம்புதைத் தப் பின் னிறைஞ்சின் றோனே - புலம்புகொண் மாலை மறைய - கலங்கெ றாட கல்குவ னெனக்கே." இடத்தலைப்பாட்டிற் தலைவி தலையெய்க்கு கூறியது. இது செய்தலிற் புணர்தனிமித்தம்.

"வெப்புவின யன்ன கெங்கட் களவன் - தன்னக மண்ணி கிறைய கெய்வி - னிரும்பு ஁றைக்கு ஞாழ்வென் - பெருங்கவி னிறுப்ப தெவன்கொ ளன்னாய்." இது தொழி அறத்தொழி நிற்பது. "பழனக் கம்புள் பயிப்பெடை வகவுன் - கழனி யூகின்

மொழிவ லென்றது - தஞ்சைமீன செவிசைர் வருதி - பஞ்சா போலிவ டத்தைக வேலே." இது தோழி இரவுக்குறி மறுத்தது. "நெறி மருப் பெருமை கீலவிரும் போத்த - வெறிமலர்ப் பொய்கை யாம் பன் மயக்குங் - சுழனி யூன் மகன்வன் - பழன வெதிரின் கொடிப் பனை யலனே." இஃது இளைப்பின்வினையென்றது. "கரும் கோட்டெருமைச் செங்கட் புனிற்றுக - காநற் குழலிக் கூறுமுனை மடுக்கு - தத்தை தம்மூர் வருது - மொண்டொடி மடத்தை கீன் னையாம் பெறினே." இது கீன் தமர் வாராமைப்பின் எமர் வரைவு நோர்ந்திலொன்று தோழிகுறக் கேட்ட தலைவன் தலைவிக்குக் கூறி யது. இவை மருதத்தத் குறிஞ்சி கிழைந்தன. இக்காட்டியவெல் லாம் ஐங்குறுதது. "புனையிழை நோக்கியும்" என்னும் மருதக் கலியும் அது.

"பூசடைச் செவ்வர் புரவிச் சூட்டு - மூட்டுறு சுவரி தூக்கி பன்ன - செழுஞ்செய் செல்லின் சேபரிப் புனிற்றுக் - கதிர்மூதா தின்ற லஞ்சிக் காவலர் - பாக லாய்கொடிப் பகன்றையொடி பரீலிக் - காஞ்சியி னகத்துக் கரும்பருதி யார்க்குக் - நிம்புன லூா திறவ தாகக் - குவளை புன்க னிவனும் யானும் - சுழனி யாம்பன் முழுசெறிப் பகைத்தழை - காமர் ஞாயிற் றுகத் தழைப்பப் - பொய் தல் பாடிப் பொலிகென வந்து - கின்னகா விழைத்த தவறே பெ ஞம - கஞ்சுங் கண்ணியுந் கையுறை யாக - கினைக்கோட்டு வென்னை நால்செவிக் கடாஅ - புனைத்தறை கடவுட் ஞாப்பட வோச்சித் - தனிமருங் கறிபான் யாயழ - மணிமருள் மேனி பொன்னிறங் கொளலே." இது தலைவியைத் தோழியிடத்துய்த்தத் தலைவனை வரைவுகடாயது. இவ் அகப்பாட்டும் அது.

இன்னும், மடக்குறுதலும். என்றதனால் அவ்வவ நிலங் கட்டு உரிய முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறாதலன்றி அவ்வவ் நிலங்கட்டு உரித்தல்லாத முதலும் கருவும் வந்து உரிப் பொருள் மயங்குவனவுங் கொள்க. அது "அப்பகிழை நறங் கொன்றை". என்னும் பொத்தற் கலியுட் காண்க. இக்கருத்தா னே நச்சிரும் ஐத்திணையுன்றும் களவு கிழைமென்று கொண்ட வாறுணர்க.

இனிக் காலம் ஒருங்கு மயங்குங்காற் பெரும்பொழுது இர் ன்கும் பெரும்பான்மையுஞ் சிறப்பொழுதும் மயங்குதலும் கொள்க. "மழையில் வான மீனனிக் தன்ன - குழையமன் முகன்னை வா லிய மலர - வரிவென் கோடல் வாய்குருளை வான்ழூப் - பெரிய

சூரிய கவர்தர்துக் கோவல - தொல்லுப்பெய ஒழிந்த பல்லா கீளை
மொடு - நீரிதழ் கண்ணிய ரூவயிற் பெயர்தர - நனிசேட் பட்ட
மாநி தனிசொற் - தோதரு கெகீர் தெருவுதொ ளெழுதப் - பேரிசை
முழக்கமொடு மெத்தமணி மயக்கிக் - கூதிரீன் தன்னுற் பொழு
தே காதலர் - நன்னிய யறியா ராயினுந் தன்னிய - யறிந்தனர் கொல்
லோ தாமே யோவ்ருடைக் - காய்வின யாவின கங்குற் சூழ்வா-
யஞ்ஞவா விறுத்த தான - வெஞ்ஞின வேந்தன் பாசறை யோ
டோ." இது தோழிக்குத் தலைவி கூறியது. இம் மணியிடைபவ
ளத்தன் முல்லைபுட் கூதிர் வந்தது.

"மங்குன் மாமழை விண்ணதிப்பு முழக்கித் - துள்ளுப்பெ
யல் கழிந்த பின்றைப் புகைப்புதப் - புள்ளிதன் லென் பூவக
ரிதையக் - காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர் - கீர்வார் கண்ணிற்
கருவின மலர்த் - துய்த்தியப் பூவின் புதலிவ ரீங்கை - வெய்த்
தெய்தத் தன்ன கீர்வின யந்தளி - நிருவமி நிருளி வீரிய துயல்வா-
யவரைப் பைம்பூப் பயில வகல்வயற் - கதிர்வார் காய்நெற் கட்
மினி திறைஞ்சச் - மெத்கினைத் துங்குமற் சீர்வரை நாடர் - காய்
வின வேந்தன் பாசறை கீழ் - நன்னோ யறியா வறணி லான - நித்
நிய கைய டருருவர் கொல்லென - வாளு தெறிதரும் வாடை
யொடு - நென்னென் றோழியென் தனிமை யானே." பருவ வா
வின்கண் வற்புறுத்தத் தோழிக்குத் தலைவிகூறியது. இம் மணி
மிடைபவளத்து முல்லைபுன் முன்பணி வந்தது. நிலமும் கருவும்
மயங்கிற்று.

"கருங்கால் லெங்கை வீயுரு துதுக - விரும்புவிக் குருவி
யிற் றோன்றங் காட்டிடை - பெல்லி வருவர் களவிற்கு - கல்லி
யல்லி மெய்வென் னிலவே." இரா வந்து ஒழுருங் காலை முன்
னினைப்புற மொழியாக கிளவிற்கு உரைப்பாளாய் உரைத்தது.
இக் குறித்தொகையுட் குறிஞ்சியுள் வேளில் வந்தது.

"விருத்தின் மன்னர்" என்பது முல்லைக்கண் வேளில் வந்
தது. இது கார்தாலத்து மீள்கின்றான் முகிழ்வினாத் திகழ்த்தரூச்
மெந்த வேளிலிதழிக்கட் தலைவிமாட்டு நிழ்வன கூறி அவை கா
ண்டற்குக் கடிது தேரைச் செலுத்தென்றது.

"துஞ்சுவது போல விருளி வின்பக - வினமப்பது போல
- மின்னி புறநகொண் - டேறாவது போலப் பாடி மெத்தனாஇ-
நிலொரு கட்ட வேலாவது மெத்தன் - கார்தனி பொழிந்த வார்

பெயற் கடைநா - வீன்றா னுலத்த வாலா வெண்மழை - வா
ன்றோ புபர்வணா யாடும் வைகறைப் - புதலே ரணிக்த கான்பின்
காலைத் - தண்ணறும் படுகீர் மாக்திப் பதவருத்து - வெண்புறக்
குடைப திரிமருப் பிரலை - வார்மண லொருகிறைப் பிடவவிழ்
கொழுநீழ் - காமர் துணையோ டமந்துயில் வதிய - வரக்குநீற
வுருவி னீயன் மூதாய் - பரப்பி யகைபோற் பாடிப்ப் பலவுட் - னீர்
வார் மருங்கி னீரணி திகழ - வின்னும் வாரா ராயி னன்னுதல் -
யாதுகொன் மற்றவர் கிளையே காதலர் - கருவிக் காரிடி யிரீஇய-
பருவ மன்றவர் வருதுமென் நதுவே." பிரிவிடைபாற்றாது தோ
ழிக்கு உரைத்தது. இம் மணிமிடைபவளத்து முல்லைக்கண் முன்
பணியும் வைகறையும் ஒருங்கு வந்தன.

“தொல்லெழில் வளாத்தன்றி யயவுசோய் நலிதலி - னல்
லாந்தா ரலவுற. வீன்றவன் கிடக்கைபோற் - பல்பய முதலிய
பசுமைநீ ரன்னுலாம் - புல்லிய புனிற்றோர்இப் புதுலே மேர்
தர - வியாயவர் வண்டல்போல் வார்மணல் கடுக்கொள - வினையவ
காம்பாஸ்போ லெக்கர்போழ்க் தறல்வார - மாவீன்ற தனீர்யிசை
மாயவ டிதலைபோ - லாவிதழ்ப் பன்மல காயகொங் குறைத்தா-
மேதக விளவேனி லிறுத்தத்த பொழுதினாற்; சேயார்கட் சென்
றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி - கீடறும் நவாத்தன்றி நிறு
ப்பென்மன் னிறைகீவி - வாய்விரிபு பணியேற்ற விரவுப்பன் மலர்
நீண்டி - ரோய்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவந் தலைத்தருடம்; பொ
ழுதுள்ளார் துறந்தார்கட் புரிவாடுங் கொண்கையைச் - குழ்பாங்கே
கடரிழாய் கரப்பென்மற் கைகீவி - வீழ்கதிர் விடுத்தபூ வ்ருந்து
ன்னு மிருத்தம்பி - பாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலை
த்தருடம்; தொழிலை செழித்தார்கட் டோயுமென் னுருயிர் -
வடுகீங்கு கிளவிபாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு - கெடுகிலீர்த் தி
நத்துண்ண கிளாவிதழ் வாய்விட்ட - கடிமலர் கமழ் காற்றங் கங்
ருவந் தலைத்தருடம்; எனவாங்கு, வருந்தின வதித்தலின் வளை
கீக்கச் சேய்க்கட்டிப் - பிரிந்துசெய் பொருட்பினி பின்னோக்கா
தெய்திடம் - மருந்துயர் கிளஞர் வந்தனர் - திருத்தெயி நிலங்கு
நீன் றேமொழி படர்க்கே.” இதில் வேனிலும் வாடையும் கங்கு
லும் மாலைபும் வந்தன. வந்தானொ ஐந்துவித்தது.

“அம்ம வாழி தோழி சிறியிலைச் - குறுஞ்சின வேம்பி னறும்
பழ ஞானிஇய - வாவ லுலக்ரு மாலைபு - மின்றுகொல் காதலர்
சென்ற காட்டே.” இவ் ஐங்குறுதாறு பாலைக்கண் மாலைவந்தது.

“தண்டத் சேர்ப்பன் பிரித்தெனப் பண்டையிற் - கடும்ப
கல் வருத்திக் கையறு மாறு - மாயி னெய்தலங் கூம்பக் - காலி
வரினங் கிடைரோ விவரே.” இங் ஐங்குறுநாறு நெய்தற்கண்
மாயி வந்தது. பருவ வரவின்சன் மாயிப்பொழுது கண்டு ஊற்றா
ளாய தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

“தொல்ஹழி தமொறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்-
பல்வயி னுயிரொல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ - செல்
வறு தெறுகதிர் மடக்கித்தன் கதிர்மாய - வல்லாற்றி னெறிநீஇ
யுலகாண்ட வரசன்பி - னல்லது மயித்திருக் தறநெறி நிறக்கல்
லா - மெல்லியான் பருவம்போன் மயக்கிடு டையவா - வெள்ளக்கு
வரம்பாய விழிம்பைகர் மஞ்ஞமாயி * * * பனியிருள் குழ்த
ரப் பைதலஞ் றெறுழ - வினிவரி னுயருமற் பழிபெனக் கலங்
கிப - தனியவ ரிழிம்பைகண் டினைதியோ வெம்போல - வினிய
செய் தகன்முனா யுடைபையோ கீ” என நெய்தற்கலியுட் கங்கு
லும் மாயியும் முன்பனியும் வந்தன. ஒழிந்தனவும் மயங்குமாறு
வந்துழிக்காண்க.

| கஉ. உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது. (இ - ன்.) உரிப்பொருள்
அல்லன = உரிப்பொருளென்று ஒதப்படும் ஐந்தினையும் அல்லாத
கைக்கிணையும் பெருங்கிணையும்: மயங்கவும் பெறும் = கால்வகை
நிலத்தும் மயங்கவும் பெறும்.—எ - று. உம்மை எச்சவும்மை
யாதலின் உரிப்பொருளாக எடுத்த பாணியும் கால்வகை நிலத்
தும் மயங்கவும் பெறும் என்றவாலும். பாணியென்பது. ஒன்று
பிரித்த பலவாகிய கூற்றின்மேற்குதலின் ஒற்றுமைப்பட்டு நீசுந்
தின்றார் இருவர் பிரித்தவரலும் பாணியாமன்றே! அதுவும், அது
வுங் குணங் காரணமாய்ச் செம்பால் செம்பாணியாயினுற்போல
நின்றது. “ஊர்க்கானிவந்த”. என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள் “ஆய்
துவி யனமென வனிமயிற் பெடையெனத் - துதுளம் புறவெனத்
துதாதத்தின் னெழினல - மாதர்கொண். மானோக்கின் மடகல்லாப்
நீற்கண்டார்ப் - பேதுறாஉ மெனிபதை யறிதியோ வறியாயோ.”
என்பது கிலம்பவாபாது வந்த கைக்கிணை. இதனைக் குறிஞ்சி
யுட் கோத்தார் புணர்ச்சியெதிர்ப்பாடாகலின்.

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்ச வானை மறமையும் - புலிநாளே
யாய் மகன்” “வனியா வறியா டியிர்க்கைல் கொண்டு - கனிவாய் மரு

ப்பஞ்ச நெடுஞ்ஞர் தோய்தற் - கெளரியோ வாய்மக டோன்”
“முன்னெயிற் றேன ரிவணப் பெறுமிதோர் - வென்னெயிற்றெ ருத்
தொழெஞ் வான்; ஒள்ளிமழ, வாருது கூந்தற் றயில்பெறும் வைம
ருப்பிற் - காரிகத னஞ்சான்னொன் பவன்.” என்னுற்போல ஏறுந்
முவினாற்கு உரியன் இவனென வந்த கைக்கிணிகனெல்லாம் முல்லைக்
கலி பலவற்றுள்ளுங் காண்க. “முன்னைய முன்றங் கைக்கிணிக் கு
றிப்பே” என்பதனான் அவை கைக்கிணியாயின.

இனி “எழின்மருப்பெழில்வேழம்” என்றது முதலிய காலு
பாட்டும் ஏறிய மடற்றிறமான பெருந்திணை. என்னை? “மாமேலந்
நின்ற மடல்புணையா கீத்துவென் - தேமொழி மாத ருளுஅ து
றிய - காமக் கடலகப் பட்டு.” என்னுற்போல்வன வருதலின்.
“புரிவுண்டபுணர்ச்சி” என்றது முதலிய ஆறு பாட்டின் தேறுத
லொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாயி பெருந்திணை. இவற்றை நெய்
தலுட் கோத்தார் சாக்காடு குறித்த இரங்கற்பொருட்டாகலின்.
கூறும் குறளும் முருஞ் செலிமும் உறழ்ந்துகூறும் பெருந்திணை
யும் ஊடற்பகுதியவாகலின் மருதத்துட்கோத்தார். “கல்லாப்
பொதுவனை மூற” எனப் பொதுவியர் கூறலும் “நடாஅக் கரு
ம்பென்ற தோளாணாக் காணின் - விடாஅலோம் பென்றா ரொம்.”
எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்ககாமத்துமிடலாகிய பெருந்திணை
யாகலின் முல்லைபுட் கோத்தார். “நெய்விலைவாணர்தார்” “நாண்டு
கீர்மிசை” என்னுங் கவிசளும் காமத்து மிகுதிறத்தான். அரசனை
கோக்கிச் சென்றோர் கூறியவாகலின் மருதத்துக் கோத்தார்.

இனி “வான முர்ந்த வயங்கொளி மண்டில - நெருப்பெனச்
செவந்த வுருப்பவிக் காட்டு” எனக் காடுறையுலகத்துப் பாலை வந்
தது. “தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக - வடிக்
தார் மிடல்சாய வமராவந் திரத்தலின் - மடங்கல்போற் றினைஇ
மாயஞ்செ யவுணாக்க - கடத்தி முன்பொடு முக்கணன் முவெ
யிலு - முடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற் - சே
ருங் கணிச்சிபோன் னெவலி னவ்வெயி - வேறுபெற் றுதிர்வு
போல் வண்பினக் தியங்குந - ராதுசெட விலங்கிய வழுவவி
ரா ரிடை - மறப்பருங் காத லிவளின் டொழிய - விறப்பத் துணிந்த
னார் கேன்யின் மற்றைய.” இது மைவணையுலகத்துப் பாலை
வந்தது. “மறந்தவன்மைவராயினும்” என்னும் அகப்பாட்டுத் திம்
புனலுலகத்துப் பாலை வந்தது. “அருளி லாளர் பொருள்வயி ன
கறல்” என்னும் அகப்பாட்டினுட் பெருமணையுலகத்துப் பாலை

வந்தது. இன்றும் பிரவுஞ் சான்ட்ரேர் செய்யுட்களானே உரிப் பொருள் மயங்கியுங் காலங்களு மயங்கியும் வருவனவெல்லாம் இதனுள் அமைத்துக்கொள்க.

கச. புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
உட லிவற்றி லிரிமித்த மென்றிவை
நெருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.

இதையும் மேனிநத்த முறையானன்றியும் அதிகாரப்பட்ட னைக்கொண்டு உரிப்பொருள்கூறுகின்றது; உரிப்பொருள் உணர்ச் சல்லது உரிப்பொருளல்லன உணரலாகாமையின். (இ-ள்.) புணர்த லும் புணர்தலிமித்தமும் பிரிதலும் பிரிதலிமித்தமும் இருத்த லும் இருத்தலிமித்தமும் இரங்கலும் இரங்கலிமித்தமும் ஊட லும் ஊடலிமித்தமும் என்ற பத்தும் ஆராயுங்காலை ஐந்திணைக்கும் உரிய பொருளாம்.—ச-று. நெருங்காலை என்றதனான் குறிஞ் றிக்குப் புணர்ச்சியும் பாலைக்குப் பிரிவும் முல்லைக்கு இருத்தலும் செய்தற்கு இரங்கலும் மருதத்திற்கு ஊடலும் அவ்வவரிமித்தங் களும் உரித்தென்று ஆராய்க்தனார்க. இக்கருத்தேபற்றி "மா யோன்மேய" என்பதனுள் விரித்துணர்த்தவாறுணர்க.

அஃத்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃது இருவர்க் கும் ஒப்ப கீழ்த்தலானும் புணர்ச்சியை முற்கூறிப், புணர்ந்தழி யல்லது பிரிவின்கையாலும் அது தலைவன்கண்ணதாயே செப் பாணுங் தலைவிரிவிற்குப் புலனெறிவழக்கின்மைபாலும் பிரிவி னை அதன்பிற்குறிப், பிரிந்துழித் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முல்லை யாகலின் இருத்தலை அதன்பிற்குறி, அங்கனம் ஆற்றியிராது தலை வனேவலிற் றிதிது வேறுபட்டிருத்த இரங்கல் பெரும்பான்மை த னைமகனதேயாதலின் அவ்விரங்கற்பொருளை அதன்பிற்குறி, இங் ளான்கு பொருட்கும் பொதுவாதலானும் காமத்திற்குச் செத்தலா லும் ஊடலை அதன்பிற்குறி இங்ஙனம் முறைப்படுத்தினார். பா ன்குவித்தம் புணர்ச்சிக்கழுமேனும் முற்பட்ட புணர்ச்சியே புணர்த்திற்கொப்புடைமையிற் குறிஞ்சியென்று அதனை முற்கூறி னார். அவை இயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடத்தின்பாலும் பாங்கற் கூட்டமும் தோழியிற்கூட்டமும் அதன் பகுதியாகிய இருவரைக் குறிக்கண் எதிர்ப்பாடும் போல்வன. தலைவன் தோழியைக் குறை யுதம் பகுதியும் ஆண்டுத் தோழிகூறுவனவும் குறைதேர்தலும் துத்தலும் முதலியன புணர்ச்சிமித்தம். இனி, ஒதலுத் துதம்

பனையும் அவற்றின்பகுதியும் பொருட்பிரிவும் உடன்போக்கும் பிரிவு. “ஒன்முத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்து” தொழியொடு வலித்தன் முதலியன பிரிதனிமித்தம். பிரித்தபின் தலைவி வருந்து வனவுந் தொழியரற்றுவித்தனவும் பாலையாதலிற் பின்னொருகாற் பிரிதற்கும் நிமித்தமாம்; அவை பின்னர்ப்பிரியும் பிரிவிற்கு முன்னிகழ்தலின். இனித் தலைவி பிரிவுணர்த்தியவழிப் பிரியாொன்றி ருத்தலும் பிரித்துழிக் குறித்தபருவமன்றென்று தானே கூறுத லும் பருவம் வருத்துணையும் ஆற்றியிருத்தமை பின்னர்க் கூறு வனவும் போல்வன இருத்தல். அப்பருவம் வருதற்கு முன்னர்க் கூறுவன முல்லை சான்ற கற்பன்மையிற் பாலையாம். இனிப் ப ருவங்கள்கூடு ஆற்றாது தொழிகூறுவனவும் பருவமன்றென்று வற் புறுத்தினவும் வருவொன்று வற்புறுத்தினவுந் தலைவன் பாச னைக்கண் இருத்து உணர்த்தனவும் அவைபோல்வனவும் நிமித்த மாதலின் இருத்தனிமித்தமெனப்போம். இனிச் சுடலங் காணலங் கழியுங் காண்டொறும் இரங்கலங் தலைவன் எதிர்ப்பட்டு நீங்கிய வழி இரங்கலும் பொழுதும் புணர்துணைப்புள்ளங் கண்டு இர ங்கலும் போல்வன இரங்கல். அச்சுடல் முதலியனவுந் தலைவன் நீங்குவனவுமெல்லாம் நிமித்தமாம். புலவி முதலியன ஊட லாம். பரத்தையும் பாணனும் முதலியோர் உடனிரித்தமாம். ஏனையவும் யழக்கியலான் நால்வகை விவத்துஞ் சிறுபான்மை வருமேனும் பெரும்பான்மை இவை உரியவென்றற்குத் திணர்கு ரிப்பொருளே பென்றார்.

உரிமை குணமாதலின் உரிப்பொருள் பண்புத்தொகை.

உம். “கோட லெதிர்துறைப் பகலி முல்லை - நாதினர்க் குவ னையோ டிடைப்பட வினாஇ - பைதுதொடை மாண்ட கோதை போ ல - நதிய கல்லோன் மேனி - முறியினும் வாயது முயங்கற்கு மினி தே.” இச்சுறுத்தொகை புணர்த்துழி மிழிந்து கூறியது.

“அல்லுபட குழத்த வரிமதர் மறைக்கட்” - பல்பூம் பனாகத் தழை துடங்கு மல்கும் - நிருமணி புறாபு மேனி மடவோ - னியார் மகன் கொல்லிவ டத்தை வாழியர் - தயர முற்றியின செழ்மே யகல்வய - லரிவன சரித்துத் தருவனர் பெற்றுந் - தன்செறு தாய மதனுடை கோன்றூட் - கண்போ செய்தல் பொரலிற் பூக்குந் - திண்டேர்ப் பொறைபன் றொண்டித் - திண்டிறம் பெறுகலிவ என்ற தாயே.” இக்கற்றிணையும் “முல்லைபே முகிழ்முகிழ்த்தனவே” என் னுங் குறுத்தொகையும் புணர்த்தனிமித்தம்.

“அன்றவ நெழிந்தன்று மின்பே வந்துளளி - வருந்தின வாழிய சென்சே பருந்திக் - தயாவீனி பயிற்று மயாஅவுயர் எனத் தலை - யுருகிப் பருளியிற் பொருடெரித் தினைக்குங் - கடுங்குந் துறைய நெய்பெருங் குன்ற - மெம்மொ டுறத்தகுஞ் சொல் லாய் பின்னரிங் - ஞெழினைச் சூழ்த்தனை காயிற் றவிராது - செல் லினிற் கிழக்கின் னுள்ளம் வல்லே - மறவ லோம்புமதி பெம் மெ நறவின் - சேயித ழுளைய வாகிக் குவளை - மாயிதழ் புளையு மவிர்கொ ளீரிமை - யுள்ளகங் கணல் வள்ளுதொ றுலறிப் - பழங் கண் கொண்டக லிழ்த்தயீ ழுவிரல் - வெய்ய வருதா வெரிதுப் பையெனச் - கிண்டி சொரிந்த மெல்லினை முன்கைப் - பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போடி - படர்செ யாய்கற் கடர்தனை யாக - வியங்காது வறித்தங் காதலி - யுயங்குராய் கிறபுற முயங்கிய பிள்ளே.” இது மறவலோம்புமதியெனப் பிரியுகுநிற்று.

“அறிவாய் வாழி தோழி யிருளற - லிசம்புடன் விளக்கும் வினாசெலற் திடிக் - கடுங்கதி றெறித்த விடுவாய் கிறைய - செ ல்கான் முருங்கை வெண்பூத் தாடிய - கீரற வறந்த கிரம்பா கீனி டை - வன்மொயிற்றுச் சென்சாய் வருத்துபசிப் பிணவொடு - கள் ளியங் காட்ட கடத்திடை யுழிஞ்சி - லுள்ளுந் வாடிய கரிமக்கு சொன்னை - போரியனா புதைத்த புலம்புகொ ளியவின் - விழுத் தொடை மறவர் விஸ்விடை வீழ்த்தோ - ரொழுத்துடை ஈடுக லின் ளிழல் வறியு - மருஞ்சாக் கவலை கீத்தி பென்று - மிஸ்ஸோர்க் கிஸ்ஸென் றினைவது காத்தல் - வஸ்ஸோர் றெஞ்சம் உலிப்ப னம் மிறும் - பொருளே காதலர் காத - லருளே காதல ரென்றி ியே.” இது பிரிதனியித்தம். வற்புறத்துத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.

“வெண்புடத் ததைத்த கொடியின ரிடையிடு - பொன் செய் புனையிழை கட்டிய மகனீர் - கதப்பித் ஞென்றும் புதப் பூங் கொன்றைக் - காணங் கானெனக் கூறினும் - காணே தேறே னவர் பொய்வழங் கலகோ.” இது பருவங்கண்டிழியும் பொய் கூறாவின்று ஆற்றியிருத்தது. “அவரோ வாரார் முல்லைமும் பூத் தன - பறியுடைக் கைவர் மறியின்த் தொழிபப் - பானொடு வந்து கூழொடு பெயரும் - பாடுடை விடைமகள் சென்னிச் - குடிய வெ ல்லாஞ் கிறபக முகையே.” இது பருவங்கண்டாற்றாது கூறியது. இது முல்லைசான்ற கற்பாயிற்று; அவன் கூறிய பருவம் வருத்த னையும் ஆற்றியிருத்தவின்.

“மடவ மன்ற தடவுநிகக் கொன்றை - கல்பிரங் கத் தஞ் சென்றோர் கூறிய - பருவம் வாரா வளவை நெரிதரக் - கொ ம்புசேர் கொடியின ருழத்த - வம்ப மாரியைக் காரொன மதித் தே.” இது பருவமன்றென்று வற்புறுத்தலின் இருத்தனிமித்த மாயிற்று. “தேம்பரி சிமய” என்னும் களிற்றியானையினாயும் இருத்தனிமித்தமாம்; இக்காலம்வருத்தினையும் ஆற்றினுனெனத் தான் வருத்தலின்.

“காணலும் கழருது கழியும் கூருது - தேனியிர் நறுமலர்ப் புண்ணியு மொழியா - தொருக் கல்லது பிரிதபாது மிலனே - யிருங்கழி மலர்க்கத் கன்போ னெய்தல் - கமழிதழ் காற்ற மமிழ் தென னகைஇத் - தண்டர் துதிய வண்டினம் களிற்றென்று - பற வை னொருந் துறைவனை கீயே - சொல்லல் வேண்டொ ராவை பல காற் - கைகையம் படுகினை பெய்வமொ டசாஅங் - கடற்சிறு காக்கைக் காமர் பெடைபொடு - கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்ட மடி பரப்பின் - வென்னிறுக் கனவு கள்ளென் யாமத்த - நின்னுறு வீழும் கனக்தோ - டன்னுறு வீழும் கீத்துமொ வெனவே” இவ் அகப்பாட்டு செய்தல், இவ்வுள்ளிப்பொருட்டாயிற்று.

“ஞாயிற்று பட்ட வகல்வாய் வானத் - தனிய தாமே கொண்டு னிறைப் பறவை - யிறைபுற வோங்கிய நெறிய்பன் மராத் - தின் னி புன்வாய்ப் செரிஇய - வினாகொன் டவையும் வினாபுமாற் செலவே.” இஃது இரங்கினிமித்தம்.

“தருக்கேம் பெருமனின் னல்ல விரும்புற்றத - தாழ்த்தாய் போல் வந்து தகவில செய்பாது - சூழ்த்தவை செய்தமற் றெ ம்மைபு முன்னுறாய் - வீழ்த்தார் விரும்பற்றக் கால்.” இது ஊடல்.

“புரிபுடை கன்மான் டொங்குநி யன்ன - வ்டைகொலேழும் வெண்பூப் பகருக் - தன்னறை யூன் பெண்டிர் - தஞ்சம் யாம த்துந் தயிலறி யாசே.” இது ஊடனியித்தம்.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் அறிந்த இதன்கண் அடக்கிக்கொள்க. (சு)

கடு. கொண்டுதலைக் கழியினும் பிரிந்தவ னிரங்கினு முண்டென மொழிபவோரிடத் தான.

இது முந்தைய ஐந்தனுட் பாணக்கட் குறிஞ்சிமயங்குமா
றும் பெய்தன்மயங்குமாறும் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) கொண்டு
தலைக்கழியிலும் = தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு அவன்
தமரிடத்திலின்று பிரியிலும்; பிரித்து அவன் இரங்கிலும் = தலை
வன் உடன்கொண்டுகொள்காது தானே போதலித் தலைவி மனையி
ன்கண் இருந்து இரங்கிலும்; ஓரிடத்தான் = இவ்விரண்டும் ஓரிட
த்தின்கண்ணே ஓரொழுக்கமாயின; உண்டென மொழிப =
இவ்வொழுக்கத்தான் ஈன்குவருணத்திலும் வேளாண்வருணத்
திற்கு உண்டென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். — ௪ — று. கொண்டு
தலைக்கழிதலால் இடையூறின்றிப் புணர்ச்சி நிகழுமெனினும்,
பிரிவு நிகழ்த்தவாற்றென்னையெனின், "இடைச்சர மருங்கி னவடம
ரெய்திக் - கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்களு மெய்தி" என
மேலே கூறுவானாதலிற் தந்தையுக் தன்னையருக் தேடிப் பின்
வந்து இவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையூறுசெய்வனென்றும் கருத்தே
இருவருள்ளத்தம் பெரும்பான்மை நிகழ்த்தலிற் பிரிவுநிகழ்த்தவாறு
யிற்று. ஆகவே பாணக்கண்ணே குறிஞ்சி நிகழ்த்ததாயிற்று.

௨ - ம். "வேளிற் பாழிசிக் கூனி மாமலர் - ஈனா
வாய் வாடாநா நீதறு நாட்கா - மரிபார் சிலம்பிற் தோடி சிவப்ப -
வெம்மொ டொராறு பவழியர் பாழுகின் - பொம்ம லோதி பொ
தள வாரி - யரும்பற மலர்ந்த வாய்ப்பு மராஅத்தச் - கரும்புரு
ழலரி னைது வேய்த்தகின் - தோம்பாய் கூத்தற் குதம்பல மொகிக்
கும் - வண்ணெடித் தோம்ப தோற்று யணிவொள - துண்கோ
லெல்லியை தெளிர்க்கு முன்கை - மெல்லிறைப் பணைத்தோள்
விசங்க வீசி - வல்லுமை மன்னு ஈடையே கள்வர் - பகையிரு
கவகைச் சென்னெழிக் காண்மார் - மிகைமரஞ் சேர்த்திய கவை
முறி யாஅத்த - ஈரானா மருங்கி னீர்வரப் பெய்ந்ததுக் - களிற்
கவைத்திட்ட கோதடைத் ததரல - கல்லா லுமணர்ச்சுத் தீரூட்
டாகுக் - தன்புறு தரு வாக்கட் புன்கோட் - டரிவிவர் புற்றத்
தல்கொ ளைது - வென்னரா மீனிர வாய்கும் - பின்ன யென்
கின் மலையயி னுனே." இது கொண்டுதலைக்கழிதற்கட் தலை
வன் ஈடையை வியத்தது. அகம் "அழிவில முயலும்" என்பது
பாணக்கட் புணர்ச்சி நிகழ்த்தது.

இனித் தலைவி பிரித்திருந்து மிகவும் இரங்குதலின் இரங்கி
னுமணச் சூத்திரஞ்செய்தான், அதனானே பாணப்பொழுக்கன்
இரங்கப்பொருள் நிகழுமென்றான். உ - ம். "ஓங்குமகைச் சிலம்

பிற்பிடிவுடன் மலர்ந்த - வெங்கை வெறித்தழை வேறுவருத்
தன்ன - ஐன்பொதி யவிழாக் கோட்டுமிர்க் குருவி - மூன்றுட
னின்ற முடங்கர் நிகழ்த்த - தறுகல் விடாவிப் பிராவுப்படு கூர்
ந்தெனப் - பொறிசொ ருமுனைப் பேழ்வா யெற்றை - யறுகோட்
டுழைமா னுண்குர லோர்க்கு - செறிபடு கவலை நிரம்பா கீளினட் -
வெள்ளி வீதிலயப் போல நன்றஞ் - செலவயர்க் திடுவல் பாளே
பலபுலத் - துண்து வுயக்கெமா மெய்செலச் சாஅய்த் - தோளுத்
தொல்கவின் றெய்யை நாளும் - பிரித்தோர் பெயர்வுக் கிரங்கி -
மருத்துபிறி தின்மையி னிருத்துவினை யிலனே." இதனுள் வென்
ளிவீதியையப்போலச் செல்லத்துணிந்து யான் பலவற்றிற்கும்
புலந்திருத்து பிரிந்து ஒலிடத்தினின்றும் பிரிந்தபெயர்வுக்குத் தோ
ணலத்தொலைய உயிர்செலச் சாஅய் இரங்கிப் பிறிது மருத்தின்மை
யிற் செயலற்றேனென மிகவும் இரங்கியவாறு மெய்ப்பாடுபற்றியு
ணர்க. இது அகம். "வானமூர்த்த" என்னும் அகப்பாட்டினுண்
"மெய்ப்புரு வன்ன கைகவர் முயக்க - மயரும் பெறுருவர் மன்னே"
எனக்கூறி, அமுதன் மேவாதாய்க் கண்ணுத் தயிலுமென இரக்க
மிக் கூறியவாறுமுணர்க. "ருன்றியன்ன" என்னும் அகப்பாட்
டும் அது. இவை பாணக்கண் இரங்கல் நிகழ்த்தன. இங்ஙனம்
இச்சூத்திரவிதி உண்மையிற் சான்றோர் அதேதினுக் கவியி
றும் ஐங்குறுநூற்றிறும் பாணக்கண்ணே உடன்போக்கு நிகழ்த்த
செய்யுட்களைக் கோத்தாரென்றுணர்க.

இவ்விருத்த செந்தியோம்பல் வேளாளர்க்கு இன்மையிற் கொ
ள்தெனக்கழிதல் அவர்க்கு உரியதாயிற்று. ஒழிந்த மூன்றுவருண
த்தோருக் தமக்கு உரிய பிரிவின்கட் செந்தியோம்புவாரா காட்டிப்
பிரிப. ஆகலான் அவர்க்கு ஏனைப்பிரிவுகள் அமைத்தன. இதனைக்
"கொடுப்போ ரின்றியுக் கான முண்டே" எனக் கற்பியவீற் கா
ணம் வேருகக்கூறுமாறு ஆண்டுணர்க. "வேர்முழுதலறிகின்ற"
என்னும் மணிமிடைபவளத்துட் "கழுடைத் தக்கை யிடனுடை வ
ரைப்பி - னூழடி யொதுங்கிது முயங்கும்" எனவும் "கிளியும்பக்
தம்" என்னும் களிற்றியாணசீனாயுன் "மங்குபத யிருத்த
கடியுடை வியனகர்" எனவும், லெல்லுடைமை கூறிய அதன்கூற
வேளாள வருணமென்பது பெற்றும். (௧௫)

கக. கலந்த பொழுதுங் காட்சியு மன்ன.

இதவும் பாணக்கட் குறிஞ்சி மயங்குமென்கின்றது.
(இ - ன்.) கலந்த பொழுதும் காட்சியும் = இயற்கைப்புணர்ச்சி

முந்த காலமும் அதன்முன்னர்த்தாயிய வழிநிலக்காட்டி நிகழ்த்த காலமும்: அன்ன = முன்னர்ச்சூத்திரத்துட் கொண்டுதலைக்கழிந்த காலத்தை உடைய.—எ - று. என்றது, முன்னர்க் குறிஞ்சி பாலைஞரிய இருவகை வேளிர்கண் நிகழ்த்தாற்போல இவையும் இருவகை வேளிர்கண் நிகழுமென்றவாறு. மறைபுர காலத்துப் புறம்போந்து வினையாடுதலின்மையின் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்தல் அரிதாவலாயும், அததான் இன்பஞ் செய்வாமையாலும் இருவகை வேளிர்காலத்தம் இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழுமென்றது இச்சூத்திரம்.

முன்னர்க் கூறியும் யாமமும் முன்பணியுஞ் சிறித்தென்றது இயற்கைப்புணர்ச்சியின்மையின் களவொழுக்கம் நிகழ்தற் குச்சாலமென்றுணர்க. அது "பூவொத் தலமருக் தகைய வேயொத் - தெல்லாரு மறிய கோய்செய் தனவே - தேமொழித் திரண்ட மென்றோன் மாமையி - பரிஇ வித்திய வேனத் - ருதி யோப்புலான் பெருமழைக் கண்ணே." எனவரும். இக் குறச் சொகையுட் ருதி யோப்புலான் கண்ணென வழிநிலக்காட்டியைப் பாங்கற்குக் கூறினமையின் அத்தினைக்கதிர் முற்றுதற்கு உரிய இளவோனிலும் பகற்பொழுதம் காட்டிக்கண் வந்தன. "கொங்குதேர்வாழ்க்கை" என்பதும் இளவேனிலாயிற்று; தம்பி கொங்குதேரும் காலம் அதுவாகலின். கலத்தலும் காட்டியும் உடனிகழுமென்றுணர்க. கலத்தலின்றிக் காட்டிக்கிழந்த தேல் உள்சப்புணர்ச்சியேயாப் மெய்ப்புதுபுணர்ச்சியின்றி வரைந்துகொள்ளுமென்றுணர்க. (௧௧)

௧௪. முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே.

"இது முற்கூறிய முதற்பகுதியைத்தொகுத்து எழுதினையும் இவ்வாற்றாறுபடுவென்கின்றது. (இ - ள்.) முதல் எனப் படுவது = முதலென்று கூறப்படும் நிலளும் பொழுதும்: ௮ இரு வகைத் த = அக்கூறியவாற்றான் இருவகைப்படும் யாண்டும்.—எ - று. இஃது கூறித்தென்றவென்றும் உத்திவகை. இதன்பயன் முதல் இரண்டு வகை என்றவாகும். தமக்கென நிலளும் பொழுதும் இவ்வாத கைக்கிணையும் பெருத்திணையும் நிலளில்லாத பாலையும் ௮ முதலோடு மயங்கிற்றேனும் அவை மயங்கிய நிலளும்பொழுதும் அவ்வத்திணைக்கு முதலெனப்படுமென்பதாம். இது முன்னின்று குத்திரத்திற்கும் ஒக்கும். (௧௪)

க.அ. தெய்வ முனுவே மாமாம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.

இது சிறத்தமுறைபானேயன்றி அதிகாரப்பட்டமையின்
உரிப்பொருள் கூறி ஒழிந்த கருப்பொருள் கூறுதலுதலிற்று.
(இ-ள்.) தெய்வம் உனுவே மா மாம் புன் பறை செய்தி யாழின்
பகுதியொடு தொகைஇ = எல்லாத்திணைக்குங் தெய்வம் உனா
விவங்கு மாம் புள்ளுப் பறை தொழிவென்று இவற்றை யாழின்
கற்றோடேகட்டி : அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப = அ
வைபோல்வன பிறவுங் கருவென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.—எ-று.
யாழின்பகுதி என்றதனான் மற்றையபோலாத பாலைக்குப் பாலை
யாமென வேறுவருதல்கொள்க. அவ்வகை பிறவும் என்றதனான்
மேத்தோதிய தெய்வம் ஒழிப அவற்று உட்பகுதியாகிய தெய்வ
மும் உள. அவை "மாயோன்மேய" என்புறிக் காட்டினும். இது
குனே பாலைக்குத் தெய்வமும் இன்றாயிற்று. இன்னும் அவ்வகை
என்றதனானே பாலைக்கு நிலம்பற்றாது காலம்பற்றிக் கருப்பொ
ருள் வருங்காற் தம் இயல்புதிரிய வருவனவும் வருமென்று
கொள்க. "எக்கிலமருங்கிழ்" என்பதனாற் பூவும் புள்ளும்
வலாவின்றி மயங்குமெனவே ஒழிந்த கருவும் மயங்குமென்பது
"குத்திரத்தப்பொருளன்றியும்" என்பதனான் உரையிற்கொள்க.
அது "அயந்திகழ் நதங்கொன்றை" என்னும் செய்தற்கலியுட்
காண்க.

முல்லைக்கு உனா, வரக்கு சாமைபும் முறினாயும்; மா,
உழையும் புல்வாயும் முபலும்; மாம், கொன்றையுங் குருந்தம்;
புன், காணக்கோழியுஞ் சிவலும்; பறை, ஏறகோட்பறை; செய்
தி, சிணாமேய்த்தலும் வாகுமுதலியன கண்கட்டலும் கடாயிடு
தலும்; யாழ், முல்லையாழ். பிறவுமென்றதனாற், பூ, முல்லைபும்
பிடவுந் தளவுந் தோன்றியும்; கீர், கான்பாறு; ஊர், பாடியுஞ்
சேரியும் பள்ளியும்.

குறிஞ்சிக்கு உனா, ஐவனவெல்லும் திணையும் முங்கிலரிசியும்;
மா, புலியும் யானையும் தூழையும் பன்றியும்; மாம், அநிலும்
ஆரமும் தேக்குந் திமிசும் வேங்கையும்; புன், கிளியும் மயிலும்;
பறை, முருகியமும் தொண்டகப்பறையும்; செய்தி, தேன் அழித்
தலும் கிழங்கு அகழ்தலும் திணமுதலியன வினைத்தலும் கிள

காத்தலும்; மாழ், குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனாற், பூ, காத்தலும் வேங்கையுஞ் சினைக்குவனியும்; கீர், அருவியுஞ் சினைபும்; ஊர், மெருகையுங் குறிச்சியும்.

மருதத்திற்கு உனா, செர்செல்லும் வெண்ணெய்க்கும்; மா, எருமையும் கீர்சாயும்; மரம், வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருதமும்; புன், தாசாவும் கீர்க்கோழியும்; பறை, மணமுழையும் செல்லரிசினைபும்; செய்தி, கெதலுங் கிண்கெட்டலும் அரிதலுங் டோவிதலும்; யாழ், மருதயாழ். பிறவுமென்றதனாற், பூ, தாமரையுங் கடிந்திரும்; கீர், யாற்றுகீரும் மனைக்கிணறும் பொங்கையும்; ஊர், ஊர்க்கிணன்பனவெயாம்.

நெய்தற்கு உனா, மின்விளையும் உப்புவிளையும்; மா, உமண்பாதி போல்வன; முதலியுஞ் சுறாவும் மீனாதலின் மாவென்றல் மரபன்று. மரம், புன்னைபும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புன், அன்னமும் அன்றிலும் முதலியன; பறை, மின்கோட்பறை; செய்தி மின்பித்தலும் உப்புவிளத்தலும் அவைவிற்தலும்; யாழ், செயல்யாழ். பிறவுமென்றதனாற், பூ, கைதையும் நெய்தலும்; கீர், மணற்கிணறும்-உவர்க்குழியும்; ஊர் பட்டினமும் பாக்கமும்.

இனிப் பாலைக்கு உனா, ஆதலித்தனவுஞ் குறைகோண்டனவும்; மா, வலியழித்தயானையும் புலியுஞ் செங்காயும்; மரம், வற்றின இருப்பையும் ஓமையும் உழிஞையும் குமையும்; புன், கழுஞ் பருத்தம் புறவும்; பறை, குறைகோட்பறையும் கீனாகோட்பறையும்; செய்தி, ஆதலித்தலுஞ் குறைகோடலும்; யாழ், பாலையாழ். பிறவுமென்றதனாற், பூ, மராவுங் குராவும் பாதிரியும்; கீர், அறுகீர்க்கவலுஞ் சினைபும்; ஊர், பறத்தினை.

இன்னும் பிறவுமென்றதனானே இச்சுறியவற்றிற்குரிய மக் கன்பெயருந் தலைமக்கன்பெயருங் கொள்க. அவை "பெயரும் வினையும்" என்னுஞ் குத்திரத்திட்டகாட்டுதம். பிறவுமென்றதனாற் கொள்ளன மெய்பான்மை திரிவுபடுதலிற் பிறவுமென்று அடக்கினுன். (௧௮)

கக. எங்கில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு
மங்கிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நீரத்தின் பயத்த வாகும்.

இது முற்கூறிய கருப்பொருட்டுப் புறமுனை. (இ-ள்.) எந்
நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும் = எழுதினா நிகழ்ச்சியவாயிற் கால்
வகைநிலத்துப் பயின்ற பூவும்புள்ளும் : அந்நிலம் பொழுதொடு
வாரா ஆயினும் = தத்தமக்கு உரியவாகக் கூறிய நிலத்தொடுங் கால
த்தொடும் நடவாமற் பிறநிலத்தொடுங் காலத்தொடும் நடப்பி
னும் : வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆறும் = அவை வந்தநிலத்திற்குக்
கருப்பொருளாம்.—எ-று. ஒடு அதனோடிணைந்த ஒரு வினைச்சொலி
யாதலின் உடன்சேறல் பெரும்பான்மைபாயிற்று. வினைசெய்யிட
த்தின் நிலத்திற் காலத்தின் என்பதனான் நிலத்தின்பயத்தவாமே
னப் பொழுதினையும் நிலமென்று அடக்கினான். பூவைக் கருவென ஒ
த்திறிலனேனும் முற்கூறிய மாத்திற்குச் சினைபாய் அடங்கிற்று. ஒ
ன்றெனமுடித்தலான் கீர்ப்பு முதலியனவும் அடங்கிற்று. இங்ங
னம்வருமிடஞ் செய்யுளிடமாயிற்று. உம். “தாமணாக் கண்ணையத்
தண்ணறஞ் சாந்தினை - நேரிதழ்க் கோதையான் செய்குறி நீவ
ரின்.” இது மருதத்துப்பூக் குறிஞ்சிக்கண்வந்தது. “உடையவ
ருயிர்வாழா னீரீப்பி னெனப்பல - விடைகொண்டியா மிரப்பவு
மெமகொள்ளா யாயின - கடைஇய வாற்றிடை கீரீத்த வறுஞ்
சின் - படைபொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன.” இது மருத
த்துப்பூப் பாலைக்கண்வந்தது. “கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூர
லர்துற்றத் - தொன்னல கனிசாய் மெனமயோ மறக்கைக் - வொ
ன்னுதாரக் கடந்தே ஞாவுகீர் மாகொன்ற - வென்வேலான்
குன்றின்மேல் விளைபாட்டிம் விரும்பார்கொல்.” இது குறிஞ்சிக்
குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேனிற்கண் வருதலிற் பொழு
தொடு புள்ளு மயங்கிற்று. கபிலர் பாடிய பெருங்குறிஞ்சியில்
வகையின்றிப் பூமயங்கியவாறு காண்க. பிறவும் இவ்வாறு மய
ங்குதல்காண்க. ஒன்றெனமுடித்தலாற் பிறகருப்பொருள் மயங்
குவன உளவேனும் கொள்க. (௩௯)

உ௦. பெயரும் வினையுமென் றாயிரு வகைய
தினைதொறு மரீஇய தினைநிலைப் பெயரே.

இது பிறவுமென்றதனாற் தழுவிய பெயர்ப்பகுதி கூறுகின்
றது. (இ-ள்.) தினைதொறும் மரீஇய தினைநிலைப்பெயர் = கால்வகை.
நிலத்தும் மரீஇப்போந்த குலப்பெயருக் தினைநிலைப்பெயரும் உரிப்
பொருளிலே கிற்றையுடையபெயரும் : பெயரும் வினையுமென்று
அ இருவகைய = பெயர்ப்பெயரும் வினைப்பெயருமென்று அவ்வாறு

என்பதற்குமுதலாவதாம்.—எ - து. நால்வகைகளிலுள்ள மருவிய கு
லப்பெயராவன :—குறிலுக்குக் காணவர் வேட்டுவர் இடவளர் கு
ன்றவர் வேட்டுவித்தியர் குறத்தியர் குன்றுவித்தியர் ; ஏனெப் பெ
ண்டெயர் வருமேனும் உணர்க. முன்னைக்குக் கோவலர் இடை
யர் ஆயர் பொதுவர் இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்ச்சியர் பொ
துவியர். செய்தற்கு தலைவர் தமிலர் பாதவர் துணைத்தியர் பாத்தி
யர் ; ஏனெப் பெண்டெயர்வருமேனும் உணர்க. மருதத்திற்குக் கள
ம் உழவர் கடைவர் உழத்தியர் கடைச்சியர் ; ஏனெப் பெண்டெயர்
வருமேனும் உணர்க. முன்னர் “வந்தகிலத்தின்பயத்த” என்பு
ழிக் காலத்தையும் உடன்கோடலின் ஈண்டுத் திணைதொறுமருவுத
லும் பொழுதொழிமருவுதலும் பெறப்படுதலிற் பொழுதுமுதலாக
வரும் பாங்குக்குத் திணைதொறுமீஇயபெயரும் திணைநிலப்பெய
ரும் கொள்க. எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர் எனவும்
மீனி விடலு காண எனவும் வரும். இனி, உரிப்பொருட்டுரிய
தலைமக்கள்பெயராவன, பெயர்ப்பெயரும் நாடாட்சிபற்றிவரும்
பெயருமாம். குறிலுக்கு வேற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன் கொ
டிச்சி ; இது ஆண்பாற்றேலாத பெயராயினும் தலைபென்றத
னாற்றொள்க. முன்னைக்கு அண்ணல் தோன்றல் குறும்பொறை
நாடன் மனைவ். செய்தற்குக் கொண்கன் துறைவன் சேர்ப்பன்
மெல்லம்புலம்பன் : தலைவிபெயர் வந்துழிக்காண்க. மருதத்தி
ற்கு மழிவன் ஊரன் மனைபான் எனவரும். இக்காட்டிய இருவ
கையினும் பெயர்ப்பெயரும் வினைப்பெயரும் பாடலுட் பயின்றவ
கைபாற் பொருளெஞ்சியுணர்க. ஈண்டுக்கூறிய திணைநிலப்பெய
ரை “ஏவன்மாயின்” என்னுஞ் குத்திரத்த அறுவகையொனப்
பகுக்குமாறு ஆண்டினர்க. . (உ0)

உக. ஆயர் வேட்டுவர் ராஜேத் திணைப்பெய
ராவயின் வருவன் கிழவரு முளரோ.

இது முன்னர்த் திணைதொறுமீஇய பெயருடையோரிடம்
திணைநிலப்பெயராயி தலைமக்களாய் வழங்குயாரும் உளரென
முன்னைக்குக் குறிலுக்கும் எந்தாதெய்தலித்தது. (இ - ள்.)
ஆஜேத் திணைப்பெயர் = முற்புறிய ஆண்மக்களாயி திணைதொ
றுமீஇய பெயர்களுள் : ஆயர் வேட்டுவர் கிழவரும் உளர் = ஆய
ரினும் வேட்டுவரினும் வருவன் கிழவரும் உளர் : அவயின் வருவன்
கிழவியரும் உளர் = அவ்விடத்து வருவன் தலைவியரும் உளர். எ - து.
ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டுபெயரோ எடுத்தோதினாலும்

ஒன்றை நமஸ்கரித்தலான் அந்நிலங்களுக்கு உரிய வணைப்பெயர்களான் வருவனவும் கொள்க.

“தீம்பால் சுற்றத் தலமாற்றிக் கன்றெல்லாந் - தாம்பிற் பிணித்து மனைநிதி யாய்தந்த - பூங்கொ லீலம் புடைதாழ் மெய்யசைஇப் - பாங்கு முல்லைபுத்தாய் பாட்டங்காற் றோழிகாம் - புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா - மொருங்கு விளையாட வவ்வழி வந்த - குருத்தம்பூக் கண்ணிப் பொதுவன் மற்றென்னை - முற்றிழை யேவர் மடால்வாய் கீயாடுஞ் - சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்றா னெல்லாநீ - பெற்றேம்பா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய் - சுற்ற நிலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய் - தாதுருழ் கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய - கோதை புனைகோ லினக்கென்றா னெல்லாநீ - யேதிலார் தந்தபூக் கொவ்வாய் கனிமிசப் - பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதா - பைய பிதிர்ந்த கணங்கனி மென்முலைமேற் - றொய்யி லெழுதகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர் - செய்புற ரோக்கி யிருத்தமோ கீபெரிது - மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய் - சொல்லிய வாதெல்லா மாறுமா தியான்பெயர்ப்ப - வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவிரைநீ - யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும் - யாயு மறிய வுரைத்திலின் யானுற்ற - கோயும் கைகூவை மன்.” “ஆயர் மனைபுங் காதலை கைமலிக ளாயையு - மஞ்சரி யாயி னரிதரோ - கீயுற்ற லோய்க்கு மருத்து” “தோழிகாம் - காளுமை புண்ட கடுக்கன்னை மெய்கூ - காணுது சென்று கடுக்கவுரைத் தாங்குக் - கரந்ததுவங் கையொடு கோட்டடாங் கண்டாய் - புல்லினத் தாயர் மகன்” என்றும்போல் உன் பிறவுங்கொள்க. இன்னும் “இறங்குகதிரினிறுத்தன” என்றும் அகப்பாட்டினான் “வானிகர் புறநீர் காணவர் தங்கை” எனவும் “மெய்யிற்றீரா” என்பதனான் “வேட்டுவற் பெறலோ டிமைந்தனை” எனவும் வருவனவும் பிறவும் கொள்க.

வேட்டு * என்னுந்தொழிலுடையான வேட்டுவனென்றலிற் குறிப்புவினைப்பெயர்.

“குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள் - வண்டுபடு கூந்தற் றண்டழைக் கொடிச்சி - வளைபன் முலைவா னெயிற்ற - னினைப ளாயினு மாரணங் கிளனே.” இது வருத்தம் பருவத்தளவன் என்ற தோழிக்குக் கூறியது. இப்பத்தினுட் “குறவன்மகள்” எனக்கூறவன பலபாட்டுக்கள் உள்; அவையுங்கொள்க. இவ்வா

நூல் இக்கித்து மக்கள்பெயரும் பெரும். எண்ப்பெயர்களில்
வந்தனவுளவேற் கொள்க. (உக)

உஉ. ஏனோர் பாவ்கினு மெண்ணுங் காலை
யானு வகைய நினைகிலப் பெயரே.

இது முன்மையுங் குறிஞ்சியும் ஒழிந்தவற்றுட் திணைதொறு
மரிபுய பெயருடையோரினும் திணைகிலப்பெயராகிய தன்மக்க
ளாய் வழங்குவாரும் உளனொன எய்தாததெய்துவித்தது. (இ - ள்.)
ஏனோர் பாவ்கினும் திணைகிலப்பெயர் என்னுங் காலை = ஒழிந்த
பாவிக்கும் செய்தற்கும் உரியதாகக் கூறிய மக்கள் கூற்றினும்
வருந் தன்மக்கள்பெயரை யூராயுங் காலத்த: ஆன வகைய =
அவை பெரும்பான்மையாகிய கூறுபாட்டினையுடைய. — எ - று.
உம். “கிலைவிற்பகழிச் செந்துவராலடக் - கொலைவி வெயினர்
தங்கைகின் முலைய - கணங்கொன் கிணத்தி நீயே - யணங்கொன்
கிணையுமென் னணங்குறு கொஞ்சே.” இவ் ஐங்குறுநாறு உடன்
பொகிள்ளுன் னம்பாராட்டிய கூற்று. “முளவுமா வல்சி பெயி
னர் தங்கை - யினமா வெயிற்றிர்கு கின்னிலை யறிபச் - சொல்லி
னே னிராக்கு னிலைவ - வெல்வெல் விடலை விரையா நிமே.” இவ்
ஐங்குறுநாறு கொண்டுபோங் காலத்திற்குக் கொண்டென்போக்
கொருப்படுத்தவென்றது. “கணமா தொகைச்சித் தன்னைபர்
தத்த - கிணவுண் வல்சிப் படுபுள் ளோப்பு - மலமா வெயிற்றி
போல லமிக - என்னல பவவா வுடைபை - பென்னோற் றினையோ
மாவின் றனிரே.” இவ் ஐங்குறுநாறு வரையிடவைத்தப் போ
கின்றன மாவின்னோக்கிக் கூறியது. எண்ப்பெயர்களில் வரு
வன வத்தழிக்காண்க.

“முற்ற மஞ்சட் பசம்புறங் கடுப்பச் - சுற்றிய பினாரு
ழகழி யிறவின் - கணங்கொன் ருப்பை யுணங்குறிந் தோக்கிப் -
புன்னையங் கொழுநிலன் முன்னுய்த்தப் பாப்பு - தறைகளி
யிடுத்த பாக்கோ முறைகளி - யினிதம னறிதோ தானே தனி
திரி - தகன்ற வர்கு லைகை குசப்பின் - மீனேறி பாதவர் மட
மகன் - மானேர் கோக்கன் காணு லுங்கே.” இது வரைதற் பொ
ருட்டுத் தலைவி வேறுபாட்டிற்கு ஆற்றாத தோழி கிறைப்புறமா
கக் கூறியது. “அறிகரி பொய்த்த லான்றோர்க் கில்லை - குறக
லோம்புமின் கிறுகுடிச் செவவே - விதற்கிது மாண்ட தென்னு
கீதப்பட் - டாண்டொழித் தன்றென மாண்டகை கொஞ்ச - மயிர்க

என்ன மாண்முடிப் பாவை - துண்டைப் பாதவர் மடமகன்-
கன்வலைப் படுவங் காண லானே." இது சூழிய பாங்கற்குக் கூறி
யது. "கடிக்தே ரேறியுங் காவிற் சென்றங் * * * என்னென
நினைபுங் கொல் பாதவர் மடனே." எனவரும். இது நற்றிணை.
"இவனே, காண நன்மையி" என்னும் நற்றிணைப்பாட்டினுட்
"கடிக்தேர்ச் செல்வர் காதன் மடனே." என்று அவனருமை செய்
தயர்த்தலின் அவனை இகழ்ச்சிக்குறிப்பாற் தலைமைபாடுக்கூறியுள்.
ஏனைப் பெண்பெயர்க்கண் வருவன வந்தழிக் காண்க.

ஏனோர் பாங்கினும் எனப் பொதப்படக் கூறிய அதனான்
மருதநிலத்து மக்களிற் தலைமக்கள் உளராகப் புலவெறிவழக்
கஞ் செய்தசெய்யுட்கள் வந்தன உளவேற் காண்க. (உஉ)

உஉ. அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினுங்
கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.

இது மேல் கால்வகை நிலத்துத் தலைமக்களாகப்பெறுவொ
ன்றார், அவரோயன்றி இவருக் தலைமக்களாவர் கைக்கிண்பெருந்தி
ணைக்கனென்கின்றது. (இ - ள்.) அடியோர்பாங்கினும் = பிறர்க்குக்
குற்றேவல் செய்வாரிடத்தம்: வினை வல பாங்கினும் = பிறர் ஏவி
யதொழிவிச் செய்தல் வல்லாரிடத்தம்: கடி வரையில புறத்து
என்மனார் புலவர் = தலைமக்களாக நாட்டிச் செய்யுட் செய்தல்
நீக்கப்படாது நலவினைத்திணைப் புறத்து வின்ற கைக்கிண்பெருந்
திணைகளுள்.—எ - று. கூண்பாட்டினுள் "நம்மு னருதந் ஞெ
யஇயர் நம்மு - னுமுசாஅங் கோணடி தொட்டென" எனவும்,
"பேயும் பேயுந் தன்ன ஓறமெனக் - கோயிலுட் கண்டோர்
நகாமை வேண்டுவன்" எனவும் பெருந்திணைக்கண் அடியோர் தலை
வராக வந்தது. என்னை? கோன் அடிதொட்டென என்றமை
பாலுங் கோயில் என்றமைபாலும் இவர்கள் குற்றேவன்மாக்களா
யிற்று. "ஏயிர்தொத்தன்" என்றங் குறிஞ்சிக்கலியுட் "பொ
ற்றாய் கனைகின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள் - வேட்டார்க் கினி
தாயி னல்லதை நீர்க்கினிதென் - றுண்பவோ நீருஞ் பவர்." நிகை
மம் இழித்தோர்க்குரிமையின், இதவும் அடியோர் தலைவராக வந்
த கைக்கிண்பு. அடியோரெனவே இதுபாற் தலைமக்களையும் அடக்
கிற்று. கடிவரையில என்றதனான் அவருட் பரத்தையரும் உள
ரென்று கொண்க: "இகல்வேந்தன்" என்றும் முல்லைக்கலியுண்
"மேயு கிணாமுன்னர்க் கோலுன்றி நின்றபோ - ராயின பல்லை பிற

வோ வாரூன் - ஞாயிற்றுப் புத்தேன் மகன்." என்பதனாற் தலைவன் வினைவல பாய்ச்சியினவாறு காண்க. இதனுட் "புனத்தனா னைக்கைக்குப் புனாய்த்துக் கொடுப்பதோ - வினத்துளா னைக் கைக்குக் கைத்தோடுஞ் செல்வதோ - நினைக்காளுள் பாய்விட்ட கைத்துமேடிக் கிற்பதோ" என்றவழி எமனாவலான் யாஞ் செய் வதன்றி பாய்ச்சல் என நின்றனெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின் றனவல்லவென என்றவின் வினைவலபாய்ச்சினவாறு தலைவிடற்றாழி த்து. "யாரிவர்" என்றும் முன்னைக்கேயுள் "வழங்காப் பொ முதுகே என்றமேய்ப் பாய்போல் - வழங்க லறிவா ருணையாரே செ ம்மை - விதழ்த்தாரோ யன்றோ வெயர்." இதுவும் வினைவலபாய் கினவாறு தலைவியை நோக்கி அத்தலைவன் கூறினது: "நலமிக ளத்திய" என்றும் முன்னைக்கேயுட் "பங்காப்பாய் கான்பாத் தவீர்மனைத் தன்பொழி - லல்க லலைறை யாயமொ டாடி - முல் னை குருத்தொடு முச்சிலேய்க் தெல்ல - விரவுத்த தின்னுங் கழிப்பி யாவற் - றுருயி னதிரங் ஞால்போற் பொருமூ - னால் லேறு காக்கொகி கின்றன - பல்லா னின்னினா காழுடன் செலற் கே." இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலைமையின்திக் கடிதிற் போதல்வேண்டிமென்றமையாலும், நல்லேறும் நாரும்போல் கா முங் கூடப் போதல் வேண்டிமென்றமையாலும், தலைவன் வினைவ ல பாய்ச்சினவாறு தலைவிடற்றாழி த்து. வினைவலபாய்ச்சினவாறு பாய்ச்சென்றதனாற் தமனாவல்செய்வது பெறுதல். இது அவ்வவகிலத்து இழிந்தோ ர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொழிலையாய் கிகழுமென்றும், புனங்காவ லும் பரிபுள்ளோப்புதலும் இவ்வாறன்றி உயர்ந்தோர் வினையா ட்டாக்கி இயற்கைப் புணர்ச்சிப்பின்னர்க் கின்னான்ற தவீர்வொ ன்றும் வேறுபாடுணர்க. இக்கூறிய இருதிறத்தோருக் தமக் கு உரிபாண்மையான் அறம்பொருளின்மம் வழாமை கிகழ்த்ததல் அவர்க்குநிதென்பது பற்றி இவற்றை அகப்புறமென்றார். (உஉ)

உச. ஏவன் மரபி னேனோரு முரிய

ராகிய நிலைமை யவரு மன்னர்,

இது முன்னர்ப் "பெருங்குவினையும்" என்பதனுட் நினை தொதமர்இயபெயருக் நினைநிலைப்பெயருமெனப் பகுத்த இரன் டனுட் நினைதொதமர்இயபெயருட் தலைவராதற்குரியானா அதிகாரப் பட்டமையிற் கூறி, அங்ஙனம் தலைவராதற்குரியமையின் அடிபோனா யும் வினைவலபாய்ச்சினவாறு அதுன்பிற் கூறிப், பின்னர்கின்றநினை கின்பெயராதற்குக் கிழ்தார் அதுவகையாரெனப் பகுக்கின்றது.

(இ - ன்.) மரபின் = வேதநூலுட்கூறிய இலக்கணத்தானே; வகல்
ஆகிய நிலைமையவரும் = பிறரை வலிக்கொள்ளுந் தொழில் தமக்
குளதாபி தன்மைமையுடைய அந்தணர் அரசர் வணிகரும்; அன்
னர் ஆகிய அவரும் = அம்மூவரையும்போற் பிறரை வலிக்கொள்ளுந்
தன்மைமையாகிய குறுகிலமன்னரும் அரசராத் சிறப்புப்பெற்றோரும்;
ஏனோரும் = நால்வகை வருணமென்று எண்ணிய வகையினால் ஒழி
ந்திருக்கின்ற வேளாளரும்; உரியர் = உரிப்பொருட் தலைவராதற்கு உரி
யர்.—எ - று. ஆகிய என்பதனை வவ்வொடும் அன்னரொடும் கூட்
டாக, எனவே, திண்ணிலிப்பெயர் அறவகையாயிற்று. “வேந்து
விடு தொழிலிற்பொருள்” என்பதனால் வேளாளரோ அரசராத்
சிறப்புச் செய்யப்பெறுவதென்றுணர்க. இனி “வில்லும் வேலும்
கழலும் முரிய” என்பதனால் ஏனோருஞ் சிறபான்மை சிறப்புப்பெ
றுவதென்றுணர்க. உரிப்பொருட் தலைவர் இவையோராதன் மேற் பிரி
விற்குக் கூறுகின்றவாற்றாலும் உணர்க.

“நாமகாச் கண்ணியைத் தன்னதுஞ் சாந்தினை - நேரிதழ்க்
கோதையாள் செஞ்று வீவின் - மணங்கமழ் நாற்றத்த மலை
கின்ற பவிபெறுஉ - மணங்கென வஞ்சவர் சிறகுடி போரோ; நா
ந்த னுடையை பெல்லி மாலை” எனவரும்.

“முனிதயிர் பிசைத்த காந்தள் மெல்விரல் - கழுவுறு கலிங்கன்
கழலு துரிதிக் - குவளை புன்கண் குப்புடை கமழத் - தான்றழத்
தட்ட தீம்புனிப் பாசு - ரினிதெனக் கணவ னுண்டலி - னுண்ணி
தின் மகிழ்த்தன் றென்னுதன் முகனே.” குறுத்தொகை. - இது
பார்ப்பாளையும் பார்ப்பினிகளையும் தலைவராகக் கூறியது. கடி
மனைச்சென்ற செவிலிகூற்று. வாயினேர்வித்தலுமாம்.

“வருது மென்ற நானும் பொய்த்தன - வரியே ஞ்ச்க னீரு
நில்லா - தணங்கார்க் கின்ற பைங்கொடி மூல்லை - பைவாய் வான்
முகை யலிழ்த்த கோதை - பெய்வனப் பிழ்த்த கதப்பு முள்ளா -
ரஞ்சுகன் மாறலோ மாறக வந்தில - ரதனஞ் சலரே யாயினுழ
கமொனச் - சிறிய சொல்லிப் பெரிய புலம்பினும் - பணிபடு க்துத்
தார் குழைய கம்மொடு - துனிதீர் முயக்கம் பெற்றான் போல -
வுயக்குள் வாழிய றொஞ்சே விகம்பி - னேறெழுந்த முழங்கினு
மாறெழுந்த சிலக்குங் - கடரஅ யாண கொட்டும் பாசறைப் - போர்
வேட்டெழுந்த மன்னர் கைய - கூர்வாட் குவிமுக்கு கதைய நூற் -
மானடி மருக்கிற் பெயர்த்த குருதி - வான மீனின் வயின்வயி

வினா - வமாதத் தட்ட செல்வச் - தமரினிகைத் துணைப்பச்
சேட்டு ஞானதே." மீட்டவன் செஞ்சிக்கு உணைப்பானுய்ப் பாச
ற்கு உணைத்தது. இம் மனிமிடைபவனத்து வேத்தன் தலைவனாயின
வாறத் தான் அமாதத்து அட்ட செல்வத்தையே மிக்கசெல்வமா
கள் கருதுதற்குரியான் அரசர்வருணத்திற் தலைவியே என்பது உம்
உணர்க. "பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசைய
வர் - வகைகொண்ட செம்மனும் வணப்பார விவதோ." இதனான்
வேத்தன் தலைவனாயினவாறும் வகைகொண்டதலைமையின் அழகை
அகலிக்கும்பினான் என்றலிற் தலைவியும் அவ்வருணத்தாளாயவா
றும் உணர்க. "உலருகின்றதன்ன" என்னும் அகப்பாட்டுள் வனி
கன் தலைவனாகிய கொள்ளக்கிடத்தலிற் தலைவியும் அவ்வருண
மேயாமென்றுணர்க.

"நடமருப் பெருமை மடாடைக் குழவி - தூண்டொறும் பாத்
த காண்டரு நல்லிற் - கொங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேழை -
சிறுதாட் செறித்த மெல்லிசல் சேப்ப - வாழை யீர்த்தடி வல்லி
தின் வகைஇப் - புனைபுண் டமர்த்த காண்ட டகைபெறப் - பி
றைததற் பொறித்த சிறுதான் பல்வி - பாந்தகிற் தலையிற் று
டையின னாட்டினன் - தட்டிலோளே யம்மா வரிவை பெயக்கே -
வருகதில் விருத்தே சிவப்பா னன்ற - சிறியமூன் னெயிறு தோ
ன்ற - முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே." விருத்தொடு புத்
தோண்டிற்று. செவ்விலுத்தமாம். இத் தந்தினை வாழையீர்த்த அடி
வகைஇ என்றலின் வேளாண்வருணமாயிற்று.

"மயிலிசைக் குவிஇய வருகெழு திருவிற் - பனைமுழங் செ
ழிவி பவ்வம் வாங்கித் - தாழ்பெயற் பெருநீர் வலனோர்பு வளைஇ -
மாநிலம் புதைபப் பொழிதலிற் காண்டவா - விருநிலங் கவினிய
வேழுறு காண் - கொடுப்பி னன்ன சிறு கட் பன்றி - வயிர்த்தட்
படர்அர்த்த தஞ்சுபுறம் புதைப - நறவி முள்ளி காண்மல ருதிரும் -
புதவடைந் திருத்த வருமுனை யியலிற் - சிறு கோளே கன்னுதல்
யாமே - பெரிபுறா பன்மலர் பிறழ வாங்கி - வரிஞர் பாத்த வலங்
குழியிப் பெருஞ்சூழி - கன்னாந் கனமர் கனந்தொறு மறுஞ்சு -
தன்னாடை தழிஇய கொடிதுடங் காவெ - வருத்திறை கொடுப்ப
வுங் கொள்ளான் கிணஞ்சிறித்த - வினைவயிற் பெயர்க்குந் தாணப் -
புனைதார் வேத்தன் பாசறை யேமே." இது தூதுகண்டு வருத்திக்
கூறியது. இத் தந்தியின்கணையுட் தன்னாரும் அருமுனையிய
பிற்சிறுர் என்றலிற் தான் குருகிமன்னென்பது பெற்றும்.

“அகலிருவிசம்பகம்” என்னும் அகப்பாட்டும் பொருளுக்கிடும் இதுவேயாமாறுணர்க.

“இருபெரு வேந்தர் மாறகொன் வியன்களத் - தொருபடை
கொண்டு வருபடை பெயர்க்குஞ் - செல்வ முடைபோர்க்கு நின்ற
ன்று விறவெனப் - பூக்கோளேய தன்னுமை விலக்கிச் - செல்
வே மாத லறியான் மூலம் - நேர்கான் முதலொடி குழைப்ப
நீர்கொரித்த - காலை வானத்தக் கெய்தூர் கொண்மு - முழங்
குடதாறுங் கையற் றெடுங்கி ஈப்புலத்து - பழங்கன் கொண்ட
பசை மெனியன் - பாங்கா ருவன்கொ ளுனே வேங்கை - யுமுற
கிளர்வீ கடுப்பக் கேழ்கொள - வாகத் தரும்பிய மாசறு கணக்கி -
னன்மணல் வியலறை ஈடந்த - கின்மெல் லொதுக்கினன் மாஅ
போனே.” கொஞ்சிற்றுரைத்தது. இதனுட் பூக்கோளேய தன்
னுமை விலக்கிச் செல்வேமென்றவின் அரசனார் நிறப்புப்பெற்ற
தலைவனுயிற்று. இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கள் இவ்வனம்
வருவனவற்றை அவற்றின்பொருளுக்கி உணர்க. (உச)

உரு. ஒதல் பகையே துதிவை பிரிவே.

இத்திணையும் அகத்திற்குப் பொதுவாகிய முதல்கருவுரிப்
பொருள் கூறி இனி இருவகைக் கைகோட்டும் பொதுவாகிய பா
லைத்திணைகூறிய எழியியது. (இ - ள்.) பிரிவே = பாலென்னும்
பிரிதற்பொருள்மை: ஒதல் பகையே துது இவை = ஒதற்குப்பிரி
தலும் பகைமேற்பிரிதலும் பகைவரைச் சந்தசெய்தன் முதலிய
துதுபற்றிப் பிரிதலுமென மூன்றவகைப்படும்.—ச - ற. தோ
வொன்றே அறமும் தறக்கமும் பொருளும் பயத்தற்சிறப்புநோக்கி
இவற்றை இவைபென விதந்தோதினார். இவைபென்றதின எடு
த்தலோசையாற்கறவே அறங்கருதாது அரசோவலாற் துதிப்பி
ரிதலும் போர்த்தொழிற்குப்பிரியாத நிறைகோடற்கு இடைக்கி
தப் பிரிதலுஞ் சிறப்பின்மைபெறுதம். அறங்கருதாது பொருள்
ஈட்டுதற்குப் பிரிதலும் பொருள்வயிற் பிரிவிற்கு உண்மையின் இவ
ற்றெழு ஒதாது பிற்கறினார். அந்தணர்ச்சூரிய ஒதலும் துதும்
உடன்கறித்தலும், பகைபிறித்தவழித் துதுவிகழ்தலின். (உரு)

உச. அவற்றுள், ஒதலும் துது முயர்ந்தோர் மேன.

இது முற்கூறியவற்றுள் அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கு இர
ண்டுபிரிவு உரித்தென்கின்றது. (இ - ள்.) அவற்றுள் = அம்மூ
ன்றவன்: ஒதலும் துதும் உயர்ந்தோர் மேன = ஒதற்பிரிவு

தூதிர்பிரியும் அத்தணர்முதலிய மூவரிடத்தன.—எ-று. எனவே
ஒழிந்த பகையுறியிரியு அரசர்க்கே உரித்தென மேலெகூறப.
புயர்த்தோனாக் கூறலின் வேளாளரை ஒழித்தானென்றுணர்க.
உம். "அம்மொ முய்க்கி தோணியை ஞெயிறு - நிரம்பா வாழ்க்
கை சேர்தல் வேண்ட - யிங்கா முன்ன வரும்புமுதி ரிங்கை -
பாலி யன்ன வால வீதாஅய் - வைவா லோதி மையண லெய்ப்பத் -
தாதுறு குவண்ப் போது பிணியலிழப் - படாஅப் பைங்கட் பாவ
மிக் கயவாய்க் - கடாஅ மாறிய யானை போலப் - பெய்துவறி
தாடிய பொங்குசென்ற கொல்லு - மைதோய் விசும்பின் மாநிரத்
திழிதரப் - பணிபட கின்ற பாளூட் கங்குழ் - நமிபோர் மதகை துக்
காய் தன்னென - முணிய விலத்தி முரணில் காலை - கைதொழு
மாரிற் கடவுளர் சான்ற - செய்வினை மருங்கிற் சென்றோர் வலவ
ரின் - விரியுண்ப் பொலிந்த பரியுடை என்மான் - வெருவரு தானை
யொடு வேண்டியுலத் திறுத்த - பெருவகை கரிகான் முன்னினைச்
செல்லார் - சூடா வாகைப் பறத்தலை யாடுபெற - வொன்பது கொ
டைபு என்பக லொழித்த - பீடின் மன்னர் போல - வொடுகை
மன்னால் வாடைப் பெயர்க்கே." இதனுட் பலருங் கைதொழும்
மாண்பினையுடைய கடவுட்டன்மையமைந்த செய்வினையெனவே
ஒதற்பிரிந்தென்பது பெற்றும். "சிறுத்தது பயிற்ற லிறுத்ததன்
பயனே" என்பதிலுந் சிறுவனங் கிறுத்தியும் இல்லறத்திற் சிறு
தது பயிற்றுக்கால் இறந்ததனார் பயனின்றுதலின் இல்லறம் நிர
ம்பாதென்றற்கு நிரம்பாவாழ்க்கைபென்றார். இல்லறம் நிகழ்கின்ற
காலத்தே மேல்வருந் துறவறம் கீழ்த்துதற்காக அவற்றைக்கூறும்
அல்கையுங் கற்று அவற்றின் பின்னர்த் தத்தவங்கையுங் உணர்
ந்து மெய்யுணர்தல் அத்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் வேண்டி
லின் ஒதற்பிரியு அத்தணர்முதலியோர்க்கே சிறுத்தென்றார்.
"பொய்யற்ற கேள்வியாற் புணையோரைப் படர்க்குநீ - மையற்ற
படிவத்தான் மறுத்த சொல்வதோ" என்பதும் அது; மையற்றபடி
வும் அத்தணர்முதலியோர் கண்ணதாதலின். "கருத்தின்மன்னர்"
என்னும் அகப்பாட்டில் வேந்தன் பகைமையைத் தான் தணிவித்த
வா கூறலின் அத்தணன் தூதிர்பிரிந்தமை பெற்றும். "வயலைக்
கோடியின் லாடியமருங்குல்" என்னும் புறப்பாட்டில் அத்தணன்
தூதசென்றவாறுணர்க. அரசன் தூதுசேறல் பாரதத்து வாக
தேவன் தூதசென்றவாற்றுகூணர்க. அது "படர்க்காரணமுழங்
கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது - கடந்தானை பேத்தாத எடுவன்னு எாவே"
என்பதனாகுணர்க. உணிகன்சென்றது வந்தழிக் காண்க. (உக)

உள. தானே சேறலும் தன்னொடு சிவனிய
வேனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.

இது பகைவழிப் பிரிவு அரசருக்கே உரித்தென்கின்றது. (இ-ள்.) தானே சேறலும் = தன்பகைக்குத் தானே செல்லுதலும் தன்னொடு சிவனிய ஏனோர் சேறலும் = அவனொடு நட்புக்கொண்ட ஒழிந்தோர் அவற்குத் துணையாகச் செல்லுதலுமாகிய இஃபகுதியும்: வேந்தன் மேற்ற = அரசன் கண்ணது.—எ-று. எனவே, வணிகர்க்கு உரித்தன்றாயிற்று. தானேயென்று உரிமைகூறிய அதனானே முடியுடைவேந்தர் தாமே சேறலும் ஏனோனொப் பன்மைகூறிய அதனானே பெரும்பான்மையும் குறுநிலமன்னர் அவர்க்காகச் சேறலும் முடியுடைவேந்தர் அவர்க்காகச் குறுபான்மை சேறலும் உணர்க. முடியுடைவேந்தர் உள்வழிக் குறுநிலமன்னர் தாமே செல்லாமையுணர்க. இதனை வேந்தர்க்குற்றாழியென்ப. ஏனையோர் அவ்வேந்தர் இவ்வழிக் குறுநிலமன்னருந் தாமேசேறல் “வேந்துவினையிப்பகை” என்பதன்கட்கூறப்ப. இதனானே தன்பகைமேலும் பிறர்பகைமேலும் ஒருகாலத்திற் சேறலின்றென்றார்.

“கடும்புணல்காப்பட்டு” என்னும் பாலைக்காரியுள் “மயங்கம் மாறட்டு மன்வெனவி வருபவர் - தயங்கிய களிற்றின்மேற் றகைகாண விடுவதோ” எனவும் “பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்நின்றோர் மிசையவர்” எனவும் மன்கோடலுந் திறைகோடலும் அரசர்க்கே உரித்தாகக் கூறியது “கீருவர் கூட னெடுங்கொடி பெழுவே” எனச் சரிதகத்துக் கூறியவாற்றாறுணர்க.

“பொருபெரு வேந்தர்க்குப் போர்ப்புணை யாகி - பொருபெருங் காதலர் சென்றார் - வருவது - காளிய வம்மோ கணங்குழை கண்ணோக்கா - னீனன் முன்றின்மே னின்றது.” இது வேந்தர்க்குற்றாழி வேந்தன்பிரிந்தது.

“கொற்றைச் சோழர் கொங்கற் பனிஇயர் - வெண்கோட்டியாளைப் போதர் கிழவோன் - பழையன வேல்வாய்த் தன்னகின் - பிழையா கன்மொழி தேறியுவிவட்டே.” இது குறுநிலமன்னர் போல்வார் சென்றமைதோன்றக் கூறியது. “மனையிசைக்குலையு” என்பதும் அது.

இனி வேட்டைமேற்சேறலும் காலகாணச் சேறல்முதலியனவும் பாலைபாடப் புலனெறிவழிக்குஞ்செய்யாமை உணர்க.

வேந்தனென்று ஒருமையாற் கூறினார், "மெய்நிலை மயக்கி னா ஞா னும்" என்றும் விதிபற்றி. விவணியவெண்பதனை விவையெச்ச மர்க்கி உட்பாடல்வேண்டியென்றுமாம்.

உஅ. மேலிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டிய
மிழைத்த வொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே.

இது முறையானே தன்பகைமேற்சென்ற அரசன் திறை பெற்ற காரிகாத்து அதன்கட் தன்னெறிமுறை அடிப்படுத்தித் தற்குப் பிரிதலும் ஏனையணிகர் பொருட்குப்பிரிதலும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) முல்லை முதலாச் சொல்லிய மேலிய சிறப்பின் = தானே சென்ற வேந்தன் தனக்கு முல்லை முதலாக முற்கூறப்பட்ட நால்வகைகளினால் திறையாகவந்தபொருத்திய தலைமையானே : பிழைத்தது = முன்னர் ஆப்பவர் கைக்குறுத்த அலைபெற்று நெறிமுறைமை தப்பிய அந்தரம் : முறையாற் பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவே = தனது பழையாடுகளை ஆளும் நெறிமுறைமை யினாலே தப்பாமல் ஆக்கம்பெறக் காத்தலை விரும்பிப் பிரிதலும் பிரிவே : ஏனோர் படிமைய இழைத்த ஒன் பொருள் முடியவும் பிரிவே = முற்கூறிய அந்தனர் அரசரை ஒழிந்த வணிகர் தமக்கு விரதங்களுடையவாக வேதனாவிற்கூறிய ஒள்ளிய பொருள் தேடி முடியும்படி பிரிதலும் பிரிவே.—எ-று. பிரிவை இரண்டற்குங் கூட்டுக. சிறப்பிற் பிரிதலும் எனச் சேர்க்க. சொல்லிய வெண்பதும் பிழைத்ததென்பதங் தொழிற்பெயர். முறையாற் காக்கவென முடிக்க. விரதமாவன கொள்வது உம் மிகைகளின் னாறு கொடுப்பது உம் குறைகொடாது பலபண்டம் பகர்ந்து தன்முதலியன.

உம். "ஒருகுறை யொருவன்போ லினர்சேர்த்த மராமும் - பரிதிபஞ் செவ்வன்போ னனையுழ்த்த செருத்தியு - மினேற்றுக் கோடியோன்போன் மினிவார்க்குங் காஞ்சியு - மேனோன்போ னிறங்விளர்பு கஞ்சிய ஞாழலு - மானேற்றுக் கோடியோன்போ லெதிரிய விவயமு மாங்கத் - தீததீர் சிறப்பி னைவர்க னின்போலப் - போதவிழ் மாததொடு பொருகரை கவின்பெற - நோதக வந்தன் னு லினவேனின் மேதக; பங்கரி யினவண்டு புதிதன்னும் பருவத்தத் - தொல்கவின் னொலித்தவென் நடமென்றோ னுன்னுவா -

ரொல்குடி சிழல்சேர்த்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி - வெல்புக
மூலகேத்த விருத்துநாட் றைபவர் ; அறல்சாயப் பொழுதோடெம்
மணிதூதல் வேளுதித் - திறல்சான்ற பெருவணப் பிறப்பதை யரு
ளுவா - குறஞ்சி சிழல்சேர்த்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி - யா
றின்றிப் பொருள்வலி யகன்றநாட் றைபவர் ; திசைதிசை
தேனூர்க்குச் 'திருமருத முன்றுறை - வசைநீர்த் வென்னலம்
வாவிவ தருளுவார் - னசைகொண்டு தந்நிழல் சேர்த்தாணாத் தாய்
கித்த - மிசைபாந் துலகேத்த வேதினாட் றைபவர் ; எனநீ, தெ
ருமால் வாழி தோழிநங் காதலர் - பொருமுான் யாணையர் போர்
மலைத் தெழுந்தவர் - செருமேம் பட்ட வென்றியர் - வருமென வந்
தன்றவர் வாப்பொழித் துதே."

இதனுள் ஒல்குடி சிழல்சேர்த்தார்க்கெனவே, முன்னர் ஆள்
பவர் கலக்குறுத்த அலைபெற்றுப் பின் தன்னை சிழலாகச் சேர்க்
தாடொன்பதுஉம், அவர்க்குப் பின்னர் உலையு பிறவாமற் பேணித்
காத்தானென்பதுஉம், விருத்துநாட்டென்பதனாற் திறைபெற்ற
புதிய நாடென்பதுஉம் பெற்றும். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வா
றே கூறிக்கொள்க. ஏதினாடு, புதியநாடு. ஆறின்றிப் பகைவர்
பொருளை விரும்பின நாட்டென்றும் அவனாயகன்ற நாட்டென்றும்
பொருள்கூறுக. செருவின் மேம்பட்ட என்றது காடுகளை. அத
னாற்பெற்ற வென்றியெனவே காடுதிறைபெற்றமை கூறிற்று.

"படைபண்ணிப்புகையவும்" என்னும் பாலைக்கலியுள் "வல்
வனை பயக்குதல் வலித்திமன்" என்பதற்கு வலியபோர்த்தெய்து
பகைவர்த்தந்தகாட்டை விளக்குதற்கு வலித்திபெனவுள், "தோற்
தஞ்சு ஞெருபொருள்" என்பதற்குத் தோற்றம் அமைந்த திர
ண்ட பொருளாவன அங்காடுகாத்துப் பெற்ற அறம்பொருளின்
பம் எனவும், "பகையறு பயவினை" என்பதற்குப் பகையறுத்
தற்குக் காரணமாகிய காடாகிய பயவினைத் தரும் வினைபெனவும்,
"வேட்டபொருள்" என்பதற்கு அறம்பொருளின் பமெனவும்
பொருளுரைத்துக்கொள்க. பிறவும் இவ்வாறு வருவன உத்த
துணர்ந்து பொருள்கூறுக.

இனித், "கேள்கே னேறயுங் கினைஞ ராவயுங் - கேழல் கேளீர்
செழீஇன ரொழுவு - மாள்வினைக் கெதிரிய ஐக்கமொடு புகல்
சிறத்து" என வணிகர் பொருள்வயிற் பிளந்தவாறுணர்க. "நட்
டோ ராக்கம் வேண்டியு மொட்டிய - நின்னோ எனிபெற வாதற்கு"

மன்றோ தோழியைச் சென்ற வாறே." என்பதனான் அனியென்பது பூனியை. பிறவும் இவ்வாறு வருவன உய்த்துணர்க. (உஅ)

உக. மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே.

இஃது எய்தாததெய்தலித்தது. (இ-ள்.) மேலோர் முறைமை = மேல் அதிகாரப்பட்டுநின்ற வணிகர்க்கு ஒதிய அறத்தலைப் பிரியாப் பொருள்செயல்வகை: நால்வர்க்கும் உரித்து = அத்தனார்க்கும் அரசார்க்கும் இருவகை வேளாளர்க்கும் உரித்து.—எ-று. இதற்கு வணிகர்க்கு வேதனாலுள் இழைத்த பொருண்முடிவானே இந்நால்வரும் பொருண்முடிப்பொன்றிற் பிரிவொன்றி மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றத்தக்குமாகலின் அது கருத்தன்று; இந்நால்வருள் அத்தனர் ஒதலுர் துதம்பற்றிப் பொருண்முடித்தலும் அரசர் பகைவயிற்பிரிவுபற்றிப் பொருண்முடித்தலும் உயர்ந்த வேளாளர் பகைவயிற்பிரிவுபற்றிப் பொருண்முடித்தலும் உழுதுண்பார் வானிகத்தாத் பொருண்முடித்தலுங் கருத்து. இவற்றுள் வேள்விக்குப் பிரிந்து சடங்கிற்கு உறுப்பாகியும் அதற்குக் குரவனாகியும் நிறநல் உரிமையின் ஆண்டு வேள்விசெய்தான் கொடுத்தபொருள்... கோடல்வேண்டுதலானும் அறங்கருதித் துதிற்பிரியினும் அவர்செய்த பூசனை கோடல்வேண்டுமாலானும் அவை அத்தனார்க்குப் பொருள்வருவாயாயிற்று. வேள்விக்குப்பிரிதல் ஒதற்பிரியின் பகுதியாயிற்று.

உம். "கொஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டுங் கறித்துத்தா-மஞ்சிய தாய்கே யணங்காரு மென்னுஞ்சொ-லின்றிங் கிளவியாய் வாய் மறை நின்னேன்-புதுவது பன்னுளும் பாராட்ட யானு-யிது வெளான் துடைத்தென வெண்ணி யதுதோ-மாசில்வன் சேக்கை டாணத்த புணர்ச்சியுட்-பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவா ராய்கோற்-ஞெடிநீரை முன்கைபான் கைபாறு கொள்ளாள்-கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுஉள் கொல்லோ-லிடுமருப் பிராண விலங்குதேர்க். கோடு-கெடுமலை வெஞ்சரம் போகி நடுநின்றெஞ்-செப்பொருண் முற்றமன வெந்தன ராயிழாய்-தாமிடை கொன்ட ததுவாயிற் றம்மின்றி-யாமுயிர் வாழு மதுகை விலமாயிற்-ஞெய்யிற் துறத்தா ரவனெனத் தம்வயி-ஞெய்யார் துவலும் பழி கீழ்பத் தம்மொடு-போயின்று சொல்லென் னாயிர்." இதனான் நடுநின்றென்றானுள் இரு பெரு வேந்தனாயுஞ் சந்தையெய்தத்தற்கு யான் நடுவே கீழ்ப்பென்றும், எஞ் செய்பொருள்முற்றமனவெ

ன்றதனால் அதமுடித்தபின்னர் யாம்பெறுதற்குரியவாய் அவர் செய்யும் பூசையாகிய பொருள்முடியுமளவுமென்றும், அந்தணன் பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிக் கூறிய கூற்றினை அவன் தலைவி கூறியவாறுணர்க. இதனுட் கடிமனைகாத்தென்றதனை இல்லறமாகவும் ஒம்பவென்றதனைச் செந்தியோம்பவென்றுங் கொள்க.

இனி “நன்கலங் களிற்றொடு நன்னா ரோத்தி - யந்து திறைகொடுத்து வணங்கினர் வழிமொழிந்து” என்புழி, நன்கலங் திறைகொடுத்தோரென்றவழிப் பகைவயிற்பிரியவே பொருள்வருவாயாவிற்று. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே உய்த்துணர்க.

மேலோர்முறைமை ஏனோர்க்குமுரித்தே என்னுது நால்வர்க்குமுரித்தே என்றது முற்கூறிய வணிகனாபொழிந்த இருவகை வேளாளரையும் கூட்டியென்றுணர்க. அவர் பொருள்வயிற்பிரிந்தனவுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களை நோக்கி உய்த்துணர்ந்துகொள்க. அவர்களுள் உழுதுண்பார்க்குக் கலத்திற்பிரியவும் உரித்து. ஏனையோர்க்குக் காலிற்பிரியவே உரித்தென்றுணர்க. (உக)

உ௦. மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப.

இஃது இறுதிநின்ற வேளாளர்க்கு இன்னுமென்ற பிரிவுவிசற்பங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) மன்னர் பாங்கில் = அரசனாச்சார்த்துவாரும் பக்கத்தராகிற்றல் காரணமாக: பின்னோர் ஆகுப = பின்னோரொனப்பட்ட வேளாளர் வளையறையின்றி யேந்தன் ஏவிய திறமெல்லாவற்றினும் பிரிதற்கு ஆக்கமுடையாராப.—எ-று. மன்னர் பின்னோரென்ற பன்மைபான் முடியுடையோரும் முடியில்லாதோரும் உழுவித்து உண்போரும் உழுது உண்போருமென மன்னரும் வேளாளரும் பலவென்றார். “வேளாளமாதர்க்கு” “வேந்துவிடுதொழிலில்” என்னும் மரபியற் குத்திரங்களால் வேளாளர் இருவகையொன்ப. அரசோவுந் திறமாவன பகைவர்மேலும் நாகுதலத்தன்மேலுஞ் சத்துசெய்வித்தன்மேலும் பொருள்வருவாய் மேலுமாம்.

அவருள் உழுவித்துண்போர் மண்டலமாக்களுந் தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழனுட்குப் பிடலும் அழுந்தரும் நங்கூரும் நாலும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சித்தனும் வல்லமங் கிழாரும் முதலிய புதியற்றோன்றி வேளாளவும் அரசாளவும் உரிமையெய்தினோரும், பாண்டியனுட்குக் காலிற்பட்டமெய்தினோருங் குறு

முடிபுறப்பிறத்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்டுகொடைக்கு உரிய வேளாளராம். "இருங்கோ வெண்மா னருங்கடிப் பிடலூர்" எனவும் "ஆயுஞ்சேரி மயிந்த ஞாருண்கேணி நீரொப்போன்" எனவுஞ் சான்றோர் செய்யுட்செய்தார். உருவப் பிற்பேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்துர்வேளிடை மகட்கோடலும் அவன்மகனுவெய கரிகாற்பெருவனத்தான் நாய்கூர்வேளிடை மகட்கோடலுங் கூறுவார். இதனானே "பகடுபுறத் தருந் பார மோம்பித் - குடிபுறத் தருருவையாயின்" எனவும் "ஞாலத்தக் - கூலம் பகர்ந் குடிபுறத் தராஅக் - குடிபுறத் தருந் பார மோம்பி" எனவுஞ் சான்றோர் கூறியவாறுணர்க. உம், "வேந்தன் குறைமொழிந்த வேண்டத் தலைப்பிரிந்தார் - தாந்தங் குறிப்பின ரல்லரா - லேந்திழாய் - கண்பனி வராக் கவங்கல் பிரிவரோ - தண்பனி நாளே தனித்து." எனவரும். (௩௦)

௩௧. உயர்ந்தோர்க்குரிய வேத்தி னுன.

இது நான்குவருணத்தோர்க்கும் எய்தாததெய்துவித்தது. (இ-ள்.) ஒத்தின் ஆன = வேத்தினுற் பிறத்த வடநூல்களுக் தமிழ்தூல்களும்: உயர்ந்தோர்க்கு உரிய = அந்தணர் அரசர் வணிகர்க்கும் உயர்ந்த வேளாளர்க்கும் உரிய.—எ-று. அவை சமய நூல்களும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுகூறாக் தருக்கநூல்களுக்கு சோதிடமும் விவாகரணமும் முதலியனவும் அகத்தியம் முதலாகத் தோன்றிய தமிழ்தூல்களுமாம். வேதத் தோன்றிய பின்னர் அது கூறியபொருள்களை இவையும் ஆராய்தலின் ஒத்தினுனவென்று அவற்றிற்குப் பெயர்கூறினார், ஒத்தென்பது வேதத்தையே யாதலின். (௩௧)

௩௨. வேத்து வினையிறக்கை வேத்தனி னொரீஇய வேனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே.

இது மலயமாதவன் நிலங்கடந்த கெடுமுடியன்னதுழை நாபதியருடன் கொணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறத்த வேளார்க்கும் வேந்தன்ஔொழில் உரித்தென்றிதது. (இ-ள்.) வேத்து வினை இயற்கை = முடியுடைவேந்தர்க்குரிய தொழிலாகிய இலக்கணங்கள்: வேத்தனின் ஓரீஇய ஔனோர் மருங்கினும் எய்த இடன் உடைத்த = அம்முடியுடைவேந்தனாயொழிந்த குறநிலமன்னரிடத்தம் பொருத்தம் இடனுடையது.—எ-று. அவர்க்குரிய இலக்கணமாவன, தன்பணவயிற் தானேசேறலுக் தான் நிறைபெ

ற்ற நாகோக்சப் பிரிதலும் மன்னர்பாங்கிற் பிள்ளோனொன்பட்ட வேளாளா ஏயிக்கொள்ளுஞ் சிறப்புமாம். உ-ம். “யிலங்கிருஞ் சிமயக் குன்றத் தம்பர் - வேறுபன் மொழிய தேள முன்னி - வினை நசைஇப் பரிக்கு முரன்மலி நெஞ்சமொடு - புனைமா னெஃகம் வலவயி னேந்திச் - செலன் மாண்புற்ற” என்புழி வேறு பன்மொழிய தேளத்தைக் கொள்ளக்கருதிப் போர்த்தொழிபைச் செலுத்தும் உரன்மிக்க நெஞ்சமென்றலின், இது குறுகிலமன்னன் தன்பகைவயின் நாகோகொள்ளச் சென்றதாம்; வேந்தனெனப் பெயர்கூறுமையின். “பசைபடுபச்சை நெய்தோய்த்து” என்றும் அகப்பாட்டிற்று. “முடித்தன்றம்மகா முன்னியவினையே” என்றலிற் தானே குறுகிலமன்னன் சென்றதாம். ஏனைய வந்துழிக்காண்க. (௩௨)

௩௩. பொருள்வயிற் பிரிதலு மவர்வயி னுரித்தே யுயர்ந்தோர் பொருள்வயி னொழுக்கத் தான.

இஃது அக் குறுகிலமன்னர்க்குப் பொருள்வயிற் பிரிதலும், ஓதற்பிரிதலும் உரியவென்கின்றது. (இ-ள்.) பொருள் வயினும் = தம்க்குரிய திறையாகப்பெறும் பொருளிடத்தும்: உயர்ந்தோர் ஒழுக்கத்து ஆள பொருள் வயினும் = உயர்ந்த நால்வகை வருணத்தார்க்குரிய ஒழுக்கத்திலேயான ஒத்திடத்திலும்: பிரிதல் அவர்வயின் உரித்து = பிரித்துசேரல் அக் குறுகிலமன்னரிடத்து உரித்து.—எ-று. பொருள்வயிற் பிரிதல் பொருள்தேனேற்ற இடத்தின் கண்ணான வினைசெய்யிடமாய் நின்றது. “உயர்ந்தோர்க்குரிய வோத்தினுன” என்று அவ்வோத்தினை அவரொழுக்கத்திலேயான பொருளென்றார். அச் சூத்திரத்திற் கூறிய ஓதற்பிரிதல் இவர்க்கும் உரித்தென்று கொள்க. இவற்றுக்குச் செய்யுளுள்வழிப் பொருள்படுமாறு உய்த்துணர்த்துகொள்க. (௩௩)

௩௪. முநீர் வழக்க மகலேவோ டில்லை.

இது முற்கூறிய ஓதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்ற ஐத்துட் பகையுங் காவலும் ஒழிந்தவற்றிற்கு ஒரிலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஓதலுக் தூதும் பொருளுமாகிய முந்நீர் மையாற்செல்லுஞ் செலவு தலைவியோடு கூடச் சேரலின்று.—எ-று. தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லாமை முற்கூறிய உதாரணங்களிலும் ஒழிந்த சான்றோர் செய்யுட்களுள்ளும் காண்க. இதவே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாதல் தலைவியோடுகூடச் சென்றாகச் சான்றோர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்பாடமையான் உணர்க.

இனி, தலைவி கற்பிதாப் பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன் கொண்டு செல்லினெனக் கூறுவனவுந் தோழி கூறுவனவுஞ் செலவழங்குவதற்குக். கூறுவனவென்று உணர்க. அக் கூற்றுத் தலைவன் மரபு அன்றென்று மறப்பன "மரபுநிலையா" என்ப தனன் அமைத்தது.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு, 'பொருள்வயிற் பிரிவின்கட் கலத்திப்பிரிவு தலைவியுடன் சேறலில்லை ; எனவே, காலிற் பிரிவு தலைவியுடன் சேறல் உண்டி' என்று பொருள்கூறுவாருக்குச் சான் றோர் செய்த புலனெறிவழக்கம் இன்மை உணர்க. இனி, உடன் கொண்டுபோவழிக் கலத்திப்பிரிவின்று காலிப்பிரிவேயுளதென் பாரும் உளர். (கச)

கடு. எத்தியை மருங்கினு மகடே மடன்மேற் பொற்புடை நெறிமை யின்மை யான.

இஃது இத்துணையும் பாலிக்கு உரிய இலக்கணங் கூறி, மக டே அதிகாரப்படுதலிற் பெருந்திணைக்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூ றுகின்றது. (இ-ள்.) எத்தியை மருங்கினும் = கைக்கிணமுதற் பெரு க்திணையிறுவாய் ஏழன்களினும் : மகடே மடல் மேல் நெறிமை = தலைவி மடலேறிஞ்நாகக் கூறும் புலனெறிவழக்கம் : பொற்புடை மை இன்மையான = பொலிவுடைமையின்றி ; ஆதலான் அது கூற ப்படாத.—எ-று. "கடலன்ன காம முழந்து மடலேறப் - பெ ண்ணிற் பெருந்தக்க தில்" எனவரும். "கடலன்ன காமத்த ராயி றும் பெண்டிர் - மடலுரார் னமந்தர்மே லென்ப - மடலுர்தல் - காட்டுகென் வம்மின் கலிவஞ்சி-யார்கோமான் - வேட்டமா மேற் கொண்ட போழ்து." என்றாராலோவெனின், இது மடலேற்ற ன்று ; ஏறுவெனக் கூறியதுணையேயாம். (கடு)

கசு. தன்னு மவனு மவனாஞ் சுட்டி

மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு டெய்வ

கண்மை தீமை யச்சஞ் சார்தலென்

தன்ன பிறவு மவற்றோடு தொகைஇ

முன்னிய கால மூன்றுடன் விளக்கித்

தோழி தேஎத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்

போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலு

மாகிய கிளையு மவ்வழி யுரிய.

இது பிரிவினக்கணம் அதிகாரப்பட்டு யருதலிற் கொண்டுத
லைக்கழித்துழி வருத்துவோர் தாயொன்பதாடம் அதனது பருதி
யுங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) போதிய திறத்து நற்றாய் = தலைவியுந்
தலைவனும் உடன்போய காலந் தம் மகட் பயந்த நற்றாய்: தன்
னும் அவனும் அவனாஞ் சுட்டிக் காலம் மூன்றுடன் மன்னும் நன்
மை திமை முன்னிய விளக்கிப் புலம்பலும் = தன்னையுந் தலைவனை
யுந் தன்மகனையுந் குறித்துக் காலம் மூன்றுடன் கலைபெற்றுவரும்
நல்வினை தீவினைக்குரிய காரியங்களைத் தன் நெஞ்சிற் று விளக்கி
வருத்திக் கூறுதலும்: அச்சஞ் சார்தல் என்று அன்ன பிறவும்
வியித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம் அவற்றொடு தொகைஇப்
புலம்பலும் = அச்சஞ்சார்தலென்று கூறப்பட்டவற்றையும் அவை
போல்வன பிறவற்றையும் பல்வி முதலிய சொற் குணச்சொற்
தெய்வங் சுட்டினுங் கழங்கினும் இட்டு உளாக்கும் அத் தெய்வப்
பருதியென்றவற்றொடு . சுட்டி வருத்திக்கூறலும்: தோழி தேளத்
தும் கண்டோர் பாய்க்கினும் புலம்பலும் = தோழியது ஆற்றாமை
பைக் கண்டழியுந் தலைவியைத் தேடிப்போய்க் காணாது வந்தா
காக் கண்டழியும் வருத்திக்கூறலும்: அவ்வழி ஆசை கிளவியும் =
அவ் உடன்போக்கிடத்துச் சான்றோர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்
தற்குரியவாய் வருங் கிளவிகளும்: உரிய = உடன்போதிய திற
த்து உரிய.—எ-று. நற்றாய்புலம்பலுங் கிளவியும், போதிய திற
த்து உரியவென முடிக்க. என்றென்பதனையும் புலம்பலென்பதனை
யும் யாண்டும் சுட்டுக. இங்ஙனம் உடன்போக்கி வருத்துதல்
நோக்கித் தாயை முற்கூறித் தலைவன் கொண்டுபோயினமை நோ
க்கித் தலைவிமுன்னர் அவனைக்கூறினார். அவனும் அவனும் என்று
பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

உம். “மன்னர் கோட்டின் மஞ்ஞா யானு - முயர்நெ
யெ் குன்றம் படுமழை தலைஇச் - சுரநனி யினிய வாருகதில்ல -
வறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்தபென் - பிறைநறுத்தற் குறமகள் போ
திய சுரனே.” இதனுள் அறநெறி இதுவெனத் தெளிந்த என்மக
னென்று தாய்கூறவே உடன்போக்குத் தருமமென்று, மகிழ்ந்து
கூறி அங்ஙனங் கூட்டிய நல்வினையைத் தன் நெஞ்சிற் று விளக்
கிப் புலம்பியவாறு காண்க.

“நாடொறங் கழழு மென்னினு மிடைநின்று - காடுபடு
தீயிற் கனலிய மாதோ - நல்வினை றெடுகார் கல்லெனக் கெட்கப் -

புப்புணா புண்கண் மடவாற் - போகிய புணர்ந்த ழெனில் பாஸே”
இது தீயினையை வெஞ்சுமி புலம்பியவாறு காண்க. பால், பழ
வினை. இவை ஐயுற்றவாறு.

இனி அச்சம் இருவகைத்து; தலைவி ஆண்ட விவங்கும் புன்
றும் ஆயிப்போரும் முதலிய கண்டு அஞ்சும் அச்சமும் தந்தை
தன்னைப் பின்சென்றவர் இஃதறமென்னுது நீங்கு செய்கின்
றோ என்று அஞ்சும் அச்சமுமென. “வினைத்தொறும் கறுமு
யிம்மைபெய்ந்துக - புலிக்கோட் பிழைத்த கலைக்கோட்டு முத
கலை - மான்பினை யினைதா வாண்தால் விளக்கும் - வெஞ்சா
மென்மக ளுய்த்த - வம்பமை வல்வில் விடலை தாயே” இதுவும்
ஐயுற்றவாறு. “கேளாய் வாழியோ மகனின் குழி - திருகர்
வாண்ப்பகம் புலம்ப வவனெடு - பெருமலை யிறத்தது கோவ
னெவல் - கடுங்கண் யானை செங்கை சேர்த்தி - முடங்குதா
ளுகைத்த பொலங்கெழு பூழி - பெரும்புலர் விடிபல் விரிந்து
பெயி வெறிப்பக் - கருத்தார் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல் - சிறு
புலல் பெடைபொடு குடையு மாங்க - னஞ்ச வரத்தரும் காண
கீத்திக் - கன்று காணுதுபுன் கண்ண செவியாய்த்து - மன்றுநிறை
கைதல் கூரப் பலவுடன் - கறவை தந்த கடுங்கண் மறவர் - கல்
வென் றோ சொல்லி னகைஇ - முதுவாய்ப் பெண்டின் செதுகாற்
ரும்பை - மடமயி வன்னவென் னடைமெலி பேதை - தோடுனை
பாகத் தயிற்றத் தஞ்சான் - வேட்டக் கன்வர் விசிபுறு கடுங்கட் -
சேக்கோ ளாடையுத் தன்னுமை - கேட்டுகள் கொல்லெனக் கறு
முமென் னெஞ்சே.” அகம். இவை அச்சங்கூறின.

தந்தை தன்னைப் சென்றோன்று சான்றோர் செய்யுட்செய்
கலர், அது புலனெறிவழக்கம் அன்மையின்.

இனிச் சார்தலும் இருவகைத்து, தலைவி சென்ற சாரும்
இடமும் மீண்டு வந்து சாரும் இடமுமென. உம், “ஈமவெங் ஈம
யிசைய தாயின் - மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் றோசர் - கொ
ம்மையம் பகங்காய்க் குழி வினைத்த - பாக லார்கைப் பறைக்
கட் பீலித் - தோகை காலிற் றுஞ்ஞாட் டன்ன - வறங்கை
கம்பலர்த் தாங்கும் பண்பித் - செறித்த சேரிச் செம்மன் முது
நித்த மாக்கட் டாருக தில்ல - தோழி மாறும் பாலும் புலம்பச்
சூழி யானைச் சுடர்ப்பூ ணன்னன் - பாழி யன்ன கடியுடை வியன
கச்ச - செறித்த காப்பிக் தவனெடு போகி - யத்த விருப்பை யார்
சூழ் புத்பூத் - தய்த்த வாய்தக னீகைம் பரிப்படக் - கொன்

எத்யஞ்சினக் குழற்பழம் கொழுதிய - வன்கை பெண்டின் உய
கீனா பார்த்து - மின்மணைப் பிரிந்த கொக்கையொடொராங்கு -
குன்ற வேயிற் திரண்ட - மென்சேன் மஞ்ஞை சென்ற வாறே."

"அருஞ்சா மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறமக - டிருத்து
வேல் விடையொடு வருமெனத் தாயே - புனைமா னிஞ்சி பூவ
னாட்டி - மனைமன லுத்து மாலை காற்றி - யுவந்தினி தயரு மெ
ன்ப யானு - மான்பிணை கோக்கின் மடநல் லாலை - யின்ற நட்பிற்
கருணா னுயினு - மின்னகை முறுவ லேழைபைப் பன்னாட் - கூந்தல்
வாரி துசப்பியர்க் தோம்பிய - கைம்புனை யுதவியோ வுடையேன்
மன்னோ - வலிதறி கற்பி னன்றுமற் நிலல் - வறுவை தோயு மொ
ருபெருங் குடுமிச் - றெழைபை காற்றிய பரிநலைக் கருங்கோ - லா
ருவ தறியு முதுவாய் வேலை - கூறுக மாதோளின் கழங்கின் நிட்ப -
மாறாது வருபணி கலமுங் கங்குலி - னுனாது தயருமென் கண்ணி
னிது படிய - வெம்மனை முத்துதத் தருமோ - தன்மனை யுய்க்குமோ
யாதவன் குறிப்பே." இவ் அகப்பாட்டு இரண்டும் தெய்வத்தொடு
படுத்தப் புலம்பியது.

"இல்லெழும் வயலை யினை யு முத்தன - செல்வ மாக்க
ளிற் சென்று மகினை - மயிலடி யினை ய மாக்குர னெச்சிப் -
பயிலினார் நறும்பொழிற் பாவையுக் தமிய - னேதி லானன் பொ
ய்ப்பப் பொய்மருண்டு - பேதை போயினன் பிறங்குமலை யிறக்
தென - மான்த மாலை மனையோர் புலம்ப - வீன்ற தாயு மிடம்
பைய னெனகினை - தங்கண் வானத் தகரீர்த்து திரிதரு - திங்கட்
கடவு டிரித்துக் பெயர்த்தலிற் - கடிமலர்க் கொன்றைக் காவலன்
குடிய - குடுமியஞ் செல்வங் குன்றினுங் குன்றாய் - தன்பொழில்
கவித்த தமனிய வெண்குடை - பொண்புசுழ்த் தக்கைத் குறுதி
வேண்டித் - தயங்குடை முதுமை தாங்கித் தான்றனி - வியங்கு
கடை யினமை யின்புற் றீக்த - மான்தே ரன்ன ரென்றபுகழ்
போலத் - துளங்கிரு னிரவினு மன்ற - விளங்குமை மன்னுவிவ்
வைபகத் தானே." இது தெய்வத்தை நோக்கிக் கூறியது.

"மதுவி றாவிச் சிறகருங் காக்கை - பன்புளட மாபி
னின்னியோ டாரப் - பச்சுன் பெய்த பைகினை வல்கி - பொலம்
புனை கலத்திற் றருகுமென் மாதோ - வெஞ்சின விதல்வேற் காண
யோ - டஞ்சி லோதியை வரக்கரைத் திமே." இவ் ஐங்குறுதாறு
கிமித்தத்தொடுபடுத்துப் புலம்பியது. எந்நொல்லொடுபடுத்தன வத்
துழிக்காண்க.

இனி அன்னபிறவுமென்றதனால், "என்று புறத்தீர்த்த வே
மறு முள்ளான் - வான்றோ யிஞ்சி கன்னகர் புலம்பத் - தனி
மணி யிரட்டுத் தாழுடைக் கடினை - துழைதுதி செடுவேற் குறும்
படை மழவர் - முனையர் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த - வில்லோர்
வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர் - வல்லான் பதுக்கைக் கடவுட்
பெண்மார் - செந்ரீ பீலி குட்டித் தடிபடத் - தொப்பிக் கள்
பொரு துருடப்பலி கொடுக்கும் - போக்கருங் கவலைப் புலவுரை
நருஞ்சார் - தணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணித்தனித் - தார்வ
பெஞ்சொ டாய்வு னனினுத்தன் - மார்பு துணையாகத் துயிற்
றுக நில - தஞ்சா முழுவீற் கோவற் கோமா - செனெத்தோக்
காரி கொடுங்கா முன்றறைப் - பெண்ணையம் பெயர்யாற்று நன்
ணைல் கடுக்கு - பெறியிருங் கதப்பினென் பேதைத் - கறியாத்
தேனத் தாற்றிய துணையே." என்பது தலைவன் மிகவும் அன்பு
செய்கவென்று தெய்வத்திற்குப் பராயது. அகம்.

"நீர்நகைக் கூங்கிய லுயவ லியான் - யியம்புணர் தும்பி
ஐயிர்க்கு மத்தஞ் - சென்றனன் மன்றவென் மகளே - பத்தும்
பாவையுங் கழங்குமெமக் கொழித்தே." இங் ஐங்குறுதறு யாம்
இவற்றைக் கண்டி வருத்த இவற்றை எமக்கு ஒழித்தத் தான்
கீர் இரா நுரிடைப் போயினுனென்றது.

"என்னு முள்ளினன் கொல்லோ தன்னை - செஞ்சுனைத்
தேற்றிய வஞ்சினக் காணியோ - டமுங்கன் மூதா சலமொழிச் -
செழுப்பல் ருன்ற மிறத்தவென் மகளே." இஃது என்னை நினைப்
பாளோவென்றது.

இன்றும் இதருளே செய்யுட்களுள் இவற்றின் வேறுபட
வருவனவல்லாம் அமைத்தக்கொள்க.

"செல்லிய முயலிற் பாய செகர் - வாவ்லுவுக்கு மாணையாம்
புலம்பப் - போகிய உவட்கோ ரோவேன் தேமொழித் - துணையி
லன் கறுமு செஞ்சி - னிணைய ருண்ட னிவட்டுளோ வதவே." இத்
தோழித்தேனத்தப் புலம்பல். இது ஐங்குறுதறு. தோழி
தேனத்தமெனப் மொதப்படக்கறியவதனற் தோழியை வெரு
ண்டி உறவனவுங் கொள்க.

"விரியனி பத்தும் வாடிய உயலையு - மயிலடி யன்னழாக்கு
நெஞ்செயுங் - கடியுடை விபனன்க் காண்வாத் தோன்றத் - தமிழ்

யென் கண்டதன் டலைபுத் தெறுவர - நோயா கின்றோ மகளைநீர்
சூழி - பெரிசினர் தணிந்த விடையி லஞ்சனை - வரிப்புறப் புற
வின் புலம்புகொ டென்வினி - யுருப்பவி சமைபத்த மாப்புன்
னோக்கி - யிலங்கினை வென்வேல் விடலைபை - விலங்கு மலையாரி
டை கலியுங்கொ லெனவே" எனவும் வரும்.

“இதுவென் பாவைக் கினியநன் பாவை - யிதுவென் பைங்கிளி
பெடுத்த பைங்கிளி - யிதுவென் பூவைக் கினியசொற் பூகவயெ
ன் - நலம்வரு நோக்கி னலம்வருஞ் சுடர்ததல் - காண்டொறுங்
காண்டொறுங் கலங்கி - நீங்கின னோவென் பூங்க ளோனே.” இவ்
ஐங்குறுநாறு தேடிக்காணாது வந்தாரைக் காட்டு புலம்பியது.

இனி அவ்வழியாகிய கிளவிகளுட் சில வருமாறு. “ஒருமக
ளுடையேன் மன்னே யவருஞ் - செருமிகு மொய்ம்பிற் கூர்வேத்
காண்பொடு - பெருமலை யருஞ்சா நெருந் சென்றன - னினியே,
தாங்குவி னவல மென்றீ ரதமத் - நியாங்கன மொல்லுமோ வறி
வுடை யீரோ - யுள்ளி னுள்ளம் வேமே புன்கண் - மணிவாழ் பா
வை கடைகற் தன்னவெ - னனியியற் குறுமக னாடிய - மணியேர்
நொச்சியுத் தெற்றியுத் கண்டே.” இக்கற்றியைத் தெருட்டும் அயலி
ல்லாட்டியர்க் குரைத்தது. “சுயந்தலை மடப்பிடி பயம்பிற் பட்டெ
னக் - கனிறுவிளிப் படுத்த கம்பலை வெரிது - பெய்ய்பென்ன வெழு
ந்த செவ்வாய்க் குழவி - தாதேரு மறுகின் மூது சாங்க - நெரு
மை கல்லான் பெருமலை மாந்து - காடுபல விறந்த நன்ன சாட்
டிக் - காயமு மணியிழந் தழுங்கின்று தாயு - மீன்றோட் டாரா
யிறீஇயொன் னுயிரொனக் - கண்ணு ததனு கீவித் தன்னொனத்
தடவுகிலை நொச்சி வரிசீழ லசைஇத் - தாழிக் குவளை வாடுமலர்
நாடித் - தருமனந் கிடந்த பாவையென் - மருமக னேயென
முயங்கின னழுமே.” இம் மணியிடைபவளத்தத் தாய்க்கிலையும்
ஆயத்துகிலையும் கண்டோர் கூறியவாறுணர்க. “மாண்பில் கொள்
கையொடு மயங்குதுயர் செப்த - வன்பி லறனு மருளின்னு மன்ற -
வெஞ்சா மிறந்த வஞ்சி லோதி - பெருமட மாண்பினை யலைத்த -
சிறுததற் குறுமகட் காட்டிய வம்மே.” இவ் ஐங்குறுநாறு தலைவி
மீண்டு வந்தழித் தாய் சுற்றத்தார்க்குக் காட்டியது. “நம்மனைக்
சிலம்பு கழீஇ யபரிணு - மெம்மனை வதுவை கன்மணங் கழிகெனச் -
சொல்லி னெவனோ மற்றே வென்வேன் - மைபற விளங்கிய கழல
டிப் - பொய்வல காண்பை யின்ற தாய்க்கே.” இவ் ஐங்குறுநாறு
தலைவன்மீண்டு தன்வினைத் தன்மனைக்கட் கொண்மெந்தழி அய

ன் தாய் எம்முழிவி கோன்புசெய்திருளெனக் கேட்ட நற்றாய் ஆனந்திந் தம் வந்தார்க்குக் கூறியது. இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கொள் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க. (௨௬)

௩௭. ஏமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சரத்துச்
தாமே செல்லுச் தாயரு முளரோ.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி. (இ-ள்.) ஏமப்பேர் ஊர்ச் சேரியும் சரத்தும் = பதியெழுவுறியாப் பேரூரிற் தெருவின் என்னும் அருவழிக்கண்ணுக்; தாமே செல்லும் தாயரும் உளர் = தந்தையுச் தன்னையரும் உணராமுன்னம் எதிர்ப்பட்டி மீட்டற் குத் தாமே போக்தாயரும் உளர்.—எ-று. உம்மை என்னும்மை. தாயொனப் பன்மைகூறித் தாமேயெனப் பிரித்ததனாற் சேரிக்கு நற்றாய் சேறொஞ் சரத்திற்குச் செவிவித்தாய் சேறொம் புலனெனவிழைக்கிற்குச் சிறித்தென்றுணர்க. உம். “வெம்மலை யருஞ்சர நம்மிய நெழிய - விருகில முயிர்க்கு மின்னார் காண - றெருந் போகிய பெருமடத் தருயி - யைதக லக்குற் றழையனிக் கூட்டுன் - கூழை கொச்சிக் கீழ் தென்மகள் - சேப்புடைச் சிறு விரல் வரித்த - லண்டலங் காணிரோ கண்ணுடை யீரோ.” வண்டலிக் காணார் தேனத்த நின்ற காணின் ஆற்றொனக் கூறி னாமையின் ஆபத்திற்கன்று இப்புறஞ் சென்று சேரியோர்க்கு உரைத்ததாயிற்று.

“நிலத்தொட்டிப் புராசர் வான மேரூர் - பிறங்கிரு முக் கீர்க் காலிற் செல்லார் - நாட்டி னாட்டி னூரி னூரிற் - குடிமுறை குடிமுறை தேரிற் - கெடுகரு முளரோநங் காத லோரோ.” இது செவிவி தேடத் துணித்தது. இக் குறத்தொகையுள் நம்மாற் சேதலிக்கப்பட்டாொன்றது அய்வருவனாயும். தாயருமுளரோன்ற தனாற் தந்தையுச் தன்னையரும் வந்தால் இன்னது செய்வலென்றதும் உளவென்று கொள்க: “தமர்வரி னோர்ப்பி னல்ல தமர் வரின் - முக்கீர் மண்டில முழுவது மாற்றது” என்றும்போல வன. அடி புறத்திடாதான் புறம்போதலும் பிரிவென்றற்குச் சேரியுங் கூறினார், அஃது ஏம இன் இருக்கையென்றுதலின். (௨௭)

௩௮. அயலோ ராயினு மகற்சி மேற்றே.

இதவும் பாணக்கு ஓர் வேறுபாடு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ‘அயலோர் ஆயினும் = முற்கூறிய சேரியினுஞ் சரத்தினுமன்றித்

தம் மனைக்கு அயலே பிரிந்தாசாயினும் : அகற்றி மேற்று = அதவும் பிரிவின்கண்ணதாம்.—எ-று. எனவே நற்றாய் தலைவியைத்தேர்ந்து இச்சிற் கூறுவனவுஞ் சேரியிற் கூறுவனவும் பிரிந்தாணப் பின் சென்றேயாயிற்று. இக்கருத்தான் “எமப்பேரூர்” என்றார். இதனானே மனையறங்கட்பாத்தையிற் பிரிவும் பாலைபென்று உய்த்துணர்க.

உக. தலைவரும் விழும ஈனியெடுத்த துணைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித்
தாய்நிலை கோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினு
கோய்மிகப் பெருகித் தன்னெஞ்சு கலுழ்த்தோனை
யழிந்தது களைஇய வொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் நிறத்தோ
டென்றிவை யெல்லா மியல்புற நாடி
னென்றித் தோன்றுங் தோழி மேன.

இது தாயர்க்கு உரியனகறித் தோழிக்குக் கூற்று கிசுமாயு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) தலைவரும் விழும ஈனியெடுத்து உணைப்பினும் = தலைவன் கொண்டு தலைக்கழியாவழிற் தலைவிக் கட்ட தோன்றுந் தன்பநிலையைத் தலைவற்றந் தலைவிற்கும் வினங்கக் கூறிலும் : போக்கற் கண்ணும் = அதனோடு இருவரும் போக்கொருப்பட்டுழித் தலைவியைப் போகவிடும் இடத்தம் : விடுத்தற்கண்ணும் = தலைவியை அவனோடு கூட்டி விடுக்குங்காற் தலைவர்க்குப் பாதுகாவுலாகக் கூறும் இடத்தம் : நீக்கலின் வந்த தம் உறு விழுமமும் = தமரை நீக்குதலாற் தமக்குற்ற வருத்தத்திடத்தம் : வாய்மையும் பொய்மையும் கண்டோர்ச் சுட்டித் தாய்நிலை கோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும் = மெய்யும் பொய்யும் உணர்ந்த அறிவாது தரும் துற்றானையும் இதனெனக் கூறிப் பின்சென்று மீட்டற்கு நினைந்த தாயது ஈனியை அறிந்து அவரை மீளாதபடி அவனை மீட்டுக்கொளினும் : கோய்மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலுழ்த்தோனை அழிந்தது களைஇய ஒழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் நிறத்தோடு = தலைவி போக்கிற்கு நெஞ்சு மிகப் புண்ணுற்றுத் தமோறுந் தாயை அவ் வருத்தந் தீர்த்தல்வேண்டி உழுவலன்பு காணத்தாற் பிரிந்தாளென்பது உணரக்கூறி அவளை நெருங்கிவந்த ஆற்றலித்தந் கூற்றோடே : என்று இவை

பெல்லாம் இயல்புற ஈழன் ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன =
என்று இச்சொல்லப்பட்டன எல்லாவற்றுக்கண்ணும் இலக்கண
பண்பான் சூராயுங் காலத்துத் தான் அவன் என்னும் வேற்று
மையின்றி ஒன்றுபடத் தோன்றும் தோழி மேன என்க. — ஏறு.

உம் : “வெல்போர்க் குரிசின் வியன்சை மிறப்பிற் - பல்சா
ழங்கு லவ்வரி வாடக் - குழலினு மிளருவன் பெரிதே - யவழொலி
கூத்தன் மாஅ யோனே.” இவ் ஐங்குறுதூற்றுட் குழலினும் இரங்
குளென்று பிரிந்தவன் இரங்குதற்பொருள்படத் தோழி தலைவ
ரும் விழுமக் தலைவற்குக் கூறினான்.

“உன்னங் கொள்கையோ னென்கரக் துறைபு - மன்னை சொல்
லு முய்க் மென்னதுஉ - மீரஞ் சேரா விவப்பில் பொய்ம்மொழிச் -
சேரியம் பெண்டிர் கெனவையு மொழிக - நாடுக ணகற்றிய அநிய
னஞ்சொற் - பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல - அவவினி வாழி தோ
ழி யவரோ - பொம்ம லோதி எம்மொடொ ராங்குச் - செலவ யர்க்
தன ராத லின்றே - மனதொறு மால்கழை மீசைத்த சால்வாய் -
கூரோரி மீன்கொள் பாதவர் கொடுத்திமி - னனிகடர் வான்கோய்
புணர்மிசைக் கண்டாங்கு - மேவரத் தோன்றும் யாடியர் நனந்
தலை - யுயவல் யானை வெரினுச்சென் றன்ன - கல்லூர் பழிதரும்
புல்சாய் சிறுசெறி - காடுமீக் கூறுங் கோடேக் தொருத்த - லாறு
கடி கொள்ளு மருஞ்சரம் பின்னத்தோ - னுறைங் கூத்தற் கொம்
மை வரிமுலை - நிரையித மூண்டான் மகளிர்க் - கரிய வாலென வழு
ந்தன . செலவே.” இதனுள் அன்னைசொல்லும் பெண்டிர்கென
வையுச் தலைவரும் விழுமமென்று தலைவிக்குக் கூறினான்.

இனிப் போக்கற்கட் கூறுவன பலவுமுள. “இலங்குவீங்
கெல்வனை யாய்ததல் கவின்பெறப் - பொலத்தேர்க் கொண்கனும்
வத்தன் னினியே - யிலங்கரி கெடுங்க ணனந்தநீர் - நலங்கிளர்
பச்சையை நுகரும் யாமே.” இவ் ஐங்குறுதூற்றிற் கண்கள் அனந்
தீநீர் என்றதனுளே தலைவன் உடன்கொண்க்போதற்கு வத்தா
பினனப் பாயலுணர்த்திக்கூறிற்று. “வேலும் விளங்கின வினை
யஞ் மியன்றனர். - தாருத் தழைவின தழையுத் தொடுத்தன - நில
நீரற்ற வெம்மை கீங்கப் - பெயளிர் தலைஇய லுலவை யினைத்
தக் - குறுமுறி யின்றன மாளே நறுமலர் - வேய்த்தன போலத்
தோன்றிப் பலவுடன் - நேம்படப் பொதுளின் பொழிலே காளமு -
நனின் னுதிய பனிகீக்கு வழிநாட் - பாலெனப் பாத்தருக்கிலவின்
மாவை - போக வந்தன்குற் துாதே கீழும் - கலக்கா மனத்தை யாதி

பெய்சொ - னபந்தனை கேள்மோ சொஞ்சு மாக்குவை - தெற்றி
யுலறிலும் வயலை வாடினு - சொச்சி மென்சினை வணர்க்குரற்
காணினு - கின்னினு மடவ னனிகி நயத்த - வன்னை யல்ல ருங்கி
நின்னைபர் - புலிமருள் செம்ம னோக்கி - வலிமா வின்னுந் தோங்க
கின் முலையே." இவ் அகம் போக்குதற்கண் முயங்கிக்கூறியது.

"அன்னுந் தேத்திய வனமுலை தளரினும் - பொன்னோர்
மேனி மணியிற் றூத்த - நன்னெயிங் கூத்த னனாபொடி முடிப்
பினு - கீத்த லோம்புமதி பூக்கெ லூர - வின்கடுங் கன்னி னிழை
யணி கொடித்தோர்க் - கொற்கைச் சோழர் கொங்கற் பணிஇயர் -
வெண்கோட் டியாணைப் போளுர் கிழவோன் - பழையன வேல்வா
ய்த் தன்னகின் - பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே." இத்
நற்றினை தலைவியைப் பாதுகாக்கவெனத் தோழி கையடுத்தது.
"புதல்வனின்ற" என்பதவும் அது. "இவளே நின்னல திலளே
யாயுங் - குவளை யுள்க னிவளல திலளே - யானு மாயிடையே
னே - மாமலை ஈட மறவா தீமே." இதுவும் அது.

"வினம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூற் குழிசி - பாசந் தின்ற தேய்
கான் மத்த - செய்தெரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும் - வை
குபுலர் விடிபன் மெய்காந்து தன்கா - லரியமை, சிலம்பு கழிஇப்
பன்மான் - வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செலவோ - ளிவைகான்
டோறு தோவர் மாதோ - வளியரோ வளியரென் னுயத் தோ
ரென - தம்மொடு வரவுதா னயரவுக் - தன்வரைத் தன்றியுங் கன
ழ்த்தன கண்ணே." இத் நற்றினை போக்குதல் தவிர்த்ததாம்.
"அவளே, புடனம ராபமொ டோராவேண்டாது - மடமான் பிணை
யியன் மதர்த்த கோக்கமொ - டென்னினு நின்னினுஞ் சிறத்த
மென்மொழி - பேதி லாளன் காதுவி னுனது - பரல்பாற் பசிப்பச்
சென்றன னதனான் - முழவிமிழ் பந்தர் வினைபுனை கல்லில் - விழ
வயர்க் திருப்பி னல்லதை யினியே - கீபெவ னிரக்குதி யன்னை -
யாயினுஞ் சிறத்த கோய்முத் தறத்தே." என்னினும் கின்னினுஞ்
சிறத்தோன் தலைவ னென்றவா தருமதால்விதி என்பது. இனி
விழவயர்க் திருப்பினல்லதை எனவே மீட்டற்குச் சேறல் அறன்
றென்ற மீட்டாளாயிற்று.

"அன்னை வாழியோ வன்னை கின்மக - னென்னினு யா
யினு கின்னினுஞ் சிறத்த - தன்மை ரிளந்தனை மருட்டலின்
முனது - வென்வேற் புல்லி வேங்கட செவ்வரை - மழையொடு
மிடைத்த வயக்களிற் தருஞ்சரம் - விழைவுடை யுள்ளமொ டிறை

வயிற் பிரியாத - வந்தன் செய்த சென்றன் - புன்கன் செ
ய்தல் புலாவதோ வன்றே." இது தாயை வற்புறுத்தியது.

இயல்புற என்றதனானே தலைவன் காணவகையால் வரைத்
தானாக எதிர்சென்ற தோழிக்கு யான்வரைத்தமை நமர்க்குணர்த்
தல் வேண்டிமென்றார்க்கு அவன் உணர்த்தினனென்றனத் தலைவி
யின்வயத்துழி னாது நிலைமைகூறுதலுங் கொள்க.

"கிருயிரன் மங்கித் கல்லா விளம்பார்ப் - பிருவெதி ரீங்கழை
யேறிச் செருகோன் - மதிபுடைப் பதுபோற் றோன்ற நாட - வரை
த்தனை கீயெனக் கேட்டியா - னுரைத்தனெ னல்லனோ வகிதென்
யாய்க்கே." "புள்ளு மறியாப் பல்பழம் பழுஉ - மடமா னறியாத்
தடரீர் நிலிதி - கரகனி யினிய வாருக வென்று - நிலைத்தொ
டங் கெழு மென்னினு - மிகப்பெரிது சலங்கின்று தோழியம்
லோ." இன்னும் இரானுனே செய்யுட்கண் வேறபட வருவன
வெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க.

"நாட சலமொழிச் சேரி கல்லென - வாறு தலைக்கு மறனி
லன்னை - தானே யிருக்கத்தன் மனையே யானே - செல்லி தின்ற
முள்ளையிறு தயங்க - வுணவாய்த் திரிது லவமொடு சேய்நாட்டு -
வின்கொட லிவுத்த விலங்கு மனிக்கவாஅற் - கரும்பு நடுபாத்தி
யன்ன - பெருங்கனிற் தழையுழி நிலையு கீரோ." இது போக்கு
தோர்த்தமைதோழிகூறியது. பிறவுமன்ன. (உக)

சு. பொழுது மாறு முட்குவாத் தோன்றி
வழுவி னுடைய குற்றங் காட்டலு
முரது சார்வுஞ் செல்லுங் தேயமு
மார்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய கிளவியும்
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமொ
டழித்தெதிர் கூறி விடுப்பினு மாங்கத்
தாய்க்கை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினுஞ்
சேய்க்கைக் ககன்றோர் செலவினும் வரவினுங்
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இது கொண்டுதலைச்சுழித்துழி இடைச்சாத்தக் கண்டோர்
கூறுவன கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பொழுதும் ஆறும் உட்குவாத்
தோன்றி வழுவின் னுடைய குற்றம் காட்டலும் = உடன்போயவழி
மாய்க்காலமுஞ் சேறந்தரிய வழியும் அஞ்சுவாக் கூறி அவற்
றித தீங்கு காணமாகப் போகின்றார்க்கு வரும் ஏதம் அறிவித்த

ஆம்: ஈரது சார்வும் செல்லும் தேயமும் ஆர்வ நெஞ்சமொடு
செப்பிய னெவியும் = எம்மார் அணித்தெனவுஞ் செல்லுமார் சேய்த்
தெனவும் அன்புடைநெஞ்சத்தாற் கூறங் கூற்றக்களும் : புணர்ந்
தோர் பாங்கில் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு அழிந்து எறிர் கூறி விடுப்
பினும் = புணர்ந்து உடன்போய இருவர்களுைய தன்வா நெஞ்
செராதி ஆற்றமை மீதூர ஏற்றுக்கொண்டுநின்ற இனி இதின
ஊங்குப் போதற்களிது தம் பதிவயிற் பெயர்தல் வேண்டுமென்று
உரைத்து மீட்டலும்: ஆங்கு அத் தாய்நிலைகண்டு தலிப்பினும் விடுப்
பினும் = அவ்விடத்துத் தேடிச்சென்ற அச்செவிலியது நிலைகண்டு
அவனைத் தடுத்து மீட்பினும் அவர் இன்னுழிச் செல்வனொன விடுத்
தப் போக்கினும்: சேய் நிலைக்கு அகன்றோர் செவிலியும் = சேய்த்
தாடிய நிலைமைக்கண்ணே கீங்கின அவ்விருவருடைய போக்கிடத்
தம்: வாலினும் = செவிலியது வரவிடத்தும்: கண்டோர் மொழி
தல் கண்டது என்ப = இடைச்சரத்துக்கண்டோர் கூறுதல் உலகி
யவ்வழக்கினுட் காணப்பட்டதென்று கூறுவர் புலவர்.—எ-று.

“எம்மோ ரல்ல தூர்ணி யில்லை - வெம்மோட் செல்வன் சதிரு
மூழ்த்தனன் - சேர்ந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப - வினைபண்
மெல்லியன் மடந்தை - யரிய சேய பெருங்க ளாதே.” இதனுட்
சதிரும் ஊழ்த்தனனெனவே பொழுதும் பெருங்கலாறெனவே
ஆற்றருமையும் பற்றிக் குற்றங் காட்டியவாறு காண்ட. “எல்லு
மெல்லின்று” என்னுங் குறந்தொகைப்பாட்டிம் அது.

“நல்லோன் மெல்லடி னடையு மாற்றா - பங்கதிரச் செல்வன்
சதிரு மூழ்த்தன - னணித்தா றுபரத் தோன்றுவ தெம்மோர் - மணித்
தார் மார்ப சேர்ந்தனை சென்மே.” இது எம்மோர் அணித்தென்றத
னாற் சார்வும் அதனுளே செல்லுந்தேயஞ் சேய்த்தெனவுங் கூறி
ற்று. மகட்பயந்து வாழ்வோர்க்கு இவனைக் கண்டு அருள்வருத
லின் ஆர்வநெஞ்சமென்றார்.

“இதுதம் மூரோ யாவருங் டேளிர் - பொதுவது சிறப்பின்
வதுவையுங் காண்டு - மீன்றோ ரொத்தச் செய்தவம் - யாம்பெற்
தனமான் மீண்டனை சென்மே.” இஃது அழிந்தெதிர்கூறிவிடுத்
தது. இது கொடுப்போரின்றிக் காணமுண்டமை கூறிற்று. மீட்
டுழி இன்னதசெய்ய என்றல் புலனெறிவழக்கன்று.

“பெயர்ந்த போருதி பெருமூ தாட்டி - லெம்புகெழு
சிறடி லெப்ப - விவங்குவேற் காண்போ டிறந்தனன் கரணே.” “சீர்
கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை - கீருளே பிறப்பினு
கீர்க்கவைதா மென்செய்யுந் - தேருங்கா னும்மக னும்க்குயன்

செய்யவேண்டும்." "கடன்மேய சங்கம் கழியடைந்த பெண்ணை - மடன்மேய வாழ்க்கை வன்றிய - செடலருஞ்சீர் - வாமா செடுங்கோதை வான்நின்றி கொல்லிமேற் - நேமாவின் மேய கனி." இவை செவிலியைத் தடுத்தன.

"சிலம்புக்கு நிறுத்தலுக்கு நிறுத்தலும் பல்வகையு மொருபாற் றோன்ற - வலங்கலத் திண்டோளு மாபெருத்த மொன்குழையு மொருபாற் றோன்ற - விவங்க வருஞ்சுரத்து வேறுருவி னோருடம் பாய் வருவார்க் கண்டே - யலங்க லவிச்சடைபெய் மண்ணல் வினையாட்டென் றகன்றேம் பாவம்." இது தெய்வமென யாங்கள் போந்தேம், தமக்கெய்தச் சேறலாமென்று விடுத்தது. "செருப் பவர் கனலி யுருப்புச் சினைநனியக் - கருங்கால் யாத்த வரிநீழ லகைநீ - நிறுவரை யிறப்பிற் காண்டி செறிதளிர்ப் - பொன் னோர் மேனி மடத்தைபொடி - பென்னே லண்ணல் முன்னிய கானே." இவ் வுக்குறுதலும் அது.

"அஞ்சுடர்கீள் வாண்முகத் தாயிழையு மாசிலா - வெஞ்சுடர் கீள் வேலனும் போதாக்கன் - டஞ்சி - பொருசுடரு மின்றி யுலகுபா ழாக - விருசுடரும் போத்தனவென் றார்." இஃது இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோராகச் சிலர் கூறியது.

"அழுத்துபட வீழ்த்த பெருந்தன் குன்றத் - தொலிவ லீநி னுலவையங்காட் டாறசென் - மாக்கள் சென்னி பெறித்த செம்ம - னத்த லைய நெய்த்தோர் வல்லியம் - பெருந்தலைக் குருவி மலை மா னோக்கு - மீண்டிவ ரீங்கைய கானே வைபெயிற் - றையன் மாயன் மடத்தை முன்னூற் - நெல்லிடை கீக்கு மிண்போ னுள் சங் - காலெடு பட்ட மாரி - மால்வரை மிளீர்க்கு முருமினுங் கொடிதே." "காண்பான் வாலினுற் காதலன் காதலியின் னடவா கிற்ப - காண்பால னாதல னன்னுதல் கேள்வன்பின் னடவா கிற்ப - காண்பான்மை குன்றா, வயில்வே வவன்றனக்கு மஞ்சொ லாட்டும் - பாண்பாண வண்டினமும் பாட் வருஞ்சுரமும் பதி போன் றன்றே." "மடக்கண் டாகக் கூத்தற் பிணைத்தோன் - வார் ந்த, வாலெயிற்றுச் சேர்த்தசேறி குறம்பிற் - பிணைய லத்தழை ததைநீத் தணியிலன் - விழவுக்கனம் பொலிய வந்துகின் றன னே - பெழுமினோ பெழுமினங் கொழுந் காக்க - மாரியு் தவ ன்றிய பேரிசைமுன்னூற் - பலருடன் கழித்த வொன்வான் மலை யன் - தொருவேற் கொடி யாங்குளம் - பன்மைய தேவனோலிவ னுன்மைதலைப் புகனே." இஃது இடைச்சுரத்துக் குறம்பி

ஐயுள்ளோர் இவர்களைக்கண்டு கோள் இழைப்புக்குர்ரு அவர்பெண்டிர் கூறியது. இவை செலவின்கட் கூறியன. “வில்லோன் காலுன் கழலே தொடியேன் - மெல்லடி மெலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர் - யார்கொ ளனியர் தாமே யாரியர் - கயிரூடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி - வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும் - வேய்பயி லுருவ முன்னி யோரோ.” என்பதும் அது.

“கடியான் கதிரெறிப்பக் கல்லையில் வெம்பியவக் கலங்கற் கின்னி - ரடியா னுலகன்க்த வாயியா னுக்கிய உயிர்தென் றெண்ணிக் - கொடியாஅன் கொடுப்பக் குடங்கையிடம் கொண்டிருந்து குடித்துச் சென்ற - வடியேர் தடங்கைய் வஞ்சிக்கொம் பீன் றுரிவ் வருயார் போலும்.” “நமரோ பவொளி னன்னியிர் சொன்மி - னமர்விலோ ரவ்வதி யாய்மின் - நமரோ - வினக்கி னனை யாந் தான்கண்டான் கண்டேன் - கனக்கனி உண்ணனை யான்.” “அறம்புரி யருமறை நலின்ற நாவிற் - நிறம்புரி கொள்கை யத் தணிர் தொருவலென் - ரெண்டொடி வினவும் பேதைபம் பெண்டே - கண்டனெ மம்ம சரத்திடை பவனை - வின்றனை யினிதுபா ராட்டக் - ஞன்றுயர் பிறங்கன் மலையிறக் தோனே.” இவை செவிலிவரலின்கட் கூறியன. “எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடை நீழ - லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு - செறிப்படச் சுவலசைஇ வேரோரா செஞ்சத்துக் - குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளநடை யந்தனிர் - வெவ்விடைச் செலன்மாலை யொழுக் கத்தி ரிவ்விடை - பென்மக னொருத்தியும் பிறன்மக னொருவனார் - தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய - ரன்னு ரிருவரைக் கா னீரோ பெரும ; காணே மல்லேய் கண்டனய் கடத்திடைப் - பூனெழி லன்னலோ டருஞ்சா முன்னிய - மானிழை மடவர றுயிர் கீர்போறிர் ; பலவுறு நறஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை - மலைபுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதா மென்செய்யு - நீளையுங்கா லும்மக னுமக்குமாய் கணையனே ; கீர்கெழு வெண்முத்த மணி பயர்க் கல்லதை - கீருளே பிறப்பினு கீர்க்கவைதா மென் செய்யுக் - தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாய் கணையனே ; ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை பாழுளே பிறப்பினும் பாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ் - குழுங்கா னும்மக னுமக்குமாய் கணையனே ; எனவாங்கு, இறந்த கற்பினுட் செவ்வம் படரன்மின் - நிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றன - எறந்தனை பிரியா உாறு மற்றதுவே.” என்றும் கவி யும் அது. இக்கூறியவாறன்றி இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இச்சூத்திரத்து அமைக்க.

௪0. ஒன்றும் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்து
மொன்றிய தொழியோடு வலிப்பினும் விடுப்பினு
மிடைக்கா மருங்கி னவடம டெய்திக்
கடைக்கோண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்களு டெய்திக்
கற்போடு புணர்ந்த கௌவை யுளப்பட
வப்பாற் பட்ட வொருதிறத் தானு
நானு சின்மையு மிளமைய தருமையுந்
தாளான் பக்கமும் தருதிய தமைதியு
மின்மைய திளிவு முடைமைய துயர்ச்சியு
மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு
மொன்றிப் பொருள்வயி னுக்கிய பாலினும்
வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமோ
நெயங் கருதிய வொருதிறத் தானும்
புகழு மானமு மெடுத்துவற் புறுத்தலுந்
துதிடை யிட்ட வகையி னானு
மாகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினு
முன்றன் பகுதியு மண்டிலத் தருமையுந்
தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்
பாசறைப் புலம்பலு முடிந்த காலத்துப்
பாகனோடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினுங்
காவற் பாங்கி னுங்கோர் பக்கமும்
பாத்தையி னகற்சியிற் பரிந்தோட் குறுகி
யிர்த்தலுந் தெளித்தலு மெனவிரு வகையோ
னொத்திற நாட்டங் கிழவோன் மேன.

இஃது உடன்போக்கினுள் கற்றயுந் தொழியுந் கண்டோரும்
உருவன உருத் தலைவன் ஆண்டும் பிறுண்டும் உறுங் கூற்றங்
கருகின்றது. தமர் பருவஞ் சுரமென்னும் முன்றற்கும் ஒன்றுவெ
ன்புநெய்யும் ஒன்றியவென்பதெனயுந் கூட்டி ஏழனுருபுவிரித்தப்
பொருளுரைக்க. (இ-ள்.) ஒன்றும் தமரினும் = உடன்போக்கிற்கு
ஒன்றும் தாய்முதலியோர்க்கென்னும்; பருவத்தம் = இறந்தெறிப்
பாற் புறம்போதற்கு ஒன்றமைவானுந் தலைவனோடு கூட்டம்பெ
ருது ஆற்றியிருக்கும் பருவம் அன்றலானும் ஒன்றும் பருவத்
தின்னென்னும்; சுரத்தம் = அரிய சேய கல்லதர் ஆதலிற் போத

ற்கு ஒன்றாகச் சாத்தின்கண்ணும்: ஒன்றிய தோழியொடு வலிப்பி
னும் = தலைவி வேண்டியதே தான் வேண்டுகலிற் பின் தமர்உறங்
கலிஞ்சொற் சேட்டற்கும் ஒருப்பட்டி நொதுமலர் வணாவிற்காற்
குது உடன்போதற்கேனாத கலிங்கோடைபெனக் கருதாது கொ
ண்டுதலைக்கழிதற்கு ஒன்றிய தோழியொடு தலைவன் ஆராய்ந்த
உடன்போக்கினைத் துணியினும்: விடுப்பினும் = தலைவியை ஆற்றி
யிருப்பனெனக் கருதி உடன்கொண்டுபோகாது தலைவன் விடுப்பி
னும்: இடைச் சர மருங்கின் அவன் தமர் எய்திக் கடைக்கொண்டு
பெயர்த்தலிற் கலங்கு அஞர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌ
வை உளப்பட அப்பால் பட்ட ஒரு திறத்தானும் = தந்தையுந் தன்
னையரும் இடைச்சாத்திடத்தே பின்சென்று பொருந்தித் தலைவி
யைப் பெயர்த்தல் வேண்டுகலிற் தலைவி மிகவுருங்கிக் தமர்பார்
பட்டு உரையாடாது தலைவன்பாற் படுதலின் அவன் கற்பொடு
புணர்ந்தமை சுற்றத்தாருஞ் சாத்துக்கண்டோரும் உணர்ந்த வெ
ளிப்பாடு உளப்படச் கொண்டுதலைக்கழிதற் கூற்றின்கட் பட்ட
பகுதிக்கண்ணும்:

கடைக்கொண்டெய்தியென்க. கடை, பின். தமனொனவே,
தந்தை தன்னையரை உணர்த்திற்று. முன்னர்த் தாய்க்கினைண்டு
தெப்பினுமென்றலின், தாயர்தாமே சென்றமை முன்னத்தாற்
தமர் உணர்ந்த வலித்தொண்டு அகன்றானேவென்றீர் கருதியும்
வனாவு மாட்டினைப்படுத்தற்கும் பின்சென்று அவன் பெயரா
மற் கற்பொடுபுணர்ந்தமை உணர்ந்து தலைவன் எடுத்துக்கொண்
ட வினைமுடித்தலும் ஒருதலையென்றுணர்ந்த பின்னர் அவனும்
போக்குடம்பட்டு மீள்பவென்றுகொள்க. அக்வெளிப்பாடு சுற்
பாதலிற் கற்பென்றார். உளப்படவென்றதனால் வலித்தலும் விடு
த்தலும் அகப்படவென்றாராயிற்று.

நிர்ளது இன்மையும் இனமையது அருமையும் தாளர்ண்பக்க
மும் தருதியது அமைதியும் இன்மையது இனிவும் உடைமையது
உயர்ச்சியும் அன்பினது அகலமும் அகற்சியது அருமையும் ஒன்
ருப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் = வாழ்க்கைநாள் இவ்வா
தல் ஏதுவாகப் பொருள் செய்தல் குறித்தானா இனமையது அரு
மை இன்பத்தின்கண்ணே அளந்து ஒன்றாகமையும், மடியின்மை
ஏதுவாகப் பொருள்செய்தல் குறித்தானா யாதானும் ஓர் ஆற்றற்
பொருள்செய்யலாகாது தத்தகிலைமைக்கேற்பச் செய்யவேண்டு
மென்னுந் தருதியமைதி ஒன்றாகமையும், வறுமைபான் வரும் இனி
வரவு கிளைத்தப் பொருள்செய்ய கிளைத்தானாப் பொருளுடை

மைக்காவத்து நீளும் முயற்சி அதற்கு இடையுருகிப் பொருளையுள்ளதைத் தடுத்து ஒன்றாமையும், பிரித்துழி நீளும் அன்பினது அகலங்காணமாகப் பொருள்செய்யக் குறித்தானைப் பிரிவாற்றாமையினின்றித் தடுத்து ஒன்றாமையுமாய், ஒன்று ஒன்றேயு ஒன்றது வரும் பொருட்டிறத்தப் பிரிதற்குத் தலைவன் உண்மை எடுத்த பகுதிகளென்னும் :

எனவே, நாளதுதின்மையுந் தானாண்பச்சமும் இன்மைபதின்மும் அன்பினதவமும் பொருள்செயல்வகைப்பால ஆதலும் இன்மைபதருமையுந் தருதியதமைதியும் உடைமையதயர்ச்சியும் அகற்சியதருமையும் இன்பத்தின்பால ஆதலும் கூறினார். இவ்வெட்டும் பொருள்செயற்கு ஒன்றுவென்னுமோ எனின், வாழ்காட்டுகிறதென்று உணர்ந்து அதற்குள்ளே பொருள்செய்து அறமும் இன்பமும் பெறுதற்குக்கருதியவழி ஆண்டு முயற்சியும் இன்மையால்வரும் இவ்வாயும் அதற்கு ஒருப்படுத்தும் கருவியாதலானும், பொருள் பின்பு அன்பிற்குப் பெருக்கத்தருமாதலானும், இக்காரணம் பொருள்செய்தற்கு வேண்டுகென மறுக்க. இவ்வெட்டற்குத் தலைவன் கூற்றாக உதாரணம்வருவன உளவேற் காண்க.

“அதலுத்துத்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச் - செய்வின் கைம்மிசெ வென்னுதி யவ்வின் - கம்மா வரிவையும் வருமோ - வெம்மையுத்தியோ வுரைத்திசெ னெஞ்சே.” இக் குறந்தொகையுள் இன்மையதினொடு செஞ்சிற்குக் கூறியவாறு காண்க. பகுதியென்றதனானே, தலைவன் பிரிவெனக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொண்க. “இன்றே சென்று வருபது காணச் சூன்றியி யருவியின் வரும்” இது குறந்தொகை. இவை வணிகர்க்கே உரியன.

இனித் தலைவன்குற்றினைத் தோழியுந் தலைவியுந் கொண்டு கூறுவன பெரும்பான்மை. அவையெல்லாம் “நிகழ்த்தது கூறி நீயையலுந் தினையே” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் காட்டுதும்.

வாயினும் கையினும் வருத்த பக்கமோடு னுதியம் கருதிய ஒரு திரத்தானும் = உண்மைப் பொருளிடத்தும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கத்திடத்தும் கூறுபடுத்துக் கூறிய தாங்களாற் பெறும் பயனைக் கருதிய ஒருகூற்றின் கண்ணும் :

என்றது, வீழ்பெற்றிற்கு உதவியாக தாங்கித் துதற்குப் பிரிவுறுமென்றதாம். இதற்குத் தலைவன்குற்றாக உதாரணம் வருவன உளவேற் காண்க.

புகழும் மானமும் எடுத்த வற்புறுத்தலும் = போகம்வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுத்தல் அரசியல்பன்னாத்தலிற் தமக்கேற்ற புகழும் பெருமையும் எடுத்துக்காட்டி இதனும் பிரிதமெனத் தலைவியையும் தோழியையும் வற்புறுத்தற்கண்ணும் : இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக்காண்க.

துரிது இடையிட்ட வகையினனும் = இருபெரு வேந்தர் பொருவது குறித்துழி இருவரையுஞ் சந்துசெய்வித்தற்பொருட்டிக் கூட்டத்திற்கு இடையிட்ட பிரிதற்பகுதிக்கண்ணும் :

ஒருவனுழை ஒருவன் மாற்றங்கொண்டொத்தலிற் தூதாயிற்று. வகைபென்றார், வணிகரில் அரசர்க்கும் அரசரில் அந்தணர்க்கும் தூது சிறந்ததென்றற்கும், குறுகிலமன்னர்க்குப் பெரும்பான்மைபென்றற்கும், வேந்தர் தம்மின் இழிந்தாருழைத் தூதுசேரல் உரித்தென்றற்கும். இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக்காண்க.

ஆதித்தோன்றும் பாய்கோர் பாய்வினும் = தனக்கு ஆக்கு சிறந்த நட்புடையோராதித் தோன்றும் நட்புடையோர்க்கு உதவுழி உதவச் சேரற்கண்ணும் :

இதற்கு "மலையிசைக் குலையி" என்பதாஊம் "இருபெரு வேந்தர் மாறுகொள்" என்பதாஊம் முன்னர்க் காட்டினும். அவற்றை உதாரணமாகக் கூறிக்கொண்க.

முன்றன் பகுதியும் = அறத்தினும் பொருளாக் அப்பொருளாற் காமநுகர்வலென்று பிரிதற்கண்ணும் : மண்டிலத்தா அருமைபும் = அங்ஙனம் பொருள்வருவாய்க்கு ஏதுவாகிய வேற்றுப்புலங்களின் அருமைகூறிப் பிரிதற்கண்ணும் : இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக்காண்க.

தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும் = தோற்றஞ் சான்ற புலிநராஜிய வேற்று வேந்தர் தமது மிக்கற்றம் கருதிப் பிரிதற்கண்ணும் : இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக்காண்க.

தோன்றல்சான்ற என்றதனாற் தெவ்வர் தன்னின் மிக்கொனக் கேட்டுழி அழுக்காறு தோன்றலின் அதுவும் பிரிதற்கு ஏதுவாமென்றுணர்க. இஃது அரசர்க்கேயுரித்து.

பாசறைப் புலம்பலும் = தலைவன் பாசறைக்கண் இருந்து தனக்கு வெற்றி தோன்றிய காலத்துத் தான் அவட்குக் கூறிப்

போத்த பருவம் வந்துழியுத் தூது கண்ணியும் அவன் வருத்துவ
னென நினைத்துத் தனிமைகூறும் இடத்தும் :

இதனைக் "மெய்கீழை" என்னுஞ் சூத்திரத்தான் விலக்குவ
பொருள், அதற்கு உம்மைவிரித்துக் கெழுவீழையை வினைசெய்பா
நித்தலாயிவ இடத்து நினைந்து கூறினனாகக் கூறார்; வேற்றி நிக
ழுமிடத்துத் தான் குறித்த பருவம் வந்துழியுத் தூது கண்ணியும்
வருத்தம் விளங்கிக் கூற்றுத் தோன்றுமென்று பொருளாமென்
துரைக்க.

முடிந்த காலத்துப் பாகனெடு விரும்பிய வினைத் திறவகை
யிலும் = வகையின் வினைத்திறமுமென மாற்றாக: வேந்தன் எடுத்
துக்கொண்ட வினை முடிந்த காலத்துத் தான் போக்கொருப்பட்டு
நின்ற பாகனெடு விரும்பிக் கூறிய வகையின்கட் தோன்றிய வே
ளுச் வினைத்திறத்திடத்தும் :

என்றது அரசனுக்குப் பின்னும் ஓர் பகைமேற் சேறல் உள
தாதலி.

காவற்பாங்கின் பக்கமும் = வேந்தனாற் காக்கப்படுவனவாயிவ
பகுதிகளின் கூற்றிற் பிரியுமிடத்தும் :

பகுதி ஆகுபெயர்; அவை யர்னை குறினா முதலியவற்றைக்
காத்தலும் அரசர்க்குத் தருமாயிவ வேட்டையிற் சென்று கடுமா
கொன்று என்மையவற்றைக் காத்தலும் முதலியன.

ஆங்கோர் பக்கமும் = அவன் காத்தற்குரிய பகுதிகளன்னே
நின்பார்கூற்றிற் பிரியுமிடத்தும் :

அவர் தாபநர் முதலியோர் பலருமாம்.

* பரத்தையின் அகற்சியிற் பரித்தோட் குறகி இரத்தலும்
தெளித்தலும் என இருவகையோடு = பரத்தையிற் பிரிதல் கா
ளத்தாற் புலம்பெய்திய தனவியை எய்தி இரத்தலும் இரத்த
பின்னர் ஊடலும் என்ற இருபகுதியோடே : உரைத்திற காட்டம்
கெழுவோன் மேன = முற்கூறிய இடங்களிற் கூற்றுக்கீழும் கூறு
பாட்டை நினைபெறுத்ததல் தனிமைகளிடத்தனவாம்.—எ - து.

உம். "ஆசெயல் வருத்தஞ் சேடி விடப்பவுஞ் - நினைவீங்கு
தனினின் வண்ணம் ஊடவுச் - தான்வா துணிந்த விவனிது மிய
ளுடன் - வேப்பவி ளுருவ முவக்கும் - பேதை நெஞ்சம் பெருந்தக
புடைத்தே" இது தோழியொடு வலித்தது.

அப்பாற்பட்ட ஒருநிறத்தானும் எனவே, தலைவியிடத்துத் தலைவன் கூறுவனபலவுங்கொள்க. உம், “வாள்வரி வயமான் கோ ளுமி ரன்ன - செம்முகை யவழிந்த முன்முதிர் முருக்கின் - தெராந் செம்ம னுஅய் மதொழின் - மாணிழை மகளிர் பூணுடை முலையின் - முகைபிணி யவழிந்த கோங்கமொ டசைஇரனை - யதிரல் பரந்த வந்தண் பாதிரி - முதிர்வீ யஞ்சினை தாஅ பெதிர்வீ - மராஅ மல ரொடு விராஅய்ப் பராஅ - யனங்குடை ககளின் மணந்த பூவி - னன்றே காண நயவரு மம்ம - கண்டிசின் வாழியர் குறுமக ணுந்தை - யடுகளம் பயந்த தொடிசெறி மருப்பிற் - பிடியிடை களிற்றிற் றோன்றும் - குறுகொந் துணைய சூன்றமு முடைத்தே.” இவ் அகப்பாட்டுத் தலைவியை மருட்டிக் கூறியது.

“உயர்களைக் காளியாற் தவிரற லகன்றுறை - வேணிற் பா திரி விரிமலர் சுவைஇத் - தொடலை தைஇய மடவரன் மகளே - கண்ணினும் கதவகின் முலையே - முலையினும் கதவகின் நடமென் றோளே.” இவ் ஐங்குறுநாறு உடன்போயயழித் தலைவன்புகழ்ச் சிக்கு காணித் தலைவி கண்புகைத்ததுழி அவன் கூறியது.

“அழிவினா முயலு மார்வ மாக்கள் - வழிபடு தெய்வங் கட் கண் டாஅய் - கலமால் வருத்தச் தீர யாழிசின் - கலமென் பனைத் தோ ளெய்தின மாயிற் - பொரிப்பும் புன்சி னெழிற்றிகை யொ ண்முறி - கணங்கணி வனமுலை யனங்குகொளத் திமிரி - சிழல் காண் டோறு கொடுத்து வைகி - மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ - வருத்தா தேருமதி வாலெயிற் றோயே - மாணை கொழுதி மகிழ்குயி லாது - கறுத்தண் பொழில காணய் - குறும்ப ளுரயாஞ் செல்லு மாறே.” எனவரும் : இது புணர்ச்சிமகிழ்த்தபின் வழி வந்த கண்மைகூறி வருந்தாது ஏகென்றது. கற்றினை, பிறவும் வேறபடவருவனவெல்லாம் இதனால் அமைக்க.

“இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாரு - நாட்டயிர் கடை ரூரன் கேட்டொறும் வெருஉ - மாசிலப் பன்னி யல்க நம் மொடு - மாணுண் கண்ணியும் வருமெனின் - வாரா ராயரோ பெ ருங்க லாறே.” இது விடுத்தற்கட் கூறியது.

“வினைபமை பாவையி னியளி துத்தை - மனைவரை யிறத்து - வந்தனை யாயிற் - தலைநாட் கெதிரிய தண்பத வெழிலி - யணிமிரு காணத் தண்புறப் பரந்த - கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டுங் கொ ண்டு - வீவின யாடுக சிறிதே யாளே - மழகனி றுரிஞ்சிய பராலா

வேங்கை - மணலிடு மருங்கி னிரும்புறம் பொருத்தி - யமர்வரி னஞ்
சேன் பெயர்க்குவ - னுமர்வரின் மறைகுவன் மாஅ யோனே." இது
நற்றிணை. "தமர்வரி னோர்ப்பி னல்ல தமர்வரின் - முநீர் மண்டில
முழுவது மாற்றா - தெரிகனே விடுதலோ விலனே - யரிமதர் மழை
க்கண் கழுவகை யெவனே." இவை தமர்வருவனொன றுயுற்றுக்
கூறியன. அவர் வந்து கற்பொடு புணர்ந்தன வந்தழிக் காண்க.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும் - பெரி
தாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும் - புரிவமர் காதலிற்
புணர்ச்சியுத் தருமெனப் - பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் பெயர்
ந்தாய் காதலர் - வருவர்கோல் வயங்கிழாய் வலிப்பல்பான் கே
ளினி." இதனால் எனவென்றதனும் தலைவன்கூற்றுப் பெற்றும்.
இது முன்றன் பகுதி.

"புகழ்சால் நெப்பிற் காதலி புலம்பத் - துறத்து வந்தனே
யே யருத்தொழிற் கட்டே - கல்லேறு தழிஇய காகுபெயர் காலை -
யுள்ளுதொறுங் கழழு நெஞ்சம் - வல்லே பெம்மையும் வாவழைத்
தனையே." இது பகைவயிற் பிரித்தோன் பருவங்கண்டு தலைவி
யை கிண்கு நெஞ்சமொடு புலம்பியது.

"முல்லை காதல் கூந்தல் கமழ்கொள - கல்ல காண்குவ மாஅ
யோனே - பாசறை யருத்தொழி னுதவிநங் - காதனன் னுட்டுப்
போதரும் பொழுதே." இது வேந்தர்க்குற்றழிப்பிரித்தோன்
பருவவரவின்சண் உருவெளிப்பட்டுழிப் புலம்பியது. உதவியெ
ன்றலின் வேந்தர்க்குற்றழிபாயிற்று.

"வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடைபாய் வார்கதிரால் -
வெந்தாற்போற் றென்றகீர் வெய்தாத் - தந்தாய் - தகைக் குழல்
புரளத் தாழ்த்தென்கை யேத்தி - மகைக் குழைமறித்த கோக்கு"
இது உருவெளிப்பாடு. கின்றொடு போதவேனென்று அவனை
குற்றியித்தது. திணை பாணியிப்பாண.

"நளிசேய்த் தென்னுது நற்றே ரோறிச்சென் - நிலங்கு
நிலவி னிளம்பிறை போலக் - காண்குவேர் தில்லவவன் கலின்
பெறி சுடர்நதல் - வின்னுய ராண்பல வெளவிய - மன்னுறு
முரசின் வேத்தொழில் விடினே." இது வேந்தர்க்குற்றழிப்
பிரித்தோன் குறித்தபருவத்து வினைமுடியானமயிற் புலம்பியது.

"முழங்கு ஞாண்முரசுங் காலை யிசம்பக் - கெஞ்சின வேந்தன்
ஞெழிலெதிர்க் தனனே - மெல்லவன் மருக்கின் முல்லை பூப்பப் -

பொங்குபெயற் கணைதுளி காரொதிர்த் தன்றே - யஞ்சி ஸோதியை
யுள்ளுதொறுத் - தஞ்சா தலம்வர னுமெதிர்த் தன்றே.” இது
வேந்தர்க்குற்றறுழிப்பிரித்தோன் பருவம்வந்துழி மீளப்பெழுது
அரசன்செய்தியும் பருவத்தின் செய்தியுந் தன்செய்தியுந் கூறிப்
புலம்பியது. இப் பாசறைப் புலம்பல் பத்திரும் வேறுபாடுகா
ள்க. துதிற்பிரித்துழிப் புலம்பின வந்துழிக்காண்க.

“நீடின மென்ற கொடுமை தூற்றி - வாடிய துதல னாமிப்
பிறிது நினைத் - தியாமவெங் காதலி னோய்மிகச்சாயச் - சொ
ல்லிய துணாமதி கீயே - மூல்லை - கல்பாழ்ப் பாணமற் றெமக்கே.”
இது தூதுகண்டி அவன் கூறிய நிறங்குறெனக் கேட்டது.

“பனிமலர் செங்கண் பசலை பாயத் - துனிமலி துயரமொ
டரும்பட ருழப்போள் - கையறு னெஞ்சத் துயவுத்துணை யாகச் -
சிறுவரைத் தங்குவை யாயிற் - காங்குவை மன்னாற் பாணபெங்
தேரே.” இது தலைவிமாட்டுப் பாணனைத் தூதாக விடுத்த
தலைவன் கூறியது.

“படுத்தடங்கட் பல்பனைபோல் வான்முழங்கு மேலுங் -
கொடுத்தடங்கட் கூற்றயின் னாக - செடுத்தடங்க - னீர்நின்ற ரோ
க்கி னெனும்பனைமென் னோனாட்டுத் - தேர்நின்ற தென்னாய்கீ
சென்று.” இஃது இளைபோனாத் துதுவிட்டது.

“ஐய வாயின செய்போள் கிளவி - கார்கா னுருமொடு கை
யறப் பிரித்தென - கோய்கன்கு செய்தன் றெமக்கே - பாழுறு தய
ரமவ னறியினோ ரன்றே.” இது வினைமுடியாமையிற் பருவங்
கண்டு மீளப்பெழுது தலைவன் தூதர் வார்த்தை கேட்டு வருத்தி
யது. பிறவும் வேறுபடவருவன கொள்க.

“முரம்புகண் ணுடையத் திரியுந் திவிரியொடு - பனைநிலை
முனைஇய வயமீடப் புணர்ந்து - தின்னிதின் மாண்டன்று தேரே -
பொன்னுதற் காங்குவம் வேந்துவினை விடினே.” இது வேந்
தன் நிறைகொண்டு மீள்வுழித் தானுஞ் சமைந்த தேனார் யுழை
த்ததுகண்டு தின்னிதின் மாண்டன்று தேனொனப் பாசொடு
கூறியவழி அவ்வேந்தன் நிறைவாய்காது வினைமேற்சென்றானைப்
பாசனை கோக்கிக் கூறியது. இவை ஐங்குறுதூறு. “மலைமிசைக்
குலைஇய” என்னும் அகப்பாட்டிம் அது. கவித்தொகையுட் “புத்
தியானை வந்தது காண்பான்பான் றங்கினேன்” என்பன முதலி

யவற்றான் யானமுதலியவற்றையும் கடவுட்பாட்டார் தாபதனாயுங்
காத்தற்குப் பிரித்தெனெனக் கூறினொன்பது பெற்றும்.

“இரண்டி, கொடியிய னல்லார் ஞானுற்றத் துற்ற - முடி
புதிர் பூதாது மொய்ம்பின வாகத் - தொமதிய வெமக்குக் யா
னா பெரியார் - கடியரோ வாற்றா தவர்; கடியந்தமக், கியார்சொல்
வத் தக்கரா மற்ற. வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுணா
யாது கூறுகின் - மாய மருள்வா ரகத்து; ஆயிழாய், கின்னன்
பெரினல்லா லின்னாயிர் வாழ்கல்லா - வென்க ணெவனோ தவறு;
இத்தொத்தன், புள்ளிக் களவன் புணல்சேர் பொதுக்கம்போல் -
வள்ளுவர் போழ்த்தனவும் வாசெயி றுற்றனவு - மொள்ளிதழ்
சோந்திநின் கன்னியு நல்லார் - சிறுபு சேரச் சிவந்தநின் மார்
பு - தவறாதல் சாலாவோ கூறு; அதுதக்கது, வேற்றுமை
யென்கண்ணோ வோராதி திதின்மை - தேற்றக்கண் மயாய் தெ
ளிக்கு; இனித் தேற்றேம் யாந், தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோ
தை யநல்லார் - தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி -
கீழும் பொய்ச்சு னனங்காசின் மற்றினி - யார்மேல் விளியுமோ
கூறு.” இதனால் இரத்தலுந் தெளித்தலும் வந்தவாறுகாண்க.
பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (சக)

சஉ. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுத லிலவே.

இது முன்னர்க் கூற்றிற்கு உரியனொனக் கூறுதோர்க்குங்
கூற்று விதித்தலின் எய்தாததெய்துவித்தது. (இ - ள்.) எஞ்சி
யோர்க்கும் = முன்னர்க் கூறுதுகின்ற செவிலிக்குத் தலைவிக்கும்
சுயத்தோர்க்கும் அயலோர்க்கும்; எஞ்சுதல் இலவே = கூற்றொ
ழிதலின்னு. - எ - று.

செவிலிகூற்று நிகழுமாறு; “கிளியும் பந்தம் கழங்கும் வெ
ய்யோ - ளளியு முன்புஞ் சாபலு மியல்பு - ழுன்னுட் போலா ளிநீஇ
யொன் னாயினொனக் - கொடுத்தொடைக் குழவியின் வயின்மாத்
தியாத்த - கெங்கட் கறவையிற் சிறுபுற நோக்கிக் - குறுக வந்து
குடிவு தீதனீவி & மெய்வெனத் தழியின னாக வென்மக - ளன்ன
ராகத் திடைமுலை விசர்ப்பப் - பன்மான் முயங்கினன் மன்னே
யன்னோ - விதன்மிரு கெடுத்தகை பலபா ராட்ட - வறணிழ
வகைபு லான்புலந்த வஞ்சிய - மடமான் சாயினன் திரங்கு
மாந் கவைக்குங் - காடுடன் கழித லறியிற் றந்தை - மங்குபத
மீதுத்த கடியுடை விபனகட்க் - செல்லுழிச் செல்லுழி மெய்க்கிழந்

போலக் - கோதை யாபமோ டோணா தழீஇத் - தோடமை யரி
 ச்சிலம் பொலிப்பவவ - ளாமெய்ழி யாவெய்ழி யகலென் மனனே.
 இவ் அகப்பாட்டு உடன்போன தலைவியை. நினைத்துச் செவிவி
 மனையின்கண் மயங்கியது. “அத்த கீளிடை யவனெழு போதிய -
 முத்தேர் வெண்பன் முகிழ்க்கை மடயா - ஞாய னொன்றும் பெயரொ
 ன வல்லா - நெய்த்தேன் மன்ற யானே - கொடுத்தோர் மன்றவவ
 ளாயத் தோரோ.” இவ் ஐங்குறுநாறு செவிவி தெருட்டுவார்க்குக்
 கூறியது. “முனைமுக்கு செய்தன முன்னெயி நிலங்கின” என்
 னும் அகப்பாட்டு மகட்போக்கிய செவிவித்தாய் காத்நிடைப்
 பின்சென்று நவ்விப் பிணையைக் கண்டு சொற்றது. செவிவி
 கானவர் மகனைக்கண்டு கூறியதுமாம். “காலே பரிதப் பின
 வென் கண்ணே - நோக்கி நோக்கி வானிழக் தனவே - யகலிரு
 விசம்பின் மீனிலும் - பலரோ மன்றவிய் வுலகத்துப் பிறரோ.”
 இது ஞாந்தொகை. செவிவி கடத்திடைத் தன் நெஞ்சிற்குச்
 சொல்லியது. “இடிதுடிக் கம்பலையு மின்னாது வோசையு மிசையி
 ஞராக் - கடுவினை யாளர் கடற்றிடைப் பைங்குரவே .கவன்று
 கின்றாய் - கொடுவினை மேற்செய்த வெம்மேயோ னீயும் - படுகி
 னைப் பாவை பறித்துக்கோட் பட்டாயோ பையக் கூறாய்.” இது
 செவிவி ரூவொடு புலம்பியது. “தான்றாயாக் கோங்கக் தளர்
 ந்து முனைகொடுப்ப - வீன்றாய்க் பாவை யிருங்குரவே - யீன்றார் -
 மொழிகாட்டா யாயினு முன்னெயிற்றான் சென்ற - வழிகாட்டா
 யீதென்று வந்து.” இது ரூவே வழிகாட்டென்றது. “குட
 ம்புகாக் கூவல் குடிசாக்குஞ் சின்னீ - றிடம்பெற மாதிரியு மேறாக்
 ரத்த - குடம்புனர் காத லுவப்ப விற்த - தடம்பெருங் கண்
 னைக்கு யான்றாயை. கண்டார்.” இது கீயாரொன்று வினாவினார்க்குச்
 செவிவி கூறியது. இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இத
 னான் அமைக்க.

இனித் தலைவிகூற்று கிசுமாமறு: “பைப்பப் பசுத்தன்று
 ததலுஞ் சாஅ - பைதா கின்றென் தளிர் புணா மேனியும் - பலரு
 மறிபத் திகழ்தரு மவல - முயிர்கொண்டு கழியின னல்லுதை
 நினையி - னெவனோ வாழி தோழி பொரிகாற் - பொருட்டரை
 யிருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற - வாலி பொப்பின் றாம்புடைத்
 திரள்வீ - யாறுசெல வம்பலர் கீளிடை யடங்க - வீன லென்கி
 னிருங்கினை கவருஞ் - சரம்பல கழித்தோர்க் கிரங்குப வென்றார் -
 கௌவை மேவல ராகி யிவ்வூர் - கிணையப் பெண்டி ரின்ரு

உறவு - புறவு வல்லவன் மகட்கெனப் பணாடி - நம்முணர்ந்
தாதிய கொள்கை - யன்னை முன்னாயா மென்னிதற் படவே." இது
போக்குடன்பட்டமை தலைவி தோழிக்குரைத்தது. அகம்.
"அளிதோ தானே நானே நம்மொடு - நனிகீ மிழத்தன்று மனனே
யினியே - வாய்ப்புங் கரும்பி னோங்குமணற் றிறுநிறை - தீம்புன
னெரிதர வீந்துக் காய்குத் - தாய்கு மாணவ தாய்கிக் - காம
மெரிதரக் கையில் வாதே." குறுந்தொகை. நான் கீங்கினமை
கூறியது. "சிலரும் பலரும் கடைக்க னோக்கி - மூக்கி ஐச்சிச்
சுட்டுவிரல் சேர்த்தி - மறுநிற் பெண்டி ரம்ப னூற்றச் - நிறு
கோல் வலத்த என்னை யனைப்ப - வலத்தனென் வாழி தோழி கா
னற் - புதுமார் தீண்டிய பூரறு குருஉச்சவற் - கவிமான் பூண்ட
மெடுத்தேர் கடைநி - நிகரான் வருஉ மியதோர்க் கொண்கனொடு -
செவ்வயர்க் திடுநூல் யானே - யலர்கமக் தொழிகவிங் வழங்க
னாரே." இக் கற்றியை அலர் அச்சம் கீங்கினமை கூறியது.
"சேட்புல முன்னிய வகைடை யந்தனார் - தும்மொன் றிரத்த
னென் மொழிய வெம்மூர்த் - தாய்கயத் தெடுத்த வாய்கவங்
கவின்பெற - வாரிடை யிறத்தன னென்மி - னேரிநிற முன்கையெ
னயத் தோர்க்கே." இஃது ஐங்குறுநாறு. யான்போகின்றமை
ஆயத்திக்கு உலாமின் என்றது. "கடுங்கட் காண்பொடு மெ
ந்தே தோறிக் - கோள்வல் வேங்கை யமலை பிறக்கொழிய - வேரன்
மலருஞ் சுரமிறத் தனனெனக் - கூறமின் வாழியோ வாறுசென்
மாக்க - னாற்றோ னயக்குபா ராட்டி - பெற்கெடுத்த திருத்த வற
னில் யாய்க்கே." இங் ஐங்குறுநாறு இன்று யான் தேதோறி வரு
த்தமின்றிப் போகின்றமை யாய்க்கு உலாமின் என்றது. "கவிழ்
மயி மெருத்திற் செந்தா பேற்றை - குருணைப் பன்றி கொள்ளாது
கழிபுஞ் - கரணி வாரா நின்றன னென்பது - முன்னுற விணர்த
கீ குறாமி - னின்னகை முறவனென் னுயத் தோர்க்கே." இங் ஐங்
குறுநாறு மீள்கின்றனானே ஆயத்தார்க்குக் கூறமின் என்றது.
"வேய்வனப் பிழத்த தோரும் வெயிற்றெற - வாய்கவின் நெரு
ந்த ததறு சோக்கிப் - பரியல் வாழி தோழி பரியி - னெல்லையி லீடு
ம்ஐப தருஉ - கல்வரை காட்டுவோடு வந்த வாதே." இங் ஐங்குறு
நாறு மீண்டு வந்த தலைவி வழிவரல் வருத்தங் கண்டு வருந்திய
தோழிக்குக் கூறியது. "அன்னுய் வாழிவெண் டன்னாகம் படப்
பைத் - தேனம் பங்கு பாலினு மினியவவர் - காட்டு வலைக்க வற்கிழ்
மானுண் டெஞ்சிய கழுழி கீரே" இது உடன்போய்மீண்டு தலைவி
க் சென்ற காட்டு கீர் இனியவல்ல எவ்வளம் துளர்த்தாயென்ற

தோழிக்குக் கூறிப்பது. “அறஞ்சா லியரோ வறஞ்சா லியரோ - வறனுன் டாயினு மறஞ்சா லியரோ - வான் வனப்புற்ற வருவிச் - கோள்வரு மென்னையை மறைத்த ஞன்றே.” இவ் ஐயஞ்ஞாறு நின் ஐயன்மார் வந்தழி நிகழ்த்தது என்னென்ற தோழிக்குத் தலை தலைவனை மறைத்த மனையை யாழ்த்தியது. பிறவும் வேறு பட வருவன வெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

இனி ஆயத்தார் கூற்று நிகழுமாறு : “மானதர் மயங் கிய மலைமுதற் றெறொறி - தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி - பஞ்சின ளஞ்சின னோதுங்கிப் - பஞ்சி மெல்லடி பால்வடுக் கொளவே.”

இனி அபலோர்கூற்று நிகழுமாறு : “துறத்ததற் கொண்டுத் துயரடச் சாஅ - யறம்புலத்து பழிக்கு மயற்க ணுட்டி - பெய்வ றெஞ்சிற் கேம மாக - வத்தன னோநின் மடமகன் - வெஞ்சின வெள்வேல் விடலைமூர் துறவே.”

செய்யுளியலுட் “பார்ப்பான்பாக்கன்” “பாணன்குத்தன்” என்னுஞ் சூத்திரங்களாற் பார்ப்பான் கூறுமாறு உணர்க. (சு2)

சுட. நிகழ்த்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்.

இதவும் பாணியாவதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) முன்னர் நிகழ்த்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர் நினைத்தற் குரிய நிகழ்த்தமாம் - எ - று. என்றது முன்னர்த் தலைவன்கண் நிகழ்த்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவி நினைத்தற்கும் ஏதுவாம். முன்னர்த் தலைவிக்கண் நிகழ்த்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவன் நினைத்தற்கும் ஏதுவாமென்றவாகும். உம்மை எச்சுயம்மை யாதலிற் கூறுதற்குமாம் என்கொள்க.

உம். “துன்னெழின் மாமைச் சணங்கனி யாகுந்தங் - கன்னொடு தொடுத்தென கோக்கிய மமையாரொன் - னென்னுதல் நீவுவர் காதலர் பற்றவ - னொன்னுவ தெவன்கொ லறியே னெ ன்றும்.” இது தலைவன்கண் நிகழ்த்த மிக்க தலைவனி வஞ்சமெ ன்று தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங் கொல்லென நினைத்தற்கு ஐயி த்தமாயிற்று. இதனானே தலைவன் செய்கிளைய்ப் பின்னர்த் தலைவி கூறுவனவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாக அமைத் துக்கொள்க. இனி “அளிநில பெருஅ தமரிய முகத்தன் - விளி. நில கொளாஅ டமிபன் மேன்மே - னாமிகு சேவடி. நிலம்உடுக் கொளாஅக் - குறுக வந்துதன் கூறியது தோன்ற - வறிதகத் தெழு

ந்த வாயன் முதுவலன் - கன்னிய துணரா வளவை பொன்னு
தல் - வினையைப் படுத்தல் செல்லா கிளைவுடன் - முனிந்த வோமை
முதையலன் காட்டுப் - பனிங்கத் தன்ன பங்காய் செல்லி - மோட்
டிரும் பாறை யீட்டுவெட் டேய்ப்ப - புதிர்வன படைத் துதித்தெறு
வோடின் - மாய்த்த போல மழுகுதுணைத் தோற்றிப் - பாத்தி
யன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல் - வீரனுதி கதைக்கு கிரைநிலை யதரயில் -
பான்றூரம் பாடிய பயயில் காண - மிறப்ப வெண்ணுதி ராயி னற
த்தா - தன்னை மொழிந்த தொன்றபடு கிளவி - யன்ன வாக
வெண்ணுடன் போல - முன்னம் காட்டி முகத்தி னுணாயா - வோ
வச் செய்தியி னென்றுகிளைத் தொற்றிப் - பாவை மாய்த்த பனி
கீர் நோக்கமொ - டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத் -
தூகீர் பயந்த துணையமை பிணையன் - மோயின ஞாயித்த காலை
மாமலர் - மணிபுரு விழந்த வணியிழை தோற்றம் - கண்டே
தடித்தனஞ் செய்வே பொண்டொடி - புழைய மாசவு மினை
வோள் - பிழையலன் மாதோ பிரிதூர மெனினே." "இருங்கழி
முதலை மேத்தோ லன்ன" இவை அகம். "வேர்பிணி வெதிர்
துக் கால்பொரு நரலிசை - கந்துபிணி யானை பயர்வுயிர்த் தாஅ
ங் - சென்றுத் தீடிய வேப்பயி லழுவத்துக் - ஞன்றார் மதிய
நோக்கி கின்றுகிளைத் - துன்னினெ னல்லனோ யானே முன்னெ
யிற்றுத் - தினகர் தைஇய தேங்குமழ் திருநத - லெமது முன்னோ
மதிராட் டிங்க - ஞாறுஞரல் வெவ்வளி பெப்ப கீழற்பல - லுல
வுவ யாடிய மரத்த - கல்பிறங்கு மாமலை யும்பாஃ தெனவே."
இது நற்றிணை. இவை தலைவிக்கண் கிகழ்த்தனவும் அவுடன்மை
யும் பின்னர்த் தலைவன் நினைந்து செலவழங்குதற்கு கிமித்த
மாயவாறு காண்க. "அறியாய் வாழி தோழி யிருளற" என்
பது தலைவன்கண் கிகழ்த்தது தலைவி நினைந்து தோழிக்குக்
கூறியது. "செஞ்சு கடுக்குற" என்னுங்கவியும் அது. "உறவினா
மொஹாட லுயர்ந்தவன் விழவினன் - விறவிழை பவரொடும்
வீணியாடு வானுமன்னோ - பெறலரும் பொழுதெடு பிறங்கினர்த்
தருத்திருந் - தறலரும் வையைபென் தறைஞ் ஞாராயின்."
இதிலும் அது. "ஈன்புந் தயவும் வான்பெரு லெஞ்சினை -
பொரியலா வேயின் புள்ளி கீழற் - கட்டின யன்ன விட்டாய்
கிழைத்தத் - கல்வாச் சிறுஅர் செல்லிவட் டாடும் - வில்லே குழ
யர் வெம்முனைச் சிறுநீர் - கரன்முதல் வந்த வனமா மாலை - புன்
னினெ னல்லனோ யானே புள்ளிய - வீணமுடித் தன்ன வினி
யோன் - மனைமான் கூரொடு பட்டோழித் தனவே." "என்னும்

தற்றினையும் அது. இவ்வாறன்றி வேறுபட்ட வருவனவெல்லாம் இதனால் அமைக்க. (சுட)

சச. நிகழ்த்தது கூறி நிலையலுந் திணையே.

இது “ஒன்றாத்தமரினும்” என்றனஞ் சூத்திரத்திற்கோர் புற னடை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நிகழ்த்தது கூறி = ஒன்றாத்தமரினும் என்றனஞ் சூத்திரத்துத் தலைவன்கண் நிகழ்த்த கூற்றினாத் தலைவியுந் தோழியுந் கூறி: நிலையலுந் திணையே = அதன்கண்ணே நிலைபெற்று கின்றனும் பாலைத்திணையாம்.—எ - து.

உம். “அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளத் தரப்பப் - பிரிந்திறை குழாதி பைய விரும்பிநீ - மென்றோ சொழுதிய தொய்யிலும் பாழின் - னைத்துடை மாப்பிற் கணங்கு நினைத்துக்கான் - சென்றோர் முகப்பப் பொருளுந் கிடவா - தொழிந்தவ ரெல்லாரு முன்னாதுஞ் செல்லா - ரிளமையுந் காமமு மோராய்குப் பெற்றார் - வளமை விழைதக்க துண்டோ ளுளரா - சொரோடுகை தம்முட்டழிஇ யொரோடுகை - பொன்றன்கு ளுடை யுரிப்பவரே யாயினு - மொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ - சென்ற விளமை தாற்கு.” இதனுள் ‘உளநான், என்றது நாளதுகின்மை; ‘அரிதரோ சென்ற இளமை தாற்கு’ என்றது இளமையதருமை; ‘உள்ளத் தரப்ப’ என்றது உள்ளத்தான் உருந்துதலாற் தாளான்க பக்கம்; ‘சென்றோர் முகப்பப் பொருளுந் கிடவாது’ என்றது தருதியது அமைதி; தத்தம நிலைமைக்கேற்பப் பொருள்செய்ய வேண்டுமெனின், அது பாணிக்குமென்றலின். ‘ஒரோகைதம்முட்டழிஇ ஒரோகை ஒன்றன்கு ளுடை உடுப்பவரோயானும்’ என்றது இன்மையதினீவு; ‘விழைதக்கதுண்டோ’ என்றது உடைமையதுயர்ச்சி; ‘பிரிந்திறை குழாதி ஐய’ என்றது அன்பினதகலம்; ‘பிரிந்துறைத் தன்பு பெருக்க வேண்டா தம்முனொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை’ என்றலின். ‘தொய்யிலுஞ் கணங்கு நினைத்துக்கான்’ என்றது அகற்சியதருமை. இவ் எட்டுந் தாமேஉறல் வேண்டின்மையின் முன்னொருகாற் தலைவன் கூறக்கேட்டுத் தோழியுந் தலைவியும் உணர்ந்தவாறு காண்க.

“பொய்யற்ற கேள்வியாற் புனையோரைப் பட்டர்தக் - மையற்ற படிவத்தான் மறுத்த லொக்வதோ” என்பது ஓதற்குப் பிரிவெனக் கேட்ட தோழி கூறியது. “கோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்” - கோளுற விளியாப்பிறர் கோள்வினித் தோனெனத் - தாய்

வலம் பறிப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர் - நாளிறை செஞ்சுவர்
 நோக்கி நோயுழர் - தாழல் யாழி தோழி தாழா - தருமெனச்
 சிலைக்கு மூக்கமொடு பைங்கால் - வரிமா னெண்ணூர் வார்சி
 லைக் கொளிவி - யரிநிறத் தழுத்திய வம்பினர் பலநூட - னன்
 னால் யாளை வெண்கோடு கொண்டு - நறநொடை செல்லி னுண்
 மடி முயருங் - கழல்புனை திருத்தடிச் சுவர் கோமான் - மழபு
 லம் வணக்கிய மாவண் புல்லி - விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்
 பெறியும் - பழகுவ ராதலோ வரிதே முனாது - முழவுறழ் தினி
 தோ னெடுவே னாவி - பொன்னுடை செஞ்சுரப் பொதுனி யன்
 னரின் - னெண்ணேழ் வணமுலைப் பொலிந்த - துன்பு னாகம்
 பொருத்துதன் மறந்தே." இவ் அகப்பாட்டின் மூப்பினும் பின்னி
 யினும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்த்தாரோ துறக்கம் பெறவொ
 னத் தன் சாதிக்கேற்பத் தலைவன் புசுமும் மாணமும் எடுத்து
 வற்புறத்தலைத் தோழி கூறினான். "வேந்தன் குறைமொழிந்த
 வேண்டத் தலைப்பிரிந்தார் - தாத்தங் குறிப்பின ரல்லரா - லேந்
 திழாய் - கண்பனி வாரக் கலங்கல் பிரிவரோ - தண்பனி நாளே
 தனித்து." இது குறைமொழிந்து வேண்டினமை தலைவன் கூற
 க்கேட்ட தோழி கூறியது. "அரிதாயவனெய்தி" என்றது
 மூன்றன்பகுதி தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழிகூறியது.

"யானெவன் செய்கோ தோழி பொறியரி - வாணம் வாழ்
 த்திப் பாடவு மருளா - துறைதறத் தெழிலி கீங்கலிற் பறைபு
 டன் - மரம்புல் னென்ற மூரம்புந் தனத்தலை - யாம்போழ் துதிய
 வாளி யம்பி - னிரம்பா நோக்கி னிணையங் கொண்மார் - செல்லி
 கீரிடை யெல்லி மண்டி - கல்லமர்க் கடந்த நானுடை மதவர் -
 பெயரும் பீடு மெழுதி யதாந்தொறும் - பீலி குட்டிய பிறங்குநிலை
 கடுகல் - வேலுன்று பலகை வேற்றுமுனை தடுக்கு - மொழிபெயர்
 தேவச் தருமார் மன்னர் - கழிப்பினிக் கறைத்தோ னிணைகண்
 டன்ன - அவலிவி பதுக்கை யானாகு பறத்தலை - யுருவில் பேர
 யூராத் தேரொடு - கிலம்படு மின்மினி போலப் பீலவுட - னிலங்கு
 பா லிணைக்கு மென்பகல் - லெத்துறத் துறைஞர் சென்ற வாரே." இத்
 மண்டிவந்தருமை தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி கூறியது.

"நுக்கில யறியா ராயினுச் தக்கிலை - யறித்தனர் கொல்லோ
 தாமே யோக்குடைக் - காய்கின யாளை கங்குற் குழ - வஞ்சுவா
 விறுத்த தாளை - வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே." இது
 தலைவன் பாசறைப் புலம்பினமை கூறக்கேட்ட தலைவ் நக்கிலை

அரியாராயினும் எனக்கூறினார். “நிசை நிசை தேனார்ச்சுந் திரு
மருத முன்றுறை” என்பது காவற் பாங்கின்கட் தலைவன் கூறி
யது கேட்ட தலைவி கூறியது. பிறவும் வருவனவெல்லாம் இத
னார் அமைக்க.

சடு. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி

விரவும் பொருளும் விரவு மென்ப.

இது மரபியலுட் கூறப்படும் மரபன்றி அகத்திணைக்கு உரிய
மரபுகள் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) மரபு நிலை திரியா மாட்சிய
ஆகி = புலனெறிவழக்கஞ் செய்தவருகின்ற வரலாற்றமுறை
மை திரியாத மாட்சியவாய்: விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப =
பாலைத்திணைக்குங் கைக்கிணை பெருத்திணைக்கும் உரியவாய் விரவும்
பொருளும் ஏனைத் திணைக்கு உரியவாய் விரவும் பொருளும் விர
வீவருமென்று கூறுவர் புலவர்.—எ-று. அவை தலைவி ஆற்றுமை
கண்ணுழிப், பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவந்தானெனத் தோழி கூறு
வனவும், வலையிடை வைத்துப் பிரிந்தோன் தலைவியை நினைந்து
வருத்துவனவும், இடைச்சுரத்துத் தலைவன் செலவு கண்டோர்
கூறுவனவும், மீட்கெண்டோர் கூறுவனவும், ஊரின்கட் கண்
டோர் கூறுவனவும், பிறவுமாம். அவை பாலைத்திணைக்கு விரவும்
பொருளாமென்றுணர்க.

உம். “கோடுபர் பன்மலை யிறந்தன ராயினு - கீட விடுமோ
மற்றேகீடுகின்றது - துடைத்தொறுந் துடைத்தொறுந் கலங்கி -
புடைத்தரு வெள்ள மாகிய கண்ணே.” இவ் ஐங்குறுதூறு
தலைவன் மீண்டானென்றது. “பாடின்றிப் பசுந்தகண்” என்
பதும் அது.

“வளைபடு முத்தம் பாதவர் பகருங் - கடல்கெழு -கொண்
கள் காதன் மடமகள் - கெடலருந் துயர கல்கிப் - படவின் பாயல்
வெளவி போனே.” இவ் ஐங்குறுதூறு வலையிடைவைத்துப்பிரிந்
தோன் தனிமைக்கு வருந்திக் கூறியது. “புறந்தாழ் பிரண்ட
கூத்தற் போதி - னிறம்பெறு மீரிதழ்ப் பொலிந்த வுண்ட - னுண்
ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயி னெஞ்சஞ் - செல்ல நிற்குஞ் “செல்
வா மென்னுஞ் - செய்வினை முடிபா தெவ்வஞ் செய்த - செய்பா
மையோ டிளிவுதலைத் தருமென - வுறுதி தூக்காத் தூங்கி யறிவே -
சிறிதுகனி விரைய வென்னு மாயிடை - பொளிர்நேந்து மருப்பிற்
களிறுமீறு பற்றிய - தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல - வீவது கொல்
லென் வருந்திய வுடம்பே.” இக்கற்றிணையும் அது.

“காணப் பாதிரிக் கருத்தகட் டொன்வீ - வேனி லதிரலொடு
வினாதித் தாண்வரச் - கில்லையங் கூந்த லமுத்தி மெல்லினர்த் -
தெம்பாய் மராஅ மிடைச்சி வாங்கோ - லிலங்குவன தெளிப்ப
யிசித் கெம்புநகச் - கின்மெல் லொதுக்கமொடு மென்மெல
வியலிநின் - னணிமாஅன் றிறுபுறங் காண்டுத் திறாணி - யே
கொன வேக காணி பொய்பென - மாகோ னுக்கமொடு மடங்
கொளச் சாஅய் - நின்றதலை யிறைஞ்சி யோனே யதாகன் - டிபா
மும் துறதல் செல்லே மாயிடை - யருஞ்சுரத் தல்கி யேமே யிரு
ம்புலி - களித்தல்க் குழுமு மோசையுங் களிபட்டு - வில்லோர்
குறம்பிற் ததம்பும் - வல்வாய்க் கசித்துடிப் பாணியுங் கேட்
டே.” இது மீன்மெவந்தோன் தோழிக்கு உரைத்தது.

“திருத்திழை யரிவை கின்னல முள்ளி - யருஞ்செயற்
பொருட்பினி பெருந்திரு வுறகெனச் - சொல்லாது பெயர்தற்
தேனே பல்பொறிச் - திறகன் யாளை திரிதரு - நெறிவிலங்
கதா காணத் தானே.” இங் ஐங்குறுநாறு பெற்றபொருள்கொ
ண்டு கின்னலம் ஈயத்துவத்தேன் என்றது.

“அனிதோ தானே நானே யாள்வனை - பெளிதன லோம்
பன்மி னாதிமுடை யீகோ - காண்டொழு செலவின் னெஞ்சபின் வாங்
கத் - தாண்டென் றனனே தயிப னதாஅன் - நென்ஞ வதுகொ
ளுனே பொன்னுடை - மனைமாண் டங்கிய கற்பிற் - புணையீ ரோதி
புலம்புறு கிலையே.” செலவுகண்டோர் கூறியது.

“மரத்தலை மணந்த கனத்தலைக் காணத் - தலத்தலை குழுமி
யத் திருத்த குடினா - பொன்செய் கலனி னினிய தெளிப்பப் -
பெய்மணி யார்க்கும் பிழைகிசர் கெடுத்தேர் - வன்பான் முரம்பி
னையினி யெதிரச் - சென்றிசின் வாழியோ பனிகடி கேனே -
யிடைச்சுரத் தெழிலி யுரைத்தன மார்பிற் - குறும்பொறிக் கொ
ண்ட சாந்தமொடு - றுத்தன் னியன்கொ னுனோயானே.” இங்
கந்தினை வரவுகண்டோர் கூறியது.

“இணைத்தொக் தழுதன னிணைத்து உயிர்த்தன - சொல்
லையு மிரவுங் கழித்தன வென்றெண்ணி - பெல்லிரா கங்கிய கே
ள்வ னியன்மன்ற - மெல்ல மணிபிற் பிறத்தரீர் போலத் - துணி
வங், கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டி தேற்றக் - கலங்கிய
கீர்போற் றெளித்த னலம்பெற்று - னல்லெழின் மார்பினச் சார்
ந்த.” இது பெருத்திணைக்கட் கண்டோர் கூறியது.

“ஞாவை தழீஇயர் மாபுனி பாடித் - தேயா விழுப்புசுழ்த் தெய்வம் பாடிது - மாசில்வான் முக்கீர் வளைஇய தொன்னில - மாஞங் கிழமைபொடி புணர்ந்த - வெங்கோ வாழியரிம் மலர்நில புலகே.” இச்சரிதகத்துக் ஞாவையாடல் ஏறளோடற்கைக்கிளை யுள் விராய்வந்தவாறுங் ஞாவைக்குரிய தெய்வத்தையன்றி அரசனை வாழ்த்திய வாழ்த்து விராய்வந்தவாறுங் கொள்க. விரையும்பொருள் விரவுமெனவே ஆய்ச்சியர் ஞாவைக்கூத்தல்லது வேட்டுவர்க்குரிய வெறியாட்டு விரவாதென்றுணர்க. இஃது என்வகைச் சுவையான் வரும் மெய்ப்பாடெய் கூத்தோடும் படுதலின் அச்சுவைபற்றிவரும் மெய்ப்பாட்டிற்கும் உரித்தாயிற்று.

இனித் காவற்பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கத்திற் தலைவன் கூறியவற்றைக் கற்பியலுட், தலைவன் பகுதியினிங்கிய தரு திக்கட், தலைவி பாத்தையராகக் கூறுவனவும் இச்சூத்திரத்தான் அமைக்க. அவை மருதக்கலியுட் கூவுட்பாட்டுமுதலியன. அவற்றை ஆண்டுக் கண்டுணர்க.

இனித் தலைவி கற்பினுட் பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன் கொண்டு சென்மினென்பனவும் அவன் அவட்கு மறுத்துக்கூறு வனவும் இதனால் அமைக்க. உம். “மண்பா மரக்கவர மாரி வறப்ப - வளையோங் கருஞ்சரத் தாரிடைச் செல்வோர் - சனா பம்பு மூங்கச் சுருங்கிப் புளையோர்த - முண்ணீர் வறப்பப் புலர் வாடு நாவிற்குத் - தண்ணீர் பெறுஅத் தமொற் றருத்துயரங் - கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றா - லென்னீ ரறிபாதிர் போல விவைகூறி - னின்னீர் வல்ல நெடுத்தகா பெம்மையு - மன்பறச் சூழாதே பாற்றிடை தும்மொடு - துன்பர் துணையாக காடினது வல்ல - தின்பமு முண்டோ வெமக்கு.” இக்கலி எம்மையும் உடன் கொண்டு சென்மினென்றது.

“செருமிருசினவேந்தன்.” என்னும் பாலைக்கலியுள் “எவ்வன பெம்மொடு கவரின் பாழரின் - மெல்லியன் மேவந்த தோடித் தா மனா - பல்லிசே ராயித ழூக்குத்தோய்க் தவைபோலக் - கல்லுறி னவ்வடி கறுக்கு வல்லவோ.” இது தலைவிக்குத் தலைவன் டுடன் போக்கு மறுத்துக் கூறியது. இதன் கரிதகத்து “அனையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற் - பிரிவுவ ரெனப்பெரி தழியாதி”. என வினைவயிற்றிரவு கூறலின் இது கற்பிற்குக் கூறியதாயிற்று.

இன்னும் இச்சூத்திரத்தான் அமைத்தற்குரிய கிளவிகளாய் வருவனவெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க. (சுரு)

சக. உள்ளுறை யுயம மேனே யுயமமேனத்
தள்ளா தாகுத் திணையுணர் வகையே.

இஃது உவமவியலுள் அகத்திணைக் கைகோள் இரண்டிற்கும் பொதுவகையான் உரியதொன்று கூறுகின்றது : (இ-ள்.) உள்ளுறை உவமம் என உவமம் என = மேற்கூறும் உள்ளுறையுயமம் தான் வணையுயமமென்று கூறும்படி உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளுமாய் கின்றது : திணை உணர் வகை தள்ளாது ஆகும் = அகத்திணை உணர்தற்குக் கருவியாகிய உள்ளுறை உவமம்போல எல்லாத் திணையையும் உணரூய் கூற்றைத் தள்ளாதாய்வரும் எல்லாவுப்பலவர் செய்யுட்பெய்யின்.—எ-று. எனவே எனையோர் செய்யிற் தாறுணரும் வகைத்தாய் நிற்கும் என்றவாறும்.

உம். "விரிதிறி மண்டிலம் வியல்விசம் பூர்தரப் - புரிதலை தனையலிழ்த்த புவங்கட் புணர்ந்தாடி - வரிவண்டு வாய்குழும் வளங்கெழு பொங்கையுட் - டுணிசிறந் திழிதருங் கண்ணுரீ ரதஸ் யாடி - வினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னாடிசேப்பு - னனிவினாக் தனித்தவி னைபவன் முகம்போலப் - பணிபொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத் - தனிமலர் தலைவிடேந் தன்னுறை எல்லாடி" என்பது விரியுங் கதிரையுடைய இளஞாயிறு விசம்பிலே பரக்கின்ற விடியற்காலத்தே இதழ்கண்முறுக்குண்ட தலைகள் அம்முறுக்கு நெடிலுந்த செவ்விய்ப்பூவிடத்துக் கள்ள வண்டு நுகர்ந்து விளையாடி அதனாலும் அமையாது பின்னும் நுகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்த்த திரியும் அச்செவ்வியிக்க பொங்கையுட் பசிய இலைக்குள் ளே கின்ற தாமரைத்தனிமலர் தனக்கு வருத்தஞ் செய்யும் பணி ஒரு கூற்றிலே வடியாகிற்கத் தான் மிக்க செவ்வியின்றி அலருங் துறையினையுடைய ஊர என்றவாறு. இதனுள் வைகறைக்காலத்த மனவியற் செல்லாது இனிய செவ்வியையுடைய பரத்தைய னைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனாலும் அமையாது பின்னும் அவ னைப் புணர்தற்குச் சூழ்த்த திரிகின்ற இவ்வூரிடத்தே கின்னைப் பெறாது சுற்றத்திடத்தேயிருந்து கண்ணீர் வாராதிர்க நீ ஒரு கால் அனீத்தலிற் சிறிது செவ்வியென்றனாயிருக்கும்படி வைத்த தலைவியைப்போலே எம்மையும் வைக்கின்றபென்று காமக்கிழத்தி உள்ளுறையுயமங் கூறினாள். துணிமிகுதலாலே பெருக்குமாறாது வீழ்கின்ற கண்ணீர் காமத்தீயாற் கவறி அறுதலை உடைத்தாயொ ளுத அகவருத்தத்தைக் கண்டு வினாந்து கணவன் அஞ்ஞதலிற் சிறிது மகிழ்பவன் முகம்போல என்ற விளையுயமர் தாமரைமலர்

பனிவாரத் தனியுமென்ற உன்னுறையுமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது. இஃது "உன்னுறையுமஞ் சுட்டுகை சிறப்பெனக் - கெடலகு மாபி னுன்னுறையைத்தே" என்ற பொருளியற்குத்திரத்திற் சிறப்பென்ற உன்னுறை. இவ் ஏனையுமமும் உன்னுறையுமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உன்னுறையுமம்போலத் திணையுளாதலத் தள்ளாது நின்றவாறுகாண்க. இஃது "இனிதுறு கிளவியுத் துணியுறு கிளவியு - முவம மருங்கிற் றேன்று மென்ப" என உவமப்போலிக்குக் கூறுதலின் அவ்விரண்டுத் தோன்றலின்றது. "எனோர்க் கெல்லா மிடம்வனா லின்றே" என்று உவமப்போலியிற் கூறுதலாற் காமக் கிழத்தியும் உன்னுறையுமங்கூறினான். குறிஞ்சியிலும் மருதத் திலும் நெய்தலிலும் இவ்வாறு வருங் கலிகளும் "யானே ஈன்டையேனே பென்னல - னேனல் காவலர் கவலெழுடு யெரிஇக் - கான யானே கைவிடு பகங்கழை - மீனெறி துள்ளடி லிவிக்கும் - கானக நாட்டு டாண்டொழிந் தன்றே." என்னும் இக் குறுந்தொகை போல வருவனவும் இச்சூத்திரத்தான் அமைக்க. பேராசிரியரும் இப்பாட்டின் மீனெறிதுண்டிலென்றதினை ஏனையுமமென்றார்.

இனித் தள்ளாதென்றதானே, "பாஅலஞ்செலி" என்னும் பாலைக்கலியுட் தாழிசை மூன்றாம் ஏனையுமமாய் நின்று கருப்பொருளொடு கூடிச் சிறப்பியாது தானே திணைப்பொருள் தோற்றுவித்து நிற்பன போல்வனவுங், "கரைசேர்வேழங் கரும்பிற்பூக்குத் துறை கெழுநன்" என்றும்போலக் கருப்பொருள் தானே உவமமாய்கின்று உன்னுறைப்பொருள் தருவனவும், பிறவும் வேறுபடவருவனவும், இதனான் அமைக்க. இது புறத்திற்கும் பொது. இதனான் உன்னுறையுமமும் ஏனையுமமும் இரண்டேயென்பது கூறினார். (சக)

சஎ. உன்னுறை தெய்வ மொழிந்ததை நிலனெனக் கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரோ.

இது முறையே உன்னுறையுமங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.)
 உன்னுறை = உன்னுறையெனப்பட்ட உவமம்; தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன் எனக் கொள்ளும் என்ப = தெய்வமுதலிய கருப்பொருளுட் தெய்வத்தை ஒழித்த ஒழிந்த கருப்பொருள்களே தனக்குத் தோன்று நிலனாகக் கொண்டு புலப்படுமென்று கூறுப : குறி அறிந்தோரோ = இலக்கணம் அறிந்தோர்.—எ - று. எனவே உணவுமுதலிய ஈற்றிய அப்பொருளிகழ்ச்சி பிறிதொன்றற்கு உவமையாகச்செய்தல் உன்னுறையுமமாயிற்று.

உம். "ஒன்றே னல்லே னென்றவென் ஞ்ந்தத்துப் - பொரு
கனிது மிதித்த செரிதான் வேங்கை - குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்
மார் - நின்றகொய் மலையக நாட்டு - டொன்றேன் ஞ்றழி யென்
நிதி ஞ்றே." இக் குறந்தொகை பிறிதொன்றின் பொருட்டுப்
பொருளின்ற யானையான் மிதிப்புண்ட வேங்கை ஈசையற உணங்
காது மலர்கொய்வார்க்கு எளிதாதி நின்ற பூக்கும் நாடெனன்றத
னானே தலைவன் தருங் காரணத்தானன்றி வந்த எதிர்ப்பட்டுப்
புணர்ந்து கீங்குவான் எம்மை இறந்தபாடு செய்வியாத ஆற்றவி
த்துப் போயினுன்னவும், அதனானே நாமும் உயிர்தாங்கி யிருந்து
பலரானும் அலைப்புள்ளுநின்றனம் வேங்கைமாமப்போல் எனவும்,
உள்ளத்தான் உயமங்கொள்ள வைத்தவாறு காண்க. ஒழிந்தன
வும் வந்துழிக்காண்க. இனி அஃது உள்ளத்தான் உய்த்துணரவே
ண்டென மேற்கூறுகின்றான். (சஎ)

சஅ. உள்ளுறுத் திதனோ டொத்துப்பொருள் முடிசென
யுள்ளுறுத் துறுவதை யுள்ளுறை யுயமம்.

இதவும் அங்ஙனம் பிற்த உள்ளுறையுயமத்தினைப் பொருட்டு
உபகாரம்பட உயமங்கொள்ளுமாறு கூறுகின்றது. (இ - ள்.) இத்
னோடு ஒத்துப் பொருள் முடிசென உள்ளுறுத்து = யான் புலப்ப
டக் கூறுகின்ற இய்யுயமத்தோடே புலப்படக்கூறுது உயமிக்கப்
படம் பொருள் ஒத்தமுடிவதாகவென்று புலவன் தன் உள்ளத்தே
கருதி : உள்ளுறுத்து உறுவதை உள்ளுறை உயமம் = தான் அங்ங
னங் கூறும் மாத்தினாயேயன்றிக் கேட்டோர் மனத்தின்கண்
னும் அவ்வாறே கிழைத்துவித்து அங்ஙனம் உணர்ந்ததற்கு உறு
ப்பாகிய சொல்லெல்லாம் கிறையக்கொண்டு முடிவது உள்ளுறை
யுயமம்:—எ - று. இதனானே புலவன் தான் கருதியது கூறுதவழி
யுச்சேட்டோர் இவன் கருதிய பொருள் ஈதென்றாய்ந்து கோ
டற்குக் கருவியாகிய லெனொற் கிடப்பச் செய்தல் வேண்டென
பது கருத்தாயிற்று. அது "வீங்குநீர் வீழ்கிலம் பீகர்பவர் வயற்
கொண்ட - ஞாங்கர் மலர்குழ்தந் தூர்புருத்த வரிவண் - டோங்
ருய் ஒழிப்பாணைக் கிணைகடாங்க் கமழ்காற்ற - மாங்கவை விருக்
தாற்றப் பகலங்கிக் கங்குலான் - வீங்கிறை வடுக்கொள வீழார்ப்
புணர்ந்தவர் - தேங்கமழ் கதப்பினு னரும்பவிழ் நறுமூலம் - பாய்
ந்துதிப் பட்டிநீர்ந்த பண்டிதர் மீதிய - பும்பொய்கை மறந்துள்
ளாய் புணலணி லல்லா." இதனான், வீங்குநீர் பரத்தையர்சேரியா
கவும், அதன்கண் வீழ்த்த கீலப்பூக் காமச்செவ்வி கிசமும் பரத்தை

யாசையும், பகர்பவர் பரத்தைபனைத் தேரோற்றிக்கொண்டு வரும் பாணர்முதலிய வாயில்களாகவும், அம்மலணாச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானைக்கடாத்தை ஆண்டுறைத்த வண்டுகள் வந்த வண்டுக்கு விருத்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்ச்சின்ற சேரிப் பரத்தையர் தமதுதலத்தைத் தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு மூலையை ஊததலிற் பரத்தைபருடன் இரவுதயி ஓதலாகவும், பன்மெருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருள் தந்து ஆண்டுறைத்த வண்டுகள் புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறாத மருதத்திணைப் பொருட்டு உவமமாய்க் கேட்டோருள்ளத்தே விளக்கிவின்றவாறு காண்க. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் இதனால் அமைக்க. இங்ஙனங் காலகாலமாமோக்கித் “துணிவோடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே” என்றான்.

(சஅ)

சக. ஏனை யுவமத் தானுணர் வகைத்தே.

இஃது ஒழிந்த உவமங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) ஒழிந்த உவமம் உள்ளத்தான் உணரவேண்டாது சொல்லிய சொற்றொடரோ பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரநிற்கும் கூறபாட்டிற்று.—எ - று. பவளம்போலும் வாய் என்றவழிப் பவளமே கூறி வாய் கூறுவிடின் உன்னுறையுமாமாம். அவ்வாறின்னி உவமிக்கப்படும் பொருளாகிய வாயினையும் புலப்படக் கூறலின் ஏனையுவமமாயிற்று. அதத்திணைக்கு உரித்தல்லாத இதனையும் உடன்கூறினால், உவமம் இரண்டல்லதில்லையென வரையறுத்தற்கும் இததான் உன்னுறையுமிது அதத்திணைக்குப் பயம்பட்டு வருமென்றற்கும்.

(சக)

உ. காமஞ் சாலா விளமை யோள்வாயி

னோமஞ் சாலா ஹிமேம்பை யெய்தி

கன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற்

றன்னொடு மவனொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்

சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புறல்

புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

இது முன்னர் அதத்திணை ஏழென கீறிஇ, அவற்றுங் காள் கற்று கிலங்கூறிப், பாணையும் காங்கு கிலத்தம் வருமென்று கூறி, உரிப்பொருளல்லாக் கைக்கிளை பெருத்திணையும் அக்கிலத்து மயங்கும் மயக்கமூங் கூறித், கருப்பொருட்பகுதியங் கூறிப், பின்னும் பாணப்பொருளாகிய பிரிவெல்லாங் கூறி, அப்பகுதியாகிய னோ

அதென்கழியின்சுடர் கண்ட கூற்றப்பகுதியும் கூறி, அதனோடொத்த இலக்கணம்பற்றி மூலமொருதலியவற்றிற்கு மாபுகுநி, எல்லாத்திணைக்கும் உவமம்பற்றிப் பொருள் அறியப்படுதலின் அவ்வுவமப்பகுதியும் கூறி, இளிக் கைக்கிணையும் பெருந்திணையும் இப்பெற்றியவென்பான் இச்சூத்திரத்தானே கைக்கிணைக்குச் சிறந்த பொருள் இதவென்பது உணர்த்துகின்றான். (இ - ள்.) காமம் சாலா இளமையோள் வயின் = காமஞ்ஞரிப்பிற்கு அமைதியில்லாத இளமப்பிராயத்தாள் ஒருத்திக்கண்ணே : எமஞ்சாலா இடம்பை எய்தி = ஒருதலியவன் இவள் எனக்கு மனைக்கிழத்தியாக யான் கோடல்வேண்டிமெனக் கருதி மருந்துபிரிநிலில்லாப் பெருந்தய எய்தி : கன்மையும் தீமையும் என்று இருதிறத்தால் தன்னொடும் அவனொடும் தருதல்பு புணர்த்து = கன்மையும் தீமையுமென்கின்ற இரண்டிலுள்ள மிகப்பெருக்கிய சொற்களைத் தன்னொடும் அவனோடுகூட்டிக் சொல்லி : சொல் எதிர் பெருஅன் சொல்லி இன்புறல் = அச்சொல்லிற்கு எதிர்மொழி பெருதே பின்னுந் தான் சொல்லி இன்புறுதல் : புல்லித் தோன்றும் கைக்கிணைக் குறிப்பே = பொருந்தித் தோன்றும் கைக்கிணைக் குறிப்பு. — ஈ - று. அவ ளுந் தமருந் திங்குசெய்தாராக அவனோடு திங்கைப் புணர்த்துத் தான் ஏதஞ்செய்யாது திங்குபட்டானாகத் தன்னொடு கன்மையப் புணர்த்தமென கிரணிறையாக உணர்க. இருதிறத்தாற் தருதல் எனக்கூட்டுக.

உம். “வாருந் வணலாம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட் - பேரெழின் மலருந் சுடர் பிணையெழின் மாநோக்கித் - காநாதித் தனிமேனிக் கவின்பெறு சுடர்துதம் - கூடாயிற்று முகைவென்பத் கோடிபுனா துசப்பினுய் - நோலிம் பரியார்ப்ப கிராதொழிவினை - யாகுயிர் வெளவிக் கொண் டறித்தியா திறப்பாய்கேள்; உளஞ்சென் னுயினாயுந் பேயுநோய் கைம்மிக - விளமையா னுணராதாய் கின்றவ தில்லாளு - கணாரி நோய்செய்யுங் கவினதித் தனித்ததம் - வளமையாற் போத்தத்த தும்தவ தில்லென்பாய்; கடைமெலிக் தயர்வுறிவி நானுமென் னலியுநோய் - மடமையா னுணராதாய் கின்றவ தில்லாளு - மிடைகில்லா தெய்க்குயின் னுருவதித் தனித்ததம் - முடைமையாற் போத்தத்த தும்தவ தில்லென்பாய்; அல்லல்கூர் தழிபுக வணங்காநி யடருநோய் - சொல்லி மறியாதாய் கின்றவ தில்லாளு - மொல்லியே யுயிர்வெளவு முருவதித் தனித்ததம் - செல்வத்தாற் போத்தத்த தும்தவ தில்லென்பாய்; எனவாங்கு, ஒறுப்பின்பா நொறுப்பது தம

ஸாயான் மஹிதோய - பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதா
யிற் புனையிழாய் - மறத்திவ்வுர் மன்றத்து மடலேறி - நிறுக்கு
வென் போல்வன்யா ஸீபடு பழியே." எனத் தான் உயிர்கொடுத்
தானாகத் தனது நன்மைகூறி அவனது தீங்கெல்லாம் கூறவான்
மடலேறவேன்போலுமென்று ஐயுற்றுக் கூறியவாறு காண்க.
அவனைச் சொல்லுதலே தனக்கின்பமாதலிற் சொல்லியின்புறலெ
ன்றான். இது புல்லித்தோன்றும் கைக்கிளைபெனவே காமஞ்சா
ன்ற இளமையோன்கண் கிசுமும் கைக்கிளை இத்தினைச் செப்
பின்றாயிற்று. அது "எல்லா விஃதொத்தான்" என்னுங்கலியுள்
"இவடக்கை, காதலின் யார்க்கும் கொடுக்கும் விழுப்பொருள் -
யாதுகீ வேண்டி யது; பேதாஅய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை
யீண்டில்லை யாழ - மருளின் மடலோக்கி நின்றோழி பெண்ணை -
யருளியல் வேண்டே விபான்." எனவரும். இது கைகோளிர
ண்டிலும் கூறத்தகாத வாய்பாட்டாற் கூறலிற் கைக்கிளைபென்
றார். குறிப்பென்றதனும் சொல்லியின்புறலுர் தலைவன்றன் குறி
ப்பின் நிகழ்ந்தது புறத்தார்க்குப் புலனாகவென்பதுஉம் அகத்து
நிகழ்ச்சி அறியும் மனைவியர்க்காயின் புலனாகமென்பதுஉங்கொள்க.
அது "கிழவொன் பிறள்ளுணம்" என்னும் பொருளியற்ருத்திரத்த
ஒதுதம். காமஞ்சாலா இளமையோன்வயினெனப் பொதுப்படக்
கூறிய அதனும் வினைவலபாங்காயினுர்க்குன்னும் இவ்விதிகொள்க.
இதனைக் "காராரப் பெய்த கடினொன் விபன்புலத்து" என்னும்
மூல்கைக்கலியான் உணர்க. (இஃ)

கு. ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறம்

தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற

மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்

செப்பிய நான்கும் பெருந்தினைக் குறிப்பே.

இது முறையானே இறந்தின்ற பெருந்தினையிலக்களங்
கூறென்றது. (இ-ள்.) ஏறிய மடற் திறம் = மடன்மகத்தல
ன்றி மடலேறதலும்; இளமை தீர் திறம் = தலைவற்கு இளையனா
காது ஒத்தபருவத்தானாதலும்; தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகு
திறம் = இருபத்துநான்காம் மெய்ப்பாட்டில் நிகழ்ந்து ஏழாம் தீவ
திமூதலாக வரும் அறிவுழிருளன் உடையனாதலும்; மிக்க கா
மத்து மிடலொடு தொகைஇ = காமமிருதியானே எதிர்ப்பட்டிழி
வலிதிற்புனர்க்கு இன்பத்தோடே கூட்டப்பட்டு; செப்பியநான்
கும் = கத்தருவத்துட்பட்டு வழிவியற்றாகச் செப்பிய இந்நான்கும்;
பெருந்தினைக் குறிப்பே = பெருந்தினைக் கருத்து.—ஏ-று. மடன்

மாகூறுதல் கைக்கிணியாம். மடந் திறமென்றதனான் அதன் திற மாகிய வரைபாய்தலும் கொள்க. இஃமையித்திறம் என்றதனான் தலையன் முதிர்ச்சியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்தாக் துறையிற் சேரலன்றிக் காமநகர்தலும் கொள்க. இவை கந்தருவத்துட் பட்டு வழிஇயின. இவற்றன் ஏறிய மடந் திறமும் காமத்த மிருதிறமும் புணர்ச்சிப் பின் நிகழ்வனவாம்; அது "மடன் மா கூறு மிடனமா ருண்டே" என்பதனான் ஏறுவலெனக்கூறி யிடாது ஏறுதலுமாம்.

உம். "சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி னொன்றும் - பிறர் நோயுந் தன்னோய்போற் போற்றி யறனறிதல் - சான்றவர்க் கெ ல்வாய் கடனான லிவ்விருந்த - சான்றிர் துமக்கொன் தறிவுறுப் பென் மான்ற - துளியிடை மின்னுப்போற் றேன்றி பொருத்தி - யொளியோ மருவென்னைக் காட்டி யளியனென் - நெஞ்சாறு கொண்டா எதற்கொண்டு தஞ்சே - னனியலங் காலிணைப் பூவோ டெருக்கின் - பிணையலங் கண்ணி மினைந்து மணியார்ப்ப - வோய்கி ழும் பெண்ணை மடலூர்த்தே நெவ்வனோய் - தாங்குத நேற்றா வியம்பைக் குயிர்ப்பாக - வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று கீங் காது - பாடுவேன் பாய்மா நிறத்து; யாமத்து மெல்லையு மெவ் வத் திணையிணைப்ப - மாமேலே கின்று மடல்புணையா கீந்துவேன் - நேமொழி மாத ருறா துறிஇய - காமக் கடலகப் பட்டு; உய் யா வருவோய்க் குயவாகு மைய - ஓறிஇயா ளீத்தலிம் மா; கா ளுந் தொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தே - னுனொழின் முற்றி யுடைத் துள் எழித்தரு - மாணிழை மாதரா னெனெனக் காமன - தாணை யால் வந்த படை; காமக் கெம்பலையிற் றேன்றினேற் கேம - மெழிந்த லீத்தலிம் மா; அகையெரி யானுதென் னுருயி னெஞ்சம் - வகையினு னுள்ளஞ் சேதரு மன்றோ - முகையே நிலங் கெயிற் றின்னகை மாதர் - தகையாற் தலைக்கொண்ட நெஞ்சு; அழன்மன்ற காம வருவோய் கிழன்மன்ற - நேரிழை யீத்தலிம் மா; நுங்கதை, யுறித்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ - மொழி இத் துறக்கத்தின் வழிஇ யான்கோ - ருள்ளிடப் பட்ட வரகிணைப் பெயர்த்தவ - ருயர்கிண யுலக முறிஇ யான்கென் - நுயர்கிண தீர் த்த ஓத்தலிற் கடனே." இஃது ஏறிய மடந் திறம்.

"உக்கத்தமேறு கடுவெயர்ந்த வாழுவாய் - கொக்குரித் தன்ன கொடுமைய் கிண்ணையான் - புக்ககலம் புல்லினெஞ் ருன் னும் புறம்புல்லி - னக்குருத்தப் புல்லு மாத்நே னருளீமோ - பக்கத்தப் புல்லக் கிதிது." இதனுட், கொக்குரித்தன்ன வென்

பதனாற் தோல் தினாந்தமை கூறலின் இளமை தீர்திறமாயிற்று. "உணத்தவர் கூறு முனாபெல்லா நிற்க - முனத்த முறவலார்க் கெல்லாம் - வினத்த - பழங்கள் ஊனத்தாய்ப் படுகளி செய்யு - முழங்கு புனலாள் மூப்பு." "அரும்பிற்கு முண்டோ வலரது ஈற்றம் - பெருத்தோள் விறவி பிணங்கல் - கரும்போ - டதிரும் புனலாற் காரமிர்த மன்றோ - முநிகு முனியான் மூங்கு" என்பனவும் அது.

"புரிவுண்ட புணர்ச்சி" என்னும் செய்தற்பாட்டுக் காம த்து மிகுதிறம். இதனைப் பொருளியலுட் காட்டுதும். ஆண்டோ தும் இலக்கணங்களுந் தோன்ற இதனுட் தெளிந்து கூறவனவும் ஆண்டிக்காண்க.

"ஏன யிடுதொத்த னுணிலன் நன்னொடு - மேலேமென் பா னாயு மேவினன் கைப்பற்று - மேலிரு மேலாக் கடையு மவை பெல்லா - நீயறிதி யானா தறிகல்லேன் பூவமன்ற - மெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்னாய் கின்னையான் - புல்லினி தாகலிற் புல் லினே னெல்லா - தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கினொ - செய்வது நன்றாமோ மற்று." இது மிக்க காமத்தமிடல்.

செப்பிய நான்கெனவே செப்பாதனவாய் அத்தனைக்கர் தருவமாகக் கூறுகின்ற "பின்னர் நான்கும் பெருந்தினை பெறும்" என்ற பெருந்தினை நான்கு உளதென்று உணர்க. குறிப்பென்றத னான் அந்நான்கும் பெருந்தினைக்குச் சிறந்தவெனவும், நான்குக் கூறியன கைக்கினைக்குச் சிறந்தவெனவும் கொள்க. (௫௧)

௫௨. முன்னைய நான்கு முன்னதற் கென்ப.

இது "முன்னையமுன்றய் கைக்கினைக் குறிப்பே" எனக் கள வியலுட் கூறுஞ் சிறப்பில்லாக் கைக்கினைபோலன்றிக் காமஞ் சாலா இளமையோள்வயிற் கைக்கினைபோல் இவையுஞ் சிறந்தன எனவே எய்தாததெய்துவித்தது. (௫ - ன்.) இயற்கைப்புணர்ச்சி க்கு முன்னிகழ்ந்த காட்சியும் ஐயமும் தெரிதலும் தேறலும் என்ற குறிப்புநான்கும் நற்காமத்துக்கு இன்றியமையாத வருதலின் முற்கூறிய செப்புடைக் கைக்கிணையுதற்கு உரியவென்று கூறுவர் ஆசிரியர். - ஏ - து. களவியலிற் கூறய் கைக்கினை செப்பின்மையின் முன்னதற்குரியவெனச் செப்பெய்துவித்தார். களவியலன் "ஒத்த மிழவனுய் மிழத்தியுய் காண்ப" என்றது முதலாக இக்காண்குய் கூறுமாறு ஆண்டுகாண்க. இது தலைவி வேட்கைக் குறிப்புத் தன் மேனிசெய்வதனைத் தலைவன் அறிதற்குமுன்னே தன் காதன்மிகுதி

யார் கூறவனவாதலிற் கைக்கிளையாயிற்று. இது தலைவர்கே
உரியவென்பது "செந்தழி யையஞ் செந்த தென்ப" எனருஞ்
குத்திரத்திற்கூறலும். இவை புணர்ச்சி நிமித்தமாய்க் குறிஞ்சியா
கலோவெனின், காட்டுப்பிள் தோன்றிய ஐயமும் ஆராய்ச்சியுந்
தணிவும் நன்றெனக் கோடற்கும் அன்றெனக் கோடற்கும் பொ
துவாகலின் இவை ஒருதலையாக நிமித்தமாகா, வழிகிலக்காட்
கியே நிமித்தமாமென்றுணர்க. (ருஉ)

ருஉ. நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங்
கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினு
முரிய தாகு மென்மனார் புலவர்.

இது புலனெறிவழக்கம் இன்னதென்பதாடம், அது கலியை
ந்தினைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதாடம் இன்னசெய்யுட்டு உரித்
தென்பதாடம் உணர்த்துதலுதலிற்று. (இ - ள்.) காடவழக்கி
னும் உலகியல் வழக்கினும் = புணர்த்தாவகையானும் உலகவழக்
கத்தானும் புலவராத் பாடுதற்கமைந்த புலவராத் தவழக்கம் :
கலியே பரிபாட்டு அ இரு பாங்கினும் உரியது ஆதும் என்மனார் பு
லவர் = கலியும் பரிபாட்டுமென்கின்ற அவ்விரண்டு கூற்றுச் செய்
புரிடத்தும் கடத்தற்கு உரியதாமென்று கூறவர் புலவர். — ஈ - று.
இவற்றிற்கு உரித்தெனவே அங்ஙனம் உரித்தன்றிப் புலனெறி
வழக்கம் ஒழிந்த பாட்டிற்கும் வருதலும் புலனெறிவழக்கம்
கல்லாத பொருள் இவ்விரண்டிற்கும் வாராமையுந் கூறிற்று.
இவை தேவபாணிக்கு வருதலுங் கொச்சகக் கலிப்பொருள் வே
கப்படுதற்குச் செய்யுளியலுள் வலார்து ஒதுதல். மக்களுதலிய
அகணர்த்தினையுமென மேல்வரும் அதிகாரத்தானும் இதனை அகத்
தினையியலுள் வைத்தமைபானும் அகணர்த்தினையாகிய காமப்
பொருளே புலனெறிவழக்கிற்குப் பொருளென்றுணர்க. பாடல்
சான்ற என்றதனாற் பாடலுள் அமைத்தனயெனவே பாடலுள்
அமையாதனவும் உளவென்று கொள்ளவைத்தமையிற் கைக்
கிளையும் பெருத்தினையும் பெரும்பான்மையும் உலகியல் பற்றிய
புலனெறி வழக்காய்ச் சிறுபான்மை வருமென்று கொள்க. செய்
புளியலுட் கூறிய முறைமையின்றி எங்கெங்கு கலியை முன்னோதிய
து கலியெல்லாம் ஐந்தினைப்பொருளாய புலனெறிவழக்கிற் கா
மமும் கைக்கிள பெருத்தினையாகிய உலகியலே பற்றிய புலனெ
றிவழக்கிற் காமமும்பற்றி வருமென்றற்கும், பரிபாடல் தெய்வ

வாழ்த்து உட்படக் காமப்பொருள் குறித்து உலகியலேபற்றி வரு
மென்றற்கும் என்றுணர்க. ஆசிரியமும் வெண்பாடும் வஞ்சியும்
அகம்புறமென்றும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வருமாறு செ
ய்தாணையும் புறமும் கீழ்க்கணக்கும் மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டி
ணப்பாணியும் என்பனவற்றுட்காண்க. மருட்பாத் "தானிதுபென்
றுத் தனிகிலை" இன்மையின் வலாகிலையின்றி, "மனைகெடு வயலை
வேழஞ் சுற்றுத் - துறைகெ ழூரன் கொடுமை காணி - நல்ல னெ
ன்றம் பாமே - யல்ல னென்னுமென் தடமென் றோளே." இ
தனான் முதல்கருவுரிப்பொருளென்ற மூன்றங் கூறலின் நாடக
வழக்குத், தலைவனைத் தலைவி கொடுமைகூறல் உலகியலாகலின்
உலகியல்வழக்கும் உடன்கூறிற்று. இவ்விரண்டும் கூடிவருதலே
பாடலுட் பயின்ற புலனெறிவழக்கமெனப்படும. இவ்விரண்டி
லும் உலகியல் சிறத்தல் "உயர்ந்தோர்க்கினவி" என்றும் பொரு
ளியற் சூத்திரத்தாலும் மரபியலாலும் பெறுதும். "மூளீத
யிர் பிசைந்த காத்தன் மெல்விரல் - கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ து
ரீஇத் - குவளை புன்கண் குய்ப்புகை கமழத் - தான்றழந் தட்டித்
புரிப் பாச - ரினிதெனக் கணவ னுண்டலி - னுண்ணிதின் மகிழந்
தன் றெண்ணுதன் முகனே." இது உலகியலேவந்தது. இனி அவ்
வவ சிலத்துமக்களே தலைவராயக்கால் அவை உலகியலேயாம்.

இனிக் கைக்கிழையுள் அகரமாயிவ ஏறுகோடற் கைக்கிளை
காமப்பொருளாயிவ புலனெறிவழக்கின் வருங்கான் முல்லைநிலத்து
ஆயரும் ஆப்ச்சியருங் கந்தருவமாயிவ கனவொழுக்கம் ஒழுமி வலா
புங்காலத்து அந்நிலத்தியல்புபற்றி ஏறுதழுவி வலாந்துகொள்வ
னெனப் புலனெறிவழக்காகச்செய்தல் இக்கலிக்குறித்தென்று கோ
டலும் பாடலுள் அமையாதன என்றதனாற்கொண்க. அது "மலி
நிலையூர்த்து" என்றும் முல்லைக்கலியுள் "ஆங்க ணயர்வர் தழுஉ"
என்றுத்துணையும் ஏறுதழுவிவவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக்காட்
டித் கூறிப், "பாடுகம் வம்மின்" என்பதனாற் தலைவனைப் பாடுகம்
வாவென்றாட்டு, அவளும் "நெற்றிச் சிவலை * * * மகன்" "ஒருக்
ஞாமாடு * * * மகன்" என்பனவற்றான் அலரச்சம் கீங்கினவா
றும், அவன்றான் வருத்தியவாறங் கூறிப் பாடியபின்னர்த், தோழி
"கோளரி தாக சிறத்த கொலையேற்றுத் - காரி கதனஞ்சான் பாய்
ந்த பொதுவற்கே - யார்வுற் றெம்கொடை சேர்த்தா ரலொடுத்த -
ஞரணா புச்சி மிதித்து" என எமர் கொடைசேர்த்தாணெக் கூறிய
வாறங் கண்டக. இவ்வாறே இம்முல்லைநிலத்து அகப்பொருளோடு
சலத்துவருங் கைக்கிளை பிறவுமுன. அவையெல்லாம் இதனான் அமை

தினையும் எந்ததனானை கைக்கிளையும் பெருந்தினையுஞ் சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொண்டும் கொள்ளாதும் வருமெனவுங் கொள்க. அகணைத்தினையெனவே அகமென்பது கடுவிலின்ற ஐந்தினையாதலிற் கைக்கிளையும் பெருந்தினையும் அவற்றின் புறத்துற்றலின் அகப் புறமென்று பெயர்பெறுதலும் பெற்றும்.

இனி அவை வகையறையுடைமை மேலிச் சூத்திரத்தான் அறிக. “கன்று முன்னுது கலத்தினும் படாது - கல்லான் நிம்பா னிலத்துச் * * * கலினே.” இது வெள்ளிவீதியார் பாட்டு. “மன்னர் குழியிய விழவி னுனும் * * * மகனே” இது காதலிற்செடுத்த ஆதிமந்தி பாட்டு. இவை தத்தம்பெயர்கூறித் புறமாமென்றஞ்சி வானாத கூறினார். ஆதிமந்தி தன்பெயராலும் காதலஞ்சிய வாட்டணத்திபெயராலும் கூறின காஞ்சிப்பாற்படும். “ஆதி மந்தி போல - வேதஞ் சொல்லிப் பேது பெரிதுறவே” எனவும், “வெள்ளி வீதியைப் போல - கன்றுஞ் செலவயார் திரினால் யானே” எனவும், அகத்தினைக்கட் சார்த்தவகையான் வந்தன அன்றித் தலைமைவகையாக வந்தில என்பது. வருகின்றசூத்திரத்தித்தப் “பொருத்தின்” என்னும் இலேசானே இச்சார்த்தவகை கோடும். இது பெயரொனட்பட்ட கருப்பொருளாதலிற் கூற்றிற்கு உரிய தோழியும் பாங்கலும் முதலிய வாயிலோரையும் பொதுப்பெயரானன்றி இயற்பெயர்த்தொடக்கத்தனகூறப் பெருகொன்றுகொள்க.

உம். “முடிந்முடிந்த் தேலா வாயினு முகையே - பாவெயிற் றெடுக்கமொ டஞ்சுதக் கனவே - கனவறி வாரா வாயினுங் கன்னே - தழைதழி வேலி னெக்கரி பவ்வே - வினாய வாயினு மன்னங்குதக் கிவனே - முனியின நெருப்பின் முதுக்குறைந் தனனே - பதனா, நெயில னாருக தில்ல - சாயிறைப் பணைத்தோ ளின்ற தாயே.” சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிள. “ஆன்வீண முடித்த வருந்தவ முனிவன் - வெள்வி போற்றிய விராம னவநெ - மிதின மூது செய்திய ஞான்றை - மதியுடம் பட்ட மக்கட் சிதை - கடுவிலை வின்றா னிடிபொலி கேளாக் - கேட்ட பாம்பின் வாட்ட மெய்தித் - துயிலெழுத்து மயங்கின” எனாஅன்று” இது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொண்டகைக்கிள. இது அசரமாகலின், முன்னைய முன்றுங் கைக்கிளையென்றதனாற் கோடும். “யாமெத்து மெல்லையும்” என்றது சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ளாப் பெருந்தினை.

“ஓர்நாடாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான் - பாண்டியன் மடமகள் பணமுகைச் சார்தம் - வேறு தொடங்கிய விசய நெஞ்

சத் - தாழ்வு லாற்று தைவி யோவியிற் - பொதியிற் சாத்த மெல்லாம் பொருதினா - முத்தினு முழங்கற் செந்திப் - பொத்துவது போலும் புலம்புமுக் துறுத்தே." இது சுட்டி ஒருவர்பெயர்கொண்ட பெருக்கினா. இவை சான்றோர் செய்யுளுட் பெருவரலிற்றின்மையினன்றே முக்குத்திரத்து முன்னும் பின்னும் இவற்றை வைத்ததென்பது.

"முடிகாற் காண முதுகணி மெய்ப்பத் - தெறிப்ப வினாத்திங்காட் டார - நிறுத்த வாய் தலைச்செல வுண்டி - பச்சுண் டின்று பைகினும் பெருத்த - வெச்சி லீங்கை விற்றுக் திமிரிப் - புலம்புக் கணனே புலவனாற் காண - பொருமுறை யுன்னு வன னவப் பெருகினா - யூர்ப்புற நிறையத் தருருவன் யார்க்கு - தொ தெ லோம்புமறி முதுகட் சாடி - யாதரக் கழுமிய துகளான - காய்தலு முண்டக் களவெய் போனே" இது வெட்டித்தினை பெயர்கொள்ளாது வந்தது.

"முனபொழி தீம்பான் மண்ணேறு படுப்ப - மலர்தலை யுலக மோம்பு மென்ப - பரிநிலைத் தொண்டைப் பல்லவ னுணையின் - வெட்டித் தாயத்து வில்லே குழவர் - பொருத்தா வடுகர் முனைச் சுரங் - கடத்து கொண்ட பல்லா நினாயே." இது வேந்தவியிற் தொழிற்கண் வேந்தனைப் பெயர்கூறிற்று. ஒழிந்தனவும் புறத்தினையியலுட் காண்க. (சு)

குறி. புறத்தினை மருங்கிற் பொருத்தி னல்ல

தகத்தினை மருங்கி னளவுத லிலவே.

இது புறத்தினைக்குத் தலைவர் ஒருவராதலும் பலராதலும் உரிப்பொருட்டுத் தலைவர் பலராகாமையுங் கூறலின் எய்தாததெய்துயித்த எய்தியதுவிலக்கிற்று. (இ - ள்.) அகத்தினைமருங்கிற் பொருத்தின் = ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் வியத்தகூறும் இயற் பெயர் அகத்தினுக்கண்ணே வந்து பொருத்தமாயின்: புறத்தினை அளவுதல் மருங்கின் அல்லது இல = ஆண்டுப் புறத்தினை கலத்த லீட்டின் அல்லது வருதலின்று. - எ - று. எனவே, புறத்தினைக் குக் கருப்பொருளாயும், அது தான் உலமாயுந், அகத்தினையுட் கலக்குமென்பதூஉம் இதனுளே விரித்தானுயிற்று. அளவுமனவே ஒருசெய்யுட்கண் அப்புறத்தினையாகிய இவற்பெயர்களுக்கு ஈறப் புப்பெயர்களும் ஒன்றேயன்றிப் பல வருஷங் கொண்க. ஒருவ ரென்பது அதிகாரப்பட்டமையின் அகத்திற்றுவரும் உரிப்பொருட் பெயர் ஒன்றாதல்கொண்க.

உம். “வள்ளிடத் ததைத்த” என்றும் அகப்பாட்டினுள் “முருக னற்போர் ஁஁஁ ளாலி * * * யாங்கண்” எனவே புறத்திணைத்தலைவன் இயற்பெயர் ஒன்றே வந்தவாறும் அவன் நிலங் கருப்பொருளாய் அகத்திற்கு வந்தவாறும் உரிப்பொருட்டிலவன் ஒருவனையானவாறங் காண்க. “எவ்வா யிழந்த வறுமை போலப் - புல்வென்று” என்பது கருப்பொருளுவமமாய் வந்தது.

“கேள்கே னேறவும்” என்றும் அகப்பாட்டிப் புறத்திணைத்தலைவர் பலராய் அகத்திணைக்கண் அளவிவந்தது. புறத்திணைக்கண் இயற்பெயர் அளவிவரும் என்பதனானே “முருகடிப் பிருப்பவும் வால்வா வுணைப்பவும்” என்றும் புறப்பாட்டு “எழுவர் மாய்த்த பிண்ணை” எனப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் வந்தது. பிறவும் அவ்வாறு வருவன இதனான் அமைக்க.

இன்னும் இதனானே அகப்புறமாயே கைக்கிளிபெருந்திணைக்கும் இப்பன்மை சிறபான்மைகொள்க. உம் “ஏறும் வருந்தின வாயரும் புன்கூர்ந்தார் - நாரிருங் கூந்தற் பொதுமகனி ரெல்லாரு - முல்லைப் தன்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ - டெல்லாம் புனர்குறிக் கொண்டு.”

பொருத்தின் எனவே தானுந் தன்னொடு பொருந்தவது உம் என இரண்டாக்கிச் சார்த்தவகையான் வரும் பெயர்க்குங் கொள்க. காடகவழக்கினுள் அது முன்னர்ச் சூத்திரத்துட் காட்டினும்.

பெயர் பலவாதலின் இவ்வெனப் பன்மைகூறினுள். (௫௫)

அகத்திணையியன் முற்றிற்று.

இரண்டாவது புறத்திணையியல்.

—●●●●●—

கூ. அகத்திணை மருங்கி னரிறப வுணர்ந்தோர்
புறத்திணை யிலக்கணக் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
யுட்குவரத் தோன்று மீழோழ் துறைத்தே.

இவ் ஒத்த முந்தரிய அகத்திணை ஏழிற்கும் புறநுதிய புறத்திணையிலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் புறத்திணையியலென்றும் பெயர்த்தாயிற்று. புறமாயிதிணையெனப் பண்புத்தொகையாம். அதனை முற்படக் கிளந்தவென்புழிப் பிற்படக் கிளந்தனவும் உளவெனத் தோற்றுவாய்செய்து போந்து அவற்றது இலக்கணங் கூறும் பெயரும் முறையுட் தொகையும் வருகின்ற சூத்திரங்களாற் திறப்படக் கூறவல் என்றலின் மேலதனோடு இணையுடைத்தாயிற்று. இச் சூத்திரம் முந்தரிய குறிஞ்சித்திணைக்குப் புறன் வெட்சித்திணை என்பதுவும் அது தான் இப்பகுதித்தென்பதுவும் உணர்த்துதலுதலிற்று. (இ - ன்.) அகத்திணை மருங்கின் அரில் தப உணர்ந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின் = அகத்திணையென்றும் பொருட்டிப் பிணக்கற அறிந்தோர் கூறிய புறத்திணையது இலக்கணத்தைக் கூறுபட ஆராய்ந்து கூறின்: வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே = வெட்சியெனப்பட்ட புறத்திணை குறிஞ்சியெனப்பட்ட அகத்திணைக்குப் புறமும்: உட்குவரத் தோன்றும் ஈழோழ் துறைத்தே = அதுதான் அஞ்சுதகத் தோன்றும் பதினான்கு துறையிணையுடைத்த. — எ - று. அகத்திணைக்கண் முதல்கருவாரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி முல்லை மருதம் செய்தல் என்பனவற்றிற்கு வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தம்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோடு ஒருபுடைபொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாதலும் கிலையில்லாத பான்மை பெருத்திணை கைக்கிணையென்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டிணையும் பெற்ற இலக்கணத்தோடு ஒருபுடைபொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாதலும் கூறுதற்கு அரிதபுணர்ந்தோரென்றான். ஒன்று ஒன்றற்குச் சார்புமாத் அங்ஙனஞ்சூத்திரங்களுட் கூறுதல். தானேயென்றன் புறத்திணை பலவற்றுள் ஒன்றை வாய்குதலின். பாடாண்டிணை

ஒழித்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். கனவொழுக்கமும் கங்குற்
காலமும் காவலர் கவிகளுக் தான் கருதிய பொருளை இரவின் கண்
முடித்து மீடலும் போய்வன ஒத்தவின் வெட்டு குறிஞ்சிக்குப்
புறனென்றார். வெட்டித்திணையாவது கனவின் கண் நிராகொன்
ளும் ஒழுக்கம்: இதற்கு அப்பூச் சூடுதலும் உரித்தென்றுகொள்க.
வேற்றுப்புலத்து யாமும் பார்ப்பார்முதலியோர் அஞ்சி அரண்சேர்
வதோர் உபாயமாதலின் உட்குவாத் தோன்றுமென்றான். மக்களும்
மாவும் முதலியன சென்று கீருள்ளுந் துறைபோலப் பலவகைப்
பட்ட பொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குதற்கு மார்க்கமாமா
தலிற் துறைபென்றார்; எல்லாயழியுமென்பதனை எல்லாத்துறை
யும் காவல்போற்றினார் என்பவாகலின். எனவே, திணையுந் துறை
யுந் கொண்டாடாயிற்று. அகத்திணைக்குத் துறையுட் பருதிகொ
ல்லாம் விரித்தக்கூறிப் பின்னும் பன்முறைபாற் பார்த்துபட்டு
வரம்பிகத்தனவற்றையுந் தொகுத்துத் துறைப்படுத்துக் கொவி
கூறுக என்றற்குச் செய்யுளியலுட் துறைபென்பது உறுப்பாகக்
கூறினார். புறத்திணைக்கு அங்ஙனம் பார்த்துப் விரித்தோதாத
தொகுத்து இலக்கணஞ் செய்தாராயினும் அவையும் அவ்வாறே
பலபொருட்பருதியும் உடையவென்பது உணர்த்துதற்குத் துறை
பெணப் பெயராகக் கொடுத்தார். இதனானே அகப்பொருட்பருதி
பலயாயினும் ஒருசெய்யுட் பலபொருள் விராய் வரிநுட் ஒருதுறை
யாயினும்போலப் புறத்திணைக்கும் அவ்வவபொருட்பருதியும் ஒரு
துறையாதலும் ஒருசெய்யுட் பலதுறை ஒருங்குவந்தும் ஒரு
துறைப்படுதலும் கொள்க. இன்னும் இதனானே அகத்திணைக்கு
உரியனவெல்லாம் புறத்திணைக்குங் கொள்க. (க)

இள. வேத்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி
ஞாத் தோம்பன் மேவற் றாகும்.

இது வெட்டியெனக் கூறிய புறத்திணைக்குப் பொது இலக்
கணங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) வேத்து விடு முனைஞர் = வேத்தனல்
விடப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த தண்டத்தலைவர் : வேற்றுப்
புலக்களவின் = பகைநிலத்தே சென்று களவினாலே : ஆதத்தாம்
பல் மேவற்றாகும் = ஆரணையைக் கொண்டுபோக்து பாதுகாத்தலைப்
பொருத்துதலையுடைத்தாரும் வெட்டித்திணை. - ஈ - று. களவுகீழ்
கின்ற குறிஞ்சிப்பொருளாகிய கந்தருவமானம் வேதவிதியானே
இல்லறநாயினும்போல இதுபெருவந்தர் பொருவது கருதியக்
கால் ஒருவர் ஒருவர்காட்டு வாரும் அத்தனரும் ஆயும் முதலியன

திருச்செய்யத் தகாத சாதியினர் ஆண்டிசின்றும் அகற்றல்வேண்டிப் போதருகவேண்டிப் புத்தகம் அங்ஙனம் போதருதற்கு அறிவில்லாத ஆயினர் களவினாற் தாமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலுந் திடுதலாய்ப்பாது அறமேயாம் என்றற்கு ஆத்தோம்பவென்றான். அது "ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும் - பெண்டிரும் பிணி புடை யீரும் பேணித் - தென்புல வாழ்க்கை கருங்கட னிறுக்கும் - பொன்போற் புதல்வற் பெருகு திரு - மெம்மம்பு கடிவிதி தும் மாண் சேர்மினென - வறத்தாறு துயரும் பூட்டை மறத்தின்" எனக் காண்போர் கூறியவாற்றாறுணர்க. மன்னுயிர் காக்கும் அன்புடை வேத்தற்கு மறத்துறையினும் அறமேயுமாம் என்றற்கு மேவற்றுகுமென்றான். அகாட்டின்திப் புறஞ்சிறைப்பாடியில் ஆக்கா காக்கும் காவலரைக் கொன்றே கிண்கொண்ட வேண்டிதவின் ஊர் கொடியுங் கூறினார். வேத்துவிவியினாள் என்னாது முனைஞர் என்றதனானே முனைப்புலங் காத்திருந்தோர் தாமே சென்று கிண்கோடலுங் குறுகிமென்னர் கிண்கோடலும் வினாமறவர் முதலியோர் கிண்கோடலுமாயிவ வேத்தியல் அல்லாத பொதுவியலுங் கொள்க. முன்னர் வெட்டி குறிஞ்சிக்குப்புறமெனக் களவுகூறிய அதனானே அகத்திற்கு வினத்தினைக்கண்ணுங் களவுகீழ்த்தாற் போலப் புறத்தினையேற்றும் களவுகீழ்த்தொலென்று ஐயுற்ற மாணுக்கற்கு வெட்டிக்கே களவு உள்ளதென்று துணிவுறத்தற்கு மீட்டிக் களவெனன்று இத்தினைக்கே களவு உளதாக வணாத்தோதி னான். வேத்துவெழுனைஞர் என்றதனான் இருபெருவேத்தருக் தன் டத்திலவரை வலியிவ்வொன்றும், ஆத்தோம்பும் என்றதனாற் களவின்சுட்கொண்ட ஆவனை மீட்டிக் தத்தோம்புமென்றும், பொருள் கூமொறு சூத்திரஞ்செய்தானாகவின் இருபெருவேத்தர் தன் டத்திலவரும் அவபோவலான் கிண்கோடற்கும் மீட்டற்கும் உரிய ராயினார்; ஆகவே இருவர்க்குங் கோடற்றொழில் உளதாயிற்றத லின் அடித்தக் கோடலும் மீட்டிக் கோடலும் வெட்டியாயின. ஆயின் "மீட்டல் காத்தை" என்பால் எனின், அதிணையும் இச்சுத் திரத்தாலும் வருகின்ற சூத்திரத்தாலும் வெட்டியென்றே ஆசிரியன் கொண்டான். மீட்டலு வெட்டிக்காத்தை என்பாரும் உளர். மீட்ட லுக் காத்தையென்பார்க்கு அதுதிணையாயிற் குறிஞ்சிக்குப்புறமாகா னம உணர்க. களவெனப்பதற்குக் களவினானெனவும் களவின்ச னானவும் இருபொருட்டாகக் கூறல் உய்த்துக்கொண்டிருந்தலெ ழும் உத்தியாம். புறப்பொருட்டுரிய அறணும்பொருளுந் கூறத் தாட்சி என்னி அறத்தாற் பொருளிடமொறுங் கூறினான். (உ)

௮. படைபியங் கரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
வோற்றி னாகிய வேயே வேய்ப்புற
முற்றி னாகிய புறத்திறை முற்றிய
ஆர்கொலை யாகோள் பூசன் மாற்றே
கோயின் றுய்த்த னுவலுழித் தோற்றச்
தத்துறை பாதி ணெட்டாட்டுக் கொடையென
வந்த விரோழ் வகையிற் றாகும்.

இது முன் ஈரோழமென்ற துறை இருவகைப்பட்டு இருபத்
தெட்டாமென்கின்றது. (இ-ள்.) படை இயங்கு அரசும் = கிரகோ
டற்கு எழுந்த படை பாடிப்புறத்துப் பொருத்தும் அரசவமும், கிரக
மீட்டற்கு எழுந்த படை வினாந்து செல்லும் அரசவமும்; உம். “பெ
வ்வாய் மறவர் மினைச்சிய வெட்சியாத் - செவ்வானஞ் செவ்வது
போற் செவ்வென்று - செவ்வாய் - மார்க்குங் கழலொலி யாங்கட் பா
லியரோ - போர்க்குத் தடிபொடி புக்கு.” “அடியதி ரார்ப்பின
ராபெயர்ச்சத் கன்னாய் - கடிய மறவர் கதழ்த்தார் - மடிநினை -
மீளாது மீளார் விறல்வெய்ப்போர் யாதாங்கொல் - வானார் தடி
யர் வளம்.” இவை கண்டோர்கூற்று.

பாக்கத்து விரிச்சி = கிரகோடற்கு எழுந்தோர் போந்து
விட்ட பாக்கத்துக் கங்குலின் அல்லாப்ப்புட்டேட்டதும், கிரகமீட்
டற்கு எழுந்தோர் இடைப்புலத்துப் புறம்போந்தோர் கூறியவற்
றை வாய்ப்புள்ளாகக் கோடலும்; உம். “நினைகவுள் வெள்வாய்த்
திரித்துவீழ் தாடி - கனாமுதியோ னின்றனாத்த கற்சொ - னினா
யன்றி - பெய்வீரீர் வைய மிறையோர்க் கனக்குமால் - வய்வீரீர்
சென்மின் வழி.” “வத்தகீர் காண்மினென் றுபெயர்ப்போர் மாட்
டிசைத்த - பைத்தொடியார் கூறும் பறவாப்பு - னுய்த்த - கிரக
யனைவத் தன்றியு கீர்குழ் டிடக்கை - வனாயனைவத் தாவதா
மன்.” இவை விரிச்சியை விவரித்தன.

புடைகெடப்போகிய செலவே = கிரகோடற்கு எழுந்தோர்
ஆண்டுகின்ற மீண்டுபோய்ப் பற்றாப் புலத்து ஒற்றர் உணராமற்
பிறறை ஞான்று சேறலும், கிரகமீட்டற்கு எழுந்தோர் ஆண்டு
ஒற்றப்படாமற் சேறலும்; உம். “பிறப்புல மென்னுந்தாள் தம்புல
மென்னுர் - விறல்வெய்ப்போ ராய்குட்டச் சென்னுர் - கிறையுங் -

கடாஅஞ் செருஞ்ரங் கடுங்குளி யானைப் - படாஅ முகம்பதித் தாங்கு." "கட்கை பார்தாங்குக் காணப் பெருங்கவலை - பெங்கு மறைய கிணத்தெழுந்தார் - தங்கிணக்கண் - மன்றுகாண் வேட்கை மடிசைப்பத் தோன்றவ - கன்றுகாண் மெய்குளிர்மீர் கண்டு." இவை கண்டோர் கூற்று.

புடைகெட ஒற்றின் ஆயை வேயை = கிணாகோடற்கு எழுத் தோர் பகைப்புலத்து ஒற்றர் உணராமற் சென்று ஒற்றி அவ்வொற் றவகையான் அவர் உணர்த்திய குறைய்சொல்லும், கிணமீட்டற் கு எழுத்தோர் அங்ஙனம் ஒற்றிய ஒற்றவகையான் வந்து ஒதிய குறைய்சொல்லும்; உம் "ஒருவ யொருவ ருணராமற் சென்றாய் - இருவரு மொப்ப விசைத்தார் - வெருவா - வீக்குங் கழற்காங் வீறங் வெய்யோர் வில்லோமி - கோக்குஞ் சரத்தெரிந்து கொண்டு." "கெடுகியா யத்து கிணாகவ டொற்றிப் - பமேணி யாயம் பகர் தோய் - நெடிது - மனக்குரிய காதல் வயவேந்த னென்று - கிணக் குரிய வாக கிண." இவை கண்டோர் கூற்று.

வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆயை புறத்திறை = கிணாகோடற் கு எழுத்தோர் வேயுணர்த்தோரிடத்துச் செய்யுஞ் நெப்புக்கண் முடித்தபின்னர் உளதாயிய கிணப்புறத்து ஒங்கிய இருக்கைப்பகு தியும், கிணமீட்டற்கு எழுத்தோர் தமது கிணப்புறத்துச் சென்று வினாவொழிந்து இருக்கின்ற இருக்கையும்; உம். "கரத்தியல் காட்டுத்திப் போலப் பெரிது - பார்த்துசென் மன்னர் பதித்தா - சரத் தை - விரித்தவியு மாறுபோல் - விண்டோயத் தோன்றி - பெரித்த வியும் போலுமிய் லுர்." இதுகண்டோர் கூற்று. "இருகில மருங்கி னெப்பிறப் பாவிய - மருவின மாலைபோ யினிதே யிரவி - னானோ ன் மன்னரு மருள்வரக் காணத்து - நாம்புறத் திறத்தன மாகத் தார்தவ - கன்றுகுரல் கேட்டன போல - கின்றுசெவி யோர்த்த ன் சென்றுபடு கிணயை." இது மறவர்கூற்று.

முற்றிய னர்கோலை = கிணாகோடற்கு எழுத்தோர் அவர்புற ள்சேரினையு வணங்குகொண்டு ஆண்டுகின்ற கிணாகாவலனைக் கொ ண்று பகையறுத்தலும், கிணமீட்டற்கு எழுத்தோர் அவ்வுணர் விட் டச் நெறுவனைக் காத்தக்கோறலும்; உம். "அரலுர்மதியிற் கரி தூர விம - விரலு ரொரிசொல்லிக் கொன்று - கிணகின்ற - பல்வான் னெழுமும் பகற்காண்மார் போர்கண்டோர் - கொல்வார்பு பெருஅ ர் கொதித்த." "சென்ற கிணப்புறத்துச் செலுர்த் தொடை கொண்டு - கின்ற மறவர் கிலஞ்சேர்த்தார் - கொன்றான் - முகலு

ழ்த வல்வில் வினாயோர்புன் டாநீ - துகளெழுங்கொல் பல்லான்
ஞெழு." இவை கண்டோர் கூற்று.

ஆதிகோன் = நினாகோடற்கு எழுந்தோர் எதிர்விலங்குவோர்
இவராக நினாயகப்படுத்தி மீட்டலும், நினாமீட்டற்கு எழுந்தோர்
தமது நினையை அற்றமின்றி மீட்டலும்: உம். "கொவேரி கூடிச்
சூழக்கொண் டனெத்தாய் - நெடுவரை நீள்வெய் ஈரலு - நெய்தல் -
கனாநிலா கைக்கொண்டு கையகலா நின்ற - நினநிலா வேலோர்
நிலை." கடல்புக்கு மன்னெனத்த காணைக் கோட்டின் - மிடல்
பெரி தெய்தின மாதோ - தொடலை - கரத்தை மறவர் கருதார்
சூழாஅர் - தூத்து நினாமீட்ட தோன்." இவை கண்டோர்
கூற்று. தொடலைக்கரத்தைபெனக் கரத்தை சூழினமை கூறியுந்,
தன்னுறுதொழிலான் நினாமீட்டலின். இது பொதுவியற்கார்தை
யிற் கூறுதும்.

பூசன்மாற்று = நினா கொண்டுபோகின்றார் தம்பின்னே உலா
த்தற்குரலோடு தொடர்ந்துசென்று ஆற்றிடைப் போர்செய்தோ
ரை மீண்டு பூசனைமாற்றுதலும், நினையை மீட்டுக்கொண்டு போ
கின்றோர் தம்பின்னார்வந்து போர்செய்ததானா மீண்டு நின்ற
பூசனைமாற்றுதலும்: உம். "ஒத்த வயவ ரொருங்கய்ய கான்.
படரத் - தத்த மொலியுந் தயிர்த்தன - வைத்தகன்றார் - தம்பூசன்
மாற்றி நினாகொன்வான் றுக்கினார் - வெம்பூசன் மாற்றிய வில்."
"ஆயு ரெறித்த நினாயொரி பெயர்ந்த - வெட்சி மறவர் வீழவு
முட்காது - கயிறியல் பாணை போல வயிறிரித் - துணைக்குரற்
குணர்ந்த வளைப்புவி போல - முற்புடி பூசல்கேட்டனர் பிற்பட -
நினமிசை யிழுக்காது தமர்பின் மிடறி - நிலங்கெடக் கிடந்த
கருத்தலை நெடுவன் - மாக்கட னெருப்புப் போல கோக்குபு - வெஞ்
சிலை விடலை வீழ்ந்தன - னஞ்சுதக் கன்றும் செஞ்சோற்றி நிலை
யே." இவை கண்டோர் கூற்று. வெட்சிமறவர் வீழ்ந்தமை கேட்டு
விடாது பின்வந்தோன் பாடுகறினமையிற் பூசன்மாற்றியிற்று.

நோய் இன்று உய்த்தல் = நினாகொண்டோர் அங்கனம்
நின்றதின்று சிலர் பூசன்மாற்றத் தாங்கொண்ட நினாயின 'இன்
புறுத்திக் கொண்டுபோதலும், மீட்டோரும் அங்கனம் நின்ற
நின்ற சிலர் பூசன்மாற்றத் தாம் மீட்டலையின இன்புறுத்திக்
கொண்டுபோதலும்: உம். "புன்மேய்ந் தசைஇப் புணர்ந்துடன்
செங்கென்றும் - வின்மே லசைஇயகை வெங்கழலான் - நன்மேற்
கடுவரை நீரிற் கெடுத்துவரக் கண்டு - நெடுவரை நீழ ளினா.",

“கங்கெழு தோர் கடைகாண் வீருப்பினான் - மெல்ல நடவா
வினாயு லினாயன்றோ - எதன்சுறந் கான்பாற்றத் தீகீர் பருகவு -
மன்சர் நடாடி யனாக.” இவை கண்டோர்கூற்று.

நிவனாழித் தோற்றம் = பாடிவிட்டுள்ளோர் மகிழ்தலானத்
தற்றுக் காரணமான கிணாகொண்டோர் வரவும், ஊரிலுள்ளோர்
கண்டு மகிழ்தலானத்தற்குக் காரணமான கிணாமீட்டோர் வரவும்:
உம். “மொய்யன வானினா முன்செல்லப் பின்செல்ல - மைய
னந் காண் மகிழ்தாடி - கையனல் - வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க
ளிடனா - வய்த்தன் றுவகை பொருங்கு.” “காட்டகஞ் சென்று
யிர் போற்றான் கடுஞ்சனாயா - மீட்ட மகன் வினவும - நேட்
டத்த - தன்னெதிர் தோன்றும் புனிற்றுத் தழிவிக்கலுமு - மென்
னாதிப் பட்டாயோ வென்று.” இவை கண்டோர் கூற்று.

நீத்து கிறை = கிணாகொண்டோர் தாங்கொண்ட கிணையைத்
தத்துப்பூர்த்துத் தத்துகிறத்தலும், கிணாமீட்டோர் தாம் மீட்ட
கிணையினத் தத்துகிறத்தலும்: உம். “குளிறு குளமுரசுங்
கோட்டின் வெருவங் - கானொழுதேர் காண்டலு மாற்ற - ஈளி
மணி - கல்லா னினனீனா கல்லுர்ப் புறங்கான - மெல்லாம் பெருக
விடம்.” “கழுவொடு பாகர் கைக்காமல் யாத்தத் - தொழுவிலை
யாய் தொருமி - னெழுவொழித்தாற் - போமே விவையிவற்றைப்
போற்றியின் புல்லொகீர் - தாமேய் புலம்போலத் தத்து.”
இவை கண்டோர்கூற்று.

பாடு = ஈத்தலும் ஈதலும் போலப் பாத்தலும் பாதலும்
ஒன்றாதவிற் பாட்டாயிற்று. வேந்தனெவ்வாற் தாங்கொண்ட
கிணையைப் பகுத்துக்கொடலும், மீட்டோருக் தத்தகிணையைப் பகு
த்துக்கொடலும் கிணையை இழத்தோர்க்குப் பகுத்துக்கொடுத்த
லும்: உம். “ஒன்வான் மின்ன்தார்க்கு மொற்றாய்க் துணைத்தார்க்
கும் - புன்வாய்ப்புச் சொன்ன புலவார்க்கும் - லின்வானா - மா
நீட்ட வென்றி மறவர்க்கு தோரிற் - கூறிட்டார் கொண்ட கிணா.”
“யாமே பருத்திடல் வேண்டா வினகிணா - தாமே தமணா யறிக்
தனகொ - லெழுந - வன்றின்ற தம்மை யறித்துகொன் கன்றெய்ப்
பச் - சென்றின்று மாங்கவர்பாற் சேர்ந்து.” இவற்றின் முன்
னாயது கண்டோர்கூற்று, வினையது மறவர்கூற்று.

உண்டாட்டு = கிணாகொண்டார் தாங்கொண்ட கிணையைப்
பாத்தத் தாங்கொண்ட மகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தொடு ஒன்றாண்டு

மெழ்து விளைவாதேலும் நிரைமீட்டார் வென்று நிரைமீட்ட கொ
ந்தத்தான் உண்டாதேலுமாம்: உம், “நறவுத் தொடுமின் விடை
பும் வீழ்மின்-பாசுவ ஸ்ட்ட பைக்காற் பந்தர்ப் - புளறகு மினமண
னிதறபப் பெய்யி - நெய்நூர் முன்னியை முருக்கிப் பின்னின்-
நிரைபொடு கருஉ மென்னைக் - குழையோர் தம்மியும் பெருஞ்சா
யலரே.” இது புறம். “பகைவர் கொண்ட படுமணி யாய-மீட்டிவ
யடைத்த வாட்டிதற் குரிசின் - முழவுத் துயின்மறத்த முது ராக்
கண் - விழவுத் தகைக்கொண்ட விளைவாட் டாயத் - துண்கடு கொ
லும்புகைக் கருக்கொடி யும்பர் - மீள்கடு புகைவின் விசம்புவாய்
த் தன்றே; கைவல் கம்மியர் பலகூட் டாரமொடு - கெய்பிழி நறு
விகா நிலம்பரத் தன்றே; காவிற் காவிற் கணக்கொன் வண்டெ
னப் - ஸூவியை மகளிர் புலம்படர்த் தன்றே; சந்தியுஞ் சதுக்கமும்
பந்தர் போயெ - வாடு நறவின் சாடி. தோறுங் - கொள்வினை மா
ற்றாக் கொடைபொடு - கள்வியை பாட்டியுங் கைது வானே.”
இவை கண்டோர் கூற்று.

தொடை = தாக்கொண்ட நிகாபை இரவணிக்கு வாயாது
கொடுத்த மனமகிழ்தலும், நிரைமீட்டோர்க்கு வென்றிப்பொரு
ட்டு விளைந்த கொடைப்பகுதியும்: உம், “இளமை வெயித்தி பிவை
கா னினைபாத் - தலைகாண வேட்டத்துத் தத்த-வினநிலாகக்-கொ
ல்லென் துடியின் குழைபுணர் சீர்வல்ல - கல்லியாழ்ப் பாணர் தம்
மில்.” “கொடைத்தொழி லெல்ல”ங் குறறவின் திப் பண்டே-முடி
த்தன னன்றிருத்த மூத்தோன் - கொடைக்கு - வரம்பில னென்
றே மருண்டாரா கொண்ட - கரத்தையங் கண்ணியா ராண்டு.”
இவை கண்டோர்கூற்று.

என ஈழே வகையிற்றுகும் = என்று கூறப்பட்ட பதினாண்
கும் மீட்டுமொருகால் வந்த இருகூற்றையுடைத்தாய வெட்சித்
தனை. எ-ற. எனவே ஒன்று இரண்டாய் இருபத்தெட்டாயிற்று.

இனித் துறைபென முற்கூறினமையின் இதகாரியமாக
இதற்குக் காரணமாயினவெல்லாம் படைவியங்கரவமெனநிவ
படும்; அவை இருபெருவேந்தரும் போர்தொடங்குங்காற் பூக்கோ
ளையி நிரைகோடல் குறித்தோன் படைத்தலைவரைத் தருகவென்
றலும் அவர்வருதலும் அவர்கூற்றி இன்னது செய்யவென்ற
லும் அவர் தலைத்தர்க்கு உரைத்தலும் அவர் படையைக் கூடய் அறி
வித்தலும் படைச்செருக்கும் அதைக் கண்டோர்கூறலும் அவர்
பணைப்புலக் கேட்டிற்கு இரங்கிவருத்தலும் காட்டுகோடலும் அவர்

கொற்றவைக்குப்பரவுக்கடன் பூண்டலும் பிறவுமாம். களவிற்
செல்வோர்க்கும் அரசவக்கூறினார், அவர் பாக்கத்தே தங்கி விரி
ச்செபெற்றுப் போதுதலின்.

அவற்றுட் சில வருமாறு: “கடிமனோச் சேறார்க் கடுங்கட்
கருவய - வடிவிலி வேலோன் மறுத்தோம்பல் வேட்டோ - னடிபு
னோ தோலி னரசன்சேர்த்து மன்னர் - வருகமன் வாயிற் கடை.”
இதுபடைத்தலிவர் படையாளனாகக்கூயினது. “வாள்வலம் பெற்ற
வயவேந்த னேவலா - லாள்வ லினியவர்தாஞ் செல்லினார் - நானிக்
கனோரா னல்லாஅக் கன்றுள்ளப் பாலை - னனாவது போலுநம்
மார்.” இதுபடைச்செருக்குக் கண்டோர் கூறியது. “வந்த நினாயி
லிருப்பு மனியுட - னெத்தலி நின்றலி யாந்தருது - ழந்தாரீ - மற்
றவை பெற்று வயவேந்தன் கோலோங்கக் - கொற்றவை கொற்
றக் கொடு.” இது தெய்வத்திற்குப் பராயது; பிறவும் வருவன
வெல்லாம் இதனால் அடக்குக.

இனிப் பாக்கத்து விரிச்சிக்குக் காரணங்களாவன, பாக்கத்
துச் சென்றுழி இருப்புவுகுத்தலும் பண்டத்தோடு வல்கி ஏற்றிச்
சென்றோனா விடுத்தலும் விரிச்சி வேண்டாவென விலக்கிய வீரக்
குறிப்பும் விரிச்சிக்கு வேண்டும் நெல்லும் மலரும் முதலியன
தருதலும் பிற நிமித்தப் பகுதிகளும் அவை அறிந்தோர்க்குச் சிற
ப்புச்செய்தலும் பிறவுமாம். உம், “நாளும் புள்ளும் கேனா ஐக்க
மோ - டெக்கோ னேயின னுதலின் யாமத்துச் - செங்கால் வெட்
தியுத் தினையுத் தூஉய் - மறிக்குரற் குருதி மன்றுதுக ளவிப்ப - விரி
ச்சி யோர்த்தல் வேண்டா - வெயிற்புறத் தருதம் பகைப்புல நிகா
யே.” இது விரிச்சி விலக்கிய வீரக்குறிப்பு; பிறவும் வத்துழிக்
காண்க. அரசன் ஏவலாற் போத்தோரும் விரிச்சி கேட்டார், இன்ன
ஞான்று வினா வாய்க்குமென்று அறிதற்கு. இனி வேய்க்குக் கார
ணங்களாவன வேய்கூறினார்க்குச் சிறப்புச்செய்தல் போல்வன.
உம், “மாற்றஞ் துப்பின் வயவேந்த னல்லனே - லேற்ற பெருஞ்
சிறப் பென்றிதம் - வேற்றாரிற் - புல்வேய் குரம்பைப் புறஞ்சிறை
வாய் நின்னொற்றி - கல்வே யுணாத்தார்க்கு நாம்.” எனவரும்.

இனி ஏனைய ஒன்று பலவாய்த் துறைப்பாற் படுவன வந்து
ழிக் காண்க. இக்கனம் புறத்தினிக்குச் சிறுவரவினுதலின் அன்
தே பாடல் சான்ற புலனெறிவழக்கமென்று அகத்திற்குக் கூறி
யது. நிகா மீட்டுக்கால் அறிந்தார் அறிந்த ஒற்றாங் விகாந்து
சென்று மீட்பாராதலின் அரசனா உணர்த்தாதே மீட்டல் பெறு
தம்; இவற்றிற்குத் துறைப்பகுதி கேட்க, (உ)

இசு. மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையு மத்தினைப் புறனே.

இவையும் வெட்சித்திணையாமென்னின்றது. (இ-ள்.) மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை = போர்க்களத்து மறவரது மறத்தினைக் கடைக்கூட்டிய துடிநிலையும்; சிறந்த கொற்றவை நிலையும் = அந்தொழிற்குச் சிறந்த கொற்றவைக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்கும் கால் அவளது நிலைமை கூறுதலும்; அத்திணைப்புறனே = அவ்விருவகை வெட்சிக்கும் புறனடையாம்.—எ-று. “நித்திலஞ்செய்ப்பட்டமு நெற்றித் திலதமு - மொத்திலங்க மெய்ப்புகி யோர்ந்துமி-இத் - தத்தச் - துடியரோ ழீப்புறஞ் சூழ்ந்தார் மறவர் - குடிநிலை பாராட்டிக் கொண்டு.” இது இருவகை வெட்சிக்கும் பொது, நிகாக்கொண்டோர்க்கும் மீட்டோர்க்கும் துடிகொட்டிச் சேறலொத்தலின். “அருமைத் தலைத்தரு மாநிலையு னையை-பெருமைப் பளி கோ ளியைந்தா - னரசனும் - வேந்தன்மேற் செல்வான் விறல் வஞ்சி சூடானென் - நிபாந்தன்மேற் சீறும் லின்று.” இதனானே வருகின்ற வஞ்சித்திணைக்குக் கொற்றவையிலை காரணமாயிற்று, தோற்றோர்க்கும் கொற்றம்வேண்டியும் வென்றோர்க்கும் மேற்செல்லுங்காற் கொற்றம் வேண்டியும் வழிபடுவராதலின். இனிக்கொற்றவை நிலைப்பகுதியுட் சில வருமாறு: “கச்சிலவேற் காளைக்கு காணியே கொற்றவை - கைச்சிலை கல்கும்பாற் காணெங்கொன்-மிச்சில்கூர் - வாளின்வாய்த் திண்டாத வார்த்துருதி மெய்சாய்ப்பத்தாளின்வாய் கீழ்த்தான் நலை.” இது உயிர்ப்பலி. இது பொதுவகையான் இருவகைவெட்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் பொது. “ஆடிப்பண்பாடி பனவின் திக் கொற்றவை - பாடியுட் பாடிப் படுத்துவத்தாடிய - தோளுழலை பாடுவோன் றோளினுந் துக்கமைத்த - தாளுழலை பாடுவேன் னுன்.” இது குருதிப்பலி; பொதுவகையான் இருவகை வெட்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் பொது. (ச)

கூ0. வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்

வெறியாட் டயர்ந்த கார்தரு முறுபகை

வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி யேந்துபுகழ்ப்

போந்தை வேம்பே யானென வருஉ

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்

வாடா வள்ளி வயவ ரேத்திய

வேடாக் கழனினை யுளப்பட வோடா

வுடல்வேந் தடுக்கிய வுன்ன நிலையு

மாயேரின் மேய மன்பெருந் சிறப்பித்
 ருவா விழுப்புநழிப் பூவை நிறையு
 மாயம னோட்டினு மாபெயர்த்துத் தருதலுஞ்
 சீர்கால் வேந்தன் சிறப்பெய்தித் துணாத்தலுந்
 தலைத்தா னெடுமொழி தன்னெடு புணர்த்தலு
 மனைக்குரி மாபினது காந்தை யன்றியும்
 வருநார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்கலென்
 றிருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிறையும்
 வாண்மலைத் தெழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறைதாங்க
 நாடவற் கருளிய பிள்ளை யாட்டுங்
 காட்சி கால்கோ ணீர்ப்படை நடுகல்
 சீர்த்தகு மாபிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
 றிருமுன்று வகையிற் கல்லொடு புணர்ச்
 சொல்லப் பட்ட வெழுமுன்று துறைத்தே.

இது முன் இருபெருவேந்தர்க்கும் போர்செய்த் தொடங்கு
 தற்குரிய பொதுநிலைமை கூறிய அதிகாரத்தானே புறத்தினைக்
 கெல்லாம்பொதுவாய் வழுவேளும் உணர்த்துகின்றது: இவை
 வேத்தியலின் வழிஇத் தன்னுறு தொழிலாய் வருதலின் வழுவா
 யின, இவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரியவாய் வருவன
 ஆம் புறத்திற்கெல்லாம் பொதுவாய் வருவனவுமாதலிற் பொது
 வினையுமாயின. (இ-ள்.) வெறி அறி சிறப்பின் = தெய்வத்திற்குச்
 செய்யுங் கடன்களை அறிபுந் சிறப்பினையும்: வெவ்வாய் வேலன் =
 உயிர்க்கொலை கூறலின் வெவ்வாயினையும் உடையனாகிய வேலன்:
 வெத்யாட்டு அயர்ந்த காத்தளும் = தெய்வ வெத்யாடுதலைச் செய்
 தகாத்தளும்:

செவ்வெள்ளேயித் தான் ஓத்திநின்றலின். வேலனென்றார்.
 கார்த்தன்குடி ஆடுதலிற் காத்தனென்றார். வேலனைக் கூறினமை
 யிற் கனிக்காரிகையும் கொள்க, காத்தனாயுடைமையானும் மக
 லினா வருத்ததலானும் பணைத்தோடுடைமையானும், வேலன் வெ
 தியாட்டயர்ந்த என்றதனான் வேலன் ஆடுதலே பெரும்பான்மை,
 ஒழித்தோர் ஆடுதல் சிறுபான்மையென்றுணர்க. உம். "அமரகத்
 தத் தன்னை மறத்தாடி யாக்குத் - தமரகத்துத் தன்மலுத் தாடுங்-
 குமாள்முன் - கார்க்காடு நானும் கனலிழைத்துக் காரின்கயா-போர்
 க்காடுக் காலை யிடன்." இது சிறப்புப்பற்றியாமே மகனிராதலிற்

புறனுயிற்று. வேலனுதல் அகத்தினைக்குச் சிறந்தது. உம். “அணங்குடை நெடுவரை புச்சியி லிழிதரும். - கணங்கோ ளருவிச் சாங்கெழு நாடல் - மணங்கமழ் விபன்மாப் பணங்கிப செல்ல-லிது வேன வறியான் மறுவரற் பொழுதிற்- படிபோர்த் தேய்த்த பல் புகழ்த் தடக்கை - நெடுவேட் பேணத் தணிசுவ னிவனென - முது வாய்ப் பெண்டி ரதுவாய்க் கூறக் - கானன் கிழைத்துக் கன்னி ரூட்டி - வனநகர் சிணைப் பாடிப் பனிகொடுத் - துருவச் செந் தினை குருதியொடு தூஉய்-முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு நெறா- ளார நாத வருவிடர்த் ததைத்த - சாரற் பல்பூ வண்டிடச் சூழிக்- களிற்றினை தெரீஇப் பார்வ லொதுக்கி - னொளிந் திபங்கு மரபின் வாய்புலி போல - நன்மனை நெடுநகர்க் காவல ரறியாமுத் - தன் னைச புள்ளத்து நன்னைச வாய்ப்ப - லின்னுயிர் குழைய முய ங்குதொது மெய்ம்மலிந்து - நக்கனெ ளல்லெனோ யானே பெய் த்த - நோய்தனி காதலர் வரலின் - டேதில் வேலற் குவந்தமை க ண்டே.” “பனிவரை நிவந்த” என்னும் பாட்டும் அது. இவையகம். இவற்றுட் சேயோன் கருப்பொருளாக மைவகாபுலகத்துக் கூறிய யாமம் பொழுதாகச் சிறப்பறியும் வேலன் ஆடுதலின் வெறியாடி ய காத்தன் அகத்திற்கு வந்தது. இது வேத்தியற்கூத்தன்திக் கரு ங்கூத்தாதலின் வழுவுமாய் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவா தலிற் பொதுவியலுமாயிற்று. “வேலன் தறிய வெறியபயர் கள னும்” என்றற் போல்வன சிறப்புப்பற்றியும் வேலன் தானே ஆடு தலுஞ் சிறுபான்மை புறத்திற்குக் கொள்க.

மாவரும் புகழ் ஏந்தும் பெருச் தானையர் = மா முதலியன வற்றும் தமக்கு வரும் புகழைத் தாங்கும் மூவேந்தருடைய பெ ரும்படையாளர்: உறு பகை வேத்திடை தெரிதல் வெண்டிப் போக் கை வேம்பே ஆர் என மலைத்த பூவும் = அப்புக்குதான் உறும்பகை யிடத்து இன்ன வேந்தன் படையாளர் வென்றார் என்பதற்கு ஓர் அறிகுறி வேண்டிப் போக்கை வெம்பு ஆனொன்று கூறிச் சூழின பூவும்: இதன்கருத்து. ஏழகத்தகரும் யானையும் நாயுச் கோழியும் பூமும் வட்டும் வல்லுஞ் சொல்லியவாற்றும் தமக்குவரும் வெற் றிப்புக்கழைத் தாம் எய்துதற்குத் தத்தம் வேந்தர் அறியாடிற் படைத்தலைவர் தம்முன் மாறாய் வென்று ஆடுங்கால் இன்ன அரச ன்படையாளர் வென்றொன்றற்கு அவரவர்குடி ஆடுவர் என்ப தூஉம், அக்கூத்தம் வேத்தியற் கூத்தின் வழிஇயின கருங்கூத் தென்பதும், அது தன்னுறுதொழிலென்பதூஉம் உணர்த்திய தாம். இத்தனை இங்கனம் தன்னுறுதொழிலாக்காமல் வேந்தறு தொழிலாக்கின் அது தம்மைபயம். புகழ்ந்துகூறிற்றெனிற்பாடா

வந்தவரும். சூரிநியப் பெறிக்கூத்திற்கும் வள்ளிக்கூத்திற்கும்
இதனையே இதனையவத்தது இக்கருத்தென்றுணர்க. உம். “ஏழக
மெத்தொன் டியையோ னிகல்வெள்ளுள் - வேழ மீவனோடு வேந்
துவையோ - வேழலகு - தாந்தயக்கு நாகம் தயிதயங்க வாடா
மோ - போத்தையங் கண்ணி புணந்து.” இது போத்தை மயித்
தாடியது. “குறம்பூழ்ப்போர் கையறிந்து கொற்றம் பெறுத-
லிறம்பூதென் றியாமாடல் வேண்டா - செறந்தோன் - குலமதி
க்கு மாற்றியபின் கொற்றவன் வேம்பு - தயிமயிதயப் பாலதாஉ
மன்று.” இது வேம்பு தயிமயித்தாடியது. “ஆர்வேய்த்த கோ
லத்தோ டாமவர் - பாமவர் - போர்வேந்தர் பெற்றதான் போன்
றவப்பர் - சீர்சால் - பறைகெழு வாரணப்போர் பண்டிகழ்த்தோ
ரின்று - நிறைகெழு வாரணப்போர் செய்து.” இது ஆர்மயித்தா
டியது. இவை தன்னுறுதொழிலாயவாறு காண்க.

விட்டாவள்ளி = வாடுங் கொடியல்லாதவள்ளிக்கூத்தும்; அது
இழிந்தோர் காணுங்கூத்து. உம் “மண்டம ரட்ட மறவர் குழாந்
திடைக் - கண்ட முருகனும் கண்களித்தான் - பண்டே - குறமகள்
வள்ளிதன் கோலக்கொண் டாடப் - பிறமக னோற்றான் பெரிது.”
இது பெண்பாற்குப் பெருவரலிற்று. இதனைப் பிற்கூறினார் வெறி
யிற் றிப்பன்மையானும் சூண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் பொது
வதல்லிது அகத்தின்கண்களவந்து பொதுவாகாமையும் பற்றி.

வயவர் ஏத்திய ஓடாக் கழனினை உளப்பட = முன்பு கழல்
கால்பாத்த வீரர் மழலைப்பருவத்தானொருவன் களத்திடை ஓடாது
நின்றமைகண்டு அவனைப்புகழ்ந்து அவற்குக் கட்டிய கழனினைக்
கூத்து; ஓடாமையாற் கட்டின கழல், ஏத்திய நியையாற் கட்டின
கழல். இது வள்ளிப்பின் வைத்தலின் இருபாலாரும் சூதெல்கொ
ள்க. கொடிமுதலியன அவனை விபந்துகொடுத்தல் அத்துறைப்
பகுதியாம். உம். “நீனாது பெற்ற விறங்கழலான் வானாட்டின்
வானாடு கூத்திவர் தாடினான் - வானாட்டின் மன்னாரு மன்
னரே பென்னுவார் வன்மைக்குப் - பென்னுமன் யாதாம் பிற.”

ஓடா உடல் வேந்து அநிக்டிய உன்னநிலையும் = பிறக்கடி
யிடா உடன்ற வேத்தனை உன்னமாத்துடன் அநிக் டிக் கூறப்பட்ட
உன்னநிலையும்; என்றது, வேத்தன் கருத்தானன்றி அவன் மறவன்
வேத்தற்கு நீ வேந்திகொடுத்தால் யான் நினக்கு இன்னது செய்
வேனென்பாடிதலும், எம்வேத்தற்கு ஆக்கம் உளதெனின் அக்
கோடு பொதுள்க எனவும் பகைவேத்தர்க்கு ஆக்கம் உளதெனின்

அக்கோடு படுவதாக எளவும் நியித்தங்கோடலும் எனவிருவ
யகத் தெய்வத்தன்மை அஃதுடைமையான் அடுக்கிய உள்ள
மென்றார். உம். “துயிலின் கூத்தற் றோளினினைப் பேதை - வெயி
னிழ லொழிய வெஞ்சரம் படர்ந்து - செய்பொருட் டிறவீ ரா
யினு மவைபி - னெனக்கொன்று மொழியின ளாகத் தனக்கே-
யருகை தோன்றிய வழுங்குஞ்சுற் றினவியள் - கலுழ்கண் கரத்
தன டானே யினியே - மன்னவற் பராஅய் முன்னியது முடித்
தோ - ருன்னஞ் சிறக்கு மொன்வினை நினே இத் - தயிசையத்
திருத்த சிவவலம் போற்றி - வேந்து வழக்கறுத்த கான - நீந்த
லொல்லுமோ பூத்தொடி பொழித்தே.” “மன்னவற்பராஅய்முன்
னியது முடித்தோ-ருன்னஞ் சிறக்கு மொன்வினை நினே இ” என்
றது வேந்தனைப் பரவுக் கடனாக அடுக்கிய உள்ளநிலை. “முன்
னங் குழையவுக் கோடெலா மொய்தளி - ருன்னங் குழையொ
லித் தோங்குவாய் - மன்னகாக் - கொன்று களங்கொன்றங்
கொல்பாடா வேந்தனை - வென்றுகளங் கொள்ளுமெல் வேந்து”
இவை மறவர் செய்தலிற் தன்னுறுதொழிலாம். “பொன்னன்ன
பூவிற் சிறிய வினைப்புன்கா - லுன்னப் பகைவனெங் கோன்” என்
பதம் அது. இரண்டு நிலைபாற் பொதுவுமாயிற்று. மன்னவன்
வெற்றியே கருதாது இங்ஙனம் இருநிலைமையும் கருதலின் வழுவு
மாயிற்று.

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற் றுவா விழுப்புசுழ்ப்
பூவைநிலையும் என்றது ; மாயோன் விழுப்புசுழ் = மாயவனுடைய
காத்தற்புகழையும்; மேய பெருஞ் சிறப்பிற் தாவா விழுப்புசுழ் =
ஏனோர்க்கு உரிபவாய் மேவிய பெரிபதலைமையிற் கெடாத படை
த்தல் அழித்தலென்றும் புகழ்ணையும் : மன்பூவைநிலையும் = மன்
னர் தொழிலுக்கு உவமைபாகக் கூறும் பூவைநிலையும்; என்றது
ஒன்றனை ஒன்றுபோற் கூறுத்திறை. மன் என்ப் பொதுப்படக்
கூறியவதனான் தகடுநிலமன்னர்க்கும் குறுநிலமன்னர் முதலியோ
ர்க்கும் கொள்க. பெருஞ்சிறப்பு என்றதனான் படைத்தலும் காத்
தலும் அழித்தலுமன்றி அவரவர் தாமாகக் கூறலும் முருகன் இக்
திரன் முதலியோராகக் கூறுதலும் கொள்க. உம். “ஏற்றுவன
னுபரிய வெரிமரு எவிர்சடை - மாற்றரும் கணிச்சி மணிமிடற்
றோனுங் - கடல்வளர் புரிவளை புறையு மேனி - படல்வெங் காஞ்
சிற் பனைக்கொடி போலு - மன்னுறு திருமணி புறையு மேனி-
வின்னுபர் புட்கொடி விறல்வெய் போலு - மணிமயி லுபரிய
மாரு வென்றிப் - பிணிமுக ஸூத்தி பொன்சே யோலுமென்-ரு

எங் காக்கும் கால முன்பிற் - குலா கல்விசை கால்வ ருள்
 றும் - கூற்றெத் தியே மாற்றருஞ் சிற்றம் - வலியெத் தியே
 வாலி யோனெப் - புகழெத் தியே விசுழை ருனெ - முரு
 கொத் தியே முன்னியது முடித்தலி - னுங்காங் கவரவ ரொத்த
 லிள் - யாங்கு மரியவு முனவோ மினக்கே." என இதனுள் அங்
 களம் உவமித்தவாறு காண்க.

"குருத்த மொலித்தருள் றண்டா லதனைக் - கரத்த வடி
 வேமக்குக் காட்டாய் - மரம்பெறு - போர்பிற் குருகுறங்கும் பூம்
 புனனிர் காட - மார்பிற் கிடத்த மறு." இது சோழன் மாயோ
 குகக் கூறிற்று. "ஏற்றுந் தி யாறு மிகல்வெம்போர் வானவறு-
 மாற்றறு மாள்வினையு மொத்தொன்றி னெவ்வாரோ - கூற்றக்
 கவிச்சியோன் கண்முள் திரண்டேயா - மாற்றல்சால் வான
 வள் கண்." இது சோழன் அரசுகக் கூறியது. "இந்திர னெ
 ன்னி வீரன்டேக னெறுந்த - வந்தரத்தா னென்னிற் பிறை
 யில்லை - வந்தரத்திற் - கோழியா" னென்னிள் முகனென்றே
 கோதையை - யாழியா னென்றுணரற் பாற்று." இது சோழன்
 பலதேவராகக் கூறியது. "கோவா மலையாரங் கோத்தமுன்
 றுள்புக்கு - மூவாத *** பொன்னிமைபக் கோட்டுப் புலி." என்
 பதும் அது. "தாமரைக் கண்ணியை ** கெறுகுடி யோடே." இது
 உரிப்பொருட் தலைவன் முகனாகக் கூறியது. இங்ஙனம்
 புறத்தும் அகத்தும் வருதலிற் பொதுவாயிற்று. இறப்ப உயர்ந்த
 தேவரை மக்கட்கு உவமையாகக் கூறலிள் வழுவுமாயிற்று.

தாவா என்றதனானே அரசர்புகழைக் காட்டுவாழ்வாரிங்
 குக் கூறலும் அவரை அரசர்பெயரற் கூறுவனவுங் கொள்க.
 "வீங்குசேலற் பருதி வெவ்வெயி றெறித்தலி - னெங்க னோ
 க்கா தாங்கு நீபா - யரசுறகம் பூண்ட பின்னர் நீண்மலை-
 முரசடை வேந்தர் முகத்திரித் தனரோ - யந்தான் - றுவவுமதி
 நோக்குந் போலப் பாணரொடு - வயிரியர் பொருள்நின் பதி
 நோக் னெரோ - யதனா - னதனாங் கோடு முதலிய கூட்டுண்-
 டிகலி னிசைமேளத் தொன்றிப் - பலவா மெய்கை நீபெறு காளே." இது
 முடியுங் குடையும் ஒழித்த அரசர்க்குரியன கூறி இழித்
 துக்கூறியும் புகழ்மிகுத்தது. "பஸ்ஸிதழ் மென்மலர்" என்றும்
 உகப்பாட்டினான் "அறவீரனெந்த னானும் - வறவறு குன்றம் டல
 லிவங் கிளவே" எனக் காட்டுத் தலைவன் காட்டுத் தலைவன் பெ
 யரற் கூறினார்.

ஆர் அம் ஓட்டலம் = குறிலெமன்னருங் காட்டகத்து வா
ளும் மறவரும் போர்த்தொழில் வேந்தரைப் பொருது புறங்காண்
டலும்; உம். “பொன்வாரித் தன்ன புரிபடங்கு கரம்பின் - மின்
னெர் பச்சை மிழிந்துச்சூரத் தீயியாழ் - கன்மை நிறைந்த சய
வரு பாண - தீறார் மன்னன் தெய்விய பெயர் - வேந்துர் யாளை
யேத்துமுகத் ததுவே - வேந்துடன் மெறித்த வேலே யென்னை -
சாந்தா ரகல முனங்கிழித் தன்றே - புளங்கிழி சுடர்ப்படை யேந்
தாம் பெருவிற் - லோச்சினன் துரத்த காலை மந்தவன் - புன்
டைய மடப்பிடி காணக் - குஞ்சர மெல்லாம் புறக் கொடுத்தன
வே.” இது தீறார் மன்னன் வேந்தரைப் புறங்கண்டது. “கள்ளின்
வாழ்த்திக ளள்ளின் வாழ்த்திக் - காட்டொடு மிடைத்த சீயா முன்
றி - னுட்செருக் கனந்தரத் தஞ்சுவோனே - யவனெம் மிறை
வன் யாமவன் பாணர் - செருகை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
னிரும்புடைப் பழவான். வைத்தன னின்றிக் - கருங்கோட்டுச்
தீயியாழ் டியைய மீதுகொண் - டவ திலாள னென்னுது நீயும் -
உள்ளி மருக்குல் வயங்கிழை யனியக் - கன்னுடைக் கலத்தேம்
யாமகிழ் துங்கச் - செறுவர் சிவந்து மேல்வருக - சிறுக்கன் யாளை
வேத்துவிழு முறவே.” இது மறவன் ஆரமரோட்டல் கூறியது.
இது தன்னுது தொழில் கூறியது. இவைபுறம்.

ஆரமரோட்டலென்பது பொதுப்படக் கூறவே வேந்தர்க்கு
உதவியாகச் செல்வோரையுங் கொள்க. உம். “வெருக்குவிடை
யன்ன வெருடுனுக்குக் கயத்தலைப் - புள்ளுன் நின்ற புலவுநாறு
கயலாய் - வென்வாய் வேட்டுவன் வீழ்தலை மகாஅர் - தெய்விய
புடைவின சுரிபுடை வான - முள்ளுக துண்கோற் செறித்த
வம்பின-வலாஅர் வக்திற் குலாவரக் கோலிப் - பருத்தி வேலிக்
கருப்பை பார்க்கும் - புன்புலத் தழீஇய வங்குடிச் சீறார்க் - குமி
முண் டென்ன மறுகுவாய் பெயர்த்த - வெண்காழ் தாய வன்
காற் பத்த - நிலையன் போத்திய சிறநீ விளக்கத்துப் - பாண
ரோ டிருத்த காணுடை கொடுத்தகை - வலம்படு தாய வேந்தற்
குலத்துழி புலக்கு செஞ்சரி துணையே.” இதுபுறம். வேந்தற்குத்
தவியாகச் செல்வோரைக்கூறியது. “முனைப்படைத் தான் பர
ஞ்சாடுநிலை - கயத்தொடை காணுங் கடுத்தடி பார்ப்பி-னெருத்
துவலிய வெறுந்கோக் கிரை - மருப்பிற் நிரித்த மறித்துவிழ்தா
டி-புருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவன்” என அகத்தும் வந்தது.
“வயங்குமணிபொருத” என்னும் அகப்பாட்டினுள் “செருக்கு
வக் கொல்லோ கொஞ்சே சரத்தெறித் - ததர்குட் டென்னு மணங்

குடைப் பகுதி-கோலே லாடவர்" எனச் சரத்தெறிதலும் அது. இக்களம் பொதுவாதலிற் பொதுவியனாயிற்று. வேந்தரொடு பொருளின் வருவுமாயிற்று.

அந் பெயர்ந்துத் தருதலும்=வெட்சிமறவர் கொண்ட நினையைக் குறுகிமைன்னராயினும் காட்டகத்து வாரும் மறவராயினும் மீட்டுத்தருதலும்: உம். "குறையைப் பெருகினா பெயர்தரப் பெயரா - திசுபுதை பெருங்காட்டுத் தலைக்கரச் திருத்த-வல்லின் மறவ சொடுக்கம் காணப் - செல்லல் செல்லல் நிறக்குறின் னுள்ள - முருகு மேம்பட்ட புயித்தீ போலத்-தாவுபு தெறிக்கு மான் மேற்- புடைவிலம் கொள்வாட் புனைகழ லோயே." இது குறையின் மன்னர் நினாமீட்டல் கண்டோர் கூறியது. "வளரத் தொடினும் வய்வுபு திரித்து - விளரி யுறுதருத் தீத்தொடை நீளயாத் - தளரு செஞ்சத் தலைஇ மனியோ- னுளருத் கூத்த னோக்கி நோக்கிக்-கொள் கள்ளிநிறத் கடவுள் வாழ்த்திப்-பசிபடு மருங்குமிக் கசிபுகைதொழாஅக்-காணலென் கொல்லென் வினவின வருஉம்-பாண கேண்மதி பாணரது நிலையே-புரவுத்தொடுத் தன்ருவை யாயினு மிர வேருட் - தெய்வம் கொள்ளுவை யாயினு மிரண்டு - கையுள் போலும் கலென் கையவே - முன்னர்ப் பூசலிற் றேன்றித் தன் னர - செழுவேறி தந்நிப மீளி யானர் - விடுகின் நீத்தத் தடி புனை யாக - வென்றி தத்து தோன்றுகொள் விடுத்த - கையகம் புலம்ப கிணிய பாம்பின் - கையெயிற் றுய்த்த மதியின் மறவர் - கையகத் துய்த்த கன்றுடைப் பல்லா - வினாயொடு வத்த வுறைய னுடு - புரிதன யாவின் மாணத் தானே - பரிதரெ னுலகிற் சென்றன னுடம்பே - காணச் சித்தியாத் தருங்கைக் காலுறக் - கம் டமொடு துளங்கிய அலக்கம் போல - வம்பொடு துளங்க யான் டோழித் தன்றே - புயிரினை வெறுப்பத் தோன்றிப் பெயரே- மஞ்சளன் மஞ்சள யணிமயிற் சுட்டி - விடம்பிறர் கொள்ளச் சிறுநேறிப் - படஞ்செய் பத்திக் கன்மினை யதுவே." இதனுட் தன்னுள்ளொன்றலிற் குறையின்மன்னர் நினாமீட்டுப் பட்ட நிலையைப் பாணர் கையற்றுக் கூறியது. ஏனைய வத்துழிக் காண்க.

இனிக் கண்டோரும் மறவருத் கூத்தரும் பாணரும் விறலியருப் கூறிலும் அலர்தாம் கையற்றுக் கூறிலும் அத்துறைப்பாற்படும். உம். "பெருக்களிற்றடியிற் றேன்றமொருமகன்" என்றும் புறப்பாட்டினுட் கண்டோர் கையற்றுக் கூறியவாறு காண்க. "விசம்புறவிவத்த" என்னும் அகப்பாட்டும் அது. இதனுள் "மறவர் காண வுய்த்த" என வேத்தது தொழில் அல்லாத

வெட்டுத்திணையும் பொதுவியற் கார்த்தைக்கண்ணே கொண்க,
இஃது ஏழிற்கும் பொதுவாகலிள்.

தருதலென்ற மிகையானே நிகாயல்லாத கோடலும் அத்து
தற்பாற்படும். “வலஞ்சுரிமராஅத்து” என்னும் களிற்றியாடல்
நிரைபுட் “கறைபடி மடப்பிடி காளத் தலறக்-களிற்றுக்கள் றே
ழித்த வுலகையர் கலிநெத்து - கருங்கான் மராஅத்துக் கொழும்
கொம்பு பிளந்து - பெரும்பொளி வெண்ணு ரழுத்துபடப் பூட்டி-
கெடுக்கொடி துடங்கு நியம முதூர்- கறவுகொடை செல்லிற் புத
வுமுதற் பிணிக்குங்- கல்லா வினைவர் பெருமகள் புல்லி” என யா
டல்ககண்மைக் கவர்த்தவாறு காண்க. இதுவும் வேத்தியலின்
வழுவியவாறு காண்க.

வேத்தன் சீர் சால் சிறப்பு எரித்த உரைத்தலும் = வேத்
தற்கு உரிய புதற் அமைத்த தலைமைகளை ஒருவற்கு உரியவாக
அவன்றன் படையாளரும் பிறரும் கூறலும்: இதுவும் வழு,
வேத்தர்க்குரிய புகழைப் பிறர்க்குக் கூறினமையிள். “அத்த
கண்ணிய காடுகெழு பெருவிறல் - கைப்பொருள் பாடுதொன்று
மிலனோ கச்சிக் - கானிய சென்ற விரவன் மாக்கள் - களிற்
றொடு செடுத்தேர் வேண்டினும் கடல - அப்போய் சாகாட் மீம
ணர் காட்டக் - கழிமுரி ருன்றத் தற்றே - பென்னமை வின்றவ
னுள்ளிய பொருளே.” இது புறம். படையாள்கூற்று. இதற்கு
முடிபுகடவேத்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தலென்று கூறின் அது
பொதுவியலிற் கூறலாகாதென்றுணர்க.

தலைத்தாள் செடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும் = தன்னி
டத்துளதாடிய போர்த்தொழிலுண் முயற்சியாலே வந்துனங்க
ளைத் தன்னொடுகூட்டிக் கூறலும்: உம். “தானுல் விலங்காற்
றணித்தாற் பிறன்வரைத்தால் - பாணியெறித லிளிவரவால்-
பாணிய - பொருளாக புடைப தெறிவலோ யானு - பிடுகை சீமத்து
வாழ் வேன்” எனவரும். “பெருநீர் மேவற் தண்ணடை யெ
ருமை - பிடுமுருப் புறமு செமொ செற்றிற் - கைம்பய துதித்த
கோதின் கோலணைக் - கன்றடை மகாபா தஞ்சுஞ் சேரர்க்-
கோளியன் வேண்டேம் புரவே காரி - கணமுதிர் சாடி நறவின்
வாழ்த்தித் - துறைகனி கெழீஇக் கம்பு ளீதுங் - தண்ணடை பெ
றுதலு முரித்தே கவந்துதி - செடுவேல் பாய்ந்த மார்பின் - மடல்
வன் போந்தைபி லிற்கு மோர்க்கே.” மடல்வன் போந்தை
போல் நிற்பலென செடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தவாறுகாண்க.

சொல் புரவாகக் கொள்ளேன் தன்னடை கொள்வேனெனத்
தன்னுறுதொழில் கூறினான். இதுவும் பொது. புறம்.

வருதார் தாங்கல் வான்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று இரு
வகைப்பட்ட பின்னாநிலையும் = தன்மேல் வரும் கொடிப்படையி
லாத தானே தாக்குதல் வாட்டொழிவிற் பொய்த்தலின்றி மாற்
றெனக் கொன்று தானும் கிழ்தலென இரண்டு கூறுபட்ட போ
ரிற் சென்ற நியாத மறமக்கள் தாமேசெய்யுத் துணைநன்மைபும் :
வேந்தன் குடிப்பிறந்தோரும் அவன் படைத்தலைவருமாகிய இளை
யர் செய்வதும் தன்னுறுதொழிலாதலிற் கரத்தையாம், தம்
பையாகாதென்று உணர்க. உம். “ஏற்றெறித்தார் தார்தாங்கி
வெல்வருகென் நேவிகுன் - கூற்றினுத் தாயே கொடியனே-போர்
க்களிறு - காணு வினமையாற் கண்டியனே நின்றுநிலைகள் - மா
ணுகுள் வாப்பிழைப்பார் மற்று.” இது வருதார்தாங்கல். “ஆறும்
பொழுதி னறுகயிற்றுப் பாவையொல்-கிழிச் சிறுவன்குய் மெய்ம்
மறித்தான் - கிழியான் - வான்வாயின் கிழ்த்த மறவர்தத் தாய
ன் - கேனா வருதார் கிடத்த.” இது வான்வாய்த்துக்கவிழ்தல்.
“கெடுகலிந்தை கடிதவகிணி” என்றும் புறப்பாட்டும் இதன்
பாற்படும். இவை தன்னுறுதொழில். போரிற் சென்ற நியாதவன்
கேடலின் கரு.

வானமகிந்த எழுத்தோன் மகிழ்த்த பறை துக்க காடவ
க்கு அருளிய பின்னையாட்டும் = வானாற் பொருது உயர்ந்த அரசி
னக்குமரன் அக்காட்டிலுள்ளார் கண்டுவந்து பறைதூங்கிசையாக
ஒலிக்கும்படி அவற்கு அரசுகொடுத்த பின்னப்பருவத்தோ
டாக் கொட்டாடிய ஆட்டும்: இதுவும் காட்டிலுள்ளார் கொடு
த்தலிற் தன்னுறுதொழிலாய் வருவமாயிற்று. உம். “வன்சன்
மறவன் வானமகிந்த மேம்பட்ட - புன்றலை யொன்வாட்
புதல்வர்கள் - டன்புற்றுத் - காங்கெழு காடு கொடுத்தார் கரு
தார்க்கு - காங்கெழு காடு வர.” எனவரும். இதனைப்பின்னித்
தன்மைவினின்று பெயர்த்தலிற் பின்னப்பெயர்ச்சியுமென்ப.

அன்குருகி மரபிற் கரத்தையும் = ஆரமரோட்டன் முதலிய
வருதுறைக்கும் உரிய மரபினையுடைய கரத்தையும்: கரத்தை
யாவது தன்னுறுதொழிலாக நீராமீட்டோர் பூச்சுதலிற்
பெற்ற பெயராதலின் வேட்சித்தினைபோல ஒழுங்குமன்று.
“அத்தோவெந்தை” என்றும் புறப்பாட்டிலுள் “சாளுமுடியன்

தமிழ்நாடு கரந்தை - விரகநி யாளன் மரபிற் சூட்ட - நிகராவியட்ட
டந்து" என்றவாறு காண்க.

அது அன்றி = அக் கரந்தையே அன்றி: காட்சி = கல்கெழு
சாத்திற் சென்று கற்காண்டலும், அதுகொணர்ந்து செய்
வனசெய்து காட்டிப், பின்னர் கற்காண்டலும் என இருவகை
யாம்: உம். "தாழி கவிப்பத் தவஞ்செய்வர் மன்னாக - வாழிய
நோற்றினை மாலைவரை - யாழிசூழ் - மண்டில மாற்றி மறப்பு
மோன் சீர்பொதிப்பக் - கண்டனெ னின்மார்ட்டோர் கல்." இது
கல் ஆராய நின்றார் காட்சி. "ஊர் கனிவிறந்த பார்முதிர் பற
ந்தலை - யோங்குநிலை வேங்கை யொள்ளினர் கறுவி - போந்தையந்
தோட்டிற் புனைத்தனர் தொடுத்தப் - பல்லாள் கோவலர் படலை
சூட்டக் - கல்லா யினைபோ கடுமான் றேன்றல் - வானேறு புரை
யுநின் றுணிழல் வாழ்க்கைப் - பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரி
தார்க் - கடும்கடட் டியாளை வேந்த - ரொடுங்கா வென்றியு நின்
னெடு செலவே." இது கோவலர் படலைசூட்ட என்றலிற் கடவு
ளாகியபின் கண்டது. "கல்லாயு மெற்றெரிந்து காண்டற் கெளி
வந்த - வல்லாள் படலைக்கு வம்மினெ - வெல்புகழாற் - சீரியல்
பாடல் சிதைபாமல் யாம்பாடத் - தூரிய மெல்லாக் தொட." என்ற
பதும் அது.

காங்கோள் = கல்லுறத்து இயற்றத்தற்குக் காங்கோடலும்,
காட்டிய பின்னர் அவன் ஆண்டு வருதற்குக் காங்கோடலும் என
இருவகையாம்: உம். "வகையறை சூழ்கிடக்கை மாத்தாட் பெ
ருங்கல் - வகையறை செய்யிய வம்மோ - வகையறை - வாராப்
பெரும்புகழ் வல்வேல் விடலைக்கு - மோதாற்றாற் செய்வ துடை
த்து." வகையறைசெய்யிய வம்மோ என ஒருவனைத் தெய்வ
மாக்கி நிறுத்துதற்கு இடங்கொள்ளப்பட்டமையாலும் அவ்விட
த்துக் காங்கோடலானும் காங்கோள். "காப்புதாழ் யாத்துக் கடி
கமழ் நீராட்டிப் - பூப்பலி பெய்து புகைகொளிஇ - மீப்படர்ந்த
காளை நடுகற் சிறப்பயர்ந்து காங்கோன்மி - னுனை வரக்கடவு
காள்." இது கட்டுக்கால் கொண்டது. "இல்லெ கள்ளின் சில்
சூடிச் சேறாப் - புடைநெ கல்லி னுட்பலி பூட்டி - நன்னீ ராட்டி
செய்க்கறைக் கொளிஇ - மங்குள் மாப்புகை மறுகுடன் கமழு
மருமுகை யிருக்கைத் தாவினும் வரிமிடற் - நரவுறை புற்றத் தற்
நே காளும் - புரவலர் புன்கனெக்கை நிரவலர் - கருதா தீயும்"

வன்மை-புலாசை னெடுத்ததை யோம்பு முகோ." இதன்கண்ணும் அது வந்தவாறு காண்க.

நிர்ப்படை = கண்ணி கால்கொண்ட கல்லினை நிர்ப்படுத்தத் துய்மைசெய்தலும், பின்னர் பெயரும் பீழம் எழுதி காட்டிய வழி நிராட்டுதலுமென இருவகையலாம்: உம். "வாளமர் வீழ்ந்த மறவோன்க லீர்த்தொழுங்கித் - கேளி ரடையக் கிளர்க்தொழுந்து - நீள்விசம்பிற் - காற்ப்படுத்த வல்லோறு போலக் கழலோன்க - லீர்ப்படுத்தார் கண்ணிரினின்று." இது நிர்ப்படை. "பல்லா பெயர்த்து கல்வழிப் படர்க்தோர் - கல்சொரிக் தாட்டிய நீரோ தொல்லி - வான்வழங்கு நீரினும் துய்தே யதனும் - கண்ணி ரருவியுங் கழிஇத்-தெண்ணீ ராமின் றிர்த்தமா யதுவே." இது காட்டி நிராடியது.

நடுகல் = கல்லினை கடுதலும், அக்கல்லின்கண் மறவனை கடுதலுமென விருவகையாம்: உம். "சேர்த்த துகளிற்றாய்த் தெய்வச் சிறப்பெய்த - நிர்ப்படுத்தற்கு டியிருதித்துப் - போர்க்களத்து-மன்னட்ட வேன்றி மறவோன் பெயர்பொறித்துக் - கன்னட்டார் கல்கூழ் கடத்து." இது கல் காட்டியது. "கோள்வாய்த்த சீயம்போற் கொற்றவர்தம் மாவெறித்து - வான்வாய்த்த வீழ்ந்த மறவலோழ் - காள்வாய்த் - திடைகொள லீன்றி யெழுத்துடைக் கல்வாய் - மடைகொளல் வேண்டு மகிழ்த்து." இது மறவனை காட்டியது.

சேர்த்தகு மரபிற் பெரும்படை = அவன்செய்த புகழைத் தரும்படி பொறித்தலும், அக்கல்லித் தெய்வமாக்கி அதற்குப் பெருஞ்சிறப்புக்களைப் படைத்தலுமென இருவகையாம்: உம். "கைவினை மாக்கள் கலுழிக்க னோக்கிழந்து - செய்வினை வாய்ப்ப வே செய்தமைத்தார் - மொய்போர் - மறவர் பினம்பிறக்கி வான் வாய்த்த வீழ்த்தோன் - பிறபெயர்கூழ் கன்மேற் பெரிது." இது பெயர்முதலியன பொறித்தது. "அன்றுகொ ளாபெயர்த் தார மரில் வீழ்த்தோன்சுற் - கின்றுகொள் பல்லா லினமெல்லாங்-குஞ்ஞமற் - செய்யிடுஞ் சேர்ப்பச் சிறப்பாகத் திபக்கன் - னையிடுஞ் பீடம் வகுத்து." இது அதற்குச் சிறப்புப் படைத்தது.

வாழ்த்தல் = கால்கொள்ளுங்காற் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புச் செய்த வாழ்த்தலும், பின்னர் ஈடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்தலுமென இருவகையலாகும்: உம். "ஆவாழ்

குழக்கன்று வித்துக் கனத்தவிந்த - நீவாழி வாழிய நின்னடுக-
லோவாத - விந்கோட்ட நீண்டதோள் வேத்தன் புலிபொறித்த-
பொற்கோட் டுமயமே போன்று." இது கல்வாழ்த்து. "பெருங்
கனிற்றடியில்" என்னும் புறப்பாட்டிற் தோழர் அதனைக் கழித்
தோம்புமதி என வாழ்த்தியவாறு காண்க.

என்று இருமூன்றுவகையிற் கல்லொடு புணர் = என்று முன்
னர்க் கூறப்பட்ட அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய கல்லொடு
பின்னரும் அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய கற்குட: சொல்லப்
பட்ட = இக்கூறப்பட்ட பொதுவியல்: ஏழுமூன்று துறைத்து =
இருபத்தொரு துறையினைபுடைத்து. — ௭ - று. ஆரமரோட்டன்
முதலிய எழுதுறைக்குரிய மரபினைபுடைய கரத்தைபுத் கரத்தை
பேயன்றி முற்கூறிய கல்லோடே பிற்கூறிய கல்லுக் கூடக் கா
தளும் பூவும் வள்ளியுத் கழனிவையும் உன்னிவையும் பூவனிவையு
யும் உளப்பட இச்சொல்லப்பட்ட பொதுவியல் இருபத்தொரு
துறையினைபுடைத்தெனக் கொள்க. மாயோனிறம்போலும் பூவை
ப்பூசிறமென்று பொருவுதல் பூவனிவையென்றால் ஏனையோர் நிற
த்தொடு பொருத்தும் பூக்களையும் பொருவுதல் கூறல்வேண்டும்,
ஆசிரியர் அவைகருமையின் அதுபுலனெறிவழக்கமன்மைபுணர்க.
இதனுட் கரத்தைப்பகுதி ஏழும் வேறுகூறினார், காட்டகத்து
மறவர்க்குத் குறுகிலமன்னர்க்கும் அரசன்படையாளர் தாமே
செய்தற்கும் உரிமையின். கற்பகுதி வேத்தியற்புறத்தினைக்கும்
பொதுவாகலின் வேறுகூறினார். ஏனைய அகத்திற்கும் புறத்திற்
கும் பொதுவாகலின் வேறுகூறினார்.

இனித் துறைபென்றதனால் ஒன்றும் பலவாம். அவை:—
கற்காணச்சேறலும் இடைப்புலத்துச் சொல்லுவனவுத் கண்ணுழி
விரங்குவனவுத் கையறுகிவையும் பாணர்கூத்தர் முதலியோர்க்
குறைப்பனவும் அவர்தமக்குறைப்பனவும் போல்வன கற்காண்ட
லின் பகுதியாய் அடங்கும்; கால்கொள்ளுத் காலத்து மாவையும்
மதுவுஞ் சாத்தும் முதலியனகொடுத்தலும் ஏனையோர்க்கு இளை
யகற் தகுமென்றலுத் தமர் பரித்திரங்கலும் முதலியன கால்கோ
னின் பகுதியாய் அடங்கும்; நீர்ப்படுக்குக்கால் ஈர்த்துக்கொண்
டொழுக்கலும் ஏற்றிய கடத்தினின்று இழித்தவழி ஆர்த்தலும்
அவர்தாயக்கூறலும் முதலியன நீர்ப்படையாய் அடங்கும்; கடு
தற்கண் மலையும் மலரும் மதுவும் முதலியன கொடுத்துப்
பிழித்தொடையலும் மாவையும் காற்றிப் பல்லியம் இயம்ப விழவுத்

செய்யுஞ் சிறப்பெல்லாம் கதேலாய் அடங்கும்; பெயரும் பீடம் எழுதுங்காலும் இப்பகுதிகள் கொள்க; காட்டப்படுங் கல்லிற்குக் கோவிலும் மதிலும் வாயிலும் ஏவீச்சிறப்புக்களும் படைத்தல் படைப்பகுதியாய் அடங்கும்; வாழ்த்தற்கண்ணும் இததான் ரொடிதுவாழ்கவெனவும் இதன்கண்ணே அவனின்று நிலவுகவெனவும் பிறவுங் கூறுவனவெல்லாம் வாழ்த்துதலாய் அடங்கும்; ஏவீயவற்றிற்கும் இவ்வாறே துறைப்பகுதி கூறிக்கொள்க.

இனிப் “பரணடை மருங்கிற் பதுக்கை” என்றும் புறப் பாட்டினுள் “அணிமயிற் பீலிசூட்டிப் பெயர்பொறித்தினிதினட்டளரே கல்லும்” எனக் கன்னாட்டுதல் பெரும்படைக்குப்பின்னாகக் கூறிற்றாலெனின், நீர்ப்படுத்தியினர்க்க் கற்பமித்தப் பெயர்பொறித்தகாட்டுதல் காட்டு முறைமையென்பது சீர்த்தரு மரபின் என்பதனாகொள்க. “பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும்-பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை கடுகல்” என அகத்திற்கும் வருதலிற் பொதுவியலாயிற்று: இவை ஒருசெய்யுட்கண் ஒன்றும் பலவும் வருதலும் அகத்தின்கண் வருதலுஞ் சுட்டி யொருவர்பெயர்கோடலும் கொள்ளாமையும் உடையவென்று உணர்க. இப் பொதுவியலின்பின் வஞ்சிகவத்தார் வஞ்சிக்கண்ணும் பொதுவியல்பாய் வருவனவுள என்றற்கு. அது “வேத்துவினைமுடித்த னன்” என்றும் அகப்பாட்டினுட் சுட்டி யொருவர்பெயர்கூறு வஞ்சி பொதுவியலாய் வந்தவாற்றற் காண்க. (இ)

கக. வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே.

இது தம்முன் மாறுபாடு கருதி வெட்சித்திணையை நிகழ்த்திய இருபெருவேந்தருட் தோற்றோடுருவன் ஒருவன்மேற் செல்லும் வஞ்சித்திணை அகத்திணையுள் இன்னதற்குப் புறனா மென்கின்றது: வஞ்சியென்றது ஒருவர்மேலொருவர்கேறலை: அதற்கு வஞ்சி சூடிச் சேறலும் உலகியல். (இ-ள்.) வஞ்சி தானே = வஞ்சியெனப்பட்டபுறத்திணை: முல்லையது புறனே = முல்லை யெனப்பட்ட அகத்திணைக்குப்புறமும்.—எ-து. ஏன உழிகை முதலியவற்றினின்று பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை. பாடாண் டிணைக்குப் பிரித்தலின்மையிற் பாடாண்பகுதி கைக்கிணைப்புறனே என்ப. ஏவீய பிரித்துக் கூறுவர். முதலெனப்பட்ட காடு னையுளமும் கார்க்காலமும் அந்நிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் ஆரசர் பாசறைக்கட் தலைவியைப்பிரித்த இருத்தலும் அவன்ற

உலர்வு அல்லது பரிசுத்த மன வயிற்றிக்குத்தலுமாயிப் உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறலின் வஞ்சி முல்லைக்குப் புறஞ்விற்று. வெஞ்சுடர்வெப்பம் நீங்கத் தன்பெயல்பெய்து நீரும் நிழலும் உணவும் பிறவும் உளவாயிவ காட்டகத்துக் களிற் முதலியவற்றோடு சென்றிருத்தல் வேண்டதலின் வஞ்சிக்கும் அம்முதல்கருவுரியும் வந்தவாம். முல்லைப்பாட்டினுட் “கான்பாறு தழீஇய வகனெனும் புறவிற்-சேனாறு பிடவமொடு பைம்புத வெருக்கி - வேட்டுப் புழையருப்ப மாட்டிக் காட்ட - விழமுட் புரிசை பேமுற விலைஇப் - படுகீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி” என்பதனானுணர்க. (சு)

கஉ. எஞ்சா மண்ணை வேந்தனை வேந்தனஞ்சுதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே.

இ.து முல்லைக்குப் புறனென்ற வஞ்சித்தினை இன்னபொருட்டென்கின்றது. (இ-ள்.) எஞ்சா மண் களை = இருபெருவேந்தர்க்கும் இடையிடையி மண்ணிடத்து வேட்கையானே : அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று = ஆண்டு வாழ்வோர்க்கு அஞ்சுதலுண்டாக அந்நாட்டிடத்தே சென்று : வேந்தனை வேந்தன் அடல்குறித்தன்று = ஒருவேந்தனை ஒருவேந்தன் கொற்றங்கோடல் குறித்தன் மாத்திரைத்து வஞ்சித்தினை.—எ-று. ஒருவன் மண்ணையான் மேற்சென்றால் அவனும் அம்மண்ணழியாமற் காத்தற்கு எதிரே வருதலின் இருவர்க்கும் மண்ணையான் மேற்கேறல் உளதாகலின் அவ்விருவரும் வஞ்சிவேந்தராவனென்றுணர்க. எதிர் சேறல் காஞ்சி என்பாலெனின், காஞ்சிபென்பது எப்பொருட்டும் கிண்பாமை கூறுதலிற் பெரிதும் ஆராய்ச்சிப்பதும் பொதுவியற் பொருண்மையைப் பெயராத் கூறலாகாமையுணர்க. ஒருவன் மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர்செல்லாது தன்மதிப்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிகுறியின் அடல்கும். அது சேரமான் செல்வழித் தகரேடை அதிகமான் இருத்ததாம். இவ்வனம் இருவரும் வஞ்சிவேந்தனானவே மேற்கூறுத் துறைபுதின் மூன்றும் இருவர்க்கும் ஒப்பக் கூறலாமென்றுணர்க. (சு)

கக. இயங்குபடை யரவ மெரிபரத் தெடுத்தல்
வயங்க லெய்திய பெருமை யானுங்
கொடுத்த லெய்திய கொடைமை யானு
மடுத்தூர்க் தட்ட கொற்றத் தானு
மாராயம் பெற்ற கொடுமொழி யானும்

பொருளின் றயத்த பேராண் பக்கமும்
வருவிசைப் புனடைக் கற்சிறை போல
வொருவன் ருங்கிய பெருமை யானும்
பிண்ட மேய பெருஞ்சோற்று நீலையும்
வென்றோர் விளக்கமுக் தோற்றோர் தேய்வுங்
குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையு
மநிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைகிக்
கழிபெருஞ் சிறப்பிற் றறைபதின் முன்றே.

இது முற்கூறிய வஞ்சித்திணை பதின்முன்று துறைத்தென்
கின்றது. (இ-ள்.) இயங்கு படை அரவம் = இயங்குகின்ற படை
யெழுச்சியின் ஆர்ப்பாவமும் : உம். “விண்ணசைஇச் செல்
கின்ற வேலினையா ரார்ப்பெடுப்ப - மண்ணசைஇச் செல்கின்
றான் வான்வேந்த - மெண்ண - மொருபாற் படாதார்க்கண் டொன்
னாத்த முள்ள - மிருபாற் படுவ தெவன்.” “சிறப்புடை மாயிற்
பொருளு மின்பமும்” என்றும் புறப்பாட்டும் அது. “இறம்பூதாற்
பெரிதே கோடித்தே ராண்கண் - வடிமணி யனைத்த பனைமரு ளோ
ன்றாட் - கடிமாற் தாற்களி றனைத்து செந்நீர்த்தறை - கலங்க
முத்த் திறத்த வியன்ரு னையொடு - புலக்கெட நெரிதரும் வரம்
யிஸ் வெள்ளம் - வாண்மதி வாக வேன்மினை யுயிர்த்த - விஸ்
விசை யுமிழ்த்த வைமுன் னம்பிற் - செவ்வா பெருகம் வனைய
வகழிற் - காரிடி யுருமி ஓரறுபு முரசிற் - கால்வழங் காரெயில்
கருதிற் - போனொதிர் வேந்தர் பொருட்ப கின்னே.” இப்பதிற்துப்
பத்தம் அது. “போர்ப்படை வார்ப்பப் பொடியா பெழுமரோ -
பார்ப்புர வெண்ணுன்கொல் பார்வேந்த - னூர்ப்புறத்து - கில்
வாத தானே கிலனெனிய கீளிடப் - புல்வார்மேற் செல்லும்
பொழுது.” இது எதிர்செல்வோன் படைபரவம்.

எரிபரத்து எடுத்தல் = இருவரைப் பழையாளரும் இரு
வரைப் படைப்புலத்துப் பார்த்துசென்று எரியை எடுத்தல் சுதே
யம் : இவ்விரண்டற்கும் உம்மை விரிக்க. உம் : “வினைமாட்
கிய வினாபுரவியொடு - மறையுருவின தோல்பாப்பி - முனைமுருங்
கத் திசைச்சென்றவர் - வினைவயல் கவரலுட்டி - மனைமரம் விறகா
கக் - கடிதறை நீர்க்களிற்று - புகழெய்ந்துப் படவிட்ட - சுதேவின்
கஞ் - செங்கடற் றூயிற்றுச் செக்கரிற் றேன்றப் - புலக்கெட

வி.நக்கும் வரம்பி ருனை." எனவும், "கனிது கடைஇய தாட்கழ லுர்இய - திருத்தடி.க் கணைக்கால் பொருதகவி வன்சையால்" என் னும்புறப்பாட்டினுள் "எல்லையு மிரவு மெள்ளாய் பகைவ - ருர் சுடு விளக்கத் தழுவினிக் கம்பலக் - கொள்ளை மேவலை யாகலின்" எனவும் வரும். இவை கொற்றவன்ஈப் பொருண்மையவேனும் உட்பகுதி பலவுத் துறையாய் வருதலின் எளிபரந்தெடுத்தற்கும் உதாரணமாயின.

வயங்க ஸெந்திய பெருமையானும் = ஒருவர் ஒருவர்மேற் செல்லுங்காற் பிறவேந்தர் தத்தத் தானையோடு அவர்க்குத் தனை யாயவழி அவர் விளக்கமுற்ற பெருமையும்: உம். "மேற்செல் லுங்காலைத் தனைவந்த வேந்தர்தன் - பாற்செல்லச் செல்லும் பரிசினு - னுறகடல்கும் - மன்மடுமூச் காட்சியான் மீன்பூத்த வானத்த - வெண்மதிபோன் மேம்பட்டான் வேந்து" எனவரும். இஃது இருவர்க்கும் பொது.

கொடுத்தல் எந்திய கொடைமையானும் = மேற்செல்லும் வேந்தர் தத்தம் படைபாளர்க்குப் படைக்கலமுதலியன கொடுத்த லும் பரிசிலர்க்கு அளித்தலும் ஆகிய கொடுத்தலைப் பொருந்திய கொடைத்தொழிலும்: உம். வேத்தமர் செய்தற்கு மேற்செல் வான் மீன்மவர் - தேத்துள்க் கீதமென் நெண்ணுமோ - பா த்தி - புடைக்கலி மான்தே ருடனீந்தா னீந்த - படைக்கலத்திற் சாலப் பல." எனவரும். "சிறுஅர் தடியர் பாடு வன்மகாஅர் - துவென் னறுவை மாயேர்ந் குறகி - விரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும் - விளரிக் கொட்பின் வெண்ணரி கடிருவ - னெம்போற், பெருவிதுப் புறுக் வேந்தே கொன்னுஞ் - சார்தல் வெய்யோற்குத் தன்றலை மணிமருண் - மாலை ருட்டி யவன்றலை - யொருகாழ் மாலை தான்மலைத் தனனே." என்பதும் அது.

அடுத்த ஊர்ந்த அட்ட கொற்றத்தானும் = எடுத்துச் செ ண்ற இருபெருவேந்தர் படைபாளர் வரவறிபாமல் இரவும், பக லும் பலகாலும் ஏறி அக்காட்டைக் காவல்புரித்தோனாக் கொன்ற கொற்றமும்: உம். "கீணில வேந்தர் காட்செல் விருப்பத்தத் - தோன்கமர் திருத்த லாற்றா ஞான்கனைக் - கொண்டி. மக்க ளுண்டியின் முனிந்து - முனைப்புல மருங்கி னினைப்பருஞ் செய் வினை - வென்றியது முடித்தனர் மாதோ - யாங்குள கொல்லினி யூங்குப்பெறுஞ் செருவே." எனவரும். "யாண்டு தலைப்பெயர வே ண்டுபுலத் , திறத்த - முனைபெரி பாப்பிய தன்னருஞ் சேற்ற

மொழி - மறைந்தவழி தன்னை மதிக்கி - மிகைகள் ஓரே
 மெய் கைய வெள்ளம் - பார்த்து வழங்குவழி மனமருங் கருப்
 பக் - கொழிவி ஓரூஉப்புக்க பிடுகக் காப்பொர - வழங்கவர்
 மருங்கி னுருவறக் கெடுத்தித் - தொங்கவி எழிந்த கண்ணகன்
 னவப்பின் - வெண்பூ வேண்பொடி னபஞ்சகா கவித்துப் - பிரிவ
 பு பார்த்த கீரது கிராமுதற் - சிவந்த காத்தன் முதல்கிதை
 ஓதிப் - புலவியில் துழவிற புல்லாள் வழங்கும் - புல்லினை வைப்
 பிற் புலங்கிதை யாம்பியி - னறியா மையின் மறந்ததுப் பெயிர்த்த
 சின் - பகைவர் காசிங் கண்ணகன் திடுகே - கடலவங் கல்லவும்
 யாற்றவும் பிறவும் - வளம்பல கித்தகு நனந்தலை நன்னாட்டு -
 விழவறு பறியா முழவிமிழ் முதரா." என்னும் பதிறுப்பத்து
 அழிவுகூறிய இடம் அப்பாற்படுக.

மாராயம் பெற்ற செம்மொழியானும் = வேந்தனாற் சிறப்
 பெய்திய அதனாற் தானையாயினும் பிறையாயினும் கூறும் மீக்
 கூற்றுச் சொல்லும் : சிறப்பாயன எனாதி காவிதி முதலிய பட்
 டங்களும் காடும் னரும் முதலியனவும் பெறுதலுமாம். முற்கூறி
 யது படைவேண்டியவாறு செய்க என்றது. இஃது அப்படைக்கு
 ஓருவனைத் தன்வனாகி அவன்கூறியவே செய்க அப்படை என்று
 வரையறை செய்தது : உம் : " போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப்
 பப்படைக்குக் - கார்க்கடல் பெற்ற கையன்றோ - போர்க்கெல்
 லாக் - தானாதி யாடிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சே - றோனாதிப் பட்
 டத் திவன்." பிறர் கூறிய செம்மொழி. " தடிபெறியும் புலைய
 வெறிகோல் கொள்ளு - மிழிசின் கால மாரியி னம்பு - கைப்பினும்
 வயற்கெண்டை யினவேல் பிறழினும் - பொலம்புனை யோடை
 யண்ணல் யாண - விலங்குவான் மருப்பி னுதிமடுத் துன்றிறு -
 மோடல் செல்லாப் பிடுடை யாள் - செடுகிற் பொங்கைப் பிற
 ழிய வான - செல்லுடை செடுகர்க் கூட்டுமுதற் புரஞ் - தன்
 னடை பெறுதல் யாவது படினே - மாரின் மகளிர் மண்ண
 கன்று - முயர்க்கில புலகத்த தகர்ப வதனல் - வம்ப வேந்தன்
 ளின் - மிம்பர் கீன்றுக் காண்டிரோ வரவே." இது தண்ணடை
 பெற்று கின்றது. இதிற் கவர்க்கம் பெறுதல் என்றென்று செம்
 மொழி கூறியது. போர்க்களம் புக்கு செம்மொழி கூறலும்
 காட்டு அடக்குக.

பொருளின்னு உய்த்த பேரான் பக்கமும் = பகைவேந்தரை
 ஒரு பொருளாக மதியாது படையினைச் செலுத்தின, பேரான்

மை செய்யும் பகுதியும்: உம். “மெய்ம்மலி மனத்தி னம்மெதிர்
நின்றோ - னடர்வினப் பொலிந்த சுடர்விடு பாண்டிற் - கையிகக்
தமருத் தையனற் புரலித் - தயையலிற் கண்ணி யினியோன்
சேறின் - விண்ணுயர் கெடுவகா வீழ்புயல் கடுப்பத் - தண்ணுய்
கடா அமிழித்த வெண்கோட்-டண்ணல் யாண யெறித லொன்றோ-
மெய்ம்மலி யுகைகய னம்மருங்கு வருதல் - கடியமை கள்ளுண்
கைவல காட்சித் - தடியனெய் தன்க னோக்கிச் சிறிய - குண
மொழி மின்னுச்சிதர்க் தனையதன் - வேறிரித் திட்டு கருதலு கரு
மே.” இது அதிகமாகும் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்கிய மதி
யாது சேரமான் முடிப்படை நின்றானாக் கண்டு அரிசிஸ்தியார்
கூறியது. “பல்சான் நீரோ பல்சான் நீரோ - குமரி மகளிர்
கூத்தல் புறாய - வமரி விட்ட வருமுன் வேலிக் - கல்லென் பாச
றைப் பல்சான் நீரோ - முரசு முழங்கு தானாதம் மரசு - மோம்
புமி னொளிநேந்து மருப்பினுக் களிறும் - போற்றும்ன் னேனை
காட்டாங்குதம் போரோ - யனைகா னேறியா கொறிதல் யாவன-
தெறித்தோ கொதிச்சென் நெறிதலுஞ் செல்லா - னதனா லறிக்
தோர் யாவன் கண்ணிய - பொருளோ பலமென் நிகழ்த லோம்
புமி - னுதுக்கா, னிலனனப் பன்ன சில்லாக் குறுகெறி - வன்ப
ரிப் புரலிப் பண்புபா ராட்டி - வெல்லிடைப் படர்தத் தோனே
கல்லென் - வேத்துர் யானைக் கல்ல - தேத்துவன் போலான்ற
விலங்கின வேலே.” இதுவுமது.

வரு விசைப் புனடைக் கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய
பெருமையானும் = தன்படை நீயிபாற்றாது பெயர்த்தவழி விசை
யோமும் வரும் பெருநீரைக் கல்லனை தாங்கினும்போலத் தன்
மேல் வரும் படைவினைத் தானே தடுத்த பெருமைபும்: உம்:
“கார்த்தரும் புல்லனற் கண்ணஞ்சாக் காணதன் - றூர்ப்பற்றி
யேர்தரு தோனோக்கித் - தார்ப்பின்னர் - ஞாட்பினுன் யானைக்
கணநோக்கி யானைப்பின் - நோக்குழா கோக்கித்தன் மானோக்கிக்-
கூர்த்த - கணவநவு கோக்கித்தன் வேனோக்கிப் பின்னர்க் - கினை
வனை கோக்கி கரும்.” எனவரும். இது பொன்முடியார் ஆக்க
வனாக் கண்டி கூறியது. “வேத்துடைத் தானை முடிபெட டு
ரிதலி- னேத்துவான் வலத்த னொருவ னாகித் - தன்னிறத்து வாரா
மை விலக்கலிற் பெருங்கடற் - காழி யனையன் மாதோ வென்
றும் - பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரி - புரலிற் காற்றூச்
சிறுர்த் - ஓதான்மை சுட்டிய வன்மை யோனே,” என்பதும்

அது. “வருகதில்வல்லே” என்றும் புறப்பாட்டும் அப்பாற்ப
டும். முன்னர் மாராயம் பெற்றவனே பின் இரண்டு துறையும்
நிகழ்த்துவான் என்றனாக.

பின்னடம் மேய பெருஞ் சோற்றுநிலையும்=வேந்தன் போர்
தலைக்கொண்ட பிற்பிறைஞானு தானே போர்குறித்த படையாள
ருத் தானும் உடனுண்பான்போல்வந்து ஓர் முகமன்செய்தற்குப்
பின்னடித்து வைத்த உண்டியைக் கொடுத்தவர் மேயின பெருஞ்
சோற்றுநிலையும்: உம்: “இணர்த்தை ஞாழற் கனாகெழு பெருஞ்
துறை - மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் செய்தற் - பாசடைப் பனிக்
கழி துறைஇப் புன்னை - வாலினர்ப் படுகினா குருகிறைக் கொள்
நு-மக்குது காலோங் கிருமண லடைகரைத் - தாழடம்பு மலைந்த
புணரிவனா நூல - விலங்குதறி முத்தமொடு வார்துதி கொடுக்குங்-
தண்டடற் படப்பை மென்பா லனவுங் - காத்தனங் கண்ணிக் கொ
லையில் வேட்டுவர் - செங்கோட் டாமா னானொடு தாட்ட - மதனு
டை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு - பொன்னுடை நியமத்
துப் பிழிதோடை கொடுக்குங் - குன்றுதலை மணந்த புன்புல
வைப்புங் - கால மன்றியுங் கரும்புறுத் தொழியா - தரிகா லவித்
தும் பல்பூ விழவிற்-தேம்பாய் மருத முதல்படக் கொன்று-வெண்
டலைச் செம்புனல் பரத்துவாய் மிகுக்கும் - பங்குழ் பதப்பா பரிய
வெள்ளத்துச் - சிறைகொள் பூசலிற் புனன்றவாய் முழுவியிழ்-
முதர் விழவுக் காணாடப் பெயருஞ் -செழும்பல வைப்பிற் பழ
னப் பாறு - மேன லுழவர் வரகு மீதிட்ட - காண்மிரு குளவிய
வட்புசேர் பிருக்கை - மென்றின் னுவன் முறைமுறை பருக்
கும் - புன்புலத் தழீஇய புறவணி வைப்பும் - பல்பூஞ் செம்மற்
காடுபய மாறிய - பாக்கத் தன்ன னுண்மணற் கோடுகொண்-டொ
ண்ணுதன் மகளிர் கழலொடு மறுகும் - விண்ணுயர்ச் தோங்கிய
கடற்றவும் பிறவும் - பன்கெழு வேந்தரும் வேளிரு மொழிந்து-
கடலவுங் காட்டடி மாண்வலியார் கடுங்க - முரண்மிரு கடுக்குரல்
விசும்படை பதிரக் - கடுஞ்சினங் கடாஅய் முழக்கு மந்திரத்-
தருத்தெனன் மரபிற் கடவுட் பேணி - யயர்க்தோ னேந்திய வரும்
பெறற்-பின்னடம் - கருங்கட் பேய்மகள் கைபுடைபூ கடுங்க - செய்
த்தோர் அப நிறைமகி ழிற்கும்பலி - யெறம்பு மூசா விறம்புது
பிரப்பிற் - கருங்கட் காக்கையொடு பருத்திருத் தார - வோடாப்
பூட்டை யோன்போதிக் கழற்காத் - பெருஞ்சுமத் ததைத்த செ
ருப்புக்கன் மதவ - குருமுநில னதிர்க்குங் குரலொடு கிண்புணர்

ந்து - பெருஞ்சோ றகுத்தற் கெறிபுங் - கடுஞ்சின வேந்தேநின்
றழங்குஞரன் முரசே." எனவரும். பதிற்துப்பத்து. துறையென
வே கள்ளும் பாருமுதலியனவும் அப்பாற்படும். "வெள்ளாவென்
யாட்டுச் செச்சை போலத் - தன்னோ தன்ன வினாய நிரூப்பப்-
பலர்மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக் - கால்கழி கட்டி.
லிற் கிடப்பித் - துவென் னுறவை போர்ப்பித் திலவே." "உண்டி-
யின் முத்தா துடனுன்பான் தண்டேறன் - மண்டி வழங்கி வழிஇ
பதற்கோ-கொண்டும்-மறவர் மறமிக் குயிரேந்தார் மன்னர்க்-
குறவிலர் கன்னோடா தோர்த்து." என்பனவொள்க.

வென்றோர் விளக்கமும் = அங்கனம் பிண்டமேய இருபெரு
வேந்தருள் ஒருவர் ஒருவர் மிகை கண்டு அஞ்சிக் கருமச் சூழ்ச்சி
யாற் திறைகொடுப்ப அதனை வாங்கினார்க்கு உளதானிய விளக்கத்
தைக் கூறலும் : உம் : "அறுஅ யானை ரகங்கட் செறுவி - னுருவி
யாம்ப னெய்தலொ டரித்து - செறிவின் மகளிர் மலிந்த வெறுக்
கைப் - பருப்பக டிதிர்த்த மென்செய் செல்லி - னம்பண வனவை
புறறகுவித் தாங்குக் - கடுந்தே குறுகின் மொசிந்தன தஞ்சுஞ்-
செழுங்கூடு கினைத்த விளந்துகின் மகாஅரி- னலந்தனர் பெருமரின்
ஊடற்றிசி னோரோ : ஊரொரி கவர வருத்தெழும் துறாஇப் - போர்
கூடு கமழ்புகை மாதிர மறைப்ப - மதில்வாய்த் தோன்றல்யா தம்
பழியுக்குள் - குண்டுகண்கழிய குறுந்தான் ஞாயி - லாரெயிற்
ஞெட்டி வெளவின் யெறெடு - கன்றொடை யாயத் தரிஇப்புகல்
சிறந்து - புலவி வினாயாவகை விடுப்ப மத்துக் - கயிறுடா வைகற்
பொழுது நின்னயு - வான்பயம் வாழ்கர் கழுவுடலை மடங்கப்-
பதிபா ழாக வேறுபுலம் படர்ந்து - விருந்தின் வாழ்க்கையொடு
பெருத்திரு வற்றென - வருஞ்சமத் தருநிலை தாங்கிய புகர்துதற் -
பெருக்களிற் றியாவியொ டருங்கலத் தேருகர் - மெய்பனி கூர
வணங்கெனப் பராவிற் - பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போலத்-
திறைகொண்டு பெயர்நி வாழ்கரின் னூழி - புரவரு மடவரு மறிவு
தெரிக் தெண்ணி - யறித்தனை யருளா யாயின் - யாரிவ னெடுந்
தகை வாழு மோனோ." எனவரும். "இருக்கன் யாவியொ டருங்
கலத் தெறுத்துப் - பணிந்து குறைமொழிய லல்லது பிகைவிர்-
வணங்கா ராதல் பாவதோ மற்றே." இதுவும் அது; இவை
பதிற்துப்பத்து.

தோற்றோர் தேய்வும் = அங்கனம் திறைகொடுத்தோனது
குறைபாடு கூறுதலும் : உம் : "வாஅன்மருப் பிற்களிற் றியாவியோ

மா மலையிற் - கணங்கொன் டவனெடுத் தெறிந்தவிறன் முரசுங்-
காஅர் மறைவிற் கடிது முழங்கச்-சாந்து புலர்ந்த வேந்து குவவு-
மொய்ம்பிற் றொடிசைட் வருவலி முன்கைப் - புன்னுடை பெறு
றத்தோட் புடையலம் கழற்காற் - பிறக்கடி யொதுங்காப் பூட்
கை யொன்வா - னொடியி றெய்வ லெதிரச் சென்றுரை - யிகெதி
றையே புரவெதிர்த் தோர்க்கென - வம்புடை வலத்த ருயர்ந்தோர்
பரவ - வலைய யாதன் மாறே பகைவர் - காக்கினர்க் தன்ன கதழ்
பரிப் புரவி - லெடுத்தேர் மீயிசை னுடங்கு கொடிய - புலவரைத்
தோன்ற லயர்வது வினப்போர் - நிலவரை நிறீஇய நல்லிசை - தொ
லையா கற்பரின் றெம்முறை யானே." எனவரும். பதிறுப்பத்து.

ஞர்ஞச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளியும் = வேந்தனது குறை
யாத வெற்றிச்சிறப்பினும் பகைநாடழித்தற்கிரங்கித் தோற்றோடின்
விளக்கக்கூறும் வள்ளிப்பாட்டும்: வள்ளி, உரற்பாட்டு. கொற்ற
வள்ளி, தோற்ற கொற்றவன் கொடுக்குக் திறை என்று சொல்வா
ரும் உளர். உம். "வேறுகை பம்பிச் சனாபரத்து வேளைபூத்-
தாறிய லாகா கிடந்தனவே-போரின் - முகையலிழ்தாரிக் கோதை
முடிநியார் கோமா-னகைநல்வேல் காய்த்தினார் நாடு." எனவரும்.

அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தோகைஇ = அங்கனம்
வென்றுத் தோற்றும் மீண்ட வேந்தர் தம்படையாளர் முன்பு
போர்செய்துழிக் கணியும்வேலும் முதலிய படைகளைத் தம்மிடத்
தே தடுத்துக்கொண்டழிந்தவர்களைத் தாஞ்சென்றும் பொருள்
கொடுத்தும் வினாவிபுத் தழுவிக்கோடலுடனே முற்கூறியவற்
றைத் தொகுத்து: படைதட்டழிவோர் என்றுமாயுக. தழிச்சுதல்
தழிஞ்சியாயிற்று; "பொருகண தழிஞ்சிய புன்மர் மாப்பின்"
என்றும்போல. உம். "தழிச்சிய வாட்புன்னோர் தம்மில்லந்
தோறும் - பழிச்சியசீர்ப் பாசறை வேத்தன் - விழுச்சிறப்பிற்-
சொல்லிய சொல்லே மருத்தாகத் தூர்த்தன் - புல்லனலார் வெய்
துவிர்க்கும் புன்." எனவரும். "வேம்புதலை யாத்த னோன்கா
ழெஃகமொடு - முன்னோன் முறைமுறை காட்டிய பின்னர் - மணி
புறத் திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு - பருமன் கணையாப் பாய்பரிப்
புரவி - யிருஞ்சேற்றுத் தெருவி னெறிதுளி விதிர்ப்பப் - புடைவி
ழ்த்துவி லிடவசித் நழிஇ-வாட்டோட் கொத்த வன்கட் காண-சுவ
ன்மிகை யகைத்த கைபன் முகனமர்ந்து - தூல்கால் யாத்த மாலை
வேன்ருடை - தவவென் நகைஇய தாழ்துளி மறைப்ப - ன்

என் யாமத்தும் பன்னி கொன்னான் - லெரொடு திரிதரு வேத்
தன் - பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே." இதுவும் அது.

கழிபெருஞ் சிறப்பிற் துறை பதினமூன்றே = மிகப்பெருஞ்
சிறப்பினையுடையவாகிய துறை பதினமூன்றும்.—எ-று. வென்
றோர்வினக்கம் முதலிய மூன்றும் ஒழிந்தனவெல்லாம் இருவர்க்
கும் பொதுவாய்வருமென்பது தோன்றக் கழிபெருஞ்சிறப்பென்
றார். இனி இயங்குபடையரவமெனவே இயங்காத வின்றாநொலி
முதலியனவும் கொள்க. இத்திணைக்குப் பலபொருள் ஒருங்கு
வந்து ஒருதுறைப்படுத்தலுக்கொள்க. அவை;—கொற்றவைநிலையுங்
குடைநாட்கோளும் வாணாட்கோளும் படையெழுச்சி கண்டோர்
கூறுவனவும் பகைப்புலத்தார் இகழ்வும் இவைபோல்வன பிறவும்
இயங்குபடையரவமாய் அடங்கும். நிகாகோடற்கு ஏவிய அரசு
ருள் நிகாகொண்டோர்க்கும் நிகாகொள்ளப்பட்டோர்க்கும் விரா
ந்த ஏகவேண்டிதலிற் குடைநாட்கோளும் வாணாட்கோளும் இன்
றியமைபாதன அன்மைபின் ஈண்டுக்கூறாபினார். அவை உழி
யஞக்குக்கூறுவது அதற்கு இன்றியமைபாமைபின். இனித் திணை
வந்த வேந்தருக் தாமும் பொலிவெய்திய பாசறைநிலை கூறலும்
அவர் வேற்றுப் புலத்திறுத்தலின் ஆண்டுவாழ்வோர் பூசலிழைத்
தலின் இரிந்தோடப் புக்கிருந்த கல்லிசைவஞ்சி முதலியனவும் வய
க்கலெய்திய பெருமைப்பாற்படும். திணைவேண்டாச் செருவெ
ய்தி நாடகவழக்கு; திணைவேண்டுதல் உலகியல்வழக்கு. “கீபே
புறவினல்ல லன்றியும் பிறவும்” என்றும் புறப்பாட்டும் “வன்னி
போர்ப்படர்ந்த” என்றும் புறப்பாட்டும் முதலியன திணைவஞ்சி
என்பார்க்கு அவை மேற்செலவின்கண் அடங்காமையிற் பாடாண்
டிணையெனப்படுமென்றுரைக்க. இனி மேற்செல்வான் மீண்டு
வந்து பரிசில் தருமென்றல் வேத்தியலன்றாகலிற் பரிசிலர்க்குக்
கொடுத்தலும் படைக்கலமுதலியவற்றோடு கூறினார். இனித் கடி
மரத்தமதலுக்கனிதும் மாவுக் துறைப்படிவனவற்றைக் கோற
லும் புறஞ்சேரிறைச்சுதிதலும் முதலியனவும் அடுத்தார்க்கட்ட
கொற்றத்தின்பாற்படும். அது கருவூரிடைச் சேரமான் யானையெ
றிந்தாற்போல்வன. இனிப் புண்பட்டோரை முன்னர்ச்செய்த
படைவலங்கூறி அரசராரினும் உழையராரினும் புகழ்வனபோல்
வனவுக் தமிழ்ச்சிப்பாற்படும். இதனை முதுமொழிவஞ்சி என்பர்.
ஆண்டுக் கொடுத்தல்முற்கூறிய கொடையாம். இத்தமிழ்ச்சியை
அழிபுகர் புறக்கொடை அயில்வானோச்சாமைபினெனின் அது
ஒருவன்ருக்கிய பெருமைப்பாற்படுமென்றுணர்க. இச்சூத்திரத்து

ஆன் எல்லாம் இடைச்சொல். இது செவ்வெண்ணிலும்மை எண்ணிய இடைபிட்டுக்கொண்டது. இனி ஏனையவற்றிற்கும் ஆன் உருபுகொடுத்து அதற்கேற்பப் பொருள்கூறலும் ஒன்று. (அ)

கசு. உழிகுளு தானே மருதத்துப் புறனே.

இது உழிகுளுத்தினை அகத்தினைபுண் மருதத்திற்குப் புறமாமென்மின்றது. (இ-ள்.) உழிகுளு தானே = உழிகுளு யென்று கூறப்பட்ட புறத்தினை: மருதத்துப் புறனே = மருதமென்று கூறப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறமும். — ஏ-று. இருபெருவேந்தர் தம்முன் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற்காற்றாது போய் மதிலகத்திருந்த வேந்தன் மதில் பெரும்பான்மைபும் மருதத்திடத்ததாகலானும், அம்மநிலி முற்றவோனும் அந்நிலத்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயில்வேண்டத் திறவாது அடைத்திருத்த ஒப்புமைபானும், உள்ளிருத்தவனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல் இதற்கும் பெரும்பொழுது வணாவின்மைபானும், சிறப்பொழுதும் விடற்பயகாலமே போர்செய்தற்குக் காலமாதலானும் உழிகுளு மருதத்திற்குப் புறமாயிற்று. மருதநிலத்த மதிலாதல் “அகனாடு புக்கவ ரருப்பம் வெனயி” யெனப் புறப்பாட்டிற் கூறியவாற்றானும், “புகழ்க்கு திரிக்கழனி காப்ப னேமும் - துணங்க னுழியிற்றே” என்று மோடியின் மன்னன்” என்றதனானும் “கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாமி யகத்தார்- நிலைக்கெளிதா நீர தான்.” என்ற தனானுமுணர்க. மற்று மேற்சென்றான வஞ்சிவேந்தன் என்றுமேனின் அது இருவருக் தத்தம் எல்லைக்கண் எதிர்சென்றுய்ப்பொன்றலின் வஞ்சியாகாதாயிற்று. (க)

கரு. முழுமுத லான முற்றலுங் கோடலு
மனைநெறி மாடுற் றாகு மென்ப.

இது முற்கூறிய உழிகுளுத்தினையது பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) முழுமுதல் அரணம் = வேற்றுவேந்தன் குலத்துக்கெல்லாம் எஞ்சாது முதலாய் வருகின்ற முழு அரண: முற்றலும் கோடலும் = சென்ற வேந்தன் வணத்தலும் இருந்த வேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாயின: அனைநெறி மாயிற்று எனப் = இரண்டு வழியாகிய இலக்கணத்தை உடைத்து அடிவழிகுளுத்தினை என்றகூறவர் புலவர். — ஏ-று. முழு அரணவது, மலையுங் காடும் நீருமல்லாத அகநாட்டுச் சேம அருமதில், அது வஞ்சனை பலவும் வாய்த்துத், தோட்டி முன் முதலி

யன பதித்த காவற்காமும் அதனுள்ளே இடங்கர் முதலியன
உள்ளுடைத்தாயிடு கிடங்கும் புறஞ்சூழ்ந்து, யவனர் இயற்றிய
பலபொறிகளு மேனைப் பொறிகளும் பதனமும் மெய்ப்புழைஞா
யிலும் ஏனைய பிறவும் அமைத்த, எழுவுஞ் சீப்பு முதலியவற்றால்
வழுவின்றமைத்த வாயிற் கோபுரமும் பிறவெந்திரங்களும் பொரு
த்த இயற்றப்பட்டதாம். இனி மலைபரணும் நிலவரணுஞ் சென்று
சூழ்ந்து நேர்தலில்லாது வார்த்த அமைத்தனவும் இடத்தியற்றிய
மதில்போல் வடிச்சிலம்பின் அரணமைத்தனவும் மீதிருந்துகளை
சொரியுமிடமும் பிறவெந்திரங்களும் அமைத்தனவும் அன்றிக் கா
ட்டரணும் நீரரணும் அவ்வாறு வேண்டுவனவும் அமைத்தனவாம்.
இவ்வனம் அடைத்திருத்தலும் அவனைச்சூழ்ந்தழித்தலும் கலி
யுழிதோறும் பிறத்தன சிறப்பில்லா அரசியலாதலின் இவை வஞ்
சமுடைத்தாயிற்று. சிறப்புடை அரசியலாவன மடித்த உள்ளத்
தோனையும் மகப்பெருதோனையும் மயிர்கூவீந்தோனையும் அடிபிறக்
கிட்டோனையும் பெண்பெயரோனையும் படைபிறத்தோனையும் ஒத்த
படைபெடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோராயுங் கொ
ல்லாது விடுதலும் கூறிப்பொருதலும் முதலியனவாம். இனி
சூருமென்றதனால் எதிர்சென்ற வேந்தன் பொருது தோற்றுச்
சென்று அடைத்திருத்தலும் உழிகளுபாம். மற்றவைவேந்தன் வளை
பாது மீளில் அவனடைத்தது உழிகளுபாகாதென்றுணர்க. (௧௦)

௬௬. அதுவே தானு மிருநால் வகைத்தே.

இது முற்கூறிய முற்றலும் கோடலும் ஒருவர் தொழி
லன்மென்பதும் முற்கூறியபோல் ஒருதறை இருவர்க்கு முரி
யவாகாது, ஒருவர்க்கு நான்குநான்காக எட்டாமென்பதும்
கூறுகின்றது. (இ-ள்.) அதுவே தானும் = அவ்வுழிகளுத்துறைதா
னும்: இருநால் வகைத்து = மதில் முற்றிய வேந்தன் கூறு நா
ன்கும் அகத்தோன்கூறு நான்குமென எட்டவகைத்து. — ஏ-று.
அது மேற்கூறுப.

௬௭. கொள்ளார் தேளங் குறித்த கொற்றமு .

முள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்புந்
தொல்லெயிற் கிவர்தலும் தோளின் பெருக்கமு
மகத்தோன் செல்வமு மன்றி முரணிய
புறத்தோ னணங்கிய பக்கமும் திறப்பட
வொருதான் மண்டிய குறுமையு முடன்றோர்

வகுபகை பேணு ராரெயி லுளப்பட்ச்
சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைத்தே.

இது முற்கூறிய காலிருதிறக்கும் பெயரும் முறையும் தொகையும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும் = பகைவர் காட்டியைத் தான் கொள்வதற்கு முன்னேயுங் கொண்டான்போல வேண்டியோர்க்குக் கொடுத்தியைக்குறித்த வேற்றியும்: தன்னை இகழ்ந்தோகையுத் தான் இகழ்ந்தோகையுங் கொள்ளான்ப. உம். “மாற்றுப் புலந்தோன்று மண்டில மாக்கன்சொல் - வேற்றுப் புலவேந்தர் வேல்வேந்தர்க் - கேற்ற - படையொலியிற் பாணொலி பல்வின்று லொன்னு - ருடையன தாம் பெற் றுவத்த.” எனவரும். “கழித்தது பொழிந்தென” என்னும் புறப்பாட்டினுள் “ஒன்னு ராரெயி லவர்கட் டாகவு - துமதெனப் பாண்ட னிறுக்கும் வள்ளியோய்” என்பதும் அது. “ஆனான்கையடுபோர்” என்னும் புறப்பாட்டும் அது. இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன் வீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது.

உள்ளியது முடிக்கும் வேத்தனது சிறப்பும் = அவ்வாறு குறித்த குறிப்பின் முடிக்கின்ற வேத்தனது சிறப்பின் அவன்படைத் தலைவன் முதலியோரும் வேற்று வேத்தன்பாற் துதுசெல்வோரும் எடுத்ததைத்தலும்: உம். “மழுவான் முனைமொய் மதிவா னகழ்தூர்க் - தெழுவான னேற்றுண்ட தெல்லா - மிழமென - மட்டயிற் கண்ணி மழவேத்தன் சீற்றத்தி - விட்டெரியா விட்ட யிகை” எனவரும். “மலையகழ்க்ருவனே கடையர்க்ருவனே - வான் பிழ்க்ருவனே வனிமாற்றுவனெனத் - தான்முன்னிய துறைபோக லின்” என்பதும் அது, மாற்றுர் மதிலும் அகழுஞ் சுட்டிக்கூற லின். “அகைகையாலும் விடுகையாலும் - நியனத் தறிதி நின் புறா மைவார் - கோற்செறி யரிச்சிலம்பிற் குறுத்தொடி மகளிர் - பொலஞ்செய் கழங்கிற் றெற்றி யாடு - தன்னார் பொருளை வெண்மணற் சிறையக் - கருங்கைக் கொல்ல னரஞ்செய் கெடுவாய - கெடுங்கை கையம் பாய்தலி னியையழித்த - விசமற் கெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறுத் - கடிமரத் தடிபு மோகை தன்னார் - கெடு மதில் வரைப்பிற் கடிமின யிம்ப - வாக்கினி திருத்த வேத்தனோ டங்குரின் - சிறுத்தார் முரசுத் தைக்க - மலைத்தனை பென்பது காணத்தக டுடைத்தே.” இது புறத்துழிகையோள்கட் துதன் அவன்சிறப்பு எடுத்துரைத்தது. “வயங்க் கொடியின் வாடிய மருங்கு - ஓயவ லுத்திப் பயலைப் பார்ப்பா - னெல்லி வந்து நில்

லாது புக்குச் - சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே - யேனீ
புஞ் சீப்பு மாற்றி - மாணவியை யானையு மணிகளைத் தனவே.”
இது தூதனாக்கேட்ட அகத்துழிகளுயோன் திறங் கண்டோர்
கூறியது. இவை புறம்.

தொல் எயிற்கு இவர்தலும் = ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாத
மதியை இற்றைப்பகல் அழித்துமென்றகூறி அழித்தற்கு விருப்பஞ்
செய்தலும்: உம். “இற்றைப் பகலு னெயிலகம் புக்கன்றிப்-
பொற்றரான் போனகங்கைக் கொள்ளாது - லெற்றங்கொ - லா
குத வெம்பசித்தி யாற லுயிர்பருகி - மாறு மறவி வயிது.” எனவ
ரும். “மறலுடை மறவர்க் கேறவிட னின்றி - கெய்போ டையவி
யப்பி பெய்வாயு - மெத்திரப் பாவை யியற்றின நிறீஇக் - கல்லுங்
கவணுங் கடுவிசைப் பொறியும் - வில்லுங் கணையும் பலபடப் பர
ப்பிப் - பந்தும் பாவையும் பசுவரிப் புட்டிலு - மென்றிவை பல
வுஞ் சென்றுசென் றெறியு - முக்தை மகளிளா யியற்றிப் பின்றை-
யெய்பெரும் பகழி வாயிற் றாக்கிச் - சுட்டல் போயின் றுயினும்
வட்டத் - திப்பாய் மகளிர் திகழ்கலம் பேர - கோக்குநர் கோக்குநர்
கொத்துகை விதிர்க்குந் - தாக்குந் தானை யிரும்பறை - பூக்கோட்
டண்ணுமை கேட்டொறுங் கலுழந்தே.” இப் பொன்முடியார்
பாட்டும் அது. இதனும் பூச்சுமுதல் பெற்றும்.

தோலின் பெருக்கமும் = அங்ஙனம் மதினமேற் சென்றுழி
மதினகத்தோர் அப்புமாரி விலக்குதற்குக் கிடுகுங் கேட்கமும்
பரிசையும் பலகையும் மிடைபக் கொண்டிசேறலும்: உம். “இரு
சுடர் வழங்காப் பெருமூ திலங்கை - கெடுத்தோ ளிராமன் கடந்த
ஞான்றை - பெண்டிடை மிடைந்த பைங்கட் சேனையிற் - பச்சை
போர்த்த பல்புறத் தண்டை - பெச்சார் மருங்கினு மெயிற் புறத்
திறத்தலிற் - கடல்கு ழரணம் போன்ற - துடல்சின வேந்தன்
முற்றிய ளோ.” எனவரும். “நின்ற புகழொழிய னில்லா அயி
ரோம்பி - பின்றுகாங் கவை லிளிவர - வென்றொளிரும் - பாண்டி
னிகாத்தோர் பணியார் பகையரணம் - வேண்டிலெனி - தென்ற
னங் வேந்து.” இதுவும் அது. அரணத்தோர் தத்தம் பதனத்து
நின்றலிற் தோல் கூறிற்றிலர். இங்ஙன்கும் முற்றுவோர்க்கே
உரியவெனக்கொங்க.

அசுத்தோன் செல்வமும் = அகத்து உழிகளுயோன் குறை
வில்லாத பெருஞ்செல்வங் கூறுதலும்: அவை படை குடி கூழ்
அமைச்சு கட்பும் நீர்நீனையும் ஏம்பப்பொருளும் ஏம்பட்டங்கடும்

முதலியவாம், உம். “பொருளின மாறப் புலிப்போத் துறையு -
மருவகா கண்டார்போ லஞ்சி - பொருபுருஞ் - செல்லா மதிலக
த்து வீற்றிருத்தான் தேர்வேந்த - செல்லார்க்கு மெல்லாங் கொ
டுத்தது.” “அனிதோ தானே பாரியது பறம்பே - கனிகொன் றுர
கின் றுவிரு முற்றினு-முழுவரு முழாநன் காங்குபய னுடைத்தே-
யொன்றே, செறியிய வெதிரின் கெல்லியை யும்மே - இரண்டே,
தீஞ்செய்ப் பலவின் பழமுற்க் கும்மே - மூன்றே, கொழங்கொடி
வன்னியின் கிழங்குவிழ்க் கும்மே - நான்கே, அனிகிற வருடை
பாய்தலின் மீதழிந்து - திணிகெடுங் குன்றக் தேன்சொரி யும்மே-
வான்க ணத்தன மயியே வானத்து - மீன்க ணத்தன சனியே
யாங்க - மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும் - புலந்தொ
றும் பரப்பிய தேரினி ராயினும் - தாளிற் கொள்ளலிற் வானிற்
ருக்கலிர் - யானறி குவனது கொள்ளு மாறே - சகிப்புரி கரம்பின்
சேதியாழ் பண்ணி - வினாபொலி கூத்தனும் விறலியர் பின்பட-
வாடினார் பாடினார் செலினே - காடுங் குன்று மொருங்கே யும்மே.”
என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் = மாறு
பட்ட புறத்தோனே அகத்தோன் செல்வத்தான் அன்றிப் போர்த்
தொழிலான் வருத்தியது கூறலும்: உம். “கலியெனப் பாய்க்த
மாடி மயியென - மயங்கும குழந்த யானையு மியம்படச் - சில
யயித் துடித்த வயவரு மென்றிவை - பலபுறங் கண்டோர் முன்னு
ளினியே - யமப்புறங் கண்ட பசும்புன் வேந்தே - மாக்களி றுதை
த்த கண்சேர் பைத்தலை - மூக்கறு நங்கிற் றுற்றயற் கிடப்பக்-
கையாக் கழற்காற் கருங்க னுடவ - குருகெழு வெருளியர் செ
றுத்தன ரார்ப்ப - மியேயறு போயின்று காண காமே - புயிர்மிகை
கொண்ட மயிர்க்கட் - டருமுர சிரங்க ளூர்கொன் குவமே.” என
வரும். இது சேரமான் பொன்முடியானையும் அரிசில்கிழாரை
யும் கோக்கித் தன்படைப்பட்டார் தன்மை கேட்டோர்க்கு அவர்
கூறியது.

திட்ப்பட ஒரு தான் மண்டிய குறுமையும் = அகத்திருத்தோன்
தன்னரணழிவு தோன்றியவழிப் புறத்துப் போர்செய்யுஞ் சிறு
மையும்: உம். “வருகதில் வல்லே விருகதில் வல்லென - வேந்த
வீடு விழுத்த தாக்காங் கிசைப்ப - தூலரி மாலை சூழக் காலிற்-
றமியன் வந்த மூதி லாளன் - வருசமங் தாங்கி முன்னின் றெறி
ந்த - வோருகக பிறும்பினத் தெயிறு பிறையாகத் - திரிந்த வாய்
வா டிருத்தாவுன் விருத்த தானே பெயர்புற னருமே.” எனவரும்.

உடன்றோர் வருபகை பேனார் ஆர் எயில் உளப்பட = புறத்
தோன் அகத்தோன்மேல் வந்துழி அவன்பகையினைப் போற்றாது
அகத்தோன் இகழ்த்திருத்தற்கு அமைந்த மதிலரன் கூறுதலுளப்
பட: உம். “மொய்வேற் கைவர் முரண்கிறத் தொய்பென-
வைபக மறிய வலிதலைக் கொண்ட - தெவ்வழி பென்றி யியரார்
மாப்ப - வெவ்வழி யாயினு மவ்வழித் தோன்றித் - தின்கு லெஃ
கின் வயவர்க் காணித் - புன்குர் மெய்பி னுராஅய்ப் பகைவர்-
பைத்தலை புதைத்த மைத்துமலி தடக்கை - யாண்டகை மறவர்
மலித்துபிறர் - தீண்ட நகாது வெந்துறை யானே.” இது அகத்
தோன் செல்வம் போற்றுதற்கு ஏதுவாகிய முழுவரன் கூறுத
லிற் செல்வத்துள் அடங்காதாயிற்று. இது பொன்முடியார் தக
ளேன் தன்மை கூறியது.

சொல்லப்பட்ட காலிரு வகைத்தே = மேலிரு கால்வகைத்
தென்று சொல்லப்பட்ட இருகால்கு பகுதியதாம் உழிகுஞ்
தனை. — எ - று. முற்கூறிய தொகையேயன்றி ஈண்டுத் தொகை
கூறினார் அக்காலிரண்டுமேயன்றி அவைபோல்வனவும் காலிரண்டு
துறை தோன்றுமென்றற்கு. அவை புறத்துவேந்தன் தன்னுடைய
யாகிய அரசனையாயினும் தன்படைத்தலைவனையாயினும் ஏவி அக
த்துவேந்தற்குத் துணையாகிய அரசரது முழுமுதலரன் முற்ற
தும் அவனதனைக் காவல்கோடலும் நிகழ்த்தவிடத்தும் இவ்விரு
கால்குவகையும் இருவர்க்குமுளவாதலாம். உம். முற்காட்டியவே
வேறுவேறுகாட்டினும் அமைபும். இத்திணைக்குப் படைபியங்கர
வழுதலியனவும் அதிகாரத்தாற் கொள்க. அது “இலங்குகொடி
மருப்பிற் கடராஅம் வார்த்து - நிலம்புடைபூ வெழுதரும் வலம்படு
குஞ்சர - மெரியலிர்க் தன்ன விரிபுனை ரூட்டிக் - கால்கினர்க்
தன்ன கடுஞ்செல் லிவுளி - கோன்முனைக் கொடியின் விரவா
வல்லோ - டுளவினை கடுக்குக் தோன்றல் பெரிதெழுக் - தருவிவி
னெலிக்கும் விரிபுனை கெடுத்தேர் - கண்வேட் டனவே முரசன்
கண்ணுற்றுத் - தழுவு மாதிரன் கல்லென வெலிப்பக் - கறங்கி
சை வபிரொடு வலம்புரி யார்ப்ப - கெடுமதி வினாளுயிற் கடி
யினைக் குண்டு - கிடங்கின் புகடபா ராண்காப் புடைத்தேள - கெ
ஞ்சபுக லழித்து நிலைதளர் பொரிது - பொல்லா மன்னர், கடுக்க-
கல்ல மன்றவிவ னீங்கிய செலவே.” எனவரும். இனித் தே
வர்க்குரியவாகிய உழிகுஞ் துறைகள் பலவுள் கூறுவராலெனின்
அவை உலகியலாகிய அரசியலாய் எஞ்ஞான்றும் நிகழ்வின்றி ஒரு
கால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வனவாகலிற் தமிழ்கூறு கல்லு

லகத்தன் அல்லவென மறுக்க.. இனி முரசுபுழிகுரு வேண்டுவா
ருளொணின் முரசுயஞ்சியுங் கோடல்வேண்டுமென மறுக்க.. இனி
ஆவியுழிகுரு முழுமுதலரணம் என்றதன்சன் அடங்கும். இனி
யகற்பிப்பவ்வெல்லாக் துறைப்பாற் படுத்திக்கொள்க. (கஉ)

கஉ. குடையும் வானு நாள்கோ ளன்றி
மடையமை யேணியிசை மயக்கமுங் கடைஇச்
சுற்றம ரொழிய வென்று கைக்கொண்டு
முற்றிய முதிர்வு மன்றி முற்றிய
வகத்தோன் வீழ்ந்த ஞாச்சியு மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யாறு
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியு மதாஅன்
றுர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மற்று
மகமிசைக் கிவர்த்தோன் பக்கமு மிகன்மதிற்
குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலமும்
வென்ற வாளின் மண்ணோ டொன்றத்
தொகைநிலை யென்னுந் துறையொடு தொகைஇ
யகைநான் முன்றே துறையென மொழிப.

இது எய்தாத தெய்தவித்தது; உழிகுருத்திணையுள் இரு
பெரு வேந்தர்க்கும் ஒன்றாய்ச்சென்று உரியவான துறை இதற்கு
முன்னர்க் கூறாமையின். (இ-ள்.) குடையும் வானும் நாள்கோள்
அன்றி = தன் ஆக்கங்கருதிக் குடி புறங்காத்த ஓம்பற்கெடுத்த
குடைகாட்கொள்ளுதலும் அன்றிப் பிறன்கேடு கருதி வானுட்கொ
ள்ளுதலும் அன்றி: புறத்தோன் புதிதாக அகத்தே புருதற்கு
காட்கொள்ளுமென்க, தன்னுட்டினின்றும் புறப்படுத்தற்கு காட்
கோடல் உழிறகுபெண்ப்படாதாகலின். அகத்தோனும் முற்று
விடல்வேண்டி மற்றொரு வேந்தன் வக்துழித் தானும் புறத்துப்
போதருதற்கு காட்கொள்ளும். காட்கோடலாவது காளும் ஓரை
யுந் தனக்கேற்பக்கொண்டு செல்வுழி அக்காலத்திற்கு இடைபூறு
தோன்றியவுழித் தனக்கு இன்றியமையாதனவற்றை அத்திசை
கோக்கி அக்காலத்தே முன்னே செல்லவிடுதல்: உம். “பகடுநி
ப்ப தென்கோலோ பான்மதியென் றஞ்சி - பிகலரைத் துள்ளவ
ெல்லா - மகாலிப-விண்டஞ்சு மென்ன விரிந்த குடைகாட்கொள்-
கண்டஞ்சிச் சிம்பினித்தார் கண்.” இது புறத்தோன் குடைகாட்
கோள். “சூன்ருயர் திக்கன்போற் கோற்றக் குடையொன்று-

நீண்டவர் வாயிற் புறநிலப்ப-வொன்றார் - விளங்குறவுப் பங்குடை
விண்மீன்போற் றோன்றித் - துளங்கினவே தோற்றங் குவிந்து.”
இது அகத்தோன் குடைகாட்டுகோள். “தொழுது விழாக்குறைக்
குத் தொல்கடவுட் பேணி - யழுது விழாக்கொள்வ ரங்கோ - முழு
தனிப்போன் - வாணுட்கோள் கேட்ட மடந்தைவர் தம்மமிழ் - நீணு
ட்கோ னென்று நினைந்து.” இது புறத்தோன் வாணுட்கோள்.
“முற்றரண மென்னு முகிலுருமுப் போற்றோன்றக் - கொற்றவன்
கொற்றவா னுட்கொண்டான் - புற்றிழிந்த - காகக் குழாம்போ
னமிங்கின வென்றாங்கொல் - வேகக் குழாக்களிற்று வேந்து.”
இது அகத்தோன் வாணுட்கோள்.

மடையமை ஏனியிசை மயக்கமும் = மீதிபலகையோடும்
அடுத்தச் செய்யப்பட்ட ஏனியிசைநின்று புறத்தோரும் அகத்தோ
ரும் போர்செய்தலும்; உம். “சேனையர் ஞாயிற் நிணிதோளா
னேற்றவு - மேணி தவிரப்பாய்ச் தேறவுறுப் - பாணியாப் - புள்ளிற்
பரந்து புகல்வேட்டார் போர்த்தொழிலோர் - கொள்ளற் கரிய
குறும்பு.” இது புறத்தோர் ஏனியமக்கம். “இடையெழுவிற்
போர்வினங்கும் யானையோர் போலு - மடையமை யேணி மயக்
கிற் - படையமைந்த - ஞாயில் பினம்பிறக்கித் தூர்த்துப் ககரோர்
க்கு - வாயி லெவனாங்கொல் மற்று.” இது அகத்தோர் ஏனியமக்
கம். இனி இரண்டும் ஒருங்கு வருதலுங்கொள்க; உம். “பொரு
வரு முதுரிற் போர்வேட் பொருவற் - கொருவ னுடன்றெழுந்த
காலை - பிடுவரு - மன்னொடு சார்த்தி மதில்சார்த் தியவேணி-
வின்னொடு சார்த்தி விடும்.” எனவரும்.

கடைஇச் சுற்று அமர் ஒழிப வென்று கைக்கொண்டு முற்றிப
முதிர்வும் = புறத்தோன் தன்படையைச் செலுத்திப் புறமதிலிற்
செய்யும் போரின்றாக அகத்தோன்படையை வென்று அப்புறமதி
லைக் கைக்கொண்டு உண்மதிலை வளைத்த விளைமுதிர்ச்சியும், அகத்
தோன் தன்படையைச் செலுத்திப் புறமதிலிற்செய்யும் போரின்
றாகப் புறத்தோன் படையைத் தன்னி வென்று அப்புறத்துமதிலைக்
கைக்கொண்டு வளைத்த விளைமுதிர்ச்சியும்; உம். “கடல்பரந்து
மேருச்சூழ் காஸம்போற் சென்றோர் - கொடிமதிலைக் காத்தோ
கைக் கொல்லக் - கடலெதிர் - தோன்றாப் புலிபோ ஸரண்மறவர்
தெக்கைநீந்தார் - மான்தோன் முதுர் வரைப்பு.” இது புறத்
தோன் முற்றிய முதிர்வு. “ஊர்சூழ் புரிசை புடன்கூழ் படைமா
யக் - கார்சூழ்நுள் றன்ன கடைகடந்து - போர்மறவர் - மேகமே

போலெயில் சூழ்த்தார் விலங்குகள் - றுகஞ்சேர் தோன்கொட்டி
யார்ந்து." இது அகத்தோன் முற்றிய முதிர்வு.

அுன்றி முற்றிய அகத்தோன் வீழ்த்த நொச்சியும் = புறமதி
விலன்றி உன்மதிம்கட் புறத்தோன் முற்றப்பட்ட அகத்தோன்
விரும்பிய மதின்காவலும், அவன் காத்தலன்றித் தான் சூழப்
பட்ட இடத்திருத்த புறத்தோன் போர்செய்தலை விரும்பிய உளத்
தைக் காத்தலும் : கொச்சியாவது காவல்; இதற்கு நொச்சி ஆண்
யிச் சூழ்தலுங்கொள்க. அது மதியின்காத்தலும் உள்ளத்தைக்கா
த்தலுமென இருவர்க்குமாயிற்று. இக்கருத்தானே "கொச்சிவே
லித் தீத்தலும்கை" என்றார் சான்றோரும். உம். "இருகன்றி
வென்றிறுத்த வீற்றாப்போற் சேரி - பொருதன் பதிகற் குழி
யப் - புரிசையின் - வேற்றாணங் காத்தான் விறல்வெய்ப்போன்
வெஞ்சினத்துக் - கூற்றாணம் புக்கதுபோற் கொன்று." இது
அகத்துழிகுயோன் எயில்காத்த கொச்சி. "தாய்வாங்கு கின்ற
மகனாத் தனக்கென்று - பெய்வாங்கி யன்னதோர் பெற்றித்தே-
வாய்வாங்கு - வெல்படை வேத்தன் விரும்பாதா ருமுற்றிக்-
கொல்படை வீட்டுங் குறிப்பு." இது புறத்தோன் மனங்காத்த
கொச்சி. "மணிதுணைக் தன்ன மாக்குர வெச்சிப் - போதுவிரி
பன்மா னுன்னுஞ் சிறத்த - காத னன்மா நீமற் - நிசினே - கடி
புடை வியனகர்க் காண்வரப் பொலித்த - தொடியணி மகனி ரங்கு
றுங் மிடத்திக் - காப்புடைப் புரிசை புக்குமா நழித்தலி - னார்ப்
புறம் கொடாஅ செடுத்தகை - பீடுகெழு சென்னிக் கிழமைபு கின
தே." இது சூழ்ந சொச்சியைப் புகழ்த்தது.

மற்று அதன் புறத்தோன் வீழ்த்த புதுமைபாலும் = இடை
மதியின்க் காக்கின்ற அகத்துழிகுயோன் கின்ற இடத்தினிப்
பின்னை அம்மதிலின் புறத்திருத்தோன் விரும்பிக்கொண்ட புதுக்
கோளும், அங்கனம் புறத்தோன் கொண்ட அவிடத்தினிப் பின்
னைபகத்தோன் தான் விரும்பிக்கொண்ட 'புதுக்கோளும் : பிற்
பட்டதுவிற்குப் புறத்தோன் அதனையென மாற்றிப் பொருள்
கொள்க. முன்னர்ப் புறமதிலின் போர்போல இடைமதிலினும்
போர் கூறினார். உம். "வெஞ்சின வேத்த னெயில்கொள் விரும்
பியக்கா - லஞ்சி யொதுங்காதார் யார்பாவர் - மஞ்சகூழ் - வான்
ஞெய் புரிசை பொதியு மடக்கின - வான்ஞே ரடக்கம்போ லா
ங்கு." இது புறத்தோன் வீழ்த்த புதுமை. "தாக்கெற்குப் பேருக்
தகப்போன் மதியகத் - துக்க முடையோ ரொதுங்கியுங் - கார்க்க-

விடிபுறப் பட்டாக் கெதிரோற்றார் மாற்று-ரடிபிறக் கேடு மரிது.”
இது அகத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை.

நீரிச் செரு வீழ்ந்த பாசியும் = கொண்ட மதிலகத்தை விட்டுப் போகாத புறத்தோரும் அவரைக் கழியத் தாக்கல் ஆற்றாத அகத் தோரும் எயிற்புறத்து அகழின் இருகளையும்பற்றி நீரிடைப் படர்ந்த நீர்ப்பாசி போன்று அக்கிடங்கின்கட் போகாவிரும்பின பாசியும்: பாசிபோல் நீங்காமல் நிற்கலிற் பாசியென்றார். உம். “பொலஞ்செய் கருவிப் பொறைமீப் பிணனாய் - நிலத்திடர் பட்டதின் ருயிற் - கலங்கமர்மேல் - வேத்தமர் செய்யும் விரகென்னும் வேன்மறவர் - நீத்துநீர்ப் பாய்புலிபோ வின்று.” இது இருவர்க்கும் ஒக்கும். வேறு வேறு வருமெனினும் காண்க.

அதானது ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும் = அம்மதிப்புறத்தன்றி ஊரகத்துப் போகா விரும்பிய அப்பாசிமறனும்: பாசியென்றார், நீரிற் பாசிபோல இருவரும் ஒதுங்கிபுக் தூர்ந்தும் பொருதலின். உம். “மறகாட்டுத் தங்கலவர் மைந்தறிபு மாதர்-பிறகாட்டுப் பெண்டிர்க்கு கொத்தா - கொறிதொறும்போய் - நீர்ச் செறி பாசிபோ விங்காது தங்கோமா - ஊர்ச்செரு வற்றுகைக் கண்டு.” இது புறத்தோன் பாசிமறம், “தாத்தங் கடைதோறுஞ் சாய்ப்பவு மேல்விழுந்த - வேந்தன் படைபிணத்து வீழ்தலா-னுக்கு - மதுக்கமழுந் தார்மன்னர்க் குன்றார் மறகிற் - பதுக்கை யும் வேண்டாதாம் பற்று.” இஃது அகத்தோன் பாசிமறம்.

அகமிசைக்கு இவர்க்தோன் பக்கமும் = புறஞ்சேரிமதிலும் ஊர்மதிலும் அல்லாத கோயிற் புரிசையிசை ஏறிநின்று போர் செய்ததற்குப் பரத்துசென்ற கூறுபாடும்: உம். “வாயிற் கிடங் கொடுக்கி மாற்றினார் தம்பினைத்தாற் - கோயிற் கிடங்கொடுக்கிக் கோன்மறவர் - ஞாயிற் - கொடுமுடிமேற் ரூப்புற்றார் கோவேத் தர்க் காக - கொடுமுடிதாய் கோட வினைத்து.” இது புறத்தோன் அகமிசைக்கிவர்தல். “புற்றுறை பாம்பின் விடகோக்கம் போனோ க்கிக் - கொற்றுறை வாய்த்த கொடுவேலோர் - கொற்றவ - ஞொயில்மேற் றேன்றினா ரத்தரத்துக் கூடாத - போரொயின்மேல் வாழ வுணர் போன்று.” இது அகத்தோன் அகமிசைக்கிவர்தல்.

இகன் மதிற் குமீடு கொண்ட மன்னும் மங்கலமும் = அங் கனம் இகல்செய்த மதிற்கன் ஒருவர் ஒருவரைக்கொன்று அவன் முடிக்கலம் முதலியன கொண்டு, பட்ட வேந்தன் பெயரானே முடிபுனைத்து நீராடும் மங்கலமும்: உம், “மழுவாளான் மன்னர்

மருங்குத்த மால்போ - லெழுவாளங் கைக்கொண்ட போழ்தி -
 னெழின்முடி - ஞடாச்சீர்க் கொற்றவனுஞ் சூழினுள் கோடியர்க்
 கே - ஸடார்கா டெல்லங் கொடுத்தா." இது புறத்தோன் மண்
 னும் மங்கலம். "வென்றி பெறவந்த வேந்தை யிகன்மதில்வாய்க் -
 கொன்று ருடுமி கொளக்கயடு - தன்பால் - விருத்தினர் வந்தார்
 க்கு விண்விருந்து செய்தான்-பெருத்தகையென் னுர்த்தார் பிறர்." இது
 அகத்தோன் மண்ணும் மங்கலம்.

வென்ற வானின் மண்ணோடு ஒன்ற = இருபெருவேந்தருள்
 ஒருவன் ஒருவன் வென்றுழி அங்கனம் வென்ற கொற்றவாளி
 னைக் கொற்றவை மேனிதத்தி கிராட்டுதலோடே கூட : உம்.
 "சேற்றவர் செங்குருதி பாடற்கு வான்சேர்ந்த - கொற்றவை
 மற்றியவயுள் கொள்ளுங்கொள் - முற்றியோன் - பூவொடு சாந்
 தும் புறையவி செய்க்கறைத்த - தேவொடு செய்தான் சிறப்பு." இது
 புறத்தோன் வான்மங்கலம். "வருபெரு வேந்தற்கு வான்
 கொடுத்த மற்றை - யொருபெரு வேந்தற்கு நீந்தா - னொரு
 உன்பா - விவடிவகிற் பெற்ற விகற்கியேற் றாந்திவா எவ்வுலகிற்
 போய்ப்பெறுங்கொ ளாக்கு." இது அகத்தோன் வான்மங்கலம்.
 ஒன்றென முடித்தலான் இருவரவேற்குஞ் சிறபான்மை மண்ணு
 தல் கொள்க. "பிறர்வேல் போலா தாகி யிவ்வுர் - மறவன் வேலே
 பெருத்தகை புடைத்தே - விரும்புற நீரு மாடிக் கலத்திடைக் - ஞா
 ம்பைக் கூடாக் கிடக்கினுங் கிடக்கு - மங்கல மகளிரோடு மாலை
 ஞட்டி - யின்ஞா விரும்பை பாழெடுத்தி யியம்பத் - தெண்ணிப்
 படுவின்னத் தெருவினுந் திரிந்து - மண்முழு தழுங்கச் செல்லினுஞ்
 செல்லுமாங் - கிருங்கடற் றுனை வேந்தர் - பெருக்களிற்று முகத்
 திவஞ் செலவா னுதே." எனவரும்.

தொகை நீயி என்னுந் துறையோடு தொகைது = அவ்வா
 ண்மங்கலம் நீகழ்த்த பின்னர் இருவருள் ஒருவர் பரந்து பட்ட
 படைக்கெல்லாஞ் சிறப்புச் செய்வான் ஒருங்கு வருகனைத் தொ
 குத்தல் என்னுந் துறையோடு முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து :
 உம். "கதிச்சுருக்கி யப்புறம்போங் காய்கதிப்போல் வேந்தை
 யெதிச்சுருக்கி யெத்தெயில்பா ழாக்பே - பதியிற் - பெயர்வான்
 ரெகுத்த படைத்துணைப் பின்னு - முயர்வான் குறித்த துலகு." இது
 புறத்தோன் தொகைநீயி. "தலைவன் மதில்குழந்த தார்
 வேந்தர்க் கொன்று - வியவன் வியசுருக்கி யாங்கு - நீயிவிருத்த
 தண்டத் தலைவர் தலைக்கட வீற்றிருந்தா - னுண்டற்ற சோற்றோ
 சொழிந்தா." இது அகத்தோன் தொகைநீயி.

வகைதால் மூன்றே துறை என மொழிப = அங்ஙனம் ஒன்று இருவகைப்பட வந்து பன்னிரண்டேயாம் உழிகளுத்துறை என்று கூறுவர் ஆசிரியர். — எ.து. முற்றியுங் கோடையுங் இருவகையென்றார். துறையென்றதனால் அவற்றின் பகுதியாய் வருவனவும் அத்துறைப்பாற் படுத்தக் : உறைபரை அறைத்து நாட்கொள்க என்றதும் அவர் அரசர்க்கு உகாப்பனவுங் குடைச் சிறப்புக் கூறுவனவும் முரசு முதலியன நாட்கோடலும் பிறவுங் குடைநாட் கோடலாய் அடங்கும். இது வானுட்கோடற்கும் ஓக்கும். பொருவார்க்கும் அல்லுழிப்போவார்க்கும் குடை பொதுவாகலின் முற்கூறி மேல்வருகின்ற போர்த்தொழிற்கே சிறத்தலின் வானினைப் பிற்கூறினார். இவை போர்த்தொழிற்கு ஏதுவாகலின் முற்கூறினார். எயிலுட் போதலும் புட்போல உட்பாய்தலும் ஆண்டுப் பட்டோர் துறக்கம் புருதலும் பிறவும் பாசிமறத்தின்பாற்படும். ஏறத்தோட்டியுங் கதவும் முதலியன கோடல் அகமிசைக்கு இவர்க்தோன் பக்கத்தின்பாற்படும். படியும் முதலியன கூறல் குடியிகொண்ட மன்னும் மங்கலத்தின்பாற்படும். புறத்தோன் இருப்பிற் தொகைநிலைப்பாற்படும். “துறையென மொழிப” என எல்லாவற்றையுங் துறையென்று கூறுகின்றவர் தொகைநிலையென்னுங் துறையெனத் தொகைநிலையை வித்தோறினார், அது பலவாகாது இரண்டு துறைப்பட்டி வேறுவேறு துறையாம் என்றற்கு. அது துறைபத்தொகைநிலைபோல் இருபெருவேந்தரும் உடன்கீழ்த்தலுஞ் சிறுபான்மை உளதாமென்றனாக. எதிர்செல்லாதடைத்திருந்தோன் புறப்பட்டுப்படுதல் சிறுபான்மைபாதலின் இதனையும் வேறோர் துறையாக்கிப் பதினமூன்றென்றாராயினார். உம். “அறத்துறைபோல லாபியில் வேட்ட வரசர் - மறத்துறையு மின்னது மன்னோ - நிறைச்சுடர்க - னொன்றி புலாப் பகல்வா பொக்க வொளிதேய்த்தாக - கின்றவர் வீழ்த்தா மெதிர்ந்த.” எனவரும். இது வேறுவேறுவருதலுஞ் சிறுபான்மை, இன்னுங் துறையென்றதனானே புறத்தோன் கயகவித்ததலுந் தொகைநிலைப்பாற்பட்டுழி அகத்தோர்க்குச் செல்லாமைகொள்க. அது “மதியேர்வென்குடை” என்னும் புறப்பாட்டினுள் “வெள்ளைவாரும் கொள்ளும் வித்தம் - வைக லுழவ வாழிய பெரிதெனச் - சென்றியா னின்றனெ னாக” எனவரும். ஒன்றென்றதனால் அகத்தோன் வான்மன்னுதல் சிறுபான்மை என்றுகொள்க. இனி மகன்மறத்தோன் மதியை முற்றுதன் மகட்பாட்காஞ்சிக்கன் அடங்கும். பாணியுங் குதிரையும் மதிற்போர்க்குச் சிறத்தன அன்மை

யிற் கொள்ளாவினார். “சாடியிகெத்து பிறக்கடியிடுதலும் கே
ம” என்பதனாலும் உணர்க. (கௌ)

க.க. தும்பை தானே செய்தலது புறனே.

இது தும்பைத்தின்ன அகத்தின்னையுள் இன்னதற்குப் புறனாமெ
ய்கின்றது. இதுவும் மைத்துபொருளாகப் பொருதலின் மன்னி
டைவீடாகப் பொரும் வந்திக்கும் மதிலிடைவீடாகப் பொரும்
புறிகளுக்கும் பிற்குறினார். (இ-ள்.) தும்பைதானே செய்தலது
புறனே = தும்பையென்றும் புறத்தின்னே செய்தலெனப்பட்ட அகத்
தின்னக்குப் புறமும். எ-து. தும்பையென்பது சூழும் பூவினார்
பெற்றபெயர். செய்தற்குரிய பெருமணலுலகம்போலக் காலும்
மையுங் கழனிபுயல்லாத தளரும் மணலும் பொருகளமாக வேண்டு
தலானும் பெரும்பொழுது வகைவின்கையானும் ஏற்பாடு போர்த்
தொழில் முடியுங் காலமாதலானும் இரக்கமும் தலைமகட்கே பெ
ரும்பான்மை உளதாயவாறுபோலக் கணவனை இழந்தார்க்கன்றி
வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும் அவ்வீரர்க்குறிப்பின் அருள்பற்றி ஒ
ருவர் ஒருவனாகோக்கிப் போரின்கண் இரங்குபவாகலானும் ஒருவ
ரும் ஒழியாமற் பட்டுழிக் கண்டார் இரங்குபவாகலானும் பிறகா
தலுங்களானும் செய்தற்குத் தும்பை புறனாயிற்று. (கசு)

எஃ. மைத்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப.

இது அத்தும்பைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) மைத்து பொருளாக வந்த வேந்தனை = தனது உலியின
உலகம் மிக்கதலே தனக்குப் பெறுபொருளாகக் கருதி மேற்செ
ன்ற வேந்தனை : சென்று தலையழிக்குஞ் சிறப்பிற்றென்ப = அங்
கணம் ஒத்தும் வேந்தனும் அவன் கருதிய மைத்தே தான் பெறு
பொருளாக எதிர்சென்று அவனைத் தலைமையிடுக்குஞ் சிறப்பி
னையுடைத்து அத்தும்பைத்தின்ன என்றுசொல்லுவர் ஆகரியர்.
—எ-து. வரல் செலவாதல் “செலவிலும் வரவிலும்” என்பதன்
பொதுவிதியைக் கொள்க. மைத்துபொருளாக என்பதனை வந்த
என்பதற்குஞ் சென்று என்.தற்குப் கூட்டுக, அஃது இருவர்க்
கும் ஒத்தலின். எனவே, இருவரும் ஒருகனத்தே பொருவாராயி
ற்று. இது வேந்தனைத் தலைமையாக் கூறினாலும் ஏனையோ
ர்க்குங் கொள்க, அஃது அத்தற்குரியவரலின். இத்தனைச் சிற
ப்பிற்றென்பதனான் அத்திற் திரிந்த வஞ்சகமாய் கொல்

வனவுக் தேவராத் பெற்ற வரங்களாத் கொள்வனவுக் கடைபூழிக்
கட் தோன்றிய ஆதலிற் சிறப்பிலவாம்; அகையுஞ் சிறபான்மை
கொள்க. (கரு)

எக. கணையும் வேலுங் துணையுற மொய்த்தலிற்
சென்ற வுயிரி னின்ற யாக்கை
யிருநிலத் தீண்டா வருநிலை வகையோ
முருபாத் பட்ட வொருசிறப் பின்றே.

இது தம்பைக்காவதோர் இலக்கணக் கூறுதலின் எய்தியத
ன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) கணையும் வேலுங்துணை
யுற மொய்த்தலின் = பலரும் ஒருவனை அனுமிப் பொருதற்கஞ்சி
அகல நின்று அம்பாளெய்தும் வேல்கொண்டெறிந்தும் போர்
செய்ய அவ்வம்பும் வேலும் ஒன்றோடொன்று துணையாகத் தீன்
மொறு செறிதலின் : சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை = சிறிதொ
ழியத் தேய்த்த உயிரானே தளங்காது நிறைநின்ற உடம்பு :
இருநிலத் தீண்டா யாக்கை அருநிலை வகையோடு = வாளுக் திதி
ரிபு முதலியவற்றால் ஏறண்ட தனியேயாவியனும் உடலேயாவியனும்
பெரிய நிலத்தைத் தீண்டாதெழுத்து ஆமும் உடம்பினது பெறற்
கரும் நிலையுடைத்தானிய கூறுபாட்டோடே கூடி : இருபாற்பட்ட
ஒருசிறப்பின்று = இரண்டு கூறுபட்ட ஒரு சிறப்பிலக்கணத்தை
யுடைத்து முற்கூறிய தம்பைத்தினை. — எ-று. எனவே, முற்
கூறிய மைத்துபொருளாகப் பொருதலினும் நின்றயாக்கை சிறத்
தலும் இருநிலத் தீண்டா யாக்கை அதனின் சிறத்தலும் கூறிரார்.
இது திணைச்சிறப்புக் கூறியது. மொய்த்தலினென்றது யாக்
கைபற்றாடவேண்டுதலிற் கணையும் வேலுமன்றி வான்முதலியன
ஏதுவாகக்கொள்க. பிற்கூறியதற்கு அட்டை அற்றுழியும் ஊரு
மாறுபோல் அலீகனிற அற்றுழியும் உடம்பாடுதலின் அட்டைபாட
லெனவும் இதனைக்கூறுப. இனி மேற்றுகை கூறுகின்றது மை
த்துபொருளாக வந்ததஞ் சென்றதுமாகிய பொது இலக்கணத்
திற்கே என்றுணர்க. நிகாகொள்ளப்பட்டோன் பொருகளைச்
சூறித்துப் போர்செய்தலும் அவன்களங்குறித்தது பொறுது
நிகாகொண்டாறும் களங்குறித்துப் போர்செய்தலும் வெட்சிப்
புறத்துத் தம்பையாம். வஞ்சியுள்ளும் விழுப்புண்பட்ட வீரரை
கோக்கி வேத்தற்குப் பொறுமை நிகழ்ந்து தறக்கம் வேண்டுழி.
நிகழ்த்த தம்பையும் வஞ்சிப்புறத்துத் தம்பையாம். முற்றப்

பட்டோனெ முற்றமிடுத்தற்கு வேளோர்வேந்தன்வத்துழி அவன்
புறம்போந்து களங்குறித்துப் போர்செய்யக் கருததலும் அவன்
களங்குறித்துழிப் புறத்தோளும் களங்குறித்துப் போர்செய்யக்
கருததலும் உழிகொடுப்புறத்துத் தும்பையாம். இவையெல்லாம்
மன்னாசையும் ஆரங்கோடலுமன்றி மைத்துபொருளாகச் செ
ன்று துறக்கம் வேட்டிப் பொருத் தும்பைச்சிறப்புக் கூறிற்று.
மேற்காட்டித் துறைகளெல்லாம் இச்சூத்திரத்துக் கூறிய இரண்
டர்குமன்றி மைத்துபொருளாயதற்கேயாமென்றுணர்க. உம்.
“கெடுவேல் பாய்த்த மார்பின் - அடல்வன் போந்தையி னிற்கு
மோர்க்கே” “எய்போற் கிடந்தா னென்னேறு” எனவருவன கண்
டும் வேலும் மொய்த்துநின்றன. கிடந்தானென்புழி நிலத் தீண்
டாவகையின் நின்ற யாக்கையாயிற்று. “வான்றுறக்கம் வேட்
டெழுத்தார் வாண்மறவ னென்பதற்குச் - சான்றுரைப்ப போன்
றன தங்குறை - மான்றோர்மேல் - வேத்து தலைபணிப்ப விட்ட
யுவிர்விடாப்- பாய்த்தன மேன்மேற்பல.” இது வஞ்சிப்புறத்துத்
தும்பையாய் இருநிலத் தீண்டாவகை. “பருதிவேன் மன்னர்
பலர்காணப் பற்றார் - குருதிவான் கூறிரண்டு செய்ய - வொரு
துணி - கண்ணிமைபா முன்னங் கடிமதினன் வீழ்ந்ததே - மண்
னதே மண்ணதே பென்று.” இது உழிகொடுப்புறத்துத் தும்
பையாய் இருநிலத் தீண்டாவகை. இது திணைக்கெல்லாம் பொது
ஆன்மையிற் திணையெனவும் படாது; திணைக்கே சிறப்பிலக்கணமா
தளிற் துறைபெனவும் படாது; ஆயினும் துறைப்பொருள் நிகழ்
ந்து கழித்தபிற் கூறியதாமென்றுணர்க. (கசு)

எஉ தானை யானை குதிரை யென்ற

நோன ருட்கு மூவகை நிலையும்

வேன்றிமிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி யொருவன்

ரூன்மீன் டெறிந்த தார்நிலை யன்றியு

மிருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமு

மொருவ னொருவனை யுடைபடை புக்குக்

கூழை தாங்கிய வேருமையும் படையறுத்துப்

பாழி கொள்ளு மேமத் தானங்

கனிநெறித் தெதிர்ந்தோர் பாடுங் கனிற்றொடு

பட்ட வேந்தனை யட்ட வேந்தன்

வானோ ராடு மமலையும் வாள்வாய்த்

திருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமு
மொருவரு மொழியாத் தொகைநிலை கண்ணுஞ்
செருவகத் தீதைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ
யொருவன் மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
பல்படை யொருவற் குடைதன்ன மற்றவ
னொள்ளான் வீசிய நூழிலு முளப்பட்டு
புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே.

இது மைத்துபொருளாகிய தும்பைத்தினைக்குத் துறை இளைத்தென்கின்றது. (இ-ள்.) தானே யானே குதிரை என்ற கோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும் = தானேநிலை யானேநிலை குதிரைநிலை என்ற சொல்லப்பட்ட போர்செய்தற்கு ஐற்று அரசர் தலைபனிக்கும் மூன்றுகூறுபாட்டின்கண்ணும் : கோனார் உட்குவனெனவே கோனார் உட்காது நிற்பாராயிற்று. அவர் போர்க்கண்டு சிறப்புச்செய்யுந் தேவரும் பிணத்தின் பெண்டிரும் படைபாளர்தாயரும் அவர் மனைவியருங் கூத்தரும் பாணரும் பொருளரும் விறலியருங் கண்டோரும் பிறகுமென்று கொள்க. தறக்கம்புகு வேட்கையுடைமையிற் காலாளை முற்கூறிப், பின்னை மதத்தார் கதஞ்சிறந்து தானும் போர்செய்யும் யானையைப் பிற்கூறி, மதஞ்சிறவாயையிற் கதஞ்சிறவாத குதிரையை அதன்பிற் கூறினார். குதிரையானன்றித் தேர் தானே செல்லாமையிற் தேர்க்கு மறயின்றென்று அது கூறாராயினார். நிலையென்னுது வகையென்றதனால் அம்முன்று நிலையுந் தாமே மதஞ்சிறப்பப் பொருதுவீழ்தலும் அரசனேவலிற் தானேபொருதுவீழ்தலும் யானையுந் குதிரையுந் ஊர்க்காராவலிற் பொருதலும் படைபாளர் ஒருவரொருவர் நிலைகூறலும் அவர்க்கு உதவனுமென இப்பகுதியெல்லாம் கொள்க. இனி இவைதாமே கறுவுகொண்டு பொருவுழித் தானேமறம் யானேமறம் குதிரைமறமென்று வெவ்வேறுபெயர்பெறமென்று கொள்க. இனித் தாயர் கூறுவன மூதின் மூல்லைபாம்; மனைவியர் கூறுவன இல்லான் மூல்லைபாம்; கண்டோர் கூறுவன யல்லான்மூல்லைபாம்; பாணர் கூறுவன பாண்பாட்டாம். சீவை கூறி ஏனைக்கூத்தர் முதலி போர் கூறுவன கூறார்; மனஞெகிழ்ந்து பொருவாரமுளர், அவை ஓரோர் தறையாக முதலுந்கண்வழங்காமையினாலும் அவற்றிற் கு வநீர்பறையின்மைபாலும் இவர் தானேநிலையென அடக்கினார். இச்சிறப்பான் இதனை முற்கூறினார். அத்தானே குடிய

பூக்கூறலும் அதனெழுச்சியும் அவரும் அதற்கரசன் செய்யுஞ்
சிற்றும் அதனெக்கண்டு இடைவின்றோர் போனாவிலக்கலும் அவன்
அதற்குடையபாமைப் போர்துணிதலும் அத்தானையுள் ஒன்றற்
விராவும் அதற்குத் தலைவனாகவுத்தலும் வேந்தன்சுற்றத்தா
னாயு அனாவந்த அரகையும் ஏத்துவனவும் தும்போர் ஏனைநாட்
டென்றலும் இருபெருவேந்தரும் இன்னவாறு பொருதுமென்று
கையெறிதலும் போல்வனவெல்லாம் இத்துறைப்பாற்படும். உம்.
“கார்கருதி நின்றதிருங் கெனவை விழுப்பனையான் - சோர்குருதி
குழா விலனெனப்பப் - போர்கருதித் - துப்புடைத் தும்பை மயிற்
தான் துளையுசி - வெப்புடைத் தானெயெம் வேந்த.” இதுபூக்
கூறியது; இதனைத் திணைப்பாட்டுமென்ப. “வெல்பொதியு நாமும்
விழுப்பொருளுந் தன்னகையுந் - கொல்களிறு மாவந் கொடுத்த
வித்தான் - பல்புரவி - கன்மணித் திண்டேர் நயவார் தலைபனி
ப்பப் - பன்மணிப் பூணன் படைக்கு.” இது சிறப்புச்செய்தது.
“வயிர்மேல் வளைநகல வைவேலும் வானுஞ் - செவிர்மேற் கால்
விழிப்பச் சிறி - வயிர்மேற் - பலகழியு மேலும் பரிமான்றோர் மன்
னர்க் - குலகழியு மோர்க்கு செவின்.” இது விலக்கவும் போர்
துணித்தது. “மீன்தூர் சொஞ்சொரிவேன் மீனிக் கடற்றூர் -
யோன்தூர், கென்க வுலையநீயிரி - சொன்னாக்கோ - லாழித்தோர்
வெல்புரவியண்ணன் மதயானெப்பாழித்தோன் மன்னர் படை.”
இது இரண்டனள் ஒன்றற்கு இரங்கியது. “கங்கை சிறுவனும்
காய்கதிரோன் செம்மலு- மிங்கிருவர் வேண்டா வெனவென்னிக்-
கங்கை - சிறுவன் படைக்காவல் பூண்டான் செவித்தார் - மறுவ
ந்தார் தத்த மனம்.” இது பெருந்தேவனுப்பாட்டு; குருக்கள்
தமக்குப் படைத்தலைவரை உகுத்தது.

இனிப் போர்த்தொழிலாற் தானே நிலை வருமாறு. “குழாக்
களிற் நரசர் குறித்தெழு கொலைகளும் - விழாக்களும் போல
மெய்ம்மலி புல்கைய - தான்மை புன்னங் கேண்மைவிற் தூத்
தனி - னலுத்துபடப் புல்லி விழுத்துகளும் படுகரு - நீப்பெயற்
பிறத்த மொக்குள் போலத் - தாக்கிய விசையிற் சிதர்க்கு நிலம்
படுகரு - தகருத் தகருத் தாக்கிய தாக்கின் - முழுமுகுச் சிதா
முட்டி வோரு - முட்டியின் முறைமுறை சூத்த வோருங் -
கட்டிய கையொடு காறடக் குருங் - கிட்டினர் கையறத் தொ
ட்டெறிப் போருஞ் - சுட்டிய பெயரற விட்டழிப் பேரிருஞ் - சக்
கரம் போலச் சக்குவிட் டெறிருஞ் - சினைப்புடை முரசிற் நனைப்

புடைக் ஞான - மல்லிற் பிடித்தும் வில்லி னெற்றியு - மூக்கியு
முரப்பியு நோக்கியு துவன் தும் - போக்கியும் புழுங்கியு காக்கடை
கவ்வியு - மெயிறுடன் திருகியுங் கயிறுபல வீசியு - மிணைய செய்
தியின் முடிமயங் குகரும்-பிறப்பும் பெருமைபுஞ் சிறப்புஞ் செய்
கையு - மரசநி பெருமைபு முகாசொ லாண்மைபு - முடையோ
ராகிப் படைகொண் மாக்கன் - சென்றுபுகு முகை மொன்றே
யாதலி - னென்றுபடு மனத்தொடு கொன்றுகொன் துலப்பச் -
செஞ்சொற்று நிலையுந் தீர்த்துதம் மணவியர் - தம்பினைத் தழீஇ
கொத்துகலும் திரங்கவும் - புதுவது வந்த மகளிர்க்கு - வதுவையு
நூட்ட வான் படர்க் தோடோ." எனவும், "சென்ற வயின்போலத்
தோன்றி துடல்கிதைந்தோ - னின்ற வடிபெயரா நின்றவை-
மன்ற - லரமகளிர் மங்கலத்திற் காங்காங்கு வைத்த - மரவடியே
போன்றன வந்து." எனவும் வரும். "வெள்ளுடை மதிய மேனி
லாத் திகழ்தரக் - கண்கூ டிற்றுத்த கடன்மருள் பாசறைக்- குமரி
ப்படை தழீஇக் கூற்றுவினை பாடவர் - தமர்பிற ரதியா வமர்
மயங் கழுவத் - திறையும் பெயருந் தோற்றினை மருணன் - முறை
தபுத் தீர வம்மி வீக்கெனப் - போர்மலைத் தொருகிறை நிற்ப யா
வரு - மரபுமிழ் மணியிற் குறுகார் - நிராதார் மார்பின் கேழ்வ
ணைப் பிறகோ." "கைவெல் சளிற்றொடு போக்கி வருபவன் - மெய்
வெல் பறியா னரும்." "கறுவினா துறந்த ஈகாவெண் கீர்த - லீர்
க்கா முன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச் - செம்முது பெண்டின் காத
லஞ் சிறுஅன் - குடப்பாற் சிவ்வுறை போலப் - படைக்கு நோயே
ல்லாத் தானு வினனோ." "தற்கொல் பெருவிறல் வேந்துவப்பத்
தானவற் - கொற்கத் துலத்தானு மாகுமாற் பிற்பிற்- பலர்புகழ்
செல்வத் தருமாற் பலர்தொழ-வானக வாழ்க்கையு மீயுமா லன்ன
தோர் - மென்மை விழப்பப் பழிவருவ செய்பவோ - தானேயும்
போகு முயிர்க்கு." எனவரும். "கோட்டல் கண்ணியுங் கொடுத்
திரை யாடையும் - வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தலு-
மொத்தன்று மாதோ விவற்கே செற்றிய - தின்னிநிலை யறைக்
குவை போழ்த்ததன் - வடிமா னெல்கங் கடிமுகத் தேத்தி -
யோம்புமி னோம்புமி விவனென வோம்பாது - தொடர்கொன்
யானையிற் றூடிக் றட்பக் - கன்றமர் கறவை மான - மூன்சமத்
தெதிர்க்ததன் றேழற்கு வருமே." இது உதவியது.

இனி* யானைநிலைக்குங் குதினைநிலைக்குங் துறைப்பகுதியாய்
கருவனவுங்கொள்க. அது அரசர்மேலும் படைத்தலைவர்மேலும்

உய்யோமேலும் யானேசேறலும் களிற்றின்மேலும் தேரின்
மேலும் குதிரைசேறலும் தம்மேலிருந்து பட்டோருடைய மோந்
துகின்றதும் பிறவுமாம். உம். “மாயத்தாற் குக்கு மயிபு
மயிபும்போற் - காயத்தா நஞ்சாக் களிற்றொயிம்போய்ச் - சா
யு - தொலையுநியா வாடவருத் தோன்றினுர் வான்மேன் - மயி
புறையுத் தெய்வம்போல் வந்து.” “கையது கையோ டொரு
துணி கோட்டது - மொய்யினைவென் மன்னர் முடித்தலை -
வய - வயர்ப்பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே பெய்கோ - வய
வெம்போர் மாறன் களிற்று.” இவை யானேநினை. “பல்லுருவக்
காரி பரியருவத் தாக்கித்தன் - ஞெல்லை யுருவிழந்த தோற்றம்
போ - னெல்லா - மொருகனாத்துத் தாக்கி யுருவிழந்த பாய்மா -
பொருகனாத்து வீழ்ந்து புரண்டு.” “எல்லா மாவும் வந்தன வெம்
மீந் - புல்லுடாக் குடும்பிப் புதல்வந் தந்த - செல்வ னாகு மாவா
ராநே - யிருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல் - விலங்கிடு பெரு
மரம் போல - வலந்தீன்று கொல்லவன் மயிந்த மாவே.” “பரு
த்தி வேலிச் சீதார் மன்ன - னுழுதத ருண்ட வொய்கடைப் பு
ரவி - கடன்மண்டு தோளவிந் படைமுகம் போழ - செய்மதி யரு
ந்திய கொய்கை லெருத்திற்-தண்ணடை மன்னர் தாருடைக் களி
மா - வணக்குடை முருகன்கோட் டத்துக் - கலந்தொடா மக
னிரி விசுழ்த்துநின் தய்வே.” இவை குதிரைநினை; “நிலம்பிறக்
கியேதுபோல” என்னும் புறப்பாட்டுமது. இவை தனித்துவா
ரான தொடர்நினைச் செய்யுட்கண் வரும்; அவை தகராபாத்தி
னையிலும் பாறத்தினும் காண்க. புறநானூற்றுட் தனித்து
வருவனவும் காண்க.

வெய்தியிரு வேத்தியை மொய்த்தவழி ஒருவன் தான் மீன்
டெறித்த தார்க்கினைதன்படை போர்செய்கின்றமை கண்டு தா
னும் படையானர்க்கு முன்சென்று வேலாற் போர்செய்து
வெய்தியிருகின்ற வேத்தியை மாற்றோர் சூழ்த்துழி அதுகண்டு வே
றொட்டத்தே பொருகின்ற தன்னுடையத்தனவனாயினும் தனக்குத்
தனாவத்த அரசனாயினும் போரைக் கைவிட்டுவத்து வேத்தனோடு
பொருகின்றனா எறித்த தார்க்கினைக்கண்ணும்: தானென்பது முந்
துற்றப் பொருபடையாதவின் இது தார்க்கியையாயிற்று. உம்.
“செய்யோ செழாமுன்னம் வீக்கினுள் கையகைச் - செய்யோ
“ ஞெனிதிகழுஞ் செம்மற்றே - கையின்ற - போர்தர்க்கு மன்ன
வன்முன் புக்குப் புக்குவெய்யோன் - ஞாந்தாக்கி நின்ற தகை.”

எனவரும். “நிரப்பாது கொடுக்கும்” என்றும் புறப்பாட்டினுள், “இறையது விழுமத்தாங்கி” என்பதும் அது. “இவர்க்கேத் தன் மதிகளே சினப்போ-ரினக்களிற் நிபாஸா யியறேர்க் ஞாபி-னாந் தை தத்தைக் கென்றத்தை தத்தை - பெடுத்தெறி ஞாப்பி னிமம யான் தச்ச - னடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய் தன்னே- மறப்புதற் றிறைத்த மைத்திடுஞ னிவனு - முறைப்புறி யோ னிபோல - மறைக்குவன் பெருமரிற் குறித்துயரு வேலே.” இதுவும் அதன்பாற்படும்.

அன்புநிறம் இருவர் தலைவர் தபுதிப்பக்கமும் = இருபெருவேந்தர் தாண்டித்தலைவருக் தத்தம் வேந்தர்க்காகித் தார்தாங்குதலே யன்றி அத்தலைவருக் தம்மிற்பொருது வீழ்தற்கண்ணும்: பக்கமென்றதனான் அவருளொருவரொருவர் வீழ்தலுங்கொள்க. உம். “ஆதிசான்ற மேதரு வேட்கைபி - ஞாநங் கொளு மயங்கிய ஞாப்பின் - மதியமு ஞாயிறும் பொருவது போல - வொருத்தி வேட்கைபி னுடல்வயிற் நிருவர் - செருக்கர் தண்டி னெருக்குக னெனவு - மரவணி கொடியோற் கிணையோன் சிறுவனும் - பெரு விறல் வீமற் கிணையோன் சிறுவனு-முடன்றமர் தொடங்கிய காலை படக்கா - ருடக்குவருஞ் சேற்றத்துக் கைப்படை வழங்கி - யிழந்தவை கொடாஅர் கிடத்தன வாங்கித் - தேர்மிசைத் தமிழர் தோள் றுர் பார்பிசை - கீன்றுசுடர் னோக்கிபு மொன்றுபடத் திருகிபுக் - னும்பியடி பிணங்கு மன்னாணித் தோற்றமொடு - கொடிக்கொடி பிணங்கி வீழ்வன போல - வொருவரின் வீழ்த்தடு காலை-யிருபெரு வேந்தரும் பெரிதுவன் தனனே.” இப்பாசரப்பாட்டினுள் அவ்வாறு குதல் கண்டு கொள்க. இனித் தலைவரோயன்றிப் பிறரும் அவ்வாறு பொரினும் அப்பாற் படுத்துக.

உடைபடை ஒருவன் புக்கு ஒருவனைக் கூழைதாங்கிய எருமைபும் = தனது உடைத்த படைக்கண்ணே ஒரு படைத்தலைவன் சென்றுநின்ற அங்கனங் கெடுத்த மாற்றுவேந்தன் படைத்தலைவன் அவன்கொண்டு நின்ற பின்னணிபோடே தாங்கின கடப்போலச் சிறக்கணித்து நிற்குநிலைமைக்கண்ணும்: ஒருவனொருவனைத் தாங்கின எருமைபெனமுடிக்க: உம். “சேறங் காற்றச் சிறக்கணித்துச் செல்லுங்கா - லேற்றெருமை போன்ற னிகல்வெய்யோன் - டுந்தொன் - படைவரவு காத்துத்தன் பல்படையைப் பின்காத் - திடவருங்காத் பின்வருவார் யார்.” எனவரும்.

படைபடுத்துப் பாழிகொள்ளும் எமத்தாலும் = கைப்படை
யை தாக்கி மெய்யாற் போர்செய்யும் மயக்கத்தின் கண்ணும்:
பாழி, வலி; இது அருபெயர்; உம். “கொல்லேறு பாய்த்தழித்த
கொம்பொற் தண்டிதுத்து - மல்லேறு தோன்விமன் மாமண்ப்-
புல்லிக்கொண் - டாளுத போர்மலித்தா ரங்கரசர் கண்டார்த்
தா - டோளுட வாய னென்.” என்னும் பாரதப்பாட்டுக்கொள்க.
“நிலக் கச்சாப் பூவா சாடைப் - பீலக் கண்ணிப் பெருந்தகை
மறையன் - மெல்லரும் கனிற்செழு வேறுநத்தினியே - தன்னுக்
அறக்குயர் போலு மென்னு - டொருடை வலத்த மாற்பொலி
பரத்திக் - கையின் வாங்கித் தழீஇ - மொய்ம்பி னீக்டி மெய்க்
கொண் டானென்.” எனப்படும் அது.

கனிநெறித் தெறித்தோர் பாடும் = மாற்றுவேத்தன் னுரிந்து
வந்த கனிற்றைக் கையெறித்தாலும் கடுக்கொண்டெறித்தாலும்
விவக்கியவன்யும் அக்கனிற்றையும் போர்செய்தோர் பெருமைக்
கண்ணும்; உம். “இடியா விடிமுனிலு மேதன்னு மென்னும்-
படியாற் பகடொன்று மீட்டு - வடிவே - வெறித்தார்த்தார் மள்ள
ரிமையாத கண்கொண் - டறித்தார்த்தார் வாஞ்சுரு மாங்கு.”
எனவரும். “வானவர் போரிற் றுளவர்க் கடத்த - மாள வேத்தன்
யாண்பிற் றனது - பல்படை செரிவ தொல்லான் விமன் - பிறக்
கிடங் கொடான்றன் முகத்தெறித் தார்த்துத் - தானெதிர் மலி
த்த காலை யாங்கதன் - கோழிக் கிழித்த மாற்பொலி நிலஞ்சேர்
த்து - போர்க்கொள வளாகத் தேர்த்தக ளினத்தினு - யிடை.
கொள லின்றிப் புடைபெயர்ந்து புரண்டு - வருந்தா வுள்ளமொடு
பெயர்ந்தனன் - பெருந்தகை யான்மையொடு பெயர்த்தலோ
வரிதே.” இப்பாரதப்பாட்டும் அப்பாற்படும். இது கனிநெறித்
தான் பெருமைகூறுதலின் யாண நிலையுள் அடக்காதாயிற்று.

கனிற்செழுபட்ட வேத்தன் அட்ட வேத்தன் வானோர் ஆய்ம்
கமலையும் = அகவனம் கீன்று கனிற்செழுபட்ட வேத்தனைக் கொ
ன்ற வேத்தன் படையாளர் விவத்து பட்டோணச் சூழ்ந்துகின்று
சூழித் திரட்சிக்கண்ணும்; அமலுதல் நெருங்குதலாதலின் அமலு
யென்பதும் அப்பொருட்டாயிற்று; உம். “ஆளுந் குரிசி லுல
கைக் களவென்னு - கௌன்றிக் கொள்ளுரே கௌகி - வான்
பிசி - யாடிரு சார்த்தா ரடிதோய்த்த மண்வாங்கிச் - குடிஞர்
கீழ்த்தாணச் சூழ்த்து.” எனவரும். “சான்மருப் பில்லாக் கா
லிற் யாண - வீமன் கீழ்த்திய துடன்நெறித் தாங்கு - மடிமுது

மதுரை மணிநிறப் பாகனோ - டாடமர் தொழித்த லாற்றான்
நேரொடு - கைத்தனன் பணியின் வலமுறை வந்து - கைத்தலம்
கதிர்முடி யேற்றி நிற்ப - திறைஞ்சின ஸ்வர்த் கெடையோ
ளதுகண்டு - மறந்தீர் மன்னனு மிறைஞ்சித் தனது - வேழம் வில
க்கி வினாமடித் திருப்பச் - சூர்மருத் கறுத்த கெய்வேன் போல -
மலபுரை யானையுத் தலைவனும் கழிய - வாளுகு களத்து உள்பல
வீசி - பொன்னு மன்னரு மாடினர் துவன்றி - யின்னா வின்ப
மெய்தித் - தன்னமர் கேளிகு முன்னுத் தனனோ." இப்பாசரத்
பாட்டும அது.

வான்வாய்த்து இருபெருவேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும் ஒருவ
ரும் ஒழிபாத் தொகைநினைக்கண்ணும் = இருபெருவேந்தர் தாமும்
அவர்க்குத் துணையாகிய வேந்தருக் தாணத்தலைவருத் தாணயும்
வாட்டொழிந்முற்றி ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவீழ்ந்த தொ
கைநினைக்கண்ணும்: உம். "வருதார் தாங்கிய மரபிகல் யாவது -
பொருதான் டொழிந்த கைத்தர்புண் டொட்டுக் - குருதிச் செவ்
கைக் கூந்த நீட்டி - நிறங்கிள ருருவிற் பேஎய்ப் பெண்டி - டொடுத்
தெறி யனத்தர்ப் பறைச்சீர் துங்கப் - பருத்தருத் துற்ற தாண
யொடு செருமுனித்து - மறத்தின் மண்டிய விற்றபோர் வேந்தர் -
தேர்மாய்த் தனனோ குடைதுளங் கிளவே - யுகாசால் சிறப்பின்
முரசொழித் தனவே - பன்னா நடுக்கிய வெறுபடு பளில - மிடங்
கெட வீண்டிய வியங்கட் பாசறைக் - களக்கொன்ற ருரியோ
ரின்றித் தெருமர - வுடன்வீழ்த் தன்ற ஸமனோ பெண்டிரும் - பாக
டரு மிகையார் பணிகீர் முழ்கார் - மார்பகம் பொருத்தி யாங்
கமைத் தனனோ - வாடாப் பூவி விமையா காட்டத்து-காற்ற வுணவி
னோரு மாற்ற - வரும்பெற லுலக நிறைய - விருத்துபெற் தனராற்
பொலிகளும் புகழே." எனவரும்.

செருவகத்து இறைவன் வீழ்த்தெனச் சினி இ ஒருவன் மன்
டிய கல்லிசை சிலையும் = போரிடத்தே தன்வேந்தன் வஞ்சத்தாற்
பட்டானாகச் சினக்கொண்ட மனத்தனய்ப் பெரும்படைத்தலைவன்
தலைமயங்கிப் பொருத கல்புகழைப் பெற்ற நிலைமைக்கண்ணும் :
அது குருகுலவேந்தனைக் குறங்கறுத்தருன்று இரங்கொந்து
பாஞ்சாலையும் பஞ்சவர்மக்களையையும் கொன்று வென்றிகொ
ண்ட அச்சவத்தாமாவின் போரித்தொழில்போல்வன. தன்னா
சன் அறப்போரிற் படாது வஞ்சனையாற் படுதலின் அவருக்குச்
சினஞ்சிறந்தது. இச்சிறப்பில்லாத தும்பையும் பூக்கவியுழிக்கா

மேற்பது “சென் ததலை யுழிக்குஞ் சிறப்பித்து” என்புழிக் கூறி
ந்து. உம். “மறங்கேழு வேந்தன் குறங்குறுத் திட்டபி - னருமறை
யாசா நெருமகள் வெஞ்சுயி - பாண்டவர் வேர்முதல் வேட்டெறி
நின்றமே - டிரளு ரதிராது துவரை வேந்தொடு - மாதலன்
தன்னை வாயிவி னீரீஇக் - காவல் பூட்டி பூர்ப்புறக் காவலி-னவரை
வேந்தொட டரும்பெறற் றம்பியைக் - கையவிற் கொண்டு கரியோன்
சுத்தலிற் - தளக்குடம் பிரீஇத் தறக்க மெய்திய - தந்தையைத்
தவையற வெறிந்தவ னிவனெனத் - தஞ்சிடத் தெழீஇக் குஞ்சி
பற்றி - வடாது பாஞ்சால னெடுமுதற் புதல்வனைக் - கழுத்தெழந்
திருவிப் பறித்த காய்க் - கோயிற் கம்பலை பூர்முழு துணர்த்தலிற்
தம்பியர் றவரு மைம்பான் மருகரு - முடன்றமா் தொடங்கி யொ
ருங்கு களத்தலிய - வாய்வாய்த்துப் பெயர்ந்த காவை யாள்வினைக் -
கிள்ளு ரிவிப்பிற ரில்லென வொரங்கு - தன்முதற் குறையொயி
கோன்முத லமரர் - வியத்தனர் நயத்த விசம்பி - வியன்றதலை
யுலகமு மறித்ததா லதுவே.” இப்பாசதப்பாட்டினுள் அவ்வாறுதல்
காண்க.

ஒருவற்குப் பல் படை உடைதலின் மற்றவன் ஒள்வான்
வீவிய தூழிலும் = அங்கனம் கல்லிகை எய்திய ஒருவற்கு வஞ்
சத்தாற்கொன்ற வேந்தன் பல்படை புறங்கொடுத்தலின் அவரைக்
கோறல் அறவன் றென்றுகருதாது அவன்வாளாற் தடித்து கொ
ன்று குவித்தற்கண்ணும் : வஞ்சத்தாற் தன்வேந்தனைக் கொன்
றமைபற்றித் தனக்குக் கெட்டோரையும் மடங்கக்கோறற்கு உரி
யான கல்லிகைமுன்னர்ப் பெற்றோனென்றார். தூழிலாவது கொ
ன்றுகுவித்தல். “வன்னை கீக்கி வயமீன் முகந்து - கொன்னை சாற்
றிய கோலிமுடி வலஞர் - வேழப் பழனத்து தூழி லாட்டு” என்
றாற்போல. உம். “அறத்திற் பிறழ வரசெறியுக் தானை - மறத்திற்
புறங்கண்டு மாற்றன் - குறைத்தடுக்கிச் - செல்லுங்காற் காட்டுத்
திச சென்றய்குத் தோன்றமே - பல்படையாற் பட்ட படி.”
எனவரும்.

புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே = பொருத்தித்தோன்
றும் பன்னிரு துறையினையுடைத்துத் தும்பைத்தினை. — எறு. இன்
னும் உளப்பப் புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்து எனவுங்
கூட்டிப் பன்னிரண்டன்கண்ணும் முற்கூறிய வெட்சித்தினைமுதலி
யவற்றின் கிசுந் தும்பையும் வத்துகூப் பின் அவற்றிற்குமுரிய
வாய்ப் பொருத்தித்தோன்றும் பன்னிரு துறையினையுடைத்துத்

தும்பைத்திணை என்றும் பொருள்கொள்க. பொருள் இடமாகத் துறை இடத்தியல் 'பொருளாங்கால் ஏனாத் திணைக்கட் கூறிலும் போல ஒன்று நிகழ்த்தபின் ஒன்றுநிகழாது இரண்டுபடைக்கும் ஒருகாலத்து இத்திணை நிகழுமென்றற்குப் புல்லித்தோன்றும் என்றார். பலபெரும் காதமாயிய கெடுகெறியிடைத் துணிந்த இடத்தையும் உலகத் துறையென்பதுபோல இச்சூத்திரத்துத் துறையைத் தொகுதியுடன் இறுதி காட்டிற்றென்றுணர்க. இவ்வினக்கணம் மேல்வருகின்ற திணைக்கும் ஒக்கும். (கஎ)

எஃ. வாகை தானே பாலைபு புறனே.

இது வாகைத்திணை பாலைபெனப்பட்ட அகத்திணைக்குப் புறமென்றது. (இ-ள்.) வாகை தானே = இனிக் கூறுது நின்ற புறத்திணையுள் வாகைபெனப்பட்டது தானே : பாலைபு புறனே = பாலைபென்னும் அகத்திணைக்குப் புறமும். எ-று. என்னை? பாலைக்குப் புணர்ச்சியின் நீக்கி இல்லைநிகழ்த்திப் புகழெய்ததற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடர்ச்சியின் நீக்கி அறப்போர் செய்து துறக்கம்பெறும் கருத்தினுற் சேறலானும் வாளினும் தாளினும் நிறையினும் பொறையினும் வென்றிபெய்துவோரும் ஏனையோரை நீக்கிச் சேறலானும் பிரிவுளதாயிற்று. பாலை தனக்கென ஓர்நிலமின்றி நால்வகை நிலத்தும் நிகழுமாறுபோல முற்கூறிய புறத்திணைகாங்கும் இடமாக வாகைத்திணை நிகழ்தலிற் தனக்கு நிலமின்றாயிற்று. "நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க - வில்லிருந்து மகிழ்வோர் கிழைபாற் புகழ்" என ஆள்வினைச் சிறப்புக்கூறிப் பிரியுமாறுபோல இதற்குத் துறக்கமே எய்தும் ஆள்வினைச் சிறப்புக்கூறலுங் கொள்க. பாலை பெருவாறிற்றுய்த் தொகைகளுள் வருமாறுபோல வாகையும் பெருவாறிற்றுய் வருதலுங்கொள்க. (கஅ)

எசு. தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப.

அவ்வாகைத்திணைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றை = வலியும் வருத்தமுமின்றி இயல்பாயிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவருத் தாபதர் முதலியோருங் தம்முடைய கூறுபாடுகளை: பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப = இருவகைப்பட மிகுதிப்படு

த்தலென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-து. இருவகையாவன, தன்னித்
தானே மிகுதப்படுத்தலும் பிறர் மிக்கூறப்படுத்தலுமாம். இனி
இருவகை உறழ்ச்சியாத் பெற்ற வென்றியை வாகையெனவும்
இயல்பாகப் பெற்றவென்றியை மூலியெனவும் கூறுவர். பரி
தலென்னுது பரித்தலெனப் பிறவினியாத் கூறினார், அவர் தம்மி
னுறழாதவழியும் ஒருவன் அவனை உறழ்த்து உயர்த்தோன் இவனெ
ன்றுயர்த்தலும் வாகையென்றற்கு; ஒன்றனோடு ஒப்பு ஒரீஇக்
காணாது மாணிக்கத்தினி ஊன்றென்றாற்போல உலகமுழுதும்
அறிபும் உயர்ச்சியுடையதும் அது. தாவில்கொள்கையெனவே
இராணியின்போல வலியானும் வருத்தத்தானும் கூறுவித்துக்
கோடல் வாகையென்றிற்று. (கக)

எடு. அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு
மைவகை மாபி னாசர் பக்கமு
மிருமுன்று மாபி னேனோர் பக்கமு
மறுவில் செய்தி முவகைக் காலமு
நெறியி னுற்றிய வறிவன் நேயமும்
நாஹு வழக்கிற் ருபதப் பக்கமும்
பாலறி மாபிற் பொருநர் கண்ணு
மீனாரிடை வகையோ டாங்கெழு வகையிற்.
நேருகையிடை பெற்ற தென்மனார் புலவர்.

இது வாகைத்திணைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறினார், இன்
னும் அதற்கேவாவதோர் சிறப்பிலக்கணம் பொதுவகையாத் கூறு
கின்றது; மேற்கூறிவருகின்றதோலத் துறைப்படுத்திக் கூறுதற்
கேலாத பரப்புடைச் செய்தகை பவவற்றைபுத் தொகுத்து ஒரோ
வொன்றாக் கி எழுவகைப் படுத்திக் கூறலின். (இ-ள்.) அறுவகைப்
பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் = ஆறு கூற்றினுட் பட்ட பார்ப்பியற்
கூறம்; ஆறு பார்ப்பியலென்னுது வகையென்றதனான் அவை
தலை இடை கடைபென ஒன்று மும்முன்றாய்ப் பதினெட்டாம்
என்று கொள்க; அவை ஒதல் ஒதுவித்தல் வேட்டல் வேட்டித்
தல் கொடுத்தல் கோடல் என ஆறாம். இருக்கும் எசரும் சாமமும்
இவை தலையாய ஒத்து; இவை வேள்விமுதலியவற்றை விதித்
தலின் இலக்கணமுமாய், விபாகரணத்தாத் காரியப்படுத்தலின்
இலக்கியமுமாயின. அதர்வமும் ஆறக்கமும் தருமநூலும் இடை
யாய் ஒத்து; அதர்வம் வேள்விமுதலிய ஒழுக்கக்கூறுது பெரும்

பான்மையும் உயிர்கட்டு ஆக்கமேயன்றிக் கேடுமும் மந்திரங்
கும் பயிதலின் அவற்றோடு கூறப்படாதாயிற்று. ஆறங்கமாவன,
உலகெய்த்சொல்லு ஒழித்து கையெச்சொல்லு ஆராயும் நிரூத்
தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாராயும் ஐந்திரியத்தொடக்கத்து
வியாசாரணமும், போதாயனியம் பாரத்துவாசம் ஆபத்தம்பம் ஆத்
நினாயம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயனியம் வாராகம் முதலிய
கணிதங்களும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்
கணமாகிய சந்தமுமாம். தருமதாலாவன, உலகியல்பற்றி வரும்
மனுமுதலிய பதினாட்டும்; இவை வேதத்திற்கு அங்கமானமை
யின் வேறாயின. இனி இநிகாச புரானமும் வேதத்திற்கு மாறு
படுவானா மறுக்கும் உறழ்ச்சினதும் அவாவர் அதற்கு மாறுபடக்
கூறும் தூங்கும் கடைபாய ஒத்த. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொ
ருளும் ஆராய்ந்து இம்மைப்பயன் தருதலின் அகத்தியத் தொல்
காப்பியம் முதலிய தமிழ்தூங்கும் இடைபாய ஒத்தாமென்று
ணர்க; இவைபெல்லாம் இலக்கணம், இராமாயணமும் பாரதமும்
போல்வன இலக்கியம். இனித் தமிழ்ச்செய்யுட்களானும் இறைம
னும் அகத்தியனும் மார்க்கண்டேயனும் வான்மீகனாகும் கவு
தமனும் போல்வார் செய்தன தலையும், இடைச்சங்கத்தார் செய்
தன இடைபுங், கடைச்சங்கத்தார் செய்தன கடைபுமாகக்கொ
ள்க. இங்ஙனம் ஒத்தினையும் மூன்றாகப் பகுத்தது, அவற்றின்
நிறப்புஞ் நிறப்பின்மையும் அறிவித்தற்கு. இவற்றுட் தருக்க
மும் கணிதமும் வேளாளர்க்கும் உரித்தாம். இனி ஒதுவிப்பனவும்
இவைபேயாகனின் அவைக்கும் இப்பகுதிமூன்றும் ஒக்கும். ஒது
வித்தலாவது கொள்வோனுணர்வுவகை அறித்து அவன் கொளவ
ரக் கொடுக்கும் ஈவோன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுமாம். வேட்ட
லாவது, ஐந்திரியானும் முத்திரியானும் உலகியல்நிபாயினும் ஒன்
றுபற்றி மக்கள் மரபினாற் கொடைச்சிறப்புத்தோன்ற அவிமுத
லியவற்றை மந்திரவிதிபாற் கொடுத்துச் செய்யுஞ்செய்தி, வே
ளாண்மைபற்றி வேள்விபாயிற்று. வேட்டித்தலாவது, வேள்விபா
ரிபயர்க்கோதிய இலக்கணமெல்லாம் உடையனாய் மாணக்கற்கு
அவன் செய்த வேள்வினாற் பெறும்பயனைத் தரவல்லவனாதல்;
இவை மூன்று பகுதிபவாதல் போதாயனியம் முதலியவற்றானு
ணர்க. கொடுத்தலாவது, வேள்விபாசானும் அதற்குத்தனையாயி
னும் ஆன்மிகத்தோரும் இன்புறுமாற்றான் வேளாண்மையைச்
செய்தல். கோடலாவது, கொள்ளத்தரும்பொருள்களை அறித்து
கொள்ளுதல். உலகுக்கொடுப்பினும் ஐன்கொடுப்பினும் ஒப்பகி

மும் உள்ளம் பற்றியுந், தாஞ் செய்வித்த வேள்விபற்றியும், கொ
டுக்கின்றான் உவகைபற்றியும், கொள்பொருளின் ஏற்றியிடிபற்றி
யும், தன் இடை கையென்பனவுங்கொள்க. இனி வேட்பித்தன்
ளித் தனக்கு ஒத்தினுற்கோடலும் கொடுப்பித்தக் கோடலும்
தான் வேட்டற்குக் கோடலும் தாயமின்றி இறந்தோர் பொருள்
கோடலும் இறந்தோர் பொருள் கோடலும் அரசு கோடலும்
அரோணாசாரியனைப் போல்வார் படைக்கலங் காட்டிக்கோடலும்
பிறவும் கோடற்பகுதியாம். பார்ப்பியலென்னுது பக்கமென்பத
ளுளே பார்ப்பார் வின வருணத்துக்கட்கொண்ட பெண்பால்கட்
தோன்றின வருணத்தார்க்குஞ் சிகையும் தாலும் உளதேனும்
அவர் இயற்றிற்கெல்லாம் உரியவன்றிச் சிலதொழிற்கு உரிய
வென்பதுகொள்க. உம், “ஒதல் வேட்ட வவைபிறர்ச் செய்த -
லீத லேற்றலென் னுறுபுரித் தொழுகு - மறம்புரி யந்தணர்
யறிமொழி யொழுக்கம்.” இஃது அந்தணர்க்குக் உரிய பொது.
“முறையோதி னன்றி முளரியோ னல்லன் - மறையோதி னு
ளிடவே வாய்மை - யறிமினோ - வீன்றான் வயிற்றிருந்தே பெம்
மறையு மோதினான் - சான்றான் மகனொருவன் னான்.” இது
ஒதல். இனி ஒதற்சிறப்பும் ஒதினற்கு உளதாஞ் சிறப்பும்
உதறலுங்கொள்க. “இம்மை பயக்குமா லியக் குறைவின்றாற் -
றம்மை விளக்குமாற் றுமுளராக் கேடின்றா - லெம்மை புலகத்தம்
யாங்கானெங் கல்விபோன் - மம்ம ரதக்கு மருந்து.” “ஆற்றவுங்
கற்ற ரறிவுடையா ரஃதுடையார் - ஈற்றிசையுஞ் செல்லாத கா
ழல்லை யந்நாடி - வேற்றநா டாகா தமவேயா மாதலா - லாற்
றுனா வேண்வே தில்.” “ஒத்த முயற்சியா னெத்து வெளிப்ப
டினா - ரித்திய மாக நிரம்பிற்றே - பெத்திசையுக் - தாவாத வந்த
ணர் தாம்பயிற்றிக் காலிரிசாட் - டோவாத வோத்தி னெலி.”
இது ஒதுவித்தல். “என்பொருள வாகச் செலச்செல்வித் தான்
பிறர்வாய் - தன்பொருள் காண்ப தறிவு.” இஃது ஒதுவித்தற்சிற
ப்பு. “என்றாய்த் தீனிமிர் சடைமுது முதல்வன்வாய் - போகா
தொன்று புரிந்த வீரிரண்டி - னுறுணர்க்க வொருமுதுதா லிகல்
கண்டோர் மிகல்சாய்மார் - மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து பொய்
யோராது டெய்கொளிஇ - லுவேழ் துறையு முட்டின்று - போ
கிய - லுணர்சால் சிறப்பி னாரவோன் மருக - வினைக்கு வேண்டி
புண்புலப் புல்வாய்க் - கலைப்பச்சைச் சுவற்புண் ஞாண்மிசைப்
பொலிய - மறங்கடிந்த வருங்கற்பி னறம்புகழ்ந்த விலேகுடிச் - சிற
குதற் பேரங்குற் றெச்சொல்லிற் பல்உந்த - னினன்கொத்தநின்

தனைத்துவையர் தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக் - காஅ டென்
 ஞாடென்றும் டெழுதி - னீடமுட் டாஅது நீர்நாண நெய்வழங்கியு -
 மென்னுண்ப பலபைட்டு மன்னுண்ப புசுழ்பரப்பியு - மருங்கடிப்
 பெருங்காலை - விருத்தந்தின் நிருத்தேத்தநிலை - பென்றங்
 காண்கதில் வம்மயாமே கொடாஅது - பொன்படு செவ்வொப்
 புயலேறு சினைப்பிற் - பூவிரி புதுகீர்க் காவிரி புரக்கு - தன்புனற்
 படப்பை பெம்மு ராங்க - னுணடுத் தின்று மூர்து மாடுகஞ் -
 செல்வ லத்தை யானே செல்லாது - மழையன் னுப்ப நீடிய
 செவ்வொக் - கழைவன ரிமயம் போல - நீலிய ரத்தை நீலமிசை
 யானே." இதனுள் வேட்டவாறும் ஈந்தவாறும் காண்க. "ஈன்ற
 வுலகளிப்ப வேதிலைக் காட்டாது - யாங்கியதா யொத்தானம்
 மாதவத்தோ - னீத்த - மழுவா னெடியோன் வயக்கஞ்சால் வெ
 ன்றி - வருவாமற் காட்டிய வாறு." இது பாரிராமனைக் காசி
 பன் வேட்டித்த பாட்டு. "கனிகட விருங்குட்டத்த" என்னும்
 புறப்பாட்டினுள் அந்தணன் வேட்டித்தலும் அர்சன் வேட்டலும்
 வந்தது. "இலனென்னு மெவ்வ முனையாமை யீதல் - குலனுடை
 யான் கண்ணே புன." இது ஈதல். "ஈத்துவக்கு மின்ப மறியாக்
 கொ ஞமுடைமை - வைத்திழக்கும் வன்கண் ணவர்." இது ஈதற்
 சிறப்பு. "சிலம் பொறை யாற்றா சிதிபல கொண்டு - குலம்பெறு
 திய் கத்தனர் கொள்ளார் - நலங்கிளர் - நிவா யலிசொரியத் தி
 விளங்கு மாறுபோற் - றுவா தொளிசிறத்த தாம்" இது ஏற்றல்.
 "தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால் - வாள்சிறிதாப்
 போர்த்த விடும்." இது ஏற்றற் சிறப்பு. ஒதுவித்தலும் வேட்
 பித்தலும் ஏற்றலும் அந்தணர்க்கே உரிய.

ஐவகை மாயின் அரசர் பக்கமும் = ஒதல் வேட்டல் ஈதல்
 காத்தல் தண்டஞ்செய்தல் என்னும் ஐவகையிலக்கணத்தைபுணைய
 அரசியற்குறும் : வகையென்றதனான் முற்கூறியமுன்றும் பொது
 லும் பிற்கூறுமியரண்டுச் சிறப்புமாதல்கொண்க. - பார்ப்பார்க்குரிய
 வாக விதந்த வேள்விபொழிந்த வேள்விகளுள் இராசகுபமுக்
 துரங்கவேள்வியும்போல்வன அரசர்க்குரிய வேள்வியாம். - கலிங்
 கன் கழுத்த யாத்துக் குளம்புந் கோமே பொன்னணிந்த புனி
 த்ருகிணையும் கருகுமுதலியன செறிந்த படப்பைகூழ்த்த மணையுந்
 தண்ணடைபுந் கன்னியரும் பிறவுந் கொடுத்தலும் மழுவானெ
 டியோனெர்ப உலகுமுதலியன கொடுத்தலும் போல்வன அவர்.
 க்குரிய ஈதலாம். படைக்கலங்களாலும் நார்படையானும் கொ

டைத்தொழிலானும் பிறவாற்றானும் அறத்தின்வழாமற் காத்தல்
அவர்க்குரிய சாப்பாம். அங்ஙனம் காக்கப்படும் உயிர்க்கு ஏதஞ்
செய்யும் மக்களையாலானும் விலங்கையாலானும் பகைத்திறத்தை
யாலானும் அறஞ்செய்யா அரசையாலானும் விதிவழியற் தண்டி-
த்தல் அவர்க்குரிய தண்டமாம். இஃது அரசர்க்கு அறமும் பொரு-
ளும் இன்பமும் பயக்கும். வகைபென்றதனானே களவுசெய்தோ-
ரிருக்கையிற் பொருள்கோடலும் ஆறிலொன்றகோடலுஞ் சுங்
கங்கோடலும் அத்தனார்க்கு இறையிலி கொடுக்கும்கால் இத்து-
ண்ப்பொருள் தும்மிடத்து யாங்கொள்வனெனக் கூறிக்கொண்டு
அதகோடலும் அறம்பொருளாகப் பகைவர்நாடு கோடலுக் த-
மரும் அத்தனரும் இவ்வழிப் பிறன்றாய் கோடலும் பொருளில்
வழி வானிகஞ் செய்துகோடலும் அறத்திற் திரிந்தானாத் தன்-
டத்திறக்குமாறு பொருள்கோடலும் போவ்வனகொள்க. அரசிய-
லென்னுது பக்கமென்றதனான் அரசர் என்னவருணத்தார்கட் கொ-
ண்ட பெண்பால்கட் தோன்றிய வருணத்தப்பருதியோருஞ் சில-
தொழிற்குரியர் என்றுகொள்க. உம். "சொற்பெயர் காட்டங்
கேள்வி செஞ்செயன் - ஸைத்துடன் போற்றி பவையுனை யாக-
வெவ்வஞ் குழாது வினங்கிய கொள்கை - காலை யன்ன சீர்சால்
வாய்மொழி - புருசெழு மரபிற் கடவுட் பேணியர் - கொண்ட
தீயின் கடமொழுத் தோறும் - விசம்புமெய் பரந்த பெரும்பெய-
ராவுதி" எனவுங், "கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது - வேள்வி
வேட்டின புயர்க்தோ ருவப்பச் - சாபறல் கடுக்குத் தாழிருங் கூட்-
தல் - வேறுபடு திருவினின் வாழி வாழியர் - கொழுமணற் பட்ட-
வினையா ளருங்கலம் - பத்தர்ப் பயத்த பலப்புதற் முத்தம் - வனா-
யக கண்ணிக் குறும்பொறை நாடித் - தெரிபுண் கொண்ட சிற்று-
டைப் பன்பொறிக் - கைவமாய் கடுக்குங் கூங்குய மருப்பிற் - புள்ளி
யிரைத் தோளு னுதிர்த்துத் - திதுகளைத் தொரிய திகழ்விடு பா-
ண்டில் - பரிதி போயெ படைகினை கட்டி - பெருகுடை யிரும்பினு
ஈமைத்த வல்லோன் - ரூபினை புற்ற சுடர்வீடு தோற்றம் - விசம்
பாடி மரபிற் பருந்து நனப்ப - வலம்பெறு திருமணி கூட்ட ரோற்-
செ - கொடுங்கி ரோதி பொன்னுதல் கருவி - னெண்ணியன்
முற்றி யீரறிவு புரித்த - சாம்புஞ் செம்மைபு முனப்படப் பிறவுன் -
காவற் கமைத்த வாகதுறை போதிய - வீறுசால் புதல்வரைப்
பெற்றனை விவணர்க் - கருங்கட னிறுத்த செருப்புடன் மொய்ம்ப -
வன்னவை மருண்டனெ னல்லெ னின்வயின் - முழுதுணர்க் தொ-
ழுரு னொழு தானனை - வன்மைபு மாண்பும் வளனும் மெச்சுமுக -

தெய்வமும் பாவதும் தவமுடை போர்க்கென - வேறுபுல னெந்தலை
பெயராக் - கூறுவை பெருமரின் படிமை போனே." எனவும் வரு
வனவற்றுள் ஓதியவாறும் வேட்டவாறுங்களாக. "ஒருமருவான்
வேந்த கொருமுடி வெழுள - ஸரசுமி வென்றி யனயோ - வுரை
சான்ற - வீட்டமாம் பல்பெருந்து னெங்கும் பசப்படுத்து -
வேட்டான் பெற்ற மிகை." இதுவும் வேட்டல். "விசைய
ந்தப்பிய" என்னும் பதிலுறுத்தி நகை கூறிற்று. "ஆபயங்
ருன்று மறுதொழிலோர் தூண்மறப்ப - காவலன் காவா னெ
னின்." இது காவல்கூறிற்று. "கல்கென்ன கொல்கென்றான்"
என்னும் புறப்பாட்டுப் படைக்கலங் கூறியவதனும் காத்தல்கூறிய
வாறுங் காண்க. "தொறுத்தரு கீள்வய லாசல் பிறழ்வு - மேறு
பொருதசெறு வழுவாயித் தூவுங் - கரும்பின் பாத்திப் பூத்த
வெய்த - லிருங்க னெருமை யிருகினை தடுக்குவாய் - கலிகெழு
துணங்கை பாடிய மருங்கின் - வளைதலை முதா வாய்ப் லாசலு -
மொலிதெய் கிமிழ்மருதிற் புணல்வாயிற் பூம்பொய்கைப் - பாடல்
சான்ற பயங்கெழு வைப்பி - னுடுகவி னாயிய காமத் தோற்றிக் -
கூற்றலே னின்ற யாக்கை போல - கீகிவக் திறத்த கீழி பாக்
கம் - விரிபுங் கரும்பின் கழனி புல்லெனத் - திரிகாய் விடத்த
ரொடு காருடை போகிக் - கவைத்தலைப் பேய்மகள் கழுதூர்க் திய
ங்க - லூரிய கெருஞ்சி னீருகு பறத்தலைத் - தாதேரு மறுத்த கலி
யழி மன்றத் - துள்ளங் கழிப்பப் பூக்குர் மிடறபுத் - துள்ளார்
பணிக்கும் பாழா யினவெங் - காடே கடவுள் மேன புறவே -
யொள்ளிழை மகனிரொடு மன்னர்மேன யாதே - யவ்வனை தவ்
வனைத் தன்றியு ஞாலத்தாக் - கூலம் பகர்நர் குடிபுறத் தாஅ
க் - குடிபுறத் தருநர் பாச மோம்பி - யழல்சென்ற மருங்கின்
வெள்ளி யேட்டாது - மழைவேண்டு புலத்த மாறி கிற்ப - கோ
யொடு பரிவிக் தொரிஇப் - பூத்தன்று பெருமகி காத்த நாடே." இது
இதனான் மறத்திற் சென்று காட்டை அழித்தவாறும் அறத்திற்
திரிந்த வேந்தனைப்பறித்து அவன் காட்டைக் குடியோம்பிக் காத்த
வாறுங் கூறிற்று. "கொலையிற் கொடியானா வேந்தொறுத்தல்
வைக்கழ் - கலிகெட் டதனொடு கேர்." இது தண்டம்.

இருமூன்று மாயின் ஏனோ பக்கமும் = ஒதலும் வேட்ட
லும் ஈதலும் உழவும் கிணாயோம்பலும் வானிகமூமாயிய அறு
வகை இலக்கணத்தையுடைய வணிகர்பக்கமும், வேதம் ஒழித்தன
ஒதலும் ஈதலும் உழவும் கிணாயோம்பலும் வானிகமூம் வழி

பாமோடிய அந்நகரை இலக்கணத்தையுடைய வேளாளர் பக்கமும் :
 வானிகளையும் வேளாளரையும் வேறுபடுத்து இருமுன்று மா
 பிள்ளேனொரு கூடவோதினார் வழிபாடும் வேள்வியும் ஒழிந்த
 தொழில் இருவர்க்குமொத்தலின். இனி வேளாளர்க்கு வழிபாடு
 கொள்ளாது பெண்கோடல்பற்றி வேட்டல் உளதென்று வேட்
 டலுக்கட்டி ஆறென்பாருமுனர். வழிபாடு இருவகை வேளாளர்
 க்கும் உரித்த. இனி வேட்டலுக் கூட்டுவார் அரசராத் சிறப்
 பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்பார். பக்கமென்ப
 தனான் வானிகர்க்கு வேளாளர் கன்னியர்கட் தோன்றினாலும்
 அடக்குக. ஈண்டுப் பக்கத்தாராயிய குலத்தோர்க்குத் தொழில்வ
 னையறை அவர்நிலைகளான் வேறுவேறுபடுத்தி அவர்தொ
 ழில்படுத்து இங்ஙனம் பக்கமென்பதனான் அடக்கினார். இவை
 ஆண்பாஸ்பற்றி உயர்ச்சிகொண்டன. உம். "ஈட்டிய தெல்லா
 மிதன்பொருட் டென்பதே - காட்டிய கைவன்மை காட்டினார் -
 வேட்டொருங் - காமருதார்ச் சென்னி கடலுழற் புனார்வனிகர் -
 தாமனாயுஞ் சங்கும்போற் றுது." இது வானிகர்கை. "உற்றுழி
 புதனியு முறுபொருள் கொடுத்தும் - பிற்றைநிலை முனியாது
 கற்ற னன்றே - பிறப்போ ரன்ன வுடல்வயிற் றுள்ளுஞ் - சிறப்
 பின் பாலாற் குமுனன் திரியு - மொருகுழிப் பிறத்த பல்லோ
 ருள்ளும் - மூத்தோன் வருக வென்னு தயரு - னறிவுடை யோனா
 நரசுஞ் செல்லும் - வேற்றமை தெரிந்த நார்பா ளுள்ளங் -
 கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின் - மேற்பா லொருவனு மவன் கட
 படுமே." இது வேளாளர் ஓதலின்சிறப்புக் கூறியது. "ஈத்தவ
 க்கு மின்ப மறியாரகொ ழுமுடைமை - வைத்திழக்கும் வன்கண்
 னாவர்." இது இருவர்க்கும் ஈதற்சிறப்புக் கூறிற்று. "போர்
 வாகை வாய்த்த புரவலரின் மேதக்கா - ரோர்வாழ்ந் டொன்பதற்
 கேதுவாஞ் - ஈச்சா - றுணாகாக்கு மன்னர்க் கொள்பெருகத் தா
 ர்த - ஈணாகாத்துத் தந்த கிதி." இது வேளாளர் ஈணாகாத்
 தது. "உழுதவன் வாய்வாரோ வாழ்வார்மற் றெல்லார் - தொழு
 துண்டு பின்செல் பவர்." இது உழுதத்தொழிற்சிறப்பு இருவ
 ர்க்குங் கூறியது. "வானிகஞ் செய்வார்க்கு வானிகம் பேணிப் -
 பிதவுர் தமபோற் செயின்." இது வானிகச்சிறப்பு இருவர்க்
 குங்கூறியது. "இருக்கை யெழுது மெதிர்செயவு மேனை - விடு
 ப்ப வொழிதலோ டின்ன - குழப்பிறத்தார் - ழுன்று வொழுக்
 கமாக் கொண்டார் கபவரோ - டொன்று வுணரற்பாந் றன்று." இது
 வழிபாடுகூறியது ; ஈனைய வந்துழிக்காண்க.

மறவியல் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும் = காமம் வெருளி மயக்கமில்லாத ஒழுகலாற்றியே இறப்பெதிர்வுகிழ்வென்றும் மூவகைக் காலத்தினும் வழங்கும் நெறியான் அமைத்த முழுதுணர்வுடையோன் பக்கமும் : தேயத்தைக் “கீழுவோ டேஎத்த” என்றாற்போலக் கொள்க. உம். “வாய்மை வாழ்கை முதறி யான - நீயே பொருதனித் தோன்ற ஓறைபதி - யாருமி லொருசிறை யானே தேரி - னவ்வழி வந்தகின் னுணர்வுமுதற் றங்குச் - தொன்னெறி மரபினு மூவகை நின்றன - காலமு நின்னொடு வேறென் - பாரோடு பெருமகிற் தேர்கு வோரோ.” எனவரும். “வாடாப் போதி மாக தப் பாசடை - மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் பார்க்கு - மருளின் றீத்தே னிறைத்துகனி குஞ்சிழந்து - மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக் - காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர் - நெடுமா மழைக்கண் விலங்கியிர் தெடுத்த - வாரும் போழ்ந்தில வாயின் - யாதோ மற்றது மெல்லிய வாதே.” இதுவும் அது. கலையோணியாயிய அகத்தியன் முதலியோரும் அறிவொன்றுணர்க.

நாலிருவழக்கிற் தாபதப் பக்கமும் = அவ்வறிவர்கூறிய ஆமைத்தின்வழியின்றி வீடுபெற முயல்வார்க்கு உரியவாசிய என்வகை மார்க்கத்துத் தவம்புரியுங்கூறும் : வழக்கென்றதனான் அந்நாலிரண்டுத் தவம்புரிவார்க்கு உரியனவுச் தவஞ்செய்து யோகஞ்செய்வார்க்கு உரியனவுமென இருவகையென்றுகொள்க. அவற்றட் தவஞ்செய்வார்க்கு உரியன ணுணசையின்மை நீர்கசையின்மை வெப்பம் பொறுத்தல் தட்பம்பொறுத்தல் இடம்வளையறுத்தல் ஆசனம் யளையறுத்தல் இடைவிட்டுமொழிதல் வாய்வாளாமை என எட்டும்; இவற்றிற்கு உணவிலும் கீரினுஞ்சென்ற மனத்தைத்தடுத்தலும், ஐத்தீர்ப்பனும் கீர்கிலியினும் கீற்றலும், கடலும் காடும் மலையும் முதலியவற்றில் கீற்றலும், தாமனையும் ஆம்பலும் யாமை யும் முதலிய ஆசனத்திருத்தலும், உண்டற்காலை உணையாடாமை யும், துறத்தகாற்றொட்டு வாய்வாளாமையும் பொருளென்றுணர்க. இனி யோகஞ்செய்வார்க்குரியன, இயமம் நீயமம் ஆசனம் வளிநிலை தொகைநிலை பொறைநிலை கிளைதல் சமாதி என எட்டும்; இவற்றைப் “பொய்கொலை களவே காமம் பொருளாசை - யிவ்வகை ணய்த மடக்கிய தியமம்.” “பெற்றதற் குவத்தல் பிறும் புனளி புலித்தல் - கற்பன கற்றல் கழிகைத் தாய்மை - பூசனைப் பெரும்பய மாசாற் கனித்தலொடு - நயனுடை மரபி னியம மை

ந்தே." "நிற் லிருத்தல் கிடத்தல் கடத்தலென் - ஞெத்த கா
ன்மி ஞெல்கா நிலைமையோ - டின்பம் பயக்குஞ் சமய முதலிய -
வத்தமில் றெப்பி னுசன மாரும்." "உத்தியொடு புனார்த்த விரு
டகை வளியு - தத்த மியக்கத் தடுப்பது வளிகிலை." "பொறியு
ண் வெல்லாம் புலத்தின் வழாம - லொருவழிப் படுப்பது தொ
கைகிலிப் புறனே." "மனத்திலை பொருவழி நிறுப்பது பொ
றையே." "நிறுத்திய வம்மன நிலைதிரியாமற் - றுறித்த பொரு
னொடு கொளுத்த னிலைவே." "ஆங்கனம் குறித்த வம்முதற்
பொருளொடு - தான்பிற னுகாத் தகையது சமாதி." என்னும்
உரைக்குத்திரங்கனானுரைக்க. பக்கமென்றதனால், முட்டின்றி
முடிப்போர் முயல்வோர் என்பனவும், "கீர்பலகான் முழுகி நில
த்தகைஇத் தொலுடைபாச் - சோர்சடை தாழச் கடரோம்பி -
யூரடைபார் - கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல் - வான
கத் துய்க்கும்வழி." என்பனவும் கொள்க. "ஓவத் தன்ன விடநு
டை வரைப்பிற் - பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளி - ரிழைகில
கெழித்த மன்னர்க் கண்டிருங் - கழைக்க னெடுவனா யருவி யா
டிக் - கான யாளை தத்த விறகிற் - கெடும்புகைச் செந்தி மாட்டிப் -
புறத்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே." எனவும், "வைத்தனை
யின்சொலாக் கொள்வானு டெப்பெய்த - சோறென்று கூழை மதி
ப்பானு தாறிய - கைப்பதனைக் கட்டியென் றுண்பானு மிம்முவர் -
மெய்ப்பொருள் கண்டுவாழ் வார்." எனவும், "ஒருமைபு னாமை
போ லுத்தடக்க லாற்றி - னெழுமையு மேமாப் புடைத்து." என
வும், "ஆரா வியற்கை யவாசிப்பி னுக்கிலையே - பேரா வியற்
கை தரும்." எனவும், "கிதி ராட னிலக்கிடை கோட - ஞெடு
குறித்த ஞெல்லெரி யோம்ப - னுரடை யாமை புறுசடை
புனைதல் - காட்டி னுளவு கடவுட் பூசை - யேற்ற தவத்தி னிய
ல்பென மொழிப." எனவும் வரும். எனைய வத்துழிக்காண்க.

அறிமாரிற் பொருள்கட் பாலும் = தாத்தாம் அறியும் இலக்க
ணங்களாலே போர்செய்வாரிடத்துக் கூறுபாடும் : அவை சொல்
லாலும் பாட்டாலும் கூத்தாலும் மல்லாளஞ் குதாளும் பிறவா
த்குறும் வேறலாம். உம். "வினாத்து தொழில்கேட்டு ஞாலகீர
ந்தினிது - சொல்லுதல் உல்லார்ப் பெறின." இது சொல்வென்றி.
"வண்டுறைபுன் கூத்தல் வடிக்கண்ணுள் பாடினான் - வெண்டுறை
புஞ் செத்துறையும் வேற்றமையாற் - பண்டங்கு - கின்னரம் போ
லக் கிடையமைத்த தீத்தொடையா - ழுர்சரம்பு மஞ்சுவையு மாய்

“து.” இது பாடல்வெளி. “கைகால் புருவங்கண் பாணி நடை
தாக்குக் - கொய்யும் கொம் பன்னுள் குறிக்கொண்டு - பெய்யுப் -
படுகனிவன் டார்ப்பப் பயில்வனின் றுமிக் - தொடுகழன் மன்னன்
அடி.” இது ஐடல்வெளி. “இன்கமிக் கள்ளி னுமு ராங்கண்-
மைத்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி - பொருகான் மாப்பொதுங்
கின்றே பொருகால் - வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே-
கல்கி னுங்கல் காஅ னுயிலும் - வெல்போர் பொருதித்தன் காண்
கதி லம்ம - பசித்துப்பனை முயலும் யானை போல - பொருதலை
பொசிப வொற்றிக் - களம்புரு மன்னர்க் கந்தடு நிலையே.” இது
மல்வெளி. “கழகத் தியலுங் கவற்றி விடையு - மழகத் திரு
துதலா ளாய்த்து - கழகத்துப் - பாய வகையாற் பணிதம் பலவெ
ன்ற - ளாய வகையு மறித்து.” இது குதுவெளி.

அரிநிலை வகையோடு ஆங்கு எழுவகையிற் தொகைநிலை
பெற்றது என்மனார் புலவர் = அக்கூறப்பட்ட ஆறுபகுதியும் நிலைக்
கனமாக அவற்றுக்கட் தோன்றி யேறுபட்ட கூறுபாட்டோடு
முன்னைய ஆறுங் கூட்டி அவ்வெழுக்கற்றற் துறைபல திரண்ட
தொகை பெற்றது அவ்வாகைத்தினை என்று கூறுவாராசிரியர். —
எ-து. அன்பென்றது சுட்டுநிலை. நிலைக்களம் நிலையதுவகை.
ஆங்கென்றதனை அனை நிலைவகையென்பதன்கண் வகைக்குமுன்
ளே கூட்டுக. ஒடு எண்ணிடைச்சொலாதலின் முன்னெண்ணிய
வற்றொடுகூட்டி ஏழாயிற்று.

இனிப் பார்ப்பனப்பக்கத்து வகையாவன பார்ப்பார்க்குப்
பார்ப்பனக் கன்னியிடத்தக் கற்புநிகழ்வதற்குமுன்னே களவிற்
தோன்றினாலும், அவன் பிறர்க்குரியனாகிய காலத்துக் களவிற்
தோன்றினாலும், அவன் கணவனை இழந்திருந்துழித் தோன்றினா
லும், ஒழிந்த மூவகை வருணத்துப் பெண்பாற்கணனும் இவ்
வாறே தோன்றினாலும், அவரவர்மக்கட்கண் அவ்வாறே பிறழத்
தோன்றினாலுமாகிய சாதிக்களாம், இன்னொருத் தத்தத் தொ
ழில்வகையாற் பாருபட மிகுதிப்படுத்தல் வாகைத்திணையாம்.
ஒழிந்த பகுதியைத்தற்கும் இஃதொக்கும். இன்னும் பெண்பாறு
யாந்து ஆண்பாலிழிந்தவழிப் பிறந்த சாதிகளும் அனைநிலைவகைப்
பாற்படும். போகிகளாய் உபாயங்களான் முக்காலமுமுணர்ந்த
மாமூலர் முதலியோர் அறிவன்றேயத்து அனைநிலைவகையோரா
வர்; அவர்க்கு மாணக்கராதித் தவஞ்செய்வோர் தாபதப்பக்கத்
தாராவர்; தகர்வென்றி பூழ்வென்றி கோழ்வென்றிமுதலியன

பாலறிமரபிற் பொருள்கண் அனைநிலைவகையாம். ஒருவகையதை
 ப்படாது பலதுறைப்படுவனவற்றையெல்லாம் தொகைநிலையெ
 னத் தொகுத்து ஒரொவொன்றாக்கெக் கூறினார், தொகுத்துக் கூற
 லென்றும் உத்திவகையான். பார்ப்பனவாகை அரசவாகையென்
 றேதினும் அவற்றின்பகுதி அடங்காமைவிற் குன்றக்கூறலாமா
 தலின் இங்ஙனமோதினார். காட்டாதனவற்றிற்கு உதாரணங்கள்
 வந்துழி வந்துழிக்காண்க. (௨௦)

எசு. கூதிர் வேலி லென்றிரு பாசறைக்
 காதலி னென்றிக் கண்ணிய மாபினு
 மேரோர் களவழி யன்றிக் களவழித்
 தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்
 வென்ற கோமான் முன்றோர்க் குரவையு
 மொன்றிய மாபிற் பின்றோர்க் குரவையும்
 பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னுனு

மரும்பகை தாங்கு மாற்ற லானும்
 புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமு
 மொல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
 சொல்லிய வகையி னென்றொடு புணர்ந்து
 தொல்லுயிர் வழங்கிய வனிப்பலி யானு
 மொல்லா ரிடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்
 பகட்டி னுனு மாலி னுனுந்
 துகட்டபு சிறப்பிற் சான்றோர் பக்கமுந்
 கட்டி னீத்த பாலி னுனு
 மெட்டுவகை நுதனிய வவையத் தானுந்
 கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானு
 மிடையிற் வண்புகழ்க் கொடைஊம யானும்
 பிழைத்தோர் தாங்குந் காவ லானும்
 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத் தானு
 மருளொடு புணர்ந்த வகற்சி யானுந்
 காம நீத்த பாலி னுனுமென்
 றிருபாற் பட்ட வொன்பதிற்துத் துறைத்தே.

இது மேற் தொகுத்துக் கூறிய எழுபத்தைந்தினையுள் அடங்
காதவற்றிற்கு முற்கூறிய துறைகள்போலத் தொடர்க்கிண்ப்பித்
தாது மறத்திற்கு ஒன்பதும் அறத்திற்கு ஒன்பதுமாக இருவகைப்
படுத்தத் துறைகூறுகின்றது. (இ-ள்.) கூடிக் வேனில் என்று
இரு பாசறைக் காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும் = கூடிகொன
வும் வேனிலெனவும் பெயர்பெற்ற இருவகைப் பாசறைக்கண்
னாய் காதலார் திரிவில்லாத மனத்தனாக ஆண்டு கிழைத்தும் போ
ர்த்தொழில் சருதிய மரபானும்: கூடிக், வேனில், ஆகுபெயர்.
அக்காலங்களிற் சென்றிருக்கும் பாசறையாவது தன்மைக்கும்
வெம்மைக்குத் தலைமைபெற்ற காலத்துப் போகத்திற் பற்றற்று
வேற்றுப்புலத்துப் போங்கிருத்தல். இக்காலங்களிற் பிரிதல்
வன்மையின் இது வெற்றியாயிற்று. தலைமேற் காதலின்றிப்
போரினமேற் காதல்சேறலின் ஒன்றியென்றார். இக்காலத்துச்
சிறப்புப்பற்றி இரண்டையும் ஒதினானும் ஓர்யாண்டை எல்லை
இருப்பினும் அவற்றுவழித்தோன்றிய ஏனைக் காலங்களும் இரண்
டாகி அவற்றுள் அடங்குமென்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று. “வி
னைவயிற் பெயர்க்குத் தானைப் - புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே”
எனத் தலைவியை நினைவன வாகைக்கு வழுவாம். அகத்திற்கு
வழுவன்றென்றற்கு மரபென்றார். ஏனைக்காலங்களார் பாசறைப்
பெயர் இன்றென்றற்கு இரண்டானும் பெயர்கூறினார். “இங்ஙனங்
கூறவே முற்கூறிய துறைபோலத் தொடர்க்கிண்ப் பதெலின்றாய்
இதனானே பாலாகி ஒருதுறைப்பதிதலும் இன்றாயிற்று. இனி
இருத்தற்பொருள் முல்லைபென்பதேபற்றிப் பாசறைக்கண் இரு
த்தலார் பாசறைமுல்லைபெனப் பெயர்கூறுவாரும் உளர். உம்.
“மூதில்வாய்த் தங்கிய முல்லைசால் கற்புடை - மாதர்பாற் பெற்ற
வலியனவோ - கூடிரின் - வெங்கண் விறல்வேந்தன் பாசறையுள்
வேனிலா - னைக்கணை தோற்ற வழிவு.” எனவும், “கவலை மறகிற்
கடுக்கண் மறவ - ருவலைசெல் கூடா பொருங்கத் - தவலைதெல் -
கூடிக் கவியவு முள்ளான் கொடித்தோரன் - மூதின் மடவான்
முயக்கு.” எனவும் வரும்.

ஏரோர் ஊவழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றியன்றிக் கை
வழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றியும் = வேளாண்மாக்கள் வினை
யுட்காலத்துக் களத்துச் செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரோரி வந்த
கிணைப்பொருள் முதலியோர் போர்க்களத்தே தோற்றுவித்த வெ
ன்றியன்றிக் களவழிச் செய்யுளைத் தேரோரி வந்த புலவர் தோற்
றுவித்த வென்றியானும்; என்றது, நெற்கிணைக்கொன்று களத்

நிற் குவித்தப் போர் அழித்து அதரிநிரித்துச் சுற்றத்தொடு நுகர் வதற்கு முன்னே கட்டவுட்பலி கொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசில் முக ந்த கொள்ள வரிசையின் அளிக்குமாறபோல அரசனும் நார்ப டையையும் கொன்று களத்திற் குவித்து எருது களிஞுக வாண் டடல் ஓர்சி அதரி நிரித்துப் பின்ன்குலையை நின்சேற்றோடு உதிரப் பேருலக்கண் ஏற்றி ஈனுவெண்மான் இடத்தழந்தட்ட கூழ்ப்பலியைப் பலிகொடுத்த எஞ்சிநின்ற யானை குதிகாணையும் .ஆண்டுப் பெற்றன பலவற்றையும் பரிசில் முகத்தகொள்ளக் கொடுத்தலாம். உம். “ இருப்புமுகஞ் செறித்த வேந்தெழின் மரு ப்பிற் - கருங்கை யானை கொண்ம வாக - கீண்மொழி மறவ றொறி யின ருயர்த்த - வாண்யின் னாக வயங்குகழிப் படைந்த - குரு திப் பல்லிய முரசமுழக் காக - வரசாரப் பணிக்கு மணங்குறு பொழு தின் - வெவ்விசைப் புரவி வீசவனி யாக - விசைப்புற வல்வில் விங்ஞா னுதைத்த - கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் இடக்கை- பீரக் செறவிற் றேரோ ராக - விடியல் புக்கு நெடிய கீடகின் - செ ருப்படை மிளிர்ந்த திருத்தறு செஞ்சாற் - பிடித்தெறி வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி - விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ் - பேஎய்பற் நியபினம் பிறங்குபல் போர்புகாக் - கான நரியோடு கழு தகனம் படுப்பப் - பூதங் காப்பப் பொலிகளச் தழீஇப் - பரோர் க் கிருத்த பீண்ட யான - தேய்வை வெண்காழ் புனையும் விசிபிணி - வேயவை காண விருத்திற் போர்வை - யரிக்குரற் நடாரி யுருப்ப வொற்றிப் - பாடி வந்திசிற் பெரும பாடென் - நெழிவி தோயு மிமிழிசை யருவிப் - பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயத் தன்ன - வோடை நுதல வொல்குத லறிபாத் - தாடியிக் குழவிப் பிடியி னைட் மிடைந்த - வேழ முகவை நல்குமதி - தாழா வீகைத் தகைவெய் யோயே.” எனவரும். “ நளிகடலிருங்குட்டத்த” என்றும் புறப் பாட்டுப் பரிசொடுத்தது. களவழிநார்பது புலவர் களவழியைத் தோற்றுவீத்தது. “ஒடு ளவமை புறழ்வின்றி யொத்ததே - காவிரி ஈரடன் கழுமலங் கொண்டநான் - மாவுகைப்ப மாற்றார் குடை யெல்லாங் கிழ்மேலா - யாவுதை காளாம்பி போன்ற புனனாடன் - மொலா யட்ட களத்து.” எனவரும்.

தேரோர் வென்ற கோமான் முன்தோர்க் ஞாவையும் = தேரின் கன் வந்த அரசுப்பனையும் வென்ற வேந்தன் வெற்றிக்களிப்பா லே தேர்த்தட்டிலேகின்று போர்த்தலைவரோடு கைபிணைந்தாடுங் ஞாவையும்: உம். “ குடிய பொன்முடியும் பூண மொளிதனங்க - வடிய கூத்தின்வேர் தாடினான் - வீழ்க் - குறைபாடல் கண்டு

வந்து கொற்றப்போர் வாய்த்த - விறையாட வாடாதார் யார்." "வீழடி வீற்றிருந்த வியலு ஈங்கட் - கொடிவார் முழுவின் முன்ன ராட - வல்லா எல்லன் வாழ்க வன்கண்ணி - வல்லே, வலம்பெறு முர சு துணைப்ப வாருயர்த் - திலங்கும் பூணன் பொலங்கொடி யுழி னுருபன் - மடங்காப் பெருமைய னுடன்றமெல் வந்த - யேந்து மெல் மறந்தபு வீழ்ச்சியின் மகித்து - வியந்தரு போர்க்களத் தாடுங் கோவே." எனவரும்.

ஒன்றிய மரபிற் பிந்தேர்க் குரவையும் = தேரோனாவென்ற கோமாற்கே பொருத்திய இலக்கணத்ததாகிய தேரின்பின்னே கூழுண்ட கொற்றவை கூளிச்சுற்றமாகிங் குரவையானும்: உம். "வென்று களங்கொண்ட வேந்தன்றேர் சென்றதற்பின் - கொன் ற பிண்கிணக்கூழ் கொற்றவை - கின்றளிப்ப - வுண்டாமெம் பேய்கண் வேந்தனவே போர்ப்பரிசிச் - கொண்டா டினகுரவைக் கூத்து." எனவரும். "களிற்றுக் கோட்டன்ன வாலெயி றழுத்தி - விழு க்கொடி வினாஇய வெண்ணிணச் சுவையினன் - ருடர்த்தலை தய ல்வரச் குடிப் புணர்த்தின - வாணப் பெருவளஞ் செப்தோன் வானத்து - வயங்குபன் மீனிலும் வாழிய பலவென - வருகெழு பேய்மக ளயரச் - குருதித் துகளாடிய களங்கிழ வோயே." என் பதும் அது.

பெரும்பகை தாங்கும் வேலினனும் = போர்க்கணன்றியும் பெரியோராகிய பகைவரை அத்தொழிற்சிறப்பான் அஞ்சலித்துத் தகிக்கும் வேற்றொழில் வன்மையானும்: காத்தற்றொழிலன்றி அழித்தற்றொழில் பூண்ட முக்கட்கடவுட்குச் சூலவேல் படையாத வானும் முருகற்கு வேல் படையாதலானஞ் சான்றோர் வேற் படையே சிறப்பப் பெரும்பான்மை கூறலானும் வேலைக்கறி னனை ப்படைகளெல்லாம் "மொழிந்தபொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனையும் முட்டின்று முடித்தல்" என்றும் உத்தியாற் பெறவைத்தார். உம். "ருன்று துகளாக்குங் கூர்ங்கணையான் வேலெறிச் - தன்று திருசெமொ லாடின - னென்றும் - பணிச்செ ன்று மூளாத பல்கதிரோன் சேயோ - டிணிச்சென் றம்பொரா பென்று." இது பாரதம். "இரும்பு முகஞ்சிதைத நூறி யொன்னு- ரருஞ்சமங் கடத்த வேனோர்க்கு மென்தே - நல்லரா வுறையும் புற்றம் போலவுங் - கொல்லேறு திரிதரு மன்றம் போலவு - மாற் றருத் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை - புளனென வருஉ மோரொளி- வலனுயர் செவே லெண்ணகன் ளதுவே." என்பதும் அது. "இ வ்வேல் பீலிபணித்த" என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

அரும்புகை தாங்கும் ஆற்றலானும் = வெலற்கும் புகைவர்
 மிகையை கன்முமதியாது எதிரோற்றக்கொள்ளும் அமைதியானும்:
 உம். "எருது காலுறு நிமியர் கொன்ற - சிவ்வீன வாகின் புல்
 வெண் குப்பை - தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில் - பசித்த
 பாண ருண்டிகடை தப்பலி - கொக்க லொற்குஞ் சொல்லிய தன்
 டூர்ச் - நிறுபுல் லானர் முகத்தவை கூறி - யாருகட னீர்க்கு
 கொடுத்தவை - யாகவரிற் றுங்கும் வல்லா ளன்னே." எனவரும்.
 "கனம்புகலோம்புமின்" என்றும் புறப்பாட்டும் அது.

வாழ்க்கை புல்லா வல்லான் பக்கமும் = உயிர்வாழ்க்கை
 லயப் பொருந்தாத வலிய ஆண்பாலின் கூறுபாட்டானும்: பக்
 கமென்றதனாற் தாபதப்பக்கமல்லாத போர்த்தொழிலாகிய வல்
 லாண்மையே கொள்க. உம். "கலிவர்வா முழியின் வாழ்க்கை
 கடித்து - மலிபுகழ் வேண்டு மனத்த - சொலிகடல்கும் - மண்ண
 கைம் வேண்டாது வான்வேண்டி யீண்டினர் - புண்ணகலாப்
 போர்க்களத்துப் போந்து." இப்பாரதத்துட் காண்க.

ஒல்லார்காணப் பெரியவர்க் கண்ணிச் சொல்லிய வகையின்
 ஒன்றொடுபுணர்ந்து தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலியானும் = ப
 கைவர்காணும்படியாக உயர்த்தோரான் கன்முமித்தலைக் கருதி
 இன்னது செய்யேனாயின் இன்னது செய்வலெனக் தான்கூறிய
 பகுதியிரண்டனாள் ஒன்றனோடே பொருத்திப் பலபிறப்பினும் பழ
 கியருமின்ற உயிரை அங்கியங்கடவுட்ருக் கொடுத்த அவிப்பலியா
 னும்: கானுதலாவது கம்மை அவன் செய்யாதே நாம் அவனை அற
 ப்போர் செய்யாது வஞ்சனையால் வென்றமையில் அவன் தன்
 னுயிரை அவிப்பலிகொடுத்தானென கானுதல். உம். "எம்பியை
 விட்டுத் லெம்மினக்கா யான்படுதல் - வெம்பகலின் முன்வினைப்ப
 னென்றெழுந்தான் - நம்பி - புறவொரிற் பாணிப்பப் பொங்கெரி
 வாய் வீழ்த்தா - னறவோன் மறமிருத்த வாறு." இப்பாரதத்துள்
 ஒருவன் இன்னது செய்வலென்று அது செய்யமுடியாமையின்
 அவிப்பலி கொடுத்தவாறுகாண்க. "இழைத்த திகவாமற் சாவா
 னா யாரோ - பிழைத்த தொதச்சிற் பவர்." இதையும் அது.

ஒல்லாரிடவயிற் புல்லியபாங்கிலும் = பகைவராலினும் அவர்
 சுற்றமாயினும் வந்து உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும்போல்வன வே
 ண்டியபக்கால் அவர்க்கவை மனமெழிந்து கொடுத்து கட்டுச்செய்
 டலானும்: உம். இத்திரன் மைத்த னுயிர்வேட் டிசர்நீரவி - மை
 ந்தனை வெல்வான் வரக்கொண்டான் - நந்தரா - ளேந்திலவேன்

மன்னளே பன்றி யிதற்குவந்த-வேந்தனும் பெற்றான் மிகை." இப் பாரதத்துப்பகைவதைப் படுதலறிந்துத் தன்கவசஞண்டலங் கொ டித்தமை + நினைமையிற் புல்லியபாங்காயிற்று. அது விசம்பந்திய கருணையாகலின் வாகை. இத்தனையும் மறத்திற்குக் கூறியன.

பகட்டினனும் மாலினனும் துகட்டி நெப்பிற் சான்றோர் பக்கமும் = எருதும் எருமைமுகைய பகட்டினனும் யானையும் குதி யாயு மெனப்பமும் மாலினனும் குற்றத்தினிங்குஞ் நெப்பினும் அமைந்தோரது கூறுபாட்டானும்: இவற்றான் உழவஞ்சாமைபும் பகையஞ்சாமைமுகைய வெற்றி கூறினார். பக்கமென்றதனும் புனிற்றாய்வுச் சாலாந் தேருங்கொள்க. உம், "யானை நிகையு டைய தேரோ தினுஞ்சிறத்தோ - யானை நிகையுடைய வேர்வாழ் வர் - யானை - படையோர்க்கும் வென்றி பயக்கும் பகட்டே - ருடையோர்க் கரசரோ வொப்பு." "எனப்பெறும் படையனே னெப்போர்ப் பொறைப - நென்றன ராயி னுறசெல வம்ப லிர் - மன்பதை மருளா வரசுகளத் தவியக் - கொன்றதோ னோ ச்சிய வென்றாடு துணங்கை- மீயினத் தருண்ட தேயவர் பழறிப்- பண்ணமை தேரு மாவு மாக்களு + மெண்ணற் கருமையி னென் னலின்றோ வினனே - கத்துகொ ளீயாது காழ்பல முருக்கி - புக ட்கும் பருத்தி விஸத்து நிழல்சாடிச் - செம்பரன் முரம்பி னீர் படக் கொங்கர்ப் - பரந்தன்ன செவலிற் பல்யானை - னணப்பல வன் னானை யானே." என்பதும் அது.

கட்டிவு நீத்த பாலினனும் = அரசன் அரசவுரிமையைக் கைவி ட்ட பகுதியானும்: அது பரதனும் பாரதனும் போல்வார் அரசு து மந்த வென்றி. உம், "கடலு மலையுத் தேர்படக் கிடத்த- மண்ணை வளாக துண்டெயிற் துகளினு-கொய்தா லம்ம தானே யிஃதெவன்- குறித்தன னெடியான் கொல்லோ மொய்தவன்- வாங்குசெயி விரா மன் தம்பி யாக்கவ- அடிபொறை யாற்றி னல்லது- முடிபொறை யாற்றலன் படிபொறை குறித்தே." இது அரசு கட்டிவித்தபால். "பரிதி சூழ்ந்தவிப் பயக்கெழு மாநில- மொருபக லெழுவு ரெய்தி யற்றே - வைபமுத் தவமுக் துக்கிற் தவத்திற் - கையவி யனை த்து மாற்றா தாதலிற் - கைவிட்டனரோ காநல ரதனும் - விட் டோரை விடாஅ டிருவே - விடாஅ தோரிவன் விடப்பட்டோரோ." என்பதும் அது.

எட்டுவகை துதலிய அவையத்தானும் = எவ்வகைக் குணத் தினைக் கருதின அவையத்தாரது நிலைமைபாரும்: அவை குடி ப்பிறப்புக் கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தாய்மை கடுகிடமை

அழுக்காநின்மை அவாவின்மை எனவியைபுடையாள் அவைக்கண்
முதலியிருப்பதோர் வெற்றிகூறுதல். உம். “குடிப்பிறப் புதித்து
ப்பழுவல் குடி - விழுப்பே ரோழுக்கம் பூண்டு காமுற-வாய்மை
வாய்மடுத்த மாத்தித் தாய்மையிற் - காத லின்பத்துத் தாங்கித்
திதறு - கலியுநிய நெடுகர் வைகி வைகலு - மழுக்கா நின்மை
யவாஅ வின்மையென - விருபெரு நிதியமு மொருதா மீட்டுந்-
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை-புடனம் நிருக்கை யெருகாட்
பெறுமெனிற் - பெறுகதி லம்ம யாமே வரன்முறைத் - தோன்று
வழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதித்து - கின்றழி கின்றழி
நூங்கர் கில்லாது - நியையழி யாக்கை வாய்ப்பலிம் - மலர்தலை யுல
கத்துக் கொட்டும் பிறப்பே.” என இதனுள் எட்டும் வந்தன.

கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் = வெதமுதலிய
வற்றுற் கட்டிதலமைத்த ஒழுக்கத்தோடு பொருத்திய காட்சியா
லும்: கண்ணுதன்மை கண்மையெனப்படுதலின் அதனைக் கண்
னுதலையென உகரங்கொடுத்தார், என்மை வன்மை வல்லோர்
என்பது எருமை வலுமை வல்லுவோர் என்றும்போல. இவை மன
த்தான் இவ்வொழுக்கங்களைக் குறிக்கொண்டு ஐம்பொறியினை வெ
ன்று தடுத்தலாம். அவை இவ்வறத்திற்கு உரியவாக வான்கு
வருணத்தார்க்குங் கூறிய அடக்கமுடைமை ஒழுக்கமுடைமை
கலியுநியமை பிறர்மனைநயவாமை வெஃகாமை புறங்கூறுமை தீவி
னையச்சம் அழுக்காறுமை பொறைபுடைமை முதலியனவாம்.
உம். “ஒருமைபு னாமையோ லிந்தடக்க லாற்றி - னெழுமைபு
மேம்பப் புடைத்து.” “ஒழுக்கம் விழுப்பத் தரலா னெழுக்க-முயி
நிலு மேம்பப் பமும்.” “சமன்செய்த சீர்துக்குங் கோல்பொ
லமைத்தொருபாற் - கோடாமை சான்றோர்க் கனி.” “பிறன்மனை
கோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க் - கறனென்றோ வான்த
வொழுக்கு.” “படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்வார் - கெவன்
மை காணு பவர்.” “அறங்கூறு னல்ல செயினு மொருவன் - புறங்
கூறு னென்ற லினிது.” “திவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சவர்-
திவினையின்னுஞ் செருக்கு.” “ஒழுக்காறுக் கொள்க வொருவன்
தன் னெஞ்சத் - தழுக்கா நிலாத வியல்பு.” “மிகுதியான் மிக்
கவை செய்தாராத் தாத்தத் - தகுதியான் வென்று விடல்.”
பிறவும் இந்நிகரனவெல்லாம் கொள்க. “விழையா அள்ளம்
விழையு மாவினா - கேட்டவை கொட்டி யாக மீட்டாந் - கறனும்
பொருளும் வழாமை காடித் - தற்றக அடைமை நோக்கி மற்ற
தன் - பின்னு கும்பிம முன்னிய முடித்த - லினைய பெரியோ ரொ

மூக்க மதனா - ஸரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை." என இது தொகுத்துக் கூறியது.

இடைபில் வண்புகழ்த் கொடைமையானும் = இடைபிழல் ஸாத வண்புகழைப் பயக்குங் கொடைமையானும்: உலகமுழுதும் பிறப்புக்கு வாராமைத் தன்புகழ்பரத்தலின் இடைபிலென்றார். வண்புகழ் வள்ளிதாபிப புகழ்; அது ஊனுடையதென விரியும். இக்கொடைப்புகழுடையான் மூப்புப் பிணி சாக்காட்டுக்கு அஞ்சாமைபின் அது வாகையாம். உம். "மன்னாவுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் - தம்புகழ் நீறிஇத் தாமாய்க் தனோ - தன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வ - நின்மைவி விரப்போர்க் கீஇ யாமை பிற - றென்மை மாக்களிற் றொட்ப்பறி யலோ - தாடாழ் படுமணி விரட்டும் பூதாத - லாடியல் பாவி பாடுகர்க் கருதாக் - கேடி னல்லிசை வயமான் றென்றலைப் - பாடி நின்றனெ னாகக் கொண்டேன் - பாடுபெறுபரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென் - னாடிழைத் ததனினு கனியின் னாதென - வாட் தென்னே தியெமக் கீயாது - தன்னிற் சிறத்தது பிற்தொன் நின்மைவி - னுமேலி யுவகையின் வய்வுத - லோடாப் பூட்கைநின் மீழ்மைபோற் கண்டே." எனவரும். இது புறம்.

பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவலானும் = தம்மைப் பிழைத் தோணாப் பொறுக்கும் பாதுகாவலானும்: காவலாவது இம்மை யும் மறுமையும் அவர்க்கு ஏதம் வாராமற் காத்தலாதலால் இஃது ஏனையோரின் வெற்றியாவிற்று. உம். "தம்மை யிகழ்க் தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற் - றெம்மை யிகழ்ந்த விளைப்ப யத்தா - லும்மை - பெரிவாய் நிரயத்துள் வீழ்வர்கொ லென்று - பரிவனாங்கு சான்றோர் கடன்." அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம் போலத் தம்மை - யிகழ்வார்ப் பொறுத்த நலம்." எனவரும்.

பொருளோடு புணர்ந்த பக்கத்தானும் = அரசர்க்குரிய வாகிப படை குடி கூழ் அமைச்சு கட்பு முதலியனவும் புதல் வரைப் பெறுவனவுமாகிப பொருட்டிறத்துப்பட்ட வாணப்பகுதி யாலும்: பக்கமென்றதனான் மெய்ப்பொருளுணர்ந்தலுங் கொள்க. உம். "படைகுடி கூழமைச்சு கட்பர னாது - முடைபா னரசரு னேது." காடு அரசன்முதலாகக் கூறுவனவெல்லாம் திருவள்ளு வப்பவனிற் காண்க. "படைப்புப் பலபடைத்துப் பல்லாரோ டென்னு - முடைப்பெருஞ் செல்வ ராவினு யிடைப்படக் - குறு குறு கடத்து சிறுகை நீட்டி - யிட்டுத் தொட்டுங் கவ்வியுத் துழ

ந்து - செய்புடை யாழிள் மெய்பட விதித்து - மயக்கு மக்களிடில்லோர்க்குப் - பயக்குறையிலி தாம்வாழு காளே.” “கேள்வி கேட்டுப் படிவமொடியாது” என்றும் பறிந்துப்பத்தும் அது. “புணர் வெய்தியக் கன்னும் பயமின்றே - மெய்புணர் வில்லாதவர்க்கு.” எனவரும்.

அருளொடு புணர்ந்த அகற்றியானும் = அருளுடைமைபோல பொருளிய துறவறத்தாலும்: அருளொடுபுணர் தலாவது ஒருவர்க்கு இடர்வந்துழித் தன்னுயிரைக் கொடுத்துக் காத்தலும் அதன் வகுத்தத் தனதாக வருத்துதலும் பொய்யாமை கன்னாமை முதலியனவுமாம். இக்கருத்து நிகழ்த்தபின்னர்த் துறவுள்ளம் பிறத்தலின் இதுவும் அடவெற்றியாயிற்று. உம். “புனிற்றுப் பரிபுரந்த புலப்பிணவு தனது - முயிமறக் குழவி வாங்கி வாய்மறித்தியையெனக் கவர்வுற கோக்கி யாங்க - வளரினங் குழவியின் முன்சென்று காணக் - கூருகி யபமான் புலவுவேட்டுத் தொடங்கிய - லுளொலிற்றுக் கொன்னையிற் றங்கினன் கதுவப் - பாசிலிப் பொதிமோதவன் பெருத்தகை - யாருயிர் காவல் பூண்ட - போருட் புணர்ச்சியி னெனது மாறே.” “தன்னுயிர்க் கினனாமை தானதீவா னென்கோலோ - மன்னுயிர்க் கிஞ்ஞ செயல்.” “வாய்மை மெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுத் - தீமை யிலாத சொல்ல.” “கேவென்னுங் காரதி வான்மை யளவென்னு - மாற்றல் புரிந்தார்க ளில்.” “யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதலதனி னதனி னிலன்.” எனியவும் இதன்கண் அடக்குக.

காமம் நீத்த பாலினனும் = அங்கனம் பிறத்தபின்னர் எப்பொருள்களினும் பற்றற்ற பகுதியானும்: “உம். காமம் வெருளியமக்க மிகவுழன்றி - லுமங் கேடக்கெடு கோய்” எனவரும். பாலென்றதனால் உலகியலுணின்தே காமத்தின்க் கைவிட்டபகுதி புன்கொள்க. “இனையர் முதிய னெனலுபால் பற்றி - வினையு மறிவென்ன வேண்டா - வினையனாத் - தன்னுறாத காம துகர்தற்குத் தான்காம - மொன்றது நீத்தா னுளன்.” எனவரும்.

என்று இருபாற்பட்ட ஒன்பதிற்துத் துறத்து = முன்னர் ஒன்பாலும் பின்னர் ஒன்பாலுமாக இரண்டுகூறப்பட்ட ஒன்பதாபிய பதினெட்டேத் துறையினையுடைத்து வாகை. — எ-று. இதனுள் ஏதவினியாதனவற்றிற்கும் ஏதவினீத்தமவிற் தான் இருபாற்பட்ட பதினெட்டாதலுடைத்தென முடிக்க. (உக).

என. காஞ்சி தானே பெருத்தினாப் புறனே.

இத்தனையும் உரிப்பொருள்பெற்ற அகத்திணைக்குப் புறங் கூறி இஃது உரிப்பொருள்வலாத பெருத்திணைக்குப் புறனிதுவென்கின்றது. இது வாகைக்குப் பின்வைத்தார், வீரக்குறிப்பு நிலையாமைக் குறிப்போடு உறவுடைத்து என்றற்கு. (இ - ள்.) காஞ்சிதானே பெருத்திணைப்புறனே = ஏழுத்திணையுட் காஞ்சிதானேயெனப் பிரிக்கப்பட்ட புறத்திணை பெருத்திணைக்குப் புறமும்.—எ - று. அதற்கு இது புறஞயவாறு என்னையெனின், என்வகைமனத்தினும் நான்குமனம்பெற்ற பெருத்திணைபோல இக்காஞ்சியும் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய ஆறனுள்ளும் நிலையின்மை மூன்றற்கும் உரித்தாய் எல்லாத்திணைகட்கும் ஒத்த மரபிற்றுகலானும், “பின்னர்கான்கும் பெருத்திணைபெறும்” என்ற நான்குஞ் சான்றோர் இகழ்த்தாற்போல அறம் முதலிய வற்றது நிலையின்மையுணர்ந்த அவற்றை அவர் இகழ்தலானும், ஏறிய மடற்றிறமுதலிய நான்குத் தியகாமமாயினவாறபோல உலகியனோக்கி நிலையாமையும் நற்பொருளன்றாகலானும், ஐயிப்பொருள் இடமயங்கிவருதலன்றித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருத்திணைபோல அறம்பொருளின்பம்பற்றியன்றி வேறவேறு நிலையாமையென்பதோர் பொருளின்றாதல் ஒப்புமையானும், பெருத்திணைக்குக் காஞ்சி புறஞயிற்று. கைக்கிணமுதற் பெருத்திணையிறவாய் ஏழினையும் அகமென்றவின் அவ்வகத்திற்கு இது புறஞவதன்றிப் புறப்புறமென்றல் ஆகாமையுணர்க. இது மேலதற்கும் ஒக்கும். (உஉ)

எஅ. பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றுனு

நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே.

இது முற்கூறிய காஞ்சிக்குப் பொது இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) பாங்கருஞ் சிறப்பின் = தனக்குத் துணையில்லாத வீட்டின்பம் ஏதவாக: பல்லாற்றானும் = அறம் பொருள் இன்பமாகிய பொருட்பருதியானும் அவற்றுப் பருதியாகிய உயிரும் பாக்கையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலியவற்றானும்: நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே = நிலைபேறில்லா உலகியற்கையைப் பொருத்திய நன்னெறியினையுடைத்துக் காஞ்சி.—எ - று. எனவே, வீடுபேறு நியித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்றோர் சாற்றங் குறிப்பினது காஞ்சியாயிற்று. பாங்கு, துணை. உலகிற்கு நிலையாமை கூறுங்கால் அறமுதலிய பொருட்பருதி ஏதாவாகக் கூறினன்றி உலகென்பதற்கு வடிவு வேறின்மையிற் பல்

வாற்றாறுமென்று ஆன் உருபு கொடுத்தார். கெடுங்காற் கணந்தோ
றுங் கெடுவனவுங் கற்பந்தோறுங் கெடுவனவுமாமென்றற்கு ஆறெ
ன்றார். நியபெற்ற வீட்டினான் இவற்றின் நியபாமைபுணர்தலின்
வீடு ஏதவாயிற்று. பல்லாற்றாறுமென்றதனாற் கெடுவாற்றாறு
வீட்டெதுவாகலின் நியபாமைக்குறிப்பு ஏதவாகலுங் கொள்க.
இஃது அறிவன் தேயமுந் தாபதப்பக்கமும்பற்றி நியயின்மைக்
குறிப்புப் பெற்றும். உம். "மயங்கிருங் கருவிய விசம்பு முகனக -
வியங்கிய விகுசுடர் கண்ணெனப் பெயரிய - வழியிடை வழங்கா
யுறக்கரு கீத்தம் - வயிரக் குறட்டின் வயங்குமணி யார்த்தப் -
பொன்னக் திமிரி முன்சமத் தருட்டிப் - பொருள்க் காணச் செ
ருமிரு மொய்ம்பின் - முன்னோர் செல்லவுஞ் செல்லா தின்னும் -
வியலப் பெண்டிற் பவர்க்க் கூற - வுளனென வாழியர் யாடு
னப் பழையா - னியமை எழுத காஞ்சியு - முன்னென வுரைப்பார்
முணர்ந்திடு னோ." இதனான் உண்டென உரைப்பார் உணர்ந்
தோடுன்றலின் வீடுபெறு ஏதவாகத் தாபதப்போல்வார் நில்
வா உய்கம் புல்லியதாயிற்று. வீடுபெறு நிமித்தமாகச் சான்
னோர் பல்வேறு நியபாமையை அறைந்த மதுரைக்காஞ்சி இத்
ற்கு உதாரணமாக.

(உஉ)

எஃ. மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையுங்
கழிந்தோ ரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்
பண்புற வருஉம் பருதி கோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியு மறத்தி னானு
மேமச் சுற்ற மின்னிப் புண்ணோற்
பேள யோம்பிய பேளய்ப் பக்கமு
மின்னனென் திரங்கிய மன்னை யானு
மின்னது பிழைப்பி னிதுவா கியொனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானு
மின்னகை மனைவி பேளய்ப் புண்ணோற்
துன்னுதல் கடிந்த தொடராக் காஞ்சியு
நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலிற்
பேளத்த மனைவி காஞ்சி யானு
நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனோடு முதுகுடி
மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானு
முடியு முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன்

நலியொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைவி
யினாந் தாகு மென்ப பேரிசை
மாய்ந்த மகளைச் சுற்றிய சுற்ற
மாய்ந்த பூசன் மயக்கத் தானுந்
தாமே யெங்கிய தாங்கரும் பையுளுங்
கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி னோக்கிச்
செல்வோர் செப்பிய முதா னந்தமு
நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து
தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையுங்
கழிந்தோர் தேளத் தமிழ்பட றுந்நி
யொழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையுங்
காதலி யிழந்த தபுதார நிலையுங்
காதல னிழந்த தாபத நிலையு
நல்லோன் கணவனொடு நனியழற் புடிஇச்
சொல்லிடை யிட்ட பாலை நிலையு
மாய்பெருஞ் சிறப்பிற் சிறுவற் பெயரத்
தாய்தப வருஉந் தலைப்பெய னிலையு
மலர்தலை யுலகத்து மரபுநன் கறியப்
பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
நிறையருஞ் சிறப்பிற் றுறையிரண் ளேடத்தே.

இது முற்கூறிய காஞ்சித்திணை வீடேதுவாகவன்றி வானா
த நிலையின்மை தோன்றக் கூறும்பருதி கூறுகின்றது. இதவும்
வாகையைத் தொகுத்தோதிய பொதுச்சூத்திரம்போலத் துறை
யொடு படாது நிலையின்மைப்பொருளை வருத்தோதிய சூத்திரமெ
ன்றுணர்க. (இ-ள்.) மாற்றமும் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும் =
பிறராத் தடுத்தற்கரிய கூற்றம் வருமெனச் சான்றோர் சாற்றிய
பெருங்காஞ்சியானும்: கூற்றுவது, வாழ்வான் இடைபருது செல்
லுங் காலத்தினைப் பொருள்வகையாற் கூறப்படுத்தல் எடவுள்;
அதனைத்தான் பேரூர்க் கூற்றம்போலக் கொள்க. கூற்றத்திற்
ஞக் காலமென்பது யேறன்மையிற் காலம் உலகமென முன்னே
கூறினார். உம். "பல்சான் றீரோ-பல்சான் றீரோ - கயன்முன் ளன்ன
கணமுதிர் தினைசவுட் - பயனின் மூப்பிற் பல்சான் றீரோ - கணிச்
சிக் கூரம்படைக் கடுந்திற லொருவன் - ப்னிச்சூங் காலை யிரங்

குயிர் மாதோ - எல்லது செய்த லாற்றி ராயினு - மல்லது செய்த
 லோம்புமி னதுதா - னெல்லாரு முவப்ப தன்றியு - எல்லாற்றப்
 படுகெ லெயுமற் ததுவே." இது வீடேதுவாகவன்றி வீடுபெற்று
 லெறிச்சுட் செல்லும் நெய்யேதுவாகக் கூறியது. "இருங்கட
 லுடுத்த" என்றும் புறப்பாட்டும் அது.

கூழித்தோர் ஒழித்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும் = இள
 மைத்தன்மை கூழித்து அறிவுமிக்கோர் இளமைகழியாத அறிவின்
 மாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சியாலும் : முதுமை மூப்பாத
 லான் அது காட்டுப்பொருளாக இளமைகிளியாமு கூறிற்றும்.
 உம். "இனிதினாச் திரக்க மாகின்று தினிமணற் - செய்யுறு பா
 வைக்குக் கொப்புத் தைஇத் - தளங்கு மாடு மகளிரோடு கையி
 னெடுத்து - தழுவுவழித் தழிஇத் தாங்குவழித் தாங்கி - மறைபென
 லறியா மாயமி லாயமொ - பெயர்மின மருதத் துறையுறத் தாழ்
 ந்த - கிள்ளிப் படுகோ டேறிச் சீர்மிசக் - களையவர் மருதத் தினா
 யகம் விநிர - வெகிர்க் குட்டத்துத் துமெனப் பாய்த்து - குளி
 த்து மணற்கொண்ட எல்லா விளமை - பளிதோ தானே யாண்டு
 ன்ஓ கொல்லோ - தொடித்தலை வீழுத்தன் னேறி கடுக்கும் - றிரும்
 விடை மிடைந்த சிவ்வோற் - பெருமு தாளோ மாகிய வெமக்கே." இது
 வீடுபெறுதற்கு வழிகூறியது.

பண்புறவருடம் பருதி கோக்கிப் புண்கிழித்த முடியும்
 மறத்தினுடும் = என்ருகிய குணம் உறுவியாகப் பெறுகின்ற பரு
 தியாராய்த்து பெறுதற்குப் பட்ட வீழுப்புண் தீர்த்து வாரும்
 வாழ்க்கை கிளியின்மையின் அதனை வேண்டாது புண்ணைக் கிழித்
 து இறக்கும் மறக்காஞ்சியாலும் : இது பாக்கைகிளியின்மையை
 கோக்கிப் புகழ்பெறுதல் குறித்தது. இதனை வாகைத்தினாப்பின்
 னர்வைத்தார், இக்காஞ்சியும் வாகையோடு மயங்கியுங் காஞ்சி
 யாதல்பற்றி. உம். "பொருது வடுப்பட்ட யாக்கை ஈனிக் -
 கொன்று முகத்தேய்த்த வெகிகத் தாங்கிச் - சென்று களம்புக்க
 தானை தன்னெடு - முன்மனித்து மடிந்த வோடா வீடலை - நடுக
 னெடுகியு கோக்கி யாங்குத்தன் - புண்வாய் கிழித்தனன் புகழோ
 னக்கினச் - சென்றழிச் செங்க மாதோ வெள்ளுடை - யரசு
 மனைத்து தாங்கிய சீர்தமடி பறத்தலை - முரண்கெழு தெவ்வர்
 காண்க - விவன்போ லிக்கினை பெறுக யானேனவே." இது போர்
 முடிந்தபின் களம்புக்கு நடுகல் ஆயினுனைக் கண்டு உடம்பினது
 கிளியின்மையினையும், பண்புறவருதலையும் கோக்கி இறத்தமை
 கூறலிற் காஞ்சியாய்ந்து.

ஏமம் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோற் பேராய் ஒம்பிய பேராய்
பக்கமும் = கங்குல் யாமத்துக் காத்தற்குரிய சுற்றக்குழாயின்
மையின் அருகுவந்து புண்பட்டோனோப் பேய்தானே காத்த பேய்க்
காஞ்சியானும்: பேய் காத்ததென்றலின் ஏமம் இரயில் யாமமா
யிற்று. ஏமம் காப்புமாம். ஒம்புதலாவது அவனுயிர் போத்துணையும்
ஒரியும் பேயும் கரியும் கடிந்து அவன் தசையைக் கோடலஞ்சிப்
பாதுகாத்தலாம். இது சுற்றத்தாரின்மைகூறலிற் செல்வநிலை
யாமையாயிற்று. பக்கமென்றதனாற் பெண்டிர் போல்வார் காத்
தலும் பேயோம்பாத பக்கமும் கொள்க. .உம். “புண்ணந்த ருந்
ஞானப் போற்றுக ரின்மையிற் - கண்ணந்த ரில்லாப்பேய் காத்த
னவே - புண்ணு - மூனையோரி யுட்க ளுணர்வொடுசா யாத - மின்
போன் டிடத்த விடத்து.” எனவரும். ஏனைய வந்துழிக்காண்க.

இன்னன் என்று இரங்கிய மன்னையானும் = ஒருவன் இறங்
துழி அவன் இத்தன்மையனென்று ஏனையோர் இரங்கிய கழிவு
பொருட்கண்வந்த மன்னாக்காஞ்சியானும்: இது பலவற்றின் நிலை
யாமையுறி இரங்குதலின் மன்னாக்காஞ்சியென வேறுபெயர்கொ
டுத்தார். இது பெரும்பான்மை மன் என்னும் இடைச்சொற்
பற்றியே வருமென்றற்கு மன்கூறினார். மன்னையெனத் திரிந்து
அது காஞ்சியென்பதனோடெடுத்து நின்றது. இது உடம்பொடு
புணர்ந்தல். “சிறியகட் பெறினே பெமக்கேயு மன்னே - பெரிய
கட், பெறினேயாம் பாடத்தான் மிழந்துண்ணு மன்னே - சிறு
சொற், ஞ்று கனிபல கலத்தன மன்னே-பெருஞ்சொற், ஞ்று கனி
பல கலத்தன மன்னே-யென்பொடு, தடிபடு வழியெல்லா மெமக்
கேயு மன்னே- யம்பொடு, வேறுவழி வழியெல்லாக் தானிற்கு மன்
னே” என இப்புறப்பாட்டு மன் அடுத்த அப்பொருட்த்தது. “பா
டுதர்க் கீத்த பலபுக ழினனே - யாடுதர்க் கீத்த பேரன் பினனே-
யறவோர் புகழ்ந்த வாய்சொல் லினனே-நிறவோர் புகழ்ந்த தின்
னன் பினனே - மகளிர் சாயன் மைத்தர்க்கு மைந்த - துகளது
கேள்வி யுயர்க்தோர் புகை- லையய னென்னு தத்தக் கோனே-நிலை
யாக் கூற்ற மின்னுயி ருய்த்தன்று - பைத லொக்க நழிஇ யதனை-
வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர் - கனத்தலி புலக மரத்தை
துங்கக்- கெடுவி னல்லினை சூழ் - நடுக லாயினன் புரவல னென
வே.” இது மன் அடாது அப்பொருட்த்தது. “செற்றன்ருயினும்”
என்னும் புறப்பாட்டுமுதலியனவும் அன்ன. இதனை ஆண்பாற் கை
யது நிலையெனினும் அமையும்.

துள்ளருத் திறப்பின் இன்னது பிறழ்பின் இதுவாகிய
 னொ வஞ்சினத்தாலும்=இத்தன்மைதொன்றின்ச் செய்த
 லாத்றெனாயின் இன்னவாறாகக் கடவனெனக் கூறிய வஞ்சினக்
 காஞ்சியாலும்: அது தாள்செய்யக் கருதியது பொய்த்துத்
 தளக்குவருங் குற்றத்தால் உயிர்முதலியன துறப்பனென்றல்.
 திறப்பு விளிபெறன்றி உலகியலிற் பெருஞ்சிறப்பு. உம். “மெல்ல
 வந்து வல்லடி பொருத்தி - மீயென விரக்குவி ராபிற் றீருடை-
 ளாசுகேழு தாயத் தாசே தஞ்ச - மென்னுபி ராபினும் கொடுக்
 குவெ விர்விதை - தாற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்று - தென்
 லுள்ள மென்றிய மடவோன் நெள்ளிதிற் - தஞ்சுபுலி விடறிய
 சிதடன் போல - வய்த்தனன் பெயர்தலோ வரிதே மைத்து
 வடக் - கழைதின் பாடிக் காலகப் பட்ட - வன்றினி நீன்
 முனி போலச் சென்றவன் - வகுத்தப் பொளோனாயிற் பொருக்
 திய - தீறி னெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளப் - பல்லிருங் கூந
 தன் மகனி - சொல்லா முயக்கோடக் குழைகவென் றோ.”
 “சகுதக் கனரோ காலிக் கூறுநர்” “மடங்கலிற் மிசையு” என்
 னும் புறப்பாட்டுக்கள் உயிருஞ் செல்வமும் போல்வன நிலையும்
 பொருளென நினைவாது வஞ்சினஞ்செய்தன.

இன்னகை மனைவி பேளப்ப புண்ணூற் துன்னதல் கடிந்த
 டோடாஅக் காஞ்சியும்=இனியதாகிய கைவியைபுடைய மனைவி
 தன்னைவன் புண்ணூற்றோளைப் பேய்தீண்டுதலை நீக்கித் தானுந்
 தீண்டாத காஞ்சியாலும்: என்றது, கைகயாழிங் காதலுடையான்
 அவனிக்காத்து விடிவனவுஞ் சுற்றுதலன்றி முயக்குதற்கு உள்ளம்
 பிறவாதபடி அவன் நிலையாமை எய்தினுனென்றவாறு. இதுவும்
 ஆண்பாற்காஞ்சியாம். இக்காஞ்சியென்பதனை முன்னும்பின்னங்
 கூட்டுக. “தீக்கனி யரவமொழி வெம்புமனைச் செரீஇய - வாக்கு
 மருப் பியாழொழி பல்லியங் கறங்கப் - பையப் பெயர்த்து மை
 விழு திழுதி - மையவி சிதறி யாம்ப லாதி - விசைமணி யெறிந்த
 காஞ்சி பாடி - வெடுகர் வரைப்பிற் கடிந்தை புகைஇக் - காக்கம்
 வம்மோ காதலச் சோழி - வேந்துறு விழும் தாங்கிய-பூம்பொறி
 புடைய வெடுத்தகை புண்ணே.” எனவரும்.

நீத்த கணவற் தீர்த்த வேலிற் பேளத்த மனைவி காஞ்சியாலு
 ம்=உயிர்த்த கணவனாத் தன்னுறவை நீக்கின வேல்வலோலே
 மனைவி அஞ்சின ஆஞ்சிக்காஞ்சியாலும்: எஞ்ஞான்றும் இன்பஞ்
 செய்த கணவனுடம்பு அறிஞறி தெரியாமற் புண்டட்டி அச்சநிகழ்

தலின் யாக்கை நிலையாமை கூறியதாம். பேரத்த என்பது டரிச் சொன்முதலியியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். அஞ்சினகாஞ்சி யென கின்றது. “இன்ப முடம்புகொன் டெய்துவிர் காண்மினோ- வன்பி னுயிர் புரக்கு மாரணங்கு - தங்கனை - னல்லாமை யுட் கொள்ளு மச்சம் பயந்ததே- புல்லார்வேன் மெய்கிதைத்த புன்.” எனவரும். இனி வேலிற்பெயர்த்த மனைவியென்று பாடமோதி, அவ்வேலான் உயிரைப்போக்கின மனைவியென்று கூறி, அதற்குக் “கௌணவரீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை- வெவ்வேவ்வாய் விழ்த்தான் விதல்வெய்யோ - னவ்வேலே-யம்பிற் பிறமூக் தடங்க ணவன்காதற்-கொம்பிற்கு மாயிற்றே கூற்று.” என்பது காட்டுப.

நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனோடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சி ய மகட்பாலானும் = பென்கோனொருக்கத்தினெத்தும் மறுத்தல் பற்றிப் பகைவனாய் வலிந்துகோடற்கு எடுத்துவந்த அரசனோடு முதுகுடித்தலைவராகிய வானிகரும் வேளாளரும் தத்தம் மகளினாப் படுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற்காஞ்சியானும்; வேந்தியலாவது உயிர்போற்றாது வாழ்தலின் அவரது நிலையின்மை நோக்கு அவர் ஓத்தும் மகளினாப் படுத்தற்கஞ்சி மறுப்பாராதலின் அஞ்சியென் றும் மேல்வந்தவென்றும் கூறினார். அம்முதுகுடிகள் தாம் பொரு துபடக்கருதுதலின் உயிரதுநிலையாமை உணர்ந்த காஞ்சியாயிற்று. பாஸென்றதனான் முதுகுடிகளையன்றி அனைநிலைவகையெனப்ப ட்டார் கண்ணும் இத்துறைநிகழ்தல்கொள்க. உம். “நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வெயர் துடையாக் - கடிய கூறும் வேந்தே தக் தையு - நெடிய வல்லது பணிந்துமொழி யலனே - வீதிவர் பழுவ மாயின் வைபெயிற்-றரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை - மரம்படு சிறுதீப் போல - வணங்கா யினடான் பிறந்த ஐர்க்கே.” எனவ ரும். “கனிமனைப்பக் கலங்கின காவு - தேரோடத் துகள்கெழு மின-தெருவு, மாவழங்கலின் மயங்குற்றன- வழி; கலங்கழாலிற், நுறை, கலங்குற்றன - செறன்மறவ ரிதைகூர்தலிற் - பொறைம லிந்து நிலனெளிய - வந்தோர்பலனே வம்பவேந்தர் - பிடியுயிர்ப் பன்ன ககவரிரும்பி - னோவுறழிரும்புறங் காவல்கண்ணிக் - கரு ங்கண்கொண்ட நெருங்கல்வெம்முலை - மையனோக்கிற் தறப னயந்தோ - ரளிபர்தாமே யிவ டன்னைமாரோ - செல்வம் வேன் டார் செருப்புக்வெண்டி - நிரலல் லோர்க்குத் தரலோலில்லெ னக் - கழிப்பினிப்பலகை யாத்துவாய்வாளர் - குழாஅங்கொ ண்ட குருதியம்புலவோடு - கழாஅத்தலைய கருங்கடைகெடுவே லின்ன மறவர்க் காயினு மன்னோ - வென்னு வதுகொ ருனே

பன்னல் மேலியிப் பன்னல் லுளோ." இதுபன் நீரலல்லோர்க்குத் தாலோயில்லோள எய்தலின் அரசர்க்கு மகட்கோடைக்குரியதல் லாத அநீதநிலையகயோர்பாற்பட்டது.

(முனியும் முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன் தலைமொடு முடித்த நிலையொடு தொகைஇ ஈகாந்தாளுமென்ப = தன்னைவன்றலையத்தன்முதத்தினும் முனியினஞ் சேர்த்திக்கொண்டு அத்தையாள்மனை யிலிறத்த நிலைமையானுத் தொகைபெறறுக் காஞ்சி பதனுவதைப்படுமென்று கூறுவாராசியார். எ-று. தலை அவன் இறத்தற்கு அவாகலின் அது வினைமுதலாயிற்று. மேற் துறை இரண்டோள் பாராகலின் இவைபத்தும் ஒருதுறையாமென்றற்கும் இவை ஆண்பாற்றுகியவென்றற்கும் ஈகாந்தென வேறோர் தொகை கொடுத்தார். அவன் தலையல்லது உடம்பின அவன்பெறுமையின் அவன் யாக்கைக்கு வினியின்மையெய்ததலின் இதுவும் ஆண்பாற்கே சிறத்ததாம். மனையி இறத்துபாடும் அதனுலெய்ததலின் மேல்வருகின்ற பெண்பாற்கும் இவைபுபடப் பின்வைத்தார். இதற்கெய்புபடத் தொடர்க்காஞ்சியும் சூஞ்சிக்காஞ்சியும் பெண்பாலோடுபட்ட ஆண்பாற் காஞ்சியாதலின் இதன்முன் வைத்தார். இவை ஒருவகையாற் பெண்பாற்கண்ணு நிலையின்மையுடையவாயினும் இரண்டிடத்தம் ஒதிச் சூத்திரம் பல்காமற் சிறப்புடைய ஆண்மகற்கே ஒதிப் பெண்பாற்பகுதியுத் தழீஇயினுளென்றுணர்க. இனிவருகின்ற பத்தும் பெண்பாற்கேயுரிமையின் அவற்றிற்கும் ஈகாந்தென்பதனைக் கூட்டிமுடிக்க. உம். "நிலையி லுயிரிழத்தற் கஞ்சிக் கணவன் - நிலையொழிய மெப்பெறுள் சாயந்தா - டிலையி னால்-வண்ணம் படைத்தான் முழுமெய்யு மத்தநனு- ளுண்ணின்ற நன்றோ யுயிர்." எனவரும்.

பேரிசை மாய்த்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம் ஆய்த்த பூசன் மயக்கத்தாலும் = பெரும்புகழுடையவனு மாய்த்தானொருவனைச் சுற்றிய பெண்ணினைச்சுற்றத் குரல்குறைவுபட்ட கூப்பீட்டு மயக்கத்தாலும்; என்றது, சுற்றத்தார் அழுதகக்குரல் விரலியெழுத்த ஓசையை. ஆய்த்தவென்பது உள்ளத்தினனுக்கம். மாய்த்தபூசன்மயக்கமென்று பாடமாயிற் சுற்றம் ஒருங்கு மாய்த்தவழிப் பிறாருத பூசன்மயக்கமென்று கொள்ளினும் அமைபும். ஈண்டு மாய்த்தமகனென்றது உஞ் சுற்றப்படுவான் அறிவித்தற்கே; ஆண்பாடும் உடன்கூறிவந்தது. மேலனவற்றிற்கும் தீர்தொக்கும். உம். "இரவன் உயி னெனவிசைத்த லின்றிப் - புரவலன்

மாய்த்துழியும் பொங்கு - முளையங்க - வேற்கள் னியரமுத வெம்
பூல் சேட்டடங்கா - தோற்கண்ண போலும் துடி." எனவரும்.
"மீனாட்சி கொட்கின்" என்றும் புறப்பாட்டிம் அது.

தாமே ஏங்கிய தாங்கும் பையனும் = அச்சுற்றத்தாருமின்றி
மனையியர் தாமே தத்தங் கொழுநாநத் தழிஇயிருந்து அருந்த
கண்டோர் பொறுத்தற்கரிய நோயாரும்: தாமேயெனப் பன்மை
கூறினார், ஒருவர்க்குத் தனையியர் பவொன்றற்கு. ஏகாஞ் சுற்றத்
திற்பிரித்தலிற் பிரிஇன. இது செல்வமும் இன்பமும் ஒருங்கு
நிலையாமை கூறியது. "மழைகூர் பாருட் கழைபிணங் கடுக்கத்
துப் - புலிவழங் கதரிடைப் பாம்புதுங் கிறுவனா - யிருள்புக்குத்
துணிந்த வெண்குறவாற் கல்லின - பொருதனி வைகிய தனைத்தே
பெருவளத்த - வேனின் முதார்ப் பூநாறு கறம்பக - ஸமுதகவர்
மாடத்துக் கிளையுடை பொருகிறை - பவரின்று கிகழ்தரு முறவே
பதனா - ஸமுதபனி கலுழ்த்தவெங் கண்ணே பவ்வழி - நீர்க்குது
பாவை பகைவது கோக்கி - சேனிடை யுகன்ற துயிலே பதுவினி -
பவருடைக் கனவோ டிவ்வழி பொருநான் - வாரா தாயினும்
யாதாங் கொல்லோ - மெலிந்து மெலியுமென் யாக்கையிற் - கழி
ந்து கழியுமென் னுருயிர் கிளையே." எனவரும். "கதிர்மூக் கா
ரல் கீழ்ச்சேற்ற" என்னும் புறப்பாட்டிம் அது. தாமே யேங்கிய
என்பதற்குச் சிறைப்பட்டார் தாமே தனித்திருந்ததென்றுகூறிக்
"குழவி யிறப்பிது முன்றடி யிறப்பிது - மான கன்றென்று வா
ளிற் றப்பார் - தொடர்ப்படு குமலியி னிடர்ப்படத் திரிஇக் - சேனல்
கேனிர் கேனில்வேளான் கிறுபத - மதுகை யின்றி வயிற்றுந்
தித் தனிஇயர் - தாமிரக் துள்ளு மளவையி - னுமரோல்வ் வுல
கத் தானே." என்றும் புறப்பாட்டிம் காட்டுவாரும் உளர்.

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி கோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய
முதானத்தமும்: மனைவி தன்கணவன் முடிந்தபொழுதே உடன்
முடிந்துபோகிய செலவுகினைத்து கண்டோர் பிறர்க்குணர்த்திய
முதானத்தத்தானும்: ஆனந்தஞ் சாக்காடு. முதமைகூறினார், உழு
வலன்புபற்றி. இப்படியிறத்தலின் இஃது யாக்கை நிலையின்மை.
உம். "ஒருயி ராக வுணர்க வுடன்கலந்தாரக் - கீருயி ரென்ப ரிடை
தெரியார் - போரின் - லிடனேந்தம் வேலாற்கும் வெள்வனையி
னுக்கு - முடனே புலந்த துயிர்." எனவரும்.

நன்னிமிரு சாத்திடைக் கணவனை இழந்து தனிமகள் புல
ம்பிய முதபாணியும் = மிகுதியிடை அருகிலத்தே தன்கணவனை

இழந்த தனித்த மகன் தன் தனிமை வெளிப்படுத்தின முதுபாலை யானும் : புலம்பியெனவே அழுதல் வெளிப்படுத்தல் கூறிற்று. பா லையென்பது பிரிவாகலின் இது பெரும்பிரிவாதல் கோக்கி முதுபா லையென்றார் தனிமிகு காமென்று இருகால் அதனருமைகூறவே பின்பணி பிரிவிக்குச் சிறத்தன்னாயிற்று. இதுவும் இன்பமுஞ் செல்வமும் ஒருங்கு நிலையின்மை கூறிற்று. "இளைபரு முதிய ரும் வேறுபுலம் படா - வெடுப்ப வெழாஅய் மார்பமன் புல்ல - விடைச்சாத் திறத்த மன்னர் விளர்த்த - வளையில் வறங்கை யோர்ச்சிக் கிளையு - ளின்ன னாயின னிளையோ னென்று - சின்னனா சோல்லு மாயின் மற்று - முன்னூர்ப் பழுவிய கோளியா லத்தப் - புள்ளார் யானர்த் தற்றே பென்மகன் - வளனுஞ் செம்மனு மெமக் கென காரு - மாளுது புகழு மன்னை - யாங்கா குவன்கொ ளளிய டானே." எனவரும்.

கழிந்தோர் தேஎத் தழிபடர் உறிஇ ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும் = கணவனோடு மனைவியர் கழிந்தழி அவர்கட் பட்ட அழிவுபொருளெல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறந் துபடாதொழிந்த ஆயத்தாரும் பரிசில்பெறும் விதலியருத் தனிப்ப டருழந்த செயலறு நிலைமைபானும் : ஒழிந்தோரொன யகையா தகூறினமையிற் கழிந்தோராத் புரக்கப்படும் அவ்விருதித்தானா யும் உடங்குகாங்க. கழிந்தோரென்ற பன்மைபால் ஆண்பாறுத் தழிஇயினார், கையறுநிலை அவகையின்றி அமைபாமைபின். ஆண் பாற் கையறுநிலை மன்னாக்காஞ்சியுள் அடங்கும். அழிவாவன புணல்விளையாட்டிம் பொழில்விளையாட்டித் தலைவன்வென்றியும் போல்வன. உம். "தேரோன் மகன்பட்ட செங்கனத்த ளிவ்வுடம் பிற் - நிராத பண்பிற் திருமடத்தை - வாரா - வுலகத் துடம்பிற் கொழிந்தான்கொல் லோடு - வலகற்ற கற்பி னவன்." எனவரும்.

காதலி இழந்த தபுதார நிலையும் = தன்மனைவியைக் கணவ னிழந்த தபுதார நிலையானும் : என்றது தாரமிழத்தநிலை. தன்காத லியை இழந்தபின் வழிமுறைத்தாராம் வேண்டின் அது காஞ்சிக் குறிப்பன்று என்றற்கும், எஞ்ஞான்றும் மனைவியில்லாதானுந் தபுதாரநிலைக்கு உரியனையினும் அது காஞ்சியாகாதென்றற்கும், தபு தார நிலையென்றே பெயர்பெறுதன் மரபென்றற்கும், காதலியிழ்ந்த நிலையுமென்றே ஒழிபாது பின்னுந் தபுதாரநிலையுமென்றார். தலைவர் வழிமுறைத்தாரமும் எய்தகாராகலின் அவர்க்கு நிலை பாமை சிறப்பின்மையின் ஆண்பாற் காஞ்சியென்றுயிற்று. இது பாக்கையும் உயிரும் ஒருக்குநிலையின்மையாம். உம் "யாங்குப்

பெரிதாயினு கோயள வளைத்தே - யுயிர்செருக் கல்லா மதுகைத் தன்னமயிற் - கள்ளி போயி கனரியம் பறத்தலை - வெள்ளிடைப் பொத்திய லீனாவிற மேத் - தொன்னழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி - ஞாங்கர் மாய்த்தனன் மடத்தை - யின்னும் வாழ்வ லென்னி தன் பண்பே." எனவரும்.

காதலன் இழந்த தாபநிலையும் = காதலியையிழந்த மனைவி தவம்புரிந்தொழுபு நிலைமைபாறும் : இருவரும் ஒருவராய் கீகழ்ந்தமையின் உயிரும் உடம்பும் - இன்பமுஞ் செல்வமும் ஒருங்கிழந்தான் தலைவியேயாம். இதனை இவ்வறம் இழத்தலின் அறியிலையின் அமைபுமென்ப. உம். "அனிய தாமே சிறவென் னாம்ப - லினைய மாகத் தழையா யினவே - யினியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத் - தின்னா வைக லுண்ணு - மல்லிப் பழைப் புல்லா யினவே." எனவரும்.

நல்லோன் கணவனொடு கனியழற் புதிதச் சொல்லிடை யிட்ட பாலைமையும் = கற்புடைமனைவி தன்கணவன் இறந்தழி அனலொடு எரிபுகுதல் வேண்டி எரியை விலக்கினாரோடு உறழ்த்துதலிய புறங்காட்டு நிலையானும் : எல்லாநிலத்தும் - உளதாகி வேறுதனக்குறியினின்றி வருதலானும் நண்பகல்போல் வெங்கணலான் வெதுப்புதலானும் புறங்காட்டைப் பாலைபென்றார் ; பாலைத்தன்மை எய்திற்று என்றற்கு நிலைபென்றார். உம். "பல்சான் தீரோ பல்சான் தீரோ - செல்கெனச் செல்லா தொழிகென விலக்கும் - பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பால்சான் தீரோ - யணிவ்வுரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்த் தட்ட - காழ்பெ யாதவ் விளர்நறு செய்தீண்டா - தடிகுடை மிடைந்த கைபிழி பிண்டம் - வெள்ளெட் சாந்தொடு புனிப்பெய் தட்ட - வெள்ளை வெந்தை வல்லி யாகப் - பாற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு - முயவற் பெண்டிரோ மல்லோ மாதோ - பெருங்கோட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டம - துமக்கரி தாருக தில்ல வெமக்கெம் - பெருத்தோட் கணவன் மாய்த்தென வரும்பற - வள்ளித முயிழ்ந்த தாமரை - நன்னிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரத்தே." எனவரும்.

மாய்ப்பெருஞ் சிறப்பிற் சிறுவற் பெயர்த் தாய் தபவருஉந் தலைப்பெயல் நிலையும் = பொருகனத்தப் பொருதமாயும் பெருஞ்சிறப்பிற் தீர்த்து தன்மகன் புறங்கொடுத்தப் போர்தானாக, அதுகேட்டுத் தாய் சாக்நாடு துணிந்து சென்று மகனைக்கொடுக்கட்டாமொன்றானும் : இனி அவன் பிறச்சிறப்பு மாய்த்ததற்குக் காரண

மாகிய பெருஞ்சிறப்பொடு கனப்பட்டுத் தறக்கத்துப் போயவழி
 அவனோடு இறந்துபடவருந் தாயது தலைப்பெயனினைமையொன்றா
 னும்: இவ்விருடறும் உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னும் உத்தி.
 சிவமென்றதனால் அவன் இறந்துபடாது மீடலுஞ் சிறப்பான்மை
 காட்டியென்றகொள்க. அஃது அன்பிற்கு நிலையின்மையாம்.
 உம், "வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே - நோவே னத்தை
 கின்னின் றனனே - பொருந்தா மன்ன ரஞ்சும முருக்கி - யக்க
 னத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க - புக்முகக் குஞ்சுர மெறிந்த
 வெக்க - மதன்முகத் தொழிய நீபோத் தினையே - யதனாலெம்மில்
 செய்யப் பெரும்புழி செய்த - கல்லாக் காணைய யீன்ற வயி
 றே." இத்தகையாத்தினா கரியடை வேலொழியப் போந்ததற்குத்
 தாய்தபவந்த தலைப்பெயனினை, "எற்கண் டறிகோ வெற்கண்
 டறிகோ - வென்மக னாத வெற்கண் டறிகோ - கண்ணே கணமூழ்
 னினவே தலையின் - வண்ண யானையும் வானிவிடக் குறைத்தன -
 வாயே, பொங்குதுணைப் பகழி மூழ்கலிற் புலர்வழித் - தாவ நா
 ழிகை யம்புசெறித் தற்றே - கொஞ்சே வெஞ்சரங் கடத்தன குற
 ங்கே - கிறங்காந்து பலசா கிணத்தன வதனா - லவீழ்பூ வப்ப
 ணைக் கிடந்தோன் - கழற்பூங் கழற்றிங் காய்போன் றனனே." இத்தகையாத்தினா
 தறக்கத்துப்பெயர்ந்த செங்கோளன் தாய்
 இறந்துபட்ட தலைப்பெயனினை, "காம்பெழுந் துலைய நீரம்பா
 மென்றோன் - முனரி மருங்கின் முதியோன் சிறுவன் - படைபழி
 ந்து மாறின னென்றபலர் கூற - மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி
 னுண்டவென் - முனி யறத்திடுவன் யானெனச் சினைஇக் - கொண்ட
 வானோடு படுபினம் பெயராச் - செக்கனக் தழவுயோன் சிதைந்து
 வேலாயே - படுமகன் கிடக்கை காணுஉ - வீன்ற ஞான்றினும் பெரி
 தவச் தனனே." இப் புறப்பாட்டு மீண்டது, "என்றுபுறந்தரு
 தல்" என்றும் புறப்பாட்டும் அது.

மலத்தலை உலகத்த மாபு ஈன்கறியப் பலர்செலச் செல்லாக்
 காடுவாழ்த்தொடு = அகன்ற இடத்தினையுடைய உலகக்கவிடந்து
 வரலாற்ற முறைமையினைப் பலரும் பெரிதுணரும்படியாகப் பிற
 ன்தோடுள்ளாரும் இறந்துபோகவும் எஞ்ஞான்றும் இறப்பின்றி
 நிலைபெற்ற புறங்காட்டின வாழ்த்துதலானும்: உம், "உலகு
 பொதியுருவச் தன்னுருவ மாகப் - பலர்பரவத் தக்க பறத்தலை ஈன்
 காரி - புலவுக்கொ ஸென்போல் புலவுக் கனத்தோ - டுகனெடு
 வே லான யிழிந்த." எனவரும், "கனரி பரந்து கன்னி போங்கிப் -
 பசுநங் கூடங் கூடையோடு பிறழ்வா - விம விளக்கிற் பேள மகனி

ரோ - டஞ்சுவத் தன்நி மஞ்சபு மிதுகாமி - செஞ்சுமர் காத்தல
சமுத கண்ண - செப்புமி ஈடல வெண்ணி நலிப்ப - வெல்லப்
புறநன் தார்கண் மலகத்து - மன்பதைக் கெல்லந் தானுய்த்-
தன்புறந் கான்போர்க் கான்பதி யாதே." இதுவும் அது.

தொகைஇ ஈனாந்து ஆகுமென்ப=தொகைபெற்றுக் காஞ்சி
பத்துவகைப்படுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; நிறையகுஞ் சிறப்பிற்
யுறை இரண்டு உடைத்தே=ஆதலான் அக்காஞ்சி நிறுத்தற்கு எ
திப்பொருளில்லாத பெரிய சிறப்பினை யுடைய ஆன்பாற்றுறையும்
பென்பாற்றுறையுமாகிய இரண்டு துறையினை யுடைத்து.—எ-று.
எனவே முற்கூறிய பத்தும் இப்பத்தமாக இருபதென்பதும் கூறி
ஞராயிற்று. நிறையகுஞ் சிறப்பென்றதனானே மக்கட்குத் தேவர்
க்கும் உள்ள நிலையாமையே காஞ்சிச் சிறப்புடைத்தாகக் கூறப்ப
வெது; ஏனே அஃதினைப்பகுதிக்கண்ணுள்ள நிலையாமை காஞ்சி
ச்சிறப்பன்று என்றுணர்க. (உச)

அ0. பாடான் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுந் காலை நாலிரண் டுடைத்தே.

இது மேற் “புறத்தினை யிலக்கணம் நிறப்படக் கிளப்பின்”
என்புழிக் கிடக்கைமுறை கூறிய முறையான் இறுதிநின்ற பாடா
ண்டினைக்குப் பொதுயிலக்கணம் உணர்த்துவான் அதற்குப் பெ
யர் இன்னதெனவும் அது கைக்கிளைப்புறனுமெனவும் அஃது தீத்
துணைப்பொருளுடைத்தெனவும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பாடான்
பகுதி கைக்கிளைப்புறனே=பாடானெனப்பட்ட புறத்தினையது கூ
று கைக்கிளைபென்று கூறப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறமும்; காடுந்
காலை நாலிரண்டு உடைத்து=தன்னை நாடிச் சொல்லுவார் செய்யு
ளுண் முடித்தபொருள் பாடானாகவே நிறுப்ப காடுந்காலத்து என்
வகைப் பொருளுடைத்து.—எ-று. பாடானென்பது பாடுதல் வி
னையையும் பாடப்படும் ஆண்மகனையும் கோக்காது அவனதொழு
கலாளுகிய திணையுணர்த்தினமைவின் வினைத்தொகைப்புறத்துப் பி
றத்த அன்மொழித்தொகை. ஒருதலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும்
வேண்ட ஒருபுலவன் வீடுபேறு முதலிய பரிசில் வேண்டலின் அ
வைதம்மியினவேறுகிய ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்
தலிற் பாடாண்டினை கைக்கிளைப்புறனுயிற்று. வெட்சிமுதலிய தி
ணைகளுஞ் சுட்டியொருவர்பெயர் கொடுத்துங் கொடாது பாடப்பட
தெலிற் பாடாண்டினையாயினும் ஒருவனை ஒன்று கச்சிக் கூறுமை
வின் அவர் பெறுபுகழ் பிறனாவெண்டிப் பெறுவதன் தித் தாமே த

விவரம் பெறுதலின் அவை கைக்கிளிப்புறச் சூகாணம் உணர்க. இவ்விருவரும் தோன்றப் பகுதியென்றார். புகழை விரும்பிச் சென்றோர் வெட்சிமுதலியவற்றைப் பாடிச் சூகாணம் உணர்க. இதனானே புறத்தினே ஏறற்கும் பெயரும் முறையும் ஒருவாற்றும் கூறினாயிற்று. காவிரண்டாவது இப்பாடாண்டின்க்கு ஓதுகின்ற பொருட்பகுதி பலவும் கூட்டி ஒன்றும் இருவகைவெட்சியும் பொதுவியலும் வஞ்சியும் உழிவகு புத் தும்பையும் வாகையும் காத்தியுமாயிப் பொருள்கள் ஏழுமாயிவ எட்டுமாம். இனி இக்கூறிய ஏழுதினையும் பாடாண்டினைப் பொருளாயமாறு காட்டுங்கூல் எண்ணத்தினையும் ஒத்ததாயினும் அவை பெரும்பான்மையுந் சிறுபான்மையுமாகி வருதலும் அவை இரண்டும் பலவும் ஒன்றாகவருதலும் பாடாண்டின்க்கு மேற்கூறும் பொருளும் விராய்வருதலுமாமென்று உணர்க. உம். “முனிப்புலத்துக் கவிதுண்ட முந்நினைபோல் வேந்தர் - முனிப்புலத்து முன்னினையும் விதி - வெனிப்புலத்துச் - சென்றது நின்சீர்த்தி தேர்வனவ தெவ்விர்போ - னன்றுமுன் டாக கமக்கு.” இது கூற்றுவகையானதிக் குறிப்புவகையான் ஒன்று பயப்பாடுக நினைத்துரைத்தலின் வெட்சியும் வாகையும் வந்த பாடாண்டினையாம். “அவனெறித்த அலக்கை வாகுற சேர்த்தி - வினக்கை மகளிர் வன்னை கோய்பு - முடந்தை நெல்லின் வினவயற் பரந்த - தடந்தா னுரை யிரிய வயினாக்-கொழுமி னுர்க யாமத்தொறுங் குழறலின்-வெண்ணகை மகளிர் வெண்குரு கோப்பு-மழியா விழவி விழியாத் தியவின - வயிரியன் மாக்கள் பண்ணமைத் தெழீஇய - மன்ற கண்ணி மறுகு சிறைபாடு - மகன்கண் வைப்பி னுமி மன்னிய-பிரவுவெறு கூலமோடு குருதி வேட்ட - மயிர்முதற மாக்கண் கடிய கழற - வமர்கோள் தெரிதத் தாரெயில் கடக்கும் - பெருமணி யா னாக் குட்டுவன்-வரம்பி னுனி பரவா ளுக்கே.” இதில் இமையவரம்பன் தம்பி பனயாண்டிச் செங்கெழு குட்டுவனைப் பாணகௌதம னார் துறக்கம் வேண்டினுண்பது குறிப்புவகையாற் கொள்ள வைத்தலின் இது வஞ்சிப்பொருள் வந்த பாடானாயிற்று. “இலங்கு தொடிமருப்பின்” என்னும் பதிற்றப்பத்து உன்னியது முடிக்கும் வேத்தனது சிறப்பாகிய உழிவகுபாயினும் பதிற்றுதலாம் போன்பரிசில் பெற்றதமையிற் பாடானாயிற்று. “பார்ப்பார்க் கல் லது பணிபறி யவியே - பணிபா டுன்னமோ டனியவாக் கெழீஇ- னுட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சவியே-வணங்குகினி பெருதகின் மகன்கம முகல - மகளிர்க் கல்லது மனிப்பறி யவியே - நிலத்தி லும் பெயரும் கவி யாயினும்-கோத்த சொன்னி பொய்பறி யவியே

யே - நிதியில் புழிகளுத் தெரியல் சூட்டிக் - கொண்டமை மிகை
படத் தண்டமிழ் செறித்துக் - சூன்றினியை தளர்க்கு முருமித் சிறி-
யொருமுற் திருவ ரொட்டிய வொள்வாட் - செருமிகு தானே வெ
ல்போ ரோயே - யாடு போர்பெற் தழிந்த மன்னர் - மாபிறு பெ
ற்ற நீகன் டியே - யென்றன் வறுமையும் வென்றாய் நீயே - யத
னூற், செல்வக் கோலே சேரல ரமருக் - கனத்தலை யெடுத்த முடி
ங்குகடல் வேலி - கனத்தலை யுகைஞ் செய்கன் துண்டெனி-எடைப
டுப் பறியா வருவி பாம்ப-லாவிர வென்ன ளுழி-வாழி யாக வாழிய
பலவே." இது வாகைத்துறைப் பாடாண்பாட்டு. இப்பதிறு
ப்படுத்து தூறும் இவ்வாறே வருதலிற் பாடாண்டியேயாவியிற்று.
புறத்தன்கும் இவ்வாறு வருவனவும் உணர்க. (உரு)

அக. அமரர்கள் முடியு மறுவகை யானும்
புனாதீர் காமம் புல்லிய வகையினு
மொன்றன் பகுதி யொன்று மென்ப.

இது முன்னர் எட்டெனப் பகுத்த பாடாண்டியுள் ஏழொ
ழித்துத் தன்பொருட் பகுதிகள் எல்லாம் கூடி ஒன்றாமென்ற பா
டாண்டியை தேவரும் மக்களுமென இருதிறத்தார்க்கே உரிய
என்பார் அவ்விரண்டினுட் தேவர்பகுதி இவைபென்புதணர்த்து
கின்றது. (இ-ள்.) அமரர்கள்முடியும் அறுவகையாரும் = பிறப்பு
வகையானன்றிச் சிறப்பு வகையாற் தேவர்களே வந்து முடித
லுடைபவாகிய அறுமுறை வாழ்த்தின்கண்ணும்: புனாதீர் காமம்
புல்லிய வகையினும் = அத்தேவரிடத்தே உபரிச்சி நீங்கிய பொருள்
களை வேண்டுங் குறிப்புப் பொருத்தின பகுதிக்கண்ணும்: ஒன்றன்
பகுதி ஒன்றும் என்ப. மேற் பாடாண்பகுதியெனப் பகுத்து வாய்
கிக்கொண்ட ஒன்றனுட் தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த இரண்
டினுட் தேவர்க்கு உரித்தாம் பகுதிபெல்லாம் தொக்கு ஒருக்கு
வருமென்று கூறுவார் ஆசிரியர்.—எ-று. அமரர்களே வந்து
முடியுமெனவே அமரர் வேறென்பதூஉம் அவர்களே வந்து
முடிவன வேறென்பதூஉம் பெற்றும். அவை முனிவரும் பார்ப்
பாரும் ஆனியையும் மகழையும் முடியுடைவேந்தரும் உலகுமாகும்.
இவை தத்தஞ் சிறப்பு வகையான் அமரர்சாதிப் பாஸ வென்றல்
வேதமுடியு. இதனானே பிறப்புமுறையாற் சிறந்த அமரரை வாழ்
த்தலுஞ் சொல்லாமையே முடிந்தது தத்திரவுத்தி வகையான்.
வகையென்றதனானே அமரரை வேறுவேறு பெயர்கொடுத்து வாழ்
த்தலும் ஏனைய பொதுவகையாற் கூறி வாழ்த்தினன்றிப் பகுத்

துக் கூறப்படாமையும் கொள்க. புற உயர்ச்சியாதலின் உயர்ச்சி யில்லாத காமவாவது மறுமைப்பயன் பெறும் கடவுள் வாழ்த்துப் போல் உயர்ச்சியின்றி இம்மையிற் பெறும்பயனாதலின் இழிந்த பொருள்கலிற் செல்லும் வேட்கைக் குறிப்பு. புல்லிய வகை யாவது அம்மைக்குறிப்புந் தேவர்களுடைய பொருத்திய கூறு தன்பொருட்டானும் பிறன்பொருட்டானும் ஆக்கத்துமேல் ஒருவ ன் காருத்தவழி அவை அவற்குப் பயன்கொடுத்தலாம். இது ஒன் றுபுறமைய பகுதியென்க. இத்துடன்ப் பகுதியென்று இரண்டிற் றன எனக்கூறுவ வானாதே பகுதியென்றமையிற் தேவரும் மக்க ளுமென இரண்டேயாயிற்று. அத்தேவருட் பெண்டெய்வம் கொ டுநிலை கத்தழி என்புழி அடங்கும். மக்களுட் பெண்பால் பாசி தல் நிறப்பின்மையிற் “செயிந்திர் கற்பிற் சேயிறை கலைவன்” எனளுநபோலச் சிறுபான்மை ஆண்மக்களோடு பறித்துப்பாடுப. வகையென்றதனால் வாழ்த்தின்கண் மக்கட்பொருளும் உடன்றவு லினும் அவை கடவுள்வாழ்த்தாமென்றுகொள்க. உம். “எரிபென் றவன நிறத்தன் விரிவினார்க்கொன்றை யம்மைப் தாரக லத்தன்- பொன்னு மெயிலெரி பூட்டிய வில்லன்-பயிலிருட் காடமர்க் தாடிய வாட - நீடிப் புறம்புதத தாழ்த்த சடையன் - குறங்கைதந்து வெ ண்மணி யார்க்கும் விழவின்- ஐன் ஐந் சிரக்கை யிரட்டும் விரல- வீரன்டுஞ் சா யிரணி பெற்றவெழிற் தகைய - னேரு மினம்பிறை செந்த துதலன் - கனக்கனி மாறோர்க்கும் பண்பின்மறு மிடற்ற னச் - குலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக் - காலக் கடவுட் குயர்க் மாவ லினே.” இது கடவுள் வாழ்த்து. தொகைகளிலும் கீழ்க்கணக்கி லும் உள்ள கடவுள் வாழ்த்தெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக. இனி அதுமுறை வாழ்த்தும் வருமாறு. “நிறைமொழி மாத்தர் பெரு மை நிலத்து - மறைமொழி காட்டி விடும்.” “கேடுப்பதா உக் கேட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுத்தே - பெடுப்பதா மெல்லா மறை.” “சானே கந்தி வினம்பொலியும் போத்தென-வாய்வா குழ வர் ஐனஞ்சிறப்ப வாய - தகன்னுர் சகைய கறத்தபால் சீச்சிறத்த- வான்பொருள் வட்டத் தவிராகு மத்தயிர் - மெல்லக் கடைவி டத்து வெய்தோனறு செய்பயத்து - கல்லு தன்ன வனையாகு தலல - புனிதலு மெச்சிலு நீக்கித் துணியின்றி - யன்ன பெரும் பயத்த வாகனாற் றென்மரபிற்-காரார் புறலிற் கலித்த புதர்மா க்தி - யாவா ழியரோ நெடிது.” எனைய வத்துழிக்கான்க. “புயல் குடி நிலத்த போற்கோட் டுமயத்து - விமலதைத் தகிசின் வேங் கை விற்றிருத்தாங்-கரிமாள் பீடத் தரசுதொழ விருத்து-பெருநிலச் செவ்வியோடு திருவிழ் மார்பம் - புதன்வருத் தாழு மிகலின்று பெ

அ.உ. - அகஸில் கற்பின் மகளிரோடு விளங்கி - முழுமதிக்குடைய அமுதுபொதி நீழ - செழுபொழியில் வளர்க்கும் புகழ்சால் வளவன் - பிறந்து பாரகத்துப் பிறர்வாய்ப் பரவநின் - னறங்கெழு சேவடி காப்ப ஏறத்தையோடுழி பூழி வாழி-பாழி மானில மாழி யிற் புரத்தே." இது கடவுள்வாழ்த்தி ஒழிபாது தனக்குப் பயன்படுவேன் ஒருவனாய் கூட்டி வாழ்த்தலின் புனைதிக்காமம் புல்லிய வகையாயிற்று. (உசு)

அ.உ. வழங்கியன் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கருதிய பாங்கினு
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினுஞ் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வகைவின் றுங்கே;

இது மேல் "ஒன்றன்பகுதி" என்புழித் தோற்றவாயாகச் செய்த இருபகுதியுள் மக்கட்பகுதி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும் = ஒருதலைவன் தன்னைப் பிறர் வாழ்த்ததலும் புகழ்ந்துரைத்தலும் கருதிய பக்கத்தின்கண்ணும்: வகைபட முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் = அறம்பொருளின்பங்க ளின் கூறுபாடு தோன்ற முன்னுள்ளோர் கூறிய குறிப்புப்பொரு ளின்கண்ணும்: செந்துறை நிலைநு = செவ்வன் கூறுந்துறை நிலை பெற்று: வழங்கியன் மருங்கின் = வழங்குதல் இயலுமிடத்த: ஆங்கு வண்ணப்பகுதி வகைவின் து = அச்செந்துறைக்கண் வருண ங்களின் கூறுபாடு நிகழ்த்தன நீக்கு நிலைமையின் து. - ஏ-று.

பரவன் முன்னிலைக்கட் பெரும்பான்மை வரும். பரவலும் புகழ்ச்சியுந் தலைவன்கண்ணவாய்ப் பரிசில் பெறுதல் பாடுவான் கண்ணதாகலின் ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளைக்குப் புறனாயி ற்று. முன்னோர் கூறிய குறிப்பும் பாடப்படுவோன்கண் வேட்கை யின்மையிற் கைக்கிளையாம். குறிப்பென்றார், அறம் பொருள் இன் பம் பயப்பச்செய்த செய்யுளைக் கேட்டோர்க்கும் அஃது உறுதிப யத்தலைக் குறித்துச் செய்தலின். செந்துறையாவது விகாரவகை யான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறுமுறைவாழ்த்தினைப் போலாது உலகினுள் இயற்கைவகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல். இது செந்துறைப் பாடாண்பாட்டுடனப்படும். "வண்ணமும் தொகையு மொரிஇ யென்னுது" என்பவாகலானும் ஐவகை நிறத்தினையும் வண்ணமென்பவாகலானும் வண்ணமென்பது இயற்சொல், வரு ணமென்பது வடமொழித்திரிபு. ஆங்கு வண்ணப்பகுதி வகைவின் தெனுவே வருகின்ற காமப்பகுதியிடத்த வண்ணப்பகுதி வகையப்

படுமாயிற்று; கைக்கிளைக் கீழத்தியை உயர்ந்தோன் வருணத்துப் படுத்துக்கொளுதது அந்நீர் நிலையுணத்துப் படுத்துத் தோன்றக்கூறலின், உம், “நிலநீர் வளியிசும் பென்ற காங்கி - னளப்பரிபையே நான்கோ டும்கள் - ஞாயிறு கனையழ லியைந்தொருங்கு புணர்ந்த- விளக்கத் தனையே போர்தலை மிகுத்த- லீனாம் பதிர்ம ரோடு துப்புதற போதிய - துணியுடை யான்மை யக்குர னனைய- கைவன் மமையே யமர்கடத்து மலிந்த- தும்பைப் பகைவர் போர்ப் டழித்த- செருப்புகள முன்ப கூற்று வெகுண்டு- வரினு மாற்று மாற்ற மியே - யெழுமுடி கெழீஇய திருஞேயர்க் கல்லது- தோன்புரி தடக்கைச் சான்றோர் மேமறை - வானுறை மகளிர் கலனிகல் கொள்ளும் - உயங்கிழை கரந்த வடுப்படு துப்பி - னெடுங்கி ரோதிக் கொய்க்குழை கணவ - பங்களிற்றுத் தொகுதியொயி வெல்கொடி துடங்கும் - படைவே ருழவ பாடினி வேத்தே - விலங் குமணி மிடைத்த பொலங்கலத் திசிரி - கடலக வரைப்பினிப் பொழிந்முழு தாண்டலின் - முன்றின முன்றின முதல்வர்போ னின் து - நீகெடா கல்லிகை நிலைஇத்த-வாலிய ரோயிவ் வுலகமோ டேனே.” பரவற்கண் வந்த செத்துறைப்பாடாண்பாட்டு; இதனை வாழ்த்தியலென்பர். “வண்புனாபுமழ களித்தின்மிகை - வான் துடைக்குத் தகைபோ- லவிர்வுருவின கொடி துடங்கும்- வியன்றான விதல்வெரீதே - நீ, புடன்றனோக்கும் வாயெரிதவழ - நீ, கயத்து நோக்கும் வாய்பொன்பூப்பச் - செஞ்ஞாயிற்று நிலவுவேண்டினும்- வேண்டிக்களுள் வெயில்வேண்டினும்-வேண்டியது வினாக்கு மாற்றிய - யாகலி, வின்னிழற் பிறந்து நின்னிழல் வளர்ந்த- கெம்மன வேகென மத்தே பிருகிலம் - பொலப்பூங் காலி னன்னுட் டோருஞ் - செய்வின் மருங்கி னெய்த லல்லதை - புடைபோ ரிதலு பில்லோ ரிரத்தலும்- கடவ தன்மையிற் கையற அடைத்தென- வான் செச்சன் னுகிச்சி யின்மிக் கூடலி- னின்னா டென்னவர் பரிசில- ரோன்னு் தோந்து நின்னுடைத் தெனவே.” இது புகழ்ச்சிக் கண்வந்த செத்துறைப் பாடாண்பாட்டு; இயைபியன்மொழி யென் டதும் அது. “உண்டா ஸம்மதிவ் வுலக மித்திர - ரமுத மியைவ தாயிவ்வின்தெனத் - தமிய ருண்டது மிலகோ முனிவிவர் - தஞ்சல மிலப்பிற் ரஞ்சல தஞ்சாப் - புகழேனி னுயிருங் கொடுக்கு வர் பழியெனி - னுலகுடன் பெறினங் கொள்ளா ரயர்வில- ரன்ன மட்டி யனைய ராதித் - தமக்கேன முயலா தோன்று - பிறர்க் கேன முயலா ருன்மை யானே.” இது உகைபட முன்னோர் கூறிய குறிப்பின்கண்வந்த செத்துறைப் பாடாண்பாட்டு. இது முனிவர் கூறமாறுபோலக் கூறிப் பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கூளுது

மறுமைப்பயன் பிறர்க்குறுதி பயப்பக் கூறலிற் கைக்கொப் புறஞ
ய்ப் பாடானுபிற்று. இவை செத்துற மார்க்கத்து வண்டப்ப
குதியாய் பாடல்பற்றி வருமென்பதாஃம் வெண்ணிறை மார்க்க
மாயை காடகத்துள் அவிசுபத்துக்குரியவாமி வருமென்பதாஃம்
கூறிய அவை எண்ணிக்கூறல் மயங்கக் கூறலாம். அன்றியும் ஏனே
அறுவகைத்திணைக்கும் இவ்வகைக் கூறுது இத்திணைக்கே லரித்தா
கக் கூறுதற்கோர் காரணமின்மையானும் அங்கனங் கூறொள்ப.
பரவலும் புகழ்ச்சியும் அவ்வப்பொருண்மை கருதினதைத் தலைவ
வராகவுடைமையானும், ஏனையது அக்குறிப்பிற் தள்ளுகலானும்,
அதற்குப் பாட்டுடைத்தலைவர் பலராயினும் ஒருவராயினும் பெயர்
கொடுத்துங் கொடாதுங் கூறலானும் வேறுவைத்தாொள்க. இத்
துணை வேறுபாடுகையதனைப் பரவல்புகழ்ச்சியோடு கூடவைத்
தார், அவைமுன்னோர் கூறிய குறிப்பினுள்ளும் விரய்வரும் எள்
றற்கு. இன்னும் அதனோடு பாடாண்டினைப் பொருண்மை மயங்கி
வரினும் முடிந்தபொருளாற் பெயர்பெறு மென்றுகொள்க. “நில
மிசை வாழ்க” என்னும் புறப்பாட்டுப் புலவன் அரசனை காடிகள்
குறைத்தல். அது இயற்கைவாகையானன்றிச் செயற்கைவாகை
யாற்பரவலும் புகழ்ச்சியுட் தொடர்ந்த முன்னோர்கூறிய குறிப்பு.
இன்னும் மயங்கி வருவனவெல்லாம் இதனுள் அமைக்க. (உஎ)

அக. காமப் பகுதி கடவுளும் வகையா
ரோனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்.

இது முற்கூறிய கடவுட்கும் மக்கட்கும் எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதி கூறுகின்றது. (து-ள்.) காமப்பகுதி = முன்னர்ப் புறா
தீர் காமமென்றதனுட் புக்குநின்ற புணர்ச்சிவேட்கை: கடவுள்
பாங்கிலும் வகையார் = கட்புலனுமிய கடவுளிடத்தும் நீக்கார்:
ஏனோர் பாங்கிலும் வகையார் என்மனார் புலவர் = மக்களிடத்தும்
நீக்காொன்று கூறவர் புலவர். — எ-து. பகுதி ஆகுபெயர். அது
கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மா
னிடப்பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுண் மானிடப்பெண்டிகா நயப்
பனவும் பிறவுமாம். இன்னும் பகுதியென்றதனோடு எழுந்தினைக்
குரிய காமமுங் காமஞ்சாலா இனமையோள்வயிற் காமமுமன்றி
இது வேனோர் காமமென்றுகொள்க. உம். “கங்கெனினி னுமிசை
யா னோமென்றுஞ் செவடிமே - சொல்கெனினி னுச்சிபா னோமே
ன்னு - மல்கிரு - ளாட லமர்ந்தாற் கரிதா னுமையாட - பூட
துணர்ந்துவதோ ராது.” “பல்லேற்ற பரிகைத்துப் பலியேறன்
மேலு - உல்கென்ற மூலமகனார் மனமேற்ப வருதிரால்- வல்

லேற்ற முடிமகளிர் மனமேற்ப நீரோறுங் - கொல்லேற்றக் கறு
 மிடிமங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ." "குமீப் பருவத்தி
 கொதை புனத்தே- யிடுமுத்தப் புத விரும்பப்-படுமுத்தம்-புன்
 யரும்பும் புனாஅப் புறம்பினையார் - கென்ன முறைய னியன்."
 எனவரும். "கனியாளைத் தென்னன் கனவின்வக் தென்ன - யனி
 யா னளிப்பனே போன்றான் - நெனியாது - செங்காந்தன் மெல்
 கிரலாத் சேக்கை தடவத்தே - செங்காண்பே னென்னலால்
 யான்." "அனியாய செம்பழுக்காய் கெள்ளியியோ டேந்திப்-
 பனியா பெயம்பெருமா னென்று - கனியார்வாய்க் - கோணலங்
 கேட்பனாடக் கொண்கர் பெருமானார் - தோணலஞ் சேர்தற் பொ
 ருட்டி." எனவரும். "அடியினே தொடுகழன் மையனத் காளைக்
 கென் - குெடுகழித் திமிதல்யான் யாயஞ் சுவலே - யடுதோன்
 முயங்க லவையா னுவலே - பெம்போற் பெருவிதப் புதக வெ
 ன்று - மொருபாற் படாஅ தாடி - விருபாற் பட்ட மிம்மய லாடோ."
 இது பெருங்கோழி நாயகனொருவன் ஓத்த அன்பினுற் காமமுறாத
 யழிபுங் குணச்சிறப்பின்மீத நாளை காமமுற்றக் கூறியது.
 இன்றும் ஓனோர்பாட்டுளும் என்பதனானே கிளவித்தலைவனா
 லாத பாட்டுடைத்தலைவனைக் கிளவித்தலைவனாகக் கூறுவனவுங்
 கொள்க. உம். "கார்முற்றி வினமுற்றத் கமழ்தோட்ட மலர்
 வேய்த்து" - கார்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி விருகிலத் -
 தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையையத் - வீர்முற்றி மதி
 ல்பொருடும் பகையல்லா னேராதார் - போர்முற்றென் நறியாத
 புரிசைகுழ புனலா." இது குறிப்பினுற் பாட்டுடைத்தலைவனைக்
 கிளவித்தலைவனாகக் கூறியது. "மீளியேற் றுணையர் புருத்தார்
 நீளயர் - கூட னெடுக்கொடி பெழுவே" என்பதும் அது. இவ்
 வாறு வருவதெல்லாம் இதனான் அமைக்க. (உஅ)

அச. குழவி மருங்கினுங் கிழவ தாகும்.

இது முன்னிற் குத்திரத்திற் பக்குவீன்ற காமத்திற்குள்
 நிப் புனாதிர் காமத்திற்குப் புறனடை கூறுகின்றது. (இ-ள்.)
 குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும் = குழவிப்பருவத்துங் காமப்ப
 குறி உரியதாகும். — ஈ - டு. மருங்கென்றதனான் மக்கட்குழவியா
 னிய ஒருமருங்கே கொள்க, தெய்வக்குழவியின்மைபின். இந்நினை
 மேலவற்றோடென் கூறுது வேறுகூறினார், தந்தையகூடத்தன்னி
 ஒருநிக்கனைக் குழவியைப்பற்றிக் கடவுள்காக்க என்றுகூறுதலா
 லும் பாடாட்டுமிடத்துச் செங்கோபுந் தாலுஞ் சப்பாணியும் முத்
 தலும் வரவுகூந்தலும் அம்புலிபுஞ் சிற்றிலுஞ் சிறுதேருஞ் சிறு

பறையுமெனப் பெயரிட்டு வழங்குதலானு மென்பது. இப்பகுதிக ளெல்லாம் “வழக்கொடு சிவனிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறு தும். இப்பருவத்துக்கு உயர்ந்தவெல்லை மூவகை வருவா த்தாரும் இருபிறப்பாளராகின்ற பருவமாம். வேளாளர்க்கு மூவகையோர் சூரிய பருவமென்கொள்க. குழலிப்பருவங் கழித்தோர் அது வே ளாடியக்காலும் அக்குழலிப்பருவமே கருதிப் பாடுக வென்றதற்குக் கிழவதாகுமென்றார். இத்தற்குப் பரிசில்வேட்கை அக்குழவிக்கண் னி அவன் தமார்க்கண்ணுமாமென்றுணர்க. உம். “அன்னு விவ னெருவ னந்தரத்தா னென்னுள்-முன்ன மொருகாள் மொழியி னுள்-பிள்ளை-கலிகெழு கூடலிற் கண்ணீடி வந்து - புலியாய்ப் பொருவாள் புகும்.” அந்தரத்தாளென்னுள் அப்புலிவேறாயும் ஒரு காலத்தே விளையாட்டு நிகழ்த்துமென. இது மதுகையிற் பிட்டு வானிச்சிமகற்கு மங்கலக்குறிப்பாற் சான்றோர் கூறியது. (உ௧)

அரு. ஊரொடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப.

இது புனைநீர் காமத்திற்கன்றிப் பக்குநின்ற காமத்திற்குப் புறனடை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பக்குநின்ற காமம் ஊரிற் பொ டுமகளிரோடு கூடிவந்த விளக்கமும் பாடாண்டிணக்கு உரித்தெ ன்று கூறுவர் ஆசிரியர்.—ஏ-று. தோற்றமுமென்றது அக்காமத் தேவரிடத்தும் மக்களிடத்தும் விளக்கும் விளக்கத்தை. அது பிள் னுள்ளோர் ஏழுபருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாகச் செ ய்கின்ற உலாச்செய்யுளாம். இச்சூத்திரத்திற்குத் தலைவர் பிறந்த ஊரும் அவர்பிறப்புமென்று பொருள்கூறின் மரபியற்கண்ணே “ஊரும் பெயரும்” என்னுஞ் சூத்திரத்த ஊர்பெறுதலானும் முன்னர் “வண்ணப்பகுதி” என்பதனாற் பிறப்புப்பெறுதலானும் இது கூறியதுகூறலாமென்றுணர்க. (௩௦)

அக. வழக்கொடு சிவனிய வகைமை யான.

இது அமரர்கண் முடியும் என்னுஞ் சூத்திரமுதலியவற் றுக்கெல்லாம் புறனடை (இ-ள்.) வழக்கொடு சிவனிய வகைமை யான = கடவுள்வாழ்த்தும் அறுமுறைவாழ்த்தும் முதலாக் ஊரொ டுதோற்றமீறாகக் கிடந்தனவெல்லாஞ் சான்றோர் செய்த புலனெ றிவழக்கோடே பொருத்திவந்த பகுதிக்கண்ணேயான பொருள் களாம்.—ஏ-று. எனவே, புலனெறிவழக்கின் வேறுபடச் செய் பற்க என்பது கருத்து. கடவுள்வாழ்த்துப் பாடுங்காள் முன்னு ணோர் பாடியவாறன்றி முப்பத்துமூவருட் சிலரை விதத்துவாங் கிப் பாடப்பெறுது. இனி அறுமுறைவாழ்த்துப் பாடுங்காள் முன்

ஐன்னோர் கூறியவாறன்றி ஆவின்னமாயிவ ஈருமை முதலியன
 வும் வாழ்த்தப்படா. இனிப் புனாதிர்காமம் புல்லியவகையும் ஒரு
 வள்ளொழுங் குலரெய்வத்தை நோக்கியவ்ந்தி வகாவின்றிக் கூற
 ப்படாது. இனிச் செத்துறைப் பாடாண்பாட்டு முன்னுன்னோர்
 கூறியவாறன்றி இறப்ப இழித்தும் இறப்ப உயர்த்தும் கூறப்
 படாது. இனித் காமப்பகுதி கடவுளாகக் கூறுங்காலும் பெண்டெ
 ய்வத்தோடு இயல்புடையாகக் கூறினன்றி எவ்வகை வசக்கள்
 போல்வானாயும் புத்தர் சமணர்முதலியோனாயும் கூறப்படாது.
 இனி மக்களுள் ஒருவரைத் தெய்வப்பெண்பால் காதலித்தமை
 கூறுங்காலும் மக்கட்பெண்பாற்குக் காதல்கூறுங்காலும் முன்
 னோர் கூறியவாறன்றிக் கூறப்படாது. இனிச் குழலிப்பருவத்
 துக் காமம் கூறுங்காலும் முன்னர்க்காப்பும் பின்னர் ஏனையதுமாக
 முன்னுன்னோர் கூறியவாறன்றிக் கூறப்படாது. இனி ஊரொடு
 தொற்றமும் பரத்தையர்க்குள்திக் குலமகளிர்க்குக் கூறப்படாது.
 இன்னுள் விவணியவகைமை என்றதனானே முற்கூறியவற்றோடே
 வாயிம் வாகும் மலையும் யாறும் படையும் கொடியும் குடையும்
 ஸாசம் கடைகளில்புரவிபுங் களிதங் தேருங் தாரும் பிறவும் வரு
 வன் வெல்லாங்கொள்க. உம். “முற்பற்றி னுரை முறைசெய்யிற்
 ளனென்னுக் - கைப்பற்றக் கண்டேன் கனவினா - ளிப்பெற்றித்
 தன்னை தனக்கே முறைப்படி. என்செய்யும் - பொன்னம் புன
 ளுட்டார் கோ.” “வரியு மேற்றத்தி னுலும் பிறங்காட்டு- வாரி சர
 க்கும் வாமெல்லாங் - தேரி - ளரிதாளின் ளேகூட மந்தெல்லே சா
 லங் - கரிகாலைக் காவிரிசூழ் காட்டு.” இவை நாலும் யாறும் அடுத்த
 துவத்தன. “மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுங் தம்மு - னொலிபும்
 பெருமைபு மொக்கு - மலிதேரான்-கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி-
 கடல்படுவ தெல்லாம் படும்.” இது ஊர் அடுத்துவத்தது. “மதி
 யிற் செருப்பிற் பூழியர் கோவே - குவிவிற் கண்ணி மறவர்
 மே மறவல் - பயத்தலிஇ யபயங் கெழுநெடுத் தோட்டு - நிறநல்
 மருக்குவழிப் படாது பாடிய - பராவற் கொக்கின் பரிவேட் பஞ்
 சைச் - சீருடைத் தேஎத்த முன்கெட லிலங்கே நேருயர் நெவே
 னாப் பொரு.” இது மலையடுத்தது. “சூபஞ்சேர்த்த புறத்தை
 தேய்மிசை சாபனோன்ருயர் வடுக்கோன் வழங்கவும்” இது படை
 யடுத்தது. “பூங்க னெடுமுடிப் பூவைப்பூ மேனியான் - பாம்புன்
 பறவைக் கொடிப்போல - வோக்குக - பல்பாண் மன்னர் பணி -
 யப் பணிமலர்த்தாரிக் - கொல்பாண் மன்னன் கொடி.” இது கோ
 டியடுத்தது. “வெயின்மறைக் கொண்ட அருகெழு சிறப்பின்- மா
 னை வெண்குடை போர்க்குமா லெனவே.” இது குடையதித்

த.த. “முரசு முடிங்குதான் முவருங் கூடி - யரசவை யிருத்த
தோற்றம்போல” இது முரசுடுத்தது. “சாலியரி ரூட்டான் மடை
யடுக்கு நீங்காடர் - மாறு மறைத்தடக்கை மாவளவன் - காலி
யன்மா - மன்னர் முடிபுதைத்து மார்பகத்துப் பூணுழக்கிப் - பொ
ன்றுரைகற் போன்ற குளம்பு.” இது புரையிடுத்தது. “அயிற்
கதவம் பாய்ந்துறக்கி யாழித்தேர் குத்தி - எயிற்கதவங் கோத்தெ
டுத்த கோட்டாற்-பணிக்கடலுட்-பாய்செய்த காவாய்போற் றோன்
றுமே பெங்கோமான்- காய்சினவேற் கோதை கனிது.” இது கனி
றடுத்தது. “நீய, யவங்குணப் புரவிப் பொலத்தேர்மிசைப்- பொ
லியு தோன்றிமிக் கடனிலங் - தெழுதரு செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினா
மாடுதா.” இது தோடுத்தது. “மன்னர் மலைத்தல் போதிய கலைத்
தார் மார்பு.” இது தாரடுத்தது. இவற்றுட் சிலவற்றை வரைந்து
கொண்டு சின்னப்பூவேன்று பெயரிட்டு இக்காலத்தார் கூறுமா
றுண்டிக. (௬௧)

அள. மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே.

இது சுட்டி ஒருவர்ப்பெயர்கொள்ளும் பாடாண்டினைக்கு
ரிய மெய்ப்பெயர்களிடமாகவும் அகத்தினை நிகழுமென்பின்றது.
(இ-ள்.) மெய்ப்பெயர் மருங்கின் = புறத்தினைக்குரிய. மெய்ப்பெ
யர்களின்மருங்கே : வழி வைத்தனர் = புறத்தினை தோன்றுதற்கு
வழியாகிய அகத்தினையை வைத்தார் முதலானவிரியர்.—எ-று.
என்றது எனக்கும் அதுவே கருத்தென்பதாம். வழியென்பது ஆரு
பெயர். மெய்ப்பெயராவன புறத்தினைக்குரிய பாட்டுடைத்தலைவர்
காபும் ஊரும் முதலியவளவாம். இதன் கருத்துச் “சுட்டியொரு
வர்ப் பெயர்கொளப் பெறுவர்” என அகத்தினையிலுட் கூறின
மைலிற் கிளவித்தலைவன்பெயரை மெய்ப்பெயராகக் கொள்ளாது
கொள் புறத்தினையாற்கொண்ட மெய்ப்பெயரிடம்பற்றி அகத்தி
னைப் பொருளிகழவும் பெறுமென்பதாம். உம். “அரிபெய் சிலம்
பின்” என்னும் அகப்பாட்டிலுட் தீத்தனெனப் பாட்டுடைத்தலை
வன்பெயரும், பிண்டனெல்லினென காபும், உறக்கதபென ஊரும்,
கூலிரியாடினபென யாறுங் கூறிப் பின்னர் அகப்பொருள் நிகழ்ந்
தவாறுங்கொள்க. மருங்கென்றதனாற் பாட்டுடைத்தலைவன்பெ
யர்கூறிப் பின்னர் காடுமுதலியன கூறல் மரபென்றுகொள்க.
அதுவும் அச்செய்யுளாற் பெற்றும். “நிலம்பூத்த மாமிசை நீயிர்பா
லுங் குயிலென்ன-கலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க-
கலம்பூத்த வணியவா காரிகை மகிழ்செய்யப் - புலம்பூத்துப் பு
கழ்பாளுக் கூடலு முள்ளார்போல்.” இதனுட் கூடலிடத்தத் தலை

விபேஷப்பது கூறிலும். “கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியு ரலர் துற்
தத் - தொன்னை வளியாய நம்மைமையோ மறந்தைக்க - வெள்ளை
தார்க் கடத்தலே ஸ்ரவுகிர் மன்கொன்ற - வென்வேலான் குன்றின்
மெல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்.” இதனுள் வென்வேலான்கு
ன்றென மன்கூறிலும். “நிசைநிசை தேனார்க்குக் திருமருத ஸூன்
துறை - வசைநிர்க்க வென்னலம் வலிய தருருவார் - நசைகொ
லையி தக்பிறல் சேர்த்தானாத் தாங்கித்த - மிசைபரக் துலகேத்த
வேதினாட் மிசைபவர்.” இதனுள் துலகூறிலும். “புள்வளர் பூங்
கொடி.” என்னும் மருதக்கலியும் அது. “கரியமலர் வெங்கட் கா
லிகைமூள் கடற்றெய்வங் காட்டிக் காட்டி - யரியகுள் போய்வைத்
தா ரறவிவலென் நேழையாய்வங் கறிகொ வைவிய - விரிகதிர்
வென்மதியு மீள்கணமு மாமென்றே விளங்கும் வென்வாப் - புரி
வளையு முத்துங்கண் டாம்பல் பொதியவிழ்க்கும் புகாரோ யெம்
லும்.” இதுமுதலிய ஸூன்றும் புகாரிற் தலையிபெளக் கூறியவாறு
காண்க. இன்னும் சான்றோர்செய்யுட்கள் இங்ஙனம் வருவன.
வென்னும் இதனுள் அமைக்க. இக்கருத்தினும் செய்யுள்செய்த
சான்றோர் தமக்கும் பாடாண்டலுவர்க்கண் கீழ்க்குந்த ஒருதலைக்காம
மேபத்தி அகத்திணைச்செய்யுள் செய்தானோரும் இவை பாடாண்
டலையெனப் பெயர்பெறு என்றற்கு இதுகூறிலும். (௩௨)

அ.அ. கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுகிங்கு சிறப்பின் முதலன் றுன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே.

இது தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த முறைமைவானே
கட்குநிலையெனக் கூறி இன்னும் அத்தேவரைப்போல் ஒருவழி
பிறத்தும் பிறப்பில்லாத தெய்வங்களும் பாடாண்டலுக்கு உரிய
வென்வென்றது. (இன்.) கொடிநிலை=கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலை
பெற்றுத் தோன்றும் வெஞ்சுடர்மண்டிலம்: கந்தழி=ஒருபற்று
க்கொடின்றி அருவாகித்தானே கிற்குத் தத்தவங் கடத்த பொ
ருள்: வள்ளி=தன்கதிர்மண்டிலம்: என்ற வடு கிங்கு சிறப்பின்
முதலன் றுன்றும்=என்றுசொல்லப்பட்ட குற்றத்திர்க்க சிறப்பி
யெழுந்த ஸூந்நிறப்பட்டுமுன்று தெய்வமும்: கடவுள் வாழ்த்
தொடு கண்ணிய வருமே=ஸூந்நிற அமரரோடே கூறுதமா
ந்நூற் தோன்றும்.—எ-று. “போய்தி ருலக மெடுத்த கொடியி
சை - மையது மண்டிலம் வேட்டனன் - மையம்-புரங்கு முள்ள
த்தே லென்னை விரங்கு-மின்னு விமேதபசெய் தான்.” என்றவ
ழிக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே தோன்றும் மண்டிலமென்றதோலக்

கொடிநிலையென்பது உம் அப்பொருடந்தோர் துருபெயர். இனி
எப்புறமும் நீயென்று எறித்தலின் அந்நிலையினைமைபற்றிக் கொ
டிநிலையென்பாருமுள். “சுவவுமென்முயியன் கொடிகூடத் தல
ளே” என்றப்போல வள்ளியென்பதையும் கொடியை; என்னை? பன்மீன்
தொடுத்த உடுத்தொடையைக் கொடியெனப்படுதலின். அத்
தொடையின் இடையிடாதுடைத்தாதலின் அதனை அப்பெய
ரால் கூறினார். மூத்துக்கொடியெனவும் மேககள்ளியெனவும் கூ
றும் கந்தழி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் நின்றலின் இடையே
வைத்தார். இனி அமரனென்றும் துன்பாற்சொல்லுள் அடங்காத
பெண்பாற்றெய்வமும் வள்ளியென்னும் கடவுள்வாழ்த்தினுட் படு
வனவாயின பாடாணெனப் படாவாயினுமென்பது; என்னை? ஞா
யிறு நெருப்பின் தன்மையும் துண்டன்மையும் உடைமையானும்,
திங்கள் நீரின் தன்மையும் பெண்டன்மையும் உடைமையானுமென்
பது. அல்லது உம், வெண்கதிர் அமிர்தத் தேவர்க்கு வழங்கலா
றும் வள்ளியென்பதமாம் என்பது. உம். “மேகத்தான் வெற்பா
னியையான் விழுப்பனியா - னுகத்தா னீமறைய காட்கறிசோ - யோ
கத்தாற் - காணுதார் நின்னை நிலையாமை கட்டுகாப்பர் - காணுத
கண்மெனக்கு கல்கு.” இது கொடிநிலை வாழ்த்து. “சார்பினார்
மேன்றது தானருவா பெப்பொருட்டுஞ் - சார்பெனநின் நெஞ்
ஞான்று மின்பத் தகைத்தரோ - வாய்மொழியான் மெய்பான்
மனத்தா னறியிறத்த - தாய்மைபதா கைநீர் சுடர்.” இது கந்தழி
வாழ்த்து. “பிறைகூணும் காலைத்தன் பேருருவ மெல்லாம் - குறை
காணு தியங்கண்டு கொண்டு - மறைகாணு - தேய்த்து வளர்ந்து
பிறத்திறத்து செல்லுமென் - றாய்த்தது ஊர்மாயை யாம்.” இது
வள்ளிவாழ்த்து. “தனிக்கணிற் பாகமூத் தானானும் யானை - பனி
க்கண் ணிசைவு படுத்தப் - பனிக்கண் - தாமுறையா நிற்குமத்
தன்மதிக்குத் தாயினென் - நியாமுறையா நிற்கு மிடத்து.” இது
வள்ளிப்பாற்பட்ட பெண்பாற்கடவுள்வாழ்த்து. (ஊக)

அக. கொற்ற வன்னை யோரிடத் தான.

இது எய்தாதது எய்துவித்தது, தேவர்க்கும் உரிபவாம் ஒரு
சார் அப்பாடாண்டினைக் கொற்றவன்னையென்றலின். (இ-ள்.)
கொற்றவன்னை = அதிகாரத்தாற் கைக்கினைக்குப் புறகுதிய வெட்சி
முதல் ஞஞ்சியீறுதிய பாடாண்கொற்றவன்னை; ஓரிடத்தான =
மேற்கூறி நீன்ற தேவர்க்குதிக்கண்ணதன் நி அவரின் வேறுதிய
மக்கப்பகுதிக்கண்ணது. - எ-று. எனவே, உழிகளுமுதலிய பா
டாண்டிகொற்றவன்னை கற்றின்குருங் கூளிச்சுற்றமும் ஒன்றின்

கச்சிப் புதழ்த்த வானாதே கூறுதலும் ஈண்டுக் கூறுகின்ற கொற்
 தவன்னைப்புலவன் ஒன்றை கச்சி வெட்சிமுதலிய ஏழனும்பு
 கழ்ந்துரைத்தலுமாயிற்றுதலிற் படையியங்கரகம் முதலாக வஞ்
 சியிற் குன்றுச்சிறப்பிற் கொற்றவள்ளையீறுகக் கிடத்த பொருட்ப
 குதியெல்லாம் பாடாண்டிணையாகப் பாடுங்கான் மக்கட்கேயுரிய
 என்பதாஉம், உழிஞைமுதலியவற்றைப் பாடாண்டிணையாகப் பாடு
 ங்கால் அவை மக்கட்குத் தேவர்க்கும் ஒப்ப உரியவென்பதாஉம்
 கூறுதலாயிற்று: என்னை? அரசியலாற் போக்குறித்து கிணை
 கோடலும் மீட்டலும் மெற்செல்லும் வஞ்சியுத் தேவர்க்கேலாமை
 யாயினும், அடினாரான் முற்றப்பட்ட தறக்கத்தினை அகத்துழிஞை
 யானாகி மனுவழித்தோன்றிய முகஞ்சுத்தனோடு இத்திரன் காத்
 தாற்போல்வனவும் பிறவுத் தேவர்க்குக் கூறுதலான் அவரும்
 மதின்குற்றியவழிப் போர்தோன்றதலும் துண்டு வென்றியெய்
 ததலும் உடையராதலிற் பாடாண்பொருட்டும் உரியானொன நேர்
 பட்டது. இச்சுத்திரம் மக்கட்கெய்திய பொருண்மையை மீட்டுங்
 கூறி நியமித்ததாம். ஆகவே, வெட்சிமுதல் வஞ்சியிற் கொற்றவ
 ன்னை ஈறாய பொருண்மை உழிஞைமுதற் பாடாண்டிணைக்குரிய
 ராகி இடைபுகுத்த தேவர்க்காகாவென விதிவகையான் விஸ்க்ரிய
 தாம்; எவ்வே, தேவர்க்கு உழிஞைமுதலிய கொற்றவள்ளையா
 மென்பதாஉம் கூறினாராயிற்று. கொடிநிலை முதலிய முன்றற்கு
 மன்றிக் கடவுளெனப்பட்டாரை அதிகாரக்கொண்ட அளவேயா
 மென்றுணர்க. உம். “மாவா டியபுல னாஞ்சி லாடா - காடகஞ்
 சென்னிய கடுங்கண் பாணியினம்-பரந்த புலவனம் பரப்பறி யாஅ-
 படைசேர்ந்த மன்றம் கழுதை போக்கி - புடன்ரோர் மனனெ
 லின்றுட்டி கையா-கடுங்கா லொற்றலிற் சுடர்சிறத் துருத்திறப்
 பசம்பீ ரொன்னழ லாடி மருங்கி-னாடலை வழங்கா துணங்கு கடு
 • நேறி- முனையகண் பெரும்பா ழாகு மன்னிய - வருமுறழ் பிறங்கு
 முரசிற் பெருமலை-வகையிழி யருவிவி னொளிறுகொடி. துடங்கக்-
 கடும்பக் கதழ்சிகா கைப்பரி - செல்தேரோட் டியபிற ரகன்றலை
 னாடே.” இது புலவன் பொருண்ச்சிக் கூறலிற் பாடாண்கொற்ற
 வள்ளை “வல்லாராயினும் வல்லுகராயினும்” “காலனும் காலம்”
 என்னும் புறப்பாட்டுக்களும் அது. (கூச)

கூ0. கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலு
 மடுத்தார் தேத்திய வியன்மொழி வாழ்த்திஞ்
 சேய்வால் வருத்தம் வீட வாயில்
 காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானும்

கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையுந்
கபில கண்ணிய வேள்வி நிலையுந்
வேலி னோக்கிய விளக்கு நிலையுந்
வாயுறை வாழ்த்துஞ் செவியறி வுறுஉ
மாவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்துந்
கைக்கிளை வகையோ டுளப்படத் தொகைஇத்
தொக்க நான்கு முளவென மொழிப.

இது முன்னிற் றுத்திரத்து அதிகாரப்பட்டுநின்ற மக்கட்பா
டாண்டிணைக்குரிய துறைகூறுகின்றது. (இ-ள்.) கொடுப்போர் ஏத்
திக்கொடாஅப் பழித்தலும் = பிறர்க்கு ஈவோமைப் பிறரினையர்த்
துக்கூறிப் பிறர்க்கீயாதானா இழித்துக்கூறலும் : சான்றோர்க்குப்
பிறனாயிழித்துக் கூறற்கண்ணது தக்கதன்றேனும் ஈன்மக்கள் பப
ன்பட வாழ்த்தலுந் தீயோர் பபன்படாமல் வாழ்த்தலுந் கூறக்கேட்டு
ஏனையோரும் பபன்பட வாழ்த்தலை விரும்புவனென்பது பபப்பக்கூற
லின் இவர்க்கு இங்ஙனங்கூறுதல் தக்கதாயிற்று. இதனை ஏத்த
லும் பழித்தலும் ஏத்திப்பழித்தலுமென மூவகையாகக்கொள்க.
உம். “தடவுநிலைப் பலவி னுஞ்சிற் பொருளன் - மடவன் மன்ற
செங்காப் புலவர் - வளைக்கை விறலியர் படப்பை கொய்த - வட
கின் கண்ணுறை பாடி பாஞ்சில - வரிசி வேண்டின மாகத் தான்
பிற - வரிசை யறிதலிற் தன்னுந் துக்கி - யிருங்கடறு வளைஇய
குன்றத் தன்னதோர் - பெருங்களிறு கல்கி யோனே யன்னதோர் -
தேற்று வீகையு முளதுகொல் - போற்று ஈம்ம பெரியோர்தம் கட
னே” இது கொடுப்போர் ஏத்தியது. “பாரி பாரியென்றுபல வே
த்தி-யொருவர்ப் புகழ்வர் செங்காப் புலவர் - பாரி யொருவனு
மல்லன் - மாரியு முண்டின் லெருபுரப் பதுவே.” என்பதும் அது.
“ஒன்றுவ தொன்று மென்றது யியாவர்க்கு - மொல்லா தில்
லென மறுத்தது மிரண்டு - மாவ்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பா
லெ-யொல்லா தொன்று மென்றது மந்தை-யொன்றுவ தில்லெ
ன மறுத்தது மிரண்டும் - வல்லெ யிரப்போர் வாட்ட லன்றியும்-
புரப்போர் புகழ்குறை படுஉமா லத்தை - யனைத்தா டுரைப்பி ன
துவே பெனைத்தஞ் - சேய்து காணுது கண்டன மதனா - னோ
யில ராகநின் புதல்வர் யானும் - வெயிலென முனிபென் பனி
யென மடிபென் - கல்கியின் தன்னவென் னல்குந் வளிமறை-
காணல தில்லாக் கற்பின் வாணுதன் - மெல்லியத் குறுமக னுள்
ளிச் - செல்வ லத்தைச் சிறக்கநின் னுளே.” “புகழ்பட வாழா
தார் தக்கோவார் தம்மை - யிகழ்வாரா நோவ தெவன்.” இவை

கொடர்ப்பழித்தல். “காங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீதியா
ழ்ப் - பாடின பனுவற் பாண ருய்த்தெனக் - கனிநில வாடிய புல்
லனா செடுவேளிற் - காண மஞ்ஞை கண்ணொடு சேப்ப - லிகை
யரிய விதையணி மகளிரொடு - சாயின் நென்ப வாடிய கோயிற்-
கனவக்கினி தாடிய ருய்யுடை யடிசல் - பிறர்க்கீ வின்றித் தம்
யாழி நறுத்தி - யுணர்சா லோங்குபுகழ் வொர்இய - முரசுகெழு
செய்வர் ககர்போ லாதே.” இது ஆகையப்புகழ்ந்து ஏனைச்செய்-
லாப்பழித்தது. “மின்னுத் தமனியமும் வெற்றிரும்புமொன்
றாகிப் - பொன்னின் பெயர்படைத்தாற் போலாதே - கொள்ளே-
யொளிப்பாரு மக்களா யொல்லுவ தாங்கே - யளிப்பாரு மக்களா
மாறு.” இதுயும் அது.

உணர்ந்து அடுத்த ஏத்திய இயன்மொழி வாழ்த்தும் = தலைவ
னெதிர்சென்று ஏறி அவன் செய்தியையும் அவன்ருலத்தோர் செ
ய்தியையும் அவன்மேலே ஏற்றிப் புகழ்ந்த இயன்மொழி வாழ்த்
தும்: என்றது, இக்குடிப்பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இக்குணங்கள்
இயல்பென்றும், அவற்றை நீயும் இயல்பாக உடையபென்றும்,
அன்றோப்போல எமக்கு நீயும் இயல்பாக ஈயென்றும் உயர்க்தோர்
கூறி அகளை வாழ்த்துதலின் இயன்மொழி வாழ்த்தாயிற்று.
இதன் உம்மைத்தொகையாக்கி இயன்மொழியும் வாழ்த்துமென
இரண்டாக்கிக்கொள்க. இது ஒருவர் செய்தியாகிய இயல்பு
கூறலானும் வண்ணப்பகுதியின்மையானும் பரவலின்வேறாயிற்று.
உம், “மாசற விசித்த வார்வுறு வளப்பின் - மைபடு மருங்கு போ
லிய மஞ்ஞை - பொல்கெழிம் பீலி பொன்பொறி மணித்தார்-
பொலங்குழை புழிகளுயொடு பொலிபச் சூட்டிக் - குருதி வேட்
கை புருகெழு முரசு - மண்ணிவாரா வளவை யெண்ணினுறா முக
ந்த- தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை பறியா - தேறிய வென்னைத் தெ
றுவா விருபாற் - படுக்கு நின்னொ டுவர வெழித்ததை- யதுஉஞ்
சாலுமற் நயிழ்முழு தறித - லதனொடு மமைபா தனாக வந்துநி
ன்-மதனுடை முழவுத்தோளோச்சித் தன்னென-நீதி போயே வி
யலிடத் கமழ - விவணிகை புடையோர்க்கல்ல தவண- துபர்நீலை
புகைத் துறைபு ளின்மை - விளங்கக் கேட்டன மாறுகொல் - வல்
ம்படு ருநீசினீ யீங்கிது செயலே.” இவைபோல்வனவெல்லாம்
இயன்மொழி. “மலைபுறை பாண வான்னோய் வெல்கோடி- வரை
மிகை யருவிபின் வயின்வயி னுடங்கிக் - கடல்போ றுணைக் கடுங்கு
ரன் முரசுக்-காலுறு கடலிற் கடியவுற வெறித்து- சிதைந்த வானி
லை திரிந்தவேல் பாய்ந்தமர் - வாய்த்து தெரிந்த புகன்ம துவரொடு-

படுபிணம் பிறங்க தூறிப் பகைவர் - கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற
வேந்தே - சின்போ லகைவி லாத கொள்கைய - சாகஸி னகையா
தாண்டோர் மன்றலிம் - மணங்கெழு ஞால நிலம்பயம் பொழியச்-
சுடர்சினத் தணிப்ப பயங்கெழு வள்ளி-பாவிய நிற்ப விசம்பு மை
யகலம் - வேய்பொர வெதிர்மலை கரல வேறு - ஊந்தலை போரா
ங்கு கந்தலை - மிலங்குகதிர் திமிரிநின் முந்திசினோரே." இது
முன்னுள்ளோர்க்கும் இயல்பென்பதபடக் கூறிய இயன்மொ
ழிவாழ்த்து. "மூரசகடிப் பெடுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவு-
மரசுடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக் - கறங்குடுவன் னருவித்
கல்லலைத் தொழுகும் - பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமி
சைச் - கொல்லி யாண்ட வல்கில் லோரியும் - காரி யூர்ந்து பேர
மர் கடந்த - மாரி யீகை மறப்போர் மலையனு - மூரா தேந்திய
குதினைக் கூர்வேற் - கூவினத் கண்ணிக் கொடும்பூ னெழிலிபு-
மிருத்தன் னிலம்பி னிருநேற்கு களிமுழை - யருத்திறத் கடவுள் கா
க்குழாயர் சிமயப் - பெருங்க னுடன் பேகனாக் திருந்துமொழி-
மோசி பாடிய வாயு மார்வமுத் - றள்ளி வருக குவைவுகனி தீரத்-
தள்ளா தீயுத் தகைசால் வண்மைக் - கொள்ளா ரொட்டிய ஊ
ளிபு மெனவாக் - கெழுவர் மாய்த்த பின்றை பொழிவறப் - பாடி-
வருகரும் பிறருத் கூடி - பிரந்தோ ரற்றத் தீர்க்கென வினைத்திவ-
னுள்ளி வத்தனென் பாணே விசம்புறத் - கழைவளர்- சிலம்பின்
வாழ்பொடு நீடி - யாசினி கவினிய பலவி னூர்வுற்று - முட்புற
முதிர்கனி பெற்ற கடுவன் - றய்த்தலை மந்திபைக் கையிடுபு
பயிரு - மதிரா யாணர் முதிர்ந்துக் கிழவ - விவண்வினங்கு சிறப்
பி னிவறேக் குமுண - விசைமேத் தோன்றிய வண்மைபொடு-
பகையேம் படுகநீ பேந்திய வேலே." இது இன்றோர்போல எம
க்கு ஈயென்ற இயன்மொழிவாழ்த்து. "இன்று செலினுத் தரு
மே சிறுவரை - சின்று செலினுத் தருமே பின்னு - முன்னே தந்த
னெ னென்னுது துள்ளி - வைகலுஞ் செலினும் பொய்யல னுகி-
பாம்வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கல நிறைப்போன் - றுண்வேண்டி
யாங்குத் தன்னிறை புலப்ப - வருத்தொழின் முடியரோ திருத்
துவேற் கொற்றநின் - மலிகதச் சேக்கன் றோடு வேண்டினுத்-
களமலி 'தெல்லின் குப்பை வேண்டினு - மருங்கலத் களிற்றொடு
வேண்டினும் பெருத்தகை - பிறர்க்கு மன்ன னறத்தகை யள்ளே-
யன்னு னுகலி னெந்தை புள்ளடி - முன்னு நோவ அருந்த தில்ல-
வீவோ ரீறியவிவ் அலகத்து - வாழ்வோர் வாழ்கவவன் றுள்வா
ழியவே." இது படர்க்கையாடிய இயன்மொழி வாழ்த்து. "இம்

மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனு - மறவினை வானிகளு பல்
லன பிறருஞ் - சான்றோர் சென்ற நெறிபென - வாங்கப் பட்டன்
றவன்கை வன்மையே.” இது பிறருஞ் சான்றோர் சென்ற நெறி
பென்றமையின் அபலோனையும் அடுத்தார்ந்தேத்தியது. இன்
னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில் காவலற்கு உலுத்த கடை
நிலையானும் = சான்றோர் சேணிகை வருதலாற் பிறத்த வருத்தத்
தீர வாயில் காக்கின்றவனுக்கு என்வரவினை இசைபெனக்கூறிக்
கடைக்கணின்ற கடைக்கூடும்: இது வாயிலோனுக்குக் கூறிற்றே
னும் அவ்வருத்தத் தீர்க்கும் பாடாண்டலுவனதே துறையென்பது
பெற்றும், இழிந்தோடொல்லாத் தத்தம் இயங்களை இயக்கிக் கடை
க்கணிற்றல் “பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்” என்புழிக்
கூறுதலின் இஃது உயர்ந்தோர்க்கே கூறியதாம். உம், “வேற்றுச்
சுரத்தொடு வேந்தர்கண் வெம்மைபு - மாற்றற்கு வந்தேனெம்
வாயிலோய் - வேற்றார் - திறைமயக்கு முற்றத்துச் சேனோங்கு
கோயி - லிறைமகற்கெம் மாற்ற யிசை.” எனவரும். “வாயிலோ
யே வாயி லோயே - வன்னியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி
வித்தித்தா - முள்ளியது முடிக்கு முரணுடை புள்ளத்து - வரிசை
க்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப் - பரிசிலர்க் கடைபா வாயி
லோயே - கடுமான் றோன்ற னெடுமா னஞ்சித் - தன்னறி யலன்
கொ லென்னறி யலன்கொ - லறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்
தென - வறுந்தலை புலகழு மன்றே பதனும் - காயி னேங்கல
னே தருக்கினென் கலப்பை - மரங்கொ றச்சன் கைவல் சிறுஅர்-
மமுவுடைக் காட்டகத் தற்றே - யெத்திசைச் செல்லினு மத்தி
சைச் சோறே.” இது தலைவனை எதிர்ப்பட்டுக் கூறுது வாயி
லோனை கோக்கிக் கூறலிற் பரிசில் கடாயதின்னும், ஆன், அசை;
ஏழனுருபாக்கி எல்லாவற்றிற்கும் விரித்தலுமொன்று.

தூன்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும் = அரசரும் அரசரை
ப்போல்வாரும் அவைக்கண் கெடிது வைபவவழி மருத்துவரும்
அமைச்சரும் முதலியோர் அவர்க்குக் கண்ணியில்கோடலைக் கருதிக்
கூறிய கண்படை நிலையும்: கண்படை கண்ணிய என்றார், கண்படை
முடிபொருளாக இடைநின்ற உண்டிமுதலியனவும் அடக்குதற்கு.
உம், “வாய்வாட் டாண் வயங்குபுகழ்ச் சென்னிநின் - னோவா
விகைவி ஓயிர்ப்பிடம் பெறுஅர் - களிறுவை முயற்சியீற் பெரிது
வருத்தினோ - புலதன் காவலர் பலர்விழித் திருப்ப - வறிது து

பிற்கோடல் வேண்டின் - பரிசின் மாக்களுந் துயில்கமா சிதி தே." எனவரும்.

தபிஸ் கண்ணிய வேள்வி நினைபும் = சேதாவினைக் கொடுக்கக் கருதிய கொடைநினை கூறுதலும்: இது வகையா ஈகையன்றி இன்னுற்றுந் கொடுக்கவென உயர்ந்தோர் கூறுகாட் காண்பிலே கொடுப்பதாமாதலின் வேறுகூறினார். கண்ணிய என்றதனார் கண்ணியர் முதலோனாக் கொடுத்தலுங் கொள்க. "பொன்னிறைந்த பொற்கோட்டுப் பொற்குணம்பிற் கற்றாந் - தின்மழிநா னந்தனரை யின்புறுப்பச் - சென்னிதன் - மாநிலமே யாணுகைம் போன்றது வான்குளம்போர்த் - தாணுகை மன்னுலகா மன்று." எனவரும்.

வேலின் ஒக்கிய விளக்கு நினைபும் = வேலும் வேற்றியும் விலக்காதோக்கிய வாறுபோலக் கோலோடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டோங்குமாறு ஒங்குவித்த விளக்குநினைபும்: இன் உவமப் பொருள்: இது கார்த்திகைத் திங்களிற் கார்த்திகை காளின் ஏற்றிய விளக்குக் கீழுமேலும் வலமுமிடமும் திரிபரத்து சுடர்ஒங்கிக் கொழுந்துவிட்டெழுந்ததென்று அறிவோராக்கக் கூறப்படுவதாம். உம். "மையிசை யின்றி மணிவிளக்குப் போலோங்கிச் - செம்மையி வின்றிலங்குத் தீபிகை - தெம்முனை யுள் - சிவலினுங் கோடாது வேந்தன் மனைவினக்கக் - கோலினுங் கோடா கொழுந்து." எனவரும். வேலின் வெற்றியை நோக்கிநின்ற விளக்கு நினைபெனப் பொருள்கூறி, "வளிதரத்தக் கன்னும் வலத்திரிபா பெங்கி - பெய்ளிசிறத் தோங்கி வரலா - னளிசிறந்து - கன்னெறியே காட்டு நயந்தெரி கோலாற்கு - மெய்க்கெறி காட்டும் விளக்கு." என்பது காட்டுவாரும் உளர். அவர் இதனை நிச்சம் இடுகின்ற விளக்கென்பர்.

வாயுநை வாழ்த்தும் = "வாயுநை வாழ்த்தே *** வேம்புங் கலையும்" என்னுஞ் செய்புனியற் சூத்திரப்பொருளை உணர்க. இத்தகு ஒருதலைவன் வேண்டானாயினும் அவற்கு உறுதிபயத்தலைச் சான்றோர் வேண்டி வாய்மொழி மருங்கினுள் அவனை வாழ்ச்சிப்படுத்தலின் இதுவுங் கைக்கிளைப்புறகுதிய பாடானாயிற்று. செவியுநைக்கும் இஃதொக்கும். உம். "எருமை யன்ன கருங்க லடைதோ - னுனிற் பரக்கும் யானைய மொய்ம்பிற் - கானக நாடனை நீயோ பெரும - நீயோ ராகலி வின்னொன்று மொழிவ - லருளுமன்பு நீக்கி நீக்கா - நிரயங் கொள்வாரோ டொன்றது காவல்-

குழவி கேள்வரி னோம்புமதி - அளிதோ தானேயது பெறலரும்
 குறைத்தே." இதனுள் நிரயம் கொள்வாரோடொன்றது கா
 வையோம்பென வேம்புங் கடுவும் போல வெய்தாகக்கூறி அவ
 ற்கு உறுதி பயத்தலின் வாயுறைவாழ்த்தாயிற்று. "காய்நெல்
 லுறுத்துக் கவனம் கொள்ளினே - மானிற வில்லது பன்மா காக்கு
 னாறுசெறு வாயினுக் தமிழ்த்துப்புக் குணினே - வாய்ப்புரு வதனி
 னுங் காப்பெரிது கெடுக்கு - மறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொ
 ளினே - கொடியார்த்த ஈடு பெரிது கந்து - மெல்லியன் சிழவ
 னுமிவைகளும் - வரிசையறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு - பரிவு
 தவ வெடுக்கும் பிண்ட கச்சின - பாண புக்கபுலம் போலத்
 தானு முன்னு தலகமும் கெடுமே." என்னும் புறப்பாட்டிம் அது.
 தத்தம் புதுதூல் வழிகளாற் புறநாளூற்றிற்குத் துறைகூறினோ
 னும் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாக
 லின் அவர் சூத்திரப்பொருளாகத் துறைகூறவேண்டுமென்று
 ணர்க. "செவியுறைதானே" என்னுஞ் சூத்திரப்பொருண்மை
 இவ்வுதாரணங்கட்கு இன்மை உணர்க.

செவியறிவுதூஉம் = இதற்குச் "செவியுறைதானே" என்
 னுஞ் செய்புனியற் சூத்திரப்பொருளை உணர்க. ஓவுதலை ஒருத
 லெனவும் ஒருஉவெனவும் கூறுமாறுபோல உறவும் உறுஉதலென
 வும் உறுஉவெனவும் கூறப்படும். உம். "அத்தனர் சான்றோ ரரு
 ந்தவத்தோர் தம்முன்னோர் - தத்தைதா பென்றிவர்க்குத் தாரீரேத்
 தே - முத்தை - வழிதீன்று பின்னை வழங்குரீர் வேலி - மொழிநி
 ன்று கேட்டன் முறை." "வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்குந்
 தெனாஅ தருகெழு குமரீயின் மெற்குந் - குணாஅது கணாபொரு
 தொடுகடற் குணக்குந் - குடாஅது தோன்றமுதிர் பௌவத்தின்
 குடக்குந் - சீழுது முப்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் - கட்டி நீர்நிலை
 நிலப்பின சீழு - மேல தானிலை புலகத் தானு - மாணு தருவும்
 புலமு மாடு - விரிசீர்த் தெரிகோன் மன்னன் போல - கொருதிறம்
 பற்றியரோ நின்றிறஞ் சிறக்கச் - செய்விலைக் கெதிர்த்த தெய்வர்
 தேளத்தக் - கடற்படை குளிப்ப மண்டி படற்புகாச் - சிறுகண்
 பாண செய்விதி னேஎவற் - பாசவற் பட்டப்பை யாறெயில் பலதத்
 தவ்வெயிற் கொண்ட செய்புறு கன்ருளம் - பரிசின் மாக்கட்கு வரி
 சையி னங்கிப் - பணிஇய ரத்தநின் கொடையே முனிவர் - முக்கட்
 சேவல னகர்வனஞ் செயற்கே - பிறைஞ்சுக பெருமனின் சென்னி
 சிறந்த - நான்மறை முதல்வ ரேத்துகை யெதிரோ - வாடுக வியடி
 னின் கன்னி பொன்றார் - காடுசுடு கழிப்புகை யெறித்த லானே -

சோலியா நஞ்சின் வெகுளிவர லிழைமங்கை - துணித்த வான்மு
கத் தெதிரோ யாங்க - வென்றி பெல்லாம் வென்றகத் தடக்கிய-
தன்டா லீகைத் தகைமாண் குடும்பி - தன்கதிர் மதியம் போலவுந்
தெறுசுட - ரொன்கதிர் ஞாயிறு போலவு - மன்னுத பெருமநீ
நிலமிசை யானே.” இதனுள் இயல்பாகிய குணங்கூறி அவற்
றோடு செவியுறையுந் கூறினான், செவியுறைப்பொருள் சிறப்பு
டைத்தென்று அவன்கருதி வாழ்தல்வேண்டி.

ஆகியின் வருடம் புறநிலை வாழ்த்தும் = தெய்வவழிபாடு
உடைத்தாயினும் மக்கள்கண்ணதேயாதித் தோன்றும் பாட்டுடை
த்தலைவன் முன்னிலையாகத் தெய்வம் படர்க்கையாக வாழ்த்தும்
வாழ்த்தும் : தெய்வஞ் சிறத்ததேனும் மக்கள் அதிகாரப்படுதலின்
அவர்கள்கண்ணதேயாதற்கு ஆகியின்வருடம் என்றார். இதற்கு “வழி
படுதெய்வம்” என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரப்பொருளை புரைக்க.
இதுவுந் தலைவன்குறிப்பின்பிற் தெய்வத்தால் அவனை வாழ்விக்
கும் ஆற்றலுடையார் கண்ணதாகலிற் கைக்கிளைப்புறனாயிற்று.
உம். “கண்ணுதலோன் காப்பக் கடன்மேனி மால்காப்ப - வெண்
ணிசூதோ ளேந்திழையா டாங்காப்ப - பண்ணியதற் - சென்னி
யர்க் கனிக்குத் தெய்வநீ - மன்னுத நானும் மன்னிசை யானே.”
எனவரும்.

கைக்கிளை வகையோடு உளப்படத் தொகைஇ = கீழ்க் காம
ப்பகுதியென்ற கைக்கிளையல்லாத கைக்கிளையின் பகுதியோடே
வாயுறைவாழ்த்துஞ் செவியறிவுறாடம் புறநிலைவாழ்த்தும் கூட
காங்காகிய தொகைபெற்ற காங்கும்: வாயுறை வாழ்த்து முதலிய
மூன்றுத் தத்தம் இலக்கணத்திற் திரிவுபடா, இக்கைக்கிளை திரிவு
படுமென்றற்கு என்னும்மையான் உடனோதாது உளப்படவென
வேறுபடுத்தோதினார். அகத்திணையியலுள் இருபாற்றுகுந் கூறிய
கைக்கிளையுந் “காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற்” கைக்கிளையும்
“முன்னைய காங்கும்” என்றகைக்கிளையுந் “காமப்பகுதி” என்ற
கைக்கிளையுந் களவியலுன். “முன்னையமூன்றும்” என்றகைக்கி
ளையும் போலாது எஞ்ஞான்றும் பெண்பாலார் கூறுதலின்றி இடை
நின்ற சான்றோராயினும் பிறராயினும் கூறுதற்கு உரித்தாய் முற்
காலத்து ஒத்த அன்பினராகிக் கடைநிலைக்காலத்து ஒருவன் ஒரு
- ந்தியைத் துறத்ததனும் துறந்த பெண்பார் கைக்கிளையாதலிற்
திரிபுடைத்தாயிற்று. இது முதலிலைக்காலத்துத் தான்குறித்
தது முடித்துப் பின்னர் அவனை வருத்தஞ்செய்து இன்பமின்றி

வெபாழிதலான். ஒருதலிண்காமமாயிற்று. உம். “அருளா யாகலோ
காடிதே மருளவாய்ச் - சிறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்-
காணெதிர் கானம் பாடினே மாக - நின்று தெய்தலிற் பொலிந்த
வுண்கண் கனும்பு - வாரரி பயன்முயிப் பூகை கண்ப்ப-வினைத
லானு ளாக வினையோய்-கிணைய மன்னனெங் கேள்வெய் யோற்
கென-யாத்தற் றொழுதென வினவக் காத்தன்-முனைபுரை விரலிற்
கண்ணீர் துடையா- யாமவன் கிணையோ மல்லெக் கேளினி- யெம்
போ லொருத்தி கலையப் தென்றும்- வருஉ மென்ப வயக்குபுகழ்ப்
பேக - னெல்லென வொலிக்குந் தேரொய் - முல்லை வேலி கல்தூ
ரானே.” இது கண்ணகி காரணமாக வையகோப் பெரும்பேக
னைப் பாணர்பாடிய கைக்கிணையகைப் பாடாண்பாட்டு. கிணைய
மன்ன னெங்கேன் வெய்யோற்கென வினவ, யாக் கிணையல்லெம்
முல்லை வேலி கல்தூர் கண்ணே வருமென்று சொல்வானெனக்
கூறுதலின் அஃது ஏனைக் கைக்கிணையகளின் வேறாயிற்று. “கண்
முனை வருவி” பென்னும் புறப்பாட்டெம் அது.

தொக்க நான்கும் உன என மொழிப=அங்கான்கும் முற்
கூறிய ஆறனுடே தொக்குப் பத்தாய்ப் பாடாண்பகுதிக்கண்ணே
உளவாய்வருமென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.—எ-று. தொக்க நான்
கென்றதனான் இங்கான்கும் வெண்பாடும் ஆசிரியமுந் தொக்கு
நின்ற மருட்பாவானும் வருமென்பது உந் கொங்க. இவற்றை
மேல்வருகின்றவற்றோடு உடன்கூறாவினார் அவை இழிந்தோர்
கூறுங் கூற்றுகலின். (௩௫)

கூக. தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
குத தோத்திய துயிலெடை நிலையுந்
கூத்தரும் பாணரும் பொருளரும் விறலியு
மாற்றிடைக் காட்சி புறமுத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுநீஇச்
சென்றுபய னெதிரச் சொன்ன பக்கமுஞ்
சிறந்த நாளணி செற்ற நீக்கிப்
பிறந்த நாளவயிற் பெருமன் கலமுஞ்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமு
நடைமிஞ்ந் தேத்திய குடைநிழன் மாபு
மானூர்ச் சுட்டிய வான்மன் கலமு
மன்னெயி லழித்த மண்ணுமன் கலமும்

பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேத்தி
நடைவயிற் றேன்று மிருவகை விடையு
மச்சமு முவகையு மெச்ச மின்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமுங்
காலங் கண்ணிய வோம்படை யுளப்பட
ஞாலத்து வஞ்சு நடக்கையது குறிப்பிற்
கால முன்றொடு கண்ணிய வருமே.

இதவும் அத. (இ-ள்.) தாவில் கிடந்தோர்க்கு எல்லிசை
கருதிய குதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலையும் = தமது வலியாலே
பாசறைக்கண் ஒரு மனக்கயற்சியின்றித் துயின்ற அரசர்க்கு எல்
லபுகழைக் கொடுத்தலைக் கருதிய குதர் அத்துயிலெடுப்பின் ஏத்
தின துயிலெடை நிலையும்: கிடந்தோர்க்கெனப் பன்மைகூறவே,
அவர் துயிலெடுப்புத் தொன்றுதொட்டு வருமென்பதாட்கு,
குதர் மாகதர் வேதானிகர் வந்திகர் முதலாயினோருட் குதரே இங்
வனம் வீரத்தாற் துயின்றாகாத் துயிலெடுப்புவொன்பதாட்கு, பா
ண்டும் முன்னுள்ளோரையும் பிறரையும் கூறப்படுமென்பதாட்கு
கொள்க. அவர் அங்கனம் துயின்றமை பிறர்க்கும் புலப்படப் புக
ழல் அவர்குத்தாகலின் ஒருதலைக் காமம் உளதாயிற்று. உம்.
“கானம் பொருத்திய கயவாய் மகளிரின்-பாலுறம் துயர வந்திய
பாரு - னிமையாக் கண்ணோ டமையாக் காத்தநின்-முதின் முதல்
வன் துயில்கொண் டாங்குப் - போற்ற மன்னரை பெள்ளிச் சிறி
துகீ - சேக்கை வளர்ந்தனை பெரும் தாங்கிய - வன்கை யவுன
னுயிர்செல வாங்கவ - னன்றுணர்ந் தாங்கு வென்றி பேய - வாடா
வஞ்சி மலைந்த சென்னிப் - போரடு தானைப் பொலந்தேர் வளவ-
நின்றாயி லெழுமதி நீயு - மொன்று - வேந்தர் பொன்றுதயில்
பெறவே.” எனவரும்.

கூத்தரும் பாணரும் பொருளரும் விறலியும் பெற்ற பெருவ
ளம் பெறு அர்க்கு அறிவுறி இச் சென்று பயனெ திரச் சொன்னபக்
கமும் = ஆடன்மாத்தரும் பாடற்பாணரும் கருவிப்பொருளரும் இவ
ருட் பெண்பாலாசிர விறலியுமென்னும் காற்பாலாருட் தாம்பெ
ற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி
அவரும் ஆண்டுச்சென்று தாம்பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு
கூறிய கூறுபாடும்: கூத்தராயிற் பாரசைவரும் வேளாளரும் பிற

கூடும் அவ்வாடற்செழிற் கு உரியோர்களும் பாரதியிருத்தியும் வில
க்கியற்குத்துங் கானகக்கத்துங் கழாய்க்கத்துங் ஆடுவராகச்
சாதிவகையறையிலாராகலின் அவரை முன்வைத்தார்; பாணரும்
பொருளும் தத்தஞ் சாதியிற் திரிபாது வகுதலிற் சேரவைத்தார்;
முற்கூறிய முப்பாலோருட் கூத்தராயினார் என்வகைச்சுவையும்
மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப் போந்து புலப்பட
ஆவோர்; அது விறலாகலின் அவ்விறல்பட ஆடுவாளை விறலியென்
றார். இவனாக்குஞ் சாதிவகையறையின்மையிற் பின்வைத்தார்.
பாணரும் இசைப்பாணரும் பாழ்ப்பாணரும் மண்டைப்பாணரு
மெனப் பலராம். பொருளும் ஏர்க்களம்பாடுகளும் போர்க்களம்
பாடுகளும் பரணியாடுகளெனப் பலராம். விறலிக்கு அன்னதோர்
தொழில் வேறுபாடின்றித் தொழிலொன்றாகலின் விறலியென
ஒருமையாற் கூறினார்.

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம்
பெறுஅர்க்கு அறிவுநீஇச் சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்க
மும் = இல்லறத்தையிட்டுத் துறவறமாகிய தெனியிடத்து நிற்கல்
கன்றென்றுங் கண்டகாட்சி தீதென்றும் மாறுபடத் தோன்றுகை
யினாலே தான் இறைவனிடத்துப் பெற்ற கந்தழியாகிய செல்வத்
தையான்மிக் திரிந்து. பெறுதார்க்கு இன்னவிடத்தே சென்றார்
பெறலாமென்று அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச் சென்று அக்கக்
தழியினைப் பெறும்படி சொன்னகூறுபாடும்; பக்கமென்றதனாலே
அச்செய்யுட்களைக் கூத்தராற்றுப்படை பாணாற்றுப்படை பொரு
ராற்றுப்படை விறலியாற்றுப்படை முருகாற்றுப்படைபென வழ
ங்குதலும் ஆற்றினருமையும் அவனார்ப்பண்பு. முதலியனவுங் கூறு
தலுங்கொள்க. உம். “வான்றோய் வெண்குடை வயமா வளவ
னின்னோர் தம்மினுக் தோன்ற கல்கின்ன் - சுரஞ்செல் வகுத்த
மோ டிரங்கி யென்று - மிரத்தோ ரதியாப் பெருங்கலஞ் சுரக்கு
வன் - சென்மதி வாழிய நீயே நீன்வயி - னுடலு மகிழான் பாட
லுங் கேளான் - வல்லே வருகென விடுப்பி னல்லது - நிலென
நின்றுவு னல்ல னல்லிசைப். - பெருத்தகை வேந்தர் கோல
மொடு - திருத்தா வாழ்க்கையின் வகுத்து வோயே.” “திருமறை
தயிலிய விறலிறவிசும்பின்” இவை கூத்தராற்றுப்படை. “பா
ணன் சூழிய பசும்பொற் றுமனை - மாணியை விறலி மாலைபாடு
யினக்க - கடும்பரி தெய்தேர் பூட்டுவிட் டகைஇ - பூரீர் போலச்
சுரத்திடை யிருத்தீர் - பாடீ ரோவென வினவலர் கோக்கீர் - சென்
னெக்கற் கடும்பரி பிரவல - வென்வே னண்ணற் காணு சூங்கே

நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே - யின்னே மாயினே மன்
னே யென்று - முடாஅ பொராஅ வாகுத லறிந்தம் - படாஅ மஞ்
ஞைக் கீத்த வெக்கோக் - கடாஅ யானைக் கல்மான் பேக - னெ
த்துணை யாயினு மீத்த னன்றென்று - மறுமை நோக்கின்றோ
வன்றேபிறர் - வறுமை நோக்கின் தவன்னை வன்மைபே.”
“மணிமலைப் பனைத்தோன் மாநில மடத்தை” இவை பாணுற்
றுப்படை. “சிலையுலா, சிமிர்ந்த சாந்துபடு மாப்பி - னெலிகதிக்
கழலி வெண்குடைக் கிழவோன் - வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட்
குட்டுவன் - வள்ளிய னாதல் வைபகம் புகழினு - முன்னமோம்
புமி னுயர்மொழிப் புலவர் - யானு; மிருணிவாக் கிழித்த பகல்
செய் வைகறை - பொருகளை மாக்கினை தெளிப்ப யொத்திப்-
பாடியிழ் முரசி னியறோர்த் தந்தை - வாடா வஞ்சி பாடினே னுக்-
வகமலி புலகைபெர டணுகல் வேண்டக் - கொன்றுசினத் தனரி
யாப் புலவுகாறு மருப்பின் - வெஞ்சின வேழ கல்கின னஞ்சி - யா
னது வெயர்த்தனெ னுடத் தானது - சிறிதென வுணர்ந்தமை கா
ணிப் பிதிதுமொர் - பெருங்குன்று கல்கி யோனே யதற்கொண்-
டிரும்பே சொக்கல் பெரும்புலம் புறினு - தன்னரும் பரிசி றகு
மென - வென்றுஞ் செல்லெனவன் குன்றுகெழு காடே.” “அறுஅ
யானை ரகன்றலைப் பேருர்ச் - சாறு கழிவழி காட” இவை பொ
ருகார்த்துப்படை. “சேயிகழ் பெறுகுவை வானுதல். விறலி - தட
வுவாய்க் கலித்த மாயிதழ்க் குவளை - வண்டுபடு புதுமலர்த் தன்
சிதர் கலாவப் - பெய்யினும் பெய்பா தாயினு மருவிகொ - னுழு
வியன் புலத்துழை துழைகா லாக - மால்புரை கெடுவகைக் கோ
டுதொ றிழிதரு - நீரினு மினிய சாயத் - பாரி வெண்பாப் பாடினை
செலினே.” “மெல்லியல் விறலி கல்லிசை செவியில்” இவை
விடலியாற்றுப்படை. கூத்தார்த்துப்படை தமோறுதொழிலாகா
மற் கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்ததென விரிக்க. ஏனையவும் அன்ன.
முருகார்த்துப்படைபுட் ‘புலம்புரித் துறைபுஞ் சேவடி’ யெனக் கத்
தழிகூறி, ‘நின்னெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்பப் பெறுதி’ யெனவுங்
கூறி, அவனுறையும் இடங்களும் கூறி ஆண்டுச்சென்றால் அவன்
‘விழுமிய பெறலரும் பரிசி னங்கும்’ எனவுங்கூறி, ஆண்டுத் தான்
பெற்ற பெருவளம் அவனும்பெறக் கூறியவாறு காண்க. இதனைப்
புலவார்த்துப்படை என்று உய்த்துணர்ந்து பெயர்கூறுவார்க்கு
முருகார்த்துப்படைபென்னும் பெயரன்றி அப்பெயர் வழங்காமை
யான் மறுக்க. இனி முருகார்த்துப்படையென்பதற்கு முருகன்
பால் வீடுபெறுதற்குச் சமைத்தான் ஓரிரவலனை ஆற்றுப்படுத்ததெ

ன்பது பொருளாகக்கொள்க. இனிச் கூத்தர்முதலியோர் கூற்று
கச் செய்யுட்செய்யுங்கால் அவர்மேல் வைத்துவைப்பினன்றிப்
புலனுடை மாக்தர் தாமே புலனெறி வழக்கஞ் செய்பாமைபுண
ர்க. இனி இசைப்புலவர்க்கும் காடகப்புலவர்க்கும் இங்ஙனங்
கூறலமைபாது, அவருள் உயர்ந்தோரல்லாதாரும் அத்தொழிற்
குப் பெரும்பான்மையும் உரியராய் நடத்தலின்.

நாடனனி செற்ற நீக்கிச் சிறத்த பிறத்த நான்வயிற் பெருமங்
கலமும் = நாடொறுத் தான் மேற்கொள்ளுகின்ற செற்றங்களைக்
கையிட்டிச் சிறத்ததொழில்கள் பிறத்தற்குக் காரணமான நாளி
டத்து நிகழும் வெள்ளணியும்: அரசன் நாடொறுத் தான் மேற்
கொள்ளின்ற செற்றமாவன சிறைசெய்தலுஞ் செருச்செய்தலுங்
கொலைபுரிதலும் முதலியன. சிறத்த தொழில்களாவன சிறை
விடுத்தலுஞ் செருவொழிதலுங் கொலைபொழிதலும் இறைதலிற்
லுத் தானஞ்செய்தலும் வேண்டினகொடுத்தலும் பிறவுமாம்.
மங்கலவண்ணமாயி வெள்ளணியும் அணித்து எய்வுவிர்க்கண்ணும்
அருளே நிகழ்தலின் அதனை வெள்ளணிபென்ப. ஆகுபெயரான்
அப்பொருள் கூறிய செய்யுளும் வெள்ளணியாயிற்று. உம். “அந்
தயு ராவொடு பொன்பெற்றார் காவலர் - மந்தரம்போன் மாண்ட
களிறுந்தா - ாக்கை - பிலங்கிலேவெந் கின்னி யிவோவதிகா னெ,
ள்ளோ - சீலம்பிதன் கூடிமுத்த வாறு.” இது சிலம்பி கூடிமுத்
ருத்தனை அடங்கலும் வெளியாயிற்றென்றலின் வெள்ளணியாயி
ற்று. “செய்கை யரிய களவழிப்பா முன்செய்த - பொய்கை
யொருவனும் போந்தாமோ - சைய - மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்
டன் வெள்ளணிநான் வாழ்த்திக் - கொலைச்சிறைதீர் வேத்துக்
குழாம்.” இது சிறைவிடுதல் கூறிற்று. “கண்ணார் கதவக் திற
மின் களிஞ்ஞேதேர் - பண்ணார் கடைப்புரவி பன்விடுமி-னென்னு
தீர் - கோவேத்தன் றென்னன் திருவுத் திராடாட் - போர்வேத்
தன் பூச லிலன்.” இது செருவொழித்தது. “ஓமாரு மன்னீ
யெயிற்றயி னென்கோமான் - வாமான்றேர்க் கோதை சதயநா-
னாமாறு - காம நுகருமின் கன்படுமி னென்னுமே - யேம முர
சின் றூரல்.” இதனுள் இழிகுலத்தோர் பறைசாற்றினமை கூறு
தலின் இழிக்தோர் கூறுதல் ஒழித்த மங்கலங்கட்கும் ஒக்கும்.
பெருமங்கலமென்றதனானே பக்ககாணுத் திங்கடோறும்வரும் பிற
த்தாரும் பாடலுட் பயிலாமைபுணர்க.

சிறத்த சீர்த்தி மன்னும் மங்கலமும் = அரசர்க்குச் சிறப்பெய்
திற மிக்கபுகழை எய்துவிக்கும் முடிபுனைத்து ஆடும் நீராட்டுமங்க

லமும்: இதனைப் பிறத்தகாளின் பின்வைத்தார் பொன்முடி புனைந்தனான்று தொடங்கி யாண்டுதோறும் இதுவருமென்றற்கு. குறுநிலமன்னர்க்காயின் அவர்க்குரிய பட்டத்தோடு கூடிய மன்னுமங்கலமும்கொள்க. உம். “அளிமுடிபாக் கண்ணுடையா னுருதிநான் வேய்ப்த - மொளிமுடி பொன்மலையே பொக்கு - மொளிமுடிமேன் - மந்திரத்தா லந்தனர் வாக்கியநீ ரம்மலையே - லந்தரந்துக் கங்கையனைத்து.” எனவரும். இதுனானையாண்டு இத்தனைச் சென்றதென்று எழுதும் நான்மங்கலமும் பெறுதும்.

நடை மிகுந்து ஏத்திய குடைநிழன் மரபும் = உலகவொழுக்கத்தை இறப்ப உயர்த்துப் புகழ்த்து கூறப்பட்ட குடைநிழலதிலக்கணமும்: இங்ஙனம் புனைந்துகாத்தற்கு ஏதுவாயது நிழலாம்; என்னை? அந்நிழல் உலகுடனிறந்தியதாகக் கூறுதலும்பட்டுக் குடிபுறங்காத்தற்குக் குறிபாகக் குடைகொண்டேனென்று அக்கொற்றவன் குறிக்கவும் படுதலின். மரபென்றதனூற் செக்கோலுந் திசிரியும் போல்வனவற்றைப் புனைந்துகாப்பாக்கலும் கொள்க. உம். “மத்தரக் கம்பா மணிவிசும் போலையாத் - திங்க ளாதற்கோர் திஸதமா - வெங்கணு - முற்றுநீர் வைய முழுது நிழற்றுமே - கொற்றப்போர்க் கிள்ளி குடை.” எனவரும். “அறநீர்மை தாங்கி யளப்பரிதாய் வானப்- புறநீர்போன் முற்றும் பொதியும் - பிறரொவ்வாமுவேந்த ஞ்ஞ முதல்வேந்தன் முத்தயிழ்க்குக் - கோவேந்தன் கண்டன் குடை.” இதுவும் “ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரன் கொண்ம-மாக விசும்பி னடுவுநின் றுக்குக்-கண்பொர விளக்குநின் வின் பொரு விபஞ்ஞடை-வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே-வருந்திய குடிமறைப் பதுவே வளவ.” எனவும், “திங்களைப்போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதுந் - கொங்கலர்தார்ச் சென்னிஞளிர்வென் குடைபோன்றிவ் - வங்க ணுலகளித்த லான்.” எனவும், “திங்கன் மாலு வெஞ்ஞடையான் சென்னி செங்கோலதுவோச்சிக் - கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழிகாவேரி” “ஞாயிறு போற்றுது ஞாயிறு போற்றுதுந் - காவிரிநாடன் திசிரிபோற் பொற்கோட்டு - மேருவலந் திரித லான்.” இவை செங்கோலுபுந் திசிரியையும் புனைந்தன.

மாணாச் சுட்டிய வான்மங்கலமும் = பகைவரைக் குறித்த வான்வென்றியாத் பசிப்பினி தீர்த்த பேய்ச்சுற்றமும் பிறரும் வானினை வாழ்த்தும் வான்மங்கலமும். இது பிறர்வாழ்த்தப்படுதலிற் கொற்றவைபைப் பரவும் வென்றவாளின் மன்னென்பதனில் வேறுபிற்று, புகழ்ச்சிக்கட் பகைவரை இகழ்த்து புகழ்த

லின் மாணாச்சுட்டிய என்றார். உம், “ஆனி மதுரை யடல்வெ
ய்யோன் வான்பாடிக் - கூளிகன் வம்மினோ கூத்தாடக் - காளிக்
குத் - தீராத வெம்படு தீர்த்துநாஞ் செங்குருதி - தீராட்டி யுண்ட
நினம்.” எனவரும். “அரும்பலிழ்தாரக் கின்னி யரசெறித்த வொ
ர்வாட் - கரும்புலவுஞ் செஞ்சுந்து நாறிச்-சுரும்பொடு - கொண்
டாடும் பக்கமு முண்டு குறுகி - யுண்டாடும் பக்கமு முண்டு.”
இது பிறர்கூறிபது. இது பாணியிற் பவின் துவரும்.

மன்னையில் அழித்த மண்ணு மங்கலமும் = மாற்றரசன் வா
ழ்த்த மதியையழித்துக் கழுதையேரான் உழுது வெள்ளைவரஞ்
கொள்ளும் வித்தி மங்கலமல்லாதன செய்தவன் மங்கலமாக தீரா
டும்மங்கலமும்: அழித்ததனால் மண்ணுமங்கலம். உம், “கடுத்தேர்
சூழித்த குள்ள லாங்கண்-பேழ்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்
டிப்-பாழ்செய் தீசையவர் நனந்தலை கல்லெயில்” என எயிலழித்த
வாறு “கூறி வீயாச்சிறப்பின் கேள்விமுற்றி பூபநாட்டி” எனவே
ஒருவாற்றாய் மண்ணியவாறுக் கூறியவாறு காண்க. குடும்பி
கொண்ட மண்ணுமங்கலம் எயிலழித்தல் கூறுமையின் இதனின்
வேறாயிற்று.

பரிசில் கடைஇப நிலையும் = பரிசிலரை நீங்குதலமைபாது
செடிதுகொண்டு ஒழுமிய தலைவற்குப் பரிசில்வேட்டோன்தன்க
டும்பினது இடும்பமுதலியன கூறித் தான்குறித்த பொருண்மை
யின்செல்லுத்திக் கடாவியநிலையும்: கடைக்கூட்டுநிலையும் = வாயி
லிடத்தே நீன்று தான்தொடங்கிய கருமத்தினே முடிக்கும் நிலை
யும்: இதுவும் இழித்தோர் கூற்றாயிற்று, இருத்தலே அன்றிக்
கடாவுதலின். நிலையென்றதனானே பரிசில்பெறப் போகல்வேண்டு
மென்னுங் குறிப்பும் பரிசினிலையும் பல்வகையாற் கூறுதல்கொள்க.
உம், “ஆடுகனி மறந்த கோடுய ரடுப்பி - அம்பி பூப்பத் தேம்புபசி
புழவர்ப்-பாடி லின்மையிற் றோலொடு திரங்கி-யில்லி தூர்த்த பொ
ல்லா வறுமுலை - சுவைத்தொ றமுஉத்தன் மகத்துமுக னோக்கி-
நீரோடு நிறைத்த வீரிதழ் மழைக்க-னோம் மனையோ எவ்வ நோ
க்கி-நினை இ, நிற்படர்க் திசினே நற்போர்க் குமுண - வென்னிநி
யறித்தன யாயி னிந்நிலை - கொடுத்துக் கொள்ளா தமைபல னடு
க்கிய-பண்ணமை நரம்பின் பச்சை கல்பாழ்- மண்ணார் முழவின்
வயிர்-ப-ரிண்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறத் தோயே.” இது பரிசில்கடா
நிலை. “மதியேர் வெண்குடை வதியர் கோமான் - கொடும்பு
னோழிவி செடுக்கடை நின்றியான் - பசுலை நிலவின் பனிபடு விழ.

யத் - பொருள்கள் தழுவிய யன்ன வென்கை - பொருள்கள் மாக்
 கினை பொற்றுப் கொடாஅ - வருகெழு மன்ன ராராயில் கடந்த -
 சினம்படு குருதிப் பெரும்பாட் டரத் - தணங்குடை மரபி னருங்
 கணத் தோறும் - வெள்வாய்க் கருதைப் புல்லினம் பூட்டி - வெள்ளை
 வரகும் கொள்ளும் வித்தம் - வைக லுழுவ வாழிய பெரிதெனச் -
 சென்றியா னின்றனெ னாக வன்றே - யூருள் கேணிப் பகட்டினைப்
 பாசி - வேர்புரை சிதாஅர் கீக்கி கேர்க்கா - துன்னுந் கவின்க
 முடிவி புன்மெனத் - தேட்குழிப் பன்ன ஈட்படு தேறல் - கோண்டி
 னன்ன பொலங்கலத் தனைஇ - யூன்முறை விடுத்த வின்றியுங் கோ
 ன்முறை - விருந்திறை கல்கி யோனே யந்தரத் - தரும்பெற வயிர்த
 மன்ன - கரும்பிவட் டந்தோன் பெரும்பிறங் கடைபே." கடை
 சினை. "எல்பா ழாகுனி பதலைபொடு கருக்கிச் - செல்லா மோ
 தில் சிவ்வா விதவி - கனிந்துக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்
 தலை - வீசம்பா டெருவைப் பகத்தடி கடுப்பப் - பகைப்புல ம
 ரீதிய தகைப்பெருஞ் சிறப்பித் - குழியிக் கோமாத் கண்டு - கொ
 கீர்ப்புறகை கீத்தனம் வாத்கே." இது போகல்வெண்ணும் குறிப்பு.
 "ஊனு முணு முனையி னினிதெனப் - பாலிற் பெய்தவும் பாடுந்
 கொண்டவு - மனவுபு கலந்து மெல்லியது பருதி - விருந்துதுத்
 தாற்றி யிருந்தனெ மாகச் - சென்மோ பெருமயெம்ம விழவுடை
 ஈட்டென - யாந்த னறியுன மாகத் தான்பெரி - தன்புடை மையி
 னெம்பிரி வஞ்சித் - தணரியது கொளா வாகிப்பழ மூத்திப் -
 பயம்பகர் வறியா மயங்கரின் முதுபாழ்ப் - பெயல்பெய் தன்ன
 செவ்வத் தாங்க - னீயா மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றிச் -
 சிதார வளபிற் சிதார்ப்புறத் தடாரி - யூனுமிர் வலந்த தென்க ன்னோ
 ற்றி - விரல்விசை தவிர்க்கு மாலைப் பாணியி - னிலம்பா டகற்றல்
 யாவது புலம்பொடு - தெருமா லுபக்கமூர் திர்க்குவெ னதனா -
 னிருகிலங் கடல மாறிக் கொண்ட - வருமறை முழக்கிடைக் கோ
 டிய பின்றைச் - சேபை யாலினு மிடுகை யாலினு - மிதற்கொண்
 டறிகை வாழியோ கிணைவ - சிறுநனி யோரும் வழிப்பட்டாக் கொண்
 றுவினன - வெந்தையொலி வெள்ளருவி. வேங்கட நாடனு - முது
 வருஞ் சிறுவரு மூழ்மா றுய்க்கு - மறத்துறை யம்பியின் மானப்
 பிறப்பின் - நிருங்கோ ளிராஅப் பூட்டகை - கரும்ப னூரன் காதன்
 மகனே." இது மேலும் இக்காலத்தம் இவ்வணத் தருவலென்ற
 னெனக் கூறினமையின் அவன் பரிசினினை கூறிற்று. "குன்று
 மலையும் பலபின் குறுழிய - வந்தனன் பரிசில் கொண்டனன்
 செலத்தென - கின்ற வென்னயத் தருளி யிதுகொண் - டிபாங்கு

னஞ் செல்கா தானென வென்னை - யாங்கறிந் தனனோ தாங்க
ருங் காவலன் - காணு தீத்த யிப்பொருட் போனோர் - வாணிகப் ப
ரிசென னல்லென் பேணித் - திணையனைத் தாயினு மினிக்கவா -
றுணியா வறிந்தவா கங்கின விடினே." என்னும் புறப்பாட்டிற்
அப்பரிசினியையே கூறியது காண்க.

பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி ஈடைவயின் தோன்
றும் இருவகை விடையும் = அங்ஙனம் பரிசில்பெற்றபின் அவனும்
அவன்கொடுத்த பெருவளனை உயர்த்துக்கூறி உலகவழக்கையொற்.
தோன்றும் இரண்டுவகைப்பட்ட விடையும்: இருவகையாவன தலை
வன் தானே விடுத்ததும் பரிசிலன் தானே போகல்வேண்டிமெனக்
கூறிவிடுத்ததுமாம். உம். "தென்பா தவர்மிடல்சாய் வடவடுகர்
வானோட்டிய - தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக் -
கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பி - னற்றூர்க் கள்ளின் சோழன்
கோயிற் - புதுப்பிறை யன்ன கதைசெய் மாடத்துப் - பனிக்க.
யத் தன்ன கிணைந் தின்றே - னளிக்கடு மரக்கிணை யிரிய வொற்றி -
யெஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட - வெமக்கென வருத்த வல்ல மிகப்
பல - மேம்படு சிறப்பி னருங்கல வெறுக்கை - தாங்காது பொழி
தந் தோனே யதுகண் - டிலம்பா டிழ்தவெ னிரும்பே ரொக்கல் -
விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குருஞ் - செவித்தொடை
மரபின விரற்செறிக் குரு - மறைக்கமை மரபின மிடற்றியாக்
குரு - மிடற்றமை மரபின வரைக்கியாக் குருங் - கடுத்தே
நிராம னுடன்புனர் கைதைய - வவித்தகை யரக்கன் வெளவிய
ஞான்றை - சிலஞ்சேர் மதாணி கண்ட குரங்கின் - செம்முசுப்
பெருக்கினை யிழைப்பொலிந் தாங்கு - மாறா வருத்தகை யினிது
பெற் றிருமே - யிருக்கினைத் தலைமை பெய்தி - யரும்பட ரெவ்வ
முழ்த்ததன் றியையே." இது தானே போவென விடுத்தபின் அவ
ன்கொடுத்த வளனை உயர்த்துக்கூறியது. "உயிர்ப்பிடம் பெருஅ
துண்முனிந் தொருநாட் - செவிர்த்தெரு தெவ்வர் திறைதுறை
போயே - செவ்வ செறுமேற் தொல்பதிப் பெயர்ந்தென - மெல்
வெனக் கிளந்தனெ மாக வல்லே - யகறி ரோவெனம் மாயம் விட்
டெனக் - சிரதிய வன்போர்ச் செவிர்த்த கோக்கமொடு - துடிபுரை
யடிய துங்குடைக் குழையொடு - பிடிபுனர் வேழமொடு பெட்
டகை கொள்கெனத் - தன்னறி யளவையிற் றரத்தா யினு - மெ
ன்னறி யளவையின் வேண்டுவ - முகந்தெ னின்மை திரவந் தன
னே." இது யான் போகல்வேண்டிமெனக் கூறி விடுத்தபின்

அவன் தந்த வண்ண உயர்த்துச்சுறியது. ஈடைவயிற் தோன்றமெ
ன்றதனாற் சான்றோர் புலனெறிவழக்கஞ்செய்துவரும் விடைகள்
பலவுண்டென்க. அவை பரிசில் சிறிதென்று போகலும், பிறர்பாற்
சென்று பரிசில்பெற்றுவந்து காட்டிப் போகலும், இடைநிலத்துப்
பெற்ற பரிசில் இடைநிலத்துக் கண்டார்க்குக் கூறுவனவும், மனை
வீக்கு மிழிந்த கூறுவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்
லாகென்க. உம். "ஒருதிசை பொருளின் புள்ளி நூற்றிசைப் -
பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள் - வரிசை யறிதலோ வரிதே பெ
ரிது - மீத லெளிதே மாவண் டோன்ற - வதுகள் கறித்தனை யாயிற் -
பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே." இது சிறிதென்ற
விடை. "இரவலர் புரவல னீயு மல்ல - புரவல ரிரவலர்க் கில்
லையு மல்ல - ரிரவல ருண்மையுங் காணினி யிரவலர்க் - கீவோ
ருண்மையுங் காணினி கின்னூர்க் - கடிமரம் வருத்தத் தந்தியான்
பிணித்த - ரெடுகல் யானெயம் பரிசில் - கடுமான் றேன்றல் செ
வ்வல் யானே." இது பிறன்பாற் பெரிதுபெற்றுச் சிறிதுதந்தவ
ற்குக் காட்டிய விடை. "வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி"
என்னும் புறப்பாட்டு இடைநிலத்திற் பரிசுபெற்றமை கண்டார்க்
குக் கூறியது. "கின்னயர் துறைநர்க்கு கீரயந்த துறைநர்க்கும் -
பன்மான் கற்பினின் கிணமுத லோர்க்கும் - கடும்பின் கடும்பி
தீர யாழகின் - கெடுங்குறி பெதிர்ப்பை கல்கி யோர்க்கு - மின்
னோர்க் கென்னு தென்னொடு குழாது - வல்லாங்கு வாழ்வ லென்
னது கீயு - மெல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே - பழந்
துங்கு முதிர்ந்தக் கிழவன் - நிருந்தவேற் குமுள னல்கிய வள
னே." இது மனைக்குக் கூறியது.

நானும் புள்ளும் பிறவற்று நிமித்தமும் அச்சமும் உவகை
யும் எச்சமின்றிக் காலங் கண்ணிய ஒம்படை உளப்பட = நானி
மித்தத்தானும் புண்ணியித்தத்தானும் . பிறவற்றினிமித்தத்தா
னும் பாடாண்டிலவர்க்குத் தோன்றிய நீங்குகண்டு அஞ்சிய அ
ச்சமும் அது பிறத்தற்குக் காரணமாகிய அன்பும் ஒழிவின்றிப்
பரிசிலர்க்கு கிழத்தலின் அவர்தலைவர் உயிர்வாழ்வு காலத்
தைக் கருதிய பாதுகாவல் முற்கூறியவற்றோடேகூட : ஒருவன்
பிறந்தாள்வயின் எண்ணான்பற்றிப் பொருந்தாமை பிறத்தலும்
அவன் பிறந்த நான்மீனிலைக்கோண்மீன் கூடியவழி அவன்நான்
மீனிலைத் தீதுபிறத்தலும் வீழ்மீன் தீண்டியவழி அதன்கண் ஒரு
வேறுபாடு பிறத்தலும் போல்வன நானின்னே தோன்றிய நிமித்

தம்; புதப்புள் வருதலும் பழம்புட் போதலும் பொழுதன்றிக்
கூகை குழறலும் போல்வன புள்ளின்கட் தோன்றிய நிரித்தம்;
ஒத்த நின்றழிக் கேட்ட வாய்ப்புள்ளும் ஒரிக்குள்ளுள்ளிட்ட
னவுங் கழுதுடன்ருழிஇய ரூப்பற்றலும் வெஞ்சுடர்மண்டிலத்
தக் கவத்தம் வீழ்தலும் அதன்கட் துண்தோன்றாததுந் தன்சுடர்
மண்டிலம் பகல் நிலவெறித்தலும் போல்வன பிறவற்றக்கட்
தோன்றிய நிரித்தம். உககை, அன்பு. இந்நிரித்தங் பிறந்து
ழிக் தான் அன்பு கீழ்த்தினுள் ஒருபாடாண்டலைவனது வாழ்
க்கை காளிற்கு எதம்பருங்கொலென்று அஞ்சி அவற்றுத் தீங்கெ
ருகவென்று ஒம்படைகூறுதலின் அது காலங்கண்ணிய ஒம்படை
யாயிற்று. எஞ்ஞான்றுந் தன் சுற்றத்து இடம்பை தீர்த்தானொரு
வற்று இன்னுங்கு வந்துழிக் கூறுதலின் இற்றைஞான்று பரிசிலி
ன்றேனும் முன்னர்ப்பெற்ற பரிசிலை கீளைத்து கூறினானாகவே
கைக்கிணக்குப் புறவாயிற்று. இவன் இறத்தலான் உலகுபடுத்திய
ரமும் உளதாகக் கூறலிற் சிறத்தபுகழும் கூறிற்று. “செல்லரியுமி
ருத்தொழுவர்” என்றும் புறப்பாட்டினுள் “நின்றநிலையுயர் நின்
னாண்டின்” என அகனாற்கு முற்கூறியவாற்றான் ஓரிடையு
கண்டு அவன்கண் அன்பால் அஞ்சி ஒம்படை கூறியது. உம். “ஆ
டிய ஸழற்குடத் தாரிரு ளனாயிரவின் - முடப்பனை வேர்முத லா
க்கடைக் குளத்துக் - கயக்காயப் பங்குணி யுயரழு வத்துத் - தலை
நாண்டி னிலையுயர் நிலைநாண்டி னதனெதி - ரோதாத் தொன்
னான் மின்றுறை படியப் - பாசிச் செல்லா தூசி முன்னு - தளக்கா
னத்தின் விசக்கா கக்கிண - பெரிபரப் பக்கால் பிதிர்வு பொங்கி -
யோருமீன் வீழ்ந்தன்குல் விசம்பி னுனே - யதகன், டியாரமும்
பிறரும் பலவே நிரவலம் - பறையிசை யருவி னன்னாட்டுப் பொ
ரு - னெயி னெயி னன்றமற் நிலவென - வழித்த செஞ்சு மடிபு
ளம் பரப்ப - வஞ்சின வெழுநாள் வந்தன் தின்பென - மைத்துடை
பாண் கைவைத் தறங்கவு - தின்பிணி முரசுங் கண்டிழிந் தரு
ளவுங் - காலல் வெண்குடை காப்பரிந் தலறவுங் - காலியற் கலிமாக்
கதியின்றி வைகவு - மேலோ குலக மெய்தின னாகவி - னென்
டொடி மகனீர்க் கமர்தனை யாகித் - தன்றனை யாயின மறத்த
னன் கொல்லோ - பகைஉர்ப் பிணிக்கு மாற்ற னகைவரக் - கி
ந்து கொடையறிபா வீகை - மணிவனா யன்ன மாஅ யோனே.”
இதனுட் பாடாண்டலைவனது நான்கினை வீழ்மின் கலித்தமைபற்
திக் கூறியது. “இருமுகீர்க் குட்டமும் வியன்ஞாலத் தகலமும் -
வளியழங்கு திசையும் வறிது நிலையு - காலமு மென்றும் கவை

புளக் தறியினு-மளத்தற் கரியை யறிவு மீரமும்- பெருங்கண் ணு
ட்டமுஞ் சோறு படுக்குக் - தீயொடு செஞ்ஞா யிற்றுத்தெற லல்
லது- யிதிதுதெற லறியார்கின் னிழல்வாழ் வோரே - திருவி லல்
லது பகைவ ருண்ணு - வருமன் னினை யெ யம்பு தஞ்சங் -கடிய
ரணு லறத்தஞ்சஞ் செங்கோ லையே - புதுப்புன் வரினும் பழம்பு
ட் போலினும் - விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினை- யினை யா
கன் மாறே - மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சும்மே.” இப்புறப்பாட்
டும் அது. புதுப்புன் வந்ததும் பழம்புட் போயதங் கண்டதீங்
கின் பயனின்மேல் வாராமல் விதுப்புறவறியா டுமக்காப்பினை
யாக என்று ஓம்படை கூறியது. அது மேல் நின்னஞ்சுமென்று
அச்சங்கூறி வெளிப்படுத்ததனான் உணர்க. “மன்னுனிந்த நில
னு நின்கதிய விசும்பும் - விசம்பு தைவரும் வளியும் வளித்த
யுதிய - தீயுந்தீ முரணிய நீரு மென்றங்- கைம்பெரும் பூதத் திய”
ற்கை போஸ்ப் - போற்றாஃப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்-
வலியுரு தேறலு மளிபு முடைபோய் - சிங்கடற் பிறந்த ஞாயிறு
பெயர்த்துநின் - வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும் - யா
ணர் வைப்பினன் னுட்டுப் பொருந் - வான வரம்பனை நீயோ பெரு
ம - வலக்குளைப் புரவி யைவரொடு சினை இய- நிலத்தலைக் கொண்
ட பொலம்பூக் தம்பை - யீரைப் பதின்மரும் பொருதுகனத் தொ
ழியப் - பெருஞ்சோற்று மிருபதம் வரையாது கொடுத்தோய்-
பாஅல் புளிப்பி னும்பக லிருளினு-காஅல் வேதநெறி திரியினுத் திரி
யாச் - சுற்றமோடு முழுதுகேண் விளங்கி-கடுக்கின்றி நிதியரோ
வத்தை படுக்கத்துச் - சிறுதலை கவ்விப் பெருங்கண் மாப்பினை-
யந்தி யந்தணரருங்கட னிறங்கு- முத்தி விளக்கிற் தஞ்சம்- பொ
ற்கோட் டுமயப் பொருப்பகம் போன்றே.” என்னும் புறப்பாட்டுப்
பகைநிலத்தரசற்குப் பயந்தவாறு கூறிப் பின்னர்த் திரியாச் சுற்
றமொடு விளங்கி கடுக்கின்றி நிற்பாயென அச்சந்தோன்றக் கூறி
ஓம்படுத்தலின் ஓம்படை வாழ்த்தாயிற்று. “காலனுங் காலம்”
என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

ஞாலத்த வகுஉம் கடக்கையது குறிப்பிற் கால மூன்றொடு
கண்ணிய வருமே=உலகத்துத் தோன்றும் வழக்கினது கருத்தி
னான மூன்று காலத்தோடும் பொருத்தக் கருதுமாற்றான் வரும்
மேற்கூறிவருகின்ற பாடாண்டினை.—எ-று. என்றது, இவ்வழக்
கியல் காலவேற்றுமைபற்றி வேறுபடுமாயின் அவையும் இப்பொ
ருள்களின் வேறுபடா என்பதுணர்த்தியவாறு. அவை, பகை

வநாட்டுப் பார்ப்பார்முதலியோகா ஆண்டுநின்றும் அகற்றிப்
பொருதல் தனியாய அறம்; அதுவன்றிப் பொருள்கருதாது பா
துகாவாதான் நிகழைத் தான்கொண்டு பாதுகாத்தல் அதனி
னிழிந்த இடையாய அறம்; அதுவன்றிப் பிறர்க்கு அளித்தற்கு
நிகாகோடல் நிகழினும் அது அதனினுமிழிந்த கடையாய அறமெ
னப்பெய்தும். இனிப் பகைவன் போற்றாத காட்டைக் கைக்கொண்டு
தான் போற்றச்சேறலும் பொருள் வருவாய்பற்றிச் சேறலும்
வருஞ்சித்துச் சேறலும் போல்வன ஒன்றனின் ஒன்றிழிந்த ஞாந
த்து கடக்கைக்குறிப்பு; மாற்றரசன் முற்றியவழி ஆற்றுதோன்
அடைத்திருத்தலும் அரசியலாயினும் அவன் வென்றியுள்ளமொடு
வீற்றிருத்தலும் தனக்கு உதவிவரவேண்டியிருத்தலும் ஆற்றலன்றி
ஆக்கங்கருதாது காத்தேயிருத்தலும் ஒன்றனினொன்றிழிந்த கடக்
கைக்குறிப்பு. இனி வாகைக்குப் பார்ப்பன ஒழுங்கமுதலியன கா
ன்கற்கும் வேறுபட வருதலுங்கொள்க. காஞ்சிக்கும் அவரவர்
அறிவிக்கேற்ற நிலையாமைகொள்க, உயிரும் உடம்பும் பொருளு
மேன்ற மூன்றும்பற்றி. இது பாடாண்டிணைபுட் கூறினார், எல்லா
த்திணைக்கும் புறநடைபாதல் வேண்டி. இனிக் கடவுள்வாழ்த்தி
ற்குத்தலை இடைகடைகோடலும் அறுமுறை வாழ்த்திற்கும் அவ
ற்றின் ஏற்றிழிவுபற்றிக் கோடலும் பிறவுஞ் சான்றோர் செய்பு
ட்கண் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனால் அமைக்க. முற்கூறி
யனவெல்லாம் ஒம்படைபுளப்படக் கண்ணியவருமென்பது. (௩௬)

புறத்திணையியல் முற்றிற்று.

முன்னுரை க ள வியல்.

கூஉ. இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றும்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்தினை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டலுட்
மறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே.

இவ் ஒத்துக்களவு கற்பென்னும் கைகோள் இரண்டினுட்
களவு உணர்த்தினமையிற் களவிபலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று :
பிறர்க்குரித்தென்று இருமுது குரவரற் கொடையெதிர்ந்த
தலைவியை அவர்கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவரும் கரந்த உள்
எத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய
பொருளை மறையிற்கொள்ளும் களவன்றாயிற்று. இது வேதத்தை
மறைதுலென்றும் போலக்கொள்க. ["களவெனப் படுவ தியாதெ
ன வினவின் - யனைகெழு முன்கை வளங்கெழு கூந்தன் - முனைபெ
யிற் தமர்க்கை மடநல் லோனொடு - தலைபயிற் தண்டடர்க் தாம
என்னோன் - வினைபாட் டிடமென வேறுமனைச் சாரன் - மானினங்
குருவிபொடு கடித்து வினைபாடு - மாயமுந் தோழிடி மருவிநன்
கறியா - மாயப் புணர்ச்சி பென்மனார் புலவர்."] இக்களவைக்
"காமப்புணர்ச்சியும்" என்னுஞ் செய்புளியற் சூத்திரத்திற் கூறி
ய நான்குவகையாலும் மேற்கூறுமாறு உணர்க. இன்பத்திற்குப்
பொதுவிலக்கணம் அகத்திணையியலுட்கூறி அதற்கினமாகிய பொ
ருளும் அறனுங்கூறும் புறத்திணையை அதன்புறத்து நிகழ்தலிற்
புறத்திணையியலுட்கூறி ஈண்டு அவ்விற்பத்தினை விரித்துச் சிறப்
பிலக்கணம் கூறுதலின் இது அகத்திணையியலோடு இயைபுடைத்
தாயிற்று. வழக்குகாடி என்றலின். இது உலகியலெனப்படும்,
உலகத்து மன்றலாவது குரவர் கொடுப்பதற்குமுன்னர் ஒருவர்
கும் ஒருத்திக்குங் கண்ணும் மனமும் தம்முள் இயைவதேபென
வேதமும் கூறிற்றுதலின். இச்சூத்திரம் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம்
உலகத்துப் பொருள் பலவற்றுள்ளும் இன்பம்பற்றித் தோன்று
மெனவும் அஃது இன்னதாமெனவும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இன்
பமும் பொருளும் அறனும் என்றற்கு = இன்பமும் பொருளும்
அறனுமென்று முற்கூறிய மூவகைப்பொருள்களுள்; அன்பொடு

புணர்ந்த ஐந்தினை மருங்கின் = ஒருவனோடு ஒருத்தியிடைத் தோன்றிய அன்போடு கூடிய இன்பத்தின் பகுதியாகிய புணர்தன் மூத்தலிய ஐவகை ஒழுக்கத்தினுள் : காமக் கூட்டம் காணும் காலம் = புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமெனப்பட்ட காமப்புணர்ச்சியை ஆராயுங்காலத்து : மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டினுள் = வேதம் ஓரிடத்துக்கூறிய மனமெட்டினுள் : துறைஅமை நல் யாழ்த்துணைமையோர் இயல்பு = துறை அமைந்த கல்யாழினை யுடைய பிரிவின்மையோரது தன்மை. — எ-து.

அன்பாவது | “அமரசு தஞ்சுதோ ளாடவரு மாய்க்தபடுமணிப் பைம்பூ ணவருத் - தமோதிக் - கண்ணெதிர் கோக்கொத்த காரிகையிற் கைகலந் - துண்ணெழிச் சேர்வதா மன்பு.” | மன்றல் எட்டாவன : — பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. அவற்றுட் பிரமமாவது : — ஒத்த கோத்திரத்தானாய் காற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியம் காத்தவனுக்குப் பன்னிரட்டைப் பருவத்தாளாய்ப் பூப்பு எய்தியவனைப் பெயர்த்த இரண்டாம் பூப்பு எய்தாமை அணிகலன் அணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது. “கயலே ரமருண்கட் கன்னியூப் பெய்தி - யயல்பே ரணிகலன்கள் சேர்த்தி - பியலி - விரலொத்த வந்தனற்கு நீரிற் கொடுத்தல் - பிரமமண மென்னும் பெயர்த்து.” பிராசாபத்தியமாவது : — மகட் கோடற்குரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசுத்து இரட்டி தம் மகட்கு ஈந்து கொடுப்பது. “அரிமத ருண்க னூயிறை பெய்துதற் - ருரியவன் கொடுத்த வொன்பொரு ளிரட்டி - திரிவின் தந்தை தின்னிதிற் சேர்த்தி - பரியதன் கிளையோ டமைவரக் கொடுத்தல் - பிரித லில்லாப் பிராசாபத்தியம்.” ஆரிடமாவது : — தக்கான் ஒருவற்கு ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நிறீஇப் பொன் அணிந்து நீரும் இவை பொற் பொலிந்து காழ்வீனென நீரிற் கொடுப்பது. “தனக்கொத்த வொன்பொரு டன்மகனைச் சேர்த்தி - மனைக்கொத்த மாண்புடை யாற் பேணி - பினக்கொத்த - வீரிடத் தாவை நிறீஇயினி நீவதே - யாரிடத்தார் கண்டமண மாம்.” தெய்வமாவது : — பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றார் பறநன் ஒருவற்கு அவ்வேள்வித்திமுன்னர்த் தக்கணையாகக் கொடுப்பது. “நீளி நெடுகந் நெய்பெய்து பாரித்த - வேள்வி வினங்கழன் முன்னிறீஇக் - கேள்வியாற்கைவைத்தாம் பூணைக் காமுற்றும் வேதே - தெய்வ மணத்தார் திறம்.” அசுரமாவது : — கொல்லேறகோடல் திரிபன்றியெய்

தல் வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து கோடல். “முனைய
வீழ் கோதையை முன்னெயிற் தரிவையைத் - தகைகலங் கருதுங்
தருக்கினி ஞானொளி - னிவையிவை செய்தாற் கெனியன்மற் திவ
னெனத் - தொகைகினை புரைத்த பின்றைப் பகைவலித் - தன்
னவை யாற்றிய வளவையிற் - றென்னினை யகரத் துணிந்த
வாறே.” இராக்கதமாவது :—தலைமகடன்னிலுக் தமரினும் பெ
ருது வலிதிற் கொள்வது. “மலிபொற்பைப் பூணூண் மாலுற்ற
மைத்தர் - வலிதிற்கொண் டாள்வதே பென்ப - வலிதிற் - பராக்
கதஞ் செய்துமூழ் பாழி நியித்தோ - னிராக்கதத்தார் மன்ற
லியல்பு.” பைசாசமாவது :—முத்தோர் கனித்தோர் துயின்றோர்
புணர்ச்சியும் இழித்தோனை மணஞ்செய்ததும் ஆடைமாதததும்
பிறவுமாம். “எச்சார்க் கெனிய ினையத் தகாவலர் - பொச்சாப்
பெய்திய பொழுதுகொ ளமைபத்த - மெய்ச்சார் பெய்திய மிரு
புகழ் னன்பி - னுசாவார்க் குதவாக் கேண்மைப் - பிசாசர் பே
னிய பெருமைசா லியல்பே.” “இடைமயக்கஞ் செய்பா லியல்
பினி னிங்கி - புடைமயக்கி புட்கறுத்த லென்ப - வுடைய - துசா
வார்க் குதவாத ளுனினா யாக்கைப் - பிசாசத்தார் கண்டமணப்
பேறு.” இனிக்குத்தருவமாவது : கத்தருவ குமாரனும் கன்னியருக்
தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைத்ததுபோலத் தலைவனும் தலை
வியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது. “அதிர்ப்பில்லைப் பூஞ்சுரு மாட
வருந் தம்மு - னெதிர்ப்பட்டுக் கண்டினைபத லென்ப - கதிர்ப்பொ
ன்பாழ் - முத்திருவர் கண்ட முனிவறு தன்காட்சிக் - கத்தருவர்
கண்ட சலப்பு.” என இவற்றனுணர்க.

கனவொழுக்கம் பொதுவாகலின் காண்குவருணத்தார்த்தும்
ஆய்முதலியோர்க்கும் உரித்த. மாண்குட்டுதலும். இதன்பாற்
படும். வில்லேற்றுதல் முதலியன பெரும்பான்மை அரசர்க்குரி
த்த. அவற்றுள் ஏறதமுதல் ஆயர்க்கே நிறத்தது. இராக்க
தம் அத்தனொழிந்தோர்க்கு உரித்த; வலிதிற் பற்றிப் புணர்ந
லின் அரசர்க்கு இது பெருவாலிற்றன்று. பேய் இழிந்தோர்க்கே
உரித்த. கத்தருவரின் மக்கள் சிறிது திரிபுடைமையிற் சேட்ப
டை முதலியன உளவாமென்றுணர்க. அறத்தினுற் பொருளாக்கி
அப்பொருளான் இன்பதகர்த்தம் நெப்பாறும் அதனான் இல்லறங்
கறலானும் இன்பம் முற்கூறினார். அறனும் இன்பமும் பொரு
ளார் பெறுப்படுதலின் அதனை இடைவைத்தார். போகமும் வீடு
மென இரண்டுஞ் நெத்தலிற் போகம் ஈண்டுக்கூறி வீடுபெறுதற்
குக் காரணம் முற்கூறினார். ஒழிந்த மனங் கைக்கிணையும் பெருந்

தன்னைமுயல் அடங்குதலின் இதனை அன்பொடென்றார். பொருளாற் கொள்ளும் மனமும் இருவர்கற்றமும் இயைபுதழித் தாரும் இயைபதலிற் கத்தருவப்பாற்படும். ஐந்தினைப் புறத்தவாகிய வெட்டுமுதலியவற்றிற்கும் அன்பொடு புணர்தலுங் கொள்ளப்படும். "அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார் - மறத்திற்கு மஃதே தினை." என்றலின் கத்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமைபவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமைபதென்றற்குத் துறையமை என்றார்.

கூட. ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயி
னென்றி யுயர்ந்த பால தாணியி
னெத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோ னுயினுங் கடிவரை யின்றே.

இது முற்கூறிய காமக்கூட்டத்திற்கு உரிய கிழவனுங் கிழத்தியும் எதிர்ப்படும் நிலனும் அவ்வெதிர்ப்பாட்டிற்குக் காரணமும் அங்கனம் எதிர்ப்பதற்கு உரியோர் பெற்றியுங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஒன்றே வேறே என்று இரு பால் வயின் = இருவர்க்கும் ஓரிடமும் வேற்றிடமும் என்று கூறப்பட்ட இருவரை நிலத்தின் கன்னமும் ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின் = உம்மைக்காலத்த எல்லாப்பிறப்பினும் இன்றியமையாத உயிரொன்றி ஒருகாலக் கொளுகால் அன்புமுதலியன சிறத்தற்கு ஏதவாகிய பால்வரை தெய்வத்தின் ஆணையாலே : ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப = பிறப்பு முதலியன பத்தம் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்படுப : மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை இன்றே = அங்கனம் எவ்வாற்றாலும் ஒவ்வாது தலைவன் உயர்ந்தோனாயினும் கடியப்படா.—எ-று. என்றிருபால்வயிற்காண்ப எனப் பால் வன்பால் மென்பாற்போல கின்றது. உயர்ந்தபாலு ரோய்தீர்ந்த மருத்து போற் கொள்க. ஒருகாலம் ஆதலை முற்கூறினார், இவ்வொழுக்கத்திற்கு ஒதியது குறிஞ்சிநீலமொன்றமே ஆதற்சிறப்பு ரோகி. வேறுகாலம் ஆதலைப் பிற்கூறினார், குறிஞ்சிதென்னுள்ளும் இருவர்க்கும் மனையும் ஊரும் வேறாதலுமன்றித் திணைமயக்கத்தான் மருதம் ரெத்தலென்றும் கிண்ப்பருதியுள் ஒருத்தி அரிதின் கீங்கிலத்து எதிர்ப்படுதல் உளவாதலுமென வேறுபட்ட பருதி பலவும் உடன்கோடற்கு. ஒருகாலத்தக் காமப்புணர்ச்சிப் பருவத்தாளாயினுங் ஆயத்தின் கீங்கித் தனித்த ஓரிடத்த எளிதிற் காண்டல் அரிதென்றற்குப் பாலதலையிற் காண்ப என்றார். எனவே, வேற்றுநிலத்திற்

காயின் வேட்டை மோலிட்டுத் திரிவான் அங்கனம் தனித்துக் காணு
ங்காட்சி அருமைபாற் பாலதானை வேண்டுமாயிற்று. உம். "இவ
னின்வ னைம்பால் பற்றவு மவன்வன் - புன்றலை போரி வாய்ஞான்
பரியவுன் - காதற் செவிலியர் தவிப்பவுந் தவிரா - தேதில் சிறு
செரு வுறுப மன்னே - நல்லமன் றம்ம பாலே மெல்லியத் - றுனை
மலர்ப் பிணைய லன்னவியர் - மணமதி ழியற்கை சாட்டி. யோ
யே." இது ஒருர் என்றதாம். "காமஞ் செப்பாது. கண்டது
மொழியோ" என்றது என் னிலத்து வண்டாதலின் எனக்காகக்
கூறாதே சொல் என்றலிற் குறிஞ்சிகிலம் ஒன்றாயிற்று. "இலங்கு
மருவித் திலங்கு மருவித்து - வானி னிலங்கு மருவித்தே தானு
ற்ற - குள்பேனான் பொய்த்தான் மலை." என்புழிப் பொய்த்தவன்
மலையும் இலங்கும் அருவித்தென வியந்தகறித் தமது மலைக்கு
நன்றி இயல்பென்றலிற் குறிஞ்சியுள்ளும் மலை வேறாயிற்று. "செ
வ்விரல் சிவப்பூரச் சேட்சென்றா பென்றவன் - பெனவரீச்ச சாய்
க்கொழுதிப் பாவைதற் தனைத்தற்கோ - கெனவைகோ புற்றயர்
காணாது கடுத்தசொல் - லொவ்வாதென் றுணராய்க் பொருகில
யே புணாத்ததை." இது மருதத்துத் தலைவி களவொழுக்கங்
கூறுவான் பெனவரீச்ச சாய்ப்பாவை தந்தான் ஒருவனென செய்
தனிலத்து எதிர்ப்பட்டமை கூறியது. ஆணவியி கைகோளின்
முதற்கட் கூறுதலிற் கற்பின்காறும் ஒன்றும் வேறஞ் செல்லும்
பாலது. ஆணையும் அவ்வாறும்.

மிருதலாவது:—ருவங் கல்வி பிராயம் முதலியவற்றான் மிகு
தல். எனவே, அத்தனை அரசர்முதலிய வருணத்துப் பெண்கோ
டற்கண் உயர்தலும் அரசர்முதலியோரும் அம்முறை உயர்தலங்
கொள்க. இதனானே அத்தனை முதலியோர் அங்கனம் பெண்கோ
டற்கட் பிறந்தோர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தென்று கொள்க.
சடி, மிகுதி. அவர் அங்கனங் கோடற்கண் ஒத்தமகனார் பெற்ற பு
தல்வரோடு ஒழிந்த மகனார் பெற்ற புதல்வர் ஒவ்வொன்பது
உணர்த்தற்குப் பெரிதும் வலாய்ப்பாடென்றார். பதினாறுதொ
டங்கி இருபத்துநான்கு ஈராகக்கிடந்த பாண்டொன்பதும் ஒரு
பெண்கோடற்கு முன்றியாண்டாக அத்தனை உயருங் கத்தருவ
மணத்து; ஒழிந்தோராயின் அத்தனை உயரார். இருபத்துநான்கி
ரட்டி காற்பத்தெட்டாதல் பிரமமுதலியவற்றான் உணர்க. வல்
பெழுத்து மிகுதல் என்னுற்போல மிகுதலைக் கொள்ளவே பிரா
யம் இரட்டியாயிற்று. கிழத்தி மிகுதல் அறக்கழிவாம். கிழவன்
கிழத்தி எனவே பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் உரிமை எய்தி

ற்ற. இங்ஙனம் ஒருமை கூறிற்றேனும் “ஒருபாத்தினால்” என் னஞ் சூத்திரத்தான் கால்வகை கிலத்து நான்குவருணத்தோர்கள் டும் ஆய் வேட்டிவர் முதலியோர்களானுங்கொள்க. இச்சூத்தி ரம் “முன்னைய நான்கும்” எனக்கூறிய காட்சிக்கு இலக்கணங் கூறிற்றென்றனார்க. உம். “கருத்தடங்கள் வண்டாகச் செவ்வா ய் தளிரா - வரும்பிவர் மென்முலை தொத்தாப் - பெரும்பிணத் தோட் - பெண்டுகைப் பொலிந்த பூங்கொடி - கண்டேய் காண்ட லுங் களித்தவெய் கண்ணே.” இச்சாட்சிக்கட் தலைவனைப்போற் தலைவி வியந்துகூறுதல் புனனெறிவழக்கன்மை உணர்க. (உ)

கூச. சிறத்துழி யையஞ் சிறந்த தென்ப

விழித்துழி யிழிபே சுட்ட லான.

இஃது எய்தாததெய்தவித்து எய்தியது விலக்கிற்று, முன் னைய நான்கும் என்றதனாற் கூறிய ஐயத் தலைவன்கண்ணதே என வுந் தலைவிக்கு கிகழாமோ என்றும் ஐயத்தை விலக்குதலுங் கூற லின். (இ - ள்.) சிறத்துழி ஐயம் சிறத்தது என்ப = அங்ஙனம் எதிர் ப்பாட்டின் இருவருள்ளஞ் சிறந்த தலைவன்கண்ணே ஐயம் கிகழ் தல் சிறத்ததென்று கூறுவார் ஆசிரியர்: இழித்துழி இழிபே சுட் டலான = அத்தலைவனின் இழிந்த தலைவிக்கள் ஐயம் கிகழுமாயின் இன்பத்திற்கு இழிவே அவன்கருதும் ஆதலான்.—எ - று. தலைவ ற்குத் தெய்வமோ அல்லமோவென கிகழ்ந்த ஐயம் தான்முதலிய வற்றால் கீக்கித் தெய்வமன்மை உணர்தற்கு அறிவுடையனாதலுந், தலைவிக்கு முருகனோ இயக்கனோ மகனோவென ஐயம் கிகழின் அதனை கீக்கி உணர்தற்குக் கருவியிலன் ஆகலானும் இங்ஙனங் கூ றினார். தலைவிக்கு ஐயம் கிகழின் அச்சமேயன்றிக் காமச்சூறிப்பு கிகழாதாம். மகடேவின் சூடேச்சிறத்தல் பற்றிச் சிறத்துழி என் னார். உம். “அணங்குகொ லாய்மயில் கொல்லோ கணங்குழை - மாதர்கொன் மாலுமென் னெஞ்சு.” எனவரும். (க)

கூச. வண்டே யிழையே வள்ளி பூவே

கண்ணே யலமர லிமைப்பே யச்சமென்

றன்னவை பிறவு மாங்கவ னிகழ

கின்றவை கணியுங் கருவி யென்ப.

இஃது ஐயுற்றுத் தெளியுங்கால் இடைபது ஆராய்ச்சியாத லின் ஆராயுங் கருவி கூறுகின்றது. வண்டு முதலியன வானகத் தனவன்றி மண்ணகத்தனவாதல் துற்கேள்வியாலும் உய்த்துணர்

ச்சியானும் தலைமக்கள் உணர்ப. (இ-ள்.) வண்டே=பயின்றதன்
மேலல்லது செல்லாத தாது ஊதும் வண்டு: இழையே=ஒருவரா
ல் இழைக்கப்பட்ட அணிகலன்கள்: வள்ளி=முலையினுந் தோளி
னும் எழுதுத் தொய்பிற்கொடி: பூவே=கைக்கொண்டு மோந்து
உயிர்க்கும் கழுநீர்ப்பூ: கண்ணே=வான்கண்ணல்லாத ஊன்கண்:
அலமரல்=கண்டு அறியாத வழவுகண்ட அச்சத்தாற் பிறந்த தடு
மாற்றம்: இமைப்பே=அக்கண்ணின் இதழ் இமைத்தல்: அச்ச
ம்=ஆண்மகனைக் கண்டுழி மனத்திற் பிறக்கும் அச்சம்: என்று
அன்னவை பிறவும்=என்று அவ்வெண்வகைப்பொருளும் அவை
போல்வன பிறவும்: அவன் நிகழ நின்றவை=அவ்வெதிர்ப்பாட்டி
ன்கட் தான் முன்பு கண்ட வரையரமகள் முதலிய பிறம்புகளாய்
பாண்டுத் தன்மனத்து நிகழநின்ற அப்பிறம்புகளை: ஆங்குக் களை
யும் கருவி என்ப=மூத்துதாற்கண்ணே அவ்வையம் நீக்குங் கருவி
யாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.—எ-று. எனவே, எனக்கும் அது
கருத்தென்றார். இவைபெல்லாம் மக்கட்குரியனவாய் நிகழவே
தெய்வப்பகுதிமேற் சென்ற ஐயம் நீங்கித் துணியும் உள்ளம் பிற
த்தலிற் துணியும் உடன்கூறிற்றேயாவிற்று. இனி அன்னபிற ஆ
வன கால் நில்லாதோய்தலும் நிறலீடும் விபர்த்தலும் முதலியன.
“திருதாதல் வேரரும்புத் தேங்கோதை வாடு - மிருநிலஞ் சேவடி
யுத் தோயு - மரிபரத்த - போதித முன்கணு யிமைக்கு” மாகு
மற்றவ னகலிடத் தணங்கே.” எனவரும். இக்காட்சி முதலிய
களங்கும் அகனைத்தினைக்குச் சிறப்புடைமையும் இவை கைக்களை
பாமாகும் “முன்னைபகளங்கும்” என்புழிக் கூறிலும். இங்ஙனம்
ஐயத்திர்த்துழித் தலைவியை விபத்துகூறுதலும் கொள்க. (ச)

கூள். நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி யுகாக்குங் குறிப்புரை யாகும்.

இஃது அங்ஙனம் மக்களுள்ளாளெனத் துணிந்துநின்ற
தலைவன் பின்னர்ப்புணர்ச்சி வேட்கை நிகழ்த்துழித் தலைவியைக்
கூடற்குக் கருதி உரைநிகழ்த்துங்காற் கூற்றுமொழியான் அன்
றிக் கண்ணான் உரைநிகழ்த்துமென்பதும் அது கண்டு தலைவி
யும் அக்கண்ணானே தனது வேட்கை புலப்படுத்திக் கூறுமென்ப
தும் கூறுகின்றது; எனவே, இது புணர்ச்சி நியித்தமாகிய வழி
நிலக்காட்சி கூறுகின்றதாயிற்று. (இ-ள்.) அறிவு=தலைவன் அங்
ஙனம் மக்களுள்ளாளென்று அறிந்த அறிவானே: உடம்படுத்த
ற்கு=தலைவியைக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுத்தற்கு: காட்டம் இர

ன்மும் கூட்டி உரைக்கும் = தன்னுடைய நோக்கம் இரண்டானும் கூட்டி வார்த்தைசொல்லும்; குறிப்புரை நாட்டம் இரண்டும் ஆகும் = அங்வேட்கை கண்டு தலைவி தனது வேட்கை புலப்படுத்திக் கூறுங் கூற்றுங் தன்னுடைய நோக்கம் இரண்டானுமாம்.—எ-று. நாட்டம் இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. உம்மை விரிக்க. இங்ஙனம் இதற்குப் பொருள்கூறல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாதல் “புகுமுகம் புரிதல்” என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் குத்திரத்தானுணர்க. அதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய உரையானுமுணர்க. ஒன்று ஒன்றை யுள்ளி நோக்குதலின் நாட்டமென்றார். நாட்டுதலும் நாட்டமும் ஒக்கும். உம். “நோக்கினு னோக்கெதிர் நோக்குத றுக்கணங்கு-தாண்டுகொண் டன்ன துடைத்து.” எனவரும். இது புகுமுகம் புரிதல் என்னும் மெய்ப்பாடு கூறியது. (இ)

கன. குறிப்பே குறித்தது கொள்ளு மாயி
னங்கவை நிகழு மென்மனார் புலவர்.

இது புணர்ச்சியமைதி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) குறித்தது = தலைவன் குறித்த புணர்ச்சி வேட்கையையே; குறிப்புக் கொள் ளுமாயின் = தலைவி கருத்துத் திரிவுபடாமற் கொள்ளவற்றாயின்; ஆங்கு = அக்குறிப்பைக் கொண்டகாலத்து; அவை நிகழும் என்ம னார் புலவர் = புகுமுகம் புரிதன் முதலாய் இருவகையுமேடுத்தல் ஈராகக்கிடந்த மெய்ப்பாடு பன்னிரண்டனுட் பொறிததல் வெயர் த்தல் முதலிய பதினென்றும் முறையே நிகழுமென்று கூறுவர் புலவர்.—எ-று. அங்கவையும் பாடம். பன்னிரண்டாம் மெய்ப் பாடாகிய இருவகையுமேடுத்தல் கூறவே முயக்கமும் உய்த்துண ரக் கூறியவாறுகாண்க. அம்மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறிய மூன்று குத்திரத்தையும் ஈண்டுக் கூறியுணர்க. உம். “கண்ணோடு கண் ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கொண் - டென்ன பயனு மில்.” “கண்களவு கொள்ளுஞ் சிறுநோக்கங் காமத்திற் - செம் பாக மன்று பெரிது.” எனவரும். இதனை நான்குருணம் ஒழிந் தோர்க்குங் கொள்க. உம். “பாணலத் தண்கழிப் பாடறிந்து தன்னையார் - தானை துணவையா னென் டெடுத்த - கானற் - படுபு லால் காப்பான் படைசெடுக்க னோக்கங் - கடிபொல்லா வென்னை யே காப்பு.” எனவரும். இனி முயங்கி மகிழ்ந்து கூறுவன. “கோ டலெதிர் முகைப் பகலீ முல்லை-காறிதழ்க் குவையோ டிடைப்பட லீகாதி - பைதுதொடை மான்ட கோதை போல - நிறிய நல் லோன் மேனி - முறியிலும் வாயது முயங்கற்கு மினிதே.”

“தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்ற - ஸம்மா வரிவை முய
க்கு.” எனவரும். உகாயிற் கோடலான் மொழிகேட்க விரும்புத
லுங் கூட்டிய தெய்வத்தை வியந்து கூறுதலும் வந்துழிக்காண்க.

கூஅ. பெருமையு முரணு மாடே மேன.

இத்துணை மெய்புறுபுணர்ச்சிக்கு உரியனவே கூறி இனி
உள்ளப்புணர்ச்சியே நிகழ்ந்து விடும் பக்கமும் உண்டென்பதும்
இவ்விருவகைப் புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவின்றி வரைந்துகோடல்
கடிதில் நிகழ்தலுண்டென்பதும் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.)
பெருமையும் = அறியும் ஆற்றலும் புகழும் கொடையும் ஆராய்த
லும் பண்பும் கண்பும் பழிபாவமஞ்சுதலும் முதலியனவாய் மேற்
படும் பெருமைப்பகுதியும்; உரணம் = கடைப்பிடியும் நிறையுங் கல
ங்காது தணிதலும் முதலிய வலியின்பகுதியும்; ஆடே மேன = தலை
வன்கண்ணது. — எ-று. இதனானே உள்ளப்புணர்ச்சியே நிகழ்ந்து
வரைந்துகொள்ளும் உலகவழக்கும் மெய்புறுபுணர்ச்சி நிகழ்ந்துழி
யுங் ஈனவு நீட்டியாது வரைந்துகோடலும் உள்ளஞ் சென்றுழியெ
ல்லாம் கெழிழ்ந்தோடாது ஆராய்ந்து ஒன்றுசெய்தலும் மெலிந்த
உள்ளத்தானுயுந் தோன்றாமன் மறைத்தலுந் தீவினையாற்றிய பகு
தியிற் சென்ற உள்ளம் மீட்டலுந் தலைவற்கு உரியவென்று கொ
ள்க. உ-ம். “சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ-என்றின்
பாலுய்ப்ப தறிவு.” எனவரும். பெருமை நிமித்தமாக உரன் பிறக்
கும், அவ்வுரணுந் மெய்புறுபுணர்ச்சி இலாதுதலும் உரியனென
இதையும் ஓர் விதி கூறிற்று. தலைவிக்கு மெய்புறுபுணர்ச்சி நடக்
கும் வேட்கை நிகழாமலுக்குக் காரணம் மேற்கூறுப. இனி இயற்
கைப்புணர்ச்சி இடையீடு பட்டுழி இடத்தலைப்பாட்டின்கண் வேட்
கை தணிபாது நின்ற கூறுபவென்றும் ஆண்டு இடையீடு பட்டு
ழிப் பாங்கனாற் கூடுபவென்றும் உரைப்போரும் உளர்; அவர் அறி
யாராயினர்; என்னை? அவ்விரண்டிடத்தும் இயற்கைப்புணர்ச்
சிக்கு உரியமெய்ப்பாடுகள் நிகழ்ந்தே கூடவேண்டுதலின் அவற்
றையும் இயற்கைப்புணர்ச்சியெனப் பெயர்கூறலன்றிக் காமப்
புணர்ச்சியும் இடத்தலைப்பாடும் பாங்கொடுதலானும் என ஆகி
ரியர் வேறுவேறுபெயர் கூறுகொன்றுணர்க. (எ)

கூஉ. அச்சமு நாணு மடனுமுந் துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய வென்ப.

இது மேலதே போல்வதோர் விதியை உள்ளப்புணர்ச்சி பற்றித் தலைவிக்குக் கூறுகின்றது. (இ-ள்) அச்சமும் = அன்பு காணத்திற்போன்றிய உட்கும்; காணும் = காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்த வழிப் பயிவதோர் உள்ளவொடுக்கமும்; மடனும் = செவிவியர் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமையும்; முந்துறுத்த = இம்முன்றும் முதலியன; நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப = எஞ்ஞான்றும் பெண்பாலார்க்கு உரியவென்று கூறுவர் ஆசிரியர். —எ-று. முந்துறுத்த என்றதனாற் கண்டறிபாதன கண்டுழி மனம் கொள்ளாத பயிர்ப்பும், செயத்தருவது அறியாத பேதைமையும், நிறுப்பதற்கு நெஞ்சுண்டாம் நிறையுக் கொள்க. மடன்குடிப்பிறந்தோர் செய்கையாதலின் அச்சமும் காணும்போல மெய்யுறுபுணர்ச்சியை விலக்குவதாம். தலைவி உடையனெனவே தலைவன் பெருமையும் உரனும் உடையனாய் வேட்கைமீதரவும் பெறுமாயிற்று. இவை இவட்கு என்றும் உரியவாயின் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு உரியனல்லனாமாயினும் இவ்விலக்கணத்திற் திரியாத நின்றேயும் புணர்ச்சிக்கு உரியனாமென்றற்குப் பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடுகள் கூறினார். இவற்றினே புணர்ச்சிப்பின்னர்ப் பெறுதமெனத் தலைவனேப்போல ஆற்றுவானாயிற்று. இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்கூர்ந்தவழியெல்லாம் கத்தருவமென்பது வேதமுடிபாதலின் இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியுக் கத்தருவமாம். ஆதலான் அதற்கு ஏதுவாகிய பெருமையும் உரனும் அச்சமும் காணும் போல்வன கூறினார். இச்சூத்திரம் இரண்டும் நாடகவழக்கன்றிப் பெரும்பான்மை உலகியல்வழக்கே கூறலின் இக்கத்தருவம் இக்களையிற்குச் சிறப்பின்று, இனிக் கூறுவன மெய்யுறுபுணர்ச்சிபற்றிய களவொழுக்கமாதலின். (அ)

க00. வேட்கை யொருதலை யுள்ளதன் மெலித
லாக்கஞ் செப்ப னானுவரை யிறத்த
னோக்குவ வெல்லா மனையே போறன்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மாபினைவை களவென மொழிப.

இதுமுதலாகக் களவிலக்கணம் கூறுவார் இதனான் இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதற் களவு வெளிப்படுத்துகையும் இருவர்க்கும் உளவாம் இலக்கணம் இவ்வொன்பதமெனப் பொதுவிலக்கணம் கூறுகின்றார். (இ-ள்) ஒருதலைவேட்கை = புணராதமுன்னும் புண

ரித்தபின்னும் இருவர்க்கும் இடைவிட்டு நிகழாது ஒருதன்மைத்
தாவி நிலைபெறும் வேட்கை: ஒருதலை உள்ருதல் = இடைவிடாது
ஒருவர் ஒருவரைச் சிந்திப்பாநின்றல்: மெலிதல் = அம்மனம் உள்
ருதல் காரணத்தான் உடம்புவாடுதல்: ஆக்கஞ் செப்பல் = யாதா
னும் ஒர் இடைபூறு கேட்டவழி அதனை ஆக்கமாக நெஞ்சிற்குக்
கூறிக் கோடல்: நானுவகாபிறத்தல் = ஆற்றுந் துணையும் காணி
அல்லாதவழி அதன்வகாபிறத்தல்: கோக்குவ எல்லாம் அவை
யே போதல் = பிறர் தம்மை நோக்கிய நோக்கெல்லாம் தம் மனத்
துக் கரந்து ஒழுக்குன்றவற்றை அறிந்து கோக்குகின்றனானெனத்
திரியக்கோடல்: மறத்தல் = வினைபாட்டு முதலியவற்றை மறத்
தல்: மயக்கம் = செய்திறன் அறியாது கையற்றுப் புள்ளும் மாவும்
முதலியவற்றோடு கூறல்: சாக்காடு = மடலேறுதலும் வகாபா
ய்தலும் போல்வன கூறல்: என்று அச் சிறப்பு உடை மரபினவை
காவு என மொழிப = என்று சொல்லப்பட்ட அந்தச் சிறப்புடைத்
தானமுறைவினைபுடைய ஒன்பதங் களவொழுக்கமென்று கூறு
ப.—எ-று. இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு இயைபுடைமையின் வேட்
கை முற்கூறினார்.

சேட்படுத்தவழித் தலைவன் அதனை அன்பென்று கோடலும்
இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கியவழித் தலைவி அதனை அன்
பென்று கோடலும் போல்வன ஆக்கஞ்செப்பல். தலைவன் பாங்க
ற்குக் தோழிக்கும் உகைத்தலும் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு
நின்றலும் போல்வன நானுவகாபிறத்தல். களவதிகாரமாதலின்
அவைபென்னுஞ் சுட்டுக் களவை உணர்த்தும். கையுறைபுனைத
லும் வேட்டைமேலிட்டுக் காட்டுத்திரிதலும் தலைவற்கு மறத்தல்;
வினியும் பந்தம் முதலியனகொண்டு வினைபாடுதலைத் தவிர்த்தது
தலைவிக்கு மறத்தல். சாக்காடாவன:—“அணிப்பல் லன்ன கொ
ங்குமுதிர் முண்டகத்து - மணிக்கே முன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப-
லிம்மை மாறி மறுமை யாபினு - நீயா கியொம் கணவனை - யானு
கியர்நின் னெஞ்சுநேர் பவனே.” - “நிறைந்தோர்த் தேரு நெஞ்சு
மொடு குறைந்தோர்ப் - பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொருஉ-
கயனின் மாக்கள் போல வண்டினஞ்-சுனைப்பூ நீத்துச்-சினப்பூப்
படர - மையன் மானின் மருளப் பைபென - வெந்தாறு பொன்னி
னத்தி பூப்ப - கையறி வகற்றும் கையறு படரோ - டகலிரு வா
ன மம்ம மஞ்சினம்-பகலாற்றுப் படுத்த பழங்கண் மானைக்-காத
லர்ப் பிரிந்த புலம்பி னோதக - வாரகு ருதுக ருநிறஞ் சுட்டிக்-
கூடொஃ கெறிஞரி னனைத்த லானு - தெள்ளற வியற்றிய நிழல்கா

ன் மன்மதம் - தன்ருதா வியற் பைபய துணங்கி - மதுகை
 மாய்தல் வேண்டும் பெரிதழித் - திதுகொல் வாழி தோழி யென்
 னுவிர் - விலங்குவேம் கடுவளி பெடுப்பத் - துணக்குமாப் புள்
 ளிற் றறக்குமாப் பொழுதே." இவை தலைவி சாக்காடாவின, மட
 லெறுவலெனக் கூறுதன் மாத்தினாயே தலைவற்குச் சாக்காடு.
 இவை சிறப்புடையவெனவே கனவு சிறப்புடைத்தாம். இவை
 கற்பிற்கு ஆகா. இருவர்க்கும் இவை தடுமாறி வருதலின் மரபி
 னவை யெனப் பன்மைகூறினார். (சு)

கருக. முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்த

என்னய முனாத்த னகைகனி யுறாஅ
 தந்நிலை யறிதன் மெலிவுவினக் குறுத்த
 றந்நிலை யுனாத்த றெளிவகப் படுத்தலென்
 றின்னவை நிகழு மென்மனார் புலவர்.

இது இன்பமும் இன்பநிலையின்மைபுமாகிய புணர்்தல் பிரி
 தல் கூறிய முறையானே இயற்கைப்புணர்ச்சி முற்கூறி அதன்
 பின்னர்ப் பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமுமாய் அத்துறைப்படுவன வெ
 ல்லாக் தொகுத்துத் தலைவற்கு உரியவென்கின்றது. (இ-ள்.)
 முன்னிலையாக்கல் = முன்னிலையாகாத வண்டு நெஞ்சு முதலியவ
 ற்றை முன்னிலையாக்கிக்கோடல்; சொல்வழிப்படுத்தல் = அச்சொ
 ல்லாதவற்றைச் சொல்லுவனபோலக் கூறுதல்; கன்னயம் உனாத்
 தல் = அவை சொல்லுவனவாக அவற்றிற்குத் தன் கழிபெருங்கா
 தல் கூறுவார்கூழ்த் தன்னயப்புணர்த்துதல்; கைகனி உறாஅது
 அந்நிலை அறிதல் = தலைவி மகிழ்ச்சி மிகவும் எய்தாமற் புணர்ச்சிக்
 கெனமாகிய பிரிவுநிலைகூறி அவள் ஆற்றத்தன்மை அறிதல்; மெ
 லிவு வினக்குறுத்தல் = இப்பிரிவாற் தனக்குள்ள வருத்தத்தைத்
 தலைவி மனக்கொள்ளக் கூறுதலுத் தலைவி வருத்தம் குறிப்பான்
 உணர்ந்து அது தீரக் கூறுதலும்; தம் நிலை உனாத்தல் = நின்னொடு
 பட்ட தொடர்ச்சி எழுமையும் வருகின்றதெனத் தமதுநிலை உனா
 த்தல்; தெனிய அகப்படுத்தல் = நின்னிற்பிரிபென் பிரிவின் ஆற்
 றென் பிரிவின் அறணல்லது செங்கேளுவலெனத் தலைவி மனத்
 துத் தேற்றம்படக் கூறுதல்; என்று இன்னவை நிகழும் என்மனார்
 புலவர் = என்று இக்கூறிய ஏழும் பயின்றவரும் இயற்கைப்புணர்
 ச்சிப்பின் தலைவற்கு. - எ-று. முற்கூறிய முன்றும் நயப்பின்கூறு.
 இது அறிவழித்து கூறுது தலைவி கேட்பது காரியமாக வண்டு

முதலியவற்றிற்கு உவகைபற்றிக் கூறுவது. கன்னயம் என
வே எவரினும் தான் காதலனாக உணர்ந்தும். இதன்பயன் புணர்
ச்சியெய்திநின்றாடுகு இவன் எவ்விடத்தான்கொல்லோ இன்னும்
இது கூடும்கொல்லோ இவன் அன்புடையன்கொல்லோ எனநிக
மும் ஐயவீங்குதல். இது பிரிதனியித்தம். இவன் பிரியாவிடின்
இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனும் ஆண்டு யாம் இறந்து
படுதலின் இவனும் இறந்துபடுவனெனக் கருதப், பிரிவென்பதும்
ஒன்று உண்டெனத் தலைவன் கூறுதல் அவட்கு மகிழ்ச்சியின்
மென்பது தோன்ற நகை நனி புறுதென்றார். “புணர்தல் பிரிதல்”
எனக்கூறிய சூத்திரத்திற் புணர்தலை முற்கூறி ஏனைப் பிரிவை
அந்நிலையென்று. ஈண்டுச் சுட்டிக்கூறினார். இதனாற் தலைவிக்குப்
பிரிவச்சங்குறினார். தண்ணீர் வேட்டு அதனை உண்டு உயிப்பெற்
றான் இதனான் உயிப்பெற்றேமெனக் கருதி அதன்மாட்டு வேட்கை
நீங்காதவாறுபோலத், தலைவிமாட்டு வேட்கையெய்தி அவனை அரி
திற்கூடி உயிப்பெற்றானுதலின், இவளான் உயிப்பெற்றேமென்று
ணர்ந்து, அவன்மேல் நிகழ்கின்ற அன்புடனே பிரியுமாதலிற் தலை
வற்கும் பிரிவச்சம் உளதாயிற்று. இங்ஙனம் அன்பு நிகழவும்
பிறர் அறிபாமற் பிரிநின்றேனென்பதனைத் தலைவிக்கு மனங்கொ
ள்ளக் கூறுமென்றற்கு விளக்குதலத்தலென்றார். இதனானே வற்
புறுத்தல் பெற்றும். அது அணித்து எம்மிடமென்றும்பிறவாற்
றனும் வற்புறுத்தலாம். மேலனவும் பிரிதனியித்தம்.

உம். “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தம்பி - காம
ஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ-பயிலியது கெழீஇய ஈட்பின்
மயிலியப் - செறியெயிற்றிரிவை கூந்தலி - னறியவு முளவோரீ
யறியும் பூவே.” இதனுட் தம்பி என்றது முன்னியயாக்கல்;
கண்டதுமொழிமோ என்றது சொல்வழிப்படுத்தல்; கூந்தலின்
ஈறியவும் உளவோ என்றது கன்னயமுணர்த்தல்; காமஞ் செப்
பாது என்றது என்னிலத்து வண்டாதலின் எனக்காகக் கூறு
து மெய்கூறெனத் தன் இடம் அதுவாகக் கூறலின் இடமணித்
தென்றது; பயிலியது ஈட்பு என்றது தந்நிலையுணர்த்தல். “பூவி
டைப் படினும் யாண்டு கழித்தன்ன - கிருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி
போலப் - பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமோ - டுடனுயிர் போருக
தில்ல கடனறித் - திருவே மாகிய அலகத் - தொருவே மாகிய புன்
மைகா முயற்கே.” முற்பிறப்பில் இருவேமாய்க் கூடிப் போந்த
னம், இவ்வுலகிலே இப்புணர்ச்சிக்குமுன்னர் யாம் வெவ்வேறுபு

ற்ற துன்பத்து இன்று காமேநிக்குதற்கெய்திய பிரிவரிதாயி காமத்தடனே இருவர்க்கும் உயிப்போவதாக, இஃதெனக்கு விருப்பமென்றான்; என்பதனும் தன்நிலையுறத்தலும் பிரிவச்சமும் கூறிற்று. “குலவி நாயகம் குலவயிருக்கந்த - லாம்ப னாறத் தேம்பொதி துவர்வாய்க் - குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொங்கி னன்ன-துன்பம் னுத்தி மாஅ யோயே - நீயே, அஞ்ச லென்ற வெஞ்சொலஞ்சலியே - யானே, குறுங்கா லன்னக் குலவுமணற் சேக்குங்-கடல் ஞும் மண்டிலம் பெறிலும் - விடல்கு ழிலன்யா னின்னடை கட்பே.” இது நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்பொறைபுங் கூறிற்று. “யாயும் யாயும் யாரா கியரோ-வெந்தையு றந்தையு மெம்முறைக் கேளிர் - யானு நீயு மெவ்வழி யறிதுஞ் - செம்புலப் பெயனீர் போல - வன்புடை நெஞ்சங் தான்கலத் தளவே.” இது பிரிவொளக்கருதிய தலைவி குறிப்புணர்ந்த தலைவன் கூறியது. “மெல்லிய லரிக்கவரின் னல்லகம் புலம்ப - னிற்றுறத் தமைருவெ னுயினென்றுறத் - திரவலர் வாரா வைகல்-பலவா குகயான் செலவுறுதகவே.” “அறத்தா றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவியன்ன வாக வென்னுளம் போல.” இவை தெளிவகப்படுத்தல். “அம்மெல் னோதி விம்முத் தழுங்க - லெம்மலை வாழ்க ரிரும்பு னாம் படுக்கிய - வரந்தி னவியறுத் துறுத்த சாத்ததும் - பரந்தேந் தல்குற்றிருத்ததழை புதவும் - பண்பிற் றென்ப வன்மை யதனும் - பல்சால் வந்துறம் பருவா நீர - வல்கனும் பொருத்துவ மாகவி - னெல்கா வாழ்க்கைத் தாகுமென் னுயிரோ.” இதுவும் அணித்த எம்மிடமென ஆற்றுவித்தது. பயின்றெனவே பயிலாது வரும் ஆயத்துய்த்தலும் யான்போவலெனக் கூறுதலும் மறைந்த அவட்காண்டலும் கண்டுநின்று அவனிலை கூறுவனவும் அவ னருமை யறித்து கூறுவனவும் சொல்வன பிறவுக்கொள்க. “யான்றற்காண்டொறும்” என்னுஞ் செய்புருள் “நீயறித் திலையா னெஞ்சே - யானறித் தேனது வாயா குதலே.” என மறைத்து அவட்கண்டுநின்று தலைவன் அவனொடு நிகழ்த்துந் தீகாஇ நெஞ்சிற்குக் கூறியது. “காணு மரபிற் தயிரென மொழிவோர்-நானிலர் மன்ற பொய்ம்மொழித் தனரோ - யாஅங் காண்டும்மே யரும்பெற னுயிரோ - சொல்லு மாடு மென்மெல வியலுங் - கணைக்கா னுனுடைய துசப்பின் - மழைக்கண் மாதர் பண்ப்பெருத் தோட்டே.” ஆயத்தொடு போகின்றனைக் கண்டு கூறியது. இதன்கண் ஆயத்துய்த்தமைபும் பெற்றும். இனி “வேட்கை பொருநலை” என்னுஞ் குத்திரத்திற் கூறியவற்றை மெய்ப்புறுபுணர்ச்சி மேல்

நிகழ்த்துதற்கு அவத்தை கூறினொன்றும் இச்சூத்திரத்தைத் தலைவியை நோக்கி முன்னிலையாக்கன் முதலியன கூறிப் பின்னர் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணருமென்றும் கூறுவாரும் உளர். அவர் அறியார்; என்னை? ஈண்டு அவத்தை கூறிப் பின்னர்ப் புணர்ச்சிநிகழ மெனின் ஆண்டுக் கூறிய மெய்ப்பாடு பன்னிரண்டும் வேண்டா வாம். அன்றியும், ஆறாம் அவதி கடந்து வருவன அகமன்மை மெய்ப்பாட்டியலிற் கூறலிற் பத்தாம் அவத்தையாறிய சாக்காடெய்தி மெய்புறுபுணர்ச்சி கடத்தல் பொருந்தாமையுணர்க. இனித் தலைவியை முன்னிலையாக்கன் முதலியன கூறிப் பின்னர்ப் புணருமெனின் முன்னர்க் “கூட்டியுணர்கூறு குறிப்புணையாரும்” எனக் கண்ணாற் கூறிக் கூடுமென்றதும் “இருகையுமெடுத்தல்” எனப் பின்பு கூறுதலும் பொருந்தாதாம். அன்றியும் நயப்பும் பிரிவச் சமூம் வன்பொறையும் கூறிப் பிரியவேண்டுதலானும் அதுபொருந்தாதாம். (௧௦)

௧௦௨. மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்ப்பா ராட்ட
 விடம்பெற்றுத் தழாஅ லிடைபூறு கிளத்த
 னீடுநினைந் திரங்கல் கூடுத லுறுதல்
 சொல்லிய நகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
 திராத் தேற்ற முளப்படத் தொகைஇப்
 பேராச் சிறப்பி னிருநான்கு கிளவியும்
 பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலு
 நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை யுணர்ப்பினுங்
 குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்டினும்
 பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினு
 றுறும் பேருங் கெடுதையும் பிறவு
 நீரிற் குறிப்பி னிரம்பக் கூறித்
 தோழியைக் குறையுறும் பருதியுந் தோழி
 குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலுந்
 தண்டா திரப்பினு மற்றைய வழியுஞ்
 சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினு
 தறிந்தோள் யாப்பி னவ்வழி மருங்கிற்
 கேடும் பீடுங் கூறலுந் தோழி

நீக்கலி னாகிய நிஃமைபு நோக்கி
மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே.

இது மேல் இயற்கைப்புணர்ச்சிப் பகுதியெல்லாம் கூறி அதன்வழித் தோன்றும் இடத்தலைப்பாடும் அதன்வழித் தோன்றும் பாக்மக்கூட்டமும் அவற்றுவழித்தோன்றத் தோழியிற்கூட்டமும் நிகழுமிடத்துத் தலைவன் கூற்று நிகழ்த்துமாதும் ஆற்றாமை கையிசுத்து கலங்கியவழி அவன் மடன்மா கூறுமாதும் கூறுகின்றது. இதனுள் இருகாண்குணவியும் என்னும் துணையும் இடத்தலைப்பாடும் வாயில்பெட்டியும் என்னும் துணையும் பாக்மக்கூட்டமும் ஒழித்தன தோழியிற்கூட்டமாமாம். (இ-ள்.) மெய்தொட்டுப்பயிதல் = தலைவன் தலைவியை மெய்பைத்தீண்டிப் பயிலாநிற்குநிலைமை; என்றால் இயற்கைப்புணர்ச்சிப்பின்னர்ப் பெருகாணின னாகிய தலைமகள் எதிர்பிற்குமோவெனின் தான் பிறந்தகுடிக்குச் சிறத்தவொழுக்கத்திற்குத் தகாதது செய்தாளாதலின் மறைபிற தப்பா மறையோனொருவனை மறைபிற தப்பிய மறையோன் போலவும் வேட்கையிருதியான் வெய்தண்டு புன்கூர்தார் போலவும் கெஞ்சும் நிறையுத் தடுமாறி இனிச் செயற்பாலதியாதென்றும் ஆயத்துள்ளே வருவாங்கொல் என்னும் அச்சக்கூரவும் வாரான் கொல் என்னும் காதல்கூரவும் புலையன் நிம்பால் போன் மனங்கொள்ளர் அனத்தருள்ளம் உடைபளாய் காணு மறத்து காதலீர்ப்பச் செல்லும்; சென்றுநின்றானைத் தலைவன் இவ்வொழுக்கம் புறத்தார் இகழ்ப் புலனாய் வேறுபட்டான் கொல்லோ எனவும் அங்கனம் மறைபுலப்படுதலின் இதனினுக்கு வகைத்துகொள்ளினன்றி இம்மறைக்கு உடம்படானோவெனவும் கருதுமாறு மூவுப்புபோல் நின்ற தலைவியை மெய்புறத் தீண்டி நின்று குறிப்பறிபுமென்றற்குத் தொடுமென்னுது பயிறலென்றார்.

பொய் பாராட்டல் = அங்கனம் தீண்டினின்றழித் தலைவி குறிப்பறித்து அவளை ஓதியும் றதலும் நீலிப் பொய்செய்யாநின்ற புனைத்துரைத்தல்: சிதைவின்றேனுஞ் சிதைத்தனபோற் திருத்தலிற் பொய்யென்றார்.

இடம் பெற்றுத் தழாஅல் = அவ்விரண்டினுளும் தலைவியை மூகம்பெற்றவன் அவனோக்கிய நோக்கினைத் தன்னிடத்திலே சேர்த்திக்கொண்டு கூறல்: இடைபூறு கிளத்தல் = அவன் பெருகாணினாளாதலின் இவ்வகை கூறக்கேட்டுக் கூட்டத்திற்கு இடைபூறுகச் சில நிகழ்த்தி அவற்றைத் தலைவன் கூறல்: அவை கன்பு

தைத்தலும் கொம்பாணும் கொடியாணும் சார்தலுமாம் : நீடுநினை
ந்திரங்கல் = புணர்ச்சிநிகழ்ந்து பொழுது நீண்டதற்கு இரங்கி
இரங்கத்தோன்றக் கூறல் : கூடுதல் உறுதல் = நீடித்ததென்று
இரங்கினுனென்பது அறிந்தோன் இவன் ஆற்றாமை இறந்துபடு
வனெனப் பெருகாணுக் கடிதுநீங்குதல் : சொல்லிய நுகர்ச்சி
வல்லெபெற்றுழி = தலைவன் தான் முற்கூறிய நுகர்ச்சியை விநா
யப் பெற்றவழி : பெற்றவழி என்பதனைப் பெறுதலெனப் பெ
யர்ப்படுத்தல் அக்கருத்தாம் பெறுதும். தீரீத் தேற்றம் உளப்ப
டத் தொகைஇ = எஞ்ஞான்றும் பிரிபாமைக்குக் காரணமாயி
ஞ்ஞாறுதல் அகப்படத் தொகுத்த : புணர்ச்சிநிகழ்ந்துழியல்
லது தேற்றம்கூறல் ஆகாதென்றற்கு வல்லெ பெற்றுழித் தீராத்
தேற்றமென்றார். முன்றெளிவகப்படுத்தபின் நிகழ்ந்த ஆற்றாமை
தீர்தற்குத்தெய்வத்தொடுசார்த்திச் சூளுறுதலின் இத்தேற்ற
மும் வேண்டிற்று.

பேராச் சிறப்பின் இருகாங்கு கிளவியும் = குறையாச்
சிறப்பினவாகிய இவ்வெட்டும் : தாமேகூடும் இடத்தலைப்பாடும்
பாங்கனாற் குறிதலைப் பெய்யும் இடத்தலைப்பாடும் ஒத்த சிறப்பின
வாதற்குப் பேராச்சிறப்பினென்றார். எனவே இடத்தலைப்பாடு
இரண்டாயிற்று. தோழியிற்குட்டம்போலப் பாங்கன் உகாபாடி
இடைநின்று கூட்டாமைபிற் பாங்கற்கூட்டம் என்றதனைத் தலை
மகன் பாங்கனைக் கூடுங் கூட்டமென்று கொள்க. உம். “உறு
தோ றுயிர்தளிப்பத் தீண்டலாற் பேதைக் - கமிழ்தி வியன்றன
தோள்.” இது என் கைசென்றுறுந்தோ றும் இன் னுயிர் தளிர்க்
கும்படி யான் தீண்டப்படுதலினெனப் பொருள்கூறவே மெய்தீன்
டலாயிற்று. “தீண்டலு மிபைவது கொல்லோ மாண்ட - லிஸ்
லுடை யினையர் கல்லிடு பெடுத்த - நனத்தலைக் கானத் தினத்தலைப்
பிரிந்த-புன்கண் மடமா னேர்பட நகைஇச் - சிலைமான் கடுவிகை
தலைநிறத் தழுத்திக் - குருதியொடு பறித்த செக்கோல் வானி-
மாறுகொண் டன்ன வுன்க - னூறிகுங் கூத்தற் கொடிச்சி தோ
னே.” கழறிய பாங்கற்குக் கூறத் தலைவன் இவனான் இக்குறை
முடியாது, நெருகல் இடத்தலைப்பாட்டிற் கூடியாங்குக் கூடுவல்,
அது கூடுங்கொலென்று உறுவான் அற்றைஞான்று மெய்தொட்
டுப்பயின்றதே கூறினான். “சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா
யாழநின் - றிருமுக மிறைஞ்சி காணுதி கதுமெனக் - காமக் கை
மிதிற் றீங்குத லெனினோ - கொடுக்கே ழிரும்புற நடுங்கக் குத்
திப் - புலிவினை யாடிய புலவரோறு வேழத்தின் - றலைமருப். பேய்

ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்-கண்ணே கதுவ வல்ல கண்ணு-தான்
 டலை மறில ராகவு முரசுகொண்- டோம்பரண் கடந்த வடுபோர்ச்
 செழியன் - பெரும்பெயர்க் கட லன்னநின் - கரும்புடைத் தோ
 ளு முடையவா ளன்னக்கே." இது அங்கனம் மெய்தீண்டி நின்ற
 வன் யான் தநீ இக்கொண்டு கூறில் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாயாய்
 இறைஞ்சி நின்று நானத்தாற் கண்ணைப் புதைத்தியென இடை
 யூறகிளத்தல் கூறித் தாமம் கைம்மிதற் றுங்குத ஸெளிதோவென
 நீடுநினைந்திரங்கல் கூறிப் புலியிடைத் தோய்த்த சிவந்த கோடு
 போல என்னிடைத் தோய்த்த காமக்குறிப்பினுற் சிவந்த கண்
 னொனக் கூடுதலும் கூறிற்று. இனித் தனிபேவந்தன. "கடல்புக்
 குயிர்கொன்று வாழ்வாரின் வாய - ருடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்
 வைமன் னீயு - மிடல்புக் கடங்காத வெம்முனையோ பார - மிடர்
 புக் கிடுகு மிடையிழிவல் கண்டாய்." இது பொய்பாராட்டல்.
 "கொல்பாண வேண்மருப்புக் கொல்வல் புலியதன - கல்பாணர்
 நீன்னையர் கூட்டுண்டு - செல்வார்தா - மோரம்பி னுலெய்து போ
 க்குவாரியார் போகாமம்-யீரம்பி னுலெய்தா யின்று." இது இடம்
 பெற்றுத்தழாஅல். "இலங்கு வளைதெளிப்ப வலவ னுட்டி-முகம்
 புதைத் துப்பி னிறைஞ்சிநின் றோளே-புலம்புகொண் மாலை மறை
 ய-தலங்கே முக நல்குவ னொனக்கே." இது கூடுதலுறுதல். "வே
 ட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே - தோட்டார் கதுப்பினு
 டோள்." இது துகர்ச்சிபெற்றது. "எம்மணம் னெனவே மிழ்க
 னை முறிய - நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல் - வேலன்
 புனைந்த வெறியயர் கனந்தொறுஞ் - செங்கெல் வான்பொரி சித
 தி யன்ன - வெக்கர் கண்ணிய வெம்மூர் வியன் தறை - கெரிநை
 முன்கை பற்றிச்-சூர மகளிரோ டெற்ற னுளே." இதனுட் தீராத்
 தேற்றத்தைப் பின்னொருகாற் தலைவி தேர்ந்து தெளிவொழித்துக்
 கூறியவாறு காண்க. இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கட் தலைவி கருத்தெ
 ல்லாம் உணர்ந்தானுயிலும் காவன்மிருதியாலும் கரவுள்ளத்தா
 லும் இரண்டாய் கூட்டத்தினும் அவள்கலை தெளியாது ஐயுறு
 தலும் கூறி மூன்றாவதாய் மேல் நிகழும் பாங்கற்கூட்டத்தின்பின்
 நிகழும் இடநதவிப்பாட்டினும் ஐயுறுவு உரித்தென்று மெய்தொட்
 டிப்பவிறன் முதலிடன அதற்குக் கூறினார். அன்றியும் மக்களெ
 ல்லாம் முதல் இடை"கடைபென மூவகைப்படுதலின் அவர்க்கெல்
 லாம் இது பொதுவிதியாகலானும் அமைபும். "என்னிய தியை
 யா தாங்கொல் கண்ணி - யவ்வுறு மரபி னுகர்ச்சி பெறுகென-
 வரிவன் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்த- வன்னல் யான பெண்

ஊருஞ் சோலை - விண்ணுயர் வெற்பினெம் மருளி நின்னி - எனகவி
னகலுமெ னுயிரெனத் தவலி - வருந்துப ரவலமொ டணித்தெம்
மிடமெனப்-பிரித்துறை வனமந்தவெம் புலம்புகனி நோக்கிக்-கவர்
வுறு நெஞ்சமொடு கவலுக் கொல்லோ-வாய நாப்பன் வருகுவன்
கொல்லென - வுயவுமென் னுள்ளத் தயர்வுமிக லானே.” இது
வருவான் கொல்லென்னும் அச்சமும் வாரான்கொல்லென்னும் காத
லும் கூர்ந்து தலைவி கூறியது. இனிச் சொல்லியவென்றதனா
னே இன்னும் இப்புணர்ச்சி கூடுகொல்லெனக் கூறுவனவும் இன்
னும் தெய்வந்தருமெனக் கூறுவனவும் தலைவியை எதிர்ப்பட்ட
இடங்கண்டுழி அவனாகக் கூறுவனவும் காட்சிக்கு நியித்தமாயிப
கிள்ளியைவாழ்த்துவனவும் தலைவி தனித்த நிலைமை கண்டு வியப்
பனவும் முன்னர்த் தான் நீங்கிய வழிப் பிறந்த வருத்தம் கூறு
வனவும் அணியணிந்து விடுத்ததும் இவைபோல்வன பிறவும் இட
ந்தலைப்பாட்டிற்குக் கொள்க. உம், “வெள்ள வரம்பி னாழி போ
கெயும் - கிள்ளி வாழிய பலவே யொள்ளிழை - பிறும்பல கூத்தம்
கொடிச்சி-பெருத்தோட் காவல் காட்டிய வம்மே.” இது கிள்ளி
வாழ்த்து. “நீங்கிற் றெறுஉங் குறுகங்காற் றன்னென்னும்-நீயா
ய்குடிப் பெற்றா ளிவள்.” இது நீங்கியவழிப் பிறந்த வருத்தம் கூறி
யது. “அல்குபட ருழந்த வரிமதர் மழைக்கட் - பல்பூம் பகைத்
தழை றுடங்கு மல்குற் - நிருமணி புரைபு மேனி மடவொன்-யார்
மகள் கொல்லிவ டத்தை வாழியர் - துயர முநீஇயின னெம்மே
யகல்வய - வரிவன ரரித்துத் தருவன் பெற்றுத் - தன்செறு தாய
மதனுடை ளோன்றூட் - கண்போ னெய்தல் பொரலிற் பூக்குந்-
திண்டேர்ப் பொறையன் றெண்டித் - தென்றிறம் பெருகவிவ
ளின்ற தாயே.” என்பதும் அது. ஏனையவற்றிற்குச் சான்றோர்
செய்ப்புட்கள் வருவன உளவேற் காண்க.

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும்-சொல்லிய துகர்ச்சி வல்லே பெ
ற்றுழி அவன் மனம் மகிழும் மகிழ்ச்சியும் : பேராச் சிறப்பினெ
ன்றதனாற் பாக்கனாற் நிகழும் இடந்தலைப்பாட்டிற்கும் இதுகொ
ள்க. உம், “ஒழிங்கி ரோதி யொண்ணுதற் குறுமக - னாறுந்த னீர
ளாரணம் கிளனே - பிணிய னென்றவட் புணியன் வறியென்-
சிலமெல் லிபவே கிளவி - பணைமெல் லிபள்வா முயங்குங் கா
லே.” எனவரும்.

பிரிந்தவழிக் கலங்கலும்=அங்கனம் புணர்ந்து பிரிந்துழி
அன்புமிகுதியாற் தான் மறைந்து அவட் கானுங்கால் ஓயத்திடை

புஞ் சீறாரிடையும் கண்டு இனிக் கூடுதல் அரிதென இரங்கலும் : உம். “ருணகடற் றிராபது பதைதபு னாணா- திண்டேர்ப் பொறை யன்றென்டி முன்றுறை- பயிரை யாரினைக் கண்வந் தாங்குச்-சே யளரியோட் பட்டாதி - கோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே.” “இல்லோ னின்பப் காஅமுற் றுஅம் - கரிதுவேட் டனையா னெஞ் சேகாதலி - கல்ல னாகுத லறித்தாந்- கரிய னாகுத லறியா தோ யே,” எனவரும். வழியென்றதனாற் பிரியலுறுவான் கூறுவன வுக் கொள்க. “வாழ்த லுயிர்க்கன்ன னாயிழை சாத - லதற்கன் ன ணிக்கு யிடத்து.” இது மூன்றாம் கூட்டத்தினையும் கருதலின் ஈண்டு வைத்தார். இது முதலாகப் பாங்கற்கூட்டமாம். கலக்கலு மெனவே அக்கலக்கத்தான் நிகழ்வனவெல்லாம் கொள்க. அவை தலைவன் பாங்கனை நினைத்ததும் அக்கலக்கம் கண்டு பாங்கன் வினா வுடனவும் அதுவே பற்றுக்கோடாக உற்றதனாத்ததும் பிறவு மாம். உம். “பண்டையை யல்லை யின்று பரிவொன்று - கொ ண்ட மனத்தை யெனவுணர்உல் - கண்டையா - வின்னுற்ற தெல் லா மறிய வுரைத்தியாற் - பின்னுற்ற கண்பினுப் பேர்த்து.” என வும், “வஞ்சமே பென்னும் வகைத்தாலோர் மாலினுய்த் - தஞ்சந் தமியேனாய்ச் சேன்றவெ- னெஞ்சு - கலக்கொண்டார் பூக்குழலா னல்லாய்த் தன்றி - வலக்கொண்டாள் கொண்டா ளிடம்.” என வும், “எலுவ சிறுஅ ரோமமுறு ஈன்ப - புலவ தோழ கேளா யத் தை - மாக்கட னவே னெண்ணுட் பக்கத்துப் - பருவென் டிற்க டோன்றி யாங்குக் - கதப்பயல் விளக்குஞ் சிறுதுதல் - புதுக் கோள் யானையைப் பிணித்தற்கு லெம்மே.” எனவும் வரும்.

நிற்பவை நீனை இ நிகழ்பவை உரைப்பினும்=நிற்பவை நீனை இ உரைப்பினும் நிகழ்பவை உரைப்பினும் என உரைப்பினென்பதனை மூன்றுக் கூட்டுக; அது கேட்ட பாங்கன் உலகத்து நிலைநிற்கி ன்ற கற்குணங்களை அடனை நீனைப்பித்துக் கழறிக் கூறிலும், அக்க முறியவற்றை மறுத்துத் தன் நெஞ்சின் நிகழும் வழுத்தங்களை அவ ற்குக் கூறிலும்: உம். “குன்ற முருளிற் கொடித்தேரோய் குன் றியு - னொன்று மொழிய துளதாமோ - ஈன்றறித்து - தாமுறை யே செய்வார் தகவிலவே செய்தக்கால் - யார்முறை செய்பவோ மற்று.” எனவும், “தெரோன் நெறுகதிர் மழுங்கினுந் திங்க- டார வெம்மைபொலி திசைகடுக் குறப்பினும் - பெயராப் பெற்றி யிற் திரியாச் சீர்சால் - குலத்திற் திரியாக் கொள்கையுந் கொள் கையொடு - கலத்திற் திரியா காட்டமு முடையோய் - கண்டத

எனவையிற் கலங்குதி யெனினிம் - மண்டினி கிடக்கை மாநில-
முண்டெனக் கருதி புணரலன் யானே.” எனவும் இவை நிற்ப
வை நனைஇக் கழறின. “காமம் காம மென்ப காம - மணங்கும்
பிணிபு மன்றே நனைப்பின் - முதைச்சுவற் கலித்த முற்றாவி
எம்புன - முதா தைவத் தாங்கு - விருத்தே காமம் பெருத்தோ
ளோயே.” இதுவும் அது. “கயனு உன்பு நானான் குடைமையும்-
பயனும் பண்பும் பாடநிற் தொழுகலு - றும்மினு மறிகுவென் மன்
னே கம்மென - வெதிர்த்த தித்தி யேரின வனமுலை - விதிர்த்து
விட்டன்ன வத்துன் சுணங்கி - நைம்பால் வகுத்த கூத்தற் செம்
பொற் - நிருதாதற் பொலித்த தேம்பா யோதி - முதநீ நிலஞ்சிப்
பூத்த குவளை - பெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ - ளரிமதர் மழை
க்கண் காணு ளுக்கே.” “இடிக்குங் கேளீர் றங்குறை யாக - நிறு
க்க லாற்றினோ கன்றுமற் தில்ல - ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மரு
ங்கிற் - கையி லுமன் கண்ணிற் காக்கும் - வெண்ணை புணங்கல்
போலப் - பரத்தன் திந்நோய் மொண்டுகொளற் கரிதே.” இவை
நிகழ்பவை உணர்த்தன. இப்பன்மையான் வேறுபட வருவனவெ
ல்லாக் கொள்க.

குற்றம் காட்டிய வாயில் பெட்பிலும்—அங்கனம் தலைவற்கு
நிகழும் குற்றங்களை வெளிப்படக் காட்டிய பாங்கள் அவன் ஆற்றா
மை மிகுதி கண்டு அதனை நீக்குதற்கு விரும்பினும்: அது நின்
னும் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து எனவினா
வும், உம், “பங்கயமோ துங்கப் பணிதற்கு மால்வகையோ - வங்
கன் விசம்போ வலிகடலோ - வெங்கோவிச் - செவ்வண்ண மால்
வகையே போலுந் திருமேனி - பிவ்வண்ணஞ் செய்தார்க் கிடம்.”
எனவரும். அதனேட்டுத் தலைவன் கழிபுவகை மீதுர்த்து இன்ன
விடத்து இத்தன்மைத்து என்னும். “கழைபா டிரங்கப் பல்லியங்
கறங்க-வாடுமக ணடத்த கொடும்புரி நோன்கயிற்-ததவத் திங்கினி
யன்னசெம்முகத் - துப்த்தலை மந்தி வன்பறழ் துங்கக் - கழைக்க
னிகும்பொறை யேறி நின்று - குறக்குறு மாக்க டாளன் கொட்டு
மக்-குன்றகத் ததுவே குழுமினைச் சீதார்-சீதா ரோளே நானுமயிர்
க் கொடிச்சி-கொடிச்சி கையகத் ததுவேபிறர்-விடுத்தற் காகாது
பிணித்தவென் னெஞ்சே.” இது இடங்கூறிற்று. “கேளீர் வாழி
யோ கேளீர் தாளுமென்- னெஞ்சு பிணிக்கொண்ட வஞ்சி லோதி-
பெருநா னைணித்த சிறுமென் லாக - மொருநாள் புணரப் புணரி-
சுணாநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே.” இது தன்மை

உதிற்ற. மீட்டுங் குற்றங் காட்டிய என்றதனானே இக்கூட்டத் திருகுரிய கூற்றுகிச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வேறுபடவருவன வெல்லாம் கொள்க. “காபா லீன்ற கணவீ காற்ற - மாயா முன் றில் வருவளி தரக்கு - மாகோன் வாழ்கர் சிறுகுடி யாட்டி - வே யேர் மென்றோள் கிலக்குள் - யாரோ வாழிநீ யவ்வயிற் செலி னே.” இது பாங்கின றீ யாண்டுச் செல்லவேண்டுமென்றது. “என்னுறகோய் தீர்த்தற் கிருபிறப்பி னுன்மறைபோன் - ஈன் னுறகோய் போலத் தளர்இன்று - னின்னிணிய - சுற்றத்திற் றீர்க் த சுடரிழையைச் செவ்வியாற் - நெற்றெனக் கண்ணுறுக்கொ லென்று.” இது குறிவழிச் சென்ற பாங்கன் அவ்விடத்துக் கா னுக்கொலென்று ஐயுற்றது. “அளிதோ தானே யருண்மிக் அடை த்தே-களியாய் வண்டினங் கவர்த்துண் டாடு - மொளிதார் மார்பி லெக்கெழிற் குரிசிலைப் - பிரியாத் துயரமொடு பேதுவிர்த் தக ன்ற - கிளியேர் மழலைக் கேழ்விளர் மாத - ரார்த்த சுற்றமொடு தமரி னீக்கத் - தானே தமிழன் காட்டிய - வானோர் தெய்வம் வணங்குவல் யானே.” இது குறிவழிச் சென்ற பாங்கன் தலைவி யை எளிதிற் காட்டிய தெய்வத்தை வணங்கியது. “கண்ணென மலருங் குவையு மடிபெனத்- தண்ணெனுங் தடமலர் தயங்கு தா மணாயு - முடிபென முரணிய கோங்கமும் வகைபெழின் - மின் னென நடங்கு மருங்குலு மணிபென - வயின்வயி னிமைக்கும் பாங்குபல் னுருவிற் - காண்டரு கமற்கொடி. போலுமென்-னுண் டகை பண்ணிய யறிவுதொலைத் ததுவே.” இது இவன்போலும் இறைவனை வகுத்தினுள்ளெனப் பாங்கன் ஐயுற்றது. “கண்ணே, கண்ணயற் பிறத்த கவுளழி கடாஅத்த- வண்ணல் யானை யாரியர்ப் பணித்த - விற்றப்போர் வானவன் கொல்லி மீயிகை - யறைக்கான் மாச்சின பவிழ்த்த நீலம் - பல்லே, பல்லரன் கடந்த பசும்பூட் பாண்டியன் - மங்குரீர் வரைப்பிற் கொற்கை முன்றுறை - பூதை மீட்டிய வுயர்மண லடைகரை - போத வெண்டிரை யுதைத்த முத்த- நிறனே, திறல்விளங் கவுணர் துக்கெயி-லெறித்த- விதன் மிகு முரளின் வெல்போர்ச் சோழ - னனைனி யரங்கிற் போடிய மாவி - னுருவ நீள்கினை பொழுதிய தனிரே - பென்றவை பயத் தமை யறியார் என்று - மடவர் மன்றவிக் குறவர் மக்க - டேம் பொழி கிளவி யிவனை - யாம்பயத் தேமெம்மகளென் போரே.” இது தலைவியை விபத்தது. “பன்னாது பன்மெற்றென் பாடுங் கழிக்கான் - லென்னாது கண்டாருக் கேரணக்கா - மென்னாது- சாவார்சான் னுண்மை திரிந்திலார் மந்திவனைக்-காவார் கவிதூரிது

விட்டு." பாங்கள் தலைவனை விபத்தது. "பூத்த னிரும்புளத் துப் பூசல் பிரியாது பூழி யாழிக்- காந்தட் கமழ்குலையாற் காதன் மடப்பிடிதன் கவுன்வன் டோப்ப - வேந்தன்போ னின்ற விறற் களிற்றை வில்லினும் கடிவார் தங்கை - பேத்தெழி லாக மியை யா னியைந்தனோ யியையும் போலும்." இது தலைவற்கு வருத்தத் தருமென் அவனை விபத்தது. "வெம்முறு தயரமொடு" என்னு ள்செய்யுளுங் கொள்க. இனிப் பாங்கள் தலைவிதன்மை தலைவ ற்குக் கூறுவனவும் இடங்காட்டுவனவுஞ் சான்றோர்செய்யுளுள் வரும்வழிக் காண்க. ஆண்டுச் சென்ற தலைவன் இடத்தலைப்பாட் டிற் கூறியவாற்றானே கூடுதல்கொள்க. அங்ஙனங் கூடி நின்று அவன் மகிழ்ந்துகூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க. "வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே - தோட்டார் கதுப்பினு் டோள்." "எமக் குயர் தருளின பாவிற் பனைத்தோ- னொன்னுத லரிவையொடு மென்மெல வியலி - வந்தின் வாழியோ மடந்தை - தொண்டி யன்னின் பண்புபல கொண்டே." இது பாங்கற்கூட்டங் கூடி நீங்குத் தலைவன் நீ வருமிடத்து நின்தோழியோமீம் வரல்வேண்டு மெனத் தலைவிக்குக் கூறியது. "செய்வன னாம்பா னேரிழை மா தனை-மெய்ச்சிலை திரியா மேதரு சுற்றமொ- டெய்துத லரிதென் றின்னண மிதங்கிக் - கையறு நெஞ்சமொடு கவன்றுநனி பெயர் ந்தவென் - பைத லுள்ளம் பரிவு நீக்கித் - தெய்வத் தன்ன தெரியி னை மென்றோ - னெய்தத் தந்த வேந்தலொ டென்னிடை - கற் பாற் கேண்மை காடொறு மெய்த - வப்பாற் பிறப்பினும் பெறு கமற் றெமக்கே." அங்ஙனங் கூடிநின்று தலைவன் பாங்களை உள்மகிழ்ந்து உரைத்தது. இவன் பெரும்பான்மை பாப்பாணும். இத்தனைபும் பாங்கற்கூட்டம்.

பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுப்பினும் = அங்ஙனம் அவனைப் புனைபெற்றநின்ற தலைவன் தலைவிக்கு வாயிலாதற்கு உரியாகா யாராய்த்த பலருள்ளுக் தலைவியாற் பேணப்பட்டாள் தனக்கு வாயிலாக் தன்மையைபுகடைய தோழியை அவள் குறிப்பி னான் வாயிலாகப் பெற்று இவனை இரத்துபின்னிற்பலென வலிப்பி னும் : மறைத்து தலைவியைக் கண்டு நின்றான் அவட்கு அவள் இன் றியமைபாமை கண்டு அவனை வாயிலெனத் துணியும். உம். "தலைப் புனைக் கொளினே தலைப்புனைக் கொள்ளுங் - கடைப்புனைக் கொ ளினே கடைப்புனைக் கொள்ளும்-புனைகை விட்டுப் புனலோ டொ டுகி- னுண்டும் வருகுவள் போலு மாண்ட- மாரிப் பித்திகத்து நீர்

வார் கொழுமுனைச் - செவ்வெரி றுறழும் கொழுங்கடை மழைக்
கட்-யினிதலைத் தலைஇய தனிநன் னேனே.” இது தலைவி அவட்கு
இயையனென்று கருதி அவன் வாயிலாகத் துணிந்தது. அன்றித்
தோழி கூற்றெனின் தலைவியை அருமைகூறினன்றி இக்குறை முடி
ப்பனென ஏற்றுக்கொள்ளான் தனக்கு ஏதமாமென்று அஞ்சி;
அன்றியுத் தானே குறைபுறதென்றார்கு இதுகூறிப் பயத்ததாஉமி
ன்று “மருத்திற் நீரா மண்ணி னாகா - நருத்தவம்” என்னுஞ் செ
ய்யுள் இரவுவலியுற்றது.

ஊரும் பெயரும் கெடுதியும் பிறவும் நீரிற் குறிப்பின் நீரம்
பக் கூறித் தோழியைக் குறைபுறம் பகுதியம் = தோழியை இரத்
துபின்னிற்றலை வலித்த தலைவன், தலைவிபுத் தோழியும் ஒருங்கு
தலைப்பெய்த செவ்வி பார்த்தாயினுத், தோழி தனித்துய்யாயினும்,
தம்பதியும் பெயரும் பாவையெனவும் ஈண்டு யான் கெடுத்தவை
காட்டுமினெனவும் அயையன பிறவற்றையும், அகத்தெழுத்ததோர்
இன்னீர்மை தோன்றும் இக்கூற்று வேறோர் கருத்த உடைத்
தென அவன் கருதுமாற்றானும் அமைபச் சொல்லித், தோழியைத்
தன் குறையறிவிக்குங் கூறுபாடும் : வினாவுவான் ஏதிலிப்போல ஊ
ரினை முன் வினாய்ச் சிறிது உறவு தோன்றப் பெயரினைப் பின்
வினாய் அய்விரண்டினும் மாற்றம் பெறுதான் ஒன்று கெடுத்தானு
கவும் அதனை அவர் கண்டார் போலவும் கூறினான். இவன் என்னி
னாயதோர் குறைபுறையென்று அவன் கருத்தக் கூறமென்பார்
நீரம்ப வென்றார். கெடுதியாவன யானே புலி முதலியனவும் செ
ஞ்சம் உணர்வும் இழந்தேன் அவை கண்டரோவெனவும் வினாவு
வன பலவுமாம். பிறவுமென்றதனால் வழிவினாதுதலுத் தன்னொடு
அவரிடை உறவு தோன்றற்பாணவயக் கூறுதலுத் கொள்க. உம்.
“அருவி யார்க்கும் பெருவரை கண்ணிக் - கன்றுகால் யாத்த மன்
றப் பலவின் - வேர்க்கொண்டு துங்குங் கொழுஞ்சனைப் பெரும்
பழம் - சூழலிச் சேதா மாத்தி யயலது - வேப்பவி விறம்பி னுமு
றப் பருகும் - பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாதெனச் - சொல்ல
வுஞ் சொல்லீ ராயிற் கல்லெனக் - கருவி மாமழை வீழ்த்தென
வெழுத்த-செங்கே ழாடிய செழுங்குரற் சிறுதினைக் - கொப்புளங்
காவது துமதோ - கோடெத் தல்கு னீடோ னீரே.” ஊரும் பிற
வும் வினாயது. “கல்லுற்ற கோய்வருத்தக் காலு தடைபற்றெ-
னெல்லித் தியாரும் வருத்தினேன் - வில்லுற்ற - பூங்கு. ணிமைக்
கும் புருவ மதிமுகத்தி-ரித்திதவோ தம்முடைய ளுர்.” இது ஊர்

வினாபது. “செறிஞர லேனற் சிறிளினி காப்பீ - சறிஞவே லும்
மை வினாஅ - யறிபறவை - யன்ன சிகர்க்குஞ்சீ ராடமை மென்
றோளி - சென்ன பெயரினோ நீர்.” இது பெயர்வினாபது. “நதை
பரந்த சாந்த மறவெறிந்து காணா - லுறைபெதிர்ந்து வித்தியலு
ழேனற் - பிறைபெதிர்ந்த - தாமரைபோல் வான்முடித்துத் தாழ்
குழலீர் காணினோ - வேமரை போந்தன வீண்டு.” “தங்குறிப்பி
னோருத் தலைச்சென்று கண்டக்கா - லெங்குறிப்பி னோமென் திக
ழ்த்திரார் - லுங்குறிப்பின் - வென்றி படர்நெய்க்கன் வேய்த்தோ
ளீர் கூறினோ-வன்றி படர்ந்த வழி.” வன்றி, பன்றி. “தண்டு புரை
கதிர்ந்த தாழ்ஞரம் செத்தின - மண்டு புகவரு மாண்டினி மா
ற்று - மொண்டொடிப் டனைத்தோ னொன்னுத லினையீர் - கண்
டனி ராயிற் கரவா துணையின் - கொண்டன சூழலி னீங்கி மன்
டிய - அள்ளழி பகழியோ டெய்க்கியோர் - புள்ளி மாண்கலை போ
கிய நெறியே.” இவை கெடுதிவினாபின. “மெல்லினப் பரப்பின்வி
ருத்தன் டியாலுயிர்க்கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ.”
எனவும், “இல்லுடைக் கிழமை பெம்மொடு புணரிற் - நீதுமு
ண்டோ மாத ரீனோ.” எனவும் வருவன பிறவுமென்றதனும் கொ
ள்க. குறைபுறாஉம்பகுதி குறைபுறபகுதி எனவுமாம்; எனவே,
குறைபுறவார் சொல்லுமாற்றானே கண்ணி முதலிய கையுறை
போடு சேறலுங் கொள்க. பகுதிபென வையாதா கூறலிற்
தனித்தழிப் பகுதி முதலியனவும் இருவருமுள்வழி இவன்த
லைப்பெய்தியுடைபன் எனத் தோழி உணருமாறும் வினாவுதல்
கொள்க. இவை குறைபுறவுணர்தலும் இருவருமுள்வழி அவன்
வரவுணர்தலுமாம். முன்னுறவுணர்தல் “நாற்றமும் தோற்ற
மும்” என்புழிக் கூறுப. மதிபுடம்பாடு மூகையென்ன மேற்
கூறுப.

தோழி குறை அவட் சார்த்தி மெய்புறக் கூறலும் = தோழி,
இவன் கூறுகின்ற குறை தலைவிபிடத்தேயாய் இருத்ததென்று அவ
ன்மேலே சேர்த்தி அதனை உண்மையென்று உரைத்தலைன் கூறு
தலும்: உம். “கருங்கட லுட்கலக்க லுணவலை வீசி - பொருங்
குடன் றன்னைமார் தந்த கொழுமீ - லுணங்கல்புள் னோப்பு மொ
ளியிழை மாத-ரணங்காகு மாற்ற வெமக்கு.” “பண்பும் பாயலுங்
கொண்டன டொண்டித் - தண்கமழ் புதுமலர் காறு மொண்டொ
டி - பையதமீர்ந்தகன்ற வல்குற் - கொய்தளிர் மேனி கூறுமதி தவ
றே.” இவை வெளிப்பட்டன. இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

“குன்ற நாடன் குன்றத்துக் கவாஅம்- பைஞ்சுளைப் பூத்த பருவா
ய்க் குவளைபு - மஞ்சி ஸோதி யகையியற் கொடிச்சி - கண்போன்
மலர்ந்த லரிநிவ - டன்போல் சாயன் மஞ்சைக்கு மரிதே.” இது
இருவரும் உள்வழி வந்த தலைவன் தலைவிதன்மை கூறவே இவள்
கண்ணாது இவன் வேட்கையென்று தோழி குறிப்பான் உணரக்
கூறியது. குன்றநாடன், முருகன்; அவன் தங்கைபுமாம். “உள்ளிற்
காண்பென் போல்வன் முள்ளெயிற் - நயிழ்த முறுஞ் செவ்வாய்க்
கமழி - லாச காது மறல்போல் கூந்தம் - பேரமர் மறைக்கன்
மடங்கை - மூரன் முறுவலோடு மதைஇய நோக்கே.” இதையும்
அது. இதுமுதலியவற்றைத் தலைவன் கூற்றாகவே கூறுது தோழி
கூறினானாகக் கூறி அவ்விடத்துத் தலைவன் மடன்மா கூறுமென்று
பொருள்கூறின் “நாற்றமூக் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து
த்தோழி இவற்றையே கூறினாளென்றல் வேண்டாவாம், அது கூறி
யது கூறலாமாகலின்.

தண்டாது இரப்பினம் = இடத்தலைப்பாடு முதலிய கூட்டன்
களின் அமைபாது பின்னும் பகற்குறியையும் இரவுக்குறியையும்
வேண்டினும் : உம். “கொண்டன் மாமறை கொட்டுபு குறைத்த-
ஓறுகோ லினர பெருத்தன் சாந்தம் - வகைசே காம்பாற் கை
பெறு வடரிப் - புலர்விடத் துதிர்த்த தகன்படு கூழைப் - பெருங்
கண்ணுய முவப்பத் தங்கை - கெடுத்தேர் வழங்கு நிலைமணன்
முற்றத்துப்பத்தோடு பெயரும் பரிவி லாட்டி - யருளினு மருளா
ளாயினும் பெரிதழித்து - பின்னினை முனியன்மா கெஞ்சே யென்
னதுஉ - மருத்துய சவலை தீர்க்கு - மருத்துபிறி தில்லை யாளுற்ற
கொய்க்கே.” பரிவினாட்டியைபென இரண்டாயது விரிக்க. “கெ
த்தே நேர்புங் கானலிற் சென்றும் - கொடுக்கழி மருங்கி னடும்ப
மலர் கொய்தும் - கைதை துக்கிபு செய்தல் குற்றம்-புணர்ந்தாம்
போல ஷணர்த்த கெஞ்சமொடு - வைகலு மினைய மாகவுஞ் செப்
தார்ப் - பசும்பூண் வேந்த ரழிந்த பாசறை - பொளிதுவே லமு
வத்துக் கனிதுபடப் பொருத் - பெரும்புன் னுறங்க்குப் பேளப்
போலப் - பின்னினை முனியா நம்பவி - னென்னென நினைபுங்
கொல் பரதவர் மகளே.” தோழி நம்பவிற் பரதவர் மகனாயென்
னென நினைபுங்கொலென்க. “பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்த்தா
டிப் பல்பூப்பெய் - தாலொத்த வைவனன் காப்பான்கள் - வே
லொத்த - கெஞ்சம்வாய்ப் புக்கொழிவு கான்பா னெவன்கொ
லோ - வஞ்சாயற் கெனோவல் யான்.” இவை பகற்குறி இரத்தன.

“எல்லு மெல்லின் தகைபெரி துடையேன் - மெல்லினைப் பரப்
பின் விருத்துவன வொருவன்” எனத் தலைவன் இரவுக்குறி வேண்
டியதனைத் தோழி கூறியவாறு காண்க. இன்னும் இரட்டுறமொ
ழிதல் என்பதனும் தன்டாது என்பதற்குத் தவிராது இரப்பினு
மெனப் பொருள்கூறிக் கைபுறற கொண்டுவந்து கூறுவனவும்
நீரேவுவன யான் செய்வேனெனக் கூறுவனவுந் தோழி நின்னாற்
கருதப்படுவானே அறியேனென்றுழி அவன் அறிபக் கூறுவனவும்
பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக. உம்.
“கவளக் களியியன்மால் யானைசிற் றுளி - தவழத்தா னில்லா
ததுபோற் - பவழக்- கடிதை பிடைமுத்தம் காண்டொறு நீல்லா-
தொடிதை பிடைமுத்தம் தொக்கு.” நின் வாயிதழையும் எயிற்றை
யும் காணுந்தோறும் நீல்லா என் கைபிடத்தில் இருக்கின்ற பவழ
க்கொடியும் முத்தும் என்சு. “நறவுக்கம முலரி கரற வாய்விரித்து-
நிறத்திகழ் கமமு மிணைவாய் செய்தற் - கண்ணித் தலைபர் கருங்
கைப் பரதவர் - நின்னைய ரல்லரோ நெறிதா முோதி - பொன்
சுணம் கிளமுலை பொருளுன்று புணரி - னுன்க பிற்று யலை
தாமரொடு வாங்கிக்- கைதை வேலி பிவ்ஜூர்ச் - செய்துட் டேனோ
செறிதொடி யானே.” “அறிக வனைய விடைமடவா யாயஞ் - சிறி
தவன்செல் லாளிறமென் றஞ்சிச் - சிறிதவ - னைல்கும்வாய் கா
னாது கைத்துருகி பென்னெஞ்சு- மொல்கும்வா யொல்க னுறும்.”
எனவரும்.

மற்றைய வழியும் = குறிபெதிர்ப்பட்டுக் கைபுறற மறுக்கப்
பட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றும் இரந்து பின்னின்றுள் அகணன் குறி
பெதிர்ப்பாடின்றி ஆற்றாது இரந்த பின்னிற்றலை மாறுமவ்விட
த்தும் : உம். “நின்செயல் செய்து நீபல வுள்ளிப் - பெரும்புன்
பைதலை வருத்த லன்றிபு-மலையிசைத் தொடுத்த மலித்துசெ னீத்
தற் - தலைகான் மாமலர் தன்னைபற் பரப்பிற்- கடல்கரை மெலிக்
குக் காலிரிப் பேரியாற் - நறல்வார் நெடுங்கயத் தருநிலை கலங்க-
மாலிரு னுமொட் போகித் தன்னைபர் - காலித் தந்த கணைக்கோ
ட்டு வானை - கதறுவ வாக்குக் திஞ்சொற் பான்மக - நெடுங்
கொடி துடக்கு நறவுமலி மறுகிற் - பழஞ்செக் கெல்லின் முகவை
கொள்ளான் - கழங்குறழ் முத்தமொடு கல்கலை பெறுஉம் - பயன்
கெழு வைப்பிற் பலவே லெவ்வி - நயம்புரி கன்மொழி யடக்கவு
மடக்கா - ளின்பொன் னினர்கறு மலர்ப்புன்னை வெஃகித் - திதி
பொடு பொருத வன்னி போல-விளிகுவை கொல்லோ நீயே கினி

பெனச் - சிநிய மீழ்ந்துத் செவ்வாய்ப் பெரிய- கயலென வமர்த்
த வுன்கட் புயலெனப்-புறந்தாழ் பிருளிய பிறக்குரு ஸிம்பான்-
மின்னேர் மருங்குற் குறுமகள் - பின்னிலை விடாஅ மடக்கெழு
கெஞ்சே." எனவும், "மாய்கதில் வாழிய கெஞ்சே காளு - மெல்
ல்லியற் குறுமக னல்லக நகைஇ- பரவினா தேரு மஞ்சவரு சிறு
கேறி - பிரவென நீயும் பெறுஅ யருளவர் - புல்லென் கண்ணு
புலம்புகொண் டிலகத் - துன்னவர்க் கெல்லாம் பெருககை யாகக்-
காமம் கைமிக வுறுதர-வாளு வரும்படர் தலைத்தட் தோயே." என
வும் வருவன, தன்னெஞ்சின் இரவு விலக்கியன.

சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்-தான் வருத்
திக் கூறுகின்ற கூற்றினத் தலைவியைச் சார்த்தித் தலைவன் கூற
லின் இவ்வாறு ஆற்றாது இவ்வகைக் கூறினானென்று அஞ்சித்
தோழி உணராமற் தலைவிதானே கூடிய பகுதியினும்: "களஞ்
சுட்டுக் கொவி மெவியதாகும்" என்பதனும் தலைவியாற் குறிபெற்
றுத் தோழியை இரக்கும். உம், "அயத்த வளர்பைஞ் சாய்மு
ருந்தி னன்ன - கைப்பொலித் திலக்கு மெயிறுகெழு தவ்வா-
யாகத் தரும்பிய முயவன் டினத்தோன்-மாத்தாட் குவளை மலர்
பின்னத் தன்ன - மாயிதழ் மழைக்கண் மாய யோனொடு - பேயு
மறிபா மறைபமை புணர்ச்சி - பூசற் துடிபிற் புணர்வுபிரித் திசை
ப்பக் - காய்த்த காப்பொடு காஞ்செலற் கருமையிற் - கமீப்புனன்
மலிந்த காவிரிப்பேர் பாற்று - கெடுஞ்சுழி நீத்த மன்னுகள்
போல - கடுக்கஞர் பெதிர முயங்கி கெருத - லாக மடைதத் தோ
னே வென்வேற் - களிறுகெழு தாணப் பொறையன் கொல்லி-
பொனிறுநீ ரடுக்கத்த வியலகம் பொற்பக் - கடவு னெழுதிய
பாவவின் - மடவது மான்ட மாய யோனே." "அணங்குடைப்
பனித்துறைத் தோண்டி யன்ன - மணங்கமழ் பொழிற்குறி கல்
கிள னுணங்குழைப் - பொங்கரி பரந்த வுன்க - ணக்கலும்-மேனி
யகையிய லெமக்கே." எனவரும். வகையென்றதனானே இதனின்
வேறுபட வருவனவுக் கொள்க. "தனிச்சேர் தண்டழை தைது
றுத்தை - ஞ்ளிர்வாய் வியன்புனத் தெற்பட வருகோ - குறுஞ்சு
னக் குவளை படைச்சிநாம் புணரிய - கறுத்தன் காண லாமகம்
வருகோ - விஞ்சொன் மேவனைப் பட்டவெ னெஞ்சுணக் - கூறினி
மடக்கைநின் கூறவி றுண்கென்- யான்றன் மொழிதலின் மொழி
பேதிர வத்த - தான்செய் குறிநிலை வினிய கூறி-பேறுபிரி மடப்
பின்ன போல வேறுபட் - றுகழை நிலப்பிற் சிறுமுடி பெயருக்-

கொடிச்சி செல்புற நோக்கி - விடுத்த கெஞ்சம் விடலொல் லாவே.” “இரண்டறி களவினல் காத லோளே-முரண்கொ மீட்பிற் செவ்வென் மலையன் - முன்னூர்க் கான நாத வந்து - கன்னென் கற்கு னம்மோ ரன்னன் - கூத்தல் வேய்த்த விசவுமல ருதிர்த்துச் - சாந்துளர் ஈறுங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி - யமரா முகத்த னாகித்-தமரோ ரன்னன் வைகறை யாளே.” எனவரும்.

அறிந்தோன் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கிற் கேடும் பீழிக் கூறலும்=மதிபுடம்பட்ட தோழி நீர் கூறிய நுறைபை யான் மறந்தேனெனக் கூறுமாயின் அவ்விடத்துத் தன்னொடு கூடாமை யாத் தலைவிமருங்கிற் பிறந்த கேட்டையும் அவள் அதனை ஆற் றியிருந்த பெருமைபையும் கூறுதலும்: உம். “ஒள்ளிழை மகளி ரோ டோகையு மாடாய் - வள்ளிதழ் செய்தற் றொடையும் புனை யாய் - விரிபூக் கான லொருசிறை நின்றோ - யாரா யோநிற் றொழுதனம் வினவுதல் - கண்டார் தண்டா நலத்தைத் தெண்டி- தாப் - பெருங்கடற் பரப்பி னமர்ந்துறை யணங்கோ - விருங்கழி மருங்கி விடைபெற் றனைபோ - சொல்லினி மடத்தை பென்றனெ னதனெதிர் - முன்னெயிற்று முறுவலுக் கிறந்தன - பல்லித முன் கணும் பரந்தவாற் புனியே.” “தண்டழை செரீஇயுத் தன்னொன டுயிர்த்துத் - கண்கலுழ் முத்தக் கதிர்முலை யுறைத்து - வாழ்வின னென்பது கேட்டன மாற்றா - வென்னினு மவளினு மிகத்த - வின் னு மாக்கட டிகன்ன ருளே.” “தோளூக் கூத்தலும் பஸபா ரா ட்டி - வாழ்த லொல்லுமோ மந்தே செங்கோற் - குட்டுவன் றொ ண்டி யன்னவெற் - கண்டு நயத்துநீ நல்காக் காலே.” என வரும். அயர்த்தது அவள் அருமை தோன்றுதற்கு.

தோழி நீக்கலினுபை நினைமையும் நோக்கி=தோழி இவ்விட த்துக் காவலர் கடிபொனக் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தலிற் தனக்கு உண்டாகிய வருத்தத்தையும் பார்த்து: உம்மை, சிறப்பு. இதுவே மடன்மா கூறுதற்கு ஏதுவாயிற்று. “கல்லுரை யிகத்து புல்லுரைத் தாஅய்ப் - பயநீர்க் கேற்ற பசுங்கலம் போல - வுள்ளந் தாங்கா வெள்ள நீத்தி - யரிதபர் வுற்றனை கெஞ்சே யென்றும் - பெரிநா லம்மலின் பூசலுயர் கோட்டு - மகவுடை மந்தி போல - வகனுறத் தழீஇக் கேட்டுளர்ப் பெறினே.” “பனைத்தோட் குறுமகள் பாவை தைஇயும் - பஞ்சாய்ப்பள்ளஞ் சூழ்ந்து மற்றிவ- னுருந்தெழு வன முலை பொள்ளிபெற வெழுதிய - தொய்யில் காப்போ ரறிதலு மறி யார் - முறைபுடை யரசன் செங்கோல் வையத்-திபான்றற் கட

விய் யாங்கா வதுகொல் - பெரிதும் பேதை மாந்த - வளிதோ
தானேயிய் வழுக்க லுயே.”. “உணாத்திசிற் றேழியது புணாத்
தோ வன்றே- துருக்கம் கமழு மென்றே- மெப்ப வென்றி யிறீது
யவென்னுயிரே.” எனவரும்.

மடன்மாகுதும் இடனுமாகுண்டே = அச்சேட்படையான்
மடலேறுவனெனக் கூறும் இடனும் உண்டு, எ - று. கோக்கி
மடன்மா கூறுமென்க. உம். “விழுத்தலைப் பெண்ணி வினையன்
மாமடன் - மணியணி பெருத்தார் மாப்பிற் பூட்டி - வெள்ளென்
பணித்துபிற ளென்னத் தோன்றி - பொருதான் மருங்கிற் பெருகா
னீக்கித் - தெருவி வியலவுக் தருவது கொல்லோ - கலிங்கவி
தாசனடைப் பேதை - மெலித்தில னும்விடற் கமைந்த துதே”
இது செஞ்சொழி இனத்தல். “நானாக காறு நனைகுழலா னல்கத்
தன்- பூனாக நோவனவும் போகாது - பூனாக- மொன்றேன் திரண்
டாவ துண்டோ மடன்மாமே - வின்றேன் மறுகிடையே கோ
ந்த.” இது தோழிக்குக் கூறியது. இவை சாக்காடு குறித்தன.
“மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக் - குவிமுடி மெருக்கக் கண்ணி
யுஞ் சூரிப - மறுகி னுர்க்கவும் படுப - பிறிது மாகுப காமங்காழ்க்
கொளினே.” இதனுட் பிறிதுமாகுப என்றது வகைபாய்தலை.
இன்னென்றதனாற் தோழி பெரியோர்க்குத் தகாதென்றவழித்
தலைவன் மறுத்துக் கூறுவனவும் பிறவும் வேறுபட ஓருவனவும்
கொள்க. “நானே நல்லான்மை பண்டுடையே வின்றடை
யென் - காமுற்று றோறு மடல்.” எனவரும். இனி இடனுமென்ற
உம்மைவைப்பிரித்த நிறீது இருநான்கு இனவியும் மகிழ்ச்சியுந் கல
ங்கலும் கூறும் இடனும் உண்டு, உரைப்பினும் பெப்பினு முவப்
பினு யிரப்பினும் வகையினும் கூறும் இடனும் உண்டு, பகுதிக்க
ன்னும் மற்றையவழிக்கன்னும் கூறும் இடனும் உண்டு, மெய்யு
றக்கூறலும் பீழ்க்கூறலும் உண்டென முடிக்க. (கக)

க௦௩. பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று மெலியினு
மன்புற்று நகிது மவட்பெற்று மலியினு
மாற்றிடை யுலுதல் மவ்வனைக் கிபல்பே.

இதையும் இறந்துவிடிற்புழித் தலைவன் கூற்று நிகழுமாறு
கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பண்பிற் பெயர்ப்பினும் = தோழி தலைவிய
து இஃதம் முதலிய பண்புகறி அவ்வேட்கையை மீட்பினும் : உம்.
“குன்றக் குறவன் கா தன் மடமகன்-வண்டுபடு கூந்தற் றண்டகழைக்

கோடிச்சி - வணியணி முன்கை வாலெயிற் றரிவை - வினாய
எயினு மாரணம் கிளனே." இது இவியனெனப் பெயர்த்துழித்
தலைவர் கூறியது.

பரிவுற்று மெலியினும் = இருவகைக் குறிப்பிடத்தூக் தலைவி
யை எதிர்ப்படும் ஞான்றும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்றும் எதிர்ப்படாநி
ன்ற ஞான்றும் பலவாயவழி அவன் பரித்த உள்ளத்தனாய் மெலியி
னும் : உம். "ஆளு கோயோ டழிபடர் கலங்கிக் - காமக் கைமிகக்
கையறு துயரம் - காணவு கல்கை யாயிற் பாணர் - பரிசில் பெற்ற
விரியுள கன்மான் - கவிஞளம்பு பொருத கன்மிகைச் சிறுசெறி -
பிரவலர் மெலியா தேறும் பொறைய - னுணர் லுயர்வகை -
கொல்லிக் குடவயி - னகலிலைக் காத்ந னலங்குருகைப் பாய்த்து -
பறகைய யிகழ்த்த பக்க னிறுஅற் - நேனுடை கெடுவரைத் தெய்
வ மெழுதிய - வினாமான் பாவை யன்ளுள் - கொண்குழும் தள
ள னோகோ யானே." இது பகற்குறியிற் பரிவுற்றது. "ஓதமு
மொலியோ வின்றே யுகதபுத் - தாதுளர் காளந் தபவென் தன்
தே-மணன்மலி மூது ரகனெடுந் தெருவிந்-கைகச் சேவல் குரா
லோ டேறி - யாரிருஞ் சதக்கத் தஞ்சவரத் குழறு - மணக்கு
காக்கினரு மயக்கிரு னடுகாட் - பாவை யன்ன பலராய் வனப்
பித் - நடமென் பனைத்தோன் மடமிரு குறமகன் - சனக்களி
வனமுலை முயக்க லுள்ளி - மீன்கண் டஞ்சம் பொழுதும் - இன்
கன் டஞ்சென் யாதுகொ ளிவையே." இது இரவுக்குறியிற் பரி
வுற்றது. "மழைவர வறியா மஞ்சை யா லு-மடுக்க னல்லா ரகை
கடைக் கோடிச்சி - தானெம் மருளா னாயினும் - யான்ற லுள்
ஞபு மறத்தறி யேனே." எனவும், "கனித்தோறும் கன்னுண்டல்
வேட்டற்றற் காமம்-வெளிப்படுந் தோறு மினிது." எனவும்வரும்.
இன்னும் பரிவுற்றுமெலியினும் என்றதனானே புணர்ந்து நீங்குந்
தலைவன் ஆற்றாது கூறுவனவும், வறும் புணக் கண்டு கூறுவனவும்,
இறச்செறிப்பறிவுறுப்ப ஆற்றாதுய்க் கூறுவனவும், தோழி இந்
புணர்ச்சிக்கட் தன்னினைக்கொளிஇக் கூறுவனவும், இரவுக்குறிக்
கன் வருகின்றான் தலைவியை ஐயுற்றுப் பங்கதற்குக் கூறுவனவும்,
பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அமைக்க. "என்
து மினிய னாயினும் பிரித-லொன்று மின்னா ளன்றே டெஞ்சம்-
பனிமருத்த வினைக்கும் பருஉக்க னிளமுலைப் - படுசாந்து சிதைய
முயக்குஞ்-சிறுமுடிக்க காளவன் பெருமட மகனே." "கோடாப்
புகழ்மாரன் கூட லண்பாண - பாடா வடகிறுஞங் கானேன்
போர் - வாடாக் - கருங்கோல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொள்

லோ - மருக்குல்கொம் பன்னுன் மயிர்." "பெறுவ தியையா தா யினு முறவதொன் - துண்மென் வாழிய நெஞ்சே திண்டேர்க்- கைவன ரோரி கானந் திண்டி-பெறுவனி கமழு நெறிபடு கூத்தன்- மைஇ யீஇ ரோதி மாஅயோள்-வயினிறை பன்ன னட்பி னின்னோ- யிறமுறை யெனவொன் தின்னி - மறுமை புலகத்து மன்னுதல் பெறினே." "கோயு நெழிச்சியும் விடச்சிறந் தனவே - வேய் உட்பு புற்ற தோன் நீயே - யென்னுன் வருதியோ வெழினடைக் கொடிச்சி- முருகுபுணர்ந் தியன்ற வள்ளி போலநின் - னுருவுகண் ணேறிப்ப கோக்காற் றலனே - போகிய நாகப் போக்கருங் கவ லிச் - சிறகட் பன்றிப் பெருஞ்சின வொருத்தல் - சேறா டிறம்புற நீறோடு சிவண - வெள்வசிப் பகடைய மொய்த்தவென்ப வநீஇக்- கோனாய் கொண்ட கொள்ளை - கானவர் பெயர்ந்தார்தஞ் சிறு குடி யானே." "மயில்கொன் மடவாங்கொன் மாநீர்த் திரையுட்- பயில்வதோர் தெய்வங்கொல் கேளிர்- குயில்பயிலும் - கண்ணி யின ஞாமற் பூம்பொழி னோக்கிய- கண்ணின் வருத்துமென் னெஞ்சு." எனவரும்.

அன்பு உற்று நகிலும் = தோழி குறைமறுப்புழி அன்புதோ ன்ற நகிலும் : உம். "நயனின் மையிற் பவனிது வென்னுது-பூம்பொ றிப் பொலிந்த வழலுமி முகன்பைப் - பாம்புயி ரணங்கி யாக்கு மிங்கிது - தகாஅது வாழியோ குறமக ணகாஅ - துணைநி யு டையுமென் னுள்ளஞ் சாரற் - கொடுவிற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப் - பச்சுன் பெய்த பகழி போலச் - சேயரி பரந்த மா யிதழ் மழைக்க - னுறாஅ கோக்க முற்றவென் - பைத னெஞ்சு மூய்யு மாறே." இது அன்புற்று நக்குழித் தலைவன் கூறியது.

அவட் பெற்று மலியினும் = தோழி உடம்பாடுபெற்று மன ம் மகிழினும் : உம். "எமக்குநயந் தருளின யாயிற் பனைத்தோ- னோண்ணுத லரிவைபொடு மென்மெல வியலி - வந்திசின் வாழி யோ மடந்தை-தொண்டி யன்னநின் பண்புபல கொண்டே." இது அவட் பெற்று மலிந்த தலைவன் கூறியது. இன்னும் அவட் பெற்று மலியினும் என்றதற்கு இரட்டுறமொழிதலென்றதனாற் தலைவிப்ப ப்பகற்குறிவிலும் இரவுக்குறிவிலும் பெற்று மகிழினும் என்று பொருளுரைக்க. "நன்றே செய்த அதவி நன்றுதெரிந் - தியாமெ வன் செய்குவ நெஞ்சே காமர் - மெல்லியற் கொழுச்சி காப்பப்- பஞ்சுர னேனற் பார்த்தருங் கினியே." இது கினி புணத்தின்கட் பழகின்றதென்று தலைவியைக் காக்க ஏவியதனை அறிந்த தலை வன் அவனைப் பெற்றேமென மகிழ்ந்துகூறியது. "காணிற் குவ

கவிழ்ந்து நிலைஞக்கு - மாளிகை கண்ணெய்வே மென்று.”
 இது பதற்குறிக்கண் அவட்பெற்று மலிந்தது. “கூறுவன் கொல்
 லோ கூறலேய் கொல்லெனக் - கரந்த காமம் கைநிறுக் தல்லாது-
 யபந்து நாமமிட்ட நன்மொழி நம்பி - யகாநாள் யாமத்து விழு
 மிகழ கரந்து - கார்விரை கமழங் கூந்த றாவிரை - நன்னா லாகம்
 பொருத்தினள் வெற்பி - வினமறை சூழ்ந்த மடமயில் போல -
 வண்டு வறிப்படரத் தன்மலர் வேய்த்து - வில்வகுப் புற்ற நல்வா
 க்கு குடச்சு - லஞ்சலம் பொடுக்கி யஞ்சினள் வந்து - தஞ்சூர்
 யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோ - னான்ற கற்பிற் சான்ற பே
 ரிய - லம்மா வரிவையோ வல்ல டெனாது - தாய்ந்த நன்னாட்டை
 க்குடைச் சிலம்பிற் - கவிரம் பெரிய அருகெழு காலாது - னேர்ம
 லர் நிறைச்சகை புறையுஞ் - சூர்மகன் மாதோ வென்னுமென்
 னெஞ்சே.” எனவரும். “விண்ணகம் விளக்கல் வேண்டி நம்மிற்-
 பிரியினும் பிரியுமோ பெருந்தோட் கொடிச்சி - வானஞ் சூடிய
 நிலகம் போல - வோங்கிரு விசம்பினும் காண்மி - மீங்கும் காண்மி
 மிவள்கிற துதலே.” இதுவும் அது.

ஆற்றிடை உறுதலும் = தலைவன் செல்லும் தெறிக்கண்
 இடைபூறு தோன்றின இடத்தாம்: என்றது, தலைவியுந் தோழி
 யும் வருவழியருமை கூறியவழித் தலைவன்கூற்று நிகழ்மென்ற
 வாறு: உம். “குருதி வேட்கை யுருகெழு வயமான் - வலிமிசூ பீன்
 பின் மழகளிறு பார்க்கு - மரம்பயில் சோலை மலிபப் பூழியருருவ
 த்துருவி னுண்மேய லாரு - மாரி பெண்ணின் மலிதரு கீளிடை - நீசய
 ந்து வருத லெவனெனப் பலபுலக் - தழுதனை புறையு மம்மா வரி
 வை - பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப் - பூதம் புணர்
 த்த புதிதியல் பாவை - விரிகதி ரிளவெயிற் றேன்றி பன்னகின்-
 னாய்கல முள்ளி வரினெமக் - கேம மாரு மலைமுத லாதே.” எனத்
 தலைவி ஆற்றினதருமை கூறியதற்குத் தலைவன் கூறியது. இர
 ட்மொழிதலென்பதனான் ஆற்றிடைபுறுதற்கு வகையிடைவைத்
 தப் பிரிந்தான் ஆற்றிடை வருத்தமுற்றுக் கூறுவனவுக் கொள்க.
 அது போகின்றான் கூறுவனவும் மீண்டவன் பாங்கற்குக் கூறுவன
 வுமாம். “ஓம்புமதி வாழியோ வாடை பாம்பின் - றாக்குதோல்
 கடுக்குத் துவெள் னருவிக்க - கல்லுயர் ஈண்ணி யதுவே செல்லி-
 மகாபிண மாரு முன்றிற் - புல்வேய் குரம்பை நல்லோ ளூரோ.”
 “கவலை வேண்டிய வகல்வாய்ச் சிறுசூழி - கொன்றை பொன்னீ
 தாஅய்ச் செல்வர் - பொன்செய் பேழை மூய்திறக் தன்ன - காரொ
 திர் புறவினது வேயுயர்ந்தோர்க்கு - கீரோடு சொரிந்த மிச்சில்

யாவாக்கும் - வனாகே! எநியாச் சொன்றி - நினாகோற் குறுத்
தொடி தந்தை பூரே." எனவரும்.

அவ்வினைக்கு இயல்பே = அத்தோழியிற் கூட்டத்திடத்தத்
தலைவன்கூற்று நிகழ்வதாயிய இலக்கணமாம். எ-று. (௧௨)

௧௦௪. பாங்க விரித்தம் பன்னிரண் டென்ப.

இது மேற் பாங்கிமித்தம் கூறிய அதிகாரத்தானே பாங்க
விமித்தம் கூறுகின்றார். வாயில்பெட்டிணுமென்ற பாங்கவிமித்
தம் போலாது இது வேறுபடக்கூறலின் எய்தியது விசங்கிப் பிறி
துவிதி வகுத்தது; என்னை? பாங்கன் தலைவியை எதிர்ப்பட்டு வந்
து தலைவருக்கு உரைத்தலன்றிக் காணியரோடு கன்னியரை உலகிய
லாற் புணர்க்குமாறு புணர்க்குத் துணையேயாகலின். (இ-ள்.)
அகனைத்திணையும் அல்லாதவழிப் பாங்கன்கண்ணவாயிய் நிமித்தம்
பன்னிருபகுதியவாம். எ - று. என்வகை மணத்தினும் இடை
சின்ன புணர்க்கும் பார்ப்பான் இரவகைக் கோத்திரம் முதலியன
வுந் தானறிந்து இடைநின்று புணர்த்தல் வன்மை அவர்புணர்
தற்கு நிமித்தமாதலின் அவை அவன்கண்ணவெனப்படும். இவ
னைப் பிராசாபதியென்ப. நிமித்தமும் காரணமும் ஒன்று. கார
ணம் பன்னிரண்டெனவே காரியமும் பன்னிரண்டாம்: அவை
என்வகை மணனுமாதலின் அவற்றைக் கைக்கினை முதலிய ஏழு
தினைக்கும் இன்னவாறு உரியவென வகுக்கின்ற சூத்திரங்களாற்
பன்னிருபகுதியும் அடக்கக் கூறுப. அவ்வாற்றினே பிரமம் பிரா
சாபத்தியம் ஆகிடத் தெய்வம் எனவும், முல்லை ருறிஞ்சி பாங்கு
மருதம் செய்தல் எனவும், அசரம் இரங்கதம் பேய் எனவும்
பன்னிரண்டாம். பிரமம் முதலிய கைக்கிற்கும் பாங்கன் ஏதுவாக
லின் இவ்வாறு பிரமசரியம் காத்தானேனவும், இவன் இன்ன கோ
த்திரத்தான் ஆகலின் இவட்கு உரியனெனவும், இவனை இன்ன
வாற்றாற் கொடுக்கத் தகுமெனவும், இன்னோனை ஆசாரியனாகக்
கொண்டு வேண்டிசெய்து மற்றிக்கன்னியைக் கொடுக்கத் தகுமெ
னவுஞ் சொல்லிப் புணர்க்குமென்பது. இனி யாழோர் கூட்டத்
தன் ஐத்திணையுமாயிற் பாடலுட் பவின்ற வகையானே முதல்
கரு உரிப்பொருள் வகையறைபற்றி முறைசிறந்து வகுதலும் பெ
யர்கொளப் பெறுமையும் உடையவன்றே, அவ்வாறன்றி ஈண்டுக்
கொள்கின்ற யாழோர்கூட்டத்து ஐத்திணையுமாயின் அவ்வவகைத்
தியல்பானும் பிறபாடைவொழுக்கத்தானும் வேறுபட்ட வேறுபாடு
பற்றியுஞ் சுட்டிவொருவர்ப் பெயர்கொடுத்தும் வழங்குகின்ற

உலகியலான் எல்லாணாயும் இடைநின்று புணர்ப்பாருள்வழி அவ்
வவநியித்தங்கனும் வேறுவேறாக வரும் பாங்கன் நியித்தங்களை
புடைய எனப்பட்டன. இங்ஙனம் ஐந்திணைப்பகுதியும் பாங்கனியி
த்தமாக்கால் வேறுபடுமெனவே புலனெறிவழக்கிற்பட்ட இருவ
கைக் கைகோளும் போலா இவைபென்பதூஉம், அவ்வவநிலத்தின்
மக்கட்டுத் தக்க மன்றலும் வேறுகலின் அவர்க்கும் பாங்கர் உள
வென்பதூஉம், இவ்வாற்றான் என்வகைமனனும் உடனேதவே இ
வையும் ஒழித்த எழுவுகைமனனும்போல அகப்புறமெனப்படுமெ
ன்பதூஉம் கொள்க. இனி அசுரத்தன்மையானக் குரவர் இன்ன
வாறு கொடுப்பர் கீழுஞ் சேறியென்று ஒருவன் பாங்குபடக் கூற
லும், இவனை அவட்டுக் காட்டி இவன் இன்னனென்று ஒருவன்
இடைநின்று கூறலும் உண்மையின் அதுவும் பாங்கனியித்தமுடை
த்து. இராக்கதத்திற்கும் இத்தன்மையான் இன்னுழி இருந்தா
னென்று பாங்காவியூர் கூறக்கேட்டு ஒருவன் வலிதிற்பற்றிக் கோ
டலின் இதுவும் பாங்கனியித்தமுடைத்து. பேய்க்கும் பொருத்து
வது அநியாதான் இடைநின்று புணர்ப்பின் அதற்கும் அது நியி
த்தமாம். இப்பன்னிரண்டுத் தொன்மைபுக் தோலுமென்ற வனப்
பினுள் வருவன. (கஉ)

க0௫. முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே.

மேற் பன்னிரண்டெனப்பட்ட என்வகை மனத்தினுள் ஏழ
கை எழுதினையுள் இன்னதிணைப்பாற்படும் என்கின்றது. (இ-ள்).
முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே = இதற்கு முன் நின்ற
அசுரமும் இராக்கதமும் பைசாசமும் கைக்கிளையென்றற்குச் சிற
ந்திலவேனுங் கைக்கிளையெனச் சுட்டப்படும். பின்னர் நான்கும்
பெருந்திணை பெறுமே = பின்னர் நின்ற பிரமம் பிராசாபத்தியம்
ஆரிடக் தெய்வமென்னும் நான்கினையும் பெருந்திணை தனக்கு இய
ல்பாகவே பெறுமெனவுங் கூறப்படும். எ-று. மன்றல் எட்டு என்
றவரலாற்று முறைபாளே வாளாது பன்னிரண்டென்றார் என்பதே
பற்றி ஈன்றும் அம்முறைபாளே இடவகையான் முன்னைய மூன்
றும் பின்னர் நான்குமென்றார்; எனவே, இனிக் கூறும் யாழோர்
மேன ஐத்தம் ஒன்றாக அவ்விரண்டற்கும் இடையதெனப்படு
வதாயிற்று. விஸ்வேந்திரபாபினுங் கொல்லேறுதழீஇயாபினுங்
கொள்வவென்னும் உள்ளத்தனுவான் தலைவனேயாதலின் அதனை
முற்படப்பிறத்த அன்புமுறைபற்றி ஒருதலைக்காமமாயிய கைக்கிளை

மென்றார். இரங்கதம் வலிதின் மனஞ்செய்தலாதலின் அது
யும் அப்பாற்படும்; பேயும் அப்பாற்படும். இவை முன்னைய முன்
யங் கைக்கிளையாயவாறு. காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற்
கைக்கிளா சிறப்புடைத்தென்றற்குப் புல்லித்தோன்றுமெனக் கூறி
இதனை வாளாது குறிப்பென்றார்; ஆண்டுப் பிற்காலத்தன்றிக்
காட்டிக்கூட மனம் அதற்கென்மையின் ஈண்டு மனங் கூறும்வழிக்
கூறாது அகத்தினையியலுட் கூறினார். ஏறிய மடன்மா முதலிய
வற்றைப் பெருத்தினுக்குறிப்பெயளக் கூறி ஈண்டுப் பெருத்
தினா பெறுமெயென்றார், அவை சிறப்பில இவை சிறப்புடைய
மென்றற்கு. இங்கான்கும் ஒருதலிக்காமம்பற்றி நிகழாமையானும்
ஒருவனொருத்தியை எதிரீதீஇ அவருடம்பாட்டோடு புணர்
ச்சுப் கத்தருவமன்மையானும் அவற்றின் வேறாகிய பெருத்தினா
யாம். (கௌ)

கௌ. முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பி னீன்றிலம் பெறுமே.

இது அப்பன்விண்ணுள் இடையதாய் ஒழிந்த ஐந்தாம்
கூறகின்றது. (இ-ள்.) முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன =
மேன்கூறிய கடுவனாத்தினையுந் தமக்குமுதலாக அவற்றோடு பொ
ருத்திவரும் கத்தருவமார்க்கம் ஐந்தாம்: தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்
திலம் பெறுமே = கெடலருஞ் சிறப்பொடு பொருத்திய ஐவகை நில
ளும் பெறுதலின் அவை ஐத்தெனப்படும். எ-று. எனவே, முதற்
கத்தருவம் ஐத்தமேயன்றி அவற்றோடு பொருத்தமுடைய கத்த
ருவம் இவ்வைத்தமேன வேறுபடுத்தினார். இவை அப்பன்விண்
டனுட் கூறுகின்ற ஐந்தாம் முதலொடு புணர்ந்தவென்றே ஒழி
யாது பின்னும் யாழோர்மேன வென்றார் இவையுந் கத்தருவமே
என்றற்கு. இவையும் ஒருவன் ஒருத்தியெதிரீன்று உடம்படுத்
தலொப்புமையுடைய கெடலருஞ் சிறப்பெனவே முதல் கரு உரிப்
பொருளானுந் களவென்னுந் கைகோளானும் பாங்கி புணர்த்த
லின்மையானும் இலக்கணங் குறைப்பட்டதெனஞ் சுட்டியொரு
வர்ப் பெயர்கொள்ளப்பட்டிக் கற்பியலாகிய இவ்வாழ்க்கையும்
பெற்றவருதற் சிறப்புடைய இவையும் ஐந்திலம் பெறுதலேயன்றி
மென்றாலும். இது புலனெதியன்றி உலகியலாகலின் உலகிய
லாற் பாடுநிலளும் ஆண்டவாழ்வார்க்கு மன்றலும் உணதாகலிற்
பாடியுந் கூறினார். எனவே, ஐம்புலத்த வாழ்வார் மனமுஞ் செ
ய்புருட் பாடியக்கால் இழுக்கின்றென்றார். (கௌ)

கரு. இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய விடத்துங்
காணு வகையிற் பொழுதுநனி யிகப்பிணங்
தானகம் புகாஅன் பெயர்த லிண்மையிற்
காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கி
வேட்கையின் மயங்கிய கையறு பொழுதினும்
புகாஅக் காஃப் புக்கெதிர்ப் பட்டிழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்
வேளா னெதிரும் விருந்தின் கண்ணும்
வாளா னெதிரும் பிரிவி னுறு
நாணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்
வலாதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய
புணாதீர் கிளவி புல்லிய வெதிரும்
வலாவுடன் படுதலு மாங்கதன் புறத்துப்
புணாபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇக்
கிழவோண் மேன வென்மனார் புலவர்.

இது மேற் தலைவற்குரிய கிளவிகூறிப், பாங்குனிமித்தம்
அவன்கண் டிகழும் பகுதியுங் கூறி அம்முறையானே ஓர் அடிக்
குரிய கிளவி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இருவகைக்குறி பிழைப்பு
ஆகிய இடத்தும் = இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் பிழைத்தவிடத்
தும் உம். “முழவுமுத லகைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக் - கொழு”
மட விழைத்த சிறகோற் குடம்பைக் - கருங்கா லன்றிற் காமிர்
கடுஞ்சூல் - வயவுப்பெடை யகவும் பாணுட் கங்குள் - மன்றம்
பொழுமினமணி கெடுத்தேர் - வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிகைக்கு மரவமொடு - துவிதறத் தனவாற் றோழிபெ
ன் கண்ணே.” “கொன்னார் தஞ்சினும் பாந்துஞ் சலமே - பெம்”
மி லபல தேழி யும்பர் - மயிலடி யிலைய மாக்குர னெச்சி - யணி
மிகு மென்கொம் பூழ்த்த - மணிமருள் - பூவின் பாடுகணி கேட்
டே.” “ஏறிரக் கிருவிடை பிரவினிற் பதம்பெறான் - மாறினே
னெனக்கறி மனக்கொன்னுந் தானென்ப - கூடுதல் வேட்கை
யாற் குறிபார்த்துக் குரனெச்சிப் - பாடோர்க்குஞ் செவியோடு
பைதலென் னாளுக.” எனவரும். “இருள்வீ செய்த விதழகம் பொ
ருத்திக் கழுதுகண் படுக்கும் பாணுட் கங்கு - லெம்மிது முயவு
தி செத்தலை யன்றி - காணலஞ் சேர்ப்பன் போல நின்ற - செந்
நிச் சேவலும் பொய்த்தன்றோ குறியே.” இது தன்னுட்கையா

தெய்துறியினையி. “புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணே
போத - நுன்ப முழுவாய் துயிலப் பெறுதியா - லின்களவாய்
செய்தானி யெய்தும் களவினுள் - வன்கணர் கானல் வரக்கண் ட
றிதியோ.” எனவும் இவை குறிப்பிழைத்துழித் தன்வயிணரிமையும்
அவன்வயிற் பரத்தைமையும்படக் கூறியனவாம். குறிப்பிழைத்தலா
வது புனலொலிப்படுத்தலும் புள்ளெடுப்புதலும் முதலியன. குறி
யெனக் குறித்தவழி அவனானன்றி அவை வேறோர் காரணத்தான்
நிகழ்ந்துழி அதனைக் குறிப்பென நினைத்துசென்று அவை அவன்
குறியன்மையின் அகன்றுமாறுதலாம். பகற்குறிக்கு உதாரணம்
வந்துழிக்காண்.

கடனா வகையிற் பொழுது நனி இடப்பினும் = குறிவழிச்
செல்லுத் தலைவியி இற்றைஞான்திற் காண்டல் அரிதென்று
கையறுவதோராத்ரூற் பொழுது சேட்கழியினும்: என்றது, தாய்
துஞ்சாமை னாந்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவுவெளிப்படு
தல் காய்துஞ்சாமை போல்வனவற்றூற் தலைவன்குறியின்கண்
தலைவி வரப்பெறாமல் நீட்டித்தலாம். உம். “இரும்பிழி மகாஅ
ரில் வழுங்கன் முதுர் - விழவின் குயினுள் தஞ்சா தாரு - மல்ல
லாவண மறுகுடள் மடியின் - வல்லுணர் கடுஞ்சொ லன்னை
துஞ்சுண் - பிணிகொ ளருஞ்சிறை யன்னை தஞ்சிற் - துஞ்சாக்
கண்ணர் காவலர் கடுகுவ - நிலங்குவே லினையர் தஞ்சின் வைபெ
யிற்று - வலஞ்சரித் தேனைக் குளரி மருஞ - மரவவாய் ஞமலி கு
ளையாது மடியிற் - பகறுகு லுறழ் நிலவுகான்று விசம்பி - னாகல்
வாய் மண்டில நீன்றுவிரி யும்மே - திங்க ளகல்சேர்பு கணவிருண்
மடியி- னில்லெலி வல்கி வல்வாய்க் கூகை- கழுதுவழங் போமத்
தழிதசக் குழறும் - வளைகட் சேவல் வானாது மடியின் - மனைச்
செறி கோழி மாண்கு லியம்பு - மெல்லா மடித்த காலத் தொரு
நா - னில்லா கெஞ்சத் தவர்வா டலோ - பதனூல், அரிபெய் புட்டி
லார்ப்பப் பரிசிறத் - தாதி போகிய பாய்பரி கன்மா - கொச்சி வே
லித் தீத்த னுறத்தைக் - கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன - பன்முட்
டின்றூற் றேழிதங் களவே.” “கருங்கால் வேக்கை வீபுரு தறுக-
லிரும்புலிக் குருவியிற் றேன்றங் காட்டிடை - பெல்லி வருகர்
களவிற்கு - லுண் பல்லை செவ்வென் னிலவே.” “வாள்வரி
வேக்கை வழங்குஞ் சிறுநெறிபெய்- கேள்வரும் போழ்தி னெழாஅ
ல்வாழி வெண்டிங்கான் - கேள்வரும் போழ்தி னெழாதாய்க்
குறு அலிபரோ - கீன்கரி நாகத் தெயிறேவாழி வெண்டிங்கான்”
இதவும் அது.

தானகம் புகாஅன் பெயர்தலின்மையிற் காட்சி ஆசையிற்
கனம்புக்குக் கலங்கி வேட்கையின் மயங்கிய கையறு பொழுதி
னும் = அங்கனங் காணுவனகயிற் பொழுது நலியிகத்து தலைவி குறி
தப்பியக்காதுத் தலைவன் குறியிடம் புருந்தல்வது பெயராளென்
பது தான் கூறியுமாதலின் ஆண்டுப் புருந்தவன் தான் வந்து
நீக்கினமை அறிதற்கு ஓர் குறி செய்தன்றி வானாது பெயராள
ன்றே அக்குறியானும் காட்சிவிருப்பினுற் தலைவி பிறறைநூன்
று விடியலிற்சென்று ஆண்டைக் குறிகண்டு கலங்கி அவளை எதிர்
ப்படுதல் வேட்கையளவிச் செய்வதறியாது மயக்கத்தோடு கை
யறவு எய்தும்பொழுதின்கண்ணும் : தான் என்றது தலைவனே.
இரவுக்குறியினே அகமென்றார், இரவுக்குறி எயிலகத்தது என்ப
தனால். குறியிற்சென்று நீங்குவனெனவே காட்சி அவன்மேற்றன்
றிக் குறிமேற்றும். குறி மோதிரம் மாயை முத்தம் முதலியன
கோட்டினும் கொடியினும் இட்டுவைத்தனவாம்; இவை வருத்
தத்திற்கு ஏதுவாம். இது விடியல் நிகழுமென்றற்குப் பொழு
தென்றான்; எனவே காண்பன விடியலிற் காணுமென்றார். மயங்
கும் என்றதனாற் தோழியும் உடன்மயங்கும். அது “இக்காந்
தன் மென்முகமேல் வண்டன்றி திம்முகையிற் - கைக்காந்
தன் மெல்விசலாய் காணிதோ - புக்குச்-செறித்ததுபோற் றோன்
றுத் தொடுபொறி யாம்பன் - டறித்ததொன் றன்ன துணிந்து.”

புகாஅக் காலைப் புக்கு எதிர்ப்பட்டுழிப் பகாஅ விருத்தின் ப
கு திக்கண்ணும் = உண்டிக்காலத்துத் தலைவியில்லத்தத் தலைவன்
புக்கெதிர்ப்பட்டவழி நீக்கி நிறுத்தாத விருத்து ஏற்றுக்கொள்ளும்
பகுதிக்கண்ணும் : எனவே, மனையகம் புருதற்கு ஒவ்வாதயிக்க த
லைவன் புருந்தால் இஃதொன்றுடைத்தெனத் தோராது தாய் அவ
ளை விருத்தேற்று நீக்கி நிறுத்தற்பகுதியுந் தழீஇயின்வாறாயிற்று.
“புகாக்காலமாதலிற் பகாவிருத்தென்றான் ; விடியற்காலமாயிற்
தலைவன் புகாளெனவும் புகாக்காலத்துப் புக்கனூன்றியின் அவர்
விருத்தேற்றுக்கோடல் ஒருதலைபென்று புருமென்றுத் கொள்க.
தலைவி காட்சியாசையிற் கலங்கிய அறங்கேற்பத் தலைவற்கும் கா
ட்சியாசை கூறிற்று; அது “கடர்ந்தொடஇ கேளாய் தெருவினா
மாடு - மணற்சிறநில் காலிற் சிமதயா வடர்ச்சிய - கோதைபரி
ந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி - நோதக்க செய்புஞ் சிறபட்டி
மேலைநட - என்னையும் யானு மிருத்தேமா வில்லிசே - புண்ணுநீர்
வேட்டே னெனவந்தாற் கண்ணை-யட்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச்
சடரிழா-புண்ணுந் குட்டிவா டென்று னெனயானும்-தன்னா யறி

பாது சென்றேன்மற் றென்னை-வனமுன்கை பற்றி கலியத் தெரு
மந்திட-டவ்ஞ யிவஞெருவன் செப்ததுகா டென்றேனு-வன்னை
யலறிப் படந்தாத் தன்னையா - நுண்ணுநீர் விக்ஞெ னென்றேனு
வன்னையுந்-தன்னைப் புறம்பழிந்து நீவமற் றென்னைக்-கடைக்கண்
னூற் கொல்வான்போ னுக்கி டகைக்கூட்டஞ் - செய்தானக் கன்
மன் மகன்." இது புராக்காலத்துப் புக்காண விருத்தேற்றுக்
கொண்டமை இவ்ஞெருகாலத்துத் தலைவி தோழிக்குக் கூறிய
வாறு காண்க. "அன்னை வாழ்க பாலே தென்னீர் - நிரும்பகடல்
வேட்ட மெத்தை புக்கெனத் - தார்மணி தெடுத்தேர் நீயி யானு
மோ - சொல்லுக விருத்தினே னென்ற - மெல்லம் புலம்பின் த்
தக்கென் றேனே." இது தோழிகூற்றாமாம். ஒன்றிய தோழி
யென்றதனூற் தோழிகூற்று வத்துழிக் காண்க. "மண்ணிய செ
ன்ற வொண்ணுத லரிவை-புன்றரு பசுங்காப் தின்றதன் றப்பிற்-
கொன்பதிற் றென்பது களிற்றே டவணிதற - பொன்செய் பா
வை கொடுப்பவும் கொள்ளார் - பெண்கொலை புரிந்த கன்னன்
போல - வனாயா விரயத்துச் செலியரோ வன்னை - பொருகா ன
கைமுக விருத்தினன் வத்தெனப் - பகைமுக ஐரிற் றஞ்சலோ
யிலனே." இது புராக்காலத்துத் தலைமையிக்க தலைவன் புக்க
தற்கு விருத்தேலாது செவிவி இரவுத் தயிநாதனைத் தலைவி
முன்னுந் கூறியது.

வேளான் எதிரும் விருத்தின்கண்ணும் = அங்கனம் விருத்
தாதலேயன்றித் தலைவி வேளான்மைசெய்ய எதிர்கொள்ளக் கரு
துதல் காரணத்தாற் தோழி அவனை விருத்தேற்றுக் கோடற்கண்
னும்: என்றது, தலைவி அவற்கு உபகாரஞ்செய்யக் கருதி அத
னைக் குறிப்பாற் கூறத் தோழி அவனை விருத்தாய்த் தக்கென்னும்.
உம். "தான்வனை முகந்த கொள்வல பரதவர் - நுணங்குமண லா
ங்க னுணங்கப் பெய்மார் - பறிகொள் கொள்ளியர் மறுக அக்க-
மீனார் குருகின் கானலம் பெருத்துறை - பெல்லை தன்பொழிற்
சென்றேனச் சேலீஇ-யாதோ பூட்டயர் வேளயார் கோஒற்-செறி
தொடி திருத்திப் பாறமயிர் நீலிச்- செல்லினி மடத்தைநீன் றோ
ழியோடு மனயெனச் - சொல்லிய வளவைத் தான்பெரிது கலி
ழ்ந்து - தீங்கா யினனவ னாடெயிற் றங்காது - நொதுமலர் போ
லப் பிரியிற் கதுமெனப் - பிறிதொன் றுகது மஞ்சவ லதனூற்-
சேனின் உருவோய் போலப் பேனூப் - பெருங்கலி யாடனொஞ்
செருகுழித் தோன்றினர் - வல்லெதிர் கொண்டு மெல்லிதின் வினை
தித் - துறையுமா றன்று பொழுதே சுறவு - மோதமலி கடலின்

மாறு வினவே - பெல்லின்று தோன்றல் செல்லா தீமென-வெமர் குறை கூறத் தங்கி பேமுற - வினையும் புரவிபு மின்புற நீபு- மின்றுறை கல்விருத் தாகுத- சொல்லுதும் பெருமநீ கல்குதல் பெ- தினை.” இதனுட் தான்பெரிது கலுழ்த்து தீங்காயினனெனவே அக்குறிப்புத் தலைவன் போகாமல் தடுப்பக் கூறியதென்று உரைத்- து தோழி கூறினாள்.

வாளான் எதிரும் பிரிவினாலும் = வாளான்மை செய்தற்கு ஓத்த பிரிவு தோன்றியவழியும்; ஆண்டுத் தலைவிமேற்றுக் கிளவி மூவகைப்பிரிவினும் பகைவயிற்பிரிவை விதந்தோதி அதிகாரப் பட்டு வருகின்ற களவினுள் அவை நிகழப்பெறு இதுவாயின் வகை- விடைவைத்துப் பிரியவும்பெறும் அரசார்க்கு இன்றியமைபாத பிரிவாகலின் என்பது கருத்து. ஓதலுக் துதும் வகைவிடைவை- த்துப் பிரிவிற் குச் சிறந்திலவென்றாலும். இப்பிரிவு அரசார்க்கு உரி- த்தென்பது தானே சேறலும் என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறுதும். வாளான்மைக்கு ஏற்ற பிரிவெனவே முடிபுடை வேந்தராவலிற் பிரியும் அரசார்க்கன்னது இப்பிரிவென்க. சிறுபான்மை அவ்வேந்த- ர்கு உரித்து, “வெளிப்படா தானே” என்பதனுள் இப்பிரிவில்லை என்பராதலின். அது “பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்தின்- டேர் மிகையவர் - வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பூர் வினா- தோ- புகைபெனப் புதல்குழந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா-முகை- வென்ப னுதிபொரா முற்றிய கழிம்பனி.” இதனுட் பனியெதிர்- பருவம் குறிஞ்சியாகலிற் களவிற் பிரிந்தான் வாளானெ- திரும்- வென்றி தோழிக்குத் தலைவி கூறியவாறு. இது அவன்வயிற்- பரத்தமை கருதாதது.

நாணு கெஞ்ச அலைப்ப விடுத்தற்கண்ணும் = தலைவிக்கு இன்- றியமைபாத நானுத்தான் அவன் கெஞ்சின அலைத்தலின் அவன் அங்காணினைக் கைவிடுத்தற்கண்ணும்; அது உடன்போக்கினும் வகை- வுடையவும் வழியும் வேட்கை மீதார்த்த நான்தறந்துகாத்தல் போல்வன. “அளிதோ தானே நானே நம்மொடு - கனிநீ மேல்- தன்று மன்னே வினியே - வான்பூன் கரும்பி னெங்குமணற் சிறு- சிறை - தீம்புன நெரிதர வீத்துக் காங்குத் - தாங்கு மளவை- தாங்கிக் - காம நெரிதரக் கைநில் லாதே.” இது உடன்போக்கு- உலித்தழையின் நான்தறந்து கூறியது.

வகைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய புலாதீர் கிளவி புல்- லிய எதிரும் = வகைதல்விருப்பினுற் தோழி தலைவற்கு வகைவு

கடாய்க் கூறிய புனைநீர் னெவியைத் தலைவி பொருந்திநின்றே
 இயற்பழித்ததற்கு மறுத்தாள்போல் நிற்கும் எதிர்மறைமையும்:
 புனைநீர்வெளி தலைவனுயர்ப்பிற்கு ஏனாது இயற்பழித்து உரைக்
 க்ளெவி. அது, “பாடுகம் வாழிதோழி” என்னுஞ் குறுஞ்சிக்கலியுள்
 “நீலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்து - வானி விலங்கு மருவித்
 தே தானுற்ற - குள்பெனான் பொய்த்தான் மலை.” எனத்தோழி
 இயற்பழித்த வாய்பட்டான் உரைவுகடாவ ததனை உடம்பட்டுப்
 பழித்தற்கு உடம்படாதான் “பொய்த்தற் றூரியனே பொய்த்தற்
 றூரியனே - வஞ்சனேம் பென்றாநாப் பொய்த்தற் றூரியனே-
 குன்றக னன்னாடன் வாய்கமயிற் பொய்தோன்றிற் - நிற்களுட்
 மத்தோன்றி யற்று.” எனத் தலைவி இயற்பட மொழித்து எதிர்
 மறுத்தவாறு காண்க. “அருவி வேங்கைப் பெருவரை காடற்-
 றியானைவன் செய்கோ வென்றி யானது - கைகயென வனரோ
 ளுயி - மென்னு குகைகொ ளன்னுந் தீயே.” இதுவும் இயற்
 பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்பட மொழித்தது.

வரைவு உடன்படுதலும் = தலைவற்குத் தலைவி தமர்வரைவு உ-
 டம்பட்டதனைத் தலைவி விரும்புதலையும்: உம். “இதையமர் தன்னுள
 லி வேய்த்த பொதும்பிற் - றூயியுடைக் காக்த ளினவன் டிமிரு-
 மலையக காடனும் வத்தான்மற் றன்னை - யலைபு மலைபோயிற் நின்
 டு.” “ஒறுப்ப வோவலர் மறுப்பத் தெறலா - தமிய குறங்குங்
 கெளவை பின்னா-யினியது கேட்டிற் புறகலிவ் ளுளே.” “முனாஅ
 தியாண்டியுள் குருகின் கானலம்-பெருத்தோட்ட மன்ன ரார்ப்பிகை
 செருஉங் - குட்டுவன் மரீந்தை யன்னவெங் - குழைவிளங் காய்து
 தற் கிழவனு மவனே.” தமரான் ஒறுக்கப்பட்டு ஓவாராய்த் துய
 குறத்தல் ஓகாதென ஆற்றுவிக்குஞ் சொற்களான் மறுத்தனாப்
 படித்தேறாராய்த் தனித்து இருப்பார் உறக்கங் காரணமாக எழு
 த்த கௌவை கௌது வரைத்தெய்திய மாற்றங் கேட்டு இவ்வு
 றும் இன்புறுக என்பதாம்.

ஆக்கதன் புறத்துப் புரைபடவந்த மறுத்தலொடு தொ
 கைஇ = அவன் வரைவுவேண்டினவிடத்து அவ்வரைவு புறத்ததா
 யெவழித் தலைவி தன்னுயர்ப்பு உண்டாகத் தேன்றியது மறுத்த
 லோடே முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து: அதன்புறமெனவே
 அதற்கு அயலாயே சொதுமலர் வகையாயிற்று. தலைவி தன்ரு
 டிப்பிறப்புங் கற்பும் முதலிய உயர்ச்சிக்கு ஏற்ப அதனை மறு
 த்துத் தலைவன் வகையுமாறு நீகறெனத் தோழிக்குக் கூறுமெ
 ன்றற்குப் புரைபட வந்த மறுத்தலென்றார். “வாரி தெறிப்பட

இரும்புநீர் தாழ்த்த - கோரிப் புதல்வனமுதன னென்பவோ வோரும்
 புதுவ மலர்நாறு பெயமொன் பெயரால் - வதுவை யடர்வானாக்
 கண்டு விலக்கிமதிபறியா - வேழைபை பென்றகல கக்குவத் தியாய்நீ-
 தொழி யவனுழைச் சென்று ; சென்றியா னறிவேன் கூறுக மந்தி
 னிச் - சொல்லறியாப் பேதை மடவை மற்றெல்லா - கினக்கொருஉ
 மற்றென் றகல்; அகலீ இன்று கினக்கும் - வருதரக் காண்பா
 யனைத்தாகச் சொல்லிய - சொல்லும் விபன்கொளக் கூறு;
 தருமணற் குழப்பெய் தில்பூவ தூட்டி - பெருமைப் பெடையோ
 டெமரீந் கயரும் - பெருமண மெல்லாக் தனித்தே பொழிய - வரிம
 ணன் முன்றுவரைச் சிற்றில் புனைந்த - திருநத வாயத்தார் தம்முட்
 புணர்ந்த - பொருமணந் தானறியு மாயி னெனைத்துக் - தெருமால்
 கைவிட் டிருக்கோ யலர்ந்த - விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு - மரு
 தெறி யாயர் மகளிர்க் - கிருமணந் கூடுத வில்லியல் பன்றே.” என
 வரும். “மன்னர்முழியியலிழவு” என்பதமாம். இச்சூத்திரத்து
 உருபும் எச்சமுமாய்வற்றைக் கிழவோன்மேன என்பதனோடு முடி
 தது முற்றிற்குக் கிளவிபென ஒருபெயர் வெளிப்படுத்து முடிக்க.
 புல்லிய எதிரையும் உடன்படுத்தியும் மறுத்ததுடன் தொகுத்தது.

கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர் = தலைவியிடத்தன கிள
 விபென்று கூறுவர் புலவர்—எ-று. (உசு)

க0அ. காமத் திணையிற் கண்ணின்று வருஉ
 காணு மடனும் பென்மைய வாதலிற்
 குறிப்பினு மிடத்தினு மல்லது வேட்கை
 தெரிப்பட வாரா வவள்வயி னுன.

இஃது உள்ளப்புணர்ச்சிக்கு உரியவாறு மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்
 கண்ணும் கிசமுமென்ற காணும் மடனும் குறிப்பினும் இடத்தினும்
 வருமெனக் கூறுதலின் “அச்சமு காணும்” என்பதற்குப் புறன
 டையாயிற்று. இதனை ஈண்டுக் கூறினான், இடத்தின்கண்வரும்
 காணும் மடனும் தத்தன்மை திரிந்துவருமென்பதுஉம் அது கூற்
 றின்கண் வருமென்பதுஉம் கூற்று கிசமுமென்ற இய்விடத்தே
 கூறவேண்டுதலின். எனவே, இதுமுதலிய சூத்திரம் மூன்றாம் மு
 ன்னர்ந் தலைவிக்குக் கூற்றுகிசமுமென்றற்குக் கூற்றுகிசமுங்கால்
 காணும் மடனும் கிங்கிக் கூறும் என்று அக்கூற்றிற்கு இலக்கணங்
 கூறினவேயாயிற்று. (இ-ள்.) அவள்வயின் ஆன காணும் மடனும்
 பென்மைய ஆதலின் = தலைவியிடத்த உளவாகிய காணும் மட

ஐம் பென்மைப்பருவத்தே தோன்றுதலையுடையவாதலின் : காமத் திணையிற் கண்ணின்று குறிப்பினும் வருடம் = அப்பருவத்தே தோ ள்றிய காமவொழுக்கங் காரணமாக அவை கண்ணின்கணின்று கு றிப்பினும் வரும் : வேட்டை கொறிப்பட இடத்தினும் வருடம் = அன் றி வேட்டை தள்ளன்மை திரியாத வழிப்படுதலாலே கருமிகழ்ச்சி க்கொணும் வரும் : அல்லது வாரா = அவ்வீரிடத்திலுள்ளது அவை வாரா.—எ-று. இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் உரியவாகக் கூறும் பன்னிரண்டு மெய்ப்பாட்டானும் குறிப்பின்கண் காணும் மடனும் கிழ்த்தவாறுணர்க. “ஒருகெறிப் பட்டாய் கோரியன் முடியும் - கரும கிழ்ச்சி விடமென மொழிப.” என்றுஞ் செய்யுளியற் குத் திரத்தான் இடமென்றதனைக் கருமகிழ்ச்சி என்றுணர்க. அஃ தாயது இடத்தின்பாடும் பாங்கொடுதலானதுத் தோழியிற்புணர் டுமாம். இவற்றின்கண்ணும் காணும் மடனும் கிழுமென்றான், இ ன்ரத் தோழியிற்புணர்வின்கண்வரும் காணும் மடனும் தத்தன்மை திரித்துவருமென மேலிற் குத்திரத்தாம் கூறுகின்றான். (கஎ).

கருக. காமஞ் சொல்லா காட்ட மின்மையி னேமுற விரண்டு முளவென மொழிப.

இது கருமகிழ்ச்சிக்கண் வரும் காணும் மடனும் தத்தன்மை திரித்துருமென்கின்றது. (இ-ள்.) சொல்லாக் காமம் இன்மை யின் = கருமகிழ்ச்சியிடத்தாக் கூற்று கிழாத காமம் புலனெறிவ ழுக்கின்கணிண்மையின் : இரண்டும் ஏமுற காட்டம் உளவெனமொ ழிப = முற்கூறிய காணும் மடனும் தத்தன்மை திரித்துவாக்காட்டு தல் உளவென்று கூறுவர் புலவர்.—எ-று. என்றது, தோழியிற் கூட்டத்தத் தலைவி கூற்று கிழ்த்தவனென்பதுஉம் கிழுக்கால் காணும் மடனும் பெரும்பான்மை கெட்டு அக்கூற்று கிழுமென்ப துஉம் அங்ஙனங் கெடுதலையும் முத்துதற்கண் ஆகிரியர் காட்டுதல் உளவென்பதுஉம் கூறியவாறாயிற்று. “தேரே முற் றன்று கின்னி னும் பெரிதே - பேரோமுற் றுப்போல முன்னின்று விவக்ருவாய்” என்றாற்போல மயக்கம் உணர்த்திற்று. இனி காணும் மடனும் கெ ட்டகூற்றுத் தோழியை நோக்கிக் கூறுமென மேற்கூறுகின்றான்.

கக0. சொல்லெதிர் மொழித வருமைத் தாகவி னல்ல கூற்றுமொழி யவள்வயி னான.

இது காணும் மடனும் பெரும்பான்மை கிழாத கூற்றுத் தோழிக்குத் தலைவி கூறுமென்கின்றது. (இ-ள்.) எதிர் சொல் =

அங்ஙனம் நானும் மடனும் நீங்கிய சொல்லை : அவன் வயின் மொழி தல் அருமைத்து அல்ல ஆகலின் = தோழியிடத்துக்கூறுதல் அருமையுடைத்தல்லவாகையினாலே : கூற்றமொழி ஆன = குறிப்பான ன்றிக் கூற்றும் கூறும் மொழி தலைவிக்குப் பொருந்தின—எ.று. எதிர்தல் தன்றன்மை மாறுபடுதல். "ஒன்றிய தோழியொடு" என அசத்தினையிற் கூறுதலானுள் "தாயத்தி னடையா" எனப் பொருளியலிற் கூறுதலானும் அவன்வயின் நானும் மடனும் நீங்கிய சொல்லைக் கூறுதலும் பொருத்தமென்றான் : அவை முற்காட்டிய உதாரணங்களுட் "கூடுதல்வேட்கையாற் குறிபார்த்து" எனவும், "வன்முன்கை பற்றி கலியத் தெருமந்திட்டு" எனவும், "காமபெரி தாக் கைசில்லாதே" எனவும் கூறியவாற்றானும் மேற்கூறுகின்ற உதாரணங்களானும் நானும் மடனும் நீங்கிக் கூற்றுகழ்ந்தவாறு னாக. "குத்திரத் துப்பொரு ளின்றியும் * * * படுமே" என்பதனான் இவ்வினக்களம் பெறுதற்கு இம்முன்று குத்திரத்திற்கும் மாட் றெப்புப்படப் பொருள் கூறினும். இனிக் கூற்று நிகழ்கால் நானும் மடனும் பெண்மையவாதலிற் குறிப்பினும் இடத்தினு மன்றி வேட்கைநெறிப்பட வாடிவென்று பொருள்கூறிற் காட் டிய உதாரணங்கட்கு மாறுபாடாகலானுஞ் சான்றோர் செய்யுட்க னொல்லாம் குறிப்பும் இடனுமன்றிப் பெரும்பான்மை கூற்றாய் வருதலானும் ஆசிரியர் தலைவன்கூற்றுத் தலைவிகூற்றுத் தோழி கூற்றுஞ் செவிலிகூற்றுமெனக் கூற்றுஞ் சேர்த்து தாள்செய்த லானும் அது பொருளன்மையுணர்க. (கக)

ககக: மறைந்தவற் காண்ட றற்காட் றுறுத னிறைந்த காதலிற் சொல்லெதிர் மழுங்கல் வழிபாடு மறுத்தன் மறுத்தெதிர் கோடல் பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல் கைப்பட்டுக் கலங்கினு நானுமிக வரினு மிட்டுப்பிரி விரங்கினு மருமைசெய் தயர்ப்பினும் வந்தவழி யெள்ளினும் ஈட்டுயிர்த் தழுங்கினு னோந்துதொளி வொழிப்பினு மச்ச நீடினும் பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் பெற்றவழி மலியினும் வருந்தொழிற் கருமை வாயில் கூறினுங் கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காணு
*மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு
நினைத்தல் சான்ற வருமறை யுயிர்த்தலு

முயிராக் காலத் துயிர்த்தலு முயிர்செல
 வேற்றுவகைவு வரினது மாற்றுதற் கண்ணு
 நெறிபடு காட்டத்து நிகழ்த்தவை மறைப்பினும்
 பொறியின் யாத்த புனர்ச்சி கோக்கி
 யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை தெளிந்தோ
 ளருமை சான்ற காவிரண்டு வகையிற்
 பெருமை சான்ற வியல்பின் கண்ணும்
 பொய்தலை யடுத்த மடனின் கண்ணுங்
 கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்
 வெறியாட் டிடத்து வெருவின் கண்ணுங்
 குறியி னொப்புமை மருடற் கண்ணும்
 வகைவுதலை வரினுங் களவறி வுறினுங்
 தமர்த்தற் காத்த காரண மருங்கினுங்
 தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை
 வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள கோக்கித்
 தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறலும்
 வழுவின்று நிலைஇய வியற்படு பொருளினும்
 பொழுது மாறும் புரைவ தன்மையி
 னழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணுங்
 காமஞ் சிறப்பினு மவனளி சிறப்பினு
 மேமஞ் சான்ற வுலகைக் கண்ணுங்
 தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையு
 மன்னவு முளவே யோரிடத் தான.

இதனுட் தலைவிடற்ற கீழ்த்தமாறு கூறகின்றான் செல்
 கூற்றக்களுட் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்பட
 கீழ்த்தலும் பெறுமென்கின்றான். அவன்வயினெனவே தன்னென்
 றது தலைவியையாம், உரிமை, களவிலே கற்புக்கடம்பூண்டொ
 முகல்; எனவே, புலவியுள்ளத்தானாகவும் பெறுங் களவினெ
 ன்பது கருதிப் பரத்தையுமுள என்ருன்; ஊடலும் உணர்த்த
 லும் வெளிப்பட கீழோமையின் இவை புலவிப்போலி. பரத்தை,
 அபன்மை. அவன்சுட் பரத்தைமையின்றேனுங் காத்தன்மிகுதியான்
 அங்ஙனங் கருததல் பெண்டன்மை. உம்மை எதிர்மறைபாடுவின்
 இய்விராண்மீம் இவ்வாதலே பெரும்பான்மை. (இ-ள்.) மறைத்து

அவற் காண்டல் = தலைவன் புணர்ந்து நிற்கும்காற் தன்காதன்மிகு
தியால் அவன்மறைபுத்துணையும் நோக்கின்று அவ்வனம் மறை
ந்தவனைக் காண்டற்கண்ணுந் தோழிக்குக் கூற்றாற் கூறுதலுள :
உம், “கழிப்பூக் குற்றங் கான ஸந்தியும் - வண்டற் பரவை வரி
மண லயர்ந்த - மின்புறப் புணர்ந்து மிளிவரப் பணிந்துத் - தன்
றுயர் வெளிப்பட லுந்இ கந்துய - ரதியா மையி னயர்ந்த நெஞ்சு
மொழி - செல்லு மன்னோ மெல்லம் புலம்பன் - செல்வோன் பெ
யர்புறத் திரங்கி முன்னின்று - தகைதிய சென்றவெ னிறையி
னெஞ்சு - மெய்தின்று கொல்லோ தானே யெய்தியும் - காமஞ்
செப்ப னாணின்று கொல்லோ - வதுவ காண வருளுவ தேரோ-
குப்பை வெண்மணற் குவவுமிசை யானு - மெக்கர்த் தாழை மடல்
யயி னுனு - மாய்கொடிப் பாசமும்பு பரியலூர் பிழிபு - சிறகுடிப்
பரதவர் பெருங்கடன் மடுத்த-கடுஞ்செலத் கொடுத்தியில் போல-
நிவந்துபடு தோற்றமொ டுகத்துமா யும்மே.” அறிவாமையின்
அயர்ந்தநெஞ்சமொழி என்பது தன்வயினுரிமை ; இகத்துமாயும்
என்பது அவன்வயிற் பரத்தைமை.

தற்காட்டுறுதல் = தன்னை அவன் கானுவகை நானான் மறை
ந்து ஒழுக்கினுத் தன்பொ விவழிவினை அவற்குக் காட்டல் வேண்டு
தற்கண்ணும் : அது “இன்ன ளாயின னன்னுத லென்றவர்த்-
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே - கன்றுமன் வாழி தோழி
நம் படப்பை - லீர்வார் பைம்புதற் கலித்த - மாரிப் பீர்த்த லாசில
கொண்டே.” இன்னவளாயினளென்றது தற்காட்டுறுதல். செப்பு
நர்ப் பெறினேயென்பதனூற் கனவாயிற்று, கற்பிற்கு வாயில்கள்
செப்புவார் உளராதலின், இதற்கு இரண்டும் உள,

நிறைந்த காதலிற் சொல் எதிர் மழுக்கல் = தலைவி காதன்
மிகுதியாற் தலைவன் பரத்தைமைகைய எதிர்கூற நினைத்து கூற்றெ
ய்தாது குறைபடுதற்கண்ணும் : உம், “பிறைவனப் பிழைத் துத
லும் யாழநி - னிறைவரை நில்லா வனையு மறையா - துரலர் துற்
றுக் கெனவையு னாணிட் - லோபவர்க் குறையா வாயினு மிகாவே
ட்டெ - கடுஞ்சூல் வயவொடு கானசெய் தாது - கழனி பொழிந்த
கொலையப் பெடைக்கு - முடமுதிர் காரா கடன்மீ னெய்பு -
மெல்லம் புலம்பற் கண்டுநினை செல்லாக் - கரப்பவுங் காப்பவுங்
கைமிக் - குறைத்த தோழி புண்க னீரோ.” இது யாம் உறையாமா
யினுங் கன் உரைத்தன என்றலின் இரண்டும் கூறினாள்.

வழிபாடு மறுத்தல் = வருத்தமிருதியாற் தலைவனை வழிபடுதலை மறுத்துக் கூறுமிடத்தும்: உம். “என்ன ராபினு மினிநினைவொழிக - வன்ன வாச லுறையற் றோழியா - மின்ன மாகத் துறந்தோர் கட்பென-மாறா ருடுக்கை மனையுறை குறவ-ரதியா தறுத்த சிதியிழைச் சாத்தம் - வறனாற் றுர முருக்கிப் பையென - மரம்வறிதாகச் சொர்த்துக் காங்கெ - னறிவு முள்ளமு மவர்வயிற் சென்றென - வறிதா லிருளியென் பாக்கை யினியவர் - வரினு நோய் மருத் தல்லார் வாசா - தவனா ராகு காதல ரிவணம் - காமம் படரட வருத்திய - நோய்மலி வருத்தம் காணன்மா லொமோ.” “உன்னி னுன்னம் வேமே புள்ளா - திருப்பினெம் மளவைத் தன் றே வருத்தி - வானுறைய் உற்றே காமஞ் - சான்றோ ரல்லர் பா மரினு யோமோ.” எனவரும். “நீபுடம் படுதலின் பான்மர வந்து-குறியின் தன்னே குன்ற நாட - னின்தற யளவை சென்றைக்க சென்றி - கையுங் காது மோய்வன வொழுகத் - தீயுறு தளிரி னடுக்கி - பாது மில்லியான் செயற்குரி யதுவே.” இத்தோழி கூற்றே சென்றைக்கவென்றதனாற் தலைவி மறுத்தமை பெற்றும்.

மறுத்து எதிர்கோடல் = அங்கனம் வழிபாடு மறுத்த தலைவியே அவனை ஏற்றுக்கோடலை விரும்பியக்கண்ணும்: அது “கொனவ பஞ்சிற் காம மெய்க்கு - மென்ற விடினே புள்ளது காணே - பெருங்கனிது வாங்க முரிந்து நிலம்படர் - காணுடை யொசிய லற்றே-கண்டிசிற் றோழியவ ருண்டவே னானே.” இது காணேயுள்ளது கற்புப்போமென்றதலின் மறுத்தெதிர்கோடலாம்.

பழிதிர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல் = தன்கற்பிற்கு வரும் பழிதிர்ந்த தன்மைபாற் தன்கட் தோன்றிய மகிழ்ச்சியைச் சிறிதே தோழிக்குத் தோற்றுவித்தற்கண்ணும்: தலைவனாற் தோன்றிய கோபும் பசையும் முருகனாற் தீர்ந்ததென்று அவன் கேட்பிற் கற்பிற்குப் பழியாமாதலிற் பழிபென்றார். உம். “தணக்குடை செவ்வா புச்சிவி னிழிதருங்-கணங்கொ ளருவித் காங்கெழு நாட ன்-மணங்கமழ் வியன்மாப் பணங்கிப செல்ல-லிதுவென வறியான் மறுவரற் பொழுதிற் - படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை-கெடுவேட் பேணத் தணிசுவ ளிவனென - முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய்க் கூறக் - களனன் கிழைத்துக் கண்ணி சூடி - வளநகர் சிணம்பப் பாடிப் பலிகொலித் - தருவச் செந்தினை குருதியோடு துடய் - முருகாற்றுப் படுத்த ஐருகெழு கடுகா - ன்ர நாற வரு விடீத் ததைத்த - சாரற் பல்பு வண்டுபடச் சூடித் - கனிற்றினா

தெரிஇப் பார்வ லொதுக்கி - னெளித்தியங்கு மரபின் வயப்புளி
போல - ஈன்மனை நெடுகர்க் காவல ரதிராமம்- தன்னகை யுள்
ளத்து ஈன்னகை வாய்ப்ப - வின்னயிர் குழைப்ப முயங்குதொறு
மெய்ம்மலிந்து - ஈக்கனெ னல்லனெ பாளே பெய்த்த - நோய்
தனி காதுலர் வரவின் - டேதில் வேலற் குவந்தமை கண்டே.”
இதனுட் பழிநீர அவன் வந்து உயிர்தளிப்ப முயங்கி ஈக்கநிலை
யைத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியவாறு காண்க.

வைகப்பட்டிக் கலங்கினும் = தலைவிக்குறிப்பினன்றி எதிர்ப்
பட்ட தலைவன் ஒருவழி அவனை அகப்படுத்தவழிக் காட்சியிருப்
பினனாவிலும் அப்பொழுது அவன்கலங்கினும்; எனவே, காட்சி
யிருப்பின மீதுர்ந்து கலக்கம் புலப்பட்டது, தலைவன்வயிற் பர
த்தைமைகருதி. “கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்-
பொடியழற் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதைத் - தொடி
செறி யாப்பமை யரி” என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள் “அதனா லல்
லல் கனைத்தனன் றேழி” எனக் கைப்பட்டிக் கலங்கிய வருத்த
த்தைக் கனைத்தனனெனத் தலைவியுரைபெனத் தோழிக்கு உரைத்
தற்குக் கூறியவாறு காண்க. இவ்வுதாரணம் ஆண்டுக்காட்டு
தும். “உறுகழி மருங்கி னேதமொடு மலர்க்த” என்னும் பாட்டுத்
தலைவன் இதனைக் கூறியது.

நானு மிக வரினும் = தலைவனை எதிர்ப்பட்ட தலைவி தன்
பெருநாணுடைமை கூறித் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளாது நிற்பி
னும்; உம். “வினையாட் டாபமொடு வெண்மனை ஸமுத்தி - மற
ந்தனெக் துறந்த காழ்முனை யகைய - செய்பெய் தீம்பால் பெய்தி
னிது வளர்த்தது - தும்மினுஞ் சிறத்தது கைதை யாகுமென்-றன்
னை கூறினள் புன்னைபது சிறப்பே - யம்ம நாணுது தும்மொடு
கையே - விருத்திற் பாணர் விளரிசை கடுப்ப - வலம்புரி வான்
கோடு நாறு மிலங்கூரீத் - துறைகெழு கொண்கநீ ஈல்கி - னிறை
படு நீழல் பிறவுமா றுளவே.” இதனுள் அம்ம நாணுதுமெனப்
புதிதவந்ததோர் நாணுமிருதி போன்ற மறத்துகாத்தலிற் தன்
வயிற்றிரிகமையும் அவன்வயிற்பரத்தைமையும் கூறினாள்.

இட்டுப் பிரிவு இரங்கினும் = சேனிடையின்றி இட்டிதா கப்
பிரிந்துழித் தலைவி இரங்கினும்; கற்பினுட் சொல்லாத பிரிதலை
யும் இட்டுப்பிரிவென்ப, களவுபோல நிகழ்பொருள் உணர்த்திப்பிரி
தலருமையின். உம். “பாளே யின்டை யேனே பென்னலனே-
பாளே நோயொடு காண லுந்தே - துறைவன் தம்மு ராளே - மறை

யல ராதி மன்றத் தலிதே.” தம்முரானென்றலின் ஒதன்முதலிய பிரிவின்றி அணித்தாயவழிப் பிரிந்தானென அவ்விரண்டும் பயப் பக் கூறியவாறு காண்க. “நெடுவென் காக்கைச் செய்வாய்ப் பெருத்தோட் - டெறிதினாத் துயலை நீம்புற நனைப்பப் - பனி புலக் அறையும் பல்பூங் காணல் - விரிநீர்ச் சேர்ப்ப னீப்பி னொரு கம் - மின்னியி ரல்லது பிறிதோன் - நெவனோ தோழி நாயிழப் பதுவே.” இதுவும் அது. இவை களவினுட் புலவிப்போலியாம்.

அருமை செய்து அயர்ப்பினும் = முற்கூறிய இட்டுப்பிரிவே யன்றித் தலைவன் தன்னை அரியனாகச் செய்துகொண்டு தம்மை மறப்பினும்; அது தன்டாநிரத்தலை முனிந்த மந்தையவழித் தலை வன் தானும் அரியனாய் மறந்தான் போன்று காட்டினும் அவ்விரண் டின் கூறுதலாம். உம். “நீமை கண்டோர் திறத்தும் பெரியோர்- தாமதித் துணர்க் கென்ப மாதோ - வழுவுப் பிண்ட நாப்ப னே முந்-நிருவெறி நீன்ற வேற்றலைக் கொழுமுனை - சூன்முதிர் மடப் பிடி காண்மெய லாரு - மலிகெழு நாடன் கேண்மை பாலின் - மா ச்சினை துறந்த கோண்முதிர் பெரும் பழம் - விடரன் விழ்த்தக் கா ங்குந் தொடர்பதச் - சேணுஞ் சென்றுக்கன்றே யறியா - தேக லக்கத் திருண்முகை விருத்த - குறிஞ்சி கல்லூர்ப் பெண்டி - நின் னுமோவா னென்றிதத் தலவே.” தீங்குசெய்தானாயும் பொறுக்கிற் பார் கம்மைத் துறத்தலின் நாம் அரியமாயிவது பற்றித் தாரும் அரியராயினுப்போதுமென அவ்விரண்டின் கூறினான். “செய்தற் படுவி னிறைகழித் தன்சேர்ப்பன் - கைதைகுழ் காளலிற் கண்ட காட் போலானாற் - செய்த குறியும்பொய் யாவினவாற் சேயிழா- பையகோ லான்றார் தொடர்பு.” இதுவும் அது.

வந்தவழி என்னினும் = பெரிதாயே இடைவீட்டினுள் அரிதா கத் தலைவன் வந்தனானும் பெறுதனான்தைத் தன்பயிக்குதியாற் பேற்றதனையும் களவுபோன்று கொண்டு இகழ்ந்திருப்பினும்; உம். “மாண்டி யன்ன கவட்டினை யடம்பின் - றார்மணி யன்ன வொண் டூக் கொழுதி - யொண்டொடி மகளிர் வண்ட லயரும் - புள்ளி மிழ் பெருக்கடற் சேர்ப்பின் - புள்ளேன் றோழி படியொன் கண் ணே.” “வாராக்காற் தஞ்சா வரிற்றஞ்சா வாயிகட-யாரகு ருந் தன கண்.” “இன்க னுடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும் - புன்க னுடைத்தாற் புணர்வு.” வரிற் தஞ்சாவெனவும் புன்கனுடைத்- தேனவும் வரவும் பிரிவும் அஞ்சி இரண்டும் நீகழக்கூறினான். இது முன்னினைப் புறமோழி. “கண்டிரன் முத்தம் பயக்கு மிருமுந்

கீர்ப் - பண்டங்கொ ணுவாய் வழங்குத் துறைவனை - டுண்டாகக்
காணுட் கண்டே னெனத்தெளிந்தே - னின்ற வுணர்விலா தேன்.”
இது முன்பு இன்பத் தருவனென உணர்ந்துகின்ற உணர்வு
காண்டிலாத யான் புணர்ச்சிவருத்தத் தருமென்று தெளிந்தே
னென்றானென்க.

விட்டு உயிர்த்த அழுங்கெனம் = காந்த மறையினைத் தலைவி
தமர்க்கு உரைத்தற்குத் தோழிக்கு வாய்விட்டுக்கூறி அக்கூறியத
னையே தமர்க்கேட்பக்கூறுது தவிரினும் : உயிர்த்தல், கூறுதல். உம்.
“வலந்த வள்ளி மாளேங்கு சாரத் - கிளர்ந்த வேங்கைச் சேனெ
னம் பொங்கர்ப் - பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய மகனி - ரின்னா
வியை யூசல் பயிற்றவி - னேக லெக்கத் திருணைச் சிலம்பி -
னுகொன் வயப்புலி யாருமரி தெனத்த - மலைகெழு சிறார் சில
ம்பக் கல்லெனச் - சிலையுடை யிடத்தர் பெயர்தரு நாட - னெஞ்சா
வியன்மார் புடைத்தென வள்ளைக் - கறிவிப் பேங்கொ வறிவி
பேய் கொல்லென - விருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி யொருபாற் - சேர்ந்
தன்று வாழி தோழி யாக்கை - யின்னுயிர் சழிவ நாயினு சின்மக -
ளாய்மல ருண்கட் பசை - னாம நோயெனச் செப்பா தீமே.”
இது சிறைப்புறம்.

தொந்து தெளிவு ஒழிப்பினும் = வகைவு கீட்டித்தந்தனை
வன் குருற்றயழி அதற்கு தொந்து தெளிவிடை விலங்கினும் :
உம். “மன்றத்துறகற் கருங்கண் முகவுகருங் - ருன்றக நாடன்
தெளித்த தென்கினை - கன்றென்று தேறித் தெளிந்தேன் நனை
யழி - பென்றமற் றென்று மனைத்த.” எனவரும். “எம்மனங்கி
னவே” என்பது தலைவிகுறக் கேட்டுத் தோழி கூறியது. அது
வும் இதனாகொன்க.

அச்சம் கீழினும் = தெய்வம் அச்சுருறவிற்கு அவனை வரு
த்தமென்றத் தந்தை தன்னைவர் அறிவின்றாரோவென்றதும் கூட்
டமுண்ணை உணர்ந்த தோழிக்கும் உண்மை கூறுதற்கும் அஞ்சிய
அச்சம் கீட்டிப்பினும் : உம். “மன்ற மரா அத்த பேஎழுதிர் கடவுள் -
கொடியோர்த் தெறுஉ மென்ப யாவதும் - கொடிய ரல்லொன்
ருன்றகெழு நாடர் - பசைஇப் பசந்தன்று ததலே - குெகிழி
குெகிழ்த்தன்று தடமென் றோனே.” “மென்றினை மேய்த்த சிறு
கட் பன்றி - வன்க லெக்கத்தத் தஞ்ச நாட - னென்றை யறித
லஞ்சிர்கொ - லதுவே தெய்ய வாரா மையே.” “புனைவிழை நோ
க்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்த்த - மணிவரி தைஇயு மில்வந்து

வணங்கியு - கீணையு வஞ்சுதுமிந் கொடுத்தகை திறத்திலு - கீணைய
கொன் றெடுத்தோதற் கணையையோ கீயென - வினவுதி யாயின்
வினங்கியாய் கேனிணி; செவ்விரல் பெய்ப்பூ * * * உணர்த்ததை ;
ஒலங்கியாய் புலொல்லேம் பெய்தா வவன் கண்டு - செங்கய ம
லர்வாங்கி செறித்துத்தக் தணைத்தற்கோ - விடுத்தவர் விரகின்றி
யெடுத்தொற் பெய்யோடக் - கடித்தது உயிரையாய்க் கழறிப
வந்ததை; வரிதேற்றாய் கீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித் -
தெரிவேய்த்தோட் கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தணைத்தற்
கோ - புரியும் மாயத்தார் பொய்யாக வெடுத்தொ - லுர்த்
தென வுணராய்க் புலமந்தாய் போன்றதை; எனவாங்கு, அரி
தினி யாயிழா யதுதேற்றல் புரிபொருள் - கன்றுதம் யதுவையு
ணமர்செய்வ தின்றிங்கே - தானபக் திருத்திவ் ஓராயி செவன்
கொலோ - காஞ்செயற் பால தினி." எனவரும்.

பிரித்தவழிக் கலங்கினும் = களவு அலராகாமல் யான் பிரித்து
ழித் தலைவி கலங்குவனென்று அஞ்சித் தலைவன் பிரியாது உறை
தலிற் பிரிவைக் கருதப்பெறாத தலைவி அவ்வாறன்றிப் பிரித்துழிக்
கலங்கினும்: உம். "மின்னுச்செய் கருவிப் பெயன்மழை தூங்க -
விசம்பா டன்ன பறைகிவக் தாங்குப் - பொலம்படைப் பொலிந்த
வொண்டே ரோதிக் - கலங்குகடற் துவலை யாழி கணைப்ப - வினிச்
சென்றனனே யிமெனந் சேர்ப்பன் - யாங்கறிந் தன்றுகொ ரு
ழிபென் - நெங்கமழ் திருத்த னாகும் பசப்பே." "குறுகினைக்
குரவின் நொனை நறுவி - வண்டிதரு காற்றம் வளிகலந் தியக் -
கண்டனி பெறுவத் கவின்பெறு காலை - பெய்வனை குவிழித்
தோர்க் கல்ல னுநீஇயர் - சென்ற செஞ்சஞ் செய்வினைக் கசா
வா - வொருங்குவா னசைபொடு வஞ்சுதுய் கொல்லோ - வருளா
ஞதவி னிழிந்திவன் வந்து - தொன்னல னிழந்தவென் பொன்
னிற கோக்கி - யெதி லாட்டி யிலனெனப் - போயின்று கொல்
லோ கோத்தலை மணத்தே." "வருவது கொல்லோ தானே வாரா -
தவனுறை மேவலி னமைவது கொல்லோ - புனவர்கொ ளனியிற்
கலவ மஞ்ஞை - யிருவி யிருத்த குருவி வெருவுறப் - பந்தாடு மக
னிரிற் பட்டருங் - குன்றகெழு காட்டுநெடு சென்றவென் னெஞ்
சே." "பொரிப்புறப் புல்லிச் சிணையின்ற புன்னை - வரிப்புற
வார்மணன்மே லேறித் - தெரிப்புறத் - தாழ்கடற் தன்சேர்ப்பன்
லாகல கங்குமே - லாழியாத் காணுமோ யாம்." எனவரும்.

பெற்றவழி மலியினும் = தலைவி இடைவிடின்றித் தலைவனை
எதிர்ப்படப் பெற்றாளுன்று புதுவது மலியினும்: வரைவு நீட்டித்த

காலத்துப் பெற்றவழிமலிவை வெளிப்படக் கூறதலும் வரைவு
நீட்டியாதவழிப் பெற்றவழிமலிவை வெளிப்படுத்தாமைமும் உண
ர்க. உம். “இன்னிசை யுருமொடு கன்னதுளி தலைஇ - மன்று
யிர் மடித்த பானாட் கங்குற் - காடுதொடு வட்டத்து விளீவிடம்
பெருது - வரிபதட் பரித்த சேக்கைத் தெரியிழைத் - தேனாறு
கதுப்பிற் கொடிச்சிபர் தக்கை - கூதிரிற் செறியுங் குன்ற காட -
வணைத்துவா வினமுலை குழைங்கப் புல்லுஉ - வினங்குதொடி
முன்கை வணைத்துமுறஞ் சுற்ற - நின்மார் படைதலி னினிதா
கின்றே - தம்மில் புலம்பா னுள்ளுதொறு நலியு - தன்வா
லசைஇய பண்பில் வாடை - பதம்பெறு கல்லா டெம்பார்த்து
நீடிய - மலைமா மொசிய வொற்றிப் - பலர்மடி கங்கு னெடுப்புற
கீழையே.” முயக்கம் இனிதென மெழ்த்து கூறுவான் தம்மில் புல
ம்பால் வாடைக்கு வகுந்தினெமென்றலின் இரண்டிங் கூறினான்.
“அம்ம வாழி தோழி கலமிக - கல்ல வாயின வளியமென் றோன்
கன் - மல்ல லிருங்கழி மலகும் - மெல்லம் புலம்பன் வந்த வாரே.”
“அம்ம வாழி தோழி பன்மா - னுண்மன லடைகனா நம்மோ
டாடிய - தண்ணக் துறைவன் மரிஇ - யன்னை யருங்கடி வந்து
நின் றோனே.” எனவரும். இவை தோழிக்குக் கூறிபன. பெ
ற்றவழி மலிவினுமெனப் பெறுபொருள் இன்னதெனவும் இன்னா
க்குக் கூறுவதெனவும் வரைபாது கூறவே பிறப்பெற்று வலிந்து
பிறர்க்குக் கூறுவனவும் சொன்க. “அம்ம வாழி தோழி யன்
னை - ருயர்நில யுலகமுஞ் சிறிதா லவார்மலை - மாலைப் பெய்த
மணங்கம முந்தியொடு - காலை வந்த முழுமுதற் காத்தன் - மெல்
லீரல் குழைய ருயங்கு - மில்துய்த்து நடுங்குங் கடியா தோட்
கே.” இது பெற்றவழி மெழ்த்து தோழிக்கு உரைத்தது. இத
ற்கும் இரண்டிங் கூறினான்.

வரும் தோழிற்கு அருமை வாயில் கூறினும் = தலைவன்.
இடைவிடாது வருதற்கு ஆண்டு நிகழும் ஏதம் பலவாற்றினும்
உளதாம் அருமைபை வாயிலாகிய தோழி கூறினான் தலைவி
க்குக் கூற்று நிகழ்தலுள் : அது “என்னென் றன்றே யாமஞ் சொல்
லயி - தினிதடங் கினரோ மாக்கன் முனிவின்று - எனத்தலை
புலகமுந் தஞ்ச - மோர்பான் மன்ற தஞ்சா தேனே.” இது
னுட் பொழுது சென்றதில்லைபென்றும் மாக்கன் இன்ன
துயின்றிலவொன்றும் அருமைபை வாயில் கூறிப்பவழித் தலைவி யா
மமுந் என்னென்றும் மாக்கனாக் துயின்றும் வந்திலவொன வருந்திக்
கூறிப்பவாறு காண்க. நாம் ஏவிய தொழில் ஏற்றுக்கொண்டு

வருவின்றவன் ஓர் காரணத்தானன்றி வாராதொழியுமோவென்று தலைவி கொள்ளுமாறு கூறுமென்றற்குத் தொழிலென்றார்.

கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையும் = தலைவற்குக் குறை நேர்த்து வாயிலாகிக் குறைபைப்பக் கூறியவழியும் பிதவழியுக் தொழிகூற்றினைத் தலைவி ஏற்றுக் கொள்ளாத காலத்துக்கண்ணும் : வாயில், தொழி. உம். "தெருவின்கட், காரண மின்றிக் கவங்கு வாக் கண்டி - வாரண வாகிப் பதம்பெயர வேதில - கீகின்மேற் கொள்வ தெவன்." எனத் தொழிகூற்றினை மறுத்தது. "தோளே தொடிவெய்தித் தனவே கண்ணே - வாரீர் கடிவின் வடிவழித் தனவே - துதலும் பசில பாயின்று திதலைச் - சின்பொறி யணித்த பங்கா முல்ருன் - மணியே னாம்பான் மாயோட் கென்று - வெவ் வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வை தூற்ற - காழுறு தயாஞ் செய்யில னென்னும் - காழுறு தொழி காதலங் கிளவி - விரும்புசெய் கொல்லன் வெய்யுடைத் தெளித்த - தோய்மடற் கின்னீர் போல - கோய்மலி நெஞ்சிற் கேமமாஞ் சிறிதே." இது தொழிகூற்றினை நன்குமதி யாது கூறினார். .

மனைப்பட்டிக் கலங்கிச் சிதைத்தவழித் தொழிக்கு கீனைத் தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தலும் = காப்புமிருதிக்கண் மனைபக ப்பட்டிக் கலங்கி உணர்வு அழித்தவழித் தலைவி ஆராய்ச்சியுடைத் தாயிய அருமறையினைத் தொழிக்குக் கூறுதலும் உள. உம். "கேளாயல்லை தொழி யல்கல் - வேணவா ளலிய வெய்ய வுயிரா - வேமான் பிணையின் வருக்தினெ னாகத் - தயர்மருங் கறித்தான் போல வன்னை - தஞ்சா யோவென் குறுமக னென்றலிற் - சொல் வெளிப் படாமை மெல்லவெ னெஞ்சிற் - படுமறை பொழித்த பாறை மருங்கிற் - சொல்வா யுற்ற தளயிற் பாலவற் - காண்கெழு நாடற் படர்த்தோர்க்குக் - கண்ணும் படுமோ வென்றிசின் யா னே." இதனுட் தஞ்சாயோவெனத் தாய் கூறியவழி மனைப் பட்டிக் கலங்கியவாறும் படர்த்தோர்க்கென மறைபுயிர்த்தவாறும் கண்படாக் கொமை செய்தானெனப் பாத்தைமை கூறியவாறும் காண்க. "பொழுது மெல்லின்று பெயலு மோவாது - கழுது தண் பணிப்ப வீச மதன்றலைப் - புலிப்பற் றுலிப் புதல்வர்ப் புல்லி - யன்ரு பென்னு மன்னையு மன்னோ - வென்மலைத் தனன்கொ ழுனே தன்மலை - யாந் நாறு மார்பினன் - மாநி யானையின் வந்து கிள் றனனே." "பலவிந் பழம்பெற்ற பைங்கட் கடுவ - னிவென் றினைபயிரு மெக்கெழுந் வெற்பன் - புலவுக்கொ ழுழி புணர்

யறித் தன்னை - செலவுங் கடித்தான் புனத்து." இவையும் அது இன்னும் மனைப்பட்டிக் கலங்கியென்றதனும் காப்புச்சிறையிடுக்கையறுகிளவிக்குங் கொள்க. "சிறுவெள்ளாய் குருகே சிறுவெள்ளாய் குருகே - துறைபோ கறுவைத் தாமடி யன்ன - சிறத்தினார் தூவிச் சிறுவெள்ளாய் குருகே - பெய்மூர் வந்தே மொண்டிறைத் துழைஇச் - சினைக்கெளிற் றூர்கையை யவருர்ப் பெயர்நி - யனைய வன்பினையோ பெருமற வியைபோ - வாங்கட் டம்புன லீங்கட் பரக்கும் - கழனி கல்லூர் மகிழ்கற்கென் - னிறைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே." "கூர்வாய்ச் சிறகுருகே ஞன்மீர் குட்டிடத்த - வார லினாகருதி நின்றது நிற்கியா - னேரினார்ப் புண்ணைக்கீழ்க் கொண்கன் வருமெனப் - பேருண்க னீர்மல்க நின்றாண்மற் றென் னுபோ." "ஒன்மேலி ஈராய்கின் சேவலு நீயுமாய் - வந்தே பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற் - பெண்டே வந்தே மென லுரைத்துக் காதலரைக் - கண்டிற் கழறியக்காற் கானல் கடிப் போ." இவை காப்புச்சிறையிடுக்கையறுகிளவி.

உயிராக் காலத்து உயிர்த்தனும் = தலைவனோடு தன்றிறத்த ஒருவரும் ஒன்று உணாயாதவழித் தனதாற்றாமையாற் தன்னோ டும் அவனோடும் பட்டன சிலமாற்றற் தலைவிதானே கூறுதலும் உள: தோழி மறைவெளிப்படுத்துக் கோடற்கு வானது இருந் துழித் தலைவன் தன்மேற் தவறிழைத்தவழி இரண்டும்பட்ட - கேட் போரின்றியுங் கூறுதலாம். உம். "உறைபதி யன்றித் துறைநெழு சிறகுடிக் - கானலஞ் சேர்ப்பன் கொடுமை பேற்றி - யானுத் தய ரமொடு வருத்திப் பானுட் - டஞ்சா துறைஞரொ டொவாத் - தயிற் கன் மாக்கனொடு செட்டிரா லுடைத்தே." "தழையணி யங்கு ழுங்கல் செல்லா - துழைசிறு துகப்பிற் செவ்வ மாச - வம்மெல் லாக கிழைய வீங்கிய - கொம்மை வருமுலை செப்புட் னெதிரின - யாங்கா குவன்கொல் பூங்குழை பென்னு - மவல டெஞ்சமொ டி சாவாக் - கவலை மாக்கட்டிப் பேதை யூரே." எனவரும். உயி ராதான் தோழியாயினுள்; அவன் தலைவிகூறுவன கேட்டற்குப் பொய்த்துயில்கொள்ளும். உயிர்த்தலுமெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனும் தோழிக்குக் கூறுவனவுங் கொள்க. "பேனுப பே னுர் பெரியோ னென்பது - ஈரூத தக்கன்றது கானும் சாலே - புயிரோ ரன்ன செயிர்நிர் டப்பி - னினக்கியான் மறைத்தல் பாவது மிகப்பெரி - தழிதக் கன்றூற் றுனே கொண்கன் - யான் யா யஞ்சவ லெனினுந் தானே - பிரிதல் குழான் மன்னே யினி யே - ஈன லாய மறியினு மாறு - தலர்வ தன்றகொ லென்னு

மாணா - புலவது கொல்லவர் நட்பென - வஞ்சக சூழியென்
னெஞ்சத் தானே." எனவரும்.

உயிர்செல் வேற்று வலைய வரின் அது மாற்றுதற்கண்
னும் = இறந்துபாடு பயக்குமாற்றும் தன்றிறத்து சொதுமலர்
வலையக் கருதியஞான்று அதனை மாற்றுதற்கண்ணும்: உம்.
"அன்னை வாழிவென் டன்னை புன்னை - பொன்னிறம் விரியும் பூக்
கெழு துறைவனை - பென்னை பென்றும் யாமே யிவ்வூர் - பிறிதொன்
ருகக் கூறு - மாங்கு மாக்குமோ வாழிய பாலை." "பலவிற் சேர்ந்த
பழநி னினக்கலை - சிவையிற் காணவன் செந்தொடை வொர்இச் -
செருவறு குதிரையிற் பொங்கிச் சார - லிருவெதிர் நீடமை தயங்
கப் பாயும் - பெருவரை யடுக்கத்துக் கிழவோ னென்று - மன்
றை யன்ன நட்பினன் - புதுவோர்த் தம்மவிப் பழங்கே ளோ." எனவரும்.

நெறிபடு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைப்பினும் = தோழி
கூட்டமுண்மை வழக்கெயலால் நாடுகின்ற காலத்துக் கண்ணிவப்
பும் துதல்வேறுபாடும் முதலிய மெய்வேறுபாடு நிகழ்ந்துழி அவ
ற்றைத் தோழி அறிபாமலுஞ் செவியி அறிபாமலுக் தலைவிதான்
மறைப்பினும்: உம். "கண்ணுக் தோளுக் தன்னுறங் கதுப்பு -
மொண்டொடி மகளிர் தண்டழை யல்லுங் - காண்டொறுங்
கவினை பென்றி யதமற் - நீண்டு மறந்தனையாற் பெரிதே வேண்
டாய் - நியெவன் மயங்கினை தோழி - யாயினுஞ் சிறந்தன்று சோய்
பெரி துழந்தே." காதன்மிகுதியாற் கவினையெனற் பாலாய் வேறு
பட்டனையென்று ஏற்றுக்கு மயங்கினையெனத் தலைவி தன்வருத்தம்
மறைத்தாள். "துறைவன் றறந்தெனத் துறையிருக் தழுதவென் -
மம்மா வாள்முக ரோக்கி யன்னைநி - னவல முணாயென் றனனே
கடலென் - பஞ்சாய்ப் பாவை கொண்டு - வண்டலஞ் சிறுமனை
இடைத்தென் றேனே." இது செவிலிக்கு மறைத்தது.

பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி ரோக்கி ஒருமைக் கேண்மை
யின் உறுகுறை தெனீர்தோள் = தான் அவனென்னும் வேற்றுமை
யில்லாத நட்பினாலே தோழி தனக்குவந்து கூறிய குறையே பொ
றியினோக்கித் தெனீர்தோள், முன்னர்த் தெய்வப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்
தமை ரோக்கி அதுகாணத்தான் முடிப்பதாகத் தெனீர்த் தலைவி:
அருமை கூன்ற ரால் இருவரை = தான் முன் அருமை அமை
ந்துகின்ற கையாற் தலைவன் தன்கண் நிகழ்த்திய மெய்நிகாட்டுப்

பயிற்சன் முதலிய எட்டினாலே : பெருமை சான்ற இயல்பின்கண் ணும் = தனக்கு உளதாம் பெருமை கூறுதற்கு அமைந்ததோர் இயல் பின்கண்ணும் : என்றது, தலைவன் இத்தனை இனிவந்தன செய்ய ளும் யான் ஈனாம் மடனும் நீங்கெற்றிலேனென்று தன்பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாம். உம். “மின்னொளி ரவிரற விடைபோ மும் பெயலேபோற் - பொன்னகைத் தகைவகிர் வகைநெறி வயங் கிடீடுப் - பொழிலிடை யிட்ட கமழ்தரும் பூங்கோதை - யின்னகை யிலங்கெயிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய் - ண்னுதா னினக் கொன்று நவிலுவாய் கேளினி; கில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்து - ததனு முகனூர் தோளங் கண்ணு - மியலுஞ் சொல்லு னோக்குபு னீனைஇ - ஈயதேய்த் தன்று பிறைபு மன்று - மைநீர்ந் தன்று மதியு மன்று - லேயமன் தன்று மலைபு மன்று - பூவமன் றன்று களைபு மன்று - மெல்ல வியலு மயிலு மன்று - சொல்லத் தனருங் கினிபு மன்று; எனவாய், களைபன பலபா ராட்டிப் பைபென - வலைபர் போலச் சோர்பத னேற்றியென் - னெஞ்சு நெகிழ்த செவ்வி காணுஉப் - புலைபர் போலப் புன்க னேக்கித் - தொழுவந் தொழுதான் ரொடலுந் தொட்டான் - காழ்வரை கில்லாக் கங்குளினி றன்னோன் - ரொழுஉத் தொழே மவன்றன்மை - பேழைத் தன் மையோ வில்லை தோழி.” இதுனுட் பாராட்டியெனப் பொய்பாரா ட்டலுஞ், சோர்பதனேற்றியென னெஞ்சு நெகிழ்த செவ்வி கூறுத லிற் கூடுதலுறுதலும், புலைபர்போல நோக்கியென கீடுகீளைத்திரங் கலும், தொழுவந் தொழுதானென இடம்பெற்றுத்தழாலுந், தொட் டலுந் தொட்டானென மெய்தொட்டுப்பயிறலும், அவனிகழ்த்திய வாதங் கூறி, மதத்தாற் பரிக்ளோலெல்லையில் கில்லாத களிதர்போல வேட்கை மிகுதியான் அறிவினெல்லையில் கில்லாதவனெனத் திராத் தோற்றமும் ஒருவாற்றாந் கூறித், தனக்குப் பெருமைசான்ற இயல் பைப் பின்னொருகாற் தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க.

இனித் தலைவற்குப் பெருமை அமைந்தன எட்டுக்குணமெ ன்று கூறி, அவற்றை “இளமைபும் வனப்பு மில்லொடு வரவும் - வளமைபுந் தறுகனும் வாய்பில் கல்வியுந் - தேசத் தமைதியும் மாசில் குழ்ச்சியும்” எனப்பொருள்கூறின், “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பன ப்பக்கமும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய எண்கள் அவை கூறிய வடநூல்களில் வேறே என்னுதற்கு உரியன சில இல்லாமல் என்னி னுற்போல ஈனமும் இளமைமுதலிய எட்டும் ஒழிய வேறென்னுதற் கு உரியன எட்டுத் தலைவற்கின்றாகக் கூறல்வேண்டும்; ஈண்டு அவ் வாறின்றித் தலைவற்கு உரியனவாகப் பலவகைகளான் எவ்வெட்டின

வாகக் கூறப்பட்டதமையின் அங்ஙனம் ஆசிரியர் இலக்கணங்களு
கொன மறக்க. அன்றியும் எட்டும் எடுத்து ஒதபவென்றும் உதா
ரணமின்றென்றும் மறக்க. இனி முட்டுவயிற்குறன், முனிவு
மெய்நிறுத்தல், அச்சத்தினகறல், அவன்புணர்வுமறுத்தல், தூது
முனிவின்மை, துஞ்சிச்சேர்தல், காதல்கைமிகல், கட்டுமையின்
மை என்பன எட்டுமென்று அவற்றை ஈண்டுக்கொணர்ந்து பொ
ருள்குறிற், கூற்றுக் கூறுகின்றவிடத்து மெய்ப்பாடு கூறின் ஏனை
மெய்ப்பாடுகளும் கூற்றுக் கூறுகின்றவிடத்தே கொணர்ந்து கூற்
றிலுள் அடங்கக் கூறல்வேண்டுமென்று மறக்க.

பொய்தலை அடுத்த மடலின்கண்ணும் = பொய்யனைத் தலை
ட்டோகவுடைய மடலின்கண்ணும்: அது மடன்மா கூறியவுழி
அம்மடலினை மெய்யெனக் கொண்டாள் அதனைப் பொய்யெ
னக் கோடலாம். உம். "வென்னங் குருகின் பிள்ளையும் பவவே -
யவையிலும் பவவே நிறுகருங் காக்கை - யவையிலு மவையிலும்
பவவே சூலிமட - லோங்கிரும் பெண்ணை மீயிசைத் தொடுத்த -
துங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சிணையே." இது மடன்மா கொள்
ளக் குறித்தோனைப் பறவைக்குழார் தம்மை மடலூர விடாடுகளை
வினையாட்டுவகையாற் பொய்யென்று இகழ்ந்தது.

ஐகையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும் = தலைவியை ஆற்று
வித்தக் கையற்ற தோழி தலைவிகண்ணீரைத் துடைப்பினும்:
உம். "யாமெங் காமக் தாங்கவுந் தார்த்தம் - செழுதகை மையினு
னமுதன தோழி - கன்றாற்றப் படுத்த புன்றலைச் சிறுஅர் - மன்ற
வேங்கை மலர்பத ரோக்கி - பேரூ திட்ட வேமப் பூசல் - விண்
டோய் விடாகத் தியம்புந் - ஞன்ற ஈடற் கண்டவெங் கண்ணே."
தன் ஆற்றாமைக்கு ஆற்றாத தோழியை ஆற்றுவீக்கின்றாள் அவ்வி
ரண்டுங் கூறியது.

வெறியாட்டிடத்து வெருவின் கண்ணும் = தலைவி வேறு
பாடு எற்றினுனயிற்கொன்று வேணை வினாப் வெறியாட்டு எடுத்த
தூழித் தலைவி அஞ்சும் அச்சத்தின்கண்ணும்: அது பண்டேயுந்
தன்பாத்தமைபான் நெழிந்தொழுருவான் இன்று நம் ஆற்றா
மைக்கு மருத்து பிரிதமுண்டென்றறியின் வரைவு கீடுமென்று
அஞ்சுதல். உம். "பனிவரை நிகந்த பயங்கெழு கவாஅந் - துணியில்
கொள்ளைபொ டவர்கமக் குவந்த - வினிய வுள்ள மின்னா வாக்கி -
முர்த்த சிறுத்த கல்க வெவ்வஞ் - சூருறை வெற்பன் மாற்புறத்
தணித - வறிக்தன எல்ல என்னை வார்கோற் - செறித்திலங் செ
வ்வனை குஞ்சிப்பத ரோக்கிக் - கையறு நெஞ்சினன் வினவலின்

முதுவாய்ப் - பொய்வுல பெண்டிர் பிரப்புளா விரிஇ - முருக ஞா
 னங் கென்றவி னதுசெத் - தோவத் தன்ன விண்புண னல்விந் -
 பாவை யன்ன பலராய் மாணாகவின் - பண்டையிற் சிறக்கவென்
 மகட்டுகெனப் பணாஇக் - கூடுகொ ளின்னியங் கறங்கக் களனி
 னைத் - தாடனி யபர்ந்த வான்பெரும் பந்தர் - வெண்போழ்
 கடம்பொடு சூழ யின்சி - னாதமை பாணி யிரிஇக்கை பெயராச் -
 செல்வன் பெரும்பெய ரோத்தி வேலன் - வெறியயர் வெங்கனம்
 பொற்ப வல்லோன் - பொறியமை பாவையிற் றாங்கல் வேண்டி -
 னென்றான் கொல்லோ தோழி மயங்கிய - மைபற் பெண்டிர்க்கு
 டொவ்வ லாக - வாடிய பின்னும் வாடிய மேனி - பண்டையிற்
 சிறவா தாயி னிம்மறை - யலரா காமையோ வரிதே யதாஅன் -
 தறிவரு குறுவி லல்லங்கண் டருளி - வெறிகமழ் ஈடுவே னஸ்ருவ
 னெண்ணோடி - செறிதொடி யுற்ற செல்லல் பிறிதெனக் - காண்
 கெழு நாடன் கேட்பின் - யானுயிர் வாழ்த யதனினு மரிதே.”
 இன்னுவாக்கி நிறுத்த எவ்வமென்பது அவன்வயிற் பரத்தைமை,
 உயிர்வாழ்தல் அறிதென்பது தன்வயினுரிமை. அவை வெறியஞ்
 சிவவழி நிகழ்ந்தன.

குறியின் ஒப்புமை மருடற் கண்ணும் = இரவுக்குறி வருத்
 தலைவன் செய்யுக்குறி பிறிதொன்றான் நிகழ்ந்து தலைவன்குறி
 யை ஒத்தவழி அதனை மெய்பாக உணர்ந்து தலைவி மயங்கிவழி
 யும்: புனலொலிப்படுத்தன் முதலிய அவன் செயற்கையானன்றி
 இயற்கையான் நிகழ்ந்தழிக் குறியினொப்புமையாம். உம். “மெய்
 யோ வாழி தோழி சாரன் - மைபட் டன்ன மாமுக முகக்கலை -
 யாற்றப் பாயாத் தப்ப லேற்ற - கோட்டொடு போகி யாங்கு நாடன் -
 ஞுன்குறி வாராத் தப்பற்குத் - தாம்பசக் தனவென் றடமென்
 றோனே.” கோடு ஆற்றப் பாயாது வேண்டியவாறு பாய்ந்து
 அதனை முறித்த முகப்போல நாங் குறிபெறுங் காலத்து வாராது
 புட்தாமே வெறித்து இயம்புத்துணையும் கீட்டித்துப் பின்பு வரு
 தலிற் குறிவாயாத்ப்பு அவன்மேல் ஏற்றி அதற்குத் தோள் பசக்
 தனவென்று பின்னொருநாள் அவன்வந்தழித் தோழியை ரோக்கி
 இவ்வாறு மெய்யோவெனவே அவ்விரண்டும் பெற்றும். “அணி
 கடற் தண்சேர்ப்பன் நேர்ப்பரிமா பூண்ட - மணிபரவு மென்றெழு
 ந்த போந்தேன் - கணிவிரும்பு - புன்னரவங் கேட்டுப் பெயர்ந்தே
 னொளிபிரா - யுன்னருரு கெஞ்சினேன் யான்.” இதையும் அது.

ஒலிவ தலைவரினும் = வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் முன்ன
 ராயினும் வரைந்தெய்துதற் செய்கை தலைவன்கண் நிகழினும்:

ஆண்டு முற்காலத்து கீழ்க்கு ஆற்றுகைபற்றி ! அவ்விரண்டுங் கூறும். உம். "நன்னாட்டிலவரு மெல்லாம் மாட்டினைத் - தந்நாண்டாச் தாங்குவா னென்றோற் றனர்கோர்; புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி - னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ; நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே - கனவிற் புணர்ச்சி கடிதமா மன்றோ." என நான்தாய்கி ஆற்றுவாரும் உளரோ யெனவுங் கனவிற் புணர்ச்சி கடிதமெனவும் இரண்டுங் கூறினாள். "கொல்லைப் புணத்த வகில்கமத்து கல்பாய்க்து - வானினருவி ததம்பக் கவினிய - நாட னபனுடைய னென்பதனா னீப்பிலும் - வாடந் மறந்தன தோள்." நயனுடையன் என்பதனால் வனாவு தலைவந்தமைபும் கீப்பினுமென்பதனால் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் கூறினாள்.

கனவு அறிவுறிலும் = தம் ஒழுகலாறு புறத்தாரீக்குப் புலனாகத் தலைவன் ஒழுமினும் : ஆண்டும் அவ்விரண்டுங் கூறும். உம். "நான்மறை தலைபுய நன்னெடுங் குன்றத்து - மால்உடற் றினாயினிழிதரு மருவி - யகலிருங் கானத் தகலனி கோக்கித் - தாங்கவுந் தகைவனா கில்லா கீர்கழல் - போதெழின் மழைக்கண் கலுத்தலினன்ன - பெயன்செய் தனையோகின் னிலங்கெயி றுண்டென - மெல்லிய லினிய கூறலின் வல்வினாக் - துயிரினுஞ் சிறத்த நானுமறத் "தனாத்த - லுய்ந்தனென் வாழி தோழி சாரத் - காந்த னுடைய மணிசிறத் தும்பி - தீந்தொடை நரம்பி னியிரும் - வான்ருய் வெற்பன் மார்பணங் கெனவே." யான் அவனை எதிர்ப்பட்ட இடங்கண்டு அழுதேனாக அதனைக்கண்டு கீ வான் செய்தனை யென வினாப அன்னாக்கு இம்மறையினைக் கூறலுற்றுத் தவிர்க் தேனெனத் தாய் கனவறிவுற்றவாறு கூறக் கருதி அவன்வயிற் பரத்தைமை கூறிற்று.

நீமர் தற் ளத்த காரண மருங்கினும் = அங்ஙனங் கனவறிவுற்ற அதன்றனைச் செவிலிமுதலிய சுற்றத்தார் தலைவியைக் காத்தற்கு ஏதுவாகிய காரணப்பருதிக்கண்ணும் : ஆண்டும் தமனா நொத்தனாயாது அவன்வயிற் பரத்தைமைகூறும். காரணமாவன தலைவி தோற்றப்பொலிவும் வருத்தமும் அயலார் கூறும் அலருமாம். உம். "அடம்பி னுய்மலர் வினாஇ செய்த - னெடுந்தொடை வேய்த்த கீர்வார் கூத்த - லோண மகனி ரஞ்சியிர் னெண்டு. - கடலிற் பரிக்குந் தகைவனொ டொருந் - னக்கு வினையாடலுங் கடிதன் - னைதெமக் கம்ம மெய்தோய் நட்பே." இது வேறுபாடு கண்டு இச்செறித்தமை தன்னுள்ளே கூறியது. பெருகீ ருயுவத்தெ

நதை தந்த - சொழி ஸுணங்கற் படுபுன் னோப்பி - பெக்காப் புன்னை. யின்னிழ லைசுழிச் - செக்கர் ஞெண்டின் குண்டின செ ண்டி - ஞாழ லோங்குணைத் தொடுத்த கொடுக்கழித் - தாழை வீழ்கயிற் தூசு தூங்கிக் - கொண்ட லிடுமணற் றாவை முணையின் - வெண்டலைப் புணரி யாயமொ டாடி - மணிப்பூம் பைத்தழை ளைதி யணித்தலைப் - பல்பூங் காண லங்கினம் வருதல் - கொ ளை நல்லணங் குற்ற விவ்லுர்க் - கொடிதறிஇப் பெண்டிர் சொற் கொண் டன்னை - கடிக்கொண் டனனே தோழி பெருந்தறை - பெ ல்லைபு றிரவு மென்ற குதலென - வலவ னுய்த்த வன்பரி - நிலவு மணற் கொட்டுமோர் தேருண் டெனவே." "பெருங்கடற் றினை யது சிறுவெண் காக்கை - களிற்றுச் செவிபன்ன பாசடை மயக் கிப - பனிக்கழி துழையும் பானுட் டனித்தோர் - தேர்வந்து பெயரு மென்ப வதற்கொண் - டோரு மலைக்கு மன்னை பிறகும் - பின்னு லிடுத்துப்பின் யின்னிழை மகனி - ரிணயரு முதியரு முளோ - யணைபாத் தாயகொடு ஈற்பா லோரோ." இவை பிற்கூற்றாற் தமர் காத்தன. "முலைமுக்கு செய்தன முன்னெயி றிலங்கின - தலை முடி சான்ற" என்றன தோற்றப் பொலிவாற் காத்தன. இதற் கும் அவ்விரண்டும் உள.

தன்குறி தன்னிய தெருளாக் காலை வந்தனன் பெயர்ந்த வறு ங்களம் ஸோக்கித் தன் பிழைப்பாகத் தழிஇத் தேறலும் = நிலவி தன்னாற் செய்யப்பட்ட குறியிடங்கள் இற்செறிப்பு முதலிய கார ணங்களான் இழக்கப்பட்டனவற்றை இவை இழக்குமென முந்து றவே உணராத காலத்து முற்கூறிய குறியிடமே இடமாக வந்து தலைவன் கூடாது பெயர்தலாற் தமக்குப் பயம்படாத வறுங்களைத் தை நினைந்து அதனைத் தலைவற்கு முந்தறவே குறிபெயர்த்திடப் பெருத தவறு தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு தோழியையும் அதுகறி ற்றிலெனத் தன்னொடு தழிஇக்கொண்டு தலைவி தெளிதற்கண் டும்: ஆகவே, அவன்தவற்றைத் தன்தவறு ஆக்கினளாம். தழிஇ, தோழியைத் தழிஇ. அத்தவறு அவன்கட் செல்வாமற் தன தாகத் தேறினாள். உம். "விரியினர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணி யன் - நெரிவிதழ்க் குவளைத் தேம்பாய் தாச - னஞ்சினை யிடவ தாக வெஞ்செலற் - கணைவலக் தெரிந்து துணைபடர்க் துன்னி - வருதல் யாப்பது வான்கோய் வெற்பன் - வந்தன னாயி னுத்தனிர்ச் செய லைக் - காலி லோங்குணைத் தொடுத்த வீழ்கயிற் - தூசன் மாரிய மருங்கும் பாப்புடை - நாடா மையிற் கலுழ்பில தேறி - கிடிதழ்த்த தலைபு கவின்பெறு நிலங் - கண்ணென மலர்ந்த கணையும் வன்

பறை - மடக்கிவி யெடுத்தல் செல்வாத் தடங்கூற - குவவுப் பொறை யிறத்த கோற்றிய யிருவித் - கொய்தொழி புனமு கோயி தெழுதினென்று - ஸபதவன் பெயர்குவன் கொல்லோ வைதே - கயவென் னருவி குடிய வயர்வனாக் - கூடங் கண்ண தெம் முனா - வாங்கதை யறிவுறன் மறந்தினென் யானே." இது னான் னான் மாறுதலும் புனமுக் தன்குறி தன்னிய இடன்; மறந்தினென் னன்றது தெருளாக்காலை; கூடங்கண்ணது னாரொன உணர்த்தாமையின், இடையிடு படுவதன்றி அவன்கட் தவறுண் டோவெனத் தன் பிறைப்பாகத் தழிவிதுண். இது சிறைப்புற மாக வனாவுகடயது.

வழுவின்று கிணிய இயற்படு பொருளினும் = வழுப்படுத்த வின்றி கின்ற இயற்பட மொழிதற் பொருண்மைக் கண்ணும்; வழு வின்றி கிணிய என்றதனற் தோழி இயற்பழித்தழியே இயற் பட மொழிவதென்க. தலைவன் வழுவைத் தோழி கூறியதற்குப் பொழுது தான் இயற்பட மொழித்ததல்லது தன் மனத்து அவன் பாத்தைமை கருதுதலுடைமையிற் பொருள் வேறுகுறித்தாளாம். உம். "அடம்பமர் செங்கொடி யுன்புதைத் தொளிப்ப - வெண்ம னால் விரிக்குத் தண்ணத் துறைவன் - கொடிய குயிலு மாக - வவ னே தோழியென் னுயிர்கா வலனே." "தொடியுட் திழியச்சு அ ய்த் தோளவர் - கொடுமை கூறின வாயினுங் கொடுமை - கல்வரை நாடற் கில்ல தோழியென் - னெஞ்சிற் பிரித்தது உயிலோ தங்கு னை - கோக்கங் கடித்தது உயிலோ - கிவத்தினும் பெரிதே நேர்ந்த வர் ஈட்பே." எனவரும். அகன்று உயர்ந்து தாழ்த்தவற்றுட் பெரி தாகிய ஈட்புடையவன் எனக்கூறியது. ஒருகாலைக்கு ஒருகாற் பெ ருருமென்றுங் கூறினாளாயினும் நமது ஈட்புப்போல் ஒருகாலே பெருத்ததில்லையென இரண்டெங் கூறினாள்.

பொழுதும் ஆறம்புனாவது அன்மையின் அழிவு தலைவந்தகி ள்தைக்கண்ணும் = தலைவியுத் தோழியுத் தலைவன் இரவுக்குறி வருங் காற் பொழுதாயினும் தெரியாயினும் இடையுருகிப் பொருத்த தலின்மையின் அழிவு தலைத்தலை நிறப்ப வந்த ஆராய்ச்சிக்கண்ணும்; ஆண்மும் அவ்விரண்டும் கிகழும். உம். "மன்றுபா டலிந்து மனை மடித் தன்றே - கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோ டின்றே - யாமங் கொளவறிந் கண்ணிக் காமங் - கடலினு முரைஇக் * * * சென்ற ின்றே." காமங் கரைபொழியாநிற்கவுமென்ன நன்றிகருதி இது உரொடுக்கு சூழாது சென்றது தெஞ்சென இரண்டெங் கூறினாள். மனைமடித்தன்றென்பது பொழுது, கிததெறியென்பது ஆற்றின்னா

மை; இதனைப் பொருளியலுட் கூறுத தன்வயினுரிமையும் அவன் வயிற் பரத்தைமையும்பற்றி ஈண்டுக் கூறினான். “குறையொன் றுடைபேமாற் றேழி கிறையில்லா - மன்னுயிர்க் கேமஞ்-செயல் பேண்டு மின்னே - பரவழங்கு கீன்சோலை காட்டின வெற்பி - வீர வரா வென்ப துறா.” “வீரவாய்ச் சிறகினி” என்னுங் குறந் தொகையும் அது.

காமஞ் சிறப்பினும் = தலைவி காமஞ்சிறந்து தோன்றினும்; உம். “ஒலியலிற் தடங்கி யாம் னன்னொனக் - கலிகெழு பாக்கந் தயின்மடிந் தன்றே - தொன்றுறை கடவுள் சேர்ந்த பராரா - மன் றப் பெண்ணை வான்குமடற் குடம்பைத் - துண்புண ரன்றி லுய வச்சூரல் கேட்டொழந் - தஞ்சைக் கண்ண யெரடச் சாஅய் - கம் வயின் வருந்து என்னுத வென்ப - துண்டுகொல் வாழி தோழி தெ ன்கடல் - வண்ணைப் பரதவ ரிட்ட செங்கோற் - கொடுமுடி. உப் படை பரிசுப் போக்கிக் - கடுமுர னெறிகுற வழுங்கு - கொடுகிற் சே ர்ப்பன்ற னெஞ்சத் தானே.” “ஞாயிறு பட்ட வகல்வாய் வானத் - தனிய தானே கொடுஞ்சிறைப் பறவை - பிறையுற வோங்கிய கொ றியயன் மரஅத்த - பின்னை புன்வாய்ச் செரிஞிய - வினாகொண் டவையும் வினாயுமாற் செலவே.” “கொடுத்தா ளலவ குறைபா மிரப்பே - மொண்கா வொலிகடற்சேர்ப்ப - நெடுந்தேர் - கடந்த வழிபைபெய் கண்ணூரக் காண - கடந்து சிறைபாதி கீ.” “முட முதிர் புன்னைப் படுகோட் டிருந்த - மடமுடை காணக் குறைத் தேன் - கடனறித்து - பாய்திணைச் சேர்ப்பன் பரித்தேர் வரக்க ண்டெ - கீதரா தென்றே சிறத்து.” எனவரும்.

அவன் அளி சிறப்பினும் = தலைவிக்குக் காமமிக்க சழிபடர் சிறந்தாற் போல்வது தலைவன்கட் சிறந்துழி அதுகாணத்தால் அவன் அளி சிறந்து தோன்றினும்; இவ்வாறு அரிதின்வருகின்றான் வகைகின்றலனென அவ்விரண்டிற் தோன்றும். உம். “இருள்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானந் - துளிதலைக் கொண்ட களிபெய னை காண் - மின்மினி மொய்த்த முரிவுவாய்ப் புற்றம் - பொன்னெறி பிறிரிற் சுடர வான்கிக் - குறும்பி கெண்டு பெருங்கை யேற்றை - விரும்புசெய் கொல்லரிற் றேன்று மாங்க - னுறே யருமா பின வே யாறே - சுட்டுவர்ப் பணிக்குஞ் குருடை முதலை - கைழைய் கீத்தங் கல்பொரு திரங்க - லஞ்சுவந் தமிழ மென்னுது மஞ்ச சுமந் - தாடுகழை நரலு மணங்குடைக் கவாஅ - னீருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பி கணியு - விரும்புகனி றட்ட பெருஞ்சின வுழுவை - நாமக ல்வரா சதிர்பட ஷயிழந்த - மெய்மணி வினக்கிற் புலாஅ லீர்க்கும் -

மேலும் சான்ற உவமைகள் கன்னியம் = நால்வகைப் புணர்ச்சி யால் நிகழும் களவின் கண் எஞ்ஞான்றும் இடையீடுபடாமற் தலை வன் வந்து கூடுதல் இன்பத்திற்குப் பாதுகாவல் அமைந்த உவமை யினைத் தலைவி எப்பியக்கண்ணும் : அது எஞ்ஞான்றும் கூட்டம் பெற்றமைபான் மகிழ்ந்து கூறுதலாம். உம். “கோயலைக் கலங் கிய மதனழி பொழுதிற் - காமஞ் செப்ப லாண்மகற் கமைபும் - யானென், பெண்மை தட்ப னுண்ணிதிற் றுங்கிக் - கைவல் கம்மி யன் கலின்பெறக் கழாஅ - மண்ணுப் பகழுத் தேய்ப்பக் குலியி லார்ப் - புன்னை யரும்பிய புலகீரீச் சேர்ப்ப - னென்ன மகன் கொ ஞ்ருதி தன்வயி - ஞர்வ முடைய சாகி - மார்பணங் குறாணா யறி யா தோனே.” மண்ணுப் பகழுத்தேய்ப்ப னுண்ணிதிற் றுங்கிப் பெண்மை தட்பவென மாறிக் கழுவாத பசியழுத்தக் தனது மிக்க ஒளியை மறைத்துக் காட்டினாற்போல யாரும் புணர்ச்சியால் நிக ழ்த்த மிக்க கலினைப் புலப்படாமல் அறிதாகத் தாங்கிப் பெண்மை யாற் தகைத்துக் கொள்ளும்படியாகத் தன்மார்பால் வருத்தமுற் றுணாக் கண்டு அறிவாதோனாகிய சேர்ப்பனை என்னமகனென்று சொல்லப்படுமென மகிழ்ந்து கூறினான். ஞர்வமுடையதாக வே ண்டி மார்பணங்குறாணா அறிவாதோனென்க. அலராமற் குலி க்த கொத்தைபுடைய புன்னைக்கண்ணே. புலானுற்றைத்தையுடைய கீர் தெறித்தரும்பிய சேர்ப்பனென்றதனாற் புன்னையிடத்துத் தோன் றிய புலானுற்றத்தைப் பூவிநின்று கெடுக்குமாறுபோல வகைத்து கொண்டு களவின் கண் வந்தருற்றம் வழிகெட ஒழுருவனென்பது உள்ஞறை. “இரண்டறி கிளவி” என்னும் பாட்டினுட் தோற்றப் பொலியை மறைப்பனெனத் தலைவன் கூறியபோதும் உணர்ச்சி

மறைந்தவர்களாண்டன் முதலிய ஆறற்கும் உம்மையிட்டு உரு
பும் விரித்து ஓசையவற்றிற்கு உம்மைவிரிச்சு ; உம்மை விரிச்சு வே

“வெணவத்திற்கு உம்மையும், இரண்டும் விரிக்க வேண்வெணவத்
திற்கு இரண்டும் விரித்து, அஃதற்கும் ஏனை வினைபெச்சுக்கட்
குங் கூற்று நிகழ்தலுளவென முடிக்க. கூற்று அதிகாரத்தான்
வரும். உயிராக்காலத்து உயிர்த்தலுமுளவென முடிக்க.

இரிடத்தான தன்வயின் உரிமையும் அவன் வயிற் பாத்
தையும் உள = இக்கூற்று முப்பத்தாறனுள் ஒரோவிடங்களிலே
தன்னிடத்த அன்பிற்கு உரிமையுள்ளதாகவும் அவனிடத்து அப
ன்மை உண்டாகவும் கூற்று நிகழ்தலுள் : ஆன் ஆனவென ஈறு
திரிந்தது.

அின்னவும் உள = அவைபோல்வன பிறவும் உள. எ - று.
அன்னபிறவென்றதனான் இன்னுந் தலைவிக்கூறாய் இவற்றின்
வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க. “பிணி சிறந்
தீர்ந்து பெரும்பிணைத்தோன் வீங்க - வனிமலை நாடன் வருவான்
கொ சூழி - கணிநிற வேங்கை கமழ்ந்துவண் டார்க்கு - மணி
நிற மாலைப் பொழுது.” இது தலைவி இரவுக்குறி ஈயந்து கூறி
யது. “பெயல்கான் மறைத்தலின் விசம்புகா ணலகோ - நீர்பாந்
தொழுதலி னிலங்கா ணலகோ - பெல்லு சேறவி னிருன்பெரிது
பட்டன்று - பல்லோர் தஞ்சம் பாதுட் கங்குல் - பங்குவந்த
ணையோ வோங்கல் வெற்ப - வேங்கை கமழுமெஞ் சிறுஞ்சி -
பாங்கறிந் தணையோ கோகோ யானே.” இது இரவுக்குறி வந்த
தலைவனை கோக்கித் கூறிபது. “கொடுங்கூரல் குறைத்த செவ்
வாய்ப் பைங்கிளி - பஞ்சு நோம்பி யார்பதங் கொண்டு - நின்
குறை முடித்த பிள்ளை பென்குறை - சொல்ல வேண்டுமார் கை
தொழு திரப்பல் - பங்கோட் பலவின் சாரலவர் நாட்டு - நின்னின
மருங்கிற் சேறிபாயி - னம்மலை கிழவோற் குளாமதி யிம்மலை - கா
னக் குறவர் மடமக - னோனல் காவ லாயின னெனவே.” எனவும்,
“ஒங்கற் றுதுவகாமேற் காந்தன் கழகவினப் - பாம்பென்ன வோடி
புருமிடித்தக் கண்டிரங்கும் - பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்தவந்
நாட்போல - நீங்கி நெகிழ்ந்த வினை.” எனவும், “மன்றப் பலவின்
கணவியை தீம்பழ - முண்டுவந்து மந்தி முண்டுகுட - கன்றமர்ந் -
தாமா காக்கு மனிமலை நாடனை - யாமாப் பிரித லிலம்.” எனவும்
வரும். “அவருடை நாட்ட வாயினு மவர்போற் - பிரித நேற்றாய்
போன் பிளவே - புலக்கா னென்று முன்றுவ போலச் - செந்தா
ர்ச் சிறுபடை தழீஇப் - பைங்குர லெனற் படர்தருங் கிளியே.”
பெற்றூறிக்கட் தலைவனிட ஆற்றாது தோழிக்குக் கூறிபது. (உ௦)

கக௨. வனாவிலை வைத்த காலத்து வருத்தினும்
வனாய நாளிலை வந்தோன் முட்டின
முனையெனத் தோழிக் குறாத்தத் கண்ணுள்
தானே கூறுங் காலமு முளவே.

இதவும் அதிகாரத்தாற் தலைவிசுற்று இன்னவாறுமாம்
என்பின்றது. (இ-ள்.) வனாவிலைவைத்த காலத்து வருத்தினும் =
வனாவிலைமட்படாநிற்கவும் பொருள்காணத்தான் அதற்கு
இடையிடாகத் தலைவன் நீங்கிவைத்தப் பிரித்த காலத்துத் தலைவி
வருத்தமெய்தினும்: ஆண்டுத் தோழி வினவாமலுந் தானே கூறு
மென்றான், ஆற்றலித்துப் பிரிதல் கனவிற்குப் பெரும்பான்மை
இன்னமையின். வைத்தவென்றது நீக்கப்பொருட்டு. வருத்தநல்
ஆற்றலிப்பாரின்மையின் வருத்தமிருதலாம்

வனாய நாளிலை வந்தோன் முட்டினும் = வனாயதொழு
குத் தலைவன் ஒருஞான்று தோழியையானும் ஆயத்தையானுஞ்
செய்வியையானும் கதுமென எதிர்ப்பினும்: உனாயெனத் தோழி
க்கு உரைத்தற்கண்ணும் = உனாமலர் வனாவிற்கு மனநுரையிம்
மயவழியானும் பிறுண்டானுந் தோழிக்கு இன்னவாறு கூட்டம்
நிகழ்த்தினாக் கூறி அதனை நமாதியக் கூறல்வேண்டுமென்றுத்
தலைவற்கு நம் வருத்தமறியக் கூறல்வேண்டுமென்றுங் கூறுதற்
கண்ணும்: தானே கூறம் காலமும் உளவே = இம்முன்று பருதி
யினுந் தோழி வினவாமற் தலைவி தானே கூறுங் காலமும் உள.
எ-று. உம்மையாற் தோழி வினவிய இடத்துக் கூறலே வலியு
டைத்து. உம். "அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை - மேக்
கெழு பெருஞ்சினை விருத்த தோகை - பூக்கொய் மகளிரிற் றோ
ன்று நாடன் - நகாஅன் போலத் தான்றிது மொழியினுந் - தன்னை
கண்டது பொய்க்குவ தன்றே - முத்துநிலா பொத்த முள்ளே
யிற்றுத் தவர்வாய் - வனாயாடு வண்பறழ்த் தந்தைக் - கவினனு
மதியும் கொடியோ னையே." "யாரு மில்லத் தானே கள்வன் -
குணது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ - நினைத்தா ளன்ன சிறு
பகங்கால - யொழுது ராசல் பங்க்கும் - குருகு முண்டிதா மன
ந்த ஞான்றே." இவற்றுட் துறத்தான்போலவும் மறத்தான்போல
வும் கருதித் தான் நீதமொழியினுமெனவும் யானெவன் செய்கோ
வெனவுந் தோழி வினவாக்காலத்து அவன்தவற்றை வனாவிலை
வைத்ததின் ஆற்றமைக்கு கூறிவித்தான். "பகலெரி டுடின்
மேனி சாயவும் - பம்பூர் மதியி னுதலெனீ காப்பவு - மெனக்

சூர் புலையா யாயினே கிணக்கியா - னுயிர்பருத் தன்ன மான்பினை
 னாதவி - னதுகண் டுகினால் யானே பென்றுகனி - யமுத லான்
 லிதி னுயிழை பொலிசூர - வேனல் காவலி னிடைபுற் றெருவன் -
 கண்ணியன் கழலன் னூரன் தன்னெனச் - சிறுபுறங் கையையின
 னாக வதற்கொண் - டஃதே கிணந்த றெஞ்சமொ - டஃதா கின்
 றியா னுற்ற கோபே." இது தோழி வினாவிவழித் தலைவி கூறி
 யது. வகாவிடைவைத்தகாலத்து வருத்திரும் எண்பதனைத் தொ
 ருத்தமொழியின் வருத்தனர்கோடல் என்னுந் தந்திரவுத்தியா
 கக்கொண்டு அதன்கண் வேறுபட வருவனவெல்லாங்கொள்க.
 "உகாத்திசிற் றோழியது புரைத்தோ வன்றே - யருத்துய குழத்
 தது மாற்றா மதன்றலைப் - பெரும்பிறி தாத வதனினு மஞ்சது -
 மன்னோ பின்று கண்மலை நாடன் - பிரியா வன்பின ரிருவரு மெ
 ன்று - மலரதற் கஞ்சினன் கொல்லோ பலருடன் - தஞ்சூர் யா
 மத் தானுமென் - னெஞ்சத் தல்லது வரவறி யானே." இது
 வகாவிடைக் கவன்று தோழிக்குக் கூறியது. "அதனோ றோழி
 காம கோபே" என்னும் பாட்டும் அது. "தோழி வாழி மேனாட்
 சாரத் - கொடியோர் குன்றம் பணிப்ப கெடுத்துகின்று - புயறொ
 டங் கின்றே பொய்யா வானத் - தனைவர லழிதுளி தலைஇ -
 வெம்முலை யாக கணக்குமெய் கண்ணே." இது வகாவிடைப் பரு
 வங்கண்டு ஆற்றாது தோழிக்குக் கூறியது. "பணிப்புத லிவர்
 ந்த பைங்கொடி யவகை - கிளியா பொப்பி னொளிவிடு பன்மன் -
 வெருக்குப் பல்லுருவின் முல்லைபொ ழுல - வாடை வந்ததன்
 தலையு கோப்பொரக் - கண்டின் வாழி தோழி தெண்டினாக் -
 கடலாழ் கலத்திற் றோன்றி - மாலை மறைபுமவர் மணிநெய் குன்
 றே." இது பருவங்கண்டு ஆற்றாது தோழிக்குக் கூறியது. "கோ
 டுக் கைமிகப் பெரிதே மெய்யுக் - தியுமிழ் தெறவின் வெய்தா கின்
 றே - பொய்பெனச் சிறிதாய் குயிரிய பைபென - முன்றிற் கொ
 ளினோர் கத்துவன் பெரிதென - கிணபே றெஞ்சத் தன்னைக் குய்த்
 தான் - லொயினி வாழி தோழி புலையி - னுண்ணே சொல்வன
 றெகிழ்த்தோன் குன்றத் - தன்ன னெய்வகா பாடித் தன்
 னென - வியலறை முழுகிய வளிபென் - பசில யாகக் திண்டிய
 சிறிதே." இது வகாவிடை ஆற்றாமை மிக்முழி அவன்வகையின்
 முழுகிய காற்று என்மெய்க்கட் படிதும் ஆற்றலாமென்றது.
 "அம்ம வாழி தோழி யவர்போ - னம்முடை வாழ்க்கை மறந்த
 ன்று கொல்லோ - மனைபெறி புலக்கையிற் திணைகிளி கடியுங் -
 கான நாடன் பிரித்தெனத் - தானும் பிரித்தன்றென் மாமைக்
 கவினே." இது வன்புறையெதிரழித்தது. "சிறுபுன் மாலை சிறு
 உதி

புன் டாஸ் - நீப்பனிப் பன்ன தன்வனி யசைஇச் - செக்கம்
 கொண்ட செபுன் மாஸ் - வைகலும் வருதியா லெமக்கே -
 யொன்றஞ் சொல்லாயவர் குன்றசெழு நாட்டே." இது மாஸிப்
 கொழுது கண்டி வகுநிக் கூறியது. இன்னும் வேறுபட வருவ
 னவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக. "கேட்டிசின் வாழி தோழி
 யங்கற் - பொய்வ லானன் மெய்யுற மரிஇ - யாய்த்தகைப் பொய்
 கனா மருட்ட யேற்றெழுச் - தமனி னைவச் தனனே குவனி - வன்
 லபலி மலரிற் சாடியத் - தமிழோன் மன்ற வளியேன் யானே."
 வரைதற்குப் பிரிய வகுத்திவன்றது என்னென்றாட்டுக் கனவு நலி
 ளுரைத்தது. "ஆடமைக் குயின்ற வவீர்துனி மருங்கிற் - கோடை
 யவ்வி குழலிசை யாகப் - பாடின னருவிப் பனிநீ ரின்னிசை - தோ
 டமை முழவின் துதைகுர லாகச் - கனக்கலை யிருக்குங் கிங்கு
 ரற் றாம்பொடு - மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக - விற்ப விமி
 ழிசை கேட்டுக் களிசெத்த - மந்தி கல்லவை மருள்வன கோக்கச் -
 கழைவன ரகிக்கத் தியனி யாடுமயில் - விழவுக்கன விறலிபிற்
 றேன்று நாட - னுருவவல் விப்பற்றி யம்பு தெரித்த - செருச்
 செப் யாண சென்னெறி வினைஇப் - புலர்குர லேனற் புழையுடை
 யொருசிறை - மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர் - பலர்சிலர்
 வாழி தோழி யவரு - ளாரிருட் கங்கு லனைபொடு பொருந்தி -
 யோர்யா னுருவ தெவன்கொ - ளீர்வார் கண்டொடு குெகிழ்தோ
 ளேனே." அவனை ஆயத்தார் பலரும் கண்டாடுவ வத்தோன்
 முட்டியவாறும் அவருள் செகிழ்தோனோன் யானேயெனத் தானே
 கூறியவாறும் காண்க. "தாழை குருநோக் தன்னன் துறைவனை -
 மாழைமா னோக்கின் மடமொழி - தாழை - தாழையு மடமகன் யார்
 கொடுவன் தன்னை - புழையு மடைத்தான் கதவு." "கைகீ கே
 ளாய் தோழி யங்கல் - வயரா பெறித்த வன்பதழ் தழீஇ - யினை
 மொய்ததன் மடக்கிக் கினைபொடு - காண்முலைப் பினைவல் செலிய
 காடுதழித் - தரும்புழை முகிக்க நாட்டுறித்த நின்ற - தறுகட்
 பன்றி கோக்கிக் கானவன் - குறுகினன் குெகித்த கூர்வாய்ப் பசுழி -
 மடைசெவன் முன்பிற்றன் படைசெவச் செல்லா - தருவழி
 யினங்குமென் பெருவிறல் போன்மென - வெப்பாது பெயருங்
 குன்ற நாடன் - செறிவுய னொடக்கலிற் பரிஇப்புரி யலிழ்த்தேத்த -
 குவவு மொய்ம்பிற் பூச்சோர் மாலை - பெற்றியிற் கயிற்றி னெழி
 ல்வத்து தயல்வா - விவ்வத்து கின்றோற் கண்டன ளன்னை - வல்
 லே யென்முக கோக்கி - கல்லை மன்னென ககடப்பெயர்க் தோ
 ளே." இவை வத்தோன் செவிவியை எதிர்த்தழிக் கூறியன.
 "கொடியவுச் கோட்டவு கீரின்றி சிறம்பெறப் - பொடியமுற் புறத்

தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதைத் - தொடிசெறி யாப்பமை
யரிமுட்கை பனைத்தோளா - படியுறை யருளாமை பொத்ததோ
நினக்கென; கார்த்தா நிருங்கூத்த லெஞ்சாது கனிபற்றிப்-
பொலம்புன் மகரவாய் நுங்கிய கெழிகை - கலம்பெறச் சுற்றிய
ஞாலமை பொருகாழ் - விரன்முறை சுற்றி மோத்தலு மோத்த
னன்; கருஅவழிழ் தனவென்மெல் விரற்போது கொண்டு - செ
ருஅச் செங்கண் புதைப கைத்துப் - பருஅக் குருவி னுயிர்த்தலு
முயிர்த்தனன்; தொய்யி லிளமுலை யினிய தைவந்து - தொய்யலந்
தடக்கைவின் கீழ்ப்பிடி யளிக்கு - மையல் பாணியின் மருட்ட மரு
ட்டினன்; அதனா, லல்ல கணத்தனன் றேழி கன்னக - ருங்கடி
நீவாமைக் கூறி னன்றென - நின்றொடு சூழ்வ தோழி யயம்புரிந்-
தினனது செய்தா ளிவனென - மன்னா வுலகத்து மன்னுவது
புறாமே." எனக் கைப்பட்டுக் கலங்கிப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை
கூறி அருங்கடி நீவாமைக் கூறின் கன்றெனத் தமர்க்குக் கூறு
மாறு தோழிக்குத் தலைவி கூறினாள். சரிதகத்து இருகாந்தோ
ழியென்றான் கானுத் தனையாக மறைகரத்தவாறு தீரத் தோழிக்கு
முகமனாக. "எரிதகைத் தன்ன செந்தலை பன்றிப்-பிரியின் வாழா
தென்போற் றெய்ய - துறைமெல் வலம்புரி துணைசேத் தோடிக்-
கருங்கால் வெண்குருகு பவிரகும் - பெருங்கடற் படப்பெயெஞ்
சிறுதல் லாடே." இது அன்றில் பிரியின் வாழாதெனக் கூறென்
றது. "ஐயோ வெனயாம் பையெனக் கூறித் - கேட்டுவர் கொல்
லோ தாமே மாக்கடற் - பருடத்தினா தோருத்த நுண்கண் வெண்
மண-லின்னுத் தூரா காணவர்-பொன்னி னெழத்தேர் போதிய செ
றியே." அவர் இன்னும் போவதற்குமுன்னே கம்பருத்தத்ததை வெ
ளிப்படக் கூறென்றது. "என்னகொ றேழி யவர்கண்ணு கன்
கில்லை- பன்னி முகலு மதுவாகும்- பொன்னலர் - புன்னையம் பூங்
காணற் சேர்ப்பனைத் தக்கதோ - நின்னல்ல நில்லென் றுறா." இவை
தலைவற்குக் கூறென்றன. இவை தலைவி அறத்தொடு
கிறற்பகுதி. தோழிக்கே உரைத்தற்குத் தோழிக்கென்றார். (உக)

ககக. உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே காணினுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு
காமக் கிழவ னுள்வழிப் படினுந்
தூவி னன்மொழி கிழவி கிளப்பினு
மாவகை பிறவுந் தோன்றுமன் பொருளே.

இது தலைவிகூற்றிற்குச் சிறப்பில்லாத கூறி, அவையும் அகப் பொருளாம் என்கின்றது. (இ-ள்.) உயிரினும் காண் சிறத்தன்று எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த உயிரினும் மகளிர்க்கு காண் சிறத்தது: காணினுஞ் செயிர்தீர் கற்புக் காட்சி சிறத்தன்று—அக்காணினுங் குற்றம் தீர்த்த கற்பினா கன்றென்று மனத்தாற் காணாதல் சிறத்தது: எனத் தொல்லோர் இனவி புல்லிய கெஞ்சமொடு—என்று முன்னுள்ளோர் கூறிய கூற்றினைப் பொருத்திய கெஞ்சுடனே: காமம் மிழவன் உள்வழிப்படினும் = தலைவன் இருத்தலிடத்தே தலைவி தானே செல்லினும்; தாவில் கன்மொழி. மிழவி இளப்பினும் = மனவலிவின்றிச் செல்வாமெனக் கூறும் கன்மொழியினைத் தலைவிதானே கூறினும்; பொருள் தோன்றும்—அவை அகப்பொருளாய்த் தோன்றும்: ஆவகை பிறவும் மன் பொருள் தோன்றும் = அக்கூற்றின் கூறுபாட்டிலே பிற கூற்றுக்களும் மிகவும் அகப் பொருளாய்த் தோன்றும்.—எ-று. என்றது, தலைவிகூற்று, சிறபான்மை வேறுபட்டு வருவனவற்றைக் கற்புச்சிறப்ப காணும்தாலுங் குற்றம் இன்றென்றற்குச் செயிர்தீரொன்றி; கன்மொழியென்றார் கற்பிற் திரியாமையின்; அவை இன்னோரன்ன வழி கெஞ்சொடுகிளத்தல்போல்வன. இவன்கூற்றுத் தோழிக்குத் தலைவற்குமே தோன்றுவதென்க. மன் ஆக்கம், இழித்த பொருளும் உயரத் தோன்றலின். “மன்னர் குழிதிய விழவி னுறுமகளிர் தழீறிய துணக்கை யானு - மாண்டுங் காணென் மாண்டக் கோடா - யானுமோ ராடுகன மகளே பென்கைக் - கோட ரிலங்கு வனை ஞெகிழ்த்த - பீடுகெழு குரிசிலு மாடுகன மகளே.” ஆண்டுங் காணென அலனுள்வழிப்பட்டுக் கூறினமையிற் கற்பின்பா லதாய்த் தோழியுத் தலைவனும் பெண்டன்மையிற் திரியக் கருதாது கட்டுமதித்தவாறு காண்க. “அருங்கடி யன்னை காவ னீவிப் பெருங்கடை யிறத்து மன்றம் போசிப் - பகலே பலருங் காண காணித் - டகல்வயற் பட்ப்பை யவளுர் வினவிச் - சென்மோ வாழி தோழி பன்னுட் - கருவி வானம் பெய்பா தாயினு - மருவி யார் க்கு மயத்திகழ் சிலம்பின் - வானுறைய் மாமலை காட்டிச் - சான் றோ யல்லை பென்றன மவத்தே.” “கோட ரிலங்குவனை ஞெகிழ் டாடொறும் - பாடில் கறுமூயம் கண்ணோடு புலம்பி - பீங்கில னுறைதது முயங்குவ லாங்கே-பெழுவினி வாழி கெஞ்சே முருது- குல்லிக் கண்ணி வடுகர் முனைபது - வல்வேற் காட்டி என்னுட் டெம்பர் - மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும் - வழிபட்டி குழந்திநீ ளவருடை டாட்டே.” இவை தோழிக்கும் கெஞ்சிற்கும் கூறியன. “சுயற் புற்றத் தீர்ப்புறத் திறத்த - குறும்பி வல்சிப் பெருங்கை

யேற்றை * * * வென்னுதர்ப் பெறினே.” என்றும் அகப்பாட்டும்
 அது. இங்ஙனம் வந்துழியும் கற்புச் சிறத்ததாம். இனிப் பிறவாற்
 கொள்வன வறுமாறு: “பொன்னினர் வேக்கை கவினிப பூம்பொ
 ழி-லுன்னமலை நாட னலம்புனிய- மென்முனியாய்- போயின சின்
 னுள் புனத்த மறையினு - லேயினு ரின்றி யினிது.” “காணலுஞ்
 சிறகுழிக் கடன்மேல் பரதவர் - நீலிறப் புன்னைக் கொழுநிழ
 லைசுதுத் - தன்பெரும் பரப்பி னென்பத னோக்கி - பங்க ணரில்
 வலை புணக்குத் துறைவனே - டலரே பன்னை யறியி விவனுறை-
 வரிய வாகு நமக்கெனக் கூறிற் - கொண்டுஞ் செல்வர்க்கே றேழி
 யுமணர்-வெண்க லுப்பின் கொள்ளை சாத்திக் - கணநிகா கிழிக்கு
 கெடுநெறிச் சகட - மணன்மடுத் தாறு மோசைக் கழனிச் - கருங்
 கால் வெண்குருகு வெருட - மிருக்கழிச் சேர்ப்பிற்பம் மிறைவ
 னுரிக்கே.” எனவரும். “விழுந்தன் மாரிப் பெருந்தன் சாரற்-
 கூதிரக் கூவிரத் தலரி நாறு-மாதர் வன்முன டயவரு திங்குரன்-
 மணநாறு சிலம்பி னசுன மோர்க்கு - மூயர்வனா நாடற் றறத்த
 லொன்றே - துயர்மருங் கற்பா வன்னைக் கிங்கோய் - தனிபுமா
 றிதுவென டுரைத்த லொன்றே - செய்பா பாசலிற் கெட்டியை
 தோழி - மணிகெழு நெடுவரை யணிபெற நிவந்த - செயலை பந்
 தனி ரன்னவென் - பதனின் மாமைப் பசையுங் கண்டே.” இது
 அறத்தொடு நிற்குமாறு தோழிக்குத் தலைவிகூறியது. இன்னும்
 அதனுளே தோழியைத் தலைவி ஆற்றாவித்தலுங் கொள்க. “நெ
 கிழ்ந்த தோளும் வாடிய வரியுந் - தனிர்வனப் பிறத்த நிறனு னோக்
 கி - பாஞ் செய்வ தன்றிவ ரெயொன வன்பினு - னழாஅல் காழி
 தோழி வாகுழை - கொழுமட ககலினைத் தனிதலைக் கலாவும் - பெ
 ருமலை நாடன் கேண்மை நமக்கே - விழும மாக வறியி னன்றெ
 னக் - கூறுவை மன்றே லீயே - தேறுவென் மன்பா னவருடை
 னட்பே.” எனவரும். “துறுக லயலது மாணக மாக்கொடி-துஞ்சு
 கனி றிவரும் ஞன்ற நாட-னெஞ்சு களனாக நிரையலென் யானென-
 னற்றோன் மணத்த ஞான்றை மற்றவன் - நவாஅ வஞ்சின முரைத்
 தது - நோயோ தோழி நின்வயி னுனே.” இதுவும் அது. (உஉ)

ககசு. நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ்
 செய்வினை மறைப்பினுஞ் செலவினும் பயில்வினும்
 புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வருட
 முணர்ச்சி பேழினு முணர்ந்த பின்றை
 மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
 பல்வேறு கவர்வொரு ணுட்டத் தானும்

குறையுறந் தெநிரிய கிழவனை மறைபுறப்
 பெருமைமிற்பெயர்ப்பிண முலகுணத்தொழிப்பிண
 மருமையி னகற்சியு மவளறி வுறுத்துப்
 பின்வா வென்றலும் பேதைமை யூட்டலு
 முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறத் துணைத்தலு
 மஞ்சியச் சுறுத்தலு முணாத்துழிக் கூட்டமோ
 டெஞ்சாது கிளந்த விருநான்கு கிளவியும்
 வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்
 பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
 புணர்ந்தபி னவன்வயின் வணங்கற் கண்ணுங்
 குறைந்தவட் படரினு மன்றந்தவ ளருகத்
 தன்னொடு மவனொடு முதன்முன் தனை இப்
 பின்னிலை நிகழும் பலவேறு மருங்கினு
 நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினு
 மெண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
 புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
 வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய விடத்தும்
 புணர்ந்துழி யுணர்ந்த வறிமடச் சிறப்பினு
 மோம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணுஞ்
 செங்கடு மொழியாற் சிதைவுடைத் தாயினு
 மென்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
 யன்பு தலையசுத்த வன்புறைக் கண்ணு
 மாற்றது தீமை யறிவுறு கலக்கருங்
 காப்பின் கடுமை கையற வரினுங்
 களனும் பொழுதும் வணாநில விலக்கிக்
 காதன் மிகுதி யுளப்படப் பிறவு
 நாடு முரு மில்லங் குடியும்
 பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்ப நோக்கி
 யவன்வயிற் றேன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ
 யனைநிலை வகையான் வணாதல் வேண்டினு
 மையச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
 பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினு

மவன்யிலங் குறிநுங் களம்பெறக் காட்டினும்
 பிறன்வகா வாயினு மவன்வகாவு மறுப்பினு
 முன்யிலை யறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
 புனாதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
 வகாவுடன் பட்டோற் கடாவல் வேண்டினு
 மாங்கதன் தன்மையின் வன்புறை யுளப்படப்
 பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையுந்
 தாங்கருஞ் சிறப்பிற் றேழி மேன.

இது முறையானே தோழிகூற்று நிகழும் இடம்பலவுந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) தலைவன் பெட்டவாயில் பெற்று இரவுவலிபுற்று முன்னுறுபுணர்ச்சியை உரைப்பின் இன்னது நிகழுமென்று அறிவாது அஞ்சிக் கார்து மதியுடம்படுப்பத் தோழி மதியுடம்படுங்கால் அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சியெல்லாம் காட்டமாம்; அது எட்டாம்: அவற்றுண் முன்னுறுபுணர்ச்சியை உரைத்தற்குக் காரணம் எழுவகைய. அவை காற்றமுதலிய ஏழும். காற்றமாவது, ஒசியும் துதலும் பேதைப்பருவத்துத் தக நாளது தலைவன்கூட்டத்தான் மாண்மதச்சாந்து முதலியனவும் பலபூக்களும் விரவியாறுதல்: தோற்றமாவது, நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி உன்னொன்று கொள்ள நோக்குங் கண்ணார், தந்தியை திரிந்து துணைத்த மெல்கிப் பணைத்துக்காட்டுந் தோளும் முலைபுமென்று இன்னோரன்ன: ஒழுக்கமாவது, பண்ணையாயத் தோடு முற்றிலான் மணற்கொழித்துச் சோறமைத்தன் முதலியன முனிந்த குறிப்பினளாய்ப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல்: உண்டியாவது, பண்டு பான்முதலிய கொண்டு ஒதுத்து ஊட்ட உண்டவருகின்றான், இப்பொழுது ஆசாரமும் காணுங் காதலும் மீதர அதன்மேல் உவப்பு ஆண்டு இன்றி மிக ஒதுத்த உள்ளத்தனாதல்: செய்கின்றமைதத்தலாவது, முன்புபோலாவது இக்காலத்து நிகைவுஞ் செயலுந் தலைவனோடு பட்டனவேயாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமையிற்றைத்தல்; அது ஆயத்தோடு கூடாது இடந்தலைப்பாட்டிற்கு ஏதுவாக நீக்கிநின்றலாம்: செலவாவது, பண்டுபோல் வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெறாது ஓரிடத்துச்சேறல்: பவிலாவது, செவிலிமுலையிடத்துத் துயில் வேண்டாது பெயர்ந்த வேறோரிடத்துப் பவிறல். இன், சாரியை. புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு = எதிர்ப்பாட்டுப் புணர்ச்சியென மாறுக, அஃது கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி இருவருக் தமியராய்

எதிர்ப்பட்டுப் புணரும் புணர்ச்சி, இவ்வொழுக்கம் பாக்கத்
கூட்டத்திற்கு உதவாகா.

உஞ்ஞறுத்து வகுடம் உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
அப்புணர்ச்சியெதிர்ப்பாடு நிகழ்த்ததனைத் தோழி தன்னுள்ளத்து
ள்ளே வினாவிவருகின்ற ஐயவுணர்வினை அவ்வேழனானத் தெளிந்து
புணர்ச்சி உண்டென்பதனை உணர்ந்தபின்றை : இன்னதும் இன்ன
துமாயிய ஏழென்க, அங்ஙனம் துணிந்தபின்னல்லது தலைவிமாட்
டுத் தோழி சொன்னிகழ்த்த : நொன்றற்குப் பின்றைபென்றார்.
உம், "காம்பியர் தோளும் கருமதர் மழைக்கனும் - வீங்கின முலை
யும் வேறுபட்டனவே - தாங்கரு காற்றம் தலைத்தலை சிறந்து - பூங்
கொடிக் கிவர்க்கு புதற்சியென வாங்கிற் - பதலும் கங்குல மகலா
தொழுஞ்ஞமே - னன்றி யளவைத் தன்றி - தெவன்கொன் மற்றி
வட் கெய்திய வாதே." இதுதான் காற்றமும் தோற்றமும் செல
வும் வந்தன, "கண்ணுஞ் சேபரி பரத்தன்று துதலு - துன்னியர்
போறித்து வண்டார்க் கும்மே - வாங்கணம் மென்றோன் மடந்
தை - பாங்கா யினன்கொ லென்னுமென் னெஞ்சே." "தெய்வ
த்தி னுபதுகொ மென்னார் புடைபுறித்த - வையத்து மக்களி
னுபதுகொ - யிவற்று - வண்டார்பூங் கொதை வரிவளைக்கை வா
றுதலான் - பண்டைய னல்லன் படி." இவையும் அவை, "ஏனல்
காலை விவரு மல்லன் - மான்வழி வருகுவ விவறு மல்ல - னரத்
தன் கண்ணி யிவனே டிவனிடைக் - கரத்த அன்னமொடு கருதியது
பிறிதே - கம்மு னுனார் போலத் தம்முன் - மதுமறைத் துன்
டோர் மகிழ்ச்சி போல - அன்னத் துள்ளே மகிழ்ப - சொல்லு
மாடுப கண்ணி னுனே." இது புணர்ச்சி உணர்ந்தது, "இவள்
வயிற் செலினே யிவற்குடம்பு வறிதே - யிவன்வயிற் செலினே
யிவட்கு மற்றே - காக்கை யிருகணி னெருமணி போலக் - ஞன்று
கெழு காடற்குங் கொடிச்சிக்கு - மொன்றுபோன் மன்னிய சென்
துவா முயிடு." இதுவும் அது.

மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது பல்வேறு
கவர்பொருள் காட்டத்தானும் = அங்ஙனம் உணர்ந்தபின் தோழி
தலைவிபுடன் ஆராயுங்காற் தன்மனத்து நிகழ்த்தனவற்றை மறைத்
தக் கூறவேண்டிதலில் உண்கமப்பொருளானும் பொய்ப்பொரு
ளானும் விராவிவரினும் அவட்குக் குற்றேவல் செய்புத் தன்மையிற்
தப்பாதலாற்றான் வேறுபல் கவர்பொருள்படக்கூறி ஆராயும் ஆரா
ய்ச்சிக்கண்ணும் : காணல் இறந்துபடாமற் கூறுதற்கு வழிநிலை
பிழையாதென்றார். பிறைதொழுவாமெனவும், கண்ணுளித்த புன்

கூர் யானை கண்டனெனெனவுந், தன்பெருமைக்கு ஏலாத சிறுசொ
ற்கூறிக் குறைபுற்று நிற்கின்றான் ஒருவனுள்ள அனைய நியும் காண்
டல் வேண்டுமெனவும், அவன் என்னத தழுவிக்கொண்டு குறைகூ
றவும் காண்மறுத்து நின்றேனென்றும் போலவும் மெய்யும் பொய்
யும் விராயும் பிறவாறுகவும் கூறுவன பல்வேறு கவர் பொருளாம்.
உம். “முன்னுத் தொழத்தோன்றி முன்னொயிற்று யத்திசையே-
யின்னுத் தொழத்தோன்றித் தீதேகான் - மன்றும் - பொருகளி
மால் யானைப் புகழ்க்கின்றி பூண்போற் - பெருகொளியான் மிக்க
பிறை.” இது பண்டு கூறியவாறு கூறலின் மெய்யும் பிறைதொ
ழாமை அறித்துகூறலிற் பொய்யுமாய் வழிநிலை பிறைபாற கவர்
பொருளாயிற்று. “பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்-கண்
டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - நின்டிக் - கீதிரன் பழையனூர்க் கார்
நிலக் கண்ணு-புதிர முடைத்திதன் கோடு.” கடுக்கநாட்டம்; இது
இறந்துபாடு பயத்தலிற் கத்தருவத்திற்கு அமைபாறு. “தொய்யில்
வனமுலைபுத் தோளும் கவினெய்தித்-தெய்வம் கமமுமா லும்பாறு-
மைபுறவல் - பொன்னம் கொடிமருங்குற் பூங்கயற் கண்ணினுய்க்-
கென்ன யிதுவந்த வாறு.” என வழிநிலை பிறையாமற் கவர்டொ
ருளாக நெறிபடுகாட்டம் நிகழ்த்தவழித் தலைவி கணையாடினேற்கு
இங்கனம் ஆயிற்றென்னும். அதுகேட்டுத் தோழியும் யானும் ஆடி
த்காண்பல் என்னும். உம். “பையன் மாலைப் பழமரம் படரிய-
தொய்யுப்பறை வாவ னோன்றி கோய்க்கு- மடிசெலிக் குழவிநீழ்
இப் பையன் - திருகவுண் மடப்பிடி பெய்வம் கூர - வெந்திற
லாளி வெரிதுச் சுத்தின் - பொரியரை மிளிரக் குத்தி வான்கே-
ழுருவ வெண்கோ பேக்கொண்டு கழியும் - கடுக்கன் யானை கா
றுற வொற்றலிற் - கோவா வாரம் வீழ்த்தெனக் குளிர்கொண்டு-
பேள நூறத் தாழ்கீர்ப் பணிச்சனை - கோனெ லால்வனை தெளிர்
ப்ப நின்றோல் - யானு மாடிக் காண்கோ தோழி - வகைவயிறு
கிழித்த நிறுநிகழ் கெடுவேற் - நிகழ்பூன் முருகன் நீம்புன லலை
வாய்க் - கமழ்பூம் புறவிற் கார்பெற்றுக் களித்த - வொண்பொறி
மஞ்ஞை போல்வதோர் - கண்கவர் காரிகை பெறுதலுண் மிடனி
னே.” எனவரும். “கெருக லெல்லை யேனற் றோன்றித் - திரு
மணி பொளிர்வரும்” என்னும்- அகப்பாட்டுக் கொள்க. “எழாஅ
வாகலி னெழினலத் தொழைய-வழாஅ தீமோ கொதுமலர் தலை
யே - யேனல் காவலர் மாவீழ்த்துப் பறித்த - பகழி யன்ன சேயரி
மழைக்க - ஊல்ல பெருத்தோ ளோயே கொல்ல - நெறிபொற்
பிதிர்யிற் சிறுபல் காய - வெண்கை வீயுரு மோக்குமலைக் கட்டு-
மயிலறி வறிபா மன்னே-பயில்கூரல் கவரும் பைம்புறக் கிளி

யே.” தலைவியேறுபாடு கண்டு ஆராயுக் தோழி தனது ஆராய்ச்சியை மறைத்துக் கூறியது. நாட்டத்தாலும் என்னும் உம்மை மூற்று, நாட்டமெல்லாம் தநீ இயினமையின். ஆறுகுடி இடப்பொருட்டாம். அஃது இடமாக வருகின்ற எட்டினையும் துடத்தியல் பொருளாக உணர்க்கவே அவன் காணின்ற காலமும் மேல்வருகின்ற எட்டினையும் தலைவற்கு உணர்க்கும்காலமும் ஒருங்கு நிகழுமென்பதாம். இங்ஙனம் காடி மதிபுடம்படுக்குக் துணையும் தலைவற்கு இக்குறை முடிப்பல் என்னுது ஒழுகும்.

குறையுறற்கு எதிரிய சிறுவன் மறைபுறப் பெருமைபிற் பெயர்ப்பிறும் = இரவுவலியுற்றுக் குறைகூறத் தொடங்கிய தலைவியைத் தோழி தான் இவ்வொழுக்கலாறு அறிந்தும் அறிந்திலன்போலத் தலைவன்பெருமை கூறி அவன்குறிப்பின மாற்றினும்; தான் அறிந்ததனை மறைத்துக்கூறுதலன்றி அன்பின்மை ஒருதலையாக உடையனல்லன். உம், “கல்லோங்கு சாரத் கடிபுனக் காத்தோம்பு - கல்கூர்தார் மாட்டு கயத்தொழுதித் - தொல்வந்த - வான் றோய் குடிக்கு வடுச்செய்த தக்கதோ - தேன்றோய்ப்பூக் கண்ணி யீர் ிர்.” “மறுவொடு பட்டன மாமலை நாட - சிறுகுடியோர் செய்வன பேனா - சிறுகுடிக்கு - மூதான் புறத்திட்ட சூடேபோலில்லாதே - தாதாடு மார்ப்பழி.” “தகைமான் சிறப்பிற் சான்றோர்க் கொத்த - வகையமை வனப்பின பாகவி னுலகமொடுபாற்படற் பாயி மன்னோ காப்புதித் - தோக்குய ரடுக்கத்துச் சாதுவளர் கனத்தலை - செவ்வகா மருங்கிற் குடிமை சான்றோரின்னொன்னு தின்பம் வெஃகிப் - பின்னில முயற்சியின் வருந்தினு - நும் மொ ரன்னோர்க்குத் தருவதோ வன்றே.” எனவரும். “இவளே, கான கண்ணிய காமர் சிறுகுடி - நீனிதப் பெருங்கடல் கலங்கவுப்புக்கு - மீனெறி பரதவர் மகனே நீயே - செங்கொடி துடங்கு கியம மூதார்க் - கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதன் மகனே - கண்ணிச் சுறுவழித்த வுளங்கல் வேண்டி - வினப்பு னோப்பு மெமக்கு கலனெவனோ - புலவு காறுதஞ் செலநின் தீமோ - பெருநீர் வினவுனெஞ் சிறுதல் வாழ்க்கை - நும்மொடு புனைவதோ வன்றே - பெம்மனோரிற் செம்மது முடைத்தே.” இதுவும் அது.

உலகு உரைத்து ஒழிப்பிலும் = அவ்வொழுக்கம் அறியான்போற் கரத்த தோழி உலகத்தாளைப்போல் வரைந்துகொள்ளுளக் கூறித் தலைவனை நீக்கிலும்; உம், “கோடி ரெல்லாங்க் கொழுமணிக் கூத்தலாய்தொடி மடவரல் வேண்டுதி யாயிற் - நெண்குழிச் சேயிறுந் படுஉ - தன்கடற் சேர்ப்ப வரைத்தனை கொண்மோ.”

அருமையின் அகற்பியும் = அவை கேட்டுப் பிற்பாற்றானும் வந்தவன்மாட்டுச் சிறிது நெஞ்சுநிகழ்த்த நோயி அங்நனங் கூருது இவன் அரிபனெனக் கூறுதலும்: இருவருமுள்வழியுடன் வரவுணர்வின் றுருவருன்னமும் உணர்ந்து அங்நனங் கூறினான். "நெருது முன்னு னெல்லையு மொருசிறைப் - புதுவை யாகலிற் சேத்த னுனி - நேரிறை வளைத்தோ னின்றுழி செய்த - வார னார் வருத்தங் கையா யோவென - வெற்றுகை புதுதி ராயிற் சொற்குறை - பெம்பதத் தெனிய னல்ல னெமக்கோர் - கட்காண் கடவு னல்லனோ பெரும - வாய்கோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி - தஞ்சபுலி வரிப்புறங் தைவரு - மஞ்சுகுழ் மணிவனா மன்னவன் மகளே." "தழைபொடி தன்னைனி தன்மைபாற் கட்டி - லிழையவுங் கூடுமோ வெற்ப - லிழைபார் - திலங்கருவி பொன்கொழிக்கு மீர்ங்குன்ற நாட - ருலங்கருதி வாழ்வார் மகள்."

அவன் அறிவுறுத்தப் பின் வர என்றலும் = தலைவனை நோக்கி கீகாதலித்தவட்டு நீயேசென்று அறிவித்தப் பின்னர் என்மாட்டுவருகவென்றலும்: அவனறிவுறுத்தென்று பாடமோதவாரும் உளர். உம். "தன்னையுந் தானானுஞ் சாயலாட் கிடுதலைப்பி - னென்னையு நாணப் பங்கெண்டா - பென்னையே - வேயார்மென் றோளிக்கு வேரு யினிபொருநா - னீயே யுரைத்து நிறு." இது கீயே யுரைபென்றது. "நான்வேங்கை பொன்சொரியு நன்மை நன்னாட் - கோன்வேங்கை போற்கொடிய னென்னையார் - கோன்வேங்கை - யன்னையா னீயு மிருந்தழைபா மேலாமைக் - கென்னையோ நாளை யெளிது." இது கையுறைமறுத்தப் பின் வருக என்றது. இவை ஒருகற்றுக வருவனவுளவேற் காண்க.

பேதைமை ஊட்டலும் = அங்நனம் பின் வருகவென்றுழி முன்வந்தானை அறிபாமை ஏற்றிக் கூறலும் தலைவியையும் அங்நனம் அறிபாமையேற்றிக் கூறலும்: "கெடுத்தோர் கடைஇத் தமிய ராய் நின்ற - கடுங்கென்று காணிரோ வென்றிர் - கொடுங்குழைபார் - பாளை யதருன்னு நிற்பரோ தம்புனத் - தேனற் கினிகடிரு வார்." "வேங்கை கமழும் வெறிகமழ் தன்னிலம்பின் - வாங்கமை மென் றோட் குறவர் மகளிரோடு - சோர்த்த ருருதி பொழுதமற் றிப்புறம் - போர்த்த திலையக் கலிறு." இவை தலைவனைப் பேதைமை ஊட்டின. "நறுத்தன் டகரம் வருள மிவற்றை - வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வெட்டி - பெறித்தழுது - செந்தினை வித்துவார் தங்கை பிறர்நோய்க்கு - நொந்தினைப வல்லனோ நோக்கு." இவை தலைவி

ஸப் பேதைமையுட்டியது. "இவையன் விளையின்" என்பது உம் இதன்கண் அடங்கும். "புன்றலை மந்திக் கல்லா வன்பறழ் - குன்றமலை நண்ணிய முன்றிற் போகா - தெரியகைந் தன்ன வீத கையினா - வேங்கையம் படுகினை பொருந்திக் கைய - தேம்பெய் நிம்பால் வெளவலிற் கொடிச்சி - பெழுதெழில் கிதைய வழுத கண்ணோ - தேர்வண் சோழந் குடத்தை வாயின் - மாரியங் கிடங்கி னிரிய மலர்க்த - பெயலுறு நீலம் போன்றன விரலே - பாஅ யங் வயி நலத்த லின்னா - தாமுமலை தவழுவ் கோயெர் பொதியி - னெங்கிருஞ் சிலம்பிற் பூத்த - காத்தனங் கொழுமுனை போன்றன வெந்தே." எனவரும்.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத்து உணர்த்தலும் = அங்ங னம் பேதைமையுட்டியவழி இவன் இச்சுறைமுடிப்பனென்று இர ள்து ஒழுமினேற்கு இவன்புணர்ச்சியறிந்திலன்போற் கூறினானே ஆற்றுகுயவனை யான் அப்புணர்ச்சிகீழ்க்கந்தமை அறிவலென் றுகூறி வருத்தத்தீர்த்தலும்: உம். "நறுத்தண் கூந்தற் குறுங் தொடி மடக்கை - நெழுதுக் குறைவி யாயினன் பெரிதென - நின் னெதிர் கிளத்தலு மஞ்சவ லெனக்கே - நின்னுயி ரன்ன னாயி லுந் - தன்னுறு விழுமங் காத்த லானே." நின்னெதிர்கிளத்தல் அஞ்சவல் நீ அவட்கு உணர்த்தியெனக் கருதியென்றலிற் புணர் ச்சியுணர்ந்தமை கூறினான்.

அஞ்சி அச்ச உறத்தலும் = அங்ஙனம் ஆற்றுவித்தங் கடி தகுறைமுடியாமையைக் கருதுந் தோழி ருரவணாத் தான் அஞ்சித் தலையியும் அவனா அஞ்சவனெனக்கறலும்: அஞ்சுதல் அச்சென் றாயிற்று. இவ்வச்சங்கறவே அவன் ஆற்றும். உம். "பாஅங் கொ ன்ற மரஞ்சுட் டியலிற் - கரும்பு மருண்முதல பைந்தாட் செந்தினை - மடப்பிடித் தடக்கை வன்ன பால்வாப்பு - கரிக்குறட் டிறைஞ்சிய செறிதாட் பெருங்குறற் - படுகினி கழகஞ் சேறு மடுபோ - ரெஃகு விசங்கு தடக்கை மலையன் காணத் - தார நாறு மார்பின - வார ன்மற் றைய வருகுவன் யாயே." இஃது யாவை அஞ்சியது. "யானை யுழலு மணிகிளர் நீள்வணாக் - காணக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரோ - மேனலுவின வகுதன்மற் றென்னகொல் - காணினங் காய்வ றொம்." இது தமனை அஞ்சிக் கூறியது.

உணர்த்துழிக் கூட்டமோடு எஞ்சாது கிளந்த, இருகாங்கு . கிளவியும் = ஆபத்திநீங்கித் தன்னோடு நின்ற தலையியை அவ னோடு கூட்டவேண்டி அவளினிங்கித் தலைவர்க்கு இன்னுழி எதிர்ப்

புதிதென உணர்த்தவிடத்துக் கூடுக்கட்டத்தோடே ஒழியாமற்
கொத்த என்வகைக்கொளியும் : உம், “கெய்தற்பரப்பிற் பாவை வி
டப்பி - நின்குறி உத்தனெ னியறேர்க் கொண்க- செல்கஞ் செலவி
யக் கொண்மோ வல்கன- மாச லருத்தும் வயிற்ற- நானா மிதிக்கு
மென்மக- ஐதலே” வந்தனனென்றும் என்மகனென்றும் ஒரு
மைகூறிக் செல்கமென்ற உளப்பாட்டுப்பன்மைபாற் தலைவிவரவுங்
கூறி இடத்துய்த்தவாறுமுணர்த்தினான். செலவியக்கொண்மோ
என்றது நீயே அவனைப் போகவிடுவாய் என்றதாம். நாட்ட-
தன்மனத்து நிகழாநின்றதும் அவன்மனத்துக் குறைபுணர்த்து-
தல் நிகழாநின்றலுமென்னும் இரண்டினையும் எஞ்சாமற் தழீஇநிற்
ளும் இவ்வெட்டுமென்றற்கு எஞ்சாதென்றார்.

வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப் பொறுத்த காரணம் குறி
த்த காண்பும் = தன்முன்னர் வந்து நின்ற தலைவனைத் தோழி எதிர்
ப்பட்டுநின்றேயும் வாரா தான்போல மாயமெற்றி அதனைப் பொறு
த்த காரணம் குறிப்பினும் கொள்ளக் கூறுங்காண்கண்ணும்; கார
ணமாகது நீ அரியையா தலின் இவன் ஆற்றாமைமென்று எதிர்கொ
ள்கின்றேமென்றல்; கூட்டம் நிகழ்ந்தபின் தோழி இவ்வாறு கூறு
தற்கு உரியனென்று அதன்பின் வைத்தார். இது அவன்வரவை
விரும்பியது, வரைவுடையதன்று. உம், “கெடுக்கவிற வலத்த
குறுங்க ணவ்வகை - கடல்பா டழிய விளமீன் முகத்து. - துணை
புண ருவகையர் பரத மாக்க- னிளையரு முதியருங் கிளைபுடன் துவ
ன்றி - புப்பே புமண ரருத்துறை. போக்கு - மொழுகை கோன்பக
டொப்பக் குழீஇ - பயிர் திணி யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப் -
பெருங்குளங் தொகுத்த வழவர் போல - விரத்தோர் வறுங்கல
மகல வீசிப் - பாடுபல வைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக் - கோயெர்
திணிமணற் தஞ்சைத் துறைவ - பெருமை பென்பது கெடுமோ
வொருகான் - மன்னு முத்த மரும்பிய புண்ணத் - தன்னறுங்
கானல் வந்துறும் - வண்ண மெவனோ வென்றினிர் செலினே.”
தம்மான் இடைபூறெய்தி வருத்தகின்றானே ஒருகான் வந்திலினோ
மாயஞ்செப்பியவாறும் நீர்வாராமையின் வண்ணம் வேறுபடுமென
ஏற்றுக்கொடுமெனக் காரணம் கூறியவாறும் காண்க. தம்மெற்
தவறின்றாகக் கூறுங்காலத்து இது கூறுவொன்றற்குக் குறித்த
காண்பென்றார்.

புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்ணும் = அக்கூட்டத்
தன்பின் முற்காலத்துப் பணிந்து பின்னின்றோனைத் தோழிதானே
பணித்தொழுமுகிடத்தும்; உம், “இவனே, நின்சொற் கொண்ட
உத

வெள்ளைத் தேதிப் - பச்சை ஞாழல் பலகிளை யொருகைப் - பு
 தல ஸ்ரீமத்த புலம்புமா ருடைய - ஞாநக்கான் டெய்ய அள்ளல்
 வெண்டு - நிலவு பிருஞும் போலப் புலவுத்திகை - கடலும் கான
 லுத் தோள் து-மடல்கும் பெண்ணெயெடு சிறுதல் லுளே." "வாங்கு
 கொளேல்" என்னும் குறிஞ்சிக்கூறியுள், "அரவின் பொதியு மண
 ன்கும் புணர்ந்த- அரவின் மேலகைத் தகையை யொராக்கு - நிரா
 களை முன்கையென் றோழியை கோக்கிப் - படுகினி பாயும் பசுந்
 குர லேனல் - கடிதின் மறப்பித்தா யாவி னினிசீ - நெடிதுள்ள
 லோம்புதல் வேண்டும்" எனவும், "கடுமா கடவுறுடல் கோல்போ
 லேனெத்தும் - கொளேம யிசையாவ தறித்து மடுபெயல் - வழைவ
 னர் சாரல் வருடை கன்மாண்-குழவி வளர்ப்பவர் போல்பா ராட்
 டிய- முழையிற் பிரியிற் பிரியு- மிழையணி யல்குலென் றோழியது
 கலிளே." எனவும்வரும். இத்தனையும் ஒக்கட்டல் கூறினார்.

குறைத்து அவட் படரினும் = தலைவன் இரத்து பின்னின்ற
 கைகண்டு தோழி மணம் நெடுமீத்து தாங்குறைத்து தலைவி
 டத்தே சென்று குறைகூறிலும்: உம். "வணியணி முன்கை
 வாலெயிற் திள்ளகை - வினையா ராடுத் தலையலிழ் கானல் - விரு
 ந்தென வினவி நின்ற - நெடுத்தோ ளன்னலிக் கண்டிரும் யா
 மே." என வரும்.

"மறைத்தவன் அருக = காண்மிஞ்சியார் தனது வேட்கை
 மறைத்த தலைவி அக்கூற்றிற்கு உடம்படாது நிற்கலால்: தன்னு
 டும் அவளோடும் முதன்முன்று அகிது = தலைவனோடுத் தலைவி
 போடும் நிகழ்த்த இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதலிய முன்றலையுள் தான்
 அறிந்தமை குறிப்பான் உணர்த்தி: பின்னினை பலவெறு நிகழும் மரு
 ந்தினும் = இரத்து பின்னிற்றல் பல்வாய் வேறுபட்டு நடக்குமிடத்
 தும்: அவை பெருத்தன்மைபுனொருவன் யானமுதலியன வினா
 புத் தழையுள் கண்ணியுள் கொண்மீம் இப்புனத்து வாராநின்றன
 னவும், அவன் என்மாட்டுப் பெரிதும் குறையுடையனெனவும்,
 அவன் குறைமுடியாமையின் வருத்தாநின்றனெனவும், அத்தழை
 நீ ஏற்றல்வேண்டுமெனவும், அக்குறைமுடித்தற்கு இரிதிடமென
 வும், யான்கூறியது கொள்ளாயின் நினக்குச் செறிந்தாருடன்
 உசாவிக் குறைமுடிப்பாபெனவும், மறப்பின் மடலேறுவனென
 வும் வகாபாய்வனெனவும், பிறவாற்றினுள் கூறிக் குறைகயப்பித்
 தலாம். உம். "புண்பூத் தழையல்குந் பொன்னனாய் சாரத்-தின
 காத் திருத்தேம்பா மாச-வினையாய்த்து-மாவினவு வார்போல வந்
 தவர் நம்மாட்டுத்-தாம்வினவு லுற்றதொன் றுண்டு." "கைதையந்

தீண்டாமைத் தாழ்வு மாழ்வு - மெய்த வரிநா மிதவென் குறையென்
 ஞன் - செய்தழையுள் கண்ணியுஞ் சேர்த்தழி வைத்திறந்தா - னுய்ய
 லன் கொல்லோ டுணரலனே யென்றியால்; ஒருநாள் வாரல னிரு
 நான் வாரலன் - பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியெ - னன்னர்
 நெஞ்ச நெகிழ்த்த பிண்ணை - வரைமுதிர் தேனிற் போகி டோனே -
 யனாசா கெத்தை யாண்டினன் கொல்லோ - வேறபுல நன்னாட்டுப்
 பெய்த - வேறடை மழையிற் கலாமுமெ னெஞ்சே." "புணர்நு
 னையோ டாநிம் பொறியலவ னெக்கி - யினர்ததை பூங்காண லெ
 ன்னையு நோக்கி - புணர்வொழியப் போன வொலிதினாரிச் சேர்
 ப்பன் - வணர்சரி யைம்பாலாய் வண்ண முணரோளுல்; ஓரை யாய
 மறிய லூ - னல்கினன் றத்த நறம்பூத் தண்டழை - யாறுபடி னெ
 வனே தோழிவீறு சிறந்த - நெடுமொழி விளக்குத் தொல்குடி -
 வடுநாம் படுத்த லஞ்சது மெனவே." இது கையுறை ஏற்பத்
 தலைவிக்குக் கூறியது. "செம்பிள் மேய்ந்த சிறகோட்டுச் சே
 தா - வலங்குருவைக் காத்த டுண்டித் தாதகை - கன்றதாய் மரு
 ளுந் குன்ற நாட - னுடுக்குந் தழைதந் தனனே பவையா - முடுப்
 பின் யாயஞ் சதமே கொடுப்பிற் - கேள்விடைக் கேடஞ் சதமே
 யாவிடை - வாடல் கொல்லோ தாமே யாய்மைப் - போருடை
 வருடையும் பாயாச் - ருருடை யடுக்கத்த கொயற்குருக் தழை
 மே." இதுவும் அது. "இனஞ்செய் காத்த னெரிவாய் ருளை
 யலிழ்த்த வீர்த்தன் வாடை - கொலுவே னெடுங்கட் கொடிச்சி
 கதப்புணருங் குன்ற நாட - னுலைபடு வெங்கோ யுழக்குமா லத்தோ -
 முலையிடை நோப்பவர் நெரு மிடமிது மொய்முழலே." "அய்வனை
 வெரிநீன் றாக்கீர்த் தன்ன - செவ்வரி யிதழ் சேனாறு நறவி - ன்
 றத்தா தாடிய தம்பி பசுக்கேழ்ப் - பொன்னுரை கல்லி னன்னி
 றம் பெறுதம் - வளமனை நாட னெருளை னம்மொடு - கிளைமலி சி
 றுதினைக் கிளிகடித் தகைஇச் - சொல்லிடம் பெறுஅன் பெயர்ச்
 தனன் பெயர்ந்த - தல்ல லன்றது காதலந் தோழி - தாதன்
 வேட்கையிற் போதுநெரித் தூதா - வண்டோ ரன்ன தண்டாக்
 காட்சி - கண்டுங் கழறொடி வலித்தவென் - பண்பில் செய்தி னனைப்
 பாய் நின்றே." "மாயோ னன்ன மால்வரைச் சவாஅன் - வாலியோ
 னன்ன வயங்குவென் னருவி - யம்மைக் கிழவோ னந்நயப் தென்
 றும் - வருத்தின னென்பதோர் வாய்ச்சொற் றேறாய் - நீயுந் கண்டு
 துமரொடு மெண்ணி - யறிவறிந் தளவல் கேண்டு மறுதரந் - கரிய
 வாழி தோழி பெரியோர் - நாடி நட்டி னல்லது - நட்டு நாடார்
 தம் மொட்டியோர் திறத்தே." "மறவல் வாழி தோழி துறைவர் -
 கடல்புரை பெருங்கினை நாப்பன் - மடல்புனைத் தேறிநிற் பாடும்

பொழுதே." எனவரும். இன்னும் வேதபட வருவனவெல்லாம்
பாண்டி அடங்கிக்கொள்க.

நின்னயம் பெற்றுழி நயம்புரியிடத்திலும் = அங்ஙனம் தோ
ழி கூறிய குறையினை அவன் அருளப் பெற்றவழி அதனைத் தலைவந்
ருக் கூறுதற்கு விரும்புமிடத்தும் : அவை தலைவனாற்றாமை கண்டு
தோழி கையுறைபெயிர்ந்தலும், இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் நேர்த
லும், குறியிடங்காட்டலும், பிறவுமாம். உம். "பொன்மெலியு மே
னியார் பூஞ்சனங்கின் மென்முனிக - மென்மெலிய வீங்கினவே
பாலமென் - மென்மெலிவிற - கண்கண்ணி வாடாமை யானல்ல
வென்றனாத் தா - லுண்கண்ணி வாடா னுடன்று." இதனுட்
கண்கண்ணி, குறுங்கண்ணி. "நிலாவி னிலங்கு மனன்மலி ம
யகிற் - புலாங்கு சேரிப் புல்வெய் ரூம்பை - யூனை வுணராச்
சிறுமைபொடு நீருதி - தின்னா வுறையி டாயினு மின்ப - மொரு
நா ளுறையிடுகி னோர்க்கும் வழிநாட் - டம்பதி மறக்கும் பண்பி னெ
ம்பதி - வந்தனை சென்மோ வனமெய் பரப்பப் - பொம்மற் பநி
தனா கம்மென வுடைதரு - மானேங் கொருகிறைப் பலபா ராட்டி -
பெய்நி பெய்மொடு கழிவி பெல்லுற - கத்தேர் கூட்டலு முரியி
தற்றன்று - சேர்த்தனீர் செல்லுவி ராயின் யாழு - மெய்வரை யள
வைவித் பெட்டுய - தம்மொப் பதுவோ விரித்திடு னெமக்கே."
"கெம்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ - படும்புலால் புட்கடிவான்
புக்க - வடும்புலாந் - தாழைமா ரூழற் தனைத்துயர்ந்த தாழ்
பொழி - லேழைமா னேக்கி யிடம்." எனவரும். இன்னும் நயம்
புரியிடத்தமென்றதனால் அவன்வாவினைத் தலைவிக்குக் கூறுத
லும் கொள்க. "இயர்பரி செந்தேர் மனியு மிசைக்கும் - பெயர்
பட வியங்கிய வினைபரு மொலிப்பர் - கடலாடு வியலணிப் பொ
லித்த லுத்தழைத் - தினை யல்கு னலம்பா ராட்டிய - வருமே
தோழி வார்மணற் சேர்ப்ப - னிளைபட வோங்கிய முழவுமுதற்
புன்னை - மரவரை மறைகம் வம்மதி பானாட் - பூவிரி காணற் புனர்
ருந் வருத்தனை - மெய்வினார் நதம்பொழிற் காண - வல்ல லரும்
படர் காண்கோஞ் சிறிதே." இது தோழி தலைவிக்குப் பகற்குறிக்
கூட தலைவன் வருகின்றமை காட்டி அவன் வருத்தங் காண யாம்
மறைத்த நிற்பான் வம்மோவெனக் கூறியது.

என்னரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும் = தலைவன்
இனிவந்தொழுதுதற்குப் பொருத தோழி அவன் இனிவரவு உணர்
த்தங் கருத்தினையாடச் செயற்கையாக ஞாயத்தற்கு அரியதாய் வரு

ம் ஒன்றல்லாப் பலகைகூறித்த பகுதிக்கன்றும்: அவை என்னை மறைத்தலெவனெயொன்றும் அறிவான்போறலும் குறிப்பான் கூறலும் படைத்தமொழிகளையிழங் குறிப்புவேறுகொளலும் பிறவுமாம். உம். "கிறைத்திவ்வன் சேர்த்தோடு கீண்மலை நாட - மறைக்கப் படாதேனை மன்னு - மறைத்துக்கொள் - டோடினா யாதலா லொன்டொடியா டன்பக்கன் - கூடக் கிடத்ததொன் றில்." "மன்னோர்மன் சாய லவருள் மருமர - வின்னார்க ளெக்ப தறி யேளுன் - மின்னாருள் - கார்கெழு தோன்றற் கணமலை ஈன்ருட - யார்கண்ண தாருங் குறை." "தன்னெவ்வங் கூறினார்க் செய்த வரு ளின்மை - பெண்ணையு மறைத்தானென் றேழி யதகேட்டு - கின் னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகுற்றா னுணி." இது பழிகூறியே னென்று தலைவி குறிப்பாததொன்றைத் தோழிகூறினது. "விருக் தின ராதலின் வினவுதி ரதனெதிர் - திருத்தமொழி மாற்றத் தருதலு மியல்பெனக் - கூறுவ தம்மயா னுறுபல வருமென - வஞ்சுவன் வாழி யறைய வெஞ்சா - தென்னில லென்னியது முடிப்பர் - காண லீலர் கொடியரிவ டன்னை மாடோ." இது கிசுழாது கிசுழ்வதாகப் படைத்துமொழிந்தது. "கெநீர் கிருங்கழி கீழெஞ் குடாள் - பொறிமாண் வரியலவ னுட்டலு மாட்டாள் - நிறுததல் வேரூம்பச் சிந்தியா கீன்ருட் - கெநீர்த்தன் சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் செல்கோ." இது குறிப்பு வேறு கொண்டானென்றது.

புணர்ச்சி வேண்டினும் = தலைவன் பகற்குறியையும் இரவுக் குறியையும் விரும்பிக் கூறுமிடத்தம்: தோழிமேன ளெலி. அவை பலவகைய. உம். "கன்னலஞ் சிதைய காடொறும் புலம்பப் - பொ ள்னிணர் வேங்கை துறுகற்றா - விரும்பிடி வெருட காடற்கோர் - பெருங்க னோட்டஞ் செய்தன்றோ விலமே." இது தோழி தலை வியைப் பதற்குறியப்பித்தது. "மாயவனுந் தம்முனும் போன மறிகடலுங் - காணல்சேர் வெண்மனலுங் கானுயோ - காண - லிடையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்க்த - புடையெலாம் புன்னை புகன்று." "ஊர்ச்சு மணித்தே பொங்கை பொங்கைக்குச் - சேய் த்து மன்றே நிறுதான் யாதே - விராதேர் வென்றரு கல்ல நியா வருந் - தன்னல் போகின்றாற் பொழிலே யாமெய் - கூழைக் கோர் மணங் குறுகஞ் சேற - மாண்டும் கருகுவன் பெரும்பே தையே." இவை பகற்குறிநோர்ந்து இடங்காட்டியன. "செங்கனம் படக் கொன் றவுணர்ந் தேய்த்த - செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியா னைக் - கழறொடிச் சேய ருன்றங் - குருதிப் பூவின் லுண்கைத் தட் டே." இது தோழி தலைவியை இடத்துப்பத்திக் கிபது. "ஆர்கலி

வெப்பன் மாப்பு புண்ணியாகப் - பாடின னருவி யாடுத வினிதே -
 னிலையிதற் பொருத்தாக் கண்ணோ டிரவீத் - பஞ்சி வெண்டிரிச்
 செஞ்சுடர் ஸ்வித் - பின்னுவீத் திறபுறத் தழிவி - யன்ன முயங்
 கத் துயிலின் னாதே." இது இரவுக்குறியுய்த்த தலைவன் கிறைப்
 புறமாகப் பகற்குறியோக்காண்டோல் இரவுக்காப்புமிருதி கூறியது.
 பாடினனருவி ஆட என்ருள் அதன்கண் உதவினானென்பதபற்றி;
 அல்லது எனவிற்கு உடன் ஆடுதலின்று. "திறவர்க் குறுகை யாக
 த் தெறுவா - வீக்கும் வருபகோ தேம்பாய் துறைவ - திறா வெண்
 மணி வினரி யார்ப்பக் - கிமா மெத்தேர் கெயி போயி - விருங்
 கழி செய்தல் போல - வருத்தின னனியனி யருத்தி னோனே." இது
 தலைவன் இரவுக்குறியுய்த்தனைத் தோழி மறத்தது. "கா
 ருபிடி கயத்த முனைக்கோட் டினங்கேறி - ருன்ற னன்னிக் குறவ
 ரார்ப்ப - மன்றம் போழு நாடன் றோழி - கனைப்பூங் குவளைத்
 தொடிக் தத்து - தினைப்புன மருங்கிற் படுகினி யோப்பிபு - காலை
 வந்து மாலைப் பொழுதி - னல்லக கயத்ததான் மயங்கி - சொ
 ல்லு மாகா தலி யோனே." இது தோழி கிறுத்தியை இரவுக்
 குறியுய்தித்தது. "தன்னாந் துறைவன் கெம்பரி மான்றேர் -
 காலை வந்து மாலை பெயரிலும் - பெரிது புலம்பின்தே கானல் -
 கிறிது புலம்பினமாத் றோழி ராமே." இது தலைவியது ஆற்றாமை
 கனோடு ம்வருத்தத் தீர்த்தரு இரவுக்குறியும் வேண்டிமென்றது.
 "என மிடத்திட்ட வீரமனிகொண் டெல்லிடைக் - கானவர் மக்
 கன் கனவெனக் கைகாய்த்தம் - வானுயர் வெற்பன் வருவான்கொ
 றோழியம் - மேனி பசப்புக் கெட." இது தலைவன் வருவனென்றது.
 "கறவுப்பிற ழிருங்கழி கீத்தி வைகலு - மிரவுக்குறிக் கொண்கன்
 வத்தனன் - விசவுமணிக் கொடும்புண் வினங்கிழை - யோயே." இது
 இரவுக்குறி. தலைவன் வத்தமை தலைவிற்குக் கூறியது.
 "அன்னுய் வாழிவெண் டன்னாகம் படப்பைத் - தன்னயத் தமன்ற
 கூதனங் குழைய - வின்னிகை யருவி யோடு மென்னதுஉய் - கேட்
 டியோ வாழிவெண் டன்னாகம் படப்பை - யூட்டி யன்ன வொண்
 டனரிச் செயலை - யோங்குனைத் தொடுத்த லுசல் பம்பென -
 முழுமுத றுமிய வருமெறித் தன்றே - பின்னங் கேட்டியோ வென
 வுமரி தறியா - னன்னையுங் கனைதுயின் மடித்தன னதன்றலை -
 மன்னுயிர் மடித்தன்குற் பொழுதே காதலர் - வருவ ராவிற் பருவ
 மிட்டுதெனச் - சுடர்த்திலங் கெல்வனை றெழித்த கம்வயிற் - படர்
 த் வுள்ளம் பழுதின றாக - வத்தனர் வாழி தோழி யத்தாத் - திமிழ்
 பெய தலைவிய வினப்பல கொண்முத் - தவிரவில் வெள்ளக் தலைத்

தலை நிறப்பக் - என்று காலோயுங் கெஞ்சுழி நீத்தம் - புன்றலை
மடப்பிழப் பூசல் பலவுடன் - வெண்கோட் டியாளை விளிபடத்
தழவு - மகன்வாய்ப் பார்த்தப் படாஅப் - பகலு மஞ்சம் பணித்
கெஞ் கரணே." இது தாயது தயிலுணர்ந்து தலைவன்வந்தமை
தோழி தலைவிக்குக் கூறிக் குறிவயிற்சென்றது. "சேய்விசும்
பிவர்க்கத் செங்கதிர் மண்டில - மால்வரை மறைபத் துறைபுலம்
பின்றே - பிறவருந் தி பெழுந்த கருங்கால் வெண்குருகு - வெண்கோ
ட் கிச்சிறைத் தாஅ யக்களைக் - கருங்கோட்டுப் புள்ளை பிறைகொ
ன் டனவே - கிணக்கான் மாமலர் காப்ப மல்குசுழித் - துணைச்சூ
வழங்கலும் வழங்கு மாயிடை - பெய்துயிழ் பனிக்கடன் மல்கு
சுடர்க் கொளிஇ - பெயரும் வேட்டம் புக்கன ரதனாற் - நங்கி னெவ
னோ தெய்ய பொங்குபிசர் - முழுவிசைப் புனரி பெழுதரு - முடை
கடற் படப்பைபெய் முறைவி னூர்க்கே." இஃது இரவுக்குறி வே
ண்டிய தலைவற்குத் தோழி உடன்பட்டுக் கூறியது. "ஆம்ப னுட
ங்கு மணித்தழைபு மாரமும் - நீம்புன னூன் மகனிவ - னாய்க்கத்
கறுச் - தேமலர் கீலம் பிணையல் செறிமலர்த் - தாமரை தண்ணையர்
பூ." இஃது இரவுக்குறி நோர்ந்த தோழி இந்நிலத்தின்கண் கீ வரு
ங்கால் இன்னபெற்றியான் வருவாயாகவென்றது. "கடற்காணற்
சேர்ப்ப சுழியுளாய் கீண்ட - வடற்காணற் புண்ணதாழ்க் தாற்ற -
மடற்காண - லன்றி லகவு மண்கெடும் பெண்ணத்தே - முனிநி
லினமணன்மேன் மொய்த்த." இஃது இரவுக்குறியிடங் காட்டித்
தோழி கூறியது. "ஊழார் வாயி லொன்றிறைத் தடைஇய - கட
வுண் முதுமரத் துடனுறை பழகிய - தெய்யா வணவாய்த் தென்
கட் கூருகிர் - வாய்ப்பறை யசாவும் வலிமுந்து கூகை - மையுண்
நெரிந்த செய்யுண் புழுக்க - செலிவான் சூட்டொடு மலியப் பே
னது - மெஞ்சாக் கொண்கையெங் காதலர் வரகசைஇத் - தஞ்
சா தலம்வரும் பொழுதி - னஞ்சுவாக் கங்கேரால் பயிற்ரு நிமே." இஃது இரவுக்குறித் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூகைக்கு உரைப்
பாளாய்த் தோழி கூறியது. "கிலவு மறைத்தன் திருளும் பட்டன் -
சேவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற் - பாவை யன்ன கீற்புறங்
காக்குஞ் - சிறந்த செவ்வத் தண்ணையுத் தஞ்சினன் - கெடுத்தப்படு
நன்கல மெடுத்தக்கொண் டாங்கு - கண்மார் படைப முயங்கி
மென்மெலக் - கண்டனம் வருகஞ் சென்மோ தோழி - சேழு மேலுங்
காப்போர் கீத்த - வறுக்கலைப் பெருங்கலிறு போலத் - தமிழன்
வந்தோன் பணியலை நிலையே." இது தலைவிணக்கண்டு ஓயங்குடம்
வம்மோ என்றது.

வேண்டாப் பிரிவினும் = தலைவன்முன் புணர்ச்சியை விரும்பாது பிரிவை விரும்பிய இடத்தாம் : அப்பிரிவு தண்டாநிரத்தலை முனிந்த மந்தையவழி இட்டுப்பிரிவும் அருமைசெய்தபார்த்தலுமாம் ; ஆண்டுத் தலைவற்குத் தலைவீக்குங் கூறுவனவொள்க. உம். "முத்த மரும்பு முடத்தான் முதிர்முன்னை - தத்துத் திளையிக்குத் தன்னங் கடற்சேர்ப்ப - சித்திரப் பூங்கொடியே யன்னுட் கருளியாய் - வித்தகப் பைம்பூனின் மாப்பு." "இறவுப் புறத்தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற் - சுறவுக்கோட் டன்ன முன்னினைத் தாழை - பெருங்க ளீற்று மருப்பி னன்ன வரும்பு - முதிர்முன் மாணுழையின் வேறு படத் தோன்றி - விழவுக்களங் கமழு முரவுகீர்ச் சேர்ப்ப - வினமணி பெடுத்தேர் பாக னியக்கச் - செலிய சேறி யாயி னிவளே - வருவ வாயெ னின்னான் - வாழ்வா னாத லறித்தனை சென்மே." இது பிரிவுவேண்டியவழிக் கூறியது. "சாரப் பலவின் கொழுத்தனார் நறும்பழ - மிருங்கல் விடாவி விழ்ந்தன வெற்பிற் - பெருத்தே னிருவொலி தோ ளாடன் - போமர் மறைக்கண் கழுழத்தன் - சேருடை நன்னுட்டுச் செல்லு மன்னாய்." எனவும்வரும்.

வேளான் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தாம் = தலைவற்குத் தாஞ் செவ்வொறித்தலைத் தலைவி வேண்டியவிடத்தாம் : அது தலைவி வேளானெதிரும் விருத்தின்கட் தோழி கூறுவதாம். உம். "பன்னீர்நொய்வந் தீர்ப் பகல்வந்து - புன்னையம் பொதம்ப ரின்னிழற் சூழிப்பி - மாலை மால்கொள நோக்கிப் பன்னாய்த் - வலவன் வண்டே ரியக்க கீயுஞ் - செலவுவிருப் புறத லொழிகதி லம்ம - செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூட் டிணையன் - பல்பூங் கானற் பவத்திரி யன்னவிய - ணல்வெழி விளகல் தொலைய வொக்வெ னக் - சூழியே போத மல்கின்ற வழியே - வன்னையிற் திறவொலி வயமீன் கொட்டுஞ் - சென்றோன் மன்ற மன்றன்று பொருதென - கின்றிறத் தவலம் வீட வின்றவட் - செப்பி னெவனோ பூச்சேழ் புலம்பப் - பகலீ னெடுத்த வெண்ணென்மாத் தயிர்மிதி - மிதவை மாவார் குாவே றினக்கே - வடவர் தத்த வான்கேழ்ச் சார்தங் - குடபுல வுறுப்பிற் கூட்டுபு கீசுத்தி - வண்டியிர் நறுஞ்சாக் தயர் குவந் திண்டியி - வெல்லுத்தொழின் மடுத்த வகல்வினைப் பாதவர் - கூருள்க் கவிசை மண்டலிற் பாய்த்துடன் - கோட்சுருக் கிழித்த கொடுமுடி பெருகை - தன்கட லைகவனி பெற்றொறும் வினை விட்டு - முன்றிற் குழைத் துங்கு - தெண்டிணைப் பரப்பினெம் முறைவி னூர்க்கே." இதனுட் தனக்கும் புரவீக்குங் கொடுப்பன கூறித்தடுத்தவாறுகளாக. "நான்வலை முகத்த" என்பதும் கூறு.

புணர்ந்துழி உணர்ந்த அறிமடச் செப்பினும் = இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தகாலத்து அவன் தீங்கு உணராதவனை நன்றாக உணர்ந்த அறிவினது மடப்பங் கூறித் தங் காதற்சிறப்பு உரைத்த இடத்தும்: அது “காஞ்செல் வியாணக் கல்லுறு கோட்டிற் - நெற்றென விறியரோ வைய. மற்றியா - னும்மொடு நக்க வால் வெள் ளெயிறே - பாணர் பகமீன் சொரிந்தமன்னை போல - வெமக்கும் பெரும்புல வாதி - றுமும் பெறேன மிறியரோ னுயிரோ.” இஃது அவனோடு நருதற்குத் தோன்றிய உணர்வு இன்றியமை யாமை கூறிக் காதற்சிறப்பு உரைத்தது.

ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும் = தலைவற்குத் தலைவியைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளெனக் கூறங் கிளவியது பருதிக்கண்ணும்: தோழிமேன கிளவி. பருதியாவன வகாலிடைப்பிரிவு முதலியபிரிவிடத்தும் புனத்திடைப் புணர்ச்சியின்றி நீங்குமிடத்தும் பிறவிடத்தங் கூறவனவாம். உம். “நனைமுதிர் ஞாழற் கிணைமுடிசால் - செய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல - ளுதை தூத்து ஞாவு நீர்த் சேர்ப்ப - தாபுடன் தலைக்குங் காணியும் வாய்விட் - டன்னு யென்னுங் குழவி போல - வின்னு செய்யினு மினிததலை யளிப்பிணு - சின்வளைப் பினனென் றோழி - தன்னுறு விழுமங் கிணு ரோ விலனே.” “பெருன் ஞாற்றிற் பேணுரு முனரோ - வொருகன் துடைய னாயினும் புரிமா - னுடு புலவிதீர் வளிமதி யிலகவரி - பாடமை பொழுதிய தன்னுறுஞ் சாரன் - மென்னடை மனையா தஞ்ச - நன்மலை காட நின்னல திலனே.” “எறிந்தெமர் தாமுமுத விஞ்ஞர லேனன் - மறந்துங் கிளியினமும் வாரா - கறக்கருவி - மா மலை காட மடமொழி தன்கேண்மை - கீமறவ னெஞ்சுசத்துக் கொ ண்டு.” “அளிய தாமே செவ்வாய்ப் பைங்கிளி - குன்றக் குறவர் கொய்தினைப் பைங்கா - லிருவி நீன்புணங் கண்ணம் - பிரித நெற்றா போன் பினவே.” இது தினை அரிந்துழிக் கிளியை நோக்கிக் கூறவான்போற் சிறைப்புறமாக ஓம்படுத்தது. இன்னும் ஓம்படைக் கிளவியென்றதற்கு இவளை. கீ பாதுகாத்துக்கொள்ளென்று தலைவன் கூறங் கிளவியது பருதிக்கண்ணுமென்றும் பொருள்கூறுக. “பிணங்களில் வாடிய பழவிற் றனந்தலை - புணங்கட னுபத் தோரா பென் நெண்மணி - பைபய விசைக்கு மத்தம் வைபெயயிற் - திவ னொடுஞ் செலிஞ்ஞ நன்றே ளவனை - கிணாருந் மாமல ரன்ன கண்ணழக் - கிணையொழி பிணையிற் கலங்கி மாறி - யன்பினி ரசறி ராயி னென்பா - மாருவ தன்றிவ னவல நாகத் - தணங்குடை யவர்தத் தலைபுட விலனேர் - பார்வலி கல்லேறு திரிதருங் - காற்

செய்மான வரலும் பொருதே." இது வகைவிடைப் பிரிவின்றான். ஆற்றலித்துக்கொண்டிரு என்னுற்குத் தோழி கூறியது.

செய்கடுமொழிபாற் கிதைவுடைத்தாயினும் = தோழி செய் வனங் கூறங் கறிஞ்சொற்களாற் தலைவி நெஞ்சு கிதைவுடைத்தா யினும்: ஆண்டுத் தோழிமேன வினவி. அவை தலைவனை இயற்பழித் தலுங் தலைவியைச் சுழற்றலுமாம். உம். "கொளையையம் பெரும்பழி னுற்ற லவனழிந்து - பைதலஞ் சிறுததல் பசை பாய - நம்மிசைப் ப டுத்த வயரினா மவர்காட்டுக் - குன்றங் கொடியகொ ரோழி - பொ ன்றங் தோன்றா மழைமறைந் தனவே." வகைவிடைப் பருவங்க ள்லி அழிந்த தோழி இயற்பழித்தது. "மாசநக் கழிஇய யானே போலப் - பெரும்பெய லுழந்த விரும்பினர்த் துறுசை - பைத லொருதலை சேக்கு ஈட - லேய்தத் தனனே தோழி - பசை யான்ற ன ருவனாயங் கண்ணே." "கேழ லுழுத கரிப்புணக் கொல்லைபுள் - வாழை முதுகாய் கிவன் புகைத்தயருக் - தாழருவி ஈடன் றெளி கொடுத்தா னென்றோழி - நேர்வனை நெஞ்சுன்று கோல்." இஃது அவன்குறையு பொய்த்ததென இயற்பழித்தது. "மகிழ்சன் மார் பே வேயை யலர்க் - யழியல் வாழி தோழி நன்ன - னறுமா ரொ ன்று ஈட்டிற் போக்கிய - வொன்றமொழிக் கோசர் போல - வன் கட் குழ்ச்சியும் வேண்டமாற் கிறிதே." "மெய்யிற்-நீரா மேவரு காமமொ - டெய்யா யாயினு முறைப்ப ரோழி - கொய்யா முன்னங் ஞாலார் முதுகினை - யருவி யார்த்த பைங்கா ரோறு - மிருவி தோ ன்றிய பசுவே னீயே - முருகு ஞாண்டொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப் - பரிபன் னொயொடு பன்மனைப் படரும் - வேட்டுவற் பெறலோ டமை த்தனை யாழநின் - பூக்கெழு தொடனை துடங்க வெழுத்த - கிள் ளைத் தெள்ளினி யிடைபிடை பயிற்றி - யாங்காக் கொழுநா யாயி னன்னனை - சிறகினி கடித நேற்றா ளிவனெனப் - பிறர்தந்து கிறு க்குந னாயி - னறந்தரி தாருமவன் மலர்க்த மார்பே." எனவ ரும். இதனான வகையும்பருவமன்றெனக் கூறுதலுங் கொங்க.

என்பு நெகப் பிரித்தோன் வழிச்சென்று கடைஇ அன்பு தலை யடுத்த வன்புறைக்கண்ணும் = என்பு உருகுமாறு தலைவனாற் பிரி யப்பட்ட தலைவிக்கு வழிபாடாற்றிச் சென்று தான்கூறும் மொழி யை அயன்மனத்தே செலுத்தித் தலைவன் அன்பை அவளிடத்தே சேர்த்தத்கூறிய. வற்புறுத்தத்தக்கன்களும்: அப்பிரிவு வகைத்து கோடாற்புப் பொருள்வயிற்றிரிதலும் வேர்தர்க்குற்றழிப்பிரித லுங் காவுற்றப்பிரிதலுமாம். ஆண்டு வற்புறுத்தங்கால் இயற் பழித்தம் இயற்படமொழித்தம் பிறவாதம் வற்புறுத்தம். முன்

சேக்கடுமொழியாலென்புழி இயற்பழித்தனவும் வற்புறுத்துதல்
பயனாகக் கூறியனவேன்றன்க. உம். “பாஞ்செய் தொல்வினைக்
கெவன்பே துற்றன் - வருத்தல் வாழி நீயென பாஞ்சென் - றுநா
த்தனம் வருக வேழுமதி புணர் தினாக் - கடல்வினை உழுதம் பெயற்
கேற் றுஅங் - குருகி யல்குத லஞ்சுவ லதுகொண் - டம்மென் கொ
மை நம்வயி னேற்றி - சுயம்பெரி துடைமையிற் றுங்கல் செல்
லாது - கண்ணீ ரருவி யாக - வழமே தோழியவர் பழமுதிர் ஞன்
றே.” இது பிரிவிடைத் தோழி இயற்பழித்து வற்புறுத்தது.
“தோனார் தொல்கவின் றொண்டன நானு-மன்னியு மருத்துய ருற்
றன னலரோ - பொன்னணி கெடுதேர்த் தென்னர் கோமா-னெழு
த் தினிதோ ளியறேர்ச் செழிய - னேரா வெழுவ ரடிப்படக் கட
ந்த-வாலல் காணத் தார்ப்பினும் பெரிதென- வாழல் வாழி தோழி
யவரோ - மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லிக் - காம்புடை நெடு
வரை வேங்கடத் தும்ப-ரறையிறக் தகன்றன ராயினு நிறையிறக்-
துள்ளா ராசலோ வரிதே செலவென - முன்னர் மன்னன் கழறொ
டிக் காரி - செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்லி - லோரிக் கொன்று
சேரலர்க் கீத்த - செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி - நிலை
பெறு கடவுளர்க் கோய்ப் - பலர்புகழ் பாவை யன்னநின் னலனே.”
“அழியலாயிழை” என்னும் குறுந்தொகையும் கொள்க. “பெருங்
கை யிருங்கனி றைவன மாந்திக் - கருங்கான் மரம்பொழிற் பாது
டைத் தஞ்சஞ் - சுரும்பியிர் சோலை மலைநாடன் கேண்மை-பொ
ருந்தினுர்க் கேமாப் புடைத்து.” இவை இயற்பட மொழித்து
வற்புறுத்தன. இன்னும் அன்புதலையடுத்த வன்புறை என்றத
னும் பிறவும்கொள்க. “பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்
வர் - சிறுதோட் கொத்த செவ்வரிப் பறையின் - கண்ணகத் தெழு
திய ஞுறியே போலக் - கொல்கொண் டலைக்கப் படஇயர் மாதோ-
லிவைவென் மாள வெளியன் நீத்தன் - ஞாசமுற் கொளீஇய
மலை விளக்கின் - வெண்கோ டியம்ப றுண்பனி யரும்பக் - கையற
வந்த பொழுதோடு மெய்சோர்க் - தவல கெஞ்சினம் பெயர வுயர்
திகை - நீநீர்ப் பணித்துறைச் சேர்ப்ப - ஞேடுதேர் துண்ணுக
துழைந்த மாவே.” இது பகற்குறி வந்து போகின்ற தலைவன்
புறக்கிடை கோக்கி ஆற்றாத தலைவி ஞுறிப்பறித்து மாவின்மேல்
வைத்து வற்புறுத்தது. “வினையா டாயமொ டோரை யாடா-
தினையோ ரிவ்விடத் திற்செறிக் திருத்த - லறனு மன்றே யாக்க
மும் தேய்மெனக் - குறுதுரை சுமந்து நறுமல ருத்திப் - பொங்கிவரு
புதுநீர் நெஞ்சன வாடுகம் - வல்லிதின் வணங்கிச் சொல்லுநர்ப்
பெறினே - சொல்லென விடுநன்மற் கொல்லோ வெல்லுயிழ்ந்-

அரவுரு முரறு மனையிரு னுநோட்-கொடிதுடங் கென்கென மின்னி-
யாடுமறை யிறுத்தன்றவர் கோடுவர் குன்றே." இது வரைவு
நீட டுற்றத தலைவி வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமையும்
இதையும இங்ஙனங் கூறுவானாப் பெறினெனக் கூறி வற்புறுத்
தது. "மறுகுபு புதலு நெஞ்ச நோயின் - நிறுக் புல்லி முயங்
குநஞ் - சிறுபுள் மாலை செவிப்ப நாமே." பிரிவிடைபாற்றாத
தலைவியைத் தொழி கன்னியித்தங்கூறி வற்புறுத்தது.

ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும் = தலைவன் வருகின்ற
தேதியினது தீமையைத் தாய்கள் அறிதலுற்றதனானே எய்திய
கலக்கத்திங்கண்ணும்: தொழிமேன னினவி, உம். "கழுதுகால்
னொர ங்மடித் தன்றே புருகெழு மாயிற் குறிஞ்சி பாடிக் - கடிபு
டை வியனாகிக் கானவர் தஞ்சார்-உயக்களிது பொருத வான்வரி
யுமுளவ - கன்முதகச் சிலம்பிற் குழுஉ மன்றோ - மென்றோ னொ
கிழ்த்துநாம் வருத்தினு மின்றவர்-வாரா ராயினு கன்றுமற் நிஸ்ஸ-
டியர்வனா யல்க்கத் தொளிதபு.மின்னிப் - பெயல்கான் மயங்கிய
பொருதுகழி பாளுட் - டிருமணி யரவுத்தோர் தேதிய - வருமு
ச்சுவர் அழலு மோங்குவனா யாதே." "கொடுவரி வேங்கை
யிழைத்துக் கோட்பட்டு - மடிசெவி வேழம். வெரீஇ - யடியோ
கூச - யஞ்சி யொதுங்கு மதருள்ளி யாரிருட் - நெஞ்சா சடர்த்
தொடி கண்." இவை இரவுக்குறிவரவாற் தலைவி வருத்துடனென்
தது. "கண்பொருள் கான்பாற்றங் கல்லதர்" என்பதும் அது.
"கருகொண்ணின்" என்னும் அகப்பாட்டிங் காண்க. கலக்கமெனப்
பொதுப்படக் கூறியவதனால் ஆற்றிடை ஏதயின்றிச் சென்றமை
தோன்ற ஆண்டு ஓங்குறிசெய்யெனக் கூறுவனவுங் கொண்க.
"கான மாளநர் பாண்பும் வழங்கும் - வான மீயிகை புருமுத
னி புரறு - மரவும் புலிபு மஞ்சதகவுடைய - விரவுச் சிறுகெறி
தனியை வருதி - வகையிழி யருவிப் பாடொடு பிரச - முழவுச்
சேர் கரம்பி னிம்மென வியிரும் - பழகிற னனத்தலைப் பயமலை
நாட - மன்றல் வேண்டினும் பெறுகுவை பொன்றோ - வின்றுதலை
யாக வாரல் வரினே - பேமுறு துயர காமிய னொழிய - வெங்க
ண்டு பெயருங் காலு யாழகின் - கற்கெழு சிறுகடி பெய்திய பின்
றை - பூதல் வேண்டிமாற் சிறிதே வேட்டொடு - வேப்பவி ளமுல
த்துப் பிரித்தகின் - னுப்பயிற் குறிநிலை கொண்ட கோடே." என்
னும் நித்திகைக்கோவைபுள், வரினே ஏழுறு துயர்ம் காமியனொ
ழிய, கிள்ளுப்பயிற் குறிநிலை கொண்டகோட்டை ஊதல்வேண்டு
மாற் சிறிதே, என்றவாறு காண்க.

கடபயின் கடுமை கையற வரினும் = காத்தற்றொழிவால்
 உண்டாய் கடுஞ்சொற்கள் களவொழுக்கத்திடத்தே எல்லையற
 வுறுதிடத்தும்: தோழிமேன னொலி; அவை பலவகைய. உம். “கட
 லு - னுடையுள் காண லல்பியுள் - தொடலை பாயமொடு தழுவணி
 யயர்ந்து - நொதுமலர் போலக் கதுமென வந்து - முயங்கினன்
 செலினே யலர்ந்தன்று மன்னே - துத்திப் பார்த்தன் பைத்தக லக்
 கும் - நிருத்திழை துயவுக்கோட் டசைத்த பசுங்கழைத் - தழை
 வின முழையிற் போகான் - னுன்றத் தனன்யாய் காத்தோம் பல்
 லே.” இது பகற்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறீஇ
 யது. “கணமுறை கையெனக் காத்தன் கவின - மணமுறைபென்
 நெண்ணி மந்திகொண்டாடும் - விறன்மலை நாட வரவரிதாம் கொ
 ல்லோ - புனமு மடங்கின காப்பு.” இது. திணைவினைத்தமை கூறிச்
 செறிப்பறிவுறீஇயது. “அறையருவி யாடா டினைவளமும் காவா
 ன் - பொறையுயர் தன்சிலம்பிற் பூத்தழையுள் கொய்யா - னுறைக
 வள் மேழமொன் றுண்டென்ற னன்னே - மறையாதி வாழிய மை
 யிருங் குன்றே.” இது குன்றத்திற்குக் கூறுவானாகச் செறிப்பறி
 வுறீஇயது. “சாந்த மெறித்துமுத சாரற் சிறுதினைச் - சாந்த விதன
 ிசைச்சார்ந்து - சாந்தம் - கமழக் கிளிகடியுள் கார்மயி லஞ்ஞ
 ிமிழக் கிளியெழா வார்த்து.” இது பிறரைக் காத்தற்கு இவ்வ
 னைச் செறிப்பறிவுறீஇயது. “பல்லோர் தஞ்சு நள்ளென்யாமதே
 துரவுக்கனிது போல்வத் திரவுக்கதவு முயறல் - கேளே மல்லேன்
 ிகட்டனெம் பெரும-வோரி முருங்கப் பீலி சாய - நன்மயில் உலைப்
 பட்டாங்கியா - முயங்குதொது முயங்கு மதனில் யாடே.” இது
 இரவுக்குறிக் காப்பின்கடுமை கூறியது. “வினைவினைபச் செல்வம்
 வினைவதுபோ னிடாப் - பனைவினைவு நாமெண்ணப் பாத்தி - தினைவி
 னைய - மையார் தடக்கண் மயிலன்னாப் தித்தீண்டு - கையார் பிரி
 வித்தல் காண்.” இது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை சித்திற்
 மெனத் தலைவிக்குக் கூறியது. இன்னும் வேறுபட வருவனவெ
 ல்லாம் இதன்கண் அடக்குக. “புன்னையம் பூம்பொழிலே போ
 ற்றவே பாதுகா - வன்னப் பெடையே யறமறவன் - மன்னுங்
 கரும்புதர்மான் காவலி கானலஞ் செல்லார் - செங்கடலே நீயு
 ளினை.” இது புனங்கைவிட்டுப் போகின்றழிச் சிறைப்புறமாகத்
 தோழி கூறியது. “பண்டைக்கொ ணல்வினை யில்லேம். பதிப்
 பெயர்ந்தும் கண்டற் குலங்காள் கழியருகே - முண்டகங்கா
 னுணி யிராதே கயந்தம் கவர்க்குளாயின் - பேணி உவச்செறித்த
 லாள்.” இது தலைவற்குக் கூறுமினென்றது.

கூடும் பொழுதும் வணர்ச்சி விலக்கிக் காதன்மிகுதி உளப்
பட = காதன்மிகுதி உளப்படக் களையும் பொழுதும் வணர்ச்சி வில
க்கி; அவனிடத்துக் காதன்மிகுதி மனத்து நிகழாநீர்க் இருவ
வகையிடத்தையும் இருவகைக் காலத்தையும் தாம் வளந்து கூறும்
நினைமையைத் தவிர்த்து அவன்வயிற் தோன்றிய னேவியையும்;
பிறவும் = கூறியவாற் றன்றிப் பிறவாறாக அவன்வயிற் தோன்றிய
வினாவியையும்; காடும் ஊரும் இன்றுங் குடியும் பிறப்பும் சிற
பும் இறப்பும் கோக்கி அவன்வயிற் தோன்றிய னேவியொரு
பொருளாக = அவன் பிறத்தகாரும் அதன்பகுதியாகிய குடியிருப்பும்
அத்துக்கு இருப்பாகிய மனையும் பார்ப்பார்முதலிய காலவகை ஒரு
வரும் அவ்வருணத்துள் இன்னவழி இவனென்றதும் ஒருவரி
ந்துப்பிறந்தோர் பலருள்ளுஞ் சிறப்பித்துக்கூறலும் பிறரின் குங்
கொடுத்தவனாகாதல் கோக்கித் தன்வனிடத்தே தோழி கூறிய னே
வியொழி கூறு; அவ்வினாவகையான் வளாதல் வேண்டியும் = அத்
தன்மத்தாகிய நினைமையின் கூறுபாட்டானே வளாந்துகோடும்
விரும்பிய வழியும்; தோழிமேன னேவி. "பகற்புணர்வாளே."
"இரவுக்குறியேயில்" "குறிபெனப்படுவது" என்பனஞ் சூத்திரம்
கனாக் களையும் பொழுதும் உணர்வ. உம் "புன்னை காத்து மன்ன
மொப்பியும் - பனியுங் காணல் யாழ்வியை யாட - மல்லம் பேரு
மூடு - னால்கலு மோவா தலரா கின்றே." இது பகற்குறி விலக்
கியது. "கெடுமலை கன்னாட நின்வேறு மனையாக் - கடுகிவை வாலா
ருவிடுத்தி - கடுகிலு - ளின்னா வரவா கிழங்கோதை மாதரா - னே
வனாவா னொன்னுமே னெஞ்சு." இது இரவுக்குறி விலக்கியது.
"நூல வாரணைபய விரவுந்-யகலறை வரிக்குஞ் சாரத்-பகலும்
பெருதிவ டடமென் றோனே." இது பகற்குறி கோவாள்போல்
இரவுக்குறி விலக்கியது. "திராமெற்போங் தெஞ்சிய தென்
கறிக் காணல் - வினாமேவு பருக்கம் விளக்காக்-கனாமேல் - விடுவா
ய்ப் பசும்பற விப்பிகாள் முத்தம் - படுவா யிருகதற்றம் பா
தது." இதுவும் கூறு. இவை வரவுநிலை விலக்கின. "வேரல் வேலி
கொக்கோட்பலவின் - சார னாட செவ்வியை யட்குமதி - யாநா
தநித்திரி னோனே சாரத் - சிறுகோட்டிப் பெரும்பழங் தாக்கியாங்-
கொருநி; தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே." இது காதன்மிகுதி
கூறியது. பிறவுமென்றதனால், "கோட ரிலங்குனை நெடுநீ
காடொடும் - பாடிங் கலுமுங் தளியா னுவே - தன்னரு கெடு
காத்த ததம்பிய வருவி - தன்னென் முழவி லிமிழிசை காட்டு
மருத்திற் கோண்ட பலவிற - பெருங்க னாடின் னயத்தோள்
கொனே." இது யாள் வளப்புத்தனையும் ஆற்றுவனோ என்

ஞற்கு ஆற்றுகின்றது. "கேவலோ மிசையது குறங்கால் வரு
டை - தினைபாய் கிள்ளி வெருட காட - வல்லைமன் நம்ம பொய்த்
தல் - வல்லாய் மன்றி யல்லது செயலே." இது தலைவனைப்
பழித்தது. "காணற் கண்டற் கழன்றுரு பைங்காய் - கீனிற விரு
ங்கழி யுட்பட வீழ்த்தெழ - லுறுகா றுக்கத் துங்கி யாம்பல் - றெ
வெண் காக்கை யாலித் தன்ன - வெளிய விரியுத் துறைவ வெ
ன்று - மளிய பெரியோர் கேண்மை நம்போற் - சால்பெறிர் கொ
ண்ட செம்மை பொருத்தி - தேரு நெஞ்சங் கையறுபு வாடி -
கீழன்று விரும்பா ராயின் - வாழ்தன்மற் றெவனோ தேய்க்கமா தெ
ளியே." ஆற்றாத தலைவியைக் கடிதின் வகையெனன்று தலைவன்
தெளிவிக்கப் புக்குழித் தோழி தெளிவிடை விலக்கியது. "ருள்
றக் குறவன் காதன் மடமகன் - மென்றோட் கொடிச்சிபைப் பெ
றக்கரி தில்ல - ஸம்புறப் படுகினி யோப்பலவர் - புன்புல மயக்
கத்து வினாந்தன தினைபே." புணங்காவல் இனிவின்று என்றது.
"என்னுங்கொ னீழி வினவேங்கை காளுரைப்ப - பொன்னும்
போல் வேலவர் தாம்புரி - தென்னே - மருயியா மாலை மலைநாடன்
கேண்மை - விருவிபா மேன வினி." இது தினை அரிவின்றமை
புக்கு சுற்றத்தார் பொருள்வேட்கையும் கூறியது. "வெறிமெழ்
வெற்பவென் மெய்க்கீர்மை கொண்ட - தறியாண்மற் றன்னை யன
ங்கணங்கிற் றென்று - மறியீர்க் துதிர்த்தாய் வேலற் றீஇ - வெறி
போ டலம்வரும் யாய்." இது வெறியச்சுறுத்தியது. "இனைய்
னிருங்கழி போத முலாவ - மணிகீர் பரிக்குந் துறைவ தருமோ -
ருணகீர்மை குன்றாக் கொடியன்னுள் பக்க - னினகீர்மை யில்லா
வொழியு." இது அருளவேண்டும் என்றது. "முத்தோ ரன்ன
வெண்டைப் புணரி - யினைபோ ராடும் வரிமனை கிதைக்குந் - தனை
யனிழ் தாழைக் காணலம் பெருந்துறைச் - சிலசெவ்வித் தாடிய
புணர்ச்சி பலொழ - வில்வயிற் செறித்தமை யறியாய் பன்னுள் -
வருமுலை வருத்த வம்பகட்டு மார்பிற் - நெருமா னுள்ளமொடு
வருத்த நின்வயி - னிக்குக வென்றிபான் யாங்கன மொழிகோ -
வருத்திறம் கடவுள் செல்லுர்க் குணது - பெருங்கடன் முழக்கிற்
ருகி யாண - ரிரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர் - கெங்கட்
கோசர் ஸியம மாலினு - முறமெனக் கொஞ்ருவ ரல்லர் - கறுதத
வரிவை பாசினு வினையே." இது பொருண்மிகக் கொடுத்தல்வே
ண்டென்றது. இன்னும் வகையுடையதற் பொருட்டாய் வேறு
பட வருவன்வெல்லாம் இதனுள் அமைக்க. "கோழினை வாழைக்
கோண்மிரு பெருங்குலை - யூழறு திங்கனி புண்ணூர்த் தடுத்த -
சாந் பலவின் கண்பொடு படுபு - பாறை நெடுஞ்சுளை வினாந்த

தேற - ஸ்ரீயா துண்ட கடுவ னபலது - கறிவனர் சாந்த மேறல்
 செல்லாது - கறவீ யடுக்கத்து மெழிந்துகண் படுக்கும் - குறிபா
 லின்ப மெனிதெனின் மனப்பல் - வேற விலங்கு மெய்து நாட -
 குறித்த வின்ப நினைக்கே வணரிய - வெறுத்த வேய்மருள் பனை
 ததோ னிறப்ப - நில்லா கொஞ்ச மோடு நின்மாட் - டிவளு மினை
 ய னாழிற் றந்தை - யருங்கடிக் காவலர் சோர்பத நெற்றித் - கங்
 டுல் வருதது முரியை பைம்புதல் - வேங்கையு மொள்ளினர் விரி
 ந்தன - கொடுவென் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே." விலங்கும்
 எய்து நாடவென்று அக்காட்டினை இறப்பக்கறி இக்காடுடைமை
 விற் குறித்த இன்பம் நினைக்கே வணரியவென வரைதல்வேண்டிய
 யாறும் வேங்கைவிரித்ததனாற் திணையறுத்தலின் இற் செறிப்புக்
 கூறியவாறும் கங்குல்வருதலும் உரியபெனப் பகற்குறிமறுத்து
 இரவுக்குறி கோவான்போற் கூறி கொடுவென்டிங்களு மூர்கொண்
 டன்றேயென்று அதனையும் மறுத்து வரைதற்கு நல்லகாணொன்
 டூறி வரைவுகடாயவாறும் காண்க, "காமங் கடவ லுள்ள மினை
 ப்ப - யாம்வந்து காண்பதோர் பருவ மாயி - னோங்கித் தோன்று
 மூய்வனாக் - மியங்கெனப் படுவது தம்மூர் தெய்யோ." இது
 யுணர் இறப்பக்கறியது, "துண்புணர்க் தெழிதரும்" என்னும்
 செய்தற்கலியுட் "கழமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றுகித் -
 தொடிசெழித் தோளனாத் துறப்பாயான் மற்றநின் - குடிமை
 க்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ; ஆய்மலர்ப் புன்னை
 க்கே டுணிகைத் தோற்றுகி - கோய்மலி நிலையனாத் துறப்பாயான்
 மற்றநின் - வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ;
 இகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருகைத் தோற்றுகி - விதழ்மலர்க்
 கண்ணனாத் துறப்பாயான் மற்றநின் - புதல்மைக்கட் பெரிய
 தோர் புராடிக் கிடவாதோ." இவை ஒழுக்கமும் வாய்மையும்
 புகழும் இறப்பக்கறியன, குடிப்பிறந்தார்க்கு இம்மூன்றுஞ் சிற
 ப்பக் கூதல்வேண்டும், ஏனைய வந்துழிக்காண்க, இன்னும் அனை
 நிலைவகை என்றதனானே தலைவிபாற்றுகைகண்டு வரைவுகடாவ
 வோவென்று தலைவியைக்கேட்டனாஞ் சிறைப்புறமாகவுஞ் சிறைப்
 புறமன்றாகவுச் தலைவிபாற்றுகைகூறி வரைவுகடாவுவனவும் பிற
 வும் வேறுபடவருவனவும் இதனான் அமைக்க, "கழிபெருங் கிழ
 மை கூறித் தோழி - பொழிபா யாபிடுஞ் துணைக்கோ தெய்ய -
 கடவு னெற்றிய கருங்கால் வேங்கை - தடவுகிணப் பலவொடு
 தழிந்த பக்கத்துப் - பின்னி ரோதி யிவடமர்க் குணப்பதோர் -
 பெண்யாப் பாயினு மாக வொண்ணாத - விலங்குவனை மென்றோட்
 கிழமை - விணங்குமலை நாடீ வேண்டுதி யெனினே." "கிலவு

மிகுந்த போல செங்கடற் - சுழியும் காணது மணந்தன்று - அத்
யுத் தொரு மணித்தன்றுத் பார்ப்பே." எனவரும்.

ஐயக் செய்கை தாய்க்கு எதிர்மறுத்துப் பொப் என மாற்றி
மெய்வழிக் கொடுப்பினும் = தலைவிக்குக் கூட்டம் உண்டுகொடு
என்று தாய் ஐயுற்றவழி அவ்வையாப்பட்ட செய்கையைத் தாய்க்கு
எதிரோகின்று மறுத்து அதனைப் பொய்யெனவே கருதும்படி.
அவன்மனத்தினின்றும் போக்கி மெய்யல்லன் சிலசொற்களை மெ
ய்வழிப்படுத்து அறிவுக்கான்கக் கொடுப்பினும் : உம். "உருமுரைய
கருவிய பெருமமை தலைவி - பெயலான் நயிந்த அங்கிரு ணி
கான் - மின்னுநிமிர்ந் தன்ன களங்குழை யினம்பட்ட - பின்ன
லிசி நெறியிற் கிளைவிய கூத்தலன் - வளையிழி மயிளி னொக்கு
ளொதுங்கி - மிடையூர் பிழியக் கண்டனெ னிவனென - வய்யல்
வாழுவென் டன்னகம் டட்டகப் - நுருடைச் சிலம்பிற் கடர்
பட்ட வேய்த்து - தாமவேன் பிருவி னணங்குமார் வருமே - உன்
கின் வாயே போலத் தஞ்சுகர்க் - களவாஸ்பி மருட்டலு முண்டே
யவடான் - கடரின்று தமியளாய்ப் பணிக்கும் வெருவர - மன்ற
மார்த்த கூகை குழறினும் - நெஞ்சுழிக் தரணஞ் செரு மதன்ற
லைப் - புலிக்கணத் தன்ன கய்தொடர் கிட்டு - முருகி னன்ன
சிறத்ததுக் கடுத்திற் - செந்தையு மில்லா னு - வஞ்சுவ னல்ல
னோ விவனிது செயலே." மிடையை ஏறி இழித்தாளென்றது
காரணமாக ஐயுற்ற தாய்க் களவுமருட்டலும் உண்டென்றது
முதலாகப் பொய்பெனமாற்றி அவ்வுக்கும் வருமென மெய்வழிக்
கொடுத்தது. இது சிறைப்புறமாகக் கூறி வகைவுகடாதலின்
அதன்பின் வைத்தார். "வேக்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாக்கொ
ய்து - மாந்தளிர் மேனி விபர்ப்பமற் - றுக்கெனைத்தும் - டாய்த்த
ருவி யாடினே மாசுப் பணிமொழிக்குச் - சேத்தனவாஞ் சேப்பிக்
கன்." இதுவும் அது.

அவன் விஸங்குறியும் = தன்னுலகத் தலைவியானும் இடையிடு
படுதலின்றித் தலைவனாக் கூட்டத்திற்கு இடையூற தோன்றினும்;
அது வகைவிடைப் பொருட்பிரியும் வேத்தற்குற்றழிவுக் காவற்
புறமும். உம். "செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு - பைய
முயங்கிப் வஞ்ஞான் நகவெயல்லாம் - பொய்யாதல் யான்பாங்
கற்கோமற்றைய - வகனகர் கொள்ளா வளந்தலைத் தத்து - பகன்
முனி வெஞ்சுர முன்ன லறிதேன் - மகனல்ல மன்ற வினி." "
"தன்னுண் வயிற் பாதவர் போத்தத்த - பன்மீ னுணங்கல்

கருந் துறையினம் - கண்ணினம் காண விபையுங்கோ லென் றோழி - வண்ணந்தா வென்கத் தெட்டுத்து." எனவரும்.

கனம்பெறக் காட்டினும் = காப்புமிகுதிபாணம் கா தன்மிகுதி பாணம் தம் வகையுமறுத்ததினும் தலைவி ஆற்றாநாயவழி இந் தெறினினுயிற்றெனச் செவிலி அறிவகாக் கூடப் அவர் களத்தைப் பெறுகிறதத் தலைவியை அவர்க்கு வெளிப்படக் காட்டினும்: கன மாவது கட்டுங் கழங்கும் இட்டுகோக்கும் இடமும் வெறிபாட்டிட முமாம். உம். "பொப்படு பறியாக் கழங்க மெய்யே-மணிவகாக் கட்டு மடமயி லாவது - மலர்ந்த வள்ளியம் கானம் கிழவோ - ஞன் டகை விதர்வே எல்லையன் - பூண்டங் கிளமுலை யணங்கி யோ ரோ." இது கழங்குபார்த்துழிக் கூறியது. "கதிகளர் சிலம் பிற் கடவுட் பேணி - பறியா வேலன் வெறிபெனக் கூறு - மது மளம் கொள்குவை யன்னையின - புதுமலர் மழைக்கண் புலம் பிய சோய்க்கே." இது தாயறியாமை கூறி வெறிவினக்கியது. "அம்ம வாழி தோழி பன்மலர் - கதத்தன் சோலை நாடுசெழு தே டுத்தகை - ஞன் தம் படாஅ னுயி - னென்பயன் செய்புமோ வேல ன்கு வெறியே." இது தலைவிக்குக் கூறியது. "செய்த னதுமலர் செருந்தியொடு வினாதுக் - கைபுனை நறுத்தார் சமழு மார்ப- னுருத்திறத் கடவு எல்லன் - பெருத்ததைக் கண்டுவ ளணங்கி யோனோ." இது வேலற்குக் கூறியது. "கடவுட் கற்குணியினட யிதர் தகிழ்ந்த - மறியாக் குவளை மலரோடு காந்தட் - குருதி யொன் று அருகெழக் கட்டிப் - பெருவகை யடுக்கம் பொற்பச் ஞர்மக - னுருவி யின்னியத் தாடு நாடன் - மார்புதர வந்த படர் மயி யருகோய் - கின்னணங் கன்மை பறித்து மாணாது - கார் கதன் கடம்பின் கண்ணி குடி - வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந் தேய் - கடவு ளாயினு மாக - மடவை மன்ற வாயிய முருகே." இது முருகற்குக் கூறியது. "அன்ன தந்தபு வாகுவ தறிவன்- பொன்னகர் வகைப்பிற் கன்னத் தாக்கி - முருகென மொழியு மாயி- ன்ருவகை நாடன் பெயர்கோலோ வதுவே." இது தமர்க்குப் கூறியது.

பிறன்வகையு சூழினும் = சொதுமலர் வகையக் கருதியவழித் தலைவி சுற்றத்தார் அவ்வகையின சூராயினும்: தோழி தலைவற்குத் தலைவிக்குக்கூறும். உம். "கண்டல் வேலிக் கழிஞ்ஞப் படப்பைமூன் டகம் வேய்த்த குறியிதைக் குரம்பைக் - கொழுமீன் கொன்பவர் பாக்கக் கல்லென - செடுத்தேர் பன்னி வரலா னுதே - ஞன் தத் தன்ன குடிமண னீத்தி - வந்தனர் பெயர்வர்கோ ழுமே யல்க-

யுடையரு முதியருங் கிளையுடன் குழிஇத் - கோட்சுறு வெறித்தெ
 னச் சருங்கிய நாம்பின் - முடமுதிர் பரதவர் மடமொழிக் குறம
 கன் - வலையுக் துன்மறு மறிஇய பெருங்காத்-நினாயெழு பெளவ
 முன்னிய - கொலுவெஞ் சிறுஅர் பாற்பட்டனளே." இது நொ
 துமலர்வனாவு மலிந்தமை தோழி சிறைப்புறமாகக் கூறியது.
 பாற்பட்டனளேனத் தெளிவுபற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறினான்.
 இனி, "யாஅன் டையதோ தோழி குன்றத்துப் - பழங்குழி யக
 டுத்த கானவன் மெய்க்கி-னள எகன்மை துணிபெறுஉந்நாட் - னறி
 வகாழ்க் கொள்ளு மளவைச் செறிதொடி - பெய்மில் வருகுவை
 யெனப் - பொம்ம லோதி நீயி யோளே." இது தாய் கேட்பத்
 தோழி தலைவிக்குக் கூறியது.

அவன் வனாவு மறுப்பினும் = தலைவிசுற்றத்தார் தலைவற்கு
 மனையுமறுத்தவழியும்; தோழி அறத்தொடுநிலையாற் கூறும். உம்.
 "அல்கன் மழைபொழிந்த வகன்க ணருவி-யாமெழை யடுக்கத் தி
 ழிய நாடன்-பெருவரை யன்ன திருவிநல் வியன்மாப்பு-மூயக்காது
 கழிந்த நாளிவன்-மயக்கிதழ் மழைக்கன் கலுமு மன்னாய்." "சூன்
 தக் குறவன் காதன் மடமக - னனிமயி லன்ன வகைகடைக் கொ
 டுச்சிபைப் - பெருவரை நாடன் வனாவு மாயிற் - கொடுத்தன்
 மாயிதோ ண்தே - பின்னு மானாது ண்ணுத தயபோ." எனவரும்.
 தலைவிக்குக் கூறுவனவுக் கொள்க. "ஆம்ம வாயி தோழி மெழு
 டி-பிரித்தோர்ப் புணர்ப்பவவ ரிருத்தன் கொல்லோ - தன்மேடிக்
 கையர் வெண்டலைச் சிதவரை - ண்ணுநன் றென்ன மாக்களோ-
 டுன்றுபெரி தென்ன மாக்கள தவையே." இது தமர் வனாவு
 மறுப்பரோவெனக் கவன்றாட்டுத் தோழி கூறியது. "தண்ணைர்
 புருவத்த ண்ணு மாடு - மயிர்வார் முன்கை வனையுஞ் செறுஉங்-
 களிறகோட் பிழைத்த சதஞ்சிறக் தெழுபுலி - பெழுதரு மழை
 யிற் குழுமும்-பெருங்க ளுடன் வருங்கொ ண்ணாய்." இது தமர்
 வனாவுமறுத்துழி ஆற்றாத தலைவிக்குத் தோழி தியருநி நீக்கி
 நற்குறி தனக்குச் செய்யக்கண்டு கடிதின்வனாவனெக் கூறியது.

முன்னிலை அறன் எனப் பதெல் என்று இருவகைப் புறா
 திர் எனவி தாயிடைப் புகுப்பினும் = அறனெனப்பதெல் இருவ
 கைப் புறாதிர் முன்னிலைபென்று எனவி தாயிடைப் புகுப்பினும்;
 அறனென்று சொல்லப்படுத் தன்மை இருவர்கண்ணுங் குற்றத்திர்
 அத எதிர்ப்பாடென்று செவிலியிடத்தே கூறி அக்கனவியை எற்று
 விடத்துஞ் செலுத்தினும்: என்றது புறநகுபுணர்ச்சியும் பூத்த
 ருபுணர்ச்சியும் களிறுதருபுணர்ச்சியும் போல்வன செவிலிக்குத்

அவன் அங்குக்குக் கூறதலை நிகழ்த்துவித்தலாம். எனவே,
அவன் தலைக்குத் தன்னையாக்கும் உணர்ந்ததலும் அதனை
நினைவாகத் தலைக்கு உணர்ந்ததலும் பெற்றும், அவ்வறத்
தொடுநிலை எழுவகைய எனப் பொருளியலுட் கூறுப. உம்: “கா
ம்” களிப்புளல் கலத்தெம்மோ டாடுவான்” என்னும் குறிஞ்சிக்
கவிஞன், “தெருமந்து சாய்த்தார் தலை.” எனப் புறநகுபுள்ளர்ச் சி
யத் தொழி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்பச் செவிலி நற்றாய்க்கு
அறத்தொடுநிற்ப அவன் ஏனையோர்க்கு அறத்தொடு நின்றுவாறு
கூணக. “வாடாத சான்றோர் வரவேதிர் கொண்டிராய்க் - கோ
டாவு நிக்கொடுப்ப தலைது - கோடா - வெழிது முழையு மீரனா
டற்கு முள்ளிப் - பொழிலும் விலையாமோ போக்து.” “சான்றோர்
வருதிய வருத்தமு நுமது - வாளோய் வன்ன குடிமைபு கோச்
சித - திருமணி வானதுங் குன்றங் கொண்டிவன் - வருமுலை யாகம்
வழங்கினோ ளன்றே - வல்தான், தடைபொருள் கருதுவி ராயிற்
குடைபொயி - கழமலத் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன் - பங்குனி விழ
வின் வஞ்சியோ - மீள்ளி விழவி னுறந்தையுஞ் சிந்தே.” இவை
நற்றாய் தந்தை தன்னையாக்கு அறத்தொடுநின்றன. “அன்னாய்
வாழிவெண் டள்ளை பெண்ணை - தானு மயந்தா சொமக்குத் தழை
யாயின - பொன்வி மனியரும் பினவோ - பெண்ண மாங்கொலவர்
சாரலம்பே.” இது தழைத்தகம கூறிற்று. “சுள்ளி சுளை
நிலைத் செப்பா லிகைசெயலை - யள்ளி யளகத்தின் மேலாய்த்து -
தெள்ளி - விதனூற் கடியொழங்கா, கிள்கடா யானை - புதனூற்
கடித்தா னுள்ளன்.” இது களிற்றிடைபுதவி கூறிற்று. “கிள்ளார்
கிழவிலும் வேலாழி குழுவி - எல்லார் கிழவகத்த கங்கானே -
எல்லா - புலர்க்கத் தேறிதனைச் சேர்ப்பனோ டொப்பார் - சுவர்க்
கத்துளராயிற் குழ்.” இது செவிலி தலைவியைக் கோலஞ்செ
ய்து இவன் கலத்திற்கு ஒப்பான் ஒருவனைப் பெறவேண்டுமென்றாட்
குத்தேழி கூறியது. “பெருங்கடற் திரையது சிறுவெண் கா
க்கை - துறைபடி யம்பி யகமனை யீறுத் - தன்னைத் துறைவ
ன்கி - சொன்னுத லரிவை பாலா ரும்மே.” நேரதுமலர்வகை
வுழி ஒற்றது பசியட நின்றுரி இதற்குக் காரணமென்சென்ற
செவிலிக்குத் தொழி கூறியது. “எந்தையும் யாபு முனரக்
காட்டி - பொலித்த செய்தியின் வெளிப்படக் கிளத்தயின் - மலை
கெழு வேற்பன் தலைவத் திறப்ப - கன்றுபுரி கொள்கையி னென்ற
யின்றே - முடங்க லிறைப துக்கணங் குரீஇ - நீரகும்பெண்ணைத்
தொடுத்த - கூட்டிது மயங்கிய மைய னுடே.” இது அறத்தொடு
நின்றகம தலைவிக்குக் கூறியது.

விரைவு உடன்பட்டோற் கடாவல் வேண்டினும் = தலைவி தம்வரைவுடன்படத் தானும் வரைவுடன்பட்ட தலைவன் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்து கீட்டித்தழி இனி கீட்டிக்கற்பாலையல்ல பெணக் கவிஞ்சொற் கூறி வரைவுகடாவல் வேண்டிய இடத்தும் : உம். "மாமலர் முண்டகந் தில்லியோ டொருங்குடன் - காண லனிந்த வுயர்மண லெக்கமேற் - சேயிரு சிறப்பினென் மாமுத லரைத்த - கீர்மலி காகம்போற் பழந்துங்கு முடத்தாழைப் - பூமலர்ந் தவைபோலப் புன்னல்குந் துறைவகேன்; ஆற்றத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல் - போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரி யாமை - பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுத - லன்பெனப்படு வது தன்னினை செருமை - யறிவெனப் படுவது பேதைபார் சொன் னென்றல் - செறிவெனப் படுவது கூறியது மருமை - நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை - முறைபெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவ * * * லாங்கதை யறிந்தனி ராயினென் றேழி நன்னுத ளுலனுண்டு தறத்தல் கொண்க - தீம்பா லுண்போர் கலம்வரைத லின்று - சிந்தனை வருத்தியா டொரு - சென்றனை கனைமோ பூண்டின் றேரோ." இது முற்காலத்து வரைவுகடாவுமாறு போலன்றி வரைவுகடாயது. "யாரை பெலுவ யாமே கீபெமக் - டியாரையு மல்ல கொதும் லாணை - யனைத்தாற் கொண்கவெம் மிடையே லினைப்பிற் - கமெங்கட் டியாணை நெடுந்தேர்க் குட்டி வன் - வேந்தி களத்தின் முரசுநிர்ந் தன்ன - வோங்கற் புணரி பா ய்ந்தாடு மகனி - ரணித்திடு பல்பூ மரிஇ யார்ந்தவர் - புலம்புகு தருமம் பேரிசை மாலை - கடல்கெழு மாந்தை யன்னவெம் - வேட்டினை பல்லைபா னலத்தந்து சென்மே." இது நலத்தொலைவுரை த்து வரைவுகடாயது.

ஆய்க்கு அதன் தன்மையின் வன்புறை உளப்பட = துய்வனங் கடாவியவழி அய்வரைந்தகோடன் மெய்பாயினமையின் வதுவை முடியுமானவும் ஆற்றதற்கு வற்புறுத்துக் கூறுதல் உளப்பட : தன்மை, மெய்மை, எனவே, முன் பொய்மைபாண வற்புறுத்த லும் பெற்றும். உம். "செய்கனி குறம்பூழ் காய மாசு - வார்பதம் பெறுக தோழி பத்தை - பெருங்க னுடன் வரைந்தென வந்தெநி - நன்றோ மகனே பென்றன - னன்றே போலு மென்ற னைத் தோனே." இது தலைவன் குற்றேவன்மகனான் வரைவுமலிந்த தோழி தலைவிக்குரைத்தது. "கர்முன் முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர் - துலறு முகத்திற் காலொடு பாறித் - துறைதொறும் பரக்குந் துமணற் சேர்ப்பனை - யானுங் காதலென் யாயு னனிலெ

ய்ய - கொன்னதாய் கொடியிற் வேண்டு - மம்ப னுந் மவனெறி
மொழிமொ." எனவரும். "கொடிச்சி காக்கு மடுக்கற் பைத்தினை -
முத்து விளைபெருங் குரல்கொண்ட மந்தி - கல்லாக் கவிவனெறி
கல்வனா யேறி - யங்கை நிறைய குழிமிக் கொண்டுதன் - நினை
யனற் கொடுங்கவு னிதைய முகி - வான்பெய னனைந்த புறத்த
நோன்பியர் - ஸத்யு னிருக்கையிற் றேன்று நாடன் - வந்தனன்
வந்தனன் வாழி தோழி - புலங்கயங் கணற்ற பைதறு காலைப் -
யினோடு திரங்கிய கெல்லிற்கு - கன்னென் யாமத்து மழைபொ
ழித் தாங்கே." இதனுட் தினைவிளைகாலம் வதுவைக்காலமாயி
றும் வம்பமாரி இடையிடுதலன்றி யாண்குறிய வனாவு பொய்த்த
னனோறும் இன்று மெய்யாகவே வந்தனனொன்றான். "உரவுத்திரை
பொருத பிண்ப்பி தடவுமுத - உரவு வாய முள்ளினைத் தா
ழை - பொன்னேர் தாழிற் புன்னையொடு கமழும் - பல்பூங் காணற்
பகற்குறி வந்தும் - மெய்கவிந் சிதையப் பெயர்ந்தன னாயினுங் -
ருன்றிற் றேன்றங் குவவுமன லெறித் - கண்டனம் வருகஞ் செ
ன்மோ தோழி - தண்டா சகலம் வண்டியிற் பூதப் - படுமணித்
கனிமோ கடைஇ - கெடுகீர்ச் சேர்ப்பன் வருஉ மாறே." இது தலை
வன் வனாவொடுவருகின்றமை காண்கம் வம்மோவென்றது.

பாங்குற வந்த காலைட்டம் = பாங்கியர் பலருள்ளும் பாங்கா
த்தன்மை சிறப்பக் கூறிய மூப்பத்திராண்டிம் : காலைட்டுமென
உம்மை விரித்த; வகையும் = இக்கற்றுக்கனிவெ வேறுபட வருவன
வும் : தாங்குஞ் சிறப்பிற் தோழி மேன = பொறுத்தந்தரிய சிறப்பி
னையுடைய தோழியிடத்தன.—எ-று. எனவே, ஒன்றிய தோழிக்க
ன்றி வினையோர்க்கு இக்கற்று இன்றென்றான். தாயத்தாய்க் கொ
ண்டவருஞ் சிறப்பும் இருவர் தன்புறக் தான் உற்றானாகக் கரு
துஞ் சிறப்பும் உடைமையிற் தாங்குஞ் சிறப்பென்றான். உரைத்த
ழித் கூட்டத்தோடே அகற்கியும் என்றலும் ஊட்டலும் உரைத்த
லும் அச்சுத்தலும் எஞ்சாமற் கிளத்த இருவான்றி கிளவியும்
பாங்குறவந்த என்க. காட்டத்தின் கண்ணும் எஞ்சாமற் கிளத்த
என்க. என்றது, ஆராய்ச்சியுடனே கிளவெட்டிற் கூறமென்றான்.
பெயர்ப்பிலும் ஒழிப்பிலும் உரைத்தழித் கூட்டத்தோடு எஞ்சா
மற் கிளத்த என்க. வினையொருவன் எழுவருபும் வினையெச்சமு
மாய் நின்றவற்றைப் பாங்குறவந்த என்பதனெறி முடித்த அப்பொ
யசெச்சத்தினை காலைட்டென்னும் பெயரோடு முடித்த அதனைத்
தோழிமேனவென முடிக்க.

இஃ வகையாற்கொள்வன வராமாறு. “அன்னை வாழிவெண் டன்னை செப்த - ஸீர்ப்படர் தாம்பின் பூக்கெழு துறைய - ஸேந் தோ நெத்த காய - யெவன்கொல்பன் னுள்வரு மவனளித்த தோ டுத்த.” இது அறத்தொடுநின்றபின் வகையான் பிரித்து நீட்டித் தழி ஐயுற்றசெவினி அவன் தும்மைத் துறந்தான்போதும் தங் கட்டு அவன் கூறியதிறம் யாதென்றாட்டுத் தோழி கூறியது. “புன்னை வாழிவெண் டன்னை கழனிய - முண்டக மலகுத் தன் க டத் சேர்ப்ப - ஸேந்தோ நெத்தன னுபி - ஸேவன்கொன் மற் றய னயத்த தோளே.” இது அறத்தொடுநின்றபின் வகையுரிட மட்டுறாரு குலமகன் மாயுங்கொலென்று ஐயுற்ற செவினி குறிப் பறித்த தோழி அவட்டுக் கூறியது. “அன்னை வாழிவெண் டன்னை புன்னைபொடி - ஞாழல் பூக்குத் தன்னுறத் துறைய - ஸீவாடக மைத் தனனாற் றுளே - தனக்கமைத் தன்றிவன் மாமைக் கவினே.” இது உதுவாநிகழாநின்றதுழித் தாய்க்குக் காட்டித் தோழி கூறி யது. “கன்னலி றேளாள் கழகாள் யிலக்குதற - கெனனை பொ ருளினைந்தர னோத்தியாய் - பின்ன - ரமமோற்றுக் கொள்ளுமென் றஞ்சினே னஞ்சார் - நமமோற்றுக் கொள்ளாத ஞான்று.” இது சுற்றத்தார் பொருள்வேண்டி மறுத்தாரொன்றது. “நொதும ளாள் கொள்ளா ரிவையே - யெம்மொடி வந்து கடலாடு மகளிரு- டெய்தலம் பதைத்தழைப் பாளவ புண்பா - ருடலகம் கொள்கோ ரின்மையிற் - றோடிக் குற்ற லெழு வினரே.” இது கையுற மறுத்தது. “அம்ம வாழி தோழி நம்மலை - வகையார் பிறியக் கொ ணீடக்-காதலப் பிரித்தோர் கையற களிப்பு - தன்பன் வட ந்தை பாச்சி - மூன்று வந்தனநங் காத லோரே.” இது வகையி ணைப்பிரித்தோன குறித்த பருவத்திற்குமுன் வருகின்றமையறித்த தோழி தலைவிக்குக் கூறியது. (௨௩)

ககரு. கனவல ராபினுங் காமமெய்ப் படுப்பினு
மளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுந்
கட்டினுந் கழங்கினும் வெறியென விருவரு
மொட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணு
மாடிய சென்றுழி யழிவு தலைவரினுந்
காதல் கைமிகக் கனவி னரற்றலுந்
தோழியை வினவலுந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
போக்குட னறிந்தபிற் றோழியொடு கெழீஇக்
கற்பி னுக்கத்து நிற்பற் கண்ணும்

நிலி செச்சத்து மகனொஞ்ச வளிப்பினு
நிநுபாற் குடிப்பொரு ளியல்பின் கண்ணு
மின்ன வகையிற் பதினமுன்று கிளையோ
ன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன.

இது செவிலிசுற்று நிகழ்மாறு கூறுகின்றது: அக்கூற்றச் செவிலி தானே கூறப்படுவனவுத் தலைவியுத் தோழியுத் கொண்டு கூற்றாகக் கூறப்படுவனவுமேன இருவகையலாம்: இக்கூறப்பட்ட பதினமுன்றுகளிலியும் அவைபால்வனபிறவுஞ் செவிலி தானே கூறப்படுவனவுத் தலைவியுத் தோழியும் அவள் கூற்றாய்க் கொண் டெழுந்த மொழியப்படுவனவமாய்ச் செவிலிக்குரியவாமென்ற காலம். இன்னவகையென்றார் தன்கூற்றங் கொண்டு கூற்றமாய் நிகழ்மென்றற்கு. (இ-ள்) களவு அலர் ஆயினும் = களவொழக் கம் புறத்தார்க்குப் புலனுப் அலர் துற்றப்படினும். உம். “பாவடி யரசு பருவாய் வளவா - மேதிள் மாக்க னுவறது றவல்பு ளிவ தெவன்கொலிப் பேதை யுக்கி - பெரும்புட் பொறை யன் பிளமுதிர் கொல்லிக் கருங்கட் டெய்வம் குடவரை யெ முதிய - ளலலியற் பாவை யன்னவென் - மெல்லியற் குறமகள் பாடிவன் குறினே.” இது செவிலிதானே கூறியது. “அம்ம டாழி தோழி நென்ன - லோங்குதிரர் மென்மண லுடைக்குச் சூறவற் - கூரார் பெண்டென மொழிய வென்னை - யதுகேட், டன்னு யென்றன னன்னை - பைபய வெம்மை யொன்றனென் பா னே.” பெண்டென்றதன்கேட்டு அன்னுயென்றனன் அன்னை யென அலர்துற்றினமைகண்டு செவிலிசுறிய கூற்றினித் தலைவி கொண்டு கூறியவாறு காண்க.

காமம் மெய்ப்படுப்பினும் = தலைவி கரத்தொழுகும் காமத்தா னே அக்களவின் கன்றுபுத் தீதையும் மெய்க்கண் வெளிப்படுப்பி னும். உம். “மணியுட் டிகழ்தரு தூல்போன் மடத்தை-யணிவிற் திகழ்வதொன் றுண்டு.” காமத்தாற் திகழ்த பொலியினைச் செ விலி தானே கூறியது.

அளவு மிகத் தோன்றினும் = கண்ணுத் தோளும் முலையும் பிடிவும் புணர்ச்சியாற் கதித்தகக் காரிகைநிரவாய் அவளிடத்து அளவை மிகக்கூட்டினும். உம். “கண்ணிறத்த காரிகைக் காம் பட்டோட் பேதைக்குப் - பெண்ணிறத்த நீர்மை பெரிது.” இது கதிப்புக்கண்டு செவிலி தானே கூறியது. “பின்னுவிட நெறித்த கூத்தலும் பொன்னென-வாகத் தரும்பிய சணக்கும் உம்புடைக்

கண்ணகருத் தெழுந்தரு முயிபு கோத்தி - பெய்லிவன் பெரிதெனப
புன்மாண கூறிப் - பெருத்தோ ளடைப முயங்கி நீடுநீசை - தருங்
கடிப் படுத்தனள் கண்ணாள்மே." தோழி கொண்டுக்கூறியது.

தலைப்பெய்து காணினும் = இருவர்க்கும் கூட்டம் நிகழ்தலா
ளே தலைவன் இல்லடத்தே வரக்காணினும் தலைவியைப் புறத்
துப்போகக் காணினும்; பெய்தென்பது காரணகாரியப்பொருட்
டாய் பிறவின்கொண்டது. உம் "இரும்புலி தொலைத்த பெரு
க்கை வேழத்துப் - புலவனாது புகுத்துதல் கழுவக் கங்கு - ஸ்ருதி
சுத்த வனங்குடை நெடுங்கோட் - டஞ்சவரு விடர்முன்கை யாரிரு
ளாகற்றி - மின்னொளி லெங்கஞ் சென்னெறி வின்க்குத் - தனிபன்
வந்த பனியலை முனியா - வீரழி மருக்கி னூரிடத் தமன் டு-ஞளவி
யொயி மிகைத்த கூதனம் கண்ணி - யகையா நாற்ற மகசவளி
டகாத்த - துறக னன்னிப கறிபிவர் படப்பைப் - குறிவிதைக் குர
மலபகம் மன்னவயிற் புருதரு-மெய்மலி புலகைய னக்கினை கண்ணி.
முருகென புணர்ந்து முகமன் கூறி - புருவச் செந்தினை நீரொடு
துஉய் - நெடுவேட் பரவு மன்னி யள்ளோ - வெள்ளு வதுகொ
ளையோ பொன்னென - மலர்ந்த வேங்கை பலங்குசின் பொலியா-
மணிநிற மஞ்சுரு பகவு - மணிமலை நாடனோ டமைத்தகத் தோடர்
பே." இம்மணிமிடைபவழத்துத் தலைவனைச் செவிலிகண்டு முரு
கெனப் பராவின்மை தோழி கொண்டுக்கூறினாள். "உருமுரது கரு
விய" என்பதனால் "மிடையூர் பிழிபக் கண்டன எவனென-
வையல் வாழியென் டன்னி" என்றது தலைவி புறத்துப்போ
கக்கண்டு செவிலி கூறியதனைத் தோழி கொண்டுக்கூறினாள். தா
ளே கூறுவன வந்துழிக்கான்க.

கட்டினும் கழங்கினும் வெறிபென இருவரும் ஒட்டிய திறத்
தாற் செய்திக்கண்ணும் = கட்டுவிச்செயும் வேலதன் தாம் பார்
த்த கட்டினுதும் கழங்கினுதும் தெய்வத்திற்குச் சிரப்புச்செய்
பாக்கால் இம்மையல் தீராதென்று கூறுதலின் அகவீருவருந்
தம்மினோத்த திறம்பற்றியதனையே செய்யுஞ் செய்தியிடத்தும்;
திறமென்றதனால் அஃர் வேறவேறுகவுக் கூறப்படும். உம். "பெய்
மணன் முற்றம் கவின்பெற வியற்றி - மலைவான் கோட்ட சின்ன இ
ய வேலன் - கழங்கினு னறிருவ தென்று - னன்ற ஸம்ம நீசற
விவ னாலே." இது வேலன் கழங்குபார்த்தமை கூறிற்று.
"அறிவா மையின் வெறியென மயங்கி - பன்னி யருத்துய ருழங்
தா னதனா - னெய்பாது விடுதனோ கொடிதே நீசறயித - முய்

மலருந்தன் பசப்பச்-சேய்மயம் நாடன் செய்த கோயே." இது
வெறியென அன்மையங்கேமை கூறிற்று. "அனங்குடைநெர்
கலா" என்றும் அகப்பாட்டினுட் கட்டுக்கண்டு வெறியெடுத்த
மைகூறிற்று. "பனியனாநிவந்த" என்றும் அகப்பாட்டினுட்
"பிரப்பனாவிரி" எனக் கட்டுவிச்செயைக் கேட்டவாறும் "என்
மகட்டு" எனச் செவிலிகூற்று நிகழ்த்தவாறும் காண்க. இதனுள்
"செய்வே ஸங்குயதென்னினை" எனத் தலைவி அஞ்சவேண்டி
பாது இருவரும் ஒட்டிக்கூறாமற் தெய்வத்தான் அருளுமென்று
கேடலின். "இருவகேட்டிசின்" என்றும் மனிமிகைப்பலமும்
நிர்த்து கூறுமையின இரண்டும் ஒருங்கு வந்தது.

நூலயசென்றுழி அழிவு தலைவரினும் = அம்மனம் வெறியா
கெய்வெண்டிய தொழின் முடிந்தபின்னுக் தலைவிக்கு உருத்தம்
மிடுதலும். உம், "யேங்கை யிரும்புனத்து விழுந் கிரிகடியான் -
காந்தன் முகிழ்விரலாற் கண்ணிபுங் கைதொடா - னெந்தெழி
லலகுந் தழைபுனியா னெல்லேயென - பூத்தொடி யிட்ட புலம்பு
முறிதினோ" எனவும், "புனையிறுந் குகைப் போதுவிநி நாற்றஞ்-
சுடையா மகளி ரம்பே சிவைய - யேங்கை பொள்ளி வெறிகமழ்
நாற்றமொடு - காந்த னூறுப கல்லர மகளி - ரகிலு மாரமு காதி
றுவன் - நிரலகு மரபிற் தெய்வ மென்ப- வெறிபுனங் கா கலிரு
கததற றொட்டுத்-தீவிய நாறு மென்மக - னறியேன் யானி தஞ்ச
தக கடைத்தே." எனவும் வரும். இவை ஆற்றாமை கண்டு அஞ்
சச் செவிலி பிறரை வினாவின. "அன்னுப் வாழியென் டன்னை
நின்மகன் - பாது முன்னுள் பழக்கன் கொண்டு - களிபசத் தன
சென வினவுதி யதன்றிறம் - யானுத் தெற்றென வுண்கோன் மே
னான் - மலிபூஞ் சாரலென் றோழி மாரோ - டொலிசென வேங்
கை கொக்குவன் சென்றுழிப் - புலிபுலி யென்றும் பூச றோன்-ற
வொன்செய் சழுரோக் கண்போ லாயிதழ் - மூசு போகிய சூழ்
செய் ம.ஸுபன் - பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்-ருய
மன் டாகஞ் செஞ்சாத்து நீவி - வரிபுனை வில்ல நெருகனை தெரி
குதகோன் - டியாதோ மற்றம் மா திறம் படர்க்கை - வினவி நிற்
றத் தேனே யவற்கன் - டெம்மு னெம்முன் மெய்ம்மறை பொ
ருவடி - காளி நின்றன மாகப் பேணி - வைகளை வகுத்த உத்த
வாய்துதன் - மையீ ரோதி மடவீர் தும்வாய்ப் - பெரியு முளவோ
கென னுள்ள பையெனப் - பரிமுடுகு தவிர்த்தோ னெதிர மறுத்து-
நினைக னுன்கள் டன்மா னோக்கிச் - சென்றோன் மன்மகக் குள்

தமிழ் வேளாள - டகன்மா பத்திப் பஞ்சுட ரமயத் - நகன்மாநா
தேள கோக்கி மத்திவன் - மகனே தோழி பென்றன - ளிதனை
'வெண்ணெய் மதிவல் லோங்கே.' இது செவிலி கூற்றினால்
தோழி கொண்டு கூறியது.

காதல் கையிகக் கனவின் அரற்றலும் = தலைவியிடத்துக்
காதல் கையிகத்து பெருகுதலாம் துயிலாகின்றதுழியும் ஒன்று
கூறி ஆற்றதலும்; கனவு, துயில்; துயிலிற் காண்டலைக் கனவின்
காண்டலென்ப. உம். "பொழுதுமெல்லிந்தே" என்பதனுட் "புத
ல்லற்புல்லி அன்னாய்" என்று தலைவியை விளித்தது கனவின் அ
ரற்றலாயிற்று. அரற்றல் இன்னதொர் இன்னுக்காலத்து என
செய்கின்றபொருள் காதல்பற்றி இரங்குதல்.

தோழியை வினவலும் = நின்றோழிக்கு இவ்வேறுபாடு எற்
றினாவிற்றொன்றாற்போலத் தோழியை வினாவுதலும்; உம். "ஓடு
வேலேந்தி சீபெயம் யோஅர்-தொடுத்த லோம்பென வாற்றலு மாற்
றுத் - சடவுள் வேங்கையும் காத்தனா மலைந்த - தொடலைக் கன்னி
பறியலு மென்னும் - பாம்புபட நிவந்த பயமறைத் தடக்கைப்-
பூம்பொறிக் கழற்கா லாஅய ஞன்றத்துக் - குறஞ்சுவை மலர்ந்த
குவளை காதிச் - சிறுதேன் கமழ்த்த வம்மெல் லாகம் - வாழிபெய்
மகளை புனாமதி பிம்மலைத் - தேம்பொதி கிளவியென் பேதை-
யாங்கா டுனனோ நின்றொடு பகலே." எனவரும். இது செவிலி
தோழியை வினாவுதல். "ஓங்குமலை காட வொழிகளின் வாய்கும-
காம்புதலை மலைந்த கல்லதர்ச் சிறுகெறி - புறபகை டேனா திர
வின் வந்திவன் - பொறினை ராகம் புல்லத் தோள்சேர் - பறகற்
பறவை யனவில மொய்த்தலிற் - கண்கோ ளாக கோக்கிப் பண்டு-
யினையை போவென வினவின ளாயே - யதனெதிர் சொல்ல
னாதி யல்லாக் - தென்முக கோக்கி யோளே பன்னா - பாக்குரைத்
துய்ருவன் கொல்லென மடுத்த - சாத்த குருகிழி காட்டி - யிங்கா
யினவா லென்றிசின் யானே." இது செவிலி வினாவினமையத்
தோழி கொண்டு கூறினான்.

தெய்வம் வாழ்த்தலும் = இன்னதொன்று நிகழ்ந்ததெனத்
துணிந்தபின்னர்த் தன்மகனோடு நலமகனிடம் சேர்ந்த ஒழுக்
கம் கன்னித்தாகவேனத் தெய்வத்திற்குப் பரவுதலும்; உம்.
'பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய - செறிபடை யம்பின்
உய்வித் காங்குள்-பொருது தொலைபாளை வெண்கோடு கொண்ட
நீதிசுழ் சிலம்பின் போன கழலோன் - கண்பொரு திமைக்கு

திருமணி கொப்ப - வைத்துவி வான்மருப் போடிய வுக்க - செ
ன்னி ராவி கலிக்கு முத்தமொடு - முவேறு தாரமு மொருகு
டர் சாத்திச் - சாத்தம் போன்ற மாமர கறைநார் - வேங்கைக்
கன்னி யணிதரு காடற் - கின்றிம் பலவி னோர்கெழு செல்வத் -
தென்றையு மெதிர்கதளன் கொடையே யலர்வா - யம்ப லுக்கு மவ
னெயி மொழியுஞ் - சாயிறைத் திரண்ட தோன்பா ராட்டி - யாய
மவனோ பென்னும் யாமும் - வல்லே வருக வரைந்த நானொ-
கல்லிறை மெல்லிரல் கூப்பி - வில்லுறை கடவுட் கொக்குதும்
பலியே." இதுனுட் தோன்பா ராட்டி யாயுமனே என்னுமென்று
யாய் தெய்வம் பராயினுள்ளென்பதுபடக் கூறி யாம் அத்தெய்வத்
திற்குப் பலிகொடுத்தமென்றவாறு காண்க.

போக்குடன் அறிந்தபிற தோழியொடு கெழீஇக் கற்பின்
ஞ்செத்து நிறத்தகண்ணும் = உடன்போக்கு அறிந்தபின்னாச் செ
விவி தோழியொடு மதியுடம்பட்டுநின்று தலைவியது கற்புமிகுதி
யே கருதி உவந்த உவகைக்கண்ணும்; அது "எம்மனை முத்து
நத் தருமொ தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே." என்னு
ந்போலக் கற்பினுக்கத்துக் கருத்துநிசுழ்தல். உம். "ரூபங்குடம்
வாராய் தோழி தயங்குபு - கடல்பெயர்ச் தன்ன காணலக் கல்லை
எப் - பெயல்கடைக் கொண்ட பெருத்தன் வடை - வருமுடி
வெப்பக் கொழுந் போற்றிய - சென்றன எம்மனின் னோழி
யவனோ - டென்றினி வருஉ மென்றனன் - வலத்துரை தலிற்
தன் தலர்ந்த ஐயோ." இது செவினி கற்பினுக்கத்து நீண்டனம
தோழி கூறியது.

புரிவின் எச்சத்தம் = தலைவி உடன்போயவழித் தான் பின்
செல்லாதே எஞ்சதலும் உளவாதலின் ஆண்டுக் கூறுவையுள்;
உம். "தெறுவ தம்ம தும்மகள் விருப்பேயுறுதுய ரலெமொ டியிர்
செலச் சாடியப் - பாழ்படு னெஞ்சம் டடரடக் கலக்க - நாடிடை
வினங்கிய வெப்பிற் - காடிநத் தன்னம் மணக்கி யோனே." இது
பின்செல்லாது கருத்திவிருத்த செவிவியக் கண்ட உற்றுப் கூறி
யது. இது உற்றுப்புகற்றாய்ச் செவிவிமேன ஆயிற்று.

மகள் எஞ்சு வலிப்பினும் = உடன்போக்கிற்கு மகள் எ
ஞ்சதுணிவிலும்; தன்மேல் அன்புசீர்ப்பது உணர்ந்த செவிவி
கூறும். உம். "பெயர்த்தனென் ரூபக்கயான் விவரித்தனே னெ
ன்றன - வினியநித் தேனது தலையா குதலை - கழுஞெடி யாடிய

மகிழ்ச்சியும் பொதிவில் - செவ்விய காதலு காதி - மாயம்மன்
மலரினும் தான்றன் னியினே." எனவரும்.

இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் சன்னம் = தன்வனம்
தனவியுத் தோன்றிய இருவகைக் குடியும் நீரம்பிவருதல் இய
ல்பாகப் பெற்றவழியும்: பொருளென்றும், பிறப்புமுதலிய பத்தை
புங்கருதி. "காமர்கடும்புளல்" என்னுங்கலியுள் "அவ்வந்தா, னென
விதனத் திற்புகை யுண்டியங்கும் - மானார் மதியம் மகாசேரி
னங்குணாத்-தேனி னிருலென வேணி யிழைத்திருக்கும் - கானக
காடல் மகன் - எனவாய், கறத்தொடு கின்றேனெக் கண்டு - திறப்
பட வெண்ணையர்க் குய்த்துணாத் தாய்யாய்." எனத் தொழி தான்
கூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைக் கூறிச் செவிலி அறத்தொடு
நின்றானெனக் கொண்டெடுத்த மொழிந்தவாறு காண்க.

இன்னவகையில் பதின்மூன்று கிளவியோடு அன்னவை பிற
வும் = இத்தன்மைத்தாயிய கூறுபாட்டையுடைய. பதின்மூன்று கிள
வியோடே அவைபோல்கள பிறவாய் கருவனயும்: செவிலி
மேன = தன்கூற்றாயும் பிறர்கொண்டு கூறும் கூற்றாயும் கூறும் கூற்
றுச் செவிலிக்கு உரியவாய். - எ-று. அன்னபிற என்றதனால்,
"பறைபடப் பணிவு மார்ப்ப விறைகொளத்- தொன்ற தாலத்துப்
பொதியிற் றோன்றிய - காலுர்க் கோசர் கன்மொழி போல - வர
யா கின்றே தொழி யாய்கழற்-செயலை வெள்ளை விடையொடு-
தொருவனை முன்கை மடகதை கட்டே" இது உடன்போயபின்
செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநின்றது. இன்னும் அறநானே
"வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்ன தஞ்சான்" என்றலுஞ் "சிறு
கிளி கழித நேற்ற னிவன்" என்றலும் "கங்கோ ளாக நோக்கிப்-
பண்டு மினைபையோ" என்றதும் போல்கள பிறவும் கொள்க. (1)

ககக. தாய்க்கும் வரையா ருணர்வுடம் படினே.

இது செவிலிக்கு உரியனகூறி நற்றாய்க்கு உரிய கூற்றுக்
கூறுகின்றது. (இ-ள்.) உணர்வு உடம்படின = அங்கனஞ் செவிலி
உணர்ந்தாங்கே நற்றாயும் மதியுடம்படின: தாய்க்கும் வரையா =
நற்றாய்க்கும் முற்கூறிய பதின்மூன்று கிளவியும் பிறவுமாகக் கொ
ண்டு எடுத்த மொழிதல். உரையார் - எ-று. தாய்க்கும் என்றார்
இவ்வுக்கு அத்தனை பயின்றவாரா என்றற்கு. அது நற்றாய் இவ்
வதம் நீகழ்த்தல் கருத்து வேறு உடனடியின் உற்றுகோக்

கான் செவிலியே தலைவியை உற்றுநோக்கி ஒழுங்குவனாதனை.
இலக்கணமுன்மையின் இலக்கியம் வந்துழிக்கான். (உடு)

கக௭.. கிழவோ னறியா வறியின னிவனொன்
மையறு கிறப்பி னுயர்ந்தோர் பாங்கு
னையக் கிளவி யறிதலு முரித்தே.

இது அங்கனம் களவு வெளிப்பட்ட பின்னர் நற்றாய்க்குஞ்
செவிலிக்கும் உரிபதோர் இலக்கணம் கூறுகின்றது. (இ-ள்.)
கிழவோன் அறிபா அறிவினன் இவனொன் ஐயக்கென்வி = நங்குலத்
திற்கு ஒத்த தலைவனை அறித்து கூடாத அறிவினையுடையன் இவ
னொன்று தம்மனத்தை ஐயமுற்றுப் பிறரோடு உசாவும் கிளவி
மை: மையறு கிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின் அறிதலும் உரித்
தே = குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய அந்தணன் முதலியோரிடத்
தே கூறி அதுவும் முறைமைபென்று அவர்கூற அறிதலும் உரித்
து—ஏ-று. என்றது, “மிக்கோ னுயிரும் கடிவனா யின்றே”
என முற்கூறினமையிற் தலைவன் தன்குலத்தின் உயர்ந்தமை அறி
ந்தவிடத்து இங்கனம் கூடுதல் முறைபன்றென்று ஐயுற்ற செவி
லிபும் நற்றாயும் உயர்ந்தோரைக் கேட்டு இதுவும் கூடுமுறைமை
என்றுணர்வர் என்பதாம். இலக்கணமுன்மையின் இலக்கியமும்
அக்காலத்து உளவென்றுணர்க. (உ௭.)

ககஅ. தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்த.
லென்னுங் காலைக கிழத்திக் கில்லைப்
பிறநீர் மாக்க னின்றிய வாயிடைப்
பெய்நீர் போலு முணர்விற் நென்ப.

இது தலைவிக்கு உரிபதோர் இலக்கணம் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) பிறநீர் மாக்களின் = வேறுவேறுகத் தம்மிற் தாம் காதுல்
செய்து ஒழுகும் அறிவில்லாதானைப்போல: கிழவன் அறிபத்
தன்னுறு வேட்கை முற்றினத்தல் கிழத்திக்கு இல்லை = தலைவன்
அறிபும்படியாகத் தனக்குற்ற வேட்கையை அவன்முன்னர்க் கூறு
தல் தலைவிக்கு இல்லை: ஆயிடை = அங்கனம் கூற்றில்லாதவிடத்து:
என்னுங் காலைபும்: அவன் வேட்கையை அவன் ஆராயுங்காலை
பும்: பெய்நீர் போலும் உணர்விற்து என்ப = அவ்வேட்கை புதுக்
கலத்துப் பெய்த நீர் புறத்துப் பொசிந்து காட்டுமாறுபோலும்
உணர்வினையுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர்—ஏ-று. கிழத்திக்

தலைவியெனவே தோழிக்குத் தலை தனது வேட்கையை எதிர்
 ின்று கூறுதலுனதென்பது டெற்றும், தலைவிக்குக் குறிப்பானுள்
 றித் தலைவன்முன்னின்று கூறும் வேட்கைக்கற்றின்மை முற்
 கூறிய செய்புட்களுட் காண்க. எனவே தோழிமுன்னர்த் தலை
 விக்கு வேட்கைக்கூற்று நிகழ்தல் பெற்றும், உம், "சேனோன்
 மாட்டிய கறம்புகை" "ஈயற் புற்றத் தீர்ப்புறத் திறுத்த" என்
 புனவும் "இவளே நின்சொற் கொண்ட" என்றும்போல் வருவ
 னவும் முன்னர்க் காட்டினும், "கடும்புனன் மலிந்த காவிரிப்
 போதத் தோனே" என்றும்போல்வன தலைவியேட்கையைத் தலை
 வன் குறிப்பான் டுணர்த்தன. (உஎ)

ககக. காமக் கூட்டந் தனிமைபிற் பொலிதலிற்
 முமே துதுவராதலு முரித்தே.

இது எய்தாதது எய்துவித்தது பாங்கனும் தோழியும் நிமி
 ங்தமாகவன்றித் தாமே துதாரும் இடமும் உண்டென்றலின்,
 (இ-ள்.) காமக்கூட்டந் தனிமைபிற் பொலிதலில் = இயற்கைப் புண
 ிச்சியும் இடத்தலைப்பாடுங் கூட்டுவாராயின்றித் தனிமைபாற்
 பொலிவுபெறுதலின்: தாமே துதுவர் ஆகலும் உரித்தே = ஒருவரு
 ங்கு ஒருவர் துதுவராதி ஒருவர் ஒருவரைக் கூடுதலும் ஆண்டுரி
 த்து—எ-று. அது மெப்பாட்டினுட் புகுமுகம்புரிதன்முதலிய
 பன்னிரண்டானும் அறிக. இதன்பயன் இக்கூட்டத்தின்பின்னர்
 வராதலும் உண்டென்பதாம். (உஅ)

கஉ௦. அவன்வரம் பிறத்த லறத்தனக் கின்மைபிற்
 களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
 தான்செலற் குரியவழி யாக லான.

இது முன்னர்க் களனும் பொழுதும் என்றவற்றுட் களன்
 கூறுதற்கும் உரியான் தலைவியென்கின்றது. (இ-ள்.) அவன்வர
 ம்பு இறத்தல் = தலைவன் கூறிய கூற்றின் எல்லையைக்கடத்தல்; தன
 க்கு அறமின்மையின் = தலைவிக்கு உரித்தெனக் கூறிய தருமநூலின்
 மையின்: களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவியது ஆகும் = தலைமகனை இன்
 னவிடத்து வருகவேன்று ஒரிடத்தைத் தான்கருதிக் கூறுங்கூற்று
 அவன்குறிப்புவழி ஒழுஞ்ச் தலைவியதாம்; தான் செலற்கு உரியவழி
 ஆகலான = தான் சென்று கூடுதற்குரிய இடம் தானே உணர்வன
 ஆதலான்.—எ-று. சட்டுக்கிளவி என்றதன் கருத்துத் தலைவன்
 இருவகைக்குறியும் வேண்டியவழி அவன் மறுது தான் அறித்த

விதநிலைக் கூற்றினால் துதிப்பானுதல் சிறப்பற்றத்தானு
தலதோழியானுதல் உணர்த்துமென்பதாம். தலைவன் களஞ்சுட்டி
மாயின் யாண்டாழும் எப்போழுதானும் அக்களவொழுக்கம் நிகழ்
வது பிறர்க்கும் புலனுய்க் குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றிற்குத் தகா
தாம். "விநியணர் வேங்கை" என்றும் அகப்பாட்டுத் தலைவி கள
ஞ்சுட்டியது. "மறந்திசின் யானே" என்றவின் இது குறிப்பான்
உணர்த்திற்று. பிறவும் உகதுறிக் காண்க. (உக)

கஉக. தோழியின் முடியு மிடனுமா ருண்டே.

இது தோழிக்கும் களஞ்சுட்டிக்கும் இனவி உரித்தேன்று எய்
ததது எய்துவித்தது. (இ-ள்.) களஞ்சுட்டிக்கு இனவி தலைவி குறி
ப்பாற் தோழி கூறுதலன்றித் தானேயும் கூறப்பெறும் ஒரோடையி
—எ-று. தோழி குறித்த இடமும் தலைவி தான்சேறற்குரிய இட
மென்பது கருத்து. உம். "செவ்வி ஞாழற் கருங்கோட் டஞ்சி
னைத்-தனிப்பார்ப் புள்ளிய தண்பறை கானா-மணிக்கேழ் செய்தன்
மாக்கழி நிவப்ப-வினிப்புலம் பின்றே கானலு தனிகடற் - நினைச்
சுர முழந்த திண்டியில் பிளக்கிற் - பன்மீன் குட்ட மென்மீயார்க்
காட்டிய - வெந்தையுஞ் செல்லுமா ரிரவே யத்தி - லணங்குடைப்
பணித்துறை கைதொழு தேத்தி-யாபு மாயமோ டயரு நீயுட்-தேம்
பு யோதி திருநத னீழிக் - கோங்கு முன்கத்தன்ன குவிமுலை
யாகத்-தின்றுவி லமர்ந்தன யாயின் வண்டுபட- விரித்த செருத்தி
சென்மணன் முடுக்கிப் - பூவெய் புள்ளையத் தன்பொழில் - வா
கே தேய்ய மணந்தனை செலற்கே." எனத் தோழி களஞ்சுட்
டிய உறும் காண்க. (உஉ)

கஉஉ. முக்கா எல்லது துணையின்று கழியா
தக்கா எகத்து மதுவரை வின்றே.

இதவும் அதிகாரத்தாற் தலைவிக்கெய்தியதோர் இலக்கணங்
கூடுகின்றது. (இ-ள்.) முக்காள் அல்லது துணையின்ற கழியா த =
பூட்டுப்பெய்திய மூட்டைகளும் அல்லது கூட்டமின்றி இக்களவொழு
க்கம் கழியா த: அக்களவகத்தும் அது வகையு இன்றே = அம்மூட்டை
களின் அகப்பட்ட காண்கிய ஒருகாளினும் இரண்டுகாளினுந்
தணியிற்றிக் கழிதல் நீக்கப்படாது. —எ-று. அது என்றது துணை
வின்ற கழிதலை. பூட்டினுந் துணையின்றிக் கழிதல்பொருத்திற்குவி
தம் பூட்டிற் றி ஒருகாலும் இரண்டுகாலும் துணையின்றிக் கழிதல்

வெள்ளைக் கருதின் அதுவும் புறத்தார்க்குப் புலனும் என்மு
கஞ்சதலாற் கழிதலின் வழுவாகாவென்றற்கு வகையிற்றென
முடி. இன்னோரன்ன காரணத் தலைவற்றின்மையின் அவனும் துணை
யின்றிக் கழிதல் இன்னுயிற்று. உம். “குக்க வென்றது உகா
ழி யதனெதிர் - துட்கென் தற்றென நாய செஞ்சு - தேயோய்
காதலர்ப் பிரிக்கும் - வான்போல் வைகறை யத்தன்று வெனவே.”
இது மூங்காணப்பிரிவாகிய பூப்பிடைப்பிரிவு வந்துழித் தலைவி
கூறியது. இனி அல்லகுறிப்பட்டுழி ஒருகாலும் இரண்டொரும
இடைபட்டமென்றுணர்க. பூப்புநிகழாத காலத்துக் கனவொழுக்
கம் பூப்பு நிகழ்காலம் வரையப்பட்டதென்று உணர்ப்பாரும் உளர்.
இவ்விதி அந்தணர்க்குக் கூறியதன்று. அரசர் வணிகராதியவர்க்
குச் சிறுபான்மைமாகவும் ஏனையோர் ஆயர் வேட்டுவர் முத
லியோர்க்குப் பெரும்பான்மைமாகவும் கூறிய விதியென்றுணர்க.
என்னை? பூப்பு நிகழ்காலத்து கனவொழுக்கம் நிக
ழ்த்தினார்க்கு “அந்தாத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான - வந்த
குற்றம் உழிகெட வொழுகலும்” என்பதனாற் பிராயச்சித்தம்
விதிப்பாராதலின். இதனான் அந்தணர்களிக்கும் பூப்பெய்தி
யக்கால் அறத்தொடு நின்றும் வகாதல் பெறுதும். (௧.௧)

கஉ௩. பன்னூறு வகையினுர் தன்வயின் வகுஉ
நன்னய மருங்கி னுட்டம் வேண்டலிற்
துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாருந்
துணையோர் கரும ங்க லான.

இது தலைவிக்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) தன்வயின் வகுஉம் நன்னய மருங்கின் = தலைவியிடத்தே
தோழிக்குஞ் செவிலிக்கும் வருகின்ற அன்புமிகுதிக்கண்ணே : டல்
நூறு வகையினும் நாட்டம் வேண்டலில் = பலநூறுகிய டருதியா
ம் ஆக்கமும் தேடும் ஆராய்தலை அவர் விரும்புதலாலே = துணைச் சு
ட்டுக் கிளவி கிழவியதாரும் = இவள் ஓர் துணையுடையவளென அவர்
சுட்டுதலிடத்துக் கிளக்குங் கிளவி தலைவியதாம் : துணையோர்
கருமம் ஆகலான = அக்கிளவி அத்தோழியானுஞ் செவிலியானும்
முடிபுங்காரியம் ஆதலான். — எ-று. என்றது, தோழி பலவேறு
கவர்பொருளுட்டம் உற்றவழியுஞ் செவிலி களவு அலராநல் முத
லியவற்றான் நாட்டமுற்றவழியுந் தலைவி அறத்தொடு நிற்குமெ
ன்று அறத்தொடுகிலுக்கு இலக்கணங் கூறியவாறுயிற்று. தோழி

க்குத் தவிர அறத்தொடுநீர்ப், அவள் செவிலிக்கு அறத்தொயி
நீர்ப், அவள் கற்றாய்க்கு அறத்தொடுநீர்க்குமென்று உணர்க. இது
நானே பங்கற்கு உற்றதுவாத் தவிர்ந்துத் தவிர உயர்வாய்ம
யும் பெற்றும். “புணியிழை கோக்கியும்” என்னும் மருதக்கவியுள்,
“வினடிநியாயின்” என காட்டும் கிழந்தவாறும் அதன்கரிதகந்
துக் கூட்டமுண்மை கூறுதலிற் துணைச்சுட்டிக் கிளவி கிழவியதா
யவாறும் காண்க. “கொடியவுந் கோட்டவும்” என்பதன் கரிதக
ந்துச் செவிலிக்கு உயர்வாய்மெனக் கூறியவாறும் காண்க. (௩௨)

௩௨௪. ஆய்பெருஞ் சிறப்பி னருமறை திளத்தலிற்
றையெனப் படுவோள் செவிலி யாகும்.

இது முற்கூறிய செவிலிசிறப்புக் கூறுகின்றது. (இ-ள்.)
ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் = தாயத்தாய்க் கொண்டு உயிர் ஒன்றாய்
வருகின்றனென்று ஆராய்ந்து துணியப்பட்ட பெருஞ்சிறப்புக்
காண்பதாக; அருமறைதெனத்தலின் = கூறுதற்கரிய மறைப்பொரு
ளெல்லாம் குறிப்பானன்றிக் கூற்றும் கூறத்தக்காளாதலின்: தா
யெனப் படுவோள் செவிலி ஆகும் = தாயென்று சிறப்பித்துச்
சொல்லப்படுவாள் செவிலியேயாம்.—எ-து. எனவே ஈன்றதா
யினும் களவின் கட் சிறத்தாள் இவனென்றார். கற்பிற்கு இருவரும்
ஒப்பாராயிற்று. செவிலி சிறத்தமை சான்றோர் செய்யுளுட் பல
குந் கூறியவாறு காண்க. (௩௩)

௩௨௫. தோழி தானே செவிலி மகளே.

இது தோழியது சிறப்புணர்ந்தகின்றது. (இ-ள்.) தோழி
தானே = தோழியர் பலருள்ளும் ஒருத்தியெனப் பிரிக்கப்படுவோள்:
செவிலிமகளே = முற்கூறிய செவிலியுடையமகள்.—எ-து. இதற்
கும் அருமறைதெனத்தல் அதிகாரத்தாற் கொள்க. தாயத்தாய்க்
கொண்டிருக்கின்றமையின் உழுவலன்பு போல்வதோர் அன்பு உ
டையர் இருவருமென்று கொள்க. இதனானே களவிற்குத் தோழி
யே சிறத்தாளாயிற்று; அது சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. (௩௪)

௩௨௬. சூழ்தலு டுசாத்துனை நிலைமையிற் பொலிமே.

இதுவுந் தோழிசிறப்பினையே கூறுகின்றது. (இ-ள்.) உசாத்
தலின் நிலைமையின் = தவிமகனுந் தவிமகளும் உசாவுதற்குத் தவி
மைசார்ந்த நிலைமையினாலே: சூழ்தலும் பொலிமே = புணர்ச்சியுண்

விமலைய வழுவுகையானுஞ் சூழ்த்தகண்ணும் டொலிபெறும்,—
எ-று. எனவே, இம்மூன்று நிலைக்குந் தோழி உரியள் என்றார்.
உ-ம். காணம் முற்காட்டியவற்றிட் காண்க. (௩௩)

கஉ௪. குறையுற வுணர்தன் முன்னுற வுணர்த
விருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென
மதியுடம் படுத்த லொருமு வகைத்தே.

இது அத்தோழிகுழ்ச்சி இத்துணைப்பகுதித் து என்மின்றது.
(இ-ள்.) குறையுற உணர்தல் = தலைவன் தோழியை இரந்து குறையுற்றவழி. உணர்தல்: முன் உற உணர்தல் = முன்னம் மிகவுணர்தல்: இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல் = தலைவியுந் தோழியும் ஒருக்கிருந்தவழித் தலைவன்வருதலால் தலைவன் குறிப்புத் தலைவிகுறிப்புத் கண்ணுணர்தல்: என மதியுடம்படுத்தல் ஒரு மூவகைத்தே = என்று இருவர்களுத்தினையுத் தன் கருத்தினோடு ஒன்றுபடுத்துணர்தல் ஒருமூன்று கூற்றினையுடத்து—எ-று. என்னுதல். என்னென்றும்போல முன்னுதல் முன்னென நின்றுத. உயிர்கலத் தொன்றலிற் குறிப்பின்றியும் பாகமுணர்வான் குறிப்புப்பெற்றுழி மிகவுணரும் என்றுகொள்க. இது மூவர்மதியினையும் ஒன்றுபடுத்தித்தலின் மதியுடம்படுத்தலென்று பெயராயிற்று. இம்மூன்றுங் கூடிய பின்னரல்லது மதியுடம்படுத்தலின்மேற்றற்கு மூவகைத்தென்று ஒருமையால் கூறினார். முன்னுறவென்றதனை மூத்தறவென்றாலேவெனின் குறையுறதலான் உணர்தல் அவன்வருதலான் உணர்தலென்று இரண்டற்கும் காரணம் கூறுதலின் இதற்கும் குறிப்புமிருதலான் உணர்தலெனக் காரணம் கொடுத்தல்வேண்டுமென்றுணர்க. “காற்றமும் தோற்றமும்” என்பதனுட் கூறியவாறன்றி முன்னுறவை இடைவைத்தார், அவ்விரண்டினுள் உணருங்காலும் இக்குறிப்பான் உணரவேண்டுமென்றற்கு, இம்மூன்றும் முற்கூறிற்றேனும் ஒருவொன்றும் கூட்டமுணரிற் தலைவியை நன்குமதித்திலளாவனென்றற்கு இம்மூன்றும் வேண்டுமென்று ஈண்டுக் கூறினார். உம். “கோனே சொல்வனை தெளிப்பநின்றோழி” இது கூட்டமுணராதான்போல காணிற் கு மாறாகாமற் கூறலின் முன்னுறவுணர்தல். “நின்னின் விடாநிழற்போற்றிரிதர்வா-பென்னி பெறுத திதென்” இது குறையுறவுணர்தல். “எனல் காவ லிவனா மல்லன்” என்பது அவன்வரவுணர்தல். (௩௪)

கஉஅ. அங்ஙன வகையா னுணர்ந்தபி னல்லது
பின்னின முயற்சி பெறுனென மொழிப.

இது மதியுடம்பட்டபின்னல்லது தலைவன் கூற்றுக்கீழ்த்தப்
பெறுனென்கின்றது. (இ-ள்.) அன்னவகையான் உணர்ந்தபின்
கவலதான் அம் மூலவகையானது. தோழி மதியுடம்படுத்தபின்னல்
லது: பின்னின = இவன் ஓர் குறையுடையவென்று தோழி உய்த்
தவர கீற்றுமிடத்து: முயற்சிபெறுள் என மொழிப = கூற்றான்
அக்குறையுடையதல் வேண்டிமென்று முடுக்குதல் பெறுனென்று
கூறப ஐசிரியர். — என. தோழி தன்னை வழிப்பட்டவாறு கண்டு
மதியுடம்பட்டவாறுவர்த்து கூற்றான் உணர்ந்தும், அது "செரு
வது முற்றான்" என்பதனால் "ஆரஞர் வருத்தம் கையாயோ"
பெறுவாறு காண்க. (கஉ)

கஉக. முயற்சிக் காலத் ததற்பட நாடிப்
புணர்த்த லாற்றறு மயர்வய் னுன.

இது தலைவன் முயற்சி கூறிய முறைப்ப தோழிமுயற்சி பிற
க்குறிய கூறுகின்றது. (இ-ள்.) முயற்சிக்காலத்து = தலைவன்
அவனைக் கூடுதற்கு முயற்சி நிகழ்த்துங்காலத்தே: நாடி அதற்ப
புணர்த்தலும் = தலைவி கூடுதற்கு முயற்சி வருத்தனை ஆராய்
வது அக்கூட்டத்திடத்தே உள்ளம்படும்படி கூடுதலும்: அவன்
மயன் னுன ஆற்றல் = தோழியிடத்து உண்டான கடைப்பிடி. — என.
ஆற்றல் ஒன்றின் முடிவுபோக்கல். உம்மை, எச்சம்மை. மதிய
பற்றித்தலையன்றிக் கூட்டவும்பெறுமென்க. (கஉ)

கஉ௦. குறியெனப் படுவ திரவிலும் பகலினு
மறியத் தோன்று மாற்ற தென்ப.

அங்ஙனக் கூட்டுகின்றவட்டுக் கூடுதற்குரிய காலமும் இட
மும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) குறியெனப் படுவது = குறியென்று
மொல்லப்படுவது: திரவிலும் பகலினும் = இரவின் கண்ணும் பக
லின் கண்ணும்: அறிபத் தோன்றும் ஆற்றது என்ப = தலைவனுந்
தலைவிபுந் தானும் அறியுமாடி தோன்றும் தெரியையுடைய இடம்.
— என. குறியென்றார் அவன் வருத்தங்குரிய தெரி இடமென்றற்கு.
அதுவென்று ஒருமையாற் கூறினார், தலைப்பெய்வதோரிடமென்
றும் பொதுமைபற்றி. இரவு களவிற்குச் சிறத்தலின் முற்கூறி
னார். அறிபத் தோன்றுமென்றதனான் சென்றுகாட்டல் வேண்டி
கூறுக. — என. (கஉ)

கூடக. இரவுக் குறியே யில்லாத தள்ளு
மணையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே
மணையகம் புகாஅக் காலை யான.

இது நிறுத்தமுறையானே இரவுக்குறிபிடம் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) அகமணைப் புகாக்காலை ஆன இரவுக்குறியே—உண்மணையிற் சென்றுகூடுதற்கு உரித்தல்லாத முற்காலத்து உண்டான இரவுக்குறியே: ஏகாரம், பிரிநிலை. இல்லாததன்மையும் மணையோர் கிளவி கேட்கும் வழியதவே—இவ்வகைப்பினுள்ளதாயிதும் மணையோர் கூறிய கிளவிகேட்கும் பிறமணைவிடத்ததாம்.—எ - து. அல்லகுறிப்பட்டதனை ஒருவாற்றான் உணர்த்தியகாலத்து அவன் அதகேட்டு ஆற்றுவனென்பது கருதி மணையோர்கிளவி கேட்கும் வழியதென்றார். ஏகாரம் ஈற்றகை. என்றது, இரவுக்குறி. அம்முயற்சிக்காலத்து அச்சநிகழ்தலின் அகமணைக்கும் புறமதிற்கும் கடுவே புணர்ச்சி நிகழுமென்றதாம். அகமணையிற் புகாக்காலைபெனவே இரவுக்குறி அங்கனஞ் சிலரான் நிகழ்த்தபின்னர் அச்சமின்றி உண்மணையிற் சென்று கூடவும்பெறுமென்பதும், கூறியதாம். உம் “அஞ்சலம் பொடுக்கி யஞ்சினன் வந்து - தஞ்சூர் யாமத்த முயக்கினன் பெயர்வோன்” எனவும், “மிடைபூர் பிழியக் கண்டனென வனென - வலைபல் வாழுவென் டன்னை” எனவும் “அட்டி - லோலை தோட்டனை நின்மே” எனவும் வருவன பிறவும் மணையோர்கிளவி கேட்கும் வழியது. “உழைமான் தப்பி னோக்குதினைப் பெரும்புனத்துக் - கழுதிற் கானவன் பிழிமகிழ்த்த வதித்தென - வுரைத்த சந்தி னார விரும்புதப் - பைதவா னகையளி மாற்றக் கைப்பெயரா - பொலியல் வாரம்பி ருளரினன் கொடிச்சி - பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக் - ஞாநுங் கொள்ளாத நிலையிலும் பெயராத - படாஅம் பைக்கண் பாடுபெற் றோய்பென - மறம்புகன் மழகளி துறங்கு ளாட - ஞா மார்பி னனியிடு ழர்ப்பத் - தாரன் கண்ணிய னெஃகுடை வலத்தன் - காவல ரறித லோம்பிப் பையென - விழாஅக் கதவ மசையினன் புருத்து - தயங்குபட ரகல முயங்கித் தோன்மண - தின்சொ ளைஇப் பெயர்த்தனன் றோழி - பின்றெவன் கொள்ளோ கண்டிரு மற்றவ - னக்கா மையி னம்பலாதி - பொருங்குவத் துலக்கும் பண்பி - னிருஞ்சு ழோதி பொன்னுதற் பசப்பே.” இது மணையகம் புக்கது. தலைவி புறத்துப் போகின்றனெனச் செவிலிக்கு ஓர் ஐயம் நிகழ்த்தவழிப் பின்னர் மணையகத்துப் புணர்ச்சி நிகழுமென்றுணர்க.

ககஉ. பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப
வவளறி ஷுணர வருவழி யான.

இது முறையானே பகற்குறி உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) அவ
ள் அறிவு உணர வருவழி ஆன பகற் புணர் களனே—களஞ்சுட்டிய
தலைவி அறிந்தவிடத் தலைவன் உணரும்படியாக வருவதோரிடத்து
உண்டான பகற்புணரும் குறிவிடத்தை: புறன் என மொழிப—
மகிழ்புறத்தேயென்று கூறவர் ஆசிரியர். எ-று. அறிவு, துருபெ
யர். உ-ம். “புன்னைப்பக் கானற் புணர்குறி வாய்த்த - மின்னே ரோ
தியென் றேழிக்கு” எனவும், “பூவே புன்னைப்பத் தன்பொழிச்-
வாவே தெய்ய மணத்தனை செலற்கே” எனவும் வருவன பிறவும்
கொள்க. (சக)

ககக. அல்லகுறிப் படுதலு மவள்வயி னுரித்தே
யவள்குறி மயங்கிய வமைவொடு வரினே.

இது தோழி அல்ல குறிப்படுமாறு கூறுகின்றது. இருவகைக்
குறி பிழைப்பாகியவிடத்தும் என்புழித் தலைவி அல்லகுறிப்படுதல்
கூறிற்று. (இ-ள்.) அவள்குறி—தலைவன் தன்வாவு அறிவிக்கும் கரு
விகள்: மயங்கிய அமைவொடு வரின்—அவன் செயற்கைப்பானன்றி
இயற்கைவகையானே நிகழ்ந்து தோழி மயங்கிய அமைதியோடே
வருமாயின்: அல்லகுறிப் படுதலும்—குறிவிடத்துக் கூட்டுங்கால்
அவ்வல்லவாகிய குறிவிலே மயங்குதலும்: அவள்வயின் உரித்து—
அத்தோழிவிடத்து உரித்து. எ-று. வெறித்தல் வெறியாயினுற்போலக்
குறித்தல் குறியாயிற்று. அக்கருவி புனலொலிப்படுத்தல் முதலியன.
உ-ம். “கொடுமுன் மடற்றுழைக் கூன்புற வான் பூ - விடைபு னிழு
தொப்பத் தோன்றிப் - புடைபெலாச்-தெய்வம் கமழத் தெனிகடற்
றன்சேர்ப்பன்-செய்தான் நெனியாக் குறி.” இது அல்லகுறிப்பட்ட
மை நிறைப்புறமாகக் கூறியது. “எறிசுறு கீன்கட லோத முலாவ-
டேறிவிறுக் கொட்டு நிமிர்கடற்றன் சேர்ப்ப - னறிவுறு வின்கொ
லணிவிழையாய் நின்னிற்-செறிவறு செய்த குறி.” இது அவன் மேற்
குறிசெய்கின்றமை தலைவிக்குக் கூறியது. “இடுமண ஸைக்க ரகன்
கானற் சேர்ப்பன் - கடுமான் மணிபரவ மென்று - கொடுங்குழை -
புன்னரவம் கேட்டுப் பெயர்த்தான் சிறுகுழிய-ருன்னரவ கானுவ கொ
ன்று.” இது இவன் இனி துண்புவெரிற் சுற்றத்தார் அறிவொன்றது.
“சிழ்பெயற் கக்குளின் விளிபோர்த்த வொடுக்கத்தால் - வாழுகான்
நிதத்தவன் வருத்ததோட் டவறுண்டோ - தாழ்செறி கடுங்காப்பிற்

ரூப்முன்னர் நின்சாரா - ஸாமுதிர கோடல்போ லொளிவனை புகுபவா
ல்." இது தலைவற்குப் பிறைநூன்று கூறியது. "அன்னை வாழியோ
வன்னைகம் படப்பை - மின்னென துடங்கிடைக் கின்னிழ லாகிய -
புன்னை மென்காய் போளுகின் யிரிய - வாடுவளி துங்கிய வசைவிற்
கொல்லோ - தென்னீர்ப் பொய்கையுள் வீழ்த்தென - வெண்ணி
னை புறாமோ வுணர்குவல் யானே." இது தோழி தாய்க்குக் கூறு
வானாய் அல்லகுறி அறிவித்தது. "மணிநிற செய்த லிருங்கழிச்
சேர்ப்ப - னணிசல முண்டகன்ற னென்றகொ - லெம்போற்-நிணி
மண லெக்கர்மே லோதம் பெயரத் - தணிமுக்கீர் தஞ்சா தது." இது
தோழி இன்றுளிருந்து சிறைப்புறமாகக் கூறியது. திக்கன்மே
ல் வைத்துக் கூறுவனவும் ஒத்ததின்மேல்வைத்துக் கூறுவனவும் பி
றவுக் கொள்க. "அரவனை மென்றோ ளனுங்கத் தறத்த - கரவல
மென்றோகைக் கண்ட தினைபா - லிரவெலா நின்றபா லீர்க்கதிர்த் திக்
கான்." "புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சின் தோயினும் - பின்னிருங்
கூத்தலென் றோழி கடைபொக்கு - மன்னை நனைபாதி வாழி கட
லோதம்" எனவருவன பிறவுக்கொள்க. படுதல் எதிர்ப்படாமை
யை உணர்த்திற்று. ஆணடுத் தன்மேற் தவறெற்றது தலைவன் பொ
ழுதறித்து வாராமைபின் மயங்கிற்றென்று அமைவுதோன்றலின்
அமைவென்றார். அது "தான் குறிவாராத் தப்பற்குத் - தாம்பசக்
தனவென் றடமென் றோனே" என்றற்போல வரும். இதன்பயன்
தலைவி தன்பக் தனதாகத் தன்புறதலாயிற்று. (சு2)

௧௩௪. ஆங்காங் கொழு கு மொழுக்கமு முண்டே
யோங்கிய சிறப்பி னொருசிறை யான.

இது தலைவனும் அல்லகுறியால் வருத்தவனென்கின்றது
(இ-ள்.) ஒங்கிய சிறப்பின்—தனது மிக்க தலைமைப்பாட்டினாலே
பொழுதறித்து வாராமைபின்: ஒருசிறை ஆன ஆங்கு—தான் குறி
செய்வதோரிடத்தே தன்னுனன்றி இயற்கையான் உண்டான அவ்வ
ல்லகுறியிடத்தே: ஆங்கு ஒழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டி — தலைவிபுக்
தோழிபுத் தன்புறமாறு போலத் தலைவனுக் தன்புற்று ஒழுகும்
ஒழுக்கமும் உண்டி. எ - று. முன்னர்நின்ற ஆங்கு முன்னிற்குத்
திரத்த அல்லகுறியைச் சுட்டிற்று; பின்னர்நின்ற ஆங்கு உலம
அருபு. உ - டு. "தாவி னன்பொன் றைய பாவை - விண்டவ யின
வெயிற் கொண்டுநின் றன்ன - மிருகவி னெய்திய தொருருர னைம்
பூற் - கிண்பரி காணற் கிழங்குமணற் கீன்ற - முனியோ ரன்ன

முன்னெயிற்றுத் துவர்வாய் - சயவன் னறவருஞ் செவ்வழி உயர்-
 டிறைபோர்த் தன்ன வின்நீய் கிளவி - யணங்குசா லரிவையை
 கரைநீர் பெருங்கனிற் - நினைம்படி கீரிற் கலங்கிய பொழுதிற் -
 பெறலருங் குறைய னென்னுய் வைகலு - மின்ன வருஞ்சுர கீத்தி
 கீயே - பென்ன யின்னற் படுத்தனை மின்னுவளிப்-புரவுக்கால் கடுப்ப
 மறலி னமத்துற்று - விரவுமொழித் தகட்டுர் வேண்டுவயிற் கொளி
 இப் - படைநிலா விவங்குங் கடன்மரு டான - மட்டவிழ் தெரியன்
 மறப்போர்க் குட்டுவன் - பொருமுரன் பெறுத விவங்கிச் சினஞ்
 சிறத்த - செருச்செய் முன்பொழி முக்கீர் முற்றி - பொருங்குதி
 னாப் பெளவ கீங்க வோட்டி - கீர்மா னென்க ரிதத்துச்சென் தழு
 க்தத் - தாமத னழியரோ கெஞ்சே யான - தெனிய னல்லோட்டு
 வருத்தி - வினியா வெவ்வச் தயித்தத் தோயே." "வடமலை மிகை
 யோன் கண்ணில் முடவன் - நென்றிசை பெல்லை வின்புரு
 பொதியிற் - குருடை செஞ்சுனை கீர்வெட் டாங்கு - வருத்தினை
 வாழியெ னுள்ளஞ் சாரற் - பொருது புறங்கண்ட பூதத் தொரு
 த்தல் - சிவம்பிழி பொழுதி னத்தம் பெயரிய - வல்லிய மடுக்கத்
 தோடுங்கு கல்வனாக் - கண்க வெற்பன் மடமகன் - மெல்லியல்
 வன்முயித் தயிலற் றோயே." இவை அல்ல குறிப்பட்டு கீங்குகின்
 றுள் கெஞ்சிற்குக் கூறியன. (சக)

ககடு. மறைந்த வொழுக்கத் தோளாயு நாளுந்
 தறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கிஸ்லை.

இது தயிலற்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.)
 ஓளையும் காளுந் தறந்த ஒழுக்கம்—தீய இராசியின்கண்ணுந் தீய
 காளின்கண்ணுங் கூட்டத்தைத் தறந்த ஒழுக்கம்: கிழவோற்கு மறை
 ந்த ஒழுக்கத்து இயல்—தயிலற்குக் களவொழுக்கத்தின்கண் இய்
 லு. எனவே கற்பின்கணுள்: ஏ - று. ஒழுக்கம்—தீய இலமாதலிற்
 சிலங் காரணத்தாற் தறப்பது தீதாயி இராசியும் காளுமன்பது
 பெற்றும். "காளாவது அய்விராசி மண்டிசமுழுவதும். கிழத்தி தற
 ந்த ஒழுக்கம் முக்காளங்கடென முற்கூறிற்று. இதனுள் அன்பு
 மிகுதி கூறினார். இதற்குப் பிராயச்சித்தம் அத்தனார்முதலிய லுவ
 ர்க்கும் உண்மை "வந்தருற்றம் வழிகெடவொழுகலும்" எனக் கற்
 பியலிற் கூறப். (சச)

ககசு. ஆறின தருமையு மழிவு மச்சமு
 முறு முளப்பட வதனோ ரன்ன.

இதுவுத் தலைவற்கு இல்லன கூறுகின்றது. (இ - ள்.) உளப் பட—நிலையும் இருளும் பகைவரும் போல்வனபற்றிச் செலவழக்கு தன் உளப்பட: ஆகின்றது அருமைபும்—கெழியினது அருமை மின்ன ன்து கூட்டநிகழ்த்தவழிக் கூறுதலும்: அழிவும்—குறைத்த மனத் தனதலும்: அச்சமும்—பாம்பும் விலங்கும் போல்வன நலியுமெ ன்று அஞ்சுதலும்: ஊறும்—அக்கருமத்திற்கு இடைபூறு உள வாக்கொலென்று அழங்குதலும்: அதனோர் அன்ன—கிழவற்கு இல்லை. எ - று. கிழவற்கெல்லையெனவே கிழத்திக்குத் தோழிக்கும் உளவாயிற்று. அவை முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. (சடு)

௧௩௭. தந்தையுத் தன்னையு முன்னத்தி னுணர்ப.

இது தந்தையுத் தன்னையுக் களவொழுக்கம் உணருமாறு கூறு கின்றது. (இ-ள்.) தந்தையுத் தன்னையுத் ஒருவர் கூறக் கொள் ளாது உய்த்துக்கொண்டுணர்வார். எ-று. கற்றாய் அறத்தொடுநின்ற வழியும் “இருவர்கட் குற்றமு மிப்பைபா லென்று - தெருமந்து சாய்த்தார் தலை” என்றலின் முன்னநிகழ்த்த வெகுட்சிநீங்கி உய்த் துக்கொண்டு உணர்த்தாராயிற்று. (சக)

௧௩௮. தாயறி வுறுதல் செவிலியோ டொக்கும்.

இது தந்தைதன்னைக்கு கற்றாய் களவொழுக்கம் உணர்த்து மாறு கூறுகின்றது. (இ - ள்.) தாய் அறிவுறுதல்—கற்றாய் கள வொழுக்கம் உண்டென்று அறிந்த அறிவு தந்தைக்குத் தன்னைக்குஞ் சென்று உறுத்தன்மை: செவிலியோடு ஒக்கும்—செவிலி கற்றாய்க்கு அறத்தொடுநின்ற உணர்த்திய தன்மையோடு ஒக்கும். எ-று. என் றது, செவிலி கற்றாய்க்கு அறத்தொடுநின்றதற்போல கற்றாயுத் தத் தைக்குத் தன்னைக்கும் அறத்தொடுநிற்கும் என்றவாறுபிற்று. அது “எனவாக், கறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு-நிறப்பட வெண்ணையர்க் குற்றனாத் தாள்பாய்” என்பதனான் உணர்க. இனி இதற்கு கற் றாயுஞ் செவிலி உணர்த்தார்போல உணருமென்று பொருட்கூறித் “தாய்க்கும் வகையார்” என்னுஞ் சூத்திரம் வேண்டாவாம். (சஎ)

௧௩௯. அம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுத்தலி னங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்.

இது களவு வெளிப்படுத்தற்கு நிமித்தமாவான் தலைமகனென்கி றது. (இ-ள்.) அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப்படுத்தலின்—முதல்

முடிந்ததும் பலரையச் சொல் நிகழ்த்தலும் களவொழுக்கத்தின் வெளிப்படுத்தலான்; அங்கதன் முதல்வன் மீழவன் ஆகும்—அவ்விடத்து அவ்வெளிப்படை நிகழ்த்ததற்கு நிமித்தமாயினான் தலைமகளும். எ-று. தலைவனை அறிந்தபின் அல்லது முற்கூறிய ஐயம் நிகழாமையின் தலைவியுறத்தம் நிமித்தமாகா, ஆண்டு ஐயம் நிகழ்தலன்றித் துணிவு தோன்றாமையின். வகைவு கீட்டிப்போனும் தலைவி தமர்க்கும் கூறி வெளிப்படுத்திப்போனும் தலைவனே என்றுணர்க. அது “கீரோலித்த லின்ன போலா கமக்கொழிய வழிப்பிரிக் தோரோ” எனவும் “செறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறிபா - வறிவனை முத்தறி” என்றற்போல வருவனவும் பிறவும் வெளிப்படையாமாற்றும் கண்ணார்க. (சஅ)

கச௦. வெளிப்பட வகாதல் படாமை வகாதலென்றாயிரன் டென்ப வகாத லாதே.

இது வகையும் பகுதி இளைத்தென்கின்றது. (இ-ள்.) வெளிப்பட வகாதல்—முற்கூறியவாற்றானே களவு வெளிப்பட்டபின்னர் வகாத்து கோடல்; படாமைவகாதல்—அக்களவு வெளிப்படுவதன் முன்னர் வகாத்துகோடல்; என்ற ஆ இரண்டு என்ப வகாதல் ஆறே—என்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டே என்று கூறுவர் ஆசிரியர் வகாத்தகொள்ளும் வழியை. எ-று. “சேபுயர் வெற்பனும் வந்தனன்பு வெழி துண்கனும் பொலிகமா வினியே” இது வெளிப்பட்டபின் வகைநிகழ்த்தது. “கொல்லிப் புனத்த வகிண்குமத்து கல்பாய்ந்த - வானி னருவி ததும்பக்கவினிய - காட னபனுடைய னென்பதனா னீப்பினும்-வாடன் மறத்தன தோன்.” இது வெளிப்படாமல் வகைவு நிகழ்த்தது. “எம்மனை முத்தறத் தருமோ - தன்மனை புய்க்குமோ யாதவன் ஞறிப்பே” என்றற்போல்வன வெளிப்படுவதன் முன்னர்க் கொண்டுதலைச்சுழித்தழிக் கொடுப்போரின்றியுந் கரணம் நிகழ்த்தமையின் அதுவும் வெளிப்படாமல் வகாத்ததாம். (சக)

கசக. வெளிப்படடை தானே கற்பினொ டொப்பினு ஞாய்கர்க் கினந்த முன்று பொருளாக வகையாது பிரிதல் கிழவோற் கில்லை.

இது முதற்கூறிய வகைவு நிகழ்த்தாது பிரியும் இடம் இதுவெனவும் பிரியலாகா இடம் இதுவெனவுந் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) வெளிப்படடைதானே கற்பினொடு ஒப்பினும்—முற்கூறிய வெளிப்படடை

தானே கற்பினுட் தலைவி உரிமை சிறந்தாங்கு அருமைசிறந்து கற்
 போடொத்ததாயினும்: ஞாங்கர்க் கினந்த மூன்று பொருளாக—மூற்
 கூறிய ஒதல் பகை அடென்ற மூன்றும் நிரித்தமாக: வகையாது பிரி
 தல் கிழவோற்கு இல்லை—வகைவிடைவைத்துப் பிரிதல் தலைமகற்கி
 ல்லை. எ-று. மூன்றுமென மூற்றும்மைகொடாது கூறினமையின்
 ஏனைப்பிரிவுகளின் வகையாது பிரியப்பெறும் என்றவாறாயிற்று. அ
 வை வகைதற்குப் பொருள்வயிற்பிரிதலும் வேத்தற்குற்றுழியுங் கா
 வற்குப்பிரிதலுமென மூன்றுமாம். உ-ம். “பொன்னடர் தன்ன
 வொள்ளினர்ச் செருத்திப்-பன்மலர் வேய்த்த கலம்பெறு கோதை-
 யணிமண லடைககா யலவ னுட்டி - யசையுள்ளி வத்த வாய்தொ
 டிக் குறுமக - ணலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலகிறை கொடுப்பினும்-
 பெறலருங் குளைய ளாயி னறந்தெரித்து-காமுறை தேன மருஉப்பெ
 யர்ச் தவனோ-மருகீர்ச் சேர்ப்பி னுப்புட னுமுதம்-பெருகீர்க் குட்ட
 ம் புனைபொடு புக்கும்-படுத்தனம் பணித்தன மடுத்தன மிருத்தபிற்-
 தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிகைத் - கண்டிரன் முத்தம் கொ
 ண்டிக் தஞ்சாத் - தேனியிர் தன்களைப் படுக்கும் - கானலம் பெருங்
 தறைப் பாதவ னமக்கே.” இதனுள் ஈண்டுள்ள பொருள்கொடுத்த
 தாற் பெறல் அரியளாயிற் தன்னை வழிப்பட்டாற் தக்கை தருவனோ?
 அது ஈமக்கரிதாகலின் இன்னும் பொருள் காம் மிகத் தேடிவந்து
 வகைதுமெனப் பொருள்வயிற்பிரியக் கருதியவாறு காண்க. “பூங்
 கொடி மருங்கும் பொலம்பூ னோயே - வேத்துவினை முடித்து வத்த
 னர் - காத்தன் மெய்விரற் கவைவினை நிரைமே.” இது வேத்தற்குற்
 றுழிப் பிரித்தான் வகைவுமலித்தமை தோழிகூறியது. எனைய வத்
 துழிக்காண்க. ஒதுதற்கு ஏவுவார் இருமுதுகூரவாதலின் அவர் வ
 கையாமற் பிரிகவென்னார். பகைவென்று திறைகோடற்குப் பிரியுங்
 கால் அன்புறு கிழத்தி துன்புற்றிருப்ப வகையாது பிரிதலின்று.
 இது அதிற்கும் ஒக்கும். மறைவெளிப்படுதல் கற்பென்று செய்புனி
 யனுட்கூறதலின் இதனை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண்வைத்தார்.
 கற்பினொடொப்பினும் பிரிவின்றெனவே கற்பிற்காயிற் பிரிவு வகை
 வின்றாயிற்று. (௫)

கனவியன் முற்றிற்று.

நாலாவது கற்பியல்.

—*—

**சூஉ. சுற்பெனப் படுவது காரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே**

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்தக் களவுகற்பென்னும் கைகோ
ளிரண்டிதழ் கற்புணர்த்தினமைபிற் கற்பியலென்னும் பெயர்த்தா
யிற்று. கற்பியல் கற்பினது இயலென விரிக்க. இயல், இலக்கணம்.
அது ஆகுபெயரான் ஒத்திற்குப் பெயராயிற்று. அது கொண்டானிற்
கிறத்த தெய்வம் இன்றெனவும் அவனை இன்னவாதே வழிபடுகவென
வும் இருமுதுஞ்ஞாவர் கற்பித்தலானும் அத்தணர்திறத்துஞ் சான்றோ
ர்தேசத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச்சுட்டியும் ஓயுரும் ஒழுக்கக்
தலைமகன் கற்பித்தலானும் கற்பாயிற்று. இனித் தலைவனும் களவின்
கன் ஓனையும் காளுக் தீதென்று அந்நிதத் தறத்தொழுதினும்போல
ஒடுகாது ஒத்தினும் காரணத்தினும் யாத்த கிறப்பிலக்கணங்களைக்
கற்பித்துக்கொண்டு தறவறத்திற் செல்லுக் தன்னையும் இல்லறநிகழ்
வத்துதலிற் கற்பாயிற்று. களவுவெளிப்பட்ட பின்னராயினும் அது
வெளிப்படாமையாயினும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்த்தவழியாயினும்
வகாதல் களவின்வழியாதலின் மேலதனொடு இகையுடைத்தாயிற்று.
இச்சூத்திரம் கற்பிற்கெல்லாம் பொதுவிசைக்கணங் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) கற்பு எனப்படுவது—கற்பென்று கிறப்பித்துக் கூறப்படுவ
து: காரணமொடு புணர—வேள்விச்சடங்கோடே கூட; கொளற்கு
உரி மரபிற் கிழவன்—ஒத்த குலத்தோனும் மிக்க குலத்தோனாகிக்
கொள்ளுதற்குரிய முறைமையின்புடைய தலைவன்: கிழத்தியை—
ஒத்த குலத்தானும் இழித்தகுலத்தானாகிய தலைவியை: கொடை
க்கு உரி மரபினோர் கொடுப்ப—கொடுத்தற்குரிய முறைமையின்பு
டைய இருமுதுஞ்ஞாவர் முதலாயினார் கொடுப்ப: கொள்வது—கொ
டற்றொழில். எ-று. எனப்படுவதென்னும் பெயர் கொள்வதென்னும்
பெயர்ப்படவனின கொள்வது; இது கிறப்புணர்த்துதல் “அய்வச்
சொல்லிக்கு” என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறினும். கொடுப்போரின்றி
யும் மேல்மேல் வருகின்றதாகனின் இக்கற்புச் கிறத்தலிற் கிறத்தெ
ன்னுந், இது என என்னின்ற எச்சமாதலிற் சொல்லளவே எஞ்சி நின்

றது. இதனும் காணம்பிழைக்கில் மரணம் பயக்குமென்றார். அத் தொழிலின் நிகழும்பால் இவனை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயெனவும் இவற்றின்னவாறே நீ குற்றேவல் செய்தொழுகெனவும் அங்கிபங்கடவுள் அறிகரியாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுதலின் அத்தொழிலைக் கற்பென்றார். தலைவன் பாதுகாவாது பரத்தைமைசெய்து ஒழுகிலும் பின்னர் அதுகைவிட்டு இல்லறமேநிகழ்த்தித் துறவறத்தே செல்வனென்றுணர்க. இக்கற்புக்காசனமாகவே பின்னர் நிகழ்ந்த ஒழுகலாறெல்லாம் நிகழவேண்டுதலின் அவற்றையுங் கற்பென்று அடக்கினார். இருவரும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்று தொடங்கி உழுவலன்பால் உரிமைசெய்து ஒழுகலிற் கிழவனுங் கிழத்திபுமென்றார். தாபொடுபிறத்தாருக் தன்னைபருக் தாயத்தாரும் ஆசானும் முதலியோர் கொடைக்குரியபொன்றற்கு மாபிஞோனென்றார். உ - ம். “உழுத்து தலைப்பெய்த கொழுங்கனி மிதவைப் - பெருஞ் சொற் றமனை நிற்ப நிகாகாற் - றன்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெயிரி - மனைவினக் குறுத்த மாலை தொடரிக் - கனைபிறு ளகன்ற கலின்பெறு காலை - கோள்கா ளீங்கிய கொடுவென் டுங்கட் - கேடில் விழுப்புசுழ் காடலை வந்தென - வுச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர் - பொதுசெய் கம்பலை முதசெம் பெண்டிர் - மூன்னவும் பின்னவு முறைமுறை தாத்தாப் - புதல்வற் ப்பந்த திதலை வயிற்று - வாலிழை மகளிர் கால்வர் கூடிக் - கற்பின் வழாஅ கற்புவுதவிப் - பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை பாடுகென - நீரோடு சொரிந்த வீரித முனி - பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லோடு தயங்க - வதுவை கன்மணங் கழித்த பின்றைக் - கல்லென் சம்மையர் ஞெயரெனைப் புருத்த - பேரிற் கிழத்தி பாடுகென மாத - ரோரிற் கூட்டிய வுடன்புணர் கங்குற் - கொடும்புறம் வணியுப கோடிக் கலிக்கத் - தொடுங்கி னன் கிடத்தன னோர்புறத் தழீஇ - முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப-வஞ்சின னுயிர்த்த காலை பாழநின் - னெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா தகைபென-வின்னகை விருக்கைப் பின்பான் விளவலிற்-செஞ்சூட் டொன்ருமுற வங்காது தயல்வா - வகமலி யுவகைய னாதி முகனிசூத் - தொப்பென விறைஞ்சி யோளே மாலின் - மடங்கோன் மதைஇய கோக்கி - ஞெடுக்கி ரோதி மாஅ யோளே.” இதனான் வதுவைக்கு ஏற்ற காணங்கள் நிகழ்ந்தவாறுத் தமர் கொடுத்தவாறுங் காண்க. சுற்றஞ் சூழ்ந்த நின்றனானுத் தமர் அறிப மணவரைச் சேறனானுக் கனவாற் சுருங்கிநின்ற காண் சிறத்தமைபைப் பின்னர்த் தலைவன் வினாவு அவன் மறுமொழிகொடாது நின்றமைபைத்

தலைவன் தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. இதனுளே இது களவின் வழி நிகழ்த்த கற்பாயிற்று. (௧)

௧௪௩. கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போதிய கால யான.

இது எப்பிபதன்மேற் சிறப்புவிதி. (இ - ள்.) கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே — முற்கூறிய கொடைக்குரிய மரபினுர் கொடுப்பக் கோடலன்றியும் கரணம் உண்டாகும்; புணர்ந்து உடன் போதிய காலயான—புணர்ந்து உடன்போதிய காலத்திடத்து. எ-று. இது புணர்ந்து உடன்போயினுர் ஆண்டுக் கொடுப்போரின்றியும் வேள்வியாசான் காட்டிய சடக்கின் வழியாற் கற்புட்பூண்டு வருவதும் ஆமென்றவாறு. இனி ஆண்டு வரையாது மீண்டும் கொடுப்பக் கோடல் உளதெல் அது மேற்கூறியதன் கண் அடங்கும். இனிப் போயவழிக் கற்புப் பூண்டலே கரணம் என்பாருமுனர். எனவே கற்பிற்குக் கரணம் ஒருதலையாயிற்று. “பறைபடப் பணிய மார்ப்ப விதைகொளத் - தொன்மு தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய - காலூர்க் கோசர் கன்மொழி போல - வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற் - செயலை வெர்வேல் விடலைபோடு - தொருவன் முன்கை மடத்தை கட்டே.” இதனுள் வாயாகின்றே — னச் செவிலி கற்றாய்க்குக் கூறினமைபாலும் விடலைபெனப் பாலை நிலத்துத் தலைவன்பெயர் கூறினமைபாலும் இது கொடுப்போரின் திக் கரணம் நிகழ்த்தது. “அருஞ்சர மிறந்தவென் பெருத்தோட் குறமகள்” என்பதும் அது. (௨)

௧௪௪. மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே.

இது முதலாழியில் வேளாளர்க்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்) மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்— வேதனூத்தாய் அத்தனர் அரசர் வணிகனென்றும் மூவர்க்கும் உரியவாகக் கூறிய கரணம்; கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் — அத்தனர் முதலியோர்க்கும் மகட்கொடைக்குரிய வேளாண்மார்த்தர்க்குத் தம் திரமத்திர வகையான் உரித்தாகிய காலமும் உள. எ-று. எனவே முற்கூறத்த கால்கு வருணத்தார்க்குங் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்த்தது என்பதாம். அது இரண்டாம் ஊழி தொடங்கி வேளாளர்க் குத் தயிர்த்தது என்பதுடன் தலைச்சங்கத்தாரும் முதலாளசிரியர்

கூறிய முறையே காரணம் ஒன்றாகச் செய்யுள் செய்தார் என்பது உண்மை. கூறியவாறுபிற்று. உதாரணம் இக்காலத்தின்று. (௩)

கசடு. பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்ன
னாயர் யாத்தனர் காரண மென்ப.

இது வேதத்திற் காரணம் ஒழிய ஆரிடமாதிரி காரணம் பிறத்தவாறும் அதற்குக் காரணமும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்—ஆதி ஊழி கழித்தமுறையே அக்காலத்தத்த் தொடங்கி இரண்டாம் ஊழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவும் நிறத்து தோன்றிய பிற்காலத்தே; ஐயர் யாத்தனர் காரணம் என்பது—இருடிகள் மேலோர்க்காரணமும் கீழோர்க்காரணமும் வேறுபடக் காரணங்கள் கட்டினுண்டு கூறுவர். எ-று. ஈண்டு என்பது என்றது முதலாசிரியரையன்று, வடநாலோரைக் கருதியது. பொய்யாவது செய்த ஒன்றைச் செய்திலேனென்றல்; வழுவாவது சொல்லுதலே அன்றி ஒழுக்கத்து இழுக்கி ஒழுக்கம். அது அரசரும் வானிகரும் தத்தம் வகையாற் செய்யத் தருவன செய்யாது சடங்கொப்புமை கருதித் தாமும் அத்தனரோடு தலைமைசெய்தொழுகுதலுக்களவொழுக்கத்தின் இழுக்குதல் போல்வனவும் அவர்க்கிழுக்கம். ஏனெனினாரும் இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்த்தபின்னர்ப் பொய்யும் வழுவும் தோன்றி வழுவதல் அவர்க்கிழுக்கம். இவற்றைக் கண்டு இருடிகள் மேலோர்மூவர்க்கும் வேறுவேறு சடங்குட்டிக் கீழோர்க்கும் களவின்றியும் கற்பு நிகழுமெனவுஞ் சடங்கு வேறுவேறு கட்டினார். எனவே, ஒருவர் கட்டாமற் தாமே தோன்றிய காரணம் வேதனாகே உளதென்பது பெற்றும். ஆயிற் கத்தருவ வழக்கத்திற்குச் சிறத்த களவு விலக்குண்டதன்றோ எனின், ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் எதிர்நிதி இவனைக் கொள்ள இயைதியோ நீயெனவும் இவற்குக் கொடுப்ப இயைதியோ நீயெனவும் இருமுதுகூரவர் கேட்டவழி இவர் கரத்த உள்ளத்தான் இயைத்தவழிக் கொடுப்பவாகலின் அதுதானே ஒருவகையாற் கத்தருவ வழக்கமாம், களவொழுக்கம் நிகழாதாயினும் என்பது காரணம் யாத் தோர் கருத்தென்பது பெற்றும். இதனானே இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் மெய்ப்புறுபுணர்ச்சியையும் உள்ளப்புணர்ச்சிபென்றுகூறி அதன்வழிக் கற்புநிகழ்த்ததென்றுக் கூறவும்கூறும். இவ்வாசிரியர் ஆதிபூழியின் அத்தத்தே இன்னல் செய்தலின் முதலாசிரியர் கூறியவாறே களவு நிகழ்த்தபின்னர்க் கற்பு நிகழுமாறுக் கூறித் தாம் தாள்செய்

கின்ற காணத்துப் பொய்யும் வழுவும் பற்றி இருடிகள் காணம் யாத்
தவாறுங் கூறினார் அக்கனையிவ்வழி நிகழ்ந்த கற்புங் கோடற்கென்று
உணர்க. உ-ம். “மைப்புறப் புழுக்கி செய்க்கணிசி வன்சோறு-வரை
யா வன்மைபொயி புறையோர்ப் பெணிப் - புள்ளுப்புணர்ச் தினிய
வாகத் தொன்னொளி - யக்கணிசு விசம்பு விளக்கத் திங்கட்-சகட
மண்டிய துகடர் கூட்டத்துக் - கடிசகர் புணர்ந்து கடவுட் பெணிப்-
படுமண முழுவொயி பருஉப்பனை யிமிழ - வதுவை மண்ணிய மகளிர்
விசம்புற்றுப் - பூக்கணு மிமைபார் கோக்குபு மறைய - மென்பூ வா
கைப் புன்புறக் கவட்டினை-பழங்கன்று கரித்த பயம்பம துறகைத்-
தழங்குஞ்சால் வானக் தலைப்பெயற் கீன்ற-மண்ணு மணிபன்ன மாவி
தழ்ப் பாவைத்-தன்னது முகையொயி வெண்ணூல் குடித்-துவுடை
ப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி - மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்
த - நிறையணி சிறப்பிற் பெயர்வியர்ப் பாற்றித் - தழர்நமக் கீத்த
தலைநா ளிரவி-ஐவாரீங்கு கற்பி னுயிருடம் படுவி - முருங்காக் கலி
ங்க முழுவதும் வளைஇப் - பெரும்புழுக் குற்றசின் பிறைதுதற் பொ
நீதிய - குறுவளி யாற்றிடச் சிறுவரை திறவென - வார்வ நெஞ்சு
மொயி போர்கை வெளவலி - ஐறைகழி வாளி ஐருவுபெயர்ச் தி
மைப்ப - மறைதிற னறியா ளாகிப் பையென - காணின் ளிறைஞ்சி
யோனே பேணிப் - பருஉப்பகை யாம்பற் குருஉத்தொடை நீவிச்-
- ஐரும்பிமி ராய்மலர் வேய்த்த - விரும்பல் கூத்த லிருண்மறை யொ
ளித்தே.” எனவரும். (ச)

கசக. கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சுதனை யவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணு
மெஞ்சா மகிழ்ச்சி யிறந்துவரு பருவத்து
மஞ்ச வந்த வுரிமைக் கண்ணு
நன்னெறிப் படருந் தொன்னலப் பொருளினும்
பெற்ற தேளத்துப் பெருமையி னிலைஇக்
குற்றஞ் சான்ற பொருளெழித் துரைப்பினு
நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
யேழுறு கடவு ளேத்திய மருங்கினு
மல்ல நீர வார்வமொ டனைஇச்
சொல்லுறு பொருளின் கண்ணுஞ் சொல்லென
வெனது சுவைப்பினு நீகை தொட்டது

வாஞ்ஞ ரமுதம் புரையுமா லெமக்கென
 வடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணு
 மந்தனர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேளத்து
 மந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினு
 மொழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினு மொழுக்கத்துக்
 களவினு ணிகழ்ந்த வருமையைப் புலம்பி
 யலமர லுள்ளமொ டளவிய விடத்து
 மந்தாத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான
 வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுகு
 மழிய லஞ்சலென் றாயிரு பொருளினுந்
 தானவட் பிழைத்த பருவத் தானு
 றோன்மையும் பெருமையு மெய்கொள வருளிய
 பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்
 தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்
 புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதி
 னெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோ னோக்கி
 யையர் பாங்கினு மமரச்ச் சுட்டியுஞ்
 செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்
 பயங்கெழு துணையனை புல்லிய புல்லா
 துயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப்
 புல்கென முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
 மெல்லென் சிறடி புல்லிய விரவினு
 முறலருங் குண்மையி னூடன் மிகுத்தோனைப்
 பிறபிற பெண்ணுநிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்
 பிரிவி னெச்சத்துப் புலம்பிய விருவனாப்
 பிரிவி னீக்கிய பகுதிக் கண்ணு
 நின்றானி பிரிவி னஞ்சிய பையுளுஞ்
 சென்றுதை யிகந்துபெயர்த் துள்ளிய வழியுந்
 காமத்தின் வலியுந் கைவிடி னச்சமுந்
 தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணு
 முடன்சேறல் செய்கையொ டன்னவை பிறவு
 மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்

வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானு
மிட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணு
மவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்
பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாக்வினும்
காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவ
கோமுறு கிளவி சொல்லிய வெதிரூஞ்
சென்ற தேளத் துறப்புநனி விளக்கி
யின்றிச் சென்ற தந்நிலை கிளப்பினு
மருந்தொழின் முடித்த செம்மற் காலு
யிருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணு
மாவை யேந்திய பெண்டிரு மக்களுந்
கேளி சொழுக்கத்துப் புதற்சிக் கண்ணு
மேனை வாயி லெதிரொடு தொகைஇப்
பண்ணமை பருகிமுப் பதினொரு மூன்று
மெண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன.

இது பார்ப்பார் முதலிய பன்னிருவரும் கற்பிடத்துக் கூற
— ிற்கு உரியராயினும் அவருட் தலைவன் சிறத்தமையின் அவன்கூற
றெல்லாச் தொகுத்துக் களவிற் கூறிவாங்கு முற்கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) கரணத்தின் அமைத்து முடித்த காலு — ஆதிக்காரமும்
ஐயர் யாத்த கரணமுமென்றும் இருவகைச் சடங்கானும் ஓர் கு
றைபாடின்றாய் மூன்று இடவின் முயக்கம் இன்றி ஆன்றோர்க்கு
அமைத்த வகையாற் பன்னிசெய்து ஒழுகி காண்காம் பகலென்பு
முடித்தகாலத்து: ஆன்றோராவார், மதியுந் கத்தருவரும் அக்கியும்;
செஞ்சு தன அவிழ்த்த புணர்ச்சிக்கண்ணும் களவிற் புணர்ச்சி
போலுந் கற்பினும் மூன்றுகாலுந் கூட்டமின்மையாலும் நிகழ்
ந்த மனக்குறைநீரக் கூடிய கூட்டத்தின்கண்ணும்: அது நாளாம்
நாடாவிரலின்கண்ணதாம். உ - ம். “விரிதினாப். பெருங்கடல் வளை
இய லுன்கழு - மரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தே னாடு - மிரண்டுந் துக்
தே சீர்சா ளாவே - பூப்போ லுண்கட் பொன்போன் மேனி - மா
ன்வரி யல்குந் குறுமக - டோர்ன்மாறு படிம லைகளோ டெ
மக்கே.” இது செஞ்சு தனயவிழ்த்த புணர்ச்சி. “முகனிகுத்
தொம்பென விதைஞ்சி யோனே” என முற்காட்டிய கரணத்தின்
அமைத்து முடித்தது.

எஞ்சா மெழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும்—அதன்பின்னர் ஒழி
யாத மெழ்ச்சி பல்வேறு வகையவாகிய நுகர்ச்சிக்கட்புதிதாக
வந்த காலத்தினிடத்தும்: உ-ம். “அறிதோ நறியாமை கண்டற்றந்
காமஞ் - செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு.” என்றது பொருள்களை
உண்மையாக உணர்ந்த இன்பத்தை அறிபுக்தோறும் அவற்றை முன்
இவ்வாறு விளக்க உணராத அறிவின்கமையை வேறுபடுத்திக் கண்ட
டாற்போலுஞ் சேயிழைமாட்டுச் செறிபுக்தோறுத் தலைத்தலை சிற
ப்பப் பெறுகின்ற காமத்தை முன்னர் அறிப்பப் பெற்றிலேமென்று
வேறுத்தலென்றவாறு.

அஞ்ச வந்த உரிமைக்கண்ணும்—தலைவனும் பிறரும் அஞ்சும்
படி தலைவிக்கட்டோன்றிய உரிமைகளிடத்தும்: அவை இல்லறம்
நிகழ்த்துமாறு தன் மனத்தாற் பல்வகையாகக் காணலும் பிறர்க்
குத் தான் கொடுத்தலும் கற்புச் சிறத்தலுமாம். உ-ம். “உள்ளத்
தணர்வுடையா னோடிய தூதற்றால் - வள்ளன்மை பூண்டான்
கொண்பொரு - டெள்ளிய - வான்மகன் கையி லயிவ்வா ளனைத்த
ரோ - காணுடையாள் பெற்ற கலம்.” இதனுள் கலமென்றது இம்
மூன்றினையும். தலைவி இல்லறப்பகுதியை நிகழ்த்துமாறு பல்வகை
யாகக் காணத் தன்மை உணர்வுடையான் ஒதிய தூதர் விரியுமாறு
போல விரியாநின்றதெனவும், இவன் கொடை வள்ளன்மை பூண்ட
ான் பொருளனைத்தெனவும், இவளது கற்புச்சிறப்புப் பிறர்க்கு
அச்சஞ்செய்தலின் வானனைத்தெனவும், தலைவன் அவளுரிமைகளை
வியந்து கூறியதுகாண்க.

நன்னெறிப் படரும் தொல் கலப் பொருளினும்— இல்லறத்
திற்கு ஒதிய செறிவின்கட் தலைவி கல்லாமற் பாகம்பட ஒழுஞ்
தொன்னலஞ் சான்ற பொருளின்கண்ணும்: பொருள்வருவாய் இல்
லாத காலமும் இல்லறநிகழ்த்ததல் இயல்பாயிருத்தற்குத் தொன்
னமென்றார். உ-ம். “குடநீரட் மின்னு மிடுக்கட் பொழுதிந்
கடளி ரதயுண்ணுங் கேளிர் வரினும் - கடலீர்மை கையாறுக்
கொள்ளு மடமொழி - மாதர் மனைமாட்சி யான்.” இது ஒரு குட
ம் நீராற் சோறமைத்த உண்ணுமாறு மிடிப்பட்ட காலத்தும் மனை
க்கு மாட்சிமையுடையாள் கடல் நீரை வற்ற உண்ணுங் கேளிர் வரி
னும் இல்லறநிகழ்த்ததலைக் கைக்குசெறியாகக் கொள்ளுமெனத்
தலைவன் வியந்துகூறினான்.

பெற்ற தேள்த்தப் பெருமைவின் நிலைநிக் குற்றஞ் சான்ற
பொருள் எடுத்த உணர்ப்பினும்— தலைவி அங்கனம் உரிமை சான்ற

இடத்து அங்குப் பெருமையின்மையினே நிறுத்திக் குற்றமமைத்த
கனவொழுக்கத்தை மூலவியமைத்த பொருளாகக் கேளிரக்காயிடும்
பிறர்க்காயிடும் உணர்ப்பிடும்; அது கனவொழுக்கத்தைபுத் தீய
ஐதாபுள்ளுத் துறவாது ஒழுக்கிய குற்றத்தையும் உட்கொண்டும்
அதனைத் தீதென்னுமற் கூறுதலாம். உ-ம். “காலாறு மாராய் கனி
நிதிதா யெப்புறவு - மேலாறு மேலுறை சோரினா - மேலாய - உல்
லையாய் வாழாமுர் தற்புகழ மாண்கற்பி - விஸ்ஸா னமைத்ததே யிஸ்.”
இதனுள் மனவி அமைத்துகின்ற இஸ்நியேயே இஸ்ஸறமாவதெனவே
யாம் மூன்னொழுக்கிய ஒழுக்கமும் இத்தனை நன்மையாயிற்று என்
முனியிற்று. இது குறிப்பெச்சம்.

நாமிக் காணத்து உண்டெனத் தோழி ஏழுறு கடவுள் ஏத்
திய மருங்கினும்; தோழி காமக்காணத்து ஏழுறு கடவுள் உண்டென
ஏத்திய மருங்கினும்—தோழி இன்னது வினாபுமென அறிவாது அஞ்
சதையுடைய களவுக்காணத்தே யாம் வருத்தாநிறுத்தற்குக் காரண
மாயதோர் கடவுள் உண்டெனக் கூறி அதனைப் பெரிது ஏத்திய
இடத்தம்; தலைவன் வதவைகாறும் ஏதியின்றாகக் காத்த தெய்வம்
இன்றுங்காக்குமென்று ஏத்ததலும்; அது “குணிகாபெருக்கின்” என்
ளும் குணகாற்பிதில் ஏழுறு கடவுளைத் தலைவன் தானே ஏத்தியது
போலாது, “சேரிழாய் நீபுலின் மகளும் புணர் - வரைபுறை தெய்வ
மூலப்ப அவத்து - ஞாலை தழிஇயா மாடக் ஞாவையுட் - கொண்டு
நிலிபாடிச் காண்” எனத் தான் பராய தெய்வத்தினைத் தோழி கற்
புக்காணத்துப் பரவுக்கடன் கொடுத்தற்கு ஏத்தியவழித் தலைவனும்
ஏத்தலாம். உ-ம். “அதிரிசை யருவி யருவனைத் தொடுத்த - பஃ
நே விஞ்சு ஸ்ஞார்க் குதவு - துந்தைநன் னுட்டு வெத்திநன் மரு
கேன - நீஸ்னெய்க் கிபத்திய வெறிநின் குழி - பென்வயி னெக்க
லிற் போலும் ஸ்ஞான் - வருத்திய வருத்தத் தீரநின் - நிருத்திநழ
ப் பனாத்தோள் புணர்ந்தவச் ததுவே.” தேன் இறுங் அஞ்சுந்
க்கு உதவும் காடாதலின் நீன் கோய்க்கு இயத்திய வெறி நுமக்குப்
பயன்படாது எமக்குப் பயன்றருமென்றேன் என்வயின் கோக்க
லின் என்றது. எனக்குப் பயன் கொடுக்கவேண்டுமென்று பராயத
லிற் தோனைப் புணர்ந்து உவந்தது என்றான். இது கற்புக்காணத்துப்
பரவுக்கடன் கொடுக்கின்ற காணத்துத் தலைவன் கூறியது.

அன்னல் தீர ஞர்வமொடு அன்னிச் சொல்லுது “பொருளின்
கன்னம்—வரைத்த காணத்து மூன்றுந் கூட்டமின்மைக்குக்
காரணமென்னென்று தலைவி மனத்தினைநின்ற வருத்தத் தீரு

ம்படி மிக்க வேட்கையோடு கூடியிருந்து வேதஞ்சொல்லுதலுற்ற பொருளின்கண்ணும்: தலைவன் விரித்து விளக்கக் கூறும். அது முதலுட் தன்கதிர்த் செல்வற்கும் இடைகாட் கத்தருவர்க்கும் பின் னுள் அக்தியங்கடவுட்டும் அளித்து காண்காணான் அக்தியங் கடவுள் எனக்கு நின்னை அளிப்ப யான் நுகரவேண்டிற்று, அக்தியம் வேதங்கூறுதலால் எனத் தலைவிக்கு விளக்கக்கூறுதல். உதாரணம் இக்காலத்தின்து.

சொல்லென எனது சுவைப்பினும் நீ கை தொட்டது கா லேர் அமுதம் புனையுமால் எமக்கென அடிசிலும் பூவுத் தொடுதற் கண்ணும்—அமிர்தத்திற்கு மாறாகிய கஞ்சை நுகரினும் நீ கையாற் தீர்ந்தன பொருள் எமக்கு உறுதியைத் தருதலிற் தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புனைந்தகாத்து இதற்குக் கா ணைங் கூறென்று அடிசிலும் பூவுத் தலைவி தொடுதலிடத்தும்: கூற் றுகிலும். உம்மை இழிவுசிறப்பு. “வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரிசோ - தேம்பூங் கட்டி யென்றிர்” எனத் தலைவன் கூற்றினைத் தோழி கொண்டு கூறியவாறு காண்க.

அத்தனார் திறத்தும் சான்றோர் தேளத்தும் அத்தமில் சிறப் பிற் பிறப்பிற் திறத்தினும் ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினும்—வேட் பித்த சூசிரியனாக் கற்பித்த சூசிரியனுமாகிய பார்ப்பார்கண்ணும் முற்ற உணர்ந்த ஐம்பொறியையும் அடக்கியோர்கண்ணும் முடிவில் ளாச் சிறப்பினைபுடைய தேவர்கள் கண்ணும் ஒழுகும் ஒழுக்கத் தைத் தான் தொழுது காட்டிய குறிப்பின்கண்ணும்: பிறப்பிறொன் றார் தேவர் பூவொன்பது பற்றி. தன்னையன்றித் தெய்வங் தொழா தாளை இத்தன்மைபோகாத் தொழல்வேண்டுமென்று தொழுதுகா ட்டினான். குறிக்கொளும் கூற்றால் உகாத்தலிற் குறிப்பினுமென் றார். உதாரணம் வந்துழிக்காண்க.

ஒழுக்கத்துக் களவினான் நிகழ்த்த அருமையைப் புலம்பி அல மால் உள்ளமொடு அளவிய இடத்தும்—வணக்கஞ்செய்தும் எதிர் மொழியாத வினாயவழிப் பிறாற் கூற்று நிகழ்த்தியும் எதிர்ப் பட்டுழி எழுந்தொடுக்கியுத் தான் அக்காலத்த ஒழுகும் ஒழுக்கத் திடத்து முன்னர்க் களவுக்காலத்த நிகழ்த்த கூட்டத்தருமையைத் தனித்துச் சுழலுதலையுடைய உள்ளத்தோடே உசாவிய இடத்தும்: தலைவற்குக் கூற்றுகிலும். உதாரணம் வந்துழிக்காண்க. “கௌ யுக்கெங்குதாயன்” என்பது காட்டுவாரும் உளர்.

அந்தாத்த எழுதிய எழுத்தின் மான வந்த குற்றம் வழி கெட
ஒருகூறும்; வந்த குற்றம் அந்தாத்த எழுதிய எழுத்தின் மான வழி
கெட ஒருகூறும்—கனவுக் காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகா
யத்தெழுதிய எழுத்து வழிகெடுமாறுபோல வழிகெடும்படி பிரா
யச்சித்தஞ்செய்து ஒருகூறும்—அது முன்புபோலக் குற்றஞ்
சான்ற பொருளை வழுவமைத்துக் கொள்ளாது குற்றமென்றே கரு
திக் கடிதலாம். “பொய்யற்ற கேள்வியாற் புனையோரைப் படர்ச்
சார் - மையற்ற படிவத்தால்” என்றவழி மையற்ற படிவமெனத்
தலைவர் கூறியதனைத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

அழியல் அஞ்சல் என்று ஆ இரு பொருளினும்—வந்தகுற்றம்
நினக்கு உளதென்று அழியலெனவும் எனக்கு உளதென்று அஞ்ச
லெனவுஞ் சொல்லப்படும் அய்விருபொருண்மைக்கண்ணும்: இவை
இரண்டாகக் கொள்ளின் முப்பத்தாண்டுகாமாதலின் இருவர் குற்
றமும் குற்றமென ஒன்றாகியது. தெய்வத்தினுதலின் ஏதம் பய
வாதென்றான். “யாபும் யாபும் யாபா யிரோ - வெந்தையு நுந்தை
யு மெம்முறைக் கேளிர் - யானு நீயு மெவ்வழி யறிதஞ் - செம்பு
ஸப் பெயனிர் போல - வன்புடைநெஞ்சக் தாங்கலத் ததுவே.” இது
கம்மானான்றி நெஞ்சக் தம்மிற் தாங்கலத்தலிற் தெய்வத்தான்
ஆயிற்றெனத் தெருட்டியது.

தான் அவட் பிழைத்த பருவத்தானும் — அங்கனம் தெய்வத்தி
னான் ஆயிற்றெனும் குற்றமேயன்றோ என உட்கொண்ட அவட்கு
யான் காதன்மிகுதியாற் புணர்ச்சி வேண்ட என் குறிப்பிற்கேற்ப
ஒருகூறியாகலின் நினக்கோர் குற்றமின்றென்று தான் பிழைத்த
பருவமுணர்ந்தும் இடத்தும்: கூற்று நிகழும். உ-ம். “கசைநீ கே
ளாய் தோழி தகைபெற - கன்னுட் படராத் தொன்னினை முயக்க
மோடு - காணிழைக் குற்றமை யறிஞசர் போல - கங்கண் டையாங்க
கேள்வர் - தாங்கண் டைய காமென் றோடு.” இதனால் கன்னுன்
வேண்டுமென்னுது கூடிய கூட்டத்தட் தங்கி காணுச் சீருங்கி வே
ட்டை பெருகிய கம்மினும் ஆற்றாராயினுப்போல காங்குறித்துழி
வந்தொழுதிய தலைவர் தாங்குறித்தனவே செய்தனமென கம்மஞ்
தவறினமை கூறினானெனத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியவழித் தலை
வர் பிழைப்புக் கூறியவாறு காண்க.

தோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள அருளிய பன்னல்
சான்ற வாயினோடு பொருத்தித் தன்னின் ஆகிய தகுதிக்கண்ணும் ;

தன்னின் ஆகிய சோன்மையும் பெருமைபும் மெய்கொள — தலைவ னுள் உளதாடிய பொறையைபும் கல்விமுதலிய பெருமைபையும் உடைய மகவைத் தலைவி தன்வயிற்றகத்தே கொள்கையினுலே: பன் னாச்சான்றவாயிலொடு பொருத்தி அருளிய தகுதிக்கண்ணும்—வேத த்தை ஆராய்தல் அமைத்த அந்தணரோடு கூடி இருத்தற்குச் செ ய்யத்தகுஞ் சடங்குகளைச் செய்த தகுதிப்பாட்டின்கண்ணும்: தன் னினுடைய மெய், கருப்பம், அவிப்பலிகொள்ளும் அங்கியங்கடவுட் கும் அதகொடுக்கும் தலைவற்கும் இடையே நின்று கொடுப்பித்தலி ன் அந்தணரை வாயிலென்றார். “ஆற்றல் சான்ற தாமே யன்றியு - சோற்றோர் மன்றகம் கேளிரவர் தகைமை-வட்டிகைப் படுவத் திட்ட மெப்பப் - வரிமயி ரொழுதுநின் னவ்வயி றருளி - மறைவலி லொழு த்குஞ் செய்து மென்றனர் - துனிதீர் ளிளவிகச் தவத்தினு - கவிவா ய்த் தனவான் முனிவர்தஞ் சொல்லே.” இதனுள் கந்தலைவரோயன் றிச் சுற்றத்தாரும் சோற்று ஓர்கருப்பத் தங்கிய மினது வயிற்றைக் கண்டு உவந்தெனவும் அதற்கேற்ற -சடங்கு செய்துமென்றொன வும். முற்காலத்து காக் கேட்ப கமக்குக் கூறிய முனிவர் சொல்லும் உண்மையாயிற்றெனவும் கூறியவாறு காண்க: தலைவன்கூற்று வந் துழிக் காண்க.

புதல்வற் பயத்த புனிது சேர் பொழுதின் — அங்கனஞ் சிறப் பெய்திய புதல்வனைப் பெற்ற ஈன்றனுமை சேர்ந்த காலத்தே: செய் அணி மயக்கம் புரிந்தோள் கோக்கி—சுற்றக் குழாத்தாடனே வா ளாமை வரைதலின்றி என்னெயாடும் மயக்கத்தை விரும்பிய தலை வியை முகமனாகக் கூறுதலைக் குறித்த: ஐயர்பாங்கினும் — முனி வர் மாட்டும்: அமரச்ச் சுட்டியும்—தேவர்கள் புதல்வனைப் பாதுகா த்தலைக் கருதியும்: செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்த்தகண்ணும்—அக் காலத்துச் செய்யும் பெரிய சிறப்புக்களைக் குறித்த மனத்தோடே சென்று சார்த்தகண்ணும்: சிறப்பாவன பிறத்த புதல்வன் முகம் கா ண்டலும் ஐம்படை பூட்டலும் பெயரிடுதலும் முதலியனவும் எஸ் லாமுனிவர்க்குத் தேவர்க்கும் அந்தணர்க்கும் கொடுத்தலும். சேர்த ல் கூறவே, கருப்பம் முதிர்ந்த காலத்துத் தலைவன் பிறரொடு கூட் டமுண்மைபும் கூறிற்றும். ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவும் ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்க. “வாராய் பாண ஈகுகம் கோரிழை - கடும்பு டைக் கடுஞ்ஞ னங்குடிச் சூதவி-செய்யோ டிமைக்கு மைபவித் திர ன்காழ் - வினங்குதர வினங்கக் கிடத்தோட் குறுகிப் - புதல்வ னின் றெனப் பெயர்பெயர்த் தவ்வரித் - திதலை யங்குன் முதுபெண் டாடி த் - தஞ்சுதி யோமெஸ் லஞ்சி லோதியெனப் - பன்மா னகட்டிற்

குறியை யோத்தி - யுள்ளினெ னுறைபுமெற் கண்டு மெல்ல - முகை
கான் முதலு முன்னிற்-தகைமலர் கெடுக்கண் கைபுதைத் ததுவே.”
இது செய்வனியங்கம்பத்தில் தலைவர் கூறியது. “கெடுகா வொண்
மணி கடிமணி வீரட்டக்-குறையினு போயி விரவுமணற் பத்தர்ப் -
பெரும்பாலு காவல் பூண்டென வொருசார்த் - திருத்திமு மகளிர்
விரித்தி நிற்ப - வெறியுற விரித்த வறுவை மெல்லையப் - புலியு
காறு கெயிலியோடு புதல்வன் தஞ்சு - வைபவி யணிந்த செய்பாட்
மாரணிப் - பகசெய் கூர்ந்த மெய்மை பாக்கைச் - சீர்கெழு மடத்
தை யிரிமை பொருத்த - கன்னென் கங்கும் கன்வன் போல - வகன்
உறை யூறும் வந்தனன் - சிறத்தோன் பெயரன் பிறத்த வாறே.”
இது முன்வரும் காலத்து வாராது சிறத்தோன் பெயரன் பிறத்த
லான் வந்தானெனத் தோழி கூறினாள். “குறியை மெய்த்த குறுத்தா
னெருமை - குடகிறை தீம்பால் டமீரார் - புதல்வன் யின்றிவ னெ
ய்மா டினவே.” இதுவும் அது.

பயன் ஒரு துணையின் புல்லிய புல்லாது உயங்குவன் கிடத்த
இழத்தியை குறுகி புல்லு என முன்னிய சிறையழி பொழுதின் மெ
ல்லென் சேடி புல்லிய இரவிலும்-தலைவி தனது ஆற்றாமை மிகுதி
யாற் தழுவி ஆற்றத்தற்குக் குளிர்த்த பயன்கொடுத்தல் பொருத்திய
பல அணிகளைத் தழுவித் தன்னைப் புல்லுதல் பெறுதே வருத்திக் கிட
த்த தலைவியை அறவித் தான் கூடுதலைக் கருதின சிறையழித்த கால
த்தே அவளது மெத்தென்ற சிறிய அடிநயத் தீண்டிய இரத்தந்தகன்
னும் இவளுளே மகப்பேற்றுக்கு முன்னர்த் துணையாற்றாமை எய்
திற்றினனென்றார். இப்பிரிவு காரணத்தாற் தலைவரும் சிறையழி
வனென்றார். “அகன்றுறை யணிபெற” என்றும் மருதக்கலியுள்,
“என்னைச் செய்வது முணர்ந்தீவா ரில்வழி - முன்னடிப் பணித்தேம்
மை புணர்த்திய வருதிமன் - னினாதொடி கல்லவர் துணக்கையுட்
டலிங்கோளக் - கையிடைக் கிழித்தகின் காம்கம்வத் துறையாக்
கால்” என இவனுட் சேடிப் புல்லிய இரவிலைத் தலைவி கூறியவா
றுகாண்க. தலைவன்கூற்று வத்துழிக்காண்க.

உறங்குக்கு உண்மையின் ஊடல் மிகுத்தோனைப் பிறபிற பெ
ண்டிற் பெயர்த்தந்தகன்னும்-தலைவற்குச் சாத்தழி பெருங்குறி
பெற்றுர் கூத்தற் தனரும் உண்மையின் அகனைக் கூடுதல் அருமை
யினுளே ஊடல் மிகுத்த தலைவியைப் பிறபிற பெண்டிர் ஏது
வாக ஊடல் உணர்த்துதலிடத்தம்: என்றது உகைத்துத் தலைவ
ரோடு கூடுத் தலைவர் மனையறத்து இவ்வாறெழுதுவனென அவர்

ஒருக்கங் காட்டி அறத்துறைப் படுத்தலாம். மறைவெளிப்படுத்தலுச் தமிற்பெறுதலும் மலையும் முறையே கூறிப் பின்னர்ப் புலவி நிகழ்த்த ஊடலாய் மிகுதலின் ஊடல் மிகுத்தோனென்றார். இரத்தற்பாலிலும் பெண்பால் காட்டிப் பெயர்த்தலிற் பிறபிற பெண்டுகொன்றார். “புனம்வளர் பூங்கொடி” என்றும் மருதக்கலி புன் ஒருத்தி “புலவியாற் புல்லா நிருத்தா னலவுற்று - வன்முன மா ர்ப்ப விடையிட்டிக் காதலன் - றண்டா ரலம் புறும்” எனக் கூறி, “அன்ன வகையால்யான் கண்ட கனவுத்தா - னனவாகக் கண்டை றுறுதால் பன்மானும் - கூடிப் புணர்ந்திற் பிரியன்மினியிப் - பிரித் திற் புணர்த்தமி னென்பன போல - வரும்பலிற் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி - ளானு தகவும் பொழுதினுள் மேவா - ளான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைத்தரும் - தேனியிற் காலிற் புணர்ந்திருக் தாமி மா - ரானு விரும்போ டணியயர்பு காமற்கு - வேனில் விருத்தெ திற் கொண்டு.” எனவே, புல்லாநிருத்தானென்றதனுள் ஊடன் மிகுதி தோன்றுவித்த மகளிரும் மைத்தரும் வேனில் விழாச் செய் கின்றார் காரும் அது செய்யவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க.

பிரியின் எச்சத்துப் புலம்பிய இருவரைப் பிரியின் நீக்கிய பரு திக்கண்ணும்—பாத்தையிற்பிரியினது தவிர்ச்சிக்கட் தனிமைபுற்றி ருத்த தலைமகனையுச் தலைமகனையுச் தனதருளிஞாலே தானும் பிரியி னெச்சத்துப் புலம்பி கின்றான் ஒருதலைவன் தலைவிதனைக் கண்டரு ருளுதற்கு அப்பிரியினின்ற நீக்கிய கூறுபாட்டின்கண்ணும்; பிரித்து வந்துழியல்லது புலத்தல் பிறவாமையின் எச்சத்தென்றார். உதா ரணம் வந்துழிக் காண்க. இதுவும் ஊடற்பகுதியாம்.

நின்று கனி பிரியின் அஞ்சிய பையுளும்—முன்னிரதொருசி தைப் போய் நின்று நீட்டித்துப் பிரியினுற் தலைவன் அஞ்சிய கோயி ன்கண்ணும் : இஃது “மைபற விளங்கிய” என்றும் மருதக்கலி புன் “ஏதப்பா டெள்ளிப் புரிசை வியலுள்ளோர் - கன்வகைக் காணு த கண்டமென் பார்போலச் - செய்கின்ற செய்பாத சொல்லிச் சினைவனின் - னுனை கடக்கிற்பார் யார்.” எனச் செய்கின்றென்ற தனுற் துணித்த நின்றவாறுஞ் சினைவென்றதனுற் பிரியு நீட்டித் தவாறும் கின்னுனை கடக்கிற்பார் யானெ அஞ்சியவாறு கூறிய வாறுங்காண்க. “பொப்பெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து - கையோடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளி” என்பதும் அச்சமாதலின் இதன்கண் அடங்கும்.

சென்று கை இடந்த பெயர்த்து உள்ளியவழியும்; சென்று—
தலைவன் ஆற்றாமைத் துணியைத் தீர்த்தற்கு அவன் அனுகச்சென்று;
கையிட்டு—அவன்மெய்க்கட் கிடத்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்றா
ளாய் நீங்கி மறுத்தலானே; பெயர்த்து—அவன் ஒருவாற்றான் அவ
ளாற்றாமையைச் சிறிது மீட்டகையினாலே; உள்ளிய வழியும்—அவன்
கூடக் கருதியுமிடத்தும்; தலைவன் கூற்று நிகழும்; இதுவுக் துனி
தீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று. உ-ம். முற்கூறிய பாட்டுள், “அதி
ர்வில் படிநெருக்கி வந்தெம் மகன்மேன் - முதிர்ச்சுள் முயல்பொருந
வேதிலான் முச்சி - புதிர்குக் குக்கின் னுடை பெறிப்ப - வெதிர்
வெளியே சென்றாய் செல். எல்லாயாக், தீதிலே மென்று தெளி
ப்பவும் கைக்கி - யாதொன்று மெக்கன் மறுதர வில்லாயின் -
மேதக்க வெத்தை பெயர்வா யாங்கொள்வேக் - தாவா விருப்போடு
கள் தியாத்தனிச் செல்லுமா - போஸப் படரிதக்க தாம்.” எனத்
தலைவன் கூறியவாறு காண்க.

காமத்தின் வலியும்—அவளது கீத்து நீங்கியவழி முற்கூறிய
வாறன்றிக் காமஞ் சிறத்தலின் ஆற்றாமைவாயிலாகச் சென்று வலி
த்துப் புக்கு கெருக்கிக் கூடுமிடத்தும்; தலைவன்கூற்று நிகழும். இது
வுக் துனி தீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று. உ-ம். “யாரிவ னெக்
கூத்தல் கொள்வா னிதுவுமொ - ஞாலன்மைக் கொத்த படிநடைத்
தெம்மனின்-வாரளி வந்தாங்கே மற்று.” என வலித்து சென்றதனைத்
தலைவி கூறியவழி, “என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி விருதவி புள்ளோ
ன்று - போனொதிர்த் தற்றுப் புலவன் கூறியென் - ஒருயிர் நிற்குமா
‘தியாத’ என ஆற்றாமை மிகுதியாற்சென்றமைகூறியவாறுகாண்க.

ஐகவிதின் அச்சமும்—தலைவி தான் உணர்த்தவும் உணராம
த் தன்னாக் கைவிட்டுப் பிரியிற் தான் அவன் நீங்குதற்கு அஞ்சிய
அச்சத்தின்கண்ணும்; தலைவற்குக் கூற்று நிகழும். அது உணர்ப்பு
வின் வாராஜுடலாம். “எவ்வி யிறுத்த உறுமையர் பாணர் - பூவில்
வறுத்தவி போஸப் புள்ளென்-நினைமதி வாழிய கெஞ்சே மனைமாத்-
தெல்லுறு மெனவ னுறும் - பல்லிருங் கூத்தல் யாரளோ கமக்கே.”
இதனால் அவனின்நி உருத்தகின்ற கெஞ்சே அவன் கமக்கு யா
ளோஸப் புலத்தலன்றி ஆண்டுநின்றும் பெயர்த்தல் கூறாமையிற் கை
விதின் அச்சமாயிற்று.

தீரன் அவட் பிழைத்த நிலையின்கண்ணும் — தலைவன் தலைவி
யைப் பிழைத்த பிரிவின்கண்ணும்—பிழைத்தவென்றார் இயற்கைப்பு

னாச்சி தொடங்கிப் பலகாலும் பிரியேனெனத் தெளிவித்ததெனத் தப்பலின். உம். “அன்பு மடனஞ் சாயலு மியல்பு-மென்பு செழுந்த தன னெனியும் பிறவு-மொன்றுபடு கொள்கையொ டொரங்கு முய ள்கி - பிந்தே யிவண மாகி காண்பு - புதலிவ ராடமைத் தும்பி குயின்ற - வகலா வத்துண கோடை முகத்தலி - னீர்க்கியங் கிளறி னாப் பின்றை வார்கோ - லாய்க்குழற் பாணியி னுதவக் திசைக் குள் - தேக்கமழ் சோலைய கடனோக் கருஞ்சரத் - தியர்த்த தூணி த் தலைதிறத் தவைபோற் - பூத்த விருப்பைக் குழைபொதி குவிய னார் - கழறுண முத்திற் செச்சிலத் துதிர - மழைதனி மறைந்த பை ள்குடிச் சேறாச் - சேக்குவங் கொல்லோ செஞ்சே பூப்புண்பு - புப லென வொலிவருத் தாழிருங் கூத்தற் - செறிதொடி முன்கைங் காதலி - யறிவஞர் கோக்கமும் புலவியு நினைத்தே.” இது செஞ்சி னுற் பிரியக் கருதி வருத்திக் கூறியது. “வயங்க மணிபொருத” என்பதும் அது. அகம்.

உடன்சேறல் செய்கையொடு அன்ன பிறவும் மடம்பட வந்த தோழிக்கண்னும் ; அன்னவையும் பிற — நீ களவித் தேற்றிய தெளிவகப்படுத்தலுத் திராத் தேற்றமும் பொய்யாம்; செய்கை யொடு உடன்சேறல் — அவை பொய்யாகாதபடி செய்கைகளோ டே இவண் உடன்கொண்டு செல்க : மடம் பட வந்த தோழிக் கண்ணும்—தன்னறிபாமை தோன்றக் கூறியந்த தோழிக்கண்ணும்; கூற்றுநிகழும். உடன்கொண்டுபோதன் முறைமையன்றென்று அறி யாமற் கூறலின் மடம்படவென்றார். செய்கைகளாவன தலைவன் கை புண வலவில் காண் ஊர்ந்தவழி இவன் மையிற் வாண்முகம் பசப் பூர்த்தலும் அவன் புண மாண் மரீஇய அம்பு தெரிந்தவழி இவன் இவண் கோக்குண்கண்ணிர் நில்லாமையும் பிறவுமாம். “பாஅலுஞ்செவி” என்னும் பாலைக்கலியுள், “ஒரிசா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கை யு - னீர்கீத்த மலர்போல நீகீப்பின் வாழ்வாளோ” எனவும், “அக் காண்கொண் டிறக்குமிவ ளரும்பெற லுயிரோ” எனவும், உடன் கொண்டு சென்மினெனத் தோழி கூறியது கேட்ட தலைவன் இவண் உடன்கொண்டு போதல் எல்லாவாற்றாலும் முறைமையன்றென்று தோழிக்குக் கூறுவனவும் செஞ்சிற்றுக் கூறுவனவும் பிறவுக்கொள்க. “வேட்டைச் செந்நாப் கினைத்தான் மிச்சில் - குளவி மொய்த்த வழுக்கற் சின்னீர் - வண்புடைக் கைப னெம்மொ டீனீஇய - வருக தில் ஸம்ம தானே-யனியனோ வளியனென் னெஞ்சுமர்க் தோனே” இது தோழி கேட்பக் கூறியது. “காண்கை யுடைய செஞ்சே கடுத் திறல் - வேனி னீடிய வானுயர் வழிநான் - வறுமை கூறிய மன்

விஞ்சி நிறுதல் - தொழிநுழி மருங்கிற் றய்வாக் கலங்கல் - நீள்
றுடை மடப்பிடி கயத்தலை மண்ணிச் - சேறுகொண் டாடிய வேறு
பரி வயங்கனிது - செங்கோல் வானினர் தயங்கத் தீண்டிச் - சொறி
புற முறிஞ்ஞிய வெறியய னன்மராஅத் - தங்குறு விரிநீழ லகைஇய
நம்மொழி - தான்வரு மென்ப தடமென் னோனி - புறுகளை மழவ ரு
குன்றிச் டிட்ட - வாறுசென் மாக்கள் சோறுபொறி வெண்குடைக்-
கம்பிகைக் கடுவெளி யெடுத்தலிற் றுணைசேத்து - வெருளோறு
பயிரு மாங்கட் - கருமுக முகவின் கானத் தானே." இது செஞ்சிற்
குக் கூறியது.

வெந்து காட்டி அகல் வயின் விழுமத்தானும்—அங்கனம் வே
ந்துகாட்டிற் பிரியுங் காலத்துத் தானும் இயிம்பையிடத்து: தலை
வற்றுக் கூற்று நிகழும். விழுமமாவன பிரியக் கருதியவன் பள்
லியிடத்துக் கனவிற் கூறுவனவும் போவேமோ தவிர்வேமோ என்
வருத்திக் கூறுவனவும் இவள் கலன் திரியுமென்றலும் பிரியுங்
கொலென்று ஐயுற்றதலையினை ஐயந்தீரக் கூறலும் செஞ்சிற்றுச்
சொல்லி அழுக்குதலும் பிறவுமாம். “செஞ்சாங்குற” என்னும்
பாலைக்கலியுள் கனவிற் கூறியவாறு காண்க. “உன்னு மெய்யி
னயங்கிய மருங்கி - ஐடாப் படிவத் தான்றோர் போல - வகாசேர்
நிறுசெறி நிராபுடன் செல்லுங் - கான யாளை கவினழி குன்ற -
மிறத்தபொரு டருதலு மாற்றாய் சிறந்த - சிவியங் கூந்த னல்ல
கம் பொருத்தி - யொழிவின் வறுமை யஞ்சுதி யழிதக - டுடைமதி
வாழிய செஞ்சே நிலவென - செய்கனி செடுவே ஸெங்கிலை யினம
க்கு - மழைமருள் பஃறென் மாவண் சோழர் - கழைமாய் காலி
நிக் கடன்மண்டு பெருத்தறை - யிறவொழி வந்து கோதைபொழி
பெயரும் - பெருங்கட லோதம் போல - வென்றிற் கொள்ளாய்
சென்றுதரு பொருட்கே” இது போவேமோ தவிர்வேமோ என்
றது. “அருவி யார்க்கும் பெருவகா யடுக்கத் - தாளி கன்மான்
வேட்டெழிற் கோளுகிர்ப் - பூம்பொறி யுழுவை தொலைச்சிய வை
றுதி - யேத்தவென் கோடு வய்க்கனி நிறுக்கு - தன்னருங் கான
மென்னுப் நீயே - குவண் புண்க விவளின் டொழிய - வாள்வினைக்
கதறி யாவின் மன்னொ - பேரவின்று கொல்லோ தானே படப்
பைக் - கொடுகு னிக்கை செமோ வந்தளிர் - கீர்மலி கதற்பெய
றலுஇய - வாய்க்கிடம் புறாபுமிவன் மாமைக் கவினே.” இது இவள்
கனவிழியுமென்று சொல்லுங்கியது. “தேர்செல வழுக்கத் திருவிந்
கோலி - யார்கலி யெழிநி சோர்தொடங் கின்றே - வேத்து விநி
தோழி லொழிய - யாண்டுடங் கினென விற்புறத் தானே.” இது

ஐயத்திர்த்தது. “ஈதலுத் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச் - செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்-கம்மா வரிவையும் வருமோ-வெம்மை புய்த்தியோ வுதாத்திசி னெஞ்சே.” இது தலைவியை வருகின்றாள் என்றே எனக் கூறிச் செவ்வழங்கியது.

மீட்டு வரவு ஆய்த்த வகையின்கண்ணும்—பிரித்த தலைவன் இடைச்சுரத்து உருவு வெளிப்பட்டுழியும் மனம் வேறுபட்டுழியும் மீண்டு வருதலை ஆராய்த்த கூறுபாட்டின்கண்ணும்: “உழையணித் துண்ட விதைவாக் குயர்சினைப் - புல்லரை விரத்திப் பசங்காய் பொற்பக் - கஞ்சேர் சிறுசெறி மங்கத் தாவும் - பெருங்கா டிறத்த மெய்த வந்தனவா - ஸருஞ்செயற் பொருட்பினி முன்னி யாமே-சேறு மடத்தை யென்றலிற் றுன்ற - னெய்த லுண்கண் பைதல் கூடப் - பின்னிருங் கூத்தலின் மறையினள் பெரிதழிச் - துதியன் மண்டிய வொலிதலை ஞாட்பி - னிம்மென் பெருங்குளத் தியவரு தயா-மாம்பலங் குழலி னேங்கிக் - கலங்களு குறுவோன் புலம்புகொ ஞோக்கே.” இது உருவுவெளிப்பட்டுக் கூறியது. “ஒன்றுதெரித் துதாத்திசி னெஞ்சே புன்காத் - சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று - கடாஅஞ் செருக்கிய கடுஞ்சின முன்பிற் - களிதுநின் றிறத்த நீர லீரத்துப் - பா ல்லீ தோன்முலை யகடுநிலஞ் சேர்த்திப் - பசியட முடங்கிய பைங்கட் செங்காய் - மாபா வேட்டம் போகிய கணவன் - பொய் பா மரபிற் பிணவுரினைத் திரங்கும் - விருத்தின் வெங்காட்டு வருத்ததும் யாமே - யான்வினைக் ககல்வா மெனினு - மீள்வா மெனினு நீதனின் ததவே.” இது வேறுபட்டு மீட்டுவரவு ஆய்த்தது. “ஆள்வழக் கற்ற பாழ்படு னனத்தலை - வெம்முலை யருஞ்சா நீத்தி கம்மொடு - மறுதரு வதுகொ றுனே செறிதொடி - கழித்தரு நிலைய வாக-வொழித்தோன் கொண்டவெ ளாங்கெழு செஞ்சே.” இது மீளலுதும் செஞ்சினை சொந்து தலைவன் உழையர்க்கு உதாத்தது. “செடுங்கழை முளிய வேணி னீடிக் - கடுங்கதிர் ஞாவிது கல்பகத் தெறுதலின் - வெய்ய வாயின முன்னே யினியே - பொண்ணுத லரிவையை புன்னுதொறுத் - தன்னிய வாயின சுரத்திடை யாதே.” இது இடைச்சுரத்துத் தலைவி குணம் நினைந்து இரங்கியது. இன்னும் இரட்டுறமொழிதலென்பதனாற் செய்வினை முற்றி மீண்டுவருங்கால் வருத்தி செஞ்சொடு கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க. அது “என்று கொ ஸெய்து ஞான்றே சென்ற - வளமலை நாடன் மடமக - ளினமுலை யாகத் தின்றுவிர்ப் புணர்ப்பே.” “கொல்வினைப் பொலிந்த கூர் க்ருதும் பொல்கின்-வில்லோர் துணி வீங்கப் பெய்த-வப்புதனை யே ய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச் - செப்பட னன்ன செங்குழை யகந்தோ-

நிழி நினை தீம்புழற் தயவா - புழுதுகாண் மீய வாகி யார்
கழல் - பாவி வானிற் காலொழி பாதித் - துப்பி னன்ன செங்கோட்
டிபயி - னெய்த்தோர் மிமிசை நினைத்திற் பரிக்கு - மத்த கண்ணிய
வங்குடிச் சீறார்க் - கொடுதன் னோக்கின் மகனி ரோச்சிய - தொ
டிமா னுலக்கைத் தாண்டிற் பாணி - செமால் வளைய குடினா
யோ டிராட்டிம் - குன்றுபி னெழியப் போடியுத் தாந்து - ஞாயிறு
படினா முர்ச்சேய்த் தெனாது - துண்பரி தாக்குத் தஞ்சாச் செலவி -
னெம்மினும் வினாத்துவல் லெய்திப் பன்மா - னோக்கிய கல்லி லொ
ருளிதை நியிடுப் - பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக் - கன்றுபு
கு மாயி நின்றோ னெய்திக் - கைகவிபாச் சென்று கண்புதைபாக்
குறுகிப் - பிடிக்கை யன்ன பின்னகத் தீண்டித் - தொடிக்கை தை
யாத் தோய்த்தன்று கொல்லோ - காணொழி மிடைத்த கற்பின் வா
னாது - லத்திம் னினவிக் குறுமகன் - மென்றோன் பெறகசைஇச் செ
ன்றவெ னெஞ்சே." எனவரும். இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்
லாம் இதன்கண் அடக்குக.

அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின்கண்ணும் — பிரித்தவிடத்
துத் தான்பெற்ற பெருக்கம் எய்திய சிறப்பின்கண்ணும்: மனமகி
ழ்த்து கூறும். சிறப்பாவன பகைவென்று திறைமுதலியன கோட
லும் பொருள்முடித்தலுத் துறைபோகிய ஒத்தும் பிறவுமாம்.
உதாரணம் “கேள்கே னேறவுன் கிணை ராரவுன்” எனவும், “தாமி
து மேவியம்” என்பதனுட் “செய்வின் முடித்த செம்ம னுள்ள
மொடு” எனவும், மனமகிழ்த்து கூறியவாறு காண்க. “முன்னியது
முடியா மரபின்” என்னும் கற்றிணைப்புட் பொதுப்படச் சிறப்புக்
கூறியவாறு காண்க.

பேரிசை ணுர்திப் பாகர் பாங்கிலும் — அச்சிறப்புக்களை எய்
திய தயவன் பெரிய புகழையுடைத்தாயே தேனாயுடைய பாகரிட
த்தம்: கூற்றுக்கிழ்த்தம். அவரது சிறப்பு உணர்த்துதற்குப் பாக
கொணப் பன்மையாற் கூறினார்: “இருத்த வேந்த னருத்தொழின்
முடித்தெனப் - புரித்த காதலொழி பெருத்தோர் யானு - மேறிய தறி
ந்த தயவன வந்த - வாறுவனி யறித்தன்றோ வினனே தாவு - முயற்
பற முகனா முல்லியம் புறவிற் - கவைக்கதிர் வரகின் சீறு ராக்கண்-
மெல்லிய லரிவை பில்லவி னிதிது - யிழிமி னென்றகின் மொழிம
ருன் டிசினே - வான்வழம் கியக்கை வளியூட் டிணையோர் - மாணு
வாககின் மனம்பூட் டிணையோ - புனாமதி வாழியோ வலவ வெனத்
தன் - லொமருன் மார்பி னளிப்பனன் முயக்கி - மணிக்கொண்டி

புக்கள னெடுத்ததை - விருத்தோ பெற்றன ஐருத்திழை யோனே.”
இதனும் பாகன் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க. “மறத்தற் கரிதாற்
பாக பன்னுள் - வறத்தொடு வருத்திய வுலகுதொழிற் கொள்ளிய -
பழமழை பொழிந்த புதுச் சுவை - காவியில் பணிகளை கறங்க காவு
டை - மனியொலி கேளாள் வாணுத ஸதனு - ஸேகுமி னென்ற வினை
யர் வஸ்யை - பின்புக் கற்புத ராக மெய்ஸென - மன்னுக் கூத்தன்
மாசறக் கழிநிச் - சின்போது கொண்டு பங்குர ஸமுத்திய - வந்தினை
ப் புருதலின் மெய்வருத் துறா - வவிழு முடிபினள் கவைறு - மட
மா வரிவை மகிழ்த்தயர் சினைபே.” இது தானுற்ற இன்பத்தினைப்
பாகற்குக் கூறியது. “ஊர்க் பாக வொருவினை கழிஇய - செங்க
தேரோ கல்வலம் பெறுகன்” எனவும்வரும். “தயங்கிய களித்தின்
மேற் தகைகாண விழுவதோ - தாள்வலம் படவென்ற தகைகன்மா
மெய்கொண்டி” என வருவன தலைவிசுற்றாதலிற் தலைவன் மின்
புருவங்காற் பாகற்கே கூறுவனென்றார்.

காமகிழத்தி மனையோள் என்று இவர் ஏழுறு கிளவி சொ
ல்லிய எதிரும்; காமகிழத்தி மனையோளென்றிவர் சொல்லிய ஏழு
று கிளவி எதிரும் — இப்பாத்தை தலைவிபென்று கூறிய இருவர்
சொல்லிய வருத்தமுற்ற கிளவியின் எதிரிடத்தும்: கூற்றுவிசுத்த
ம். அவை அருஞ்சுரத்து வருத்தம் உற்றீரோ எனவும் எம்மை மறத்தீ
ரோ எனவும் கூறுவனவும் பிறவுமாம். “எரிவார்ச் துண்ட வென்
றுழ் கீளிகை - பரிப வாயினு மெனிய வன்றே - பவவுறு கெஞ்சங்
கவவுகனி விரும்பிக் - கடுமாள் நின்னோர் கடைஇ - கெடுமா னோக்
கின் னுன்னியாம் வரவே.” இது வருத்தம் உற்றீரோ என்றதற்
குக் கூறியது. “தொடங்குவன தவிர வசைவி னோன்றான் - கி
டத்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படிச் - கீழ்கனிது மிசையாப் புவி
யிறுஞ் சிறத்த - தாவி னுள்ளத் தலைத்தலைச் சிறப்பச் - செய்வினைக்
ககன்ற காலை யெஃகுற் - திருவே ருதிய தெரிக்குவன் பவிர்மா -
வின்ன வடிவேல் போலக் காண்டொறு - மேவ தண்டா மகிழ் கோ
க்குங்க - வினையாது கழித்த வைக லெனையதுஉம் - வாழஸென் யா
னெனத் தேற்றிப் பன்மாண் - டாமுக் கூறிய தகைசா னன்மொழி -
மறத்தனீர் போதி மெய்மெனச் சிறத்தி - னெயிறுகெழு தவர்வா
யின்னகை யழுங்க - வினவ லாளுப் புனைபுகழ கேளினி - வெம்மை
தண்டா வெடிபுகு பறத்தலைக் - கொம்மை வாடிய விபவுள் யானை -
கீர்மருக் கறியாது தேர்மருங் கோடி - யதுச் சம்பிவி னெறிமுத லு
ணங்கு - முன்னூர்ப் பனிக்கு மூக்குந் கடத்திகை - பெள்ள
னோடுப் பொருடாய் விருப்பொடு - காணுத் தலைபாக வைகி மாண்

வினா - குடம்பான் டொழிந்தமை யல்லது - மடங்கேழ் செஞ்சு
நின்றுறைய யதுவே." இது மறத்தீர்போலும் என்றதற்குக் கூறியது.
"உள்ளினெ னல்லனெ யானே யுள்ளி - நினைத்தனெ னல்லனெ பெ
நீதே நினைத்து - மருண்டனெ னல்லனெ யுலகத்துப் பண்பே-நீடிய
மரத்த தோயி கொய்மலர் - நிறையிறைத் துணச்சென் றற்றாஅய்-
கனெப்பெருங் காம மீண்டிகடைக் கொளலே." பிறவுமென்றதனுள்
இத்தன்மையனவுங் கொள்க. இவை இருவர்க்கும் பொது. இவற்
றைக் காமக்கிழத்தி வினாத்துகறுமென்றற்கு அவன் முற்கூறினார்.

சென்ற தேளத்து உழப்பு கனி வினக்கி இன்றிச் சென்ற தம்
நினைபென்பினும் - அங்கனங்கூறிய இருவர்க்குத் தான் சென்ற
தேயத்திஸ் வருத்தத்தை மிகவும் விளக்கக் கூறி கனவினாற் சேற
வின்றிச் கனவினாற் கடத்திடைச் சென்ற தம்முடைய நினையத்
தயிவன் கூறிலும் : உ-ம். "ஒழித்துப் பழித்த செஞ்சுமொடு வழி
ப்படர் - துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின் - முள்ளெயி
ற்றுத் துவர்வாய் முறுவ ஸமுங்க - கோய்முச் துறுத்து சொத்
மலர் மொழியநின் - னாய்ல மறப்பெனெ மற்றே சேனிக் - தொ
லிகழை மிகைத்த ஞெலிசொரி யொன்பொறி - படுகுமல் புதை
யப் பொத்தி செலிநினை-முனிபுன மீமிசை வளிசுழற் றுறுஅக் - காடு
கவர் பெருந்தி பேரெய்யி னோடலி - னதர்கெழித் தலறிய சரத்
தொ டொராங்கு - மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத் - தினத்தலை
மயங்கிய கனத்தலைப் பெருங்காட்டு - ஞான்றுதோன் றவிர்கடர்
மான்றுரப் பட்டெனக் - கட்டட ரோடி நிற்படர் துள்ளி - யருஞ்
சேல ஸார்வற் றரிடை ஞெரோசொன் - பரத்துபடு பாய னவ்வி பட்
டென - விஸங்குவன் செறியா விஞுத்த கோக்கமொடு - நினைக்கினை
நினைவினை நின்ற கிழ்கன் - டுன்னகை யினைப மாகவு மெம்வயி-
னாடல் யாக்குவன் தன்றென யாழநின் - கோடேத்து புருவமொடு
ருவவுதத னீவி - கறுக்கதுப் புள்ளிய கன்ன ரமயத்து - வறு
க்கை காட்டிய வாயக் கனவி - னேற்றேக் கற்ற வலமரல் - போ
ந்து யாகலிற் புலத்திபா லெம்மே." இதனுள் வறுக்கை காட்டிய
வாயல் கனவினென கனவின்றிச் சென்றவற்றைத் தயிவன் கூறிய
வாறு காண்க. இதுவும் இருவர்க்குமாம்.

அருத்தொழின் முடித்த செம்மற் காலை விருத்தொடு கல்ல
வை வேண்டற்கன்னும் - செயற்கு அரிதானிய வினையை முடித்த
தயிவையை எய்திய காலத்தே தயிவி விருத்தெதிர்கோடலோடே
நீராடிக் கோலஞ்செய்தல் முதலியவற்றைக் காண்டல் வேண்டிய

இடத்தம்: தலைவன் கூற்றுநிகழ்த்தம். உ-ம். “மூரம்புதலை மணந்த
நிரம்பா விபவி-ஞெங்கித் தோன்று முமண்பொலி சிறகுழிக் - கள
ரிப் புனியிற் காப்பசி பெயர்ப்ப - ஷ்ச்சிக் கொண்ட வோங்குருடை
வம்பலீர் - முற்றைய முடைபமோ மற்றே பிற்றை - வீழ்மா மணிய
புண்செய்க் கூத்த - வீர்வார் புள்ளி பாச நனைப்ப - விருத்தபர் விரு
ப்பினன் வகுத்த - திருத்திழை யரிவை தேமொழி நியையே.” என
இதனான் விருத்தபர் விருப்பினனென விருத்தொடு நல்லவை வேட்
ய்க்குறிப்பவாறு காண்க.

மாவை ஏத்திய பெண்டிரும் மக்களும் கேளிர் ஒழுக்கத்துப்
புகற்சிக் கண்ணும்—வினைமுற்றிப்புருத்த தலைமகனை எதிரோற்றுக்
கொள்ளும் மக்கலமரபினர் மாவையேத்திய பெண்டிரும் புதல்வரும்
கேளிரும் ஆகலான் அக்கேளிர் செய்யும் எதிர்கோடலொழுக்கத்துக்
கண்ணும்: தலைமகன் உள்ளமகிழ்த்தகாக்கும். உம்மைவிரிக்க. பெ
ண்டிரும் மக்களுமாகிய கேளிரொன்றுமாம். உ-ம். “திருத்தங் காட்
சிப் பெரும்பெயர்க் கற்பி - னுணுடை யரிவை மாணகர் கெடுத்தே-
ரெய்த வத்தன்றாற் பாச நல்வா - வினைய நிகைத்தலிற் கிளையோ
ரொல்லாஞ் - சேபுயர் கெடுக்கடைத் துவன்றின ரெதிர்மார் - தாய
ரும் புதல்வருத் தம்முன் பறிபாக் - கழிபே ருவகை வழிவழி சிற
ப்ப - வறம்புரி பொழுக்கங் காண்கம் - வகுத்தின காண்கனின்
நிருத்தகடை மாவே.” எனவரும்.

ஏனை வாயில் எதிரொடு தொகைஇ—சிறத்த மொழியை ஒழி
த்ததின்ன வாயில்கட்டு எதிரே கூறுங் கூற்றோடே முற்கூறிய
வற்றைத் தொகுத்து: உ-ம். “செருகம் வாராய் பாண பருவா - யரி
பெய் கிண்கிணி பார்ப்பத் தெருவிற் - நேர்சடை பயிற்றுக் தே
மொழிப் புதல்வன் - பூகாறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு-
காமர் செஞ்சக் தரப்ப பார்த்தன் - முபங்கல் விருப்பொடு குறு
கினே மாகப் - பிறைவனப் புற்ற மாகி நிருதத - குறிருங் கதப்பி
னெங் காதலி வேறுணர்ந்த - வெருஉ மான்பின்னயி னொர்இ - யாகா
போவென் நிகத்துநின் ததுவே.” இது ஏனைவாயிலாகிய பாண
ற்கு உரைத்தது.

பண்ணமை பகுதி முப்பதினொருமூன்றம்—ஒதப்பட்ட இவை
யே இடமாக நல்லறிவுடைபோர் ஆண்டாண்டு வேறுவேறுகச்
செய்யுள் செய்தகோடற்கு அமைத்துநின்ற கூறுபாட்டை உடை
பவாகிய முப்பத்துமூன்று துறையும்:

எண்ணுஞ் சிறப்பிற் கிறுவோன் மேன்களவுபோல இழி
தொழிலின்றி சூராய்தற்கரிய சிறப்போடுகூடிய தலைவன்கண்ண
எ-று. சிறப்பாவன வந்தகுற்றம் வழிகெட ஒழுகலும் இடறம்
நிகழ்த்தலும் பிரிவாற்றுதலும் பிறவுமாம். இன்னவிடத்தும் இன்
னவிடத்தும் நிகழும் கூற்றுக்களை வாயிலெதிர்கூறுங் கூற்றோடே
நோகுத்துப் பண்ணுதற்கமைந்த பகுதியுடையவாகிய மூப்பத்து
மூன்று துறையுத் தலைவன்கண் நிகழ்வன என்றுமுடிக்க. எடுத்த
துறைப்பினுத் தந்நிலைபெய்யும் அக்கூற்றுக்களையும் வாயிலெதி
ரொடு தொகையென முடிக்க. இவற்றுட் பண்ணிக்கொள்ளும்
பகுதியாவன, யாம் மறைத்துசென்று இவனைக் கண்ணிப்புதைத்தாற்
தலைகின்றொழுகும் பரத்தையர்பெயர் கூறுவனென்று உட்கொள்ளு
காமக்மேற்படியாதல் தலையியாதல் சென்று கண்புதைத்துழித் தலை
வன் கூறுவனவும் பள்ளியிடத்து வந்திருத்த கூறுவனவும் இவன்
ஊடற்குக் காரணம் என்னென்று தோழி வினாபவழிக் கூறுவனவும்
பிரித்தகாலத்து இவனை மறத்தவாறென்னென்ற தோழிக்குக் கூறு
வனவும் பிறவுமாம். உ-ம். “சிலம்புகமழ் காத்த னறுங்குலை பன்ன
மலம்பெறு கையினெங் கண்புதைத் தோயே - பாய் லின்றுனை
யாகிய பனைத்தோட் - டோகை மாட்சிய மடத்தை - நீயல துள
னோவெ னெஞ்சமர்க் தோளே.” “தாழிரு மிய மின்னித் தன்
னோன - கீழ்முறை விலிய சிதறி பூழிற் - கடிப்பிடு முரசின் முழ
க்கி பிடித்திடித்துப் - பெய்தினி வாழியோ பெருமவான் யாமே-
செய்வினை முடித்த செம்ம னுன்னமொ - டுவணின் மேவல மாகிக்
குவினை - சூறுத்தா னுண்மலர் காதி - கறுமென் கூத்தன் மெல்
லினை யோமே.” “இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியலே மென்றேனாக் - கண்
னிறை நீர்கொன் டனன்.” “தன்னை புணர்த்தினுங் காயும் பிறர்க்
குநீ - நிக்நீர ராருதி றென்று.” “எரிசுவர்க் தண்ட வென்றுந் நீளி
டைச் - சீறிதுகண் படுப்பினுங் காண்குவென் மன்ற - கன்னென்
கக்கு னளிமினை கெடுகர் - வேங்கை வென்ற சணங்கிற்-தேம்பாய்
கூத்தன் மாடி யோளே.” எனவும்வரும். இன்னும் அதனானே ஊட
லிலும்கூறிக் கூறுவனவுங் கொள்க, “ஊடலி னுண்டாங்கோர் தன்
பம் புணர்வது - நீயில தன்றுகொ லென்று.” “ஊடுக மன்றோ
வோளியிழை யாமிரப்ப - நீயிக மன்றோ விரா.” எனவரும். இன்
னுங் கற்பியற்கட் தலைவன்கூற்றாய் வேறுபடவருஞ் சான்றோர்செய்
புட்களெல்லாம் இதனுள் அமைத்துக்கொள்க. (௩)

“சௌ. அலவனநி வாற்ற வறியு மாகவி

சேற்றற் கண்ணு நிறுத்தற் கண்ணு

முரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கிற்
பெருமையிற் நிரியா வன்பின் கண்ணுங்
கிழவனை மகடேப் புலம்புபெரி தாகளி
னலமால் பெருகிய காமத்து மிருதியு
மின்பமு மிடும்பையு மாகிய விடத்துங்
கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுநீஇ
நளியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்
புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்
ககன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
யியன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி
யெதிர்பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினுந்
தங்கிய வொழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
யெங்கையர்க் குறையென வீரத்தற் கண்ணுஞ்
செல்லாக் காலைச் செல்கென் விடுத்தலுங்
காமக் கிழத்தி. தன்மகத் தழீஇ
யேழுறு வினையாட் டிறுதிக் கண்ணுஞ்
சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி
யறம்புரி யுள்ளமொடு தன்வா வறியாமைப்
புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானுந்
தந்தைய ரொப்பர் மக்க ளென்பதனா
லந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கலுங்
கொடியோர் கொடுமை சுடுமென வொடியாது
நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப்
பகுதியி னீங்கிய தருதிக் கண்ணுங்
கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி
யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்
காத லெங்கையர் காணி னன்றென
மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணுந்
தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழியுந்
தன்வயிற் சிறப்பினு மவன்வயிற் பிரிப்பினு

மின்னுத் தொல்கு னெடுத்தற் கண்ணுங்
காமக் கிழத்தியர் கலம்பா சாட்டிய
நிமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணுங்
கொடுமை பொழுக்கக் தோழிக் குரியவை
வடுவறு சிறப்பிற் கற்பிற் நிரியாமைக்
காய்தலு முவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலு
மாவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
கிழவோள் செப்பல் கிழவ தென்ப.

இது முறையானே தலைவிசூற்று நிகழும் இடம் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) அவன் அறிவு ஆற்ற அறியும் ஆகலின் ஏற்றற்கண்ணும் நிறு
த்தற்கண்ணும் உரிமைகொடுத்த கிழவோள் பாங்கிற் பெருமைபிற்
திரியா அன்பின்கண்ணும்; அவன் அறிவு ஆற்ற அறியும் ஆகலின்—
வேதத்தையுச் தருமதுபியுச் தலைவன் அறிந்த அறிவைத் தலைவி மிக
அறிபுமாதலின் : ஏற்றற்கண்ணும்—அத்தனார்முதலிய மூவருக் தத்
தமக்குரிய வேள்விசெய்யுங்காற் தம்மனைவிபர் பலருள்ளுச் தமக்கு
ஒத்தாடா வேள்விக்கண் உரிமைவகையான் என்மகளிரின் உயர்த்த
ல்செய்யுமிடத்தும் : நிறுத்தற்கண்ணும்—தத்தம் குலத்திற்கேற்ப நி
றுத்ததலைச் செய்யுமிடத்தும் : உரிமை கொடுத்த கிழவோள் பாங்
கிள்—அவர்குலத்திற்கேற்ற உரிமைகளைக் கொடுத்த தலைவனிடத்தா
பெருமைபிற் திரியா அன்பின்கண்ணும்—தத்தம் குலத்திற்கேற்ற
பெருமைவினின்றும் நீங்காத அன்புசெய்து ஒழுகுதற்கண்ணும் : அறி
புமாகலின் அன்புசெய்து ஒழுகுமெனக் கூட்டுக. எனறது, அத்த
னார்க்கு கால்கரும் அரசார்க்கு மூவரும் வணிகர்க்கு இருவருக் தலை
யராகியவழித் தங்குலத்திற்கொண்டவரோ வேள்விக்கு உரியர் ஏனோ
யோர் வேள்விக்கு உரியரன்றென்பதும் அவர்க்குத் தங்குலங்க
ட்கு ஏற்றவகையின் உரிமைகொடுப்பொன்பதும் அவர்களும் 'இது
கருமமேசெய்தானென்று அன்பிற் திரியான்பதும் கூறியவாறு.
உம். "நின்று சொல்லா னீடுதொ நினிய - கொன்று மென்றோள் பிரி
பதி யகரோ - தாமரைத் தண்டா துதி மீமிசைச்-சாந்திற் கொண்ட
நித்தேன் போலப் - புனைய மன்ற புனையோர் கேண்மை - நீரின்-
தமையா டுலகம் போலத் - தம்மின் தமையா எகரயத் தருளி - கறு
வதல் பசுத்த லஞ்சிச் - சிறுமை புறப் செய்பநி யலரோ." இதனுட்
தாமரைத்தாறதையும் ஊதிச் சத்தனத்தாறதையும் ஊதி வைத்த தேன்

போலப் புரைய என்றதனான் ஏற்றற்கட் தலைவிகூறினான். பிரிவுநி யலொன்றதம் அன்னதோர் குணக்குறையிலொன்றதாம். பிரிவுண ர்த்த புலந்துணாப்பின் காணாழிவாம். “நிலத்தினும் பெரிதே வானி னு முயர்ந்தன்று - நீரினு மாரண வின்றே சாரத் - கருங்கோற் குறி ன்சிப்பூக் கொண்டு - பெருந்தே னிழைக்கு காடொழுநி நட்பே.” இது நிறுத்தற்கட் கூறியது.

கிழவனை மகிழ்வுப் புலம்பு பெரிதாகலின் அமைரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும் — அறமும் பொருளுஞ் செய்வதனும் புறத்து றைதலிற் தலைவனைத் தலைவி நீங்குங்காலம் பெரிதாகலின் அதற்குச் சுழற்சியிடுக்க வேட்கையிசூதி சிகழ்த்தவிடத்தம் : உ-ம். “காமத் தாங்குமதி பென்போர் தாமஸ் - தழிபுரர் கொல்லோ வனைமது கை யர்கொல் - யாமெங் காதலர்க் கானே மாயிற் - செறிதுனி பெருகிய செஞ்சொழுநி பெருகீர்க் - கல்பொரு றெறுநா பொல - மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே.” இது தெருட்டித்தோழிக்குத் தலைவி காம த்துமிகுதிக்கட் கூறியது.

இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்தம்—அங்கனம் அமைர ல்பெருகியவழித் தலைவனை எதிர்ப்பட்ட ஞான்று இன்பமும் தனிப் பட்டஞான்று தன்பமும் உளவாகிய இடத்தம் : உ-ம். “வாரன் மென்றினைப் புலவுஞ்ஞான் மாந்திச்-சாரல் வகைய கிளைபுடன் குழிஇ- வளியெறி வயிரிற் கிளிவிளி பயிற்று - களிவிருஞ் சிலம்பி னன்மலை காடன் - புணரிற் புணருமா ரெழிலே பிரிபின் - மணிமிடை போன் னின் மாமை சாயவென் - னன்கிணஞ் சிதைக்குமார் பசலை யதனா- லகணங் கொல்பவர் கைபோ னன்று - மின்பமும் தன்பமு முடைத் தே - தண்கமழ் கறுத்தார் விறவன் மார்பே.” “இன்க னுடைத்த வர் பார்வல் பிரிவஞ்சும் - புன்க னுடைத்தாற் புணர்வு.” எனவரும்.

கையத்தலை தோன்றிய காமர் செய்பணி கயத்த கிழவனை செஞ்சு புஞ்ஞாறி இனிவின்கிப இனிவரு நிலையும் — பாணக்கன்று போ லும் புதல்வன் பிறத்தலான் உளதாகிய விரும்பத்தையுடைய செய் பணிக்கு விரும்பிய தலைவனை செஞ்சுவருத்தித் தன்னைச் செறி தலினின்ற நீக்கிய இனிவந்த நிலைமைக்கண்ணம் : தன்னை அவமதித் தானென்றது இனிவருநிலையென்றார். “கரும்புகழி பாத்தியிற் கவி த்த வாம்பல் - சுரும்புகி கிளையும் பெரும்புன லா - புதல்வனை யின்றவெம் முயங்க - லதுவே தெப்பநின் மார்புகிதைப் பதுவே.” இது புதல்வற் பயத்தகாலத்தப் பிரிவுபற்றிக் கூறியது.

புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவன் = புதல்வன் விளையாட்டிட விரும்பின உள்ளத்தோடே புதுவது புணர்ந்த பரத்தைவர் தன்மாட்டு மனசெகிழ்ந்த மென்மையின்பொருட்டு அவர்க்கு அருள்செய்யப் பிரிந்து வந்தோன்: புலம்பு எனி காட்டி = தனது தனிமை மிகவும் அறிவித்து: இயன்ற கெஞ்சல் தலைப்பெயர்ந்து அருங்கி = அவன்மேற் சென்ற செஞ்சினச் செல்லாமல் அவனிடத்தினின்றும் மீட்டு அருகப்பண்ணி: எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கிலும் = பிறகு ஒருத்தியைக் காணாவினும் கண்டான்போலத் தன்முன்னர்ப் பெய்துகொண்டு வாயின்மறுத்ததனற் தோற்றிய கயனுடைமைக்கண்ணும்: எனவே, மறுப்பான்போல் கயந்தாளாயிற்று. கிழவன் மறுத்தவெனக் கூட்டுக. உ-ம். “கடல்சன் டன்ன கண்ணகன் பரப்பி-விசம்பக வீழ்த்த வேர்முதிர் கிழங்கிற்-கழைகண் டன்ன ஸம்புடைத் திரள்காத் - களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கிற்-சூழிவத் தன்ன கொழுமுதை விடையிடை-முறுவன் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப் - பூத்த பொய்கைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து - வேப்புசின் பன்ன கெடுக்க னீர்ஞென் - டிணாதேர் வெஞ்ஞரு கஞ்சி யயல் - வொலித்த பகன்றை விருஞ்சேற் றன்னந்-நிதிலயின் வரிப்ப வோடி வினாபுத - னீர்மலி மண்ணைச் செறிபு மூர் - மனைகடு வயல் மானிவர் கொழுங்கொடி - யரிமல ராம்பலோ டார் தழை தைவி - விழவாடு மகளிரோடு தழுவணிப் பொலித்து - மனோருண்கண் மானிழை முன்கைக் - குறுத்தொடி தொடக்கிய கெடுத் தொடர் விடுத்த - துடன்றனன் போலுநின் காதலி பெம்போற்-புல்லுநிக் குழிமிப் புதல்வற் பயத்து - கெல்லுடை கெடுகக் கின்னின் துறையா - னென்ன கடத்தனோ மற்றே தன்முகத் - தெழுதெழில் கிதைய வழுதன னேங்கி - யடித்தென வருத்த தித்திப் பல்லாழ் - கொடித்தெனச் சிவந்த மெல்லிற் நிருகுபு-கூர்துதி மழுங்கிய வெயிற்ற-ஊர்முழுது நுவலுநிற் கானிய சென்மே.” எனவரும். எதிர் பெய்து மறுத்த ஈரமெனவே எதிர்பெய்யாது மறுத்த ஈரமும் கொள்க. “கூர்முன் முள்ளிக் குவிமுலைக் கழன்ற-யின்முன் என்ன வெண்கால் மாழை - பொய்தன் மகளிர் விழவனிக் கூட்டு - மயவய னண்ணிய வனங்கெ ழுரண்ப் - புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல் கத் - பெருங்கதவு பொருத யான் மருப்பி - விரும்புசெய் தொடி. பிணோ வாகி - மாக்க னுடைய மார்பகம் பொருத்தி - முயங்கல் - ிடர் விடைபென மயங்கி - யானொடு மென்னவு மொல்லார் தாமந்-நிலவபா ராட்டிய பருவமு முனவே - யினியே, புதல்வற் றடுத்த பானொடு தடைத்து - திதில யணிந்த தேக்கொண் மென்முலை-கறு

ஞ்சாத்த புலர்த்த கேழ்வின ரகலம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேன்
டினமே - தீம்பாஸ் படுத றுமஞ் சினரோ-யாயினடக், கவவுக்கை ஞ்ரு
கிழ்த்தமை சோக்க மதவுடைச் - செவிஸி கைபெனப் புதல்வனை
கோக்கி - கல்லோர்க் கொத்தனி ரிஃதோர் செல்வர்க் - கொத்தனெ
ம் பாமென மெல்லவென் மகன்வயிற் - பெயர்தந் தேனே யதுகன்
டியாமுத் - காதலெ மவற்கெனச் சாடியச் சிறுபுறம் - கவையின
னாக வதற்கொண் டிருபெயற் - றண்டினிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்
செய் - மண்போன் ஞ்ருகிழ்த்தவா கலுழ்த்தெ - னெஞ்சுறை போகி
ய வறிவி னேற்கே.” இதுநான் ஞ்ருத்தியை வகாந்துகருது கல்லோ
ரைப் பொதுவாகக் கூறியவாறும் வேண்டினமெனப் புலம்புகாட்
டிக் கலுழ்த்ததென ஈரக்கூறியவாறும் காண்க.

தீங்கிய ஞ்ருக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி எங்கையர்க்கு உரை
பென இரத்தற்கண்ணும்—பரத்தைபர்மாட்டுத் தங்கியச் செவ்வி
யை மறைபாத ஞ்ருக்கத்தோடே வந்த தலைவனை நீகூறுகின்ற
பணிந்தமொழிகளை எங்கையர்க்கு வணங்கிக்கொன இரத்தசோ
டற்கண்ணும்: உ-ம். “அகன்றறை பணிபெற” என்னும் மருதக்கலி
புள் “கோதக்கா பெனநின்னை கொத்தீவா ரிஸ்வழித் - தீதினென்
யானெனத் தேற்றிய வருதிமன் - ஞ்ருகிழ்தொடி யின்பவ ரிடை
முலைத் தாதுசோர்க் - திதழ்வனப் பிழ்த்தநின் கண்ணிவத் துறையா
க்காய்” என்பனகூறி, “மண்டுநீ ரார மறிகடல் போலுநின் - றண்
டாப் பரத்தை தலைக்கொன காரும் - புலத்தகைப் பெண்டுகாத்
தேற்றிமற் றியாமேற் - றேலாமோ நின்றபாய் மருண்டு.” எனவும்
எங்கையரைத் தேற்றெனக் கூறியவாறுகாண்க.

செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும்—தலைவன் செல்லா
னென்பது இடமும் காலமும்பற்றி அறிந்தகாலத்து ஊடலுள்ளத்
தாற் கூடப்பெறுதான் செல்கெனக்கூறி விடுத்து ஆற்றதற்கண்
னும்: “புள்ளுமி முகல்வயல்” என்னும் மருதக்கலிபுள் “பூங்கட் பு
தல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி - நீக்கா யிகவாய் செல்க்கடை நீல்
லாதி - பாங்கே பவரவயிற் சென்றி யணிசிறைப்பா - யீக்கெம் புத
ல்வனைத் தந்த.” எனவும், “சேற்று நினைபு செங்கட் காரா -
னார்மடி கங்குலி ஞ்ருன்றனை பரிந்து - கூர்முள் வேலி கோட்டி
னீக்கி - நீர்முது பழனத்து மீனுட னிரியவச் - தும்பு வள்ளி மய
க்கித் தாமரை - வண்டே பனிமல ராகு மூர - யாரை யோசிற் புல
க்கேம் வாரும் - துறைவிறக் தொளிஞ் தாழிருங் கூத்தற் - பிறமு
மொருத்தியை பெய்மனைத் தந்து - வதுவை யபார்த்தனை பென்ப

வரிதியால் - கூறேம் வரிதிய சொந்தை செறுவர் - கனியுடை யருஞ் சமத் ததைய தூறு-மொளிறுவாட் டாசைக் கொற்றைச் செழியன்- பின்ட் செல்லி னள்ளு ரன்னவெம் - மொண்டொடி வெழிநினை ப்ெழிற்க - சென்றி பெருமகிற் ததைக்குவர் யாரோ." எனவும் வரும்.

காமக்கிழத்தி தன்மகத் தழிநி ஏழுறு வினியாட்டு இறுதிக்கண் னும்-மனையறத்திற்கு உரியளாக வரைத்த காமக்கிழத்தி தலை வி புதல்வன் மனைப்புறத்து வினியாட்டுவன்றவனைத் தழுவிக்கொண்டு தான் ஏழுறுதற்குக் காரணமான வினியாட்டின்முடிவின்மீதும்: அவன் எம்மைப் பாதுகாப்பீரோவென வினியுறுதி அவனும் அதற்கு உடன்பட்டான்போலக் கூறுவன உளவாதலின் ஏழுறுவினியாட்டென்றார். இறுதியென்றார் வினியாட்டு முடியுத்தனைபுத் தான் மறைப நின்று பின்னர்க்கூறுதலின். உ-ம். "நாயுடை முதுகீர்க் கலித்த தாமரைத் - தாழி னல்லி யயலிதழ் புறாபு - மாசிலக்கை மணிமருள் செய்வாய் - காவொடு கலிலா கைகபடு திஞ்சொல் - யாவரும் விழையும் பொலத்தொடிப் புதல்வனைத்-தேர்வழங்கு தெருவிற் றமி போர்க் கண்ட - கூவயிற் றரிவை குறுகி யாவருள் - காணா ரின்மைவிற் சேர்த்தனன் பேணிப் - பொலக்கலஞ் சமத்த பூண்டாக் கெளமலை - வருக மானவெ னுயிரொனப் பெரிதுவந்து - கொண்டன னினிற்றோட் கண்டுக்கிழிச் செல்லென - மாசில் குறுமக னெவன்பே அற்றினா - கீபுத் தாயை யிலற்கென யன்றற்-கரைய வந்து வினாநி னன் கவைதி - களவுடன் படுகநிற் கவிழ்த்த நிகங்கிவினா - கானி ின்றோ னினைகன் டியானும் - பேணினை னல்லெனோ மகிழ்ச வானத் - தனக்கருத் கடவு னன்னோனின் - மகன்ற யாதல்புனா வதா லெனவே." எனவரும்.

இரத்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி அறம்புரி உள்ளமொடு தன்வரவு அநியாமைப் புறஞ்செய்த பெயர்த்தல்வேண்டு இடத்தா லும்; இரத்த செய்கை அவ்வழித்தோன்றி-காமக்கிழத்தியது ஏழு றும் வினியாட்டுப்போலாது தலைவி தன்புதல்வனைத் தழிநி வினியாட்டையுடைய இல்லிடத்தே தலைவன் தோன்றி; அறம்புரி உள்ளமொடு தன்வரவு அநியாமைப் புறஞ்செய்த-அவ்வினியாட்டு மகிழ்ச் சியாகிய மனையறத்தின்க் காணவிரும்பிய நெஞ்சோடே தன்வரவினைத் தலைவி அநியாமல் அவன்பின்னே நின்றபிச்செய்து: பெயக் தல்வேண்டு இடத்தாலும் - தலைவியது தனியைப் போக்குதல் பேண்டிய இடத்தும்: தன்வரவநியாமை என்றதற்குத் தன்னைக் கண்டாற் தலைவிபுறழ் நின்றார் தமக்குச்செய்யும் சூசாக்களையும்

அவர்செய்யாமற் கைகவித்துத் தன்வரவு அறியாமல் நிற்பனென்று
கொள்க. உ-ம். “மைபற விளங்கிய மணியிறு எவ்வாய்தன் - மெய்
பெரு மழையின் விளங்குபூ னனைத்தாப் - பொலம்பிறைபுட் டாழ்
ந்த புனைவினை யுருள்கல் - எனம்பெறு கமழ்சென்னி கைகயொடு
தயல்வர - வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ ளத்துதி-ஸிபொலி
கிண்கிணி யார்ப்போவா தடித்தட்பப்-பாலோ டலர்ந்த முயிமறந்து
முற்றத்துக் - கால்வறேர் கையி லியக்கி கடைபயிற்று - வாலமர்
செவ்வ னனிசால் பெருவிறல் - போல வருமெ னுயிர்; பெரும, விருத்
தொடு கைதுவா வெம்மைபு முன்னாய் - பெருத்தெருவிற் கொண்
டாடி ஞாயர் பயிற்றத் - திருத்துபு கீகற்ற சொற்கள்யரங் கேட்ப-
வருத்தோவா செஞ்சிற கமிழ்தயின் றற்றாப்-பெருத்தகாய் கூறு சில;
எல்லிழாய், சேய்சின்று தாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைத்தாய்
கே - வாயோடி யேனாதிப் பாடியே மென்றற்று - நோய்காக் தணி
க்கு மருத்தெனப் பாராட்ட - வோவா தடுத்தேத்தத் தாவென் பவ
ன்மாண - வேய்மென்றோன் வெய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மழ்நிவன் -
வாயுள்ளிற் போகா னரோ; உன்னி யுழையே பொருங்கு படை
விடக் - கள்வர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை - யெள்ளுமார்
வந்தாரோ யீங்கு; ஏதப்பா டுள்ளிப் புரிசை விபலுள்ளோர் * * *
* * * படர்தக்க தாம்.” எனவரும்.

தீக்கதையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால் அத்தமில் சிறப்பின்
மகப் பழித்து கெடுக்கலும் — அக்கனம் வினைபாடுகின்ற கால
த்து மக்கள் தக்கதையரை ஒப்பொன்னும் வேதவிதிபற்றி முடிவில்
ஸாத சிறப்பினைபுடைய மகனைப் பழித்து வெருளுதற்கண்ணும்; ம
கனுக்கும் இதுபடுமென்று கருதிக் கூறலிற் தலைவனைப் பழித்தென்
னது மகப்பழித்தென்றார். “மைபடுசென்னி” என்னும் மருதக்கலி
யுள், “வனப்பெனா துக்கதையை பொப்பினு துக்கை - நினைப்பாலு
னொத்த குறிபென்வாய்க் கேட்டொத்தி - கன்றிய தெவ்வர்க் கட
ந்த களங்கொள்ளும் - வென்றிமாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்
வாதி - பொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தானா துக்கைபோன் -
மென்றோ னெகிழ விடல்.” என அவனைக் கொண்டு வினைபாடிய
வழி அவன் தலைவன்மேல் வீழ்தலிற் “தக்கை வியன்மார்பிற் பா
ய்த்தா னறனிஸா - வன்பிலி பெற்ற மகன்” எனத் தன் திறத்து
அன்பிலனென கெடுக்கிக் கூறிப்பவாறு காண்க.

கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஒடியாது கல்லிசை நயந்
தோர் சொல்லொடு தொகைஇப் பருதியின் நீங்கிய தருதிக்கண்

ஊம்; கொடியோர் கல்லிசை கயத்தோர் சொல்லோடு தொகைஇ
கொடியோரென்று பாணர் கூத்தர் விறவியர் அத்தனர்முதலியோ
ரை; கொடியோராய்த் தயிவன்புகழைக் கூறுதற்கு விரும்பினோர்
பாத்தையர்க்கு வாயினாய் வந்துகூறிய சொல்லோடு தானும்
அவரிடத்தே சேர்ந்து; பகுதியின்கிடைய கொடுமை—காவற்பாங்கிற்
பக்கமும் ஆங்கோர்பக்கமுமாயி பகுதி காத்தலினின்று நீங்கிய
பாத்தையரைக் கூடியகொடுமை: சுடுமென ஒடியாது தகுதிகண்
ஊம்—கெஞ்சைச் சுடுமென்று கூறி அவன் அவற்றைக் கூறுதலைத்
தவிராமற் கூறுதற்குத் தக்க தகுதியிடத்தும்: இன் நீக்கப்பொரு
ட்டு; பகுதி கூறுபாடு, ஆகுபெயர்; பகுதிகளைக் காத்தற்குப் பிரிவே
னெனக் கூறிப் பிரித்த பாணர்முதலியோர் புதிதில் கூட்டிய பாத்
தையரிடத்தே ஒழுமிய மெய்வேறுபாட்டோடு வந்தானைக் கண்டு
அப்பகுதியினைப் பாத்தையராகக் கூறுவானாயிற்று. அது “இளை
பட லிவத்த” என்னும் மருதக்கலியுள், “கண்ணிநீ கழிகொண்டா
ர்க் கினதோறும் யாமழப் - பண்ணினும் கனிப்பிக்கும் பாணன்
காட் டென்றோடு - பேணுனென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வலிவின
ன் - மேனினிள் றோள்சேர்த்தார் கைகசேர்த்த விதழினை; காடிநின்
றுதாடித் துறைச்சொல்லா ளூரவ - ராடைகொண் டொலிக்குநின்
புலத்திகாட் டென்றோளோ - கூடியார்ப் புனலாடப் புனையாப மார்
பினி - னாடியா ரெறிதர வொளியிட்ட வாக்கினை; வெறிதுநின்
புகழினை வேண்டாரி னெளித்தேத்த - மறிவுடை யத்தன னவனைக்
காட் டென்றோடு - கனிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்
மேற் - றூறிபெற்றார் ஞார்க்கத்தற் கொடுளர்த்த துகளினி.” என்
பவற்றற் பாணர்முதலியோர் வாயிலாபவாறு காண்க. “ஏத்
தெழின் மார்ப வெதிரல்லா வென்வாய்ச்சொற் - பாய்த்தாய்த்த
தானை பரித்தானு மைத்தினி - சாத்தழி வேரை சுவற்றழ்த்த கண்
னியை - யாங்குச்சென் றிக்குவத் தித்தக்காய் கேளினி; எய்தி, எதி
ரிதழ் நீலம் பின்னத்தன்ன கண்ணாய் - குதினை வழங்கி வருவ தறித்
தேன் - குதினைதான், பாஸ்பிரியா வைக்கூத்தற் பன்மவிற்க் கொய்க
வன் - மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வின் - நீல மணிக்கழுகை
வல்லிகை யாப்பின்செழி - ஞாலிய மென்காதிற் புல்லிசைச் சாமரை-
மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற - வுத்தியொரு காழ்நு
லுறுத்திரியத் திவ்விடி-சேர்மணிகேர் முக்காழ பல்பல கண்டுகைத்-
தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகை - னாபுரப் புட்டி ஸூயொ டமை
த்தியாத்த - வார்பொலத் திண்டினி யார்ப்ப விவற்றிநீ - காதலித்
தூர்த்தநின் காமக் குதினையை - யாய்கதை மாடத் தனிநிலா

முற்றத்த - னாதிக் கொளியு வசையின யாகுவை - வாதுவன் வாழிய நீ; சேகா, கதிர்விரி வைலிற் கைவாகுடக் கொண்ட - மதுரைப் பெருமுற்றம் போலரின் மெய்க்கட் - குதிரையோ வீதி யது; கூருகர் மாண்ட குளம்பி னதுவன்றே - கோரமே வாழிகுதினா; வெதிருழக்கு நாயியாற் சேதிகைக் குத்திக் - குதிரை யுடலணி போலரின் மெய்க்கட் - குதிரையோ கவ்வி யது; சீத்தை, பயனின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே - வியமமே வாழி குதிரை மிக நன் - நினைபறிந்தே னின்றூரீ யூர்ந்த குதிரை - பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட - பருமக் குதிரையோ வன்று; பெருமரின், னேதில் பெரும்பாணன் தூதாட வான்கேயோர் - வாத்தால் வந்த யனிக் குதிரை யாதி - யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் - பரத்தை பரியாக வாதுவனா மற்றக் - காத்திரியாய் தேறிய செல்." இது துட் பாணன் தூதாட வாத்தால் வந்த குதிரைபெண்பதனூல் அவன் கூட்டிய புதியபரத்தைப் என்பதூடம் அவன் பகுதியினின்று கீங்கியவாறும் குதிரையோவீறியதென்பது முதலியவற்றோடு கொடுமைநெஞ்சைச் சுடுகின்றவாறும் அதனை கீங்கிய பரத்தையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தக்குகின்றவாறும் காண்க.

கடவுட்பாட்டு ஆங்கோர் பக்கமும் பாணப்பாட்டுக் காவற் பாங்கின்பக்கமாமாம்.

கொடுமை ஒழுக்கக் கோடல் வேண்டி அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக் காதல் எங்கையர் கானின் நன்றென மாதர் சான்ற வகையின்கண்ணும்; கொடுமை ஒழுக்கக் கோடல்வேண்டி = அக்ஷணம் பகுதியினிங்கிப் பரத்தையர்மாட்டு ஒழுக்கிக் கொடுமை செய்த ஒழுக்கத்தைத் தலை பொறுத்தலையேண்டி : அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கி = தன் அடிமேல் வீழ்ந்த வணங்கிய தலைவனை அதனின்மீது துணிமிக்குக் கழறி : காதல் எங்கையர் கானின் நன்றென = கீன்மாட்டுக் காதலையுடைய எங்கையர் கானின் இவை நன்றெனக்கொள்வானாக் கூறி: மாதர் சான்றவகையின்கண்ணும் = காதல் அமைந்து மாறிய வேறுபாட்டின்கண்ணும்: பொருதானாக் கொள்ளாநென்பவாகலிற் கோடல் பொறுத்தலாயிற்று. காதலெங்கையர் மாதர்சான்ற என்பனவற்றோற் தனிகூறினார். எனவே, பாங்கண்டதனும் பயனின்றென்றார். "கில்லாங்கு கில்" என்னும் பூழ்ப் பாட்டினுள், "மெய்பைப் பொப்பென்று விசக்டிய கைபோன் - றறி கல்லாய் போறி காணீ - கல்லாய் - பொப்பெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து - கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி - பருளு

கம் யாமேயா சொல்லா தெருள - வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா
மின்றும் - விளித்து நின்றானானோ டாடி யளித்தி - விடலை நீத்த
வி ளையெபரி தேய்க்கு - நடவெப்பட் டெல்லாநின் பூழ்," இதனால்
கருவினியென அடிமேல்விறந்தவாறும் அருளுகம்பாமே யானெனக்
காதல் அமைத்தவாறும் விளித்தளித்தியென இப்பணியை நிற்பெ
ண்டிர் கொள்வானெனவுங் கூறியவாறுணர்க.

"நினைக்கே யன்றஃதெமக்குமா ரினிதே - நின்மாப்பு ஈயந்த
நன்னுத லரிவை - வேண்டிய ருறிப்பினை யாதி - யீண்டுநீ யருளா
தாண்டிநற தல்வே." இதுவும் அது.

நாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப் பரத்தை உள்
லிபவழியும் = பரத்தையர் கருவி அணிந்த கன்னுதிய அணிகளையு
டைய புதல்வனை மாயப் பரத்தைமையைக் குறித்தவிடத்தும் : அவ
ருட் துனியாலே வருந்திய பரத்தையர் தம்வருத்தத்தினை உணர்த்
திலும் தலையின்றொழுகும் பரத்தையர் தஞ்செறப்பு உணர்த்திலும்
அணிவகொன்றற்குக் கண்ணியவென்றார். பரத்தையர்சேரி சென்று
அணியணித்ததற்கு வெருண்டுஊறலிற் பொய்யாபிய பரத்தையென்
னார். எனவே தலையன்பரத்தைமை கருதினாளாயிற்று. உ - ம். "உறு
யளி துக்கு முயர்மினை மாவி - னறுவடி யாரினிற் றவைபோ லழி
யக் - கரத்தியா மார்க்கவுங் கைநில்லா வீங்கிச் - கரத்தவென் மென்
முடிப் பால்பழு தாகி - நல்வாயிற் போத்தத்த பொழுதினா னெ
ல்லா - கடவுட் கடிநகர் தோறு றிவனை - வலங்கொளீஇ வாவெனச்
சென்றாய் விலங்கினை - யீர மிலாத விவன்றத்தை பெண்டிருள் - யா
ரிற் றவிர்க்கனை கூறு; நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற்
கொண்ட - குடைநீழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணுஉ - விவன்
மன்ற யானோவ வுள்ளங்கொண் டெள்ள - மகனல்லான் பெற்ற மக
னென் றகணகர்வா - யில்வனா யிறத்து போத்தத்து தாயர் - தெரு
விற் றவிர்க்கத் தவிர்க்கனன் மற்றவர் - தத்தய் கண்களுட் கை
யுறை யென்றிவர்க் - கொத்தவை யாராய்க் தணிந்தார் பிறன்பெண்
டி - நீத்தவை கொள்வானா மிடுதொத்தன் சேத்தை - செறுதக்
கான் மன்ற பெரிது; சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை பென்றபு
கீதொட்ட - மோதிரம் யாவோயாய் காண்கு; அவற்றன், நறுவிதழ்
கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச் - சராவே நெழுதிய மோதிரக் தொ
ட்டான் - குறியறித்தேன் காமன் கொடிபெழுதி பென்றுஞ் - செ
றியப் பரத்தை விவன்றத்தை ஸர்பிற் - பொறிபொற்றிக் கொண்
டாள்வ வென்பது தன்னை - யறிவிய செய்த வினை; அன்னையோ,

மூக்கைய கண்டு மெழுக்கல்லா தென்முன்னர் - வெந்தபுன் வேலெ
 றித் தற்றா விட்தொன்று - தக்கை பிறைத்தோடி. மற்றிவன் தன்னை
 க்கட் - டத்தார்பா லொல்லா வறு; இஃதொன்று, என்னொத்துக்
 காண்க பிறகு மிவற்கென்னும் - தன்னலம் பாடு விதத்தாளா சின்
 னை - விதுதொடுக் கின்றவர் யார்; அஞ்சாதி, நீயுத் தவறியே நின்கை
 விதுதத்த - பூவெழி லுண்க னாவனும் தவறியன் - யெனின் புனல
 ன்ன றுக்கையை கோவார்பார் - மேனின்ன மெள்ளி விதுவிவன்
 கைத்தத்தா - டான்பாரோ வென்று வினவிய கோப்பபாலேன் - யா
 னே தவறுடை யேன்.” எனவரும்.

தின்வயிற் சிறைப்பிலும்—தலைவனின் தான் புதல்வற்குச் சிறத்
 தாளாகி அத்தலைவன்மாட்டும் அவன் காதலித்த பரத்தைபர்மாட்டு
 ள்செயல்லாமற் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறைசெய்தற்கண்ணும் : உ-ம்.
 “புள்ளிமி முகல்வயல்” என்னும் மருதக்கலிபுன், “அணிபொடு வத்
 திக்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி - மணிபுரை செவ்வாய்சின் மார்
 பகல நனைப்பவாற் - றேய்த்தன ரறிஞவன் யானெனக் கமழரின் -
 சாத்தினும் குறிகொண்டான் சாங்குவ னல்லனோ; புல்லெய் புதல்
 வனைப் புகலக னின்மார்பிற் - பண்காழ்முத் தணிபாரம் பற்றினன்
 பரிவானான் - மாணிநை மடகல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற் -
 பூணினும் குறிகொண்டான் புலங்குவ னல்லனோ; கண்டேயெம்
 புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி - வண்டியிர் வகையினர் வா
 ற்கினன் பரிவாறு - னண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமழரி
 ன் - கண்ணியாற் குறிகொண்டான் காங்குவ னல்லனோ; என
 வான்கு, பூங்கட் புதல்வனைப் பொப்பல பாராட்டி - நீங்கா யிக
 வாய் செடுங்கடை நில்லாதி - யாங்கே யவரவாயிற் சென்றித் வுணி
 சிறைப்பா - யீங்கெம் புதல்வனைத் தத்த.” இது தலைவனிடத்தி
 னின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்தது. “ஞாலம் வறத்தீர” என்னும்
 மருதக்கலிபுன், “அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித் - தலைக்கொ
 ண்டு கம்மோடு காயுமற் றீதோர் - புலத்தகைப் புத்தேனில் புக்கா
 னலைக்கொரு - கோளு நினக்கவன்பா ராம்; எல்லா, வருத்தியா
 கோய்கா றுக்கையை பென்றும் - பருத்தெறித் தற்றாகக் கொள்
 ளுக்கொண் டாங்கே - தொடிபு முகிரும் படைபாக றுக்கை - கடி
 கமழ் மார்பிற் சிறுகண்ணு முட்கான் - வடுவுங் குறித்தாங்கே செய்
 பும் விடுவினீ - யன்ன பிறவும் பெருமா னவன்வயிற் - றுன்றாத
 லோம்பித் தறவதின் முன்னினி - பையயி லாதவ ரில்லொழிய வெ
 ம்போலக் - கைபா றுடைபவ ரில்லல்லாற் செல்ல - லமைத்த தினி

நின் குழியில்” இது காத்தப்பாத்தையார்பாற் புதல்வன் செல்லாமற்
கொடுத்தது.

அவ்வயிற் பிரிப்பிலும்—தன்னொடு மைத்தனிகை உறவு
கிட்டு அவனைத் தலைவனொடு சார்த்துத்தக்கனனும்: என்றது, எமக்
கிவன் யாவொன்று அயன்மைகூறுதலாம். “மைப்பிசென்னி” என்
தும் மருதக்கலிபுள், “மறைநின்றது, தாமன்ற வந்தித் தனராயி னுயி
றாய் - தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதீம் - இததை விவசை
யாவ் கோடற்குச் சேத்தையாவ் - கன்றி யதனைக் கடியவுன் கைக்கி
யிம் - ஞன்ற விறுவகாமேற் கோன்மா விவர்த்தாங்குத் - தத்தை
வியன்மார்பிற் பாய்த்தா னறனிலா - வன்பிலி பெற்ற மகன்.” என்
புழி “அறனிலா வன்பிலி பெற்றமகன்” எனவும், “நின்மகன் றுயா
தல் புகாவதா லெனவே” என்புழி “நின்மகன்” எனவும் பிரித்த
வாறு காண்க.

இன்னுத் தொல் ஞன் எடுத்தற்கண்ணும் — இன்னுங்குப்
பயக்குஞ் சூறையினைத் தலைவன் சூறையவலெனக் கூறுமிடத்தம்:
தலைவன் வந்தகுற்றம் வழிகெட ஒழுக்கி, களவிற் சூறையவான்
வந்த ஏதம் கிட்டு, இக்காலத்துக் கடவுளையும் புதல்வனையுஞ் சூற
ையதலின் இன்னுதகுளென்றார். அது களவுபோலச் சூறையதலிற்
தொக்குளென்றார். “ஒருஉக்கொடியியனல்லார்” என்னும் மருதக்
கலிபுள், “வேற்றுமை பென்கண்ணோ வோராதி தீதின்கை - தேற்
றக்கன் உவாய் தெனிக்கினித் தேற்றேம்பாச் - தேர்மயக்கி வந்த
தேனிகோதை யக்கல்லார் - தார்மயக்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்
மயக்கி - கீழறும் பொய்ச்சு னனக்காகின் மற்றினி - யார்மேல்
விளியுமோ கூறு.” எனத் தலைவி எம்மேலே இப்பொய்ச்சுளால் வரு
க் கேடு வருமென மறுத்தவாறு காண்க.

காமக் கிழத்தியர் கலம் பாராட்டிய திமைவின் முடிக்கும்
பொருளின்கண்ணும் — கலம்பாராட்டிய காமக்கிழத்தியர் தலைவி
தன்னிற் றொத்தாராகத் தன்னுள் கலம்பாராட்டப்பட்ட இப்பாத்
தையார்பேற் திமைபுறுவனென முடித்துக்கூறும் பொருளின்கண்
னும்: உம். “மடவ எம்மகி வினிக்கொண்டோனே - தன்னொடு
நிகரா வென்னோடு நிகரிப் - பெருகலத் தருக்கு மென்ப விரிமல
ர்த் - தாதன் வண்டிலும் பணர்நீ - யோதி யொன்னுதல் பசப்பித்
தோரோ.” இதனுள் இப்பொழுது கிடையாதது கிடைத்ததாக வரை
த்திகொண்ட பாததை தன்னொடு இளமைச்செவ்வி ஒவ்வா என்ன

புத் தன்னோடொப்பித்துத் தன் பெரியதலத்தாலே மாறுபடுமென்ப
வென அவன் தலத்தைப் பாராட்டியவனாகும், நீ பசுப்பித்தோர்
வண்டு தாது உண்டமலரினும் பலனெனத் தீமையின் முடித்தவாகும்
காண்க. “அணிப்பல்லன்ன” என்னும் அகப்பாட்டுக் கற்பாகலின்
இதன்பாற்படும்.

கொடுமைபொழுக்கம் தோழிக்கு உரியவை வடுவறு சிறப்
பிற் கற்பிற் திரியாமைக் காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெ
ட்டலும் ஆ வயின் வருடம் பல் வேறு நிலையினும்; கொடுமை ஒழுக்
கம் தோழிக்கு உரியவை—பரத்தையிற்பிரிவும் ஏனைப்பிரிவுகளும்
ஆகத் தலைவன்கண் கிடமும் கொடுமைபொழுக்கத்திற் தோழி கூறு
தற்கு உரியனென மேற் கூறுகின்றவற்றைக் கேட்டவழி : வடுவறு
சிறப்பிற் கற்பிற் திரியாமை—எஞ்ஞான்றும் குற்றமின்றி வருகின்ற
பிறப்புமுதலிய சிறப்பிடத்துக் கற்பிடத்துக் திரிவுபடாதபடி: காய்
தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும் நிலையினும்—தோழிகுற்
தின வெகுடலும் மகிழ்தலும் அவனைப் பிரித்தலும் பின்னும் அவன்
கூற்றினைக் கேட்டற்கு விரும்புதலுமாகிய நிலையின்கண்ணும் : ஆ
வயின் வருடம் நிலையினும் — அத்தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்
தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலுமாய் வரும் நிலையின்
கண்ணும் : பல் வேறு நிலையினும் — இக்கூறியவாறன்றிப் பிறவா
ற்றாய்ப் பல்வேறுபட்டு வரும் நிலையின்கண்ணும் : அவள்வயினென்
னது சுவயினென்றார், தோழியும் பொருளென்பதுபற்றி. “இது
மற் றெவனோ தோழி துணியிடை - பின்ன றென்னு மின்னாக் கினவி-
யிருமருப் பெருமை பின்றனிக் காரா - வழுவன் பார்த்த குழலியி
னகலாது - பார்பெய் கைம்பயி ஈரு மூன் - நிருமலைப் பல்
கடம் பூண்ட - பெருமுது பெண்டி ஈடுப எமக்கே.” இது தோழி
இன்னுக்கினவி கூறியதனை இதுபொழுதுகூறிப் பவத்தென்னெனக்
காய்த்த கூறினாள். “பார்பக வீழ்த்த வேருடை விழக்கோட் -
டுமெம்படைத் தன்ன செம்பொரி வினவி - னுட்டொழி பத்திக்
கோட்டுமூக் கிறும்பு - கம்பலத் தன்னு கைம்பயிர்த் தாவும் - வெள்
ளில் வங்கி வேற்றுசாட் டாரிடைச் - சேறு காமெனச் சொல்லச்
சேயிழை - கன்றெனப் புரித்தோய் கன்றுசெய் தனையே - செயல்
படு மனத்தர் செய்பொருட் - ககல்வ ஈடவ ஈதுவதன் பண்பே.”
இது செய்தனையெனத் தலைவி உவத்த கூறியது. “வண்டிபடத் த
தைத்த கொடியின ரிடைவிடுபு - பொன்செய் புனையிழை கட்டிய
மகளிர் - கதுப்பிற் றேன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக் - காண்க”

கொள்க கூறியும் - யானே தேறேனவர் பொய்வழை கலகோ." காண்
ங் காகொள்க கூறவும் விராகொன்றவழி அது கூறியும் யானேதே
றேனெனப் பிரிநிலை ஓகாரத்தாற் பிரித்தது. "யாங்கறித் தனர்கொ
றேழி பாம்பி - ஐரிநிலைத் தன்னை வுருப்பவி சமைபத் - தினாவேட்
டெழுத்த சேவ லுள்ளிப் - பொறிமயி கொடுத்திற் குறுகடைப் பே
டை - பொரிக்காற் கள்ளி விரிகாய்த் கவட்டித் - தயங்க விருந்து
புலம்பக் கூட - மருஞ்சர வைப்பிற் காணம் - பிரித்துசே னுறைதல்
வல்லு வோகோ." இது வல்லுவோர் என்னும் பெயர்கூறித் தோழி
கொடுமை கூறியவழி அவனையே பிரிதல்வன்மை யாங்கறித்தனொன
த் தலைவி வினவுதலின் அது பின்னும் கேட்டற்கு அவாவியதாம்.

இனித் தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்தல் முதலியன வரு
மாறு;— "கண்ணைத் தொலித்து கலமிகச் சாஅ - யின்னுயிர் கழிவி
து மூரைய லவர்மகம் - கண்ணு மத்தரு மலரோ தோழி - புலவிய
தெவனே வன்பிலங் கடையே." இது காய்தல். "வெள்ளைக் குரு
கின் பின்ன சேத்தெனக் - காணிய சென்ற மடகடை காணா-பதைப்
பத் த்தைத்த செய்தல் கழிய - வோதமொடு பெயருத் துறை
வற்குப் - பைஞ்சாய்ப் பாவை யின்றனென் யானே." இஃது பல்
லாற்றாலும் வாயில் சேராத தலைவியை மகப்பெற்றிற்ரு உரியகாலக்
கழிய ஒருகாணினுயென செருங்கிய தோழிக்கு யான் களவின்
கண் மகப்பெற்றேனெனக் காய்த்த கூறியது. "கொடிப்பூ வேழத்
தீண்டி யயல - படுக்கொன் மரத்து வண்டளிர் றுங்கு - மணித்
துறை யூன் மாப்பி - வினித்துயில் செய்ய மின்சா யற்றே." இது
உவத்தல். "புதன்மிசை றுடங்கு வேழ வெண்பூ - விசும்பாடு குரு
கிற் றோன்று மூன் - புதவோர் மேவல னுகலின் - வறிதா கின்றெ
ன் மடக்கெழு செஞ்சே." இது பிரித்தல். "காமவர் திருத்தெயி
றுன்னவு மவர்கம் - மேத்துமுலை யாகத்தச் சார்த்தகன் படுப்ப
வுக் - கண்கடு பரத்தையின் வத்தோர்க் கண்டு - மூடுதல் பெருத்திரு
வுறுகெனப்-பெறற்கு கமயின் முயங்கி யோனே." இது பெட்டது.
"கிராச்செறுவின்" என்னும் டுருதக்கலிபும் அது.

இனிப் பனவேறு நிலையான, தோழி பிரிவுணர்த்தியவழிச்
செலவழங்கக் கூறுவனவற்றின் வேடுபாடுகளும், பிரித்துழி வழியரு
மை பிறர்கூறக்கேட்டுக் கூறுவனவுந், தலைவனது செலவுக்குறிப்பு
அறித்ததானே கூறுவனவுந், துதுவிடக்கருதிக் கூறுவனவும், செஞ்சி
னையும் பாணனையும் துதுவிட்டுக் கூறுவனவும், வழியிடத்துப் புட்க

னை நோக்குகின்றவனவும், பிரிவிடைபாற்றுகுளெனக் கவன்றதோழிக்கு
 ஆற்றுவனெனக் கூறுவனவும், அவன்வரவுதோழி கூறியவழி விரும்பிக்
 கூறுவனவும், கூறிய பருவத்தின் வாராது பின்னர் வந்தவனென
 கூறியிருந்து முன்னர்த் தன்னை வருத்திய குழி மையிற் கேட்டுத்
 தோழிக்குக் கூறுதலும், தலைவன் தவறியனெனக் கூறுவனவும், புத
 ல்வனை நீங்காதொழுகிய தலைவன் நீங்கியவழிக் கூறுவனவும், காம
 ஞ்சாலாவின்மையோடிக் களவின் கண் மணந்தமை அறிந்தேனெனக்
 கூறுவனவும், இவற்றின் வேறுபடவருவன பிறவுமாம். “அருளு மன்
 பு கீகித் துணைதுறந்து - பொருள்வயிற் பிரிவோ ராவோ ராயி -
 னாவோ ராவோ ராக - மடவ மாக மடத்தை னாமே.” இது செல
 வழுங்கக் கூறியது. “வெந்தெறற் கடுவளி பொங்கர்ப் போந்தென -
 நெற்றவின் புழிஞ்சில் வற்ற லார்க்கு - மலையிடை பருஞ்சா மெ
 ன்பாசம் - முலையிடை முனிநர் சென்ற வாதே.” “ஏறும்பி யனை
 யிற்றிவ் வழுங்க னானே” இவை வழிபருமை கேட்டவழிக் கூறி
 யன. “தன்னெழின் மாமைச் சுணங்கனி யாகந்தம் - கண்ணொடு
 தொடுத்தென நோக்கியு மமைபாரென் - னென்னுத னீவுவர் காத
 லர் மற்றவ - னென்னுவ தெவன்கொ லறிபே னென்றும்.” இது
 செலவுக் குறிப்பறிந்து தோழிக்குக் கூறியது கொண்குகுறித்து.
 “பலர்புழற் றிறப்பினுங் குரிசி னுள்ளச் - செலவுநீ நயந்தனை யா
 யின் மன்ற - வின்னா வரும்பட ரொவயிற் செய்த - பொய்வ லாளர்
 போலக் - கைவல பாணவெம் மறவா தீமே.” இது துதுவிட்க்
 கருதிக் கூறியது. “சூழ்கம் வம்மோ தோழி பாழ்பட்டுப் - பைதற
 வெந்த பாலை வெங்காட் - டருஞ்சா மீறத்தோர் தேளத்துச் - சென்ற
 நெஞ்ச மீட்டிய பொருளே.” இது நெஞ்சினைத் துதுவிட்டுக் கூறி
 யது. “மைபறு கடர்ததல் விளங்கக் கறுத்தோர் - செய்பரன்
 னதைத்த செருயிரு தானெயாடு - கதழ்பரி நெடுந்தே ரதர்படக்
 கடைஇச் - சென்றவர்த் தருருவ லென்னு - நன்ற லம்ம பாணன
 தறிவே.” இது பாணனைத் துதுவிட்டுக்கூறியது. “புல்லீ யிற்றிக்
 கல்லிவர் வென்வோர் - வரையிழி பருவியிற் றென்று காடன் - நிதி
 னெஞ்சத்துக் கிளவி கம்வயின் - வந்தன்று வாழி தோழி நாமு -
 கெப்பெய் தீயி னெதிர்கொண்டி - தாமணக் தனைபமென விடுகந்
 துதே.” இது துதுகண்டி கூறியது. “ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்
 ன - கூம்பிய நிறை மனைபுறை ருதி - முன்றி னுணங்கன் மாந்தி
 மன்றத் - தெருவினுள் டாது குடைவன வாடி - யில்லிறைப் பன்
 னித்தம் பின்னெயாடு வறியும் - புன்கண் மானையும் புலம்பு - மின்று
 கொ ஞ்றுபவர் சென்ற நாட்டே.” இது சென்றனாட்டு இவை

இன்றுகொலென்றது. “வாரா ராயிலும் வரிது மவர்கமக் - கிபாரர்
கிபரோ தோழிகீர் கிபப்பைம் - பொதுநிரிப் புதல்பிளி யொண்
பொலிக் கருவின - துண்டு விங்கைச் செவ்வரும் பூழ்த்த - வண்
னத் தயம்மல ருதிரத் தன்னென் - நின்னா தெறிவரும் வாடை
யொ - டென்னா யினன்கொ லென்னா தோரோ.” இது பருவங்கள்
அழிந்த கூறியது. “உதங்கா னதலே யிதவென மொழிகோ -
கேள்வின யிருத்த விருத்தோட்டிப் புன்னினக் - தாம்புணர் தமை
யிற் பிரித்தோ ருள்ளா - திங்குர கவகக் கேட்டு கீங்கிய - வேதி
லாள் கிவண்வரிற் போதிற் - பொம்ம லோதியும் புணைய - லெம்மூர்
தொடாஅ லென்னுவ மன்னே.” இது காய்ந்து கூறியது. “முதைப்
புணக் கொன்ற வர்க்கு யுழவர் - விதைக்குற வட்டி. போதொடு
பொதுனப் - பொழுதோ தான்வந் தன்றே மெழுகான் - றாதுலைப்
பெய்த பருவாய்த் தென்மணி - மாம்பிய விறம்பி னார்ப்பச் சுரணி
ழிபு - மாலை கனிவிருத் தயரவவர் - தேர்வரு மென்னுமூன் னுரை
யா ராதே.” இது பொழுதொடுதான் வந்தன்றெனப் பொழுது
கண்டி மகிழ்த்த கூறினான். “அம்ம வாழி தோழி சிறியின - செல்
லி கிழப கங்காய் கடத்திடைப் - பேதை கெஞ்சம் பின்படச் சென்
றோர் - கல்லினும் வலியர் மன்ற - பல்லித மூன்க ணழப்பிரித் தோ
ரோ.” இது யன்புறை ஒழிந்த கூறியது. “அம்ம வாழி தோழி யா
வதம் - வல்லர் கொல்லோ தாமே யவனாக் - கல்லுடை கன்னாட்
டுப் புன்னினப் பெருத்தோ - டியாவுந் துண்புணர் துறைதம் -
யாங்குப் பிரித்தறையி பென்னு மாமே.” இது புள்ளி கெடுத்த
கூறியது. “காதல ருழைய ராகப் பெரிதவந்த - சாறுகொ ளுரிந்
புகல்வேன் மன்ற - வத்த கண்ணிய வங்குடிச் சேரர் - மக்கள்
போகிய வணிவாநி முன்றிற் - புலப்பில போலப் புல்லென் - நலப்
பென் றோழியவ ரகன்ற ஞான்றே.” இது ஆற்றுவலெனக் கூறியது.
“கீகன் டுண்போ கண்டார்க்கேட் டுண்போ - வென்று கேளிய
தகையின மொழிமோ - வெண்கோட் டியாண சோண படியும் -
பொன்வலி பாடிவி பெநீஇயர் - யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர்
வரவே.” இது தலைவன் வரவை விரும்பிக் கூறியது. “இம்மை
யாற் செத்ததை யிம்மை யியாம்போலு - மும்மையா மென்பவ
ரோராகா - லென்மை - பெளிய வெண்ணிந்த விஞ்ஞலா ரோ -
தெனியச் சுடப்பட்ட வாறு.” இது குழல் கேட்டுத் தோழிக்குக்
கூறியது. “பெருங்கடற் நினைபது சிறுவென் காக்கை - கீத்துநீ
கிருங்கழி யினாதேந் தண்டு - பூக்கமழ் பொதும்பர் சேக்குந் து
றைபடுகு - டியாத் தேம் யாத்தன்று கட்டே - யவிறுத்தந் கரிது முடிந்

தலைமத் தன்மே.” இது தலைவன் தவறியனென்று கூறியது. “ஊட லினே ஸல்லேன் பொய்யா துணாமோ - யாசுவன் மகிழ்சன் தானே தேரோடு - தனர்கடைப் புதல்வனை புள்ளியின் - வளமனை வருதலு ம் வெனவி யோனே.” புதல்வனை கீங்கியவழிக் கூறியது. “கண்ட னே மல்லெமோ மகிழ்சரின் பெண்டே - பஸராடு பெருத்துறை மல ரோடு வந்த - தன்முனல் வண்ட லுய்த்தென - வுண்டன் சிவப்ப வழுதுரின் ரோனே.” இது காமஞ்சாலாவினமைபோலாக் களவின் மணத்தமை அறித்தெனென்றது.

வாயிலின் வருடம் வகைபொடு தொகைஇ—வாயில்தன் ஏது வாகத் தலைவிக்கு வரும் கூற்றுவகைபொடு கூட்டி: வாயில்களாவார் செய்புளியலுட் கூறும் பாணன் முதலியோர். வகைபென்றதனால் ஆற்றுகமையும் புதல்வனும் ஆடைகழுவுவானும் பிறவும் வாயிலாத ல் கொள்க. “கொக்கினுக் கொழித்த தீம்பழல் கொக்கின் - கூம்பு றியை யன்ன தகைய வாய்பற் - றாங்குரீர்க் குட்டத்தத் துடுமென விழுந் - தண்டுறை பூரன் தண்டாப் பரத்தைமை - புலவா பென்றி தோழி புலவேன் - பழன யாகைப் பாசறைப் புறத்துக் - கழனி காவ லர் குடிக் தொடைக்குக் - தொன்று முதிர்வெதிர் ஞன்று தன்ன - வென்ன மனைகனி விருத்தயரும் - கைது வின்மையி னெய்தா மா ரே.” இங்கற்றியை தலைவனொடு புலவாகை நினக்கு இயல்போவே ன்ற தோழிக்கு விருத்தாற் கைதுவாகையின் அவனை எதிர்ப்படப் பெற்றிலேனல்லது புலவேனோ என்றவாறு. “அன்னு பிவனோ ரின் மா னுக்கன்-தன்னார் மன்றத் தென்ன கொல்லோ - விரக்து னிரம் பா மேனிபொடு - விருத்தி னாரும் பெருஞ்செம்ம லேனே. இது பாணன் சொல்வண்மைக்குத் தோற்று வாயில் கேர்த்த தலைவி தோ ழிக்கு உரைத்தது. “கான்மதி பாணனீ புரைத்தற் குரியை-துறை கெழு கொண்கன் பிரித்தென - விறைகே முல்வனை கீங்கிய நினை யே”. இது பரத்தையிற் பிரித்தழி இவன் சின்வார்த்தையே கேட் பனென்பது தோன்றப் பாணற்குத் தலைவி கூறியது. “ஆடியல் விழவி னழுங்கன் முது - குடையோர் பன்மையிற் பெருக்கை துவா - வறனிப் புலத்தி பெல்லித் தோய்த்த - புரூப்புரூக் கொ ண்ட புன்பூக் கலிக்கமொடு - வாடா மனை தயல்வர வோடிப் - பெ ருக்கயிறு காது மீரும்பனம் பிணைபற் - பூங்க னுய முயங்க ளுங்கா- னமுதனன் பெயரு மருஞ்சி னோதி - கல்குப் பெண்டின் சிவனைக் குறமக - னுச லுறுதொழிற். பூசற் கூட்டா - நயனின் மாக்கனோ டு குழிஇப் - பபனின் தம்மவிங் வேத்துடை யகவயே.” இது பாங் கனைக்குறித்துக் கூறியது. “செப்புங் குப்பு மாடி-மைபொடு - மாக்க

பட் டிவ்நே கலிங்கமுத் தோளுத் - திதலை மென்முலைத் தீம்பாஸ்
 பிலிற்றப் - புதல்வத் புல்லிப் புனித நாதமெம் - வாலிகை மகளிர்
 சேரித் தோன்றுத் - தேரோர்க் கொத்தனெ மல்லே மதனும்-பொன்
 புரை கரம்பி னிவ்ஞாற் சீறிபா - மெழாஅல் வல்லி பாயினுத் தொ
 ழாஅல் - புறையோ சன்ன புறையின கட்பி - னிவியோர் கூம்புநக
 மருள்வோ ராங்கும் - கொண்டுசெல் பாணநின் தண்டிதை பூரண
 ப் - பாடுமணப் பாடல் கூடாது கீழிநிலப் - புரவியும் பண்ணின
 முனிசுவ-விரலெ மொழியல்லாம் வேட்டதில் வழியே". இது பாண
 னுக்கு வாயின்மறுத்தது. "புல்லென் மதிநக புலத்தது மியனே -
 கல்லா யானைக் கயித்தேர்ச் செழியன் - மடைமான் பெருஞ்ஞா
 மடைநீ விட்டெனக் - காலணத் தெநிரிய கணைக்கோட்டு வானை -
 யன்னலக் கழனி புள்வா போடிப் - பகடுசே நுதைத்த புள்ளிவென்
 புறத்துச் - செஞ்சா லுழவர் கோற்புடை மதரிப் - பைங்காற் செறு
 வி னிவ்முதற் புரளும் - வானன் சிறகுடி யன்னவென் - கோனே
 சொல்லி ஒதுகித்த தம்மே". இது ஆற்றுகை வாயிலாகச் செ
 ன்றுழித் தலைவி கூறியது. "வெள்ளாங் குருகின் பின்ன சேத்தெ
 னக் - காணிப சென்ற மடகடை காணா - காலை யிறுத்து மாலை சேக்
 ழுத் - தன்சுடற் சேர்ப்புஒடு வாரான் - னுன்வத் தனனென் காத
 லோனே." வாயில் வேண்டி ஒழுக்குகின்றான் புதல்வன் வாயிலாக
 வருமெனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைவி அவன் வினையாடித் தனித்து வத்
 துழிக் கூறியது. "கூர்முன் முள்ளி" என்னும் அகப்பாட்டு ஆற்ற
 மை வாயிலாகச் சென்றுழித் தடைவின்றிக் கூறியவாறு. "மாறப்
 புண்போன் மாற்றச் சீற்றம் - கனற்றப்" பின்னும் புலவிகூர்த்து
 தலைவன் கேட்ப முன்னிவிப் புறமொழியாக பான் கோமென்னவும்
 பொல்லாரோன வலிதிற் கூறியவாறு காண்க. "பூங்கட் புதல்வனைப்
 பொப்பல் பாராட்டி" எனப் புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு செ
 ன்றவாறுகாண்க. "காடிகின் நூதாடித் துறைச்செல்லா ளூரவ -
 ராடைகொண் டொலிக்குகின் புலத்திகாட் டென்றானோ * * *
 வாக்கினே." இது ஐடைசமுடிவான வாயிலென்றது. பிறவும் வே
 துபட வருவனவெல்லாம் இதனாகொண்க.

கிழவோள் செப்பல் கிழவது என்ப - இப்பத்தொன்பதங்
 கிழவோளுக்கு உரிமையுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ - ந.
 முன்னர்க்கிற்ற ஏழ்ஔருபுகளைத் தொகுத்த இன்னதன்கன்னும்
 இன்னதன்கன்னும் தலைவி செப்புதலை வாயிலின் வகையோடு
 கூட்டிக் கிழவோள் செப்பல் வாயிலின் வரும் வகையோடு தொ
 ளுத்தி என மாறுக. (சு)

௧௪௮. புணர்ந்துடன் போகிய மிழவோன் மனையிருந்
திடைச்சாத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி
யன்புறு தக்க விளத்த றானே
மிழவோன் செய்வினைக் கச்ச மாகும்.

இது தலைவிகூற்றின்கட்படுவதோர் இலக்கணம் கூறுகின்றது.
(இ-ள்) புணர்ந்துடன் போகிய மிழவோன் மனை இருந்த—களவுக்
காலத்துப் புணர்ந்து உடன்போகிய தலைவி கற்புக்காலத்து இல்லின்
கண் இருந்து: இடைச்சாத் திறைச்சியும் அன்புறுதக்க வினையுஞ்
சுட்டிக் கிளத்தல் தானே—தான் போகிய காலத்துக் காட்டின்கட்
கண்ட கருப்பொருளையும் தலைவன் தன்மேல் அன்புசெய்தற்குத்தக்க
கருப்பொருளின் தொழில்களையும் கருதிக் கூறுதல் தானே: மிழவோ
ன் செய் வினைக்கு அச்சம் ஆகும்—தலைவன் எடுத்துக்கொண்ட கா
ரியத்திற்கு முடித்தலாற்றுகொலென்று அஞ்சும் அச்சமாம். எ-று.
எனவே, அருத்தாபத்தியாற் புணர்ந்து உடன்போகாத தலைவி மனை
க்கணிரும் தலைவன் கூறக்கேட்டு அக்கருப்பொருளினது தன்மேல்
அன்புறுதக்க வினைகளைக் கூறுதல் தலைவன் செய்வினைக்கு அச்ச
மாகாத வருவனெனத் துணிந்து கூறுதலாமென்றாயிற்று. “காண
யாளை தோனயத் துண்ட - பொறிதா னோமை வளிபொரு கெடுஞ்
சின்ன - பலங்க ளுலகை யேறி பொய்ப்பெனப் - புலம்புதரு ஞால
புறவுப்பெடை பயிரு - மத்த கண்ணிய வங்குடிச் சேறாச் - சேர்த்த
னர் கொல்லோ தாமே யார்தமக் - கொல்லே மென்ற தப்பல் -
சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.” புலம்புதரு ஞாலவாய்ப் புறவி
னைப் பெடை அழைக்கும் வருத்தம் கண்டு வினாமுடிபாமல் வருவ
ரோவென அஞ்சியவாறு காண்க. “அரிதாய வறனெய்தி” என்
றுத் கலிப்பாட்டுத் தலைவன் அன்புறுதக்கன கூறக் கேட்ட தலைவி
அவற்றைக் கூறிப் புனைதலம் வாட்டுநர் அல்லனென வரவுகருதிக்
கூறியவாறு காண்க. இதனுள் ஆற்றுவிக்குத் தோழி வருவர்கொல்
லென ஐயுற்றுக் கூறலின்மைபிற் தோழிகூற்றன்மைபும் உணர்க.
“புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூக்கொடி தகைப்பன” என்றும்போல்வ
ன தலைவிகூற்றுப் வருவன உளவாயின் இதன்கண் அடக்குக. (எ)

௧௪௯. தோழியுள் ளுறுத்த வாயில் புருப்பினு
மாவயி னிகழு மென்மஞர் புலவர்.

இது தோழி முதலிய வாயில்கட்கு எய்தாததெய்துவித்தது.
(இ-ள்) தோழி உள்ளுறுத்த வாயில் புருப்பினும்—தலைவனது செ
லவுக் குறிப்பு அறிந்த அவனைச் செலவழுங்குவித்தற்குத் தோழி

புள்ளிட்ட வாய்க்கொத் தயிவி போகவிட்ட அக்காலத்து அவர்
மேனைபோலக் கூறுங் கூற்றுக்களும்: ஆ வயின் நிகழும் என்மனார்
புலவர் தயிவி அஞ்சினும்போல அவ்வச்சத்தின்கண்ணே நிகழ்மெ
ன்று கூறுவர் புலவர். எ-று. “அறனின்றி யயறாற்றும்” என்னும்
பாய்க்கலியுள் இறைச்சியும் வினையுமாகிய பூமுதலியனகூறி அவற்
றற் தயிவிக் கொண்டு. நீ செவ்வழுங்குமெனக் கூறுவான் “யாயிரப்
படிமென் கொள்ளா யாயின” எனப் பிறவாய்க்கொயும் கூட்டி
உரைத்தவாறு காண்க. (அ)

கரு0. பெறற்கரும் பெரும்பொருண் முடிந்தபின் வந்த
தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணு
மற்றமழி வுரைப்பினு மற்ற மில்லாக்
கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினுஞ்
சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினு
மடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந்தோனை
யடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
யிழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு வினையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியுஞ்
சிறந்த புதல்வனை நோது புலம்பினு
மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும்
பேனு வொழுக்க நானிய பொருளினுஞ்
ஞனயத் திறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும்
பெரியோ ரொழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினு மவ்வயி
னுறுதகை யில்லாப் புலவியுண் முழுகிய
கிழவோள்பா னின்று கெடுத்தற் கண்ணு
முணர்ப்புவயின் வாரா ஆடலுற் றோள்வயி
னுணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோள்பா னின்று
தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணு
மருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
வெண்மைக் காலத் திரக்கத் தானும்

பாணர் கூத்தர் விறலிய ஞெந்நிவர்
பேணிச் சொல்லிய குறையினை யெதிரு
நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇக்
காத்த தன்மைபிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்
பிரியும் காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய
மரபுடை யெதிரு முளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந்
தோழிக் குரிய வென்மனார் புலவர்.

இது முறையானே தோழிக்குரிய கூற்றுக் கூறுகின்றது. (இ-ள்) பெறற்கு அரும் பெரும் பொருள் முடிந்தபின் வந்த தெறற்கு அரும் மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்; பெறற்கு அரும் பெரும் பொருள் முடிந்தபின் வந்த—தலைவனுந் தலைவியுந் தோழியும் பெறுதற்கரிதென நினைத்த பெரிய பொருளாகிய வதுவை வேன்விச்சடக்கான் முடிந்தபின்பு தோன்றிய: தெறற்கு அரும் மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்—தனது தெறுதற்கரிய மரபுகாணத்தாம் தலைவன் தன்னைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தும்: தோழி கூற்றாகியும். தலைவியையும் தலைவனையும் வழிபாடாற்றாதலிற் தெறற்குமரபினென்றார். தெறுதல் அழன்றுகோக்குதல். சிறப்பு இவனை நீ ஆற்றுவித்தலின் எம் உயிர் தாக்கினேம் என்றும்போல்வன: அவை எம்பெருமானே அரிதாற்றியதல்லது யான் ஆற்றுவித்தது உண்டோவென்றும் நின் அருளால் இவன் ஆற்றியதல்லது யான் ஆற்றுவித்தது உண்டோவென்றும் கூறுவனவாம். “அபினை பரந்த வந்தன் பழனத் - தேத்தெழின் மலர்ந்த தாம்புடைத் திரடா - னாம்பல் குற்றுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ - னிடைமுலைக் கிடத்து கடுக்க ளானீர் - தொழுதுகாண் பிறையிற் றேன்றி யானும் - கரிய மாகிய காலைப் - பெரிய கோன்றனீர் கோகோ யானே.” இதனால் முலை யிடைக்கிடத்தும் பணிக்கின்ற நீர் அரியமாகிய காலத்து எங்கனம் ஆற்றினீரென யான் கோவாநின்றேன், இம்மனம் அருமைசெய்தலாற் தெறுதற்கு உரியேனாகிய என்னைச் சிறப்பித்துக் கூறல் ஆகாது என்றவாறு காண்க. “பொங்குதிகா பொருத வார்மன ஸடைகரைப் - புன்காய் காவற் புகர்ப்புற வீரக்கனி - கிளைசேத்து மொய்த்த தம்பி பழஞ்சேத்துப் - பலகா லவன் கொண்டகோட் கூர்த்த - கொள்ளா காய்ப் பிமிரும் பூச - லிகாதேர் காரா பெய்தி விடுக்கு - துறைகெழு மாந்தை பன்ன விவணலம் - பன்சரி மிற்றே கன்சுகிற் றெய்ய - ளுழையிற் போகா தனிப்பினுஞ் சிறிய - ளெகிழ்த்த கவி

எனல் கொல்லோ மடிந்தோர் - கட்கழி செருக்கத் தன்ன-காமன்
கொல்லிவன் கண்பசத் ததுவே.” இதனுட் தயிவி கணியாகவுத்
தம்பி தோழியாகவும் அவன் தன்மேற் தவறிழைக்குத் தமராக
வுத் தயிவன் இனாதேர் காரையாகவும் உன்னுறையுமவன் கொள்
புழித் தயிவிபொருட்டு யாய்க்கு அஞ்சியொழுநோகி நீ காத்த
தன்பி யான் ஆற்றுகித்தது உனதோவெனத் தயிவன் சிறப்பிற்கு
எதிர் தோழி கூறியவாறு காண்க. பண்டும் இற்றே என்றது பண்
டைபின் மிகவும் வருத்தினுள்ளென்றான். இவன் கண் நீண்டு பசத்தது,
களவின்கண் நீங்காது அளியாசிற்கவுஞ் சிறிது கெட்ட அழகின்
மிகுதியோ, கன்னுண்டார்க்குக் கள் அறுஉன் காலத்தப் பிறத்த
வேறுபாடுங் காமவேறுபாடோ, அய்விரண்டும் அல்லவே, இது ஓர்
அமரீக்கட் துவிஸ்ப்பெற்றும் வேதவிதிபற்றிக் கூட்டம் சிவநாமம்
யாற் பிறத்த மிக்க வேறுபாடன்றோ ? இதனை இவனே ஆற்றுவத
ன்றி யான் ஆற்றுகிக்குமாறென்னை என்றானென்க.

அற்றம் அழிவு உரைப்பினும்—களவுக்காலத்தப் பட்ட வரு
த்தம் நீக்கினமை கூறினும்: “எக்கர் ஞாழ லிகத்துபடு பெருஞ்
சொன் - விவினிது கமழ்ச் துறைவனை - நீவினிது முயங்குமதி காத
லோயே.” “எரிமருள் வேக்கை பிறுத்த தோகை - பிழையணி மட
த்தைபிற் றேன்று காட - வினிதுசெய் தனைபா னுத்தை வாழியர் -
கன்மனை வதுவை யபரவிவன் - பின்னிருங் கூத்தன் மலரணித் தோ
யே.” எனவரும்.

அற்றம் இல்லாக் கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்—
களவொழுக்கம் புலப்பட ஒழுஞதல் இல்லாத தயிவினைத் தயி
வன் வகாந்தகோடல் குறித்துப் பரவிய தெய்வம் அதனை முடித்த
லின் அப்பரவுக்கடன் கொடுத்தல் வேண்டிமெனத் தயிவற்குக் கூ
றும் இடத்தும்: உம். “கொஞ்சொடு மொழிகழித் தஞ்சவா கோக்
குக் - தாயவட் டெறுவது தீர்க்க வெமக்கெனச் - சிறத்த தெய்வ
த்த சிறையுறை ஞன்ற - மறைத்துநின் நிறைஞ்சினம் பலவே-பெற்
றனம் யாமே மற்றதன் பயனே.” கிழவோற் சுட்டிய தெய்வக்கட
மென்று பாடல் ஒதி, “வாழி யாதன் வாழிய வினிபே - வேத்து
பகைதணி பாண்டிபல கத்துக - வென்வேட் டோளே யாயே யாமே-
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத் - தன்மிறை பூரன் வகை-
வெத்தைபுங் கொடுக்க வெனவேட் டேமே.” என்பது உதாரணங்
காட்டுவாரும் உளர்.

.சீருடைப் பெரும் பொருள் வைத்த வழி மறப்பினும்—
தயிமைபுடைய இல்லறத்தைத் தயிவிமாட்டு வைத்த காலத்தத்

தலைவன் அறஞ்செயற்கும் பொருள்செயற்கும் இசையுங் கூத்துமா
இய இன்பம் அகர்த்தஞர் தலைவியை மறந்து ஒழுங்கினும் : உ-ம்.
“கரும்பி னெந்திரங் களிற்றெறிர் பிளிறு - தேர்வண் கோமான்
தேனா ளன்னவிய - னல்லணி கயந்தாரீ அறத்தலிற் - பல்லோ ரறி
யப் பசுந்தன்று றுதலே.” இதனுட் அறத்தலினெனப் பொதுவாகக்
கூறினான் அறமுதலியவற்றைக் கருதுதலின்.

அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோனை அடங்கக் கா
ட்டுதற் பொருளின்கண்ணும்—புறத்து ஒழுக்கத்தை உடையனாகிய
தலைவன்மாட்டி மனம் வேறுபட்ட தலைவியைப் புறத்து ஒழுக்கமி
ன்றி நின்மேல் அவர் அன்புடையனான அங்வேறுபாடு கீழ்க் கெருங்
கிக் கூறுதலையுடைத்தாகிய பொருளின்கண்ணும் : உ-ம். “செல்
செற் செறுவிற் கதிர்கொண்டு கன்வன் - நன்னக மன்னச் செல்
று மூர்த் - கெவ்வன் னெழிழச் சாஅ - யல்ல லுழப்ப தெவன்கொ
லன்னாய்.” இதன் உள்நுறைபாற் பொருளுணர்சக.

பிழைத்த வந்து இருந்த கிழவனை கெருங்கி இழைத்து ஆங்கு
ஐக்கிக் கொடுத்தற்கண்ணும்—பரத்தையர் மனைக்கட் தங்கி வந்து
அகனகர் புருதாது புறத்திருத்த தலைவனை மிகக் கழறிச், சிலமொழி
களைக் கூறி, இதனுனே தலைவிமனத்தின்கண் ணடல்நீங்குத் தன்மை
உளதாக்கிக் கூட்டிம் இடத்தும் : உ-ம். “கைகண் நம்ம தானே
யிறைமிசை - மாரிச் சாதையி னீர்ப்புறத் தன்ன - கூரற் கொக்கின்
ஞாற்பறைச் சேவல் - வெள்ளி வெண்டோ டன்ன கயல்குறித்துக் -
கன்னா ருவகைக் கலிமகி முழவர் - காஞ்சிபங் குறுத்தறி குத்தித்
திஞ்சுவை - மென்கழைக் கரும்பி னன்பல மிடைத்து - பெருஞ்செல்
கெல்லின் பாசமல் போற்றி - வருத்திக் கொண்ட வல்வாய்க் கொ
டுஞ்சிறை - விதழி கடுகீர் கோக்கிப் பைபயப் - பார்வ லிருக்கும்
பயங்கெ மூர - பாமது பேணின்தோ விலமே கீகின் - பன்னமை
கல்பாழ்ப் பாணனொடு விசிபினி - மன்னார் முழவின் கண்ணதிர்ச்
தியம்ப - மகிழ்துணைச் சுற்றமொடு மட்டு மாந்தி - பெம்மனை வாரா
பாதி முன்னு - னும்மனைச் சேர்த்த ஞான்கை யம்மனைக் - குறுங்
தொடி மடத்தை புலத்தன னெடுத்தே - நிறையணி யானைப் பழை
யன் மாறன் - மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண் - வென்னத் தானே
பொடு வேற்றுப்புலத் திறுத்த - கின்னி வளவ னல்லமர் சாயக் - கடு
ம்பரிப் புரவிபொடு களிதுபல வெளவி - யெதின் மன்ன ருர்கொளக் -
கோதை மர்ப்ப னுவகைவிற் பெரிதே.” “கேட்டிசின் வாழியே ராமகி
ழ்க வாற்றாற - மைய னெஞ்சிற் கெவ்வத் தீர - கினக்கு மருந்தா
கியபா - னீவட்டு மருத்தன்மை கோமென் னெஞ்சே.” எனவரும்.

வினாயகன் மொழியான் வணங்கற்கண்ணும்—தாமும் இயல்பினையுடைய சொற்களாற் தோழி தாழ்த்து நிற்கும் நிலைமைக்கண்ணும்: உ-ம். “உன்மறைப் பொய்கை வசீஅ வினயிரிபுச் - தன்மறை யூ தருவகொ - லொன்டொடியைப் - பாராய் மனைத்துறத் தச் சேரிச் செலவதின் - யூரான்மை யாக்கிக் கொளல்.” எனவரும். “பகலிற் றேன்றும் பங்கதிர்த் தீயி - லும்பலஞ் செறுவிற் றேனா சன்ன - விவணைப் புலம்பப் பிரிய - வவணை முடைபனோ மிழைநின் பெண்டே.” இதுவும் அதன்பாற் படும.

புறம்படு வினயாட்டுப் புல்லிய புகற்செயும் — பாதத்தையரிடத் தே உண்டாம் வினயாட்டினத் தலைவன் பொருத்திய மனமெழ்ச்சிக்கண்ணும்: வினயாட்டாவது யாறுங் குளனங் காவும் ஆழிப் பதியிசுத்து நுகர்தலாம். “பருவாய் வராஅந் பல்வரி யிரும்போத்துக் - கொடுவா யிரும்பின் கோளினா துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை சீழியக் குவடிக் - கூம்புவிழி பன்மலர் சிதைபப் பாய்ச்தெழுச் - தரிசுபடு வன்னை யாய்கொடி மயக்கித் - துண்டிச் வேட்டுவன் வாக்வராது - கயிறு கதச்சேப் போல மதமிக்கு - காட்கய முழக்கும் பூங்கெ ழூர - வருபுணல் வைபை வார்மண லகன்றுறைத் - திருமரு தோக்கிய விரிமலர்க் காலி - னறும்பல கூத்தந் குறுத்தொடி மடந்தையோடு - வதுவை யயர்ந்தனை பென்ப வசரே - கொய்சுவற் புரலிக் கொடித்தேர்ச் செழிய - லுலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச் - சேலன் செம்பியன் சினங்கெ முதியன் - போர்வல் லியாணப் புலம்பூ னெழினி - காரரி நறவி னெருமை யூரன்-தேங்கம முகலத்துப் புலர்ந்த சாத்தி - னிருங்கோ வெண்மா லியறேர்ப் பொருளென்-தெழுவர் சன்வல மடங்க வொருபகன் - முரசுமொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை - வென்றி கொள்வா னார்ப்பினும் பெரிதே.” இதனான் வானார்ப்பினும் பெரிதெனவே காண் நீக்கிப் புலப்படுத்தலை மெழ்த்தவாறு காண்க.

சிறுத்த புதல்வனை கோரது புலம்பினும்—யாரினுஞ் சிறுத்த புதல்வனை வாயினாகக்கொண்டு சென்றுழி அவற்குச் தலைவி வாயின் கோரம் தலைவன் வருத்தினும்: உ-ம். “பொன்னெடுகு ருயின்ற பன்மணித் தாலித் - தன்மாப்பு கனைப்பத்தன் தலைபு மிஃதோ - மணித் தகைச் செவ்வாய் மழலையன் கிணவி - புலர்ந்தகைச் சாத்தம் புலர் தோறு கனைப்பக் - காணு யாகலோ கொடிதே கடிமணச் - சேணி க் தொதங்கு மாணியை யரிவை - நீயிவ னோரா வர்விற்கு காணச் - தந்தையோடு வருவோன் போல - கைத்தனெடு புருத்த மெழ்தன் மாப்பே.” எனஉறும்.

மாண் ஸம் தா என வகுத்தற்கண்ணும்—இவள் இழந்த மாட்
சிமைபுடைய ஸத்ததைத் தந்து இகப்பினும் இகப்பாயெனத் தலை
வளை வேறுபடுத்தற்கண்ணும்; உ-ம், “பாணா பெலுவ யாமே நீயெ
மக் - கிபாபாபு மல்லை சொதம ஸானனை - யனைத்தாற் கொண்க
வெம் மிடைபே நினைப்பிற் - கடும்பகட் டியானை செடுத்தேர்க் குட்
வேன் - வேத்தடு களத்தின் முராதிர்த் தன்ன - வோங்கற் புணரி
பாய்த் தாடு மகன் - தனைத்திடு பல்பூ மரீஇ யார்த்த - வாயுலம் புரு
தரு பேரிசை மாலை - கடல்கெழு மாந்தை யன்னவெம் - பெட்
டனை யல்லியா னுணத்த்து சென்மே.” எனவரும். “துண்தூண்
வயிழிற் பாதவர் போத்தந்த - பன்மீ னுணங்கல் கவருத் துறைவ
னை - கண்ணினுற் காண வியையுக்கொ ஸென்றோழி - வண்ணத்
தா வெண்கல் தொடுத்து.” இதுவும் இதன்பாற் படும.

பேணு ஒழுக்கம் காணிய பொருளினும்—பாததை தலைவியைப்
பேணு ஒழுக்கம் ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி காணிய பொருளின்கண்
னும்; தலைவற்குத் தோழிகூற்று நிகழ்த்தும். உ-ம், “பொய்கை
நீர்நாய்ப் புலையா நிரும்போத்து-வானை காணினா தேரு முர-காணி
னென் பெரும யானே பாணன் - மல்லி மார்பின் வலியுற வகுத்தி-
யெதிர்தலைக் கொண்ட வாரியம் பொருக - னிறைத்திரன் முழவுத்
தோள் கையகத் தொழித்த - திறன்வேறு கிடக்கை கோக்கி நிற
போர்க் - கண்பா னுணி யாங்கு மறையினன் - மெல்ல வந்து கல்ல
கூறி - மையீ தோதி மடவோ யானு - நின்சேரி யேனே யயலி ஸா
ட்டியே - னுங்கை யாகுவெ னினக்கெனத் தன்னைத் - தொடுமணி
மெல்லிரத் தன்னெனத் தைவா - துதலும் கூத்தலு நீயிப் - பகல்
வந்து பெயர்த்த வானுதற் கண்டே.” இதனுள் யான் நினக்குத்
தோழியாவேனெனப் பாததை நீயிப் பேணு ஒழுக்கத்திற்குத்
தலைவி காணியதுகண்டு தான் காணினேனென்று தலைவற்குத் தோ
ழி கூறியவாறு காண்க. இன்னும் தலைவனது பேணு ஒழுக்கத்
திற்குத் தலைவி காணிய பொருளின்கண்ணுமெனவுங் கூறுக. “யாபா
கிபனோ மாது யோனே - மடைமான் செப்பிற் ருமியன் வையெ -
பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினனே - பாசடை நிவந்த கணைக்கா
னெய்த - லினமீ னிருக்கழி யோத மங்குதொறுங் - கயமுற்கு மக
னீர் கண்ணின் மானுத் - தண்ணத் துறைவன் கொடுமை - கம்மு
னுணிக் காப்பா டும்மே.” எனவரும். இவை இரண்டும் பொருள்.

சூன் ஸயத் திறத்தாற்சோர்வு கண்டு அழிவினும்—கூடுதல்வேட்
கைக் கூறுபாட்டாற் தான் சூளுறங்கருதிய சூளுறவினது பொய்ம்

மைபைக்கருதித்தயிவியுருத்தினம்:தோழிக்குக் கூற்றுநிகழும். உ-ம்.
“பகல்கொள வினக்கோ டிராநன் றநியா - வென்வேற் சோழ ராஸா
ரன்னவிய - ணலம்பெறு சுடர்நுதற் தேம்ப-வெவன்பயஞ் செய்பு
நீ தேற்றிய மொழியே.” இதனுள் இவன் நுதல் தேம்பும்படி நீ தே
ற்றிய சொல்லெனவே சோர்வுகண்டு அழித்தாளென்பது உணர்ந்தும்
இப்பொய்ச்சூன் கினக்கு என்னபயனைத் தருமெனத் தோழி தயி
வின் கோக்கித் கூறிப்பவாறு காண்க. “கோடுறியவந்த” என்னும்
மணிமிடைபவழத்தைத் தோழிகூற்றுகக் காட்டுவாரும் உணர்.

பேரியோர் ஒழுக்கம் பெரிது எனக் கிளந்து பெறு தகை இல்
லாப் பிழைப்பினும்; பெரியோர் பெறுதகை இல்லாக் கிளந்து—கன்
மக்கள் பெறுத்தகைமை இல்லறமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லி:
பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து பிழைப்பினும்—கன்மக்
கள் ஒழுக்கும் ஒழுக்கம் பெரிதாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லித் தான்
தயிவின் வழிபாடுதப்பினும்: தோழிக்குக் கூற்றுநிகழும். பெரி
யோகையுள் கிளத்தென்பதனையும் இரண்டிடத்தும் கூட்டுக. உ-ம்-
“வெள்ளி வீழ்த்தொடி மென்கருப் புலக்கை - வள்ளி நுண்ணிடை
வயின்வயி னுடங்க - மீன்மீன் யன்ன வெண்மணற் குவைவித் -
காஞ்சி நீழற் றமர்வனம் பாடி - பூர்க்குறு மகளிர் குறுவழி பிறத்த-
வாச ளருத்திய சிறுசிரன் மருதின் - றுழ்சினை புறங்குத் தன்னிறை
பூர - விழையா வுள்ளம் விழையு மாயினுள் - கேட்டவை தோட்டி
யாக மீட்டாங் - கறனும் பொருளும் வழாஅமை காடித் - தற்றக
வுடைமை கோக்கி மற்றதன் - னுமே முன்னியது முடித்த-
லென்ப பெரியோ ரொழுக்க மாய்த் - ஸரிய பெரியோர்த் தேருங்
காலை - நும்மோ சன்னோர் மாட்டு வன்ன - பொய்யொடு மிடைத்
தவை தோன்றின் - மெய்யான் னேதோவிய் வுலகத் தானே.” இத்
துள் அறனென்றது இல்லறத்தை; தற்றகவுடைமைகோக்கியென்றது
தன்னால் அவ்வறனும் பொருளுந் தகுதிப்பாடுடையவாக் தன்மை
பையகோக்கி என்றவாரும்; முன்னியதென்றது புறத்தொழுக்கத்தை;
பெரியோரொழுக்கமென்பவென்றது பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிய
வென்றவாறு. இது முன்னர் நிகழ்த்த பொய்ச்சூன்பற்றி நும்ம
னோர் மாட்டும் இன்னபொய்ச்சூன் பிறக்குமாயின் இவ்வுலகத்த
மெய்ச்சூன் இனி இவ்வுதும், அதனுற் பெரியோகாத் தமது ஒழுக்
கத்தைத் தேருங்காலை அரியவாயிருத்தனவெனத் தயிவின் கோக்கித்
தோழிகூறலின் அவன் வழிபாடு தப்பினாளாயிற்று. உன்னுறையு
வமம் இதற்கு நெஞ்முதுணர்க.

அய்வயின் உறுதகை இல்லாப் புலவிபுள் மூழ்கிய மிழவோள்
பால் நின்று கெடுத்தற்கண்ணும்—தலைவன் அங்கனம் பிறழ்ந்த இட
த்து அவன் சென்று சேரூச் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமா
பெ புலவியின்கண் அழுத்திய தலைவிபக்கத்தானுப் நின்று அவன்புல
வியைத் தீர்த்தற்கண்ணும் : உ-ம். “மாநோக்கி கீழற நீத்தவ னுனா
து - காணிய நுயி னலிதத் தவன்வயி - னாழிய தென்னோ வினி.”
“உப்பமைத் தற்றூற் புலவி யதுசிறிது - மிக்கற்ற னீன விடல்.”
“காலை பெழுத்து கடுத்தேர் பன்னி - வாலிழை மகளிர்த் தரிஇய
சென்ற - மல்ல னாச னெல்லினன் பெரிதென - மறுவருஞ் சிறுவன்
ரூபே - தெறுவ தம்மவித் தினைப்பிறத் தல்லே.” எனவரும்.

உணர்ப்புலவியின் வாரா ஊடல் உற்றோள்வயின் உணர்த்தல்
வேண்டிய மிழவோன்பால் நின்று தான் வெருண்டு ஆக்கிய தகுதிக்
கண்ணும் ; உணர்ப்புலவியின் வாரா ஊடல் உற்றோள்வயின் — தலை
வன் தெளிவிக்கப்படுத்தன்மைக்கணியல்லாத ஊடல் மிகுத்தோளிடத்
து : உணர்ப்புப் புணர்ப்புப்போல் சின்றது ; உணர்த்தல் வேண்டிய
மிழவோன்பால் நின்று—ஊடல் தீர்த்தலை விரும்பிய தலைவன்வயத்
தாளாய்நின்று : தான் வெருண்டு ஆக்கிய தகுதிக்கண்ணும்—தான்
தலைவியைக் கழறி அவன் சீற்றம் போர்த்தன்மை உண்டாக்கிய தகு
திக்கண்ணும்; உ-ம். “துறையின் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை -
யரிமல சாம்பன் மேய்த்த கெறிமருப் - பீர்த்த னெருமைச் சுவல்
படு மூதுபோத்தத் - துங்குசேற் றன்னற் துஞ்சிப் பொழுதுபடப்-
பைந்நின வராஅல் குறையப் பெயர்த்தத் - பருஉக்கொடிப் பகன்
றை குடி மூதுர்ப் - போர்ச்செறி மன்னிற் புருதரு மூன் - நேர்
தர வந்த தெரியிழை ஞெகிழ்த்தோ - னூர்கொன் கல்லா மகளிர்த்
தரத்தரப்-பரத்தைமை தாங்கலோ விலனென வறிதுநீ-புலத்த னோ
ம்புமதி மனைகெழு மடக்கையது - புலந்துறை துதல வல்லியோரோ-
செப்போ னீக்கச் சின்பதம் கொழித்தத் - தாமட் டிண்டு தமிழ
ராகித் - தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப - வைஞக
ராகுத லறித்த - மறிபா சம்மவஃ துடலு மோரோ.” இது தோழி
தலைவியை வெருண்டு ஆக்கியவாறு காண்க.

அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய என்மைக் காலத்து
இரக்கத்தானும்; என்மைக் காலத்து—தாம் எளிபராகிய கற்புக்
காலத்திலே : அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய இரக்கத்தா
னும்—கனவுக்காலத்துத் தமதுபெருமையை உணர்த்திய வருத்த
த்தின்கண்ணும் : உ-ம். “வேம்பின் பைக்காபென் றோழி தரினே-

தெய்வம் கட்டி யெழுந்தளி ரினியே - பாசி பறம்பிற் டனிச்செய்த
தெய்வம் - அதனுட் திங்கட் டன்னிய தரிதும் - செய்ய அவர்க்கு
மெய்தி - நாய வற்ற ஸ்சப்பிள் பாலை." எனவரும்.

பாணர் கூத்தர் விதலியர் என்று இவர்—பாணருங் கூத்தரும்
விதலியருமென்று சொல்லுகின்ற இம் மூவரும் : பேணிச் சொல்
லிய குறையினே எதிரும் - விரும்பிக்கூறிய குறையுறும் வினைக்கு எதி
ராகவும் : கூற்றுமிகளும். எதிருமென்றது அவர் வாயிவ்வெண்டிய
வழித் தோழி அவர்க்குமறுத்தலும் மறுத்தாள்போல நேரதலும் கூறி
யதாம். உ-ம். “புலிமக னாதலிற் பொய்க்நின் வாழி - நில்லல்
பாண செல்லினிப் பரியல் - பகலெஞ் சேரி காணி - ஸகல்வய லா
னாகும் பெறுமே.” இது பாணர்க்கு வாயின்மறுத்தது. “வின்கி
ளன்ன கடர்க்கி தாமரை - களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை தய
ங்க - அன்னுறை மகளி ரிரியக் குண்டுகீர் - வாளை பிறழு ஞாற்கு
காளை - மகட்டுகாடை யெதிர்த்த மடங்கெழு பெண்டே - தொலித்த
காலி னுலித்த குறுமொழி - புடம்பட் டோராய்த் தாயரோ டொ
ழிபுடன் - சொல்லி கொல்லோ நீயே வல்லை - கன்றுபெறு வல்
சிப் டாணன் கைததை - வள்ளுவிர்த் தன்னுமை போல - அன்
யாது மில்லதோர் டோர்வையஞ் சொல்லே.” இது விதலிக்கு வா
யின்மறுத்தது. மறுப்பாள்போல் நேர்வது வந்தழிக் காண்க.

நீத்த மிழவன் நிகழுமாறு படினிக் காத்த தன்மையிற் கண்ணி
ன்று பெயர்ப்பினும் ; நீத்த மிழவன்—பாத்தையிற் பிரித்த தலை
வையக் கைவிட்ட தலிகன் : நிகழுமாறு படினிக் — தானொழுகும்
இல்லறத்தே படுத்தல்வேண்டி : காத்த தன்மையிற்—புறத்தொழுக்
கிற் பயனின்மைகூறிக் காத்த தன்மையினுலே : கண் இன்று பெய
ர்ப்பினும்—அக்கண்ணோட்டமின்றி நீக்கினும் : உ-ம். “மனையுறை
கோழிக் குறுங்காற் பேடை - வேலி வெருகின் மாலை புற்றெனப் -
புழுமிட னறிபாது தொகுபுடன் ஞழீஇப் - பைதற் பிள்ளைக் கிளைப்
பயிர்ச் தாடி - கிணு திசைக்கு மம்பலொடு - வாரல் வாழிய நாய
வென் தெருவே.” இதனுள் அம்பலொடு வாரலெனவே பன்னுள்
நீத்தமையுங் கண்ணின்று பெயர்த்தமையுங் கூறிற்று. கோழிபோ
லத் தாயர் மகளினைத் தழிவிக்கொண்டாளென்றலிற் புறம்போயும்
பயமின்றெனக் காத்ததன்மை கூறிற்று.

பிரிபுங் காலை எதிர்கின்று சாந்திய மரபுடை எதிரும் உண்ப
புப் பிறவும் ; பிரிபுங் காலை எதிர்கின்று சாந்திய—தலைவன் கற்பிடத்
துப் பிரிபுங்காற் தெய்வத்தன்மையின் நி முன்னின்று வெளிப்படக்

கூறிய: மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும் — முறைபுடைத் தாடிய எதிர்க்காலமும் இறத்தகாலமும் உட்படப் பிறவற்றுக்கண் னும்: எதிருமென்ற உம்மை எச்சவும்மை. பிற ஐவன தலைவன் வகையுமலித்து கூறுவனவும், வந்தபின்னர் முன்புநிகழ்ந்தன கூறுவ னவும், வற்புறுப்பான் பருவமன்றெனப் படைத்துமொழிவனவுச், தாதுகண்டு கூறுவனவுச், தாதுவிடுவனவுஞ், சேணிடைப் பிரித் தோன் இடைநிலத்துத் தங்காது இரவின்வந்துழிக் கூறுவனவும், நிமித்தங்காட்டிக் கூறுவனவும், உடன்சேறலைமறுத்துக்கூறுவனவும் பிறவுமாம். “பாடினஞ்செவி” என்னும் பாலைக்கலியுள் “பொய்கல் கல் புரிந்தனை புறத்தால் கைவிட் - டென்னு னோகெடுத் தகாய்நீ செல்வ - தக்காண்கொண் டிறக்குயிவ னரும்பெற லுயிரே.” இது னுட் புரித்தனையென இறப்பும் இறக்குமென எதிரும் மரபிற் தப் பாமல் வந்தவாறு காண்க. “வேணிற் திங்கன் வெஞ்சர மிறந்து - செலவயர்ச் தனைபா னியே நன்று - கங்கயத் துறைவி கடுஞ்சூழ் சிறு வன் - முறுவல் காண்டலி னினிதோ - விறுவகா காட விகாந்து செய் பொருளே.” இது எதிரது நோக்கிற்று. “புறவணி காடன் காதன் மடமக - னொண்ணுதல் பசப்ப நீசெலின் நெண்ணிற் - போதவிற் தாமரை யன்னநின் - காதலம் புதல்வன் பூமணி முலை க்கே.” இதுவும் அது.

இனிப் பிற வருமாறு; “பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வெரிஇ- கெடுங்காற் கணத்துள் புலம்புகொ டென்விளி - கதஞ்செல் கொடி யர் கதுமென விசைக்குத் - கமீம்பொடு கொள்ளு மத்தத் தாங்கட்- கடுங்குரற் பைம்பக் கத்தாய் வடுகர் - கெமீம்பெருங் குன்ற நீத்தி கம்பவின் - வத்தனர் வாழி தோழி கைதை - செம்பொற் கழறொடி நோக்கி மாமடற் - கவவுக்கொ ளின்ஞால் கேட்டொறு - மவவுக் கொண் மனத்தே மாசிய கமக்கே.” இது தலைவிக்கு வரவுமலித் தது. சுற்றினை. “நிலத் தன்ன நீர்பொதி கருவின் - மாலிசும் ப திர முழங்கி பாவி - நிலத்தன் னென்று கானம் குழைப்ப - வினக் தே குழவ ரின்ஞா லிபம்ப - மறிபுடை மடப்பினை தழீஇப் புறவிற் - திரிமருப் பிரலை பைம்பவி ருகள - வார்பெய லுதவிப காட்செய் காலை - னுனெறி னுணங்கிப கானவில் புரவி - கல்லெனக் கறங்கு மணி யியம்ப வல்லோன் - கவர்ச்செல வணக்கி யதர்ப்பரி கெடுத் தே - நீர்ப்பற் றியங்குவழி யறுப்பத் தீந்தொடைப் - பையு ளல் யாழ் சேய்வழி மறப்ப - வின்னலை வாரா ராவிற் தன்னலை - பெள் கொல் பாண வுணர்த்திசிற் சிந்தெனக் - கடவுட் சுற்பின் மடவோள்

கூறல் - செய்வின் வழிந்த மைய னெஞ்சிற் - றுனிகொள் பருவா
நீர வந்தோ-யினிது செய்தனையால் வாழ்கவின் கண்ணி - வேலி சுந்
திய வால்யீ ழுல்யைப் - பொருத்திதற் கமழும் விரித்தொலி கதாப்பி-
லின்னகை யினியோள் கலவ - மன்னுக பெருமனின் மலர்ந்த மார்
பே." இது முன்பு தலைவிக்கு நிகழ்ந்த ஆற்றாமையும் அதுகண்டு
தான் கலங்கியவாறுத் தலைவற்குக் கூறியது. "மடவ மன்ற தடவு
நிலைக் கொன்றை - கல்பிறல் கத்தஞ் சென்றோர் கூறிய - பருவம்
வாரா வளவை செரிதரக் - கொம்புசேர் கொடியின ழுந்தத் - வம்ப
மாரியைக் கானெ மதித்தே." இது பருவம் அன்றெனப் படைத்து
மொழிந்தது. "எனக், தெருமால் வாழி தோழிநல் காதலர் - பொ
ருமுரன் யானையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர் - செருமேம் பட்ட
வெய்தியர் - வருகென வத்தன்றவர் வாய்மொழித் தாதே." இது
தூதுவத்தமை தலைவிக்குக் கூறியது. "கைவல் சிறியாழ்ப் பாண
நாமரோ - செய்த பருவம் வத்தனின் றதுவே - பெய்மி ழுனரா
ராவின் தம்வயிற் - பொய்ப்படு கிளவி காணறு - மெய்ய ராகுத
னோகோ யானே." இது குறித்த பருவத்துத் தலைவன் வாராத
வழித் தாதாய்வத் பாணற்குத் தோழி கூறியது. தூதுவிட்டது வத்
தழிக் காண்க. "பதுக்கை தாய வொதுக்கருல் கவலைச் - சிறகன்
யான புறபகை நினையா - தியாங்கு வத்தனியோ பூந்தார் மார்ப -
வருன்புரி செஞ்ச முபாத்தர - விரும்பொர நின்ற விரவி னானே."
சேனிகைப்பிரித்த இரவின்வத்தழிக் கூறியது. "ஆமா சிலக்கு
மனிவரை யாரிகை - பேமான் சிலையார்க் கிளமா விரித்தோடு -
தார்மாண்பில் வெஞ்சரஞ் சென்றார் வரக்கூறும் - வாய்மாண்ட
பல்லி படும்." கீழ்த்தன் காட்டிக் கூறியது. இன்னும் அதனானே
ஊர் பொருள்வேண்டுமென்றார் அதற்கு யான் அஞ்சினெனெனக்
களவின் நிகழ்த்ததனைக் கற்பிற் தலைவிக்குக் கூறதலுன் கொள்க.
"கன்னலி னோளான் கடியான் விலக்குதற் - கென்ன பொருளினினைத்
தா ரோத்தியாய் - பின்ன - சமரோற்றுக் கொள்ளுமென் றஞ்சினே
னஞ்சார் - சமரோற்றுக் கொள்ளாத ஞான்று." எனவரும்.

இன்னுத் தோழிகூற்றாய்ப் பிறவாற்றான் வருவன வெல்லாம்
இதனான் அமைக்க. "அன்ன வாயிவென் டன்ன கம்பூர்ப் - பலர்
மடி பொருதி னளமிகச் சாஅப் - கன்னென வத்த விபறேர்ச் - செல்
வக் கொண்கன் செல்வ னானே." இது புதல்வற்பெற்றழித் தலை
வன் மனங்கடச்சென்ற செவிநிக்கு அறத்தொடு நின்று வதுவைகட்
டிய தோழி அடன் னார் காட்டிக் கூறியது.

விகைபட வந்த னெவி என்மை. தேரூழிக்கு உரிய என்மனார் புலவர்—தோழிகூற்றாய்த் தலைவிகூற்றினுள் அடங்குவதன்றித்தோழிகே கூறத்தகும் வேறுபாடு உண்டாகவந்த னெவிகளென்மைத் தோழிக்கு உரியவென்று கூறுவர் புலவர். எ -று. இச்சூத்திரத்துக் கண்ணுருபும் அவ்வுருபு தொக்குகின்ற விரிந்தனவுஞ் செயினென்னும் வினைபெச்சமும் உரியவென்னும் குறிப்புவினை கொண்டன. அவற்றை இன்னவிடத்தும் இன்னவிடத்தும் இன்னதுசெய்யினும் உரியவென்று ஏற்பித்தமுடிக்க. (க)

கருக. புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணு
மில்லோர் செய்யினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி யுவப்பினு
மறையின் வந்த மனையோள் செய்யினை
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணுங்
காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையிற்
ரூய்போற் றழிஇக் கழறியம் மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணு
மின்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇயிழை யணிந்து
பின்னர் வந்த வாயிற் கண்ணு
மனையோ ளொத்தலிற் றன்னோ ளன்னோர்
மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணு
மெண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவுங்
கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன.

இது காமக்கிழத்தியர் கூற்றென்மைத் தொகுத்தக் கூறுகின்றது. காமக்கிழத்தியராவார் கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமைபூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தைவர். அவர் பலராதலிற் பன்மைபாற் கூறினார். அவர் தலைவன் இளமைப்பருவத்திற் கூடிமுதிர்ந்தோரும், அவன் தலைகின்ற ஒழுக்கப்பெய் இளமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப்பருவத்தோரும், காமஞ்சாஸா இளமை போருமெனப் படைபகுதியாம். இவரைக் கண்ணிய காமக்கிழத்திய எனவே கண்ணுத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று. அவர் கூத்தும் பாட்டும் உடையராகிவருஞ் சேரிப்பரத்தைவருங் குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் அடியரும் வினைவகைபாங்கினரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரைப், பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியைப்பொழிந்த மூவ

ரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்தல்லாதோரும், வகைத்துகொள்ளும் பரத்தையருமென்று பொருளுரைப்பாரும் உளர். அவர் அநியார்; என்னை? நிறப்புடைத்தனவியரோடு பரத்தையராயும் கூட்டிக் காமம்மெடுத்தியுபென்று ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்யின் மயங்கக்கூற லென்றும் நூற்றத்தங்குமாதலின். அன்றியுஞ் சான்றோர் பலரும் கா மம்மெடுத்தியனைப் பரத்தையராகத் தோற்றுவாய்செய்து கூறுமா றும் உணர்த்துகொள்க.

புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்—தனது முயல் கத்தைத் தனவியிடத்துத் தம்மிடத்தும் இடைவிட்டு மயக்குதலாற் தனவியிடத்தோன்றிய புலவியிடத்தும்: காமக்கிழத்தியர் புலத்துகூ றுப. உ-ம். “மண்கண் முழுவொடு மகிழ்மிகத் துங்கத் - தன் னோறே புரனெஞ் சேரி வந்தென - வின்கயிற் கன்னி னிருதை களிற் றொடு - கங்கல ன்பு காண்மடு நிருக்கை - பவைபுரு பொருநர் ப றையி னொது - கழறுப வென்பவவன் பெண்டி ரத்திற் - கச்சினன் கழலினன் நேத்தார் மார்பினன் - வகையமை பொலித்த உண்ப்ப னை தெரியற் - சரியமை பொருகண் கானி ரோவென-வாதி மத்தி பேதற் தினையச் - சிறைபாய்ச் தனாடுச் செங்குணக் கொழுரு - மத்தன் காவிரி போலக் - கொண்டுநக வலித்தல் சூழ்த்தினன் பா னே.” இதனால் எஞ்சேரிவந்தெனக் கூறுபவென்ப அவன்பெண்டி னை முன்னொன்று புல்லுதன்மயக்குதலாற் தனவியுலக்தவாறும் அதுகண்டு காமக்கிழத்தி கொண்டுநகவலிப்பனென்ப பெருமிதம் உரைத்தவாறும் காண்க. இது பெருமிதக்கூறலின் இளமைப்பரு வத்தான் கூற்றாயிற்று. “ஒண்டொடி யாயத் தள்ளு நீகயத்து-கொ ண்டன் பென்பவோர் குறுமகன்” எனக் காமஞ்சாலா இளமைபோ னிக்கூறிற்று. இரட்டுறமொழிதலென்பதனாற் பரத்தையரிடத்துப் புலப்பட ஒலுகாது அவர்புல்லுதன் மறைத்தொழுதலாற் காமக்கிழ தியர்க்குப் பிறங்கும் புலவிக் கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்று நீகழுமெ னவும் பொருள் கூறுக. உதாரணம் “கண்டேனின் மாயக் கள வாதல் பொய்ச்சொ” என்னும் மருதக்கலிபுட்காண்க.

இன்னோர் செய்கின் இகழ்ச்சிக்கண்ணும்—இவ்விடத்திருத்த தனவனுத் தனவியும் ஊழியும் உணர்த்தியுஞ் செய்த தொழிலுக்கே ட்டு இகழும் இகழ்ச்சிக்கண்ணும்: உ-ம். “சுழனி மரத்த வினைத் தகு திம்பழம் - பழன வானை கதாஉ லா - னெம்மிந் பெருமொழி கூறித் தம்மிந் - கையுந் காலுந் துங்கத் துங்கு - மாடிப் பாவை போல - மேவன செய்புத்தன் புதல்வன் குய்க்கே.” “என்மரங் கு

நிதிப கணினுதிர் சாடிப்-பன்னு னரித்த கோதுடை வைப்பின் - மய
ங்குமழைத் தவணியின் மறுகுடன் பனிக்கும் - பழம்ப னெல்லின்
மேனார் வாயி - னறுவினா தெளித்த காரினர் மாலை - பொறிவரி
யினவன் தேல் கழிபு - முயர்பலி பெறுஉ முருசெழு கதவம் - புனை
யிருங்குதப்பி னீகழித் தோள்வயி - னையே னுவி னணங்குக வெ
ன்னென - மணியோட் டேற்று மழை நுயின் - யார்கொல் வாயி
தோழி செருவாத் - தாழ்வுண் கனிந்திற் தலைப்புனைத் தநிதி - வது
வை யீரணிப் பொலித்த கம்மொடு - புதுவது வத்த காவிரி - கொ
மித்தோய் மலர்க்கறையாடி போரோ." எனவரும். இவைபுறம் னுனை
போர் கூற்று. பிறவும் அன்ன.

பல் வேறு புதல்வர்க் கண்டு கனிவப்பிதும்—வெவ்வேறுபு
புதல்வரைத் தாங் கண்டு மிகமழிச்செய்யலும்: வேறுபல் புதல்
வனொன்றார் முறைபாற்கொண்ட மனைவிபர் பலரும் உளராதலின்.
“ஞாலம் வறத்தீர” என்னும் மருதக்கலியுள் “அடக்கியில் போழ்
தின்சுட் டத்தைகா முற்ற - தொடக்கத்துத் தாயுமைப் புக்காற் கவ
ன - மருப்புப்பூண் கையுறை பாச வலிந்த - பெருமான் கைமுகங்
காட்டென்பான் கண்ணீர் - சொரிமுத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன
ள்” இது முதிர்ந்தான் உண்ணபத்து கூறியது. “மற்றும், வழிமு
றைத் தாயுமைப் புக்கார்க் கவன - மயங்குமோய் தாங்கி மகனெதிர்
வத்த - முயங்கினன் முத்தின் னோக்கி நினைத்தே - நினக்கு யாரோ
மாருது மென்று - வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தனள்.” இது
நான் நோய்தாங்கினனென இளைமைப்பருவத்து மழிச்சியும் முதிர்
த்த பருவத்து மறையிபுத் தோன்றக் கூறுமைவினனும் வழிமுறைத்தா
பென்றமைபானும் இது இடைநிலைப்பருவத்தான் கூறியது. “அவட்
கினிதாச விழித்தனள் போகித் - தலைக்கொண்டு கம்மொடு காயுமற்
ற்தோர் - புலத்தகைப் புத்தேனில் புக்கான்.” என்றவழிப் புத்தே
னென்றதுவுத் தலைவின்னொருமுகும் இனியோனைக் கூறியது. “தத்தை
யிறைத்தோடி மற்றிவன் தங்கைகட்-டத்தாய ஁ல்லா விது” என்
றற்போல அவன் கொடுப்பக்கொள்வனவுங் கொள்க.

மறையின் வத்த மனையோள் செயலினைப் போதையின்று பெ
ருகிய பருவாற்கண்ணும்; மறையின் வத்த—தலைவற்கு வேறார்
தலைவிபோலுளவொழுக்கம் சிவந்தலின் அவன் செய்திகளின் வேறு
பாட்டாற் தீமக்குப் புணப்பட வத்த; மனையோள் செயலினை —
மனையோளாதற்குரியான் தமர்பணித்தலின் கீராடலும் துறாடலும்
முதலிய செய்தொழிச்களைச் செய்யுமிடத்து: போதையின்று பெ

குடிய பருவர்கண்ணும் — இவன் தோற்றப்பொலிவாத் தலைவன் கழிவின்வகையெனக் கருதிப் பொறுத்தலின்றி மிக்க வருத்தத் தின் கண்ணும்: உ-ம். “வாயின் வாளிற் பிறழ் காணும்-பொய்கை நீர் காய் வைகுதவி ஸேற்குத் - கைவண் இன்னி வெண்ணி சூழ்த்த - வயல்வெள் ளாம்ப லுருவ னெறித்தழை - பைதக லங்கு லணிபுறத் ததைதி - விழவிற் செலியர் வேண்டி மன்றோ - பாண ஞான் காணா னாயின்-வகையா மையோ வரிதே வகையின்-வகைபோல் யானை வாய் மொழி மூடியன் - வகைவேப் புறையு கன்றோ - ளாணிய தோழி தொ லையு பாலவே.” இரணன் விழவிற்செய்கின்ற தலைவியைக்கண்டு காமக்மொத்தி இவர் தோற்றப்பொலிவோடு புறம்போதாக் காளின் வகையெனையும் அதனான் இல்லுறைமகளிர் பஸருத் தோள்கெடி ம்பவெனவும் பொருது கூறியவாறு காண்க.

காதற் சோர்விற் கடப்பாட்டு ஆண்மையிற் தாய்போற்றழிஇக் கழறி அம்மனைவியைக் காய்வு இன்று அவன்வயிற் பொருத்தற்கண் ணும்; காதற் சோர்வில் — தானும் காய்தற்குரிய காமக்மொத்தி தலைவன் தன்மேற் காதலை மறத்தலானும்; கடப்பாட்டான்மையிற் சோர்வில்—அவற்கு இல்லொடு பழகிய தொல்வாத் கிழமையாகிய ஒப்புரவின்மையானும்; தாய்போற் தழிஇக்கழறி—தலைவியைச்செவி லிபோல உடன்படுத்திக்கொண்டு தலைவனைக்கழறி: அம்மனைவியைக் காய்வின்னு அவன்வயிற் பொருத்தற்கண்ணும்—அத்தலைவியைக் காய்தலின்றிக்கித் தலைவனிடத்தே கூட்டுமிடத்தும்: இது துணிநிக ம்த்தழித் தலைவனது தலைவனரிளமைக்கு ஒருதுணையாகி முதிர்ந்த காமக்மொத்தி இவ்வனம் கூட்டுமென்றார். உ-ம். “வயல்வெள் ளாம்ப பற் குடுதெரி புதப்பூக் - கன்றடைப் புனிற்ற தின்ற மிச்சி - ஸோ ய்வுடை கடைப்பக டாரு மூன் - றெடர்புரீ வெஃகினை யாவி னென்சொற் - கொள்ளன் மாதோ முன்னெயிற் றேயே - கீயே பெ ருதலத் தகையே யவனே - கெடுகீர்ப் பொய்கை கடுகா னெய்தித் - தன்மழ் புதமல ருதம் - வண்டென மொழிப மகனென் னாரே.” இரணன் நீ இளமைச்செவ்வியெல்லாம் நுகர்ந்து புதல்வர்ப்பயந்த பின்னர் உழுதவிடு பகடு எச்சினை அயின்றாற்போலப் பிறர் அவனை நுகர்ந்தமை நினக்கு இழக்கன்றெனவும் அவனோடு கூட்டம் கெடுங் காலம் நிகழ்த்தவேண்டும் நீ அவன் அவனோடு கட்டில்வகா எய்தி யிருக்கின்றனென்று ஊரார்சூதுகின்ற சொல்லி என்னைப்போல வேறுபட்டுக் கொள்ளாதே கொள்வது நின் இளமைக்கும் எழிற் கும் ஏனாதெனவும் அவனை வண்டென்பதன்றி மகனென்னாராதலின் அவன் கடப்பாட்டான்மை அதுவென்றுக் கூறினான். இனி “என்

சொற்கொள்ளன்மாதோ" என்பதற்கு என்வார்த்தையைக் கேட்டல்
நினக்கு விருப்பமோ விருப்பமாகில் யான்கூறுகின்றதனைக் கொள்க.
“என்கு பெருத்தெய்வத் தியான்புல கழிந்தெனப் - பார்த்துறைப்
புணரி யழித்தலிற் புடைக்கொண்டி - மூத்துவினை போதிய மூரிவா
யம்பிசல் - ஸெருது கடைவளம் வாய்த்தென வழவர் - புல்லுடைக்
காலிற் றெழில்விட் டாங்கு - கறுவிகா கன்புகைக் கொடாஅச்
சிறுவினை - ஞாழலொழி கெழிஇய புன்னையங் கொழுமிழன் - மூழவு
மூதற் பிணிக்குக் துறைவ னன்றும் - விழுமிதிற் கொண்ட கேண்மை
கொவ்விதிற் - நவறுகள் கறிபா யாபி னென்போன் - ஞெழிந்தோட்
கலுழந்த கண்ணர் - மலர்நீய்ச் தனையர் நின்னயக் தோடோ.” இத்
துள் மூத்துவினை போதிய அம்பிபோலப் பருவஞ்சென்ற பிணிக்ப்
பட்ட எம்மைப்போலாது இவள் இப்பருவத்தே இனையனாகற்பாஸ
னோ மலர்ந்தசெவ்வியான் முறைவியாய்க் கழிபாது இடையே எரிந்
து கரிவுற்ற பூவினைப்போலவெனத் தலைவனுக்குக் காமக்கிழத்தி
கூறிபவாறு காண்க.

இன் கைகப் புதல்வனைத் தழீஇ இழை அணிந்து பின்னர் வந்த
வாயிற்கண்ணும் ; இன் கைகப் புதல்வனைத் தழீஇ இழை அணிந்து
—கண்டோர்க்கெல்லாம் இன்பத்தைப் பயக்கும் புதல்வனை எடுத்த
துப் பொலங்கலத்தாற் புனைந்துகொண்டு: பின்னர் வந்த வாயிற்
கண்ணும்—பலவாயில்களையும் மறுத்தபின்னர் வாயிலாகக் கொண்டு
புருத்த வாயிலின்கண்ணும்: உ-ம். “என்குறித் தனன்கொல் பாண
நின் கேளே - வன்புறை வாயி லாகத் தந்த - பகைவரு ககூஉம் புத
ல்வனை - கருவது கண்டு ககூஉ மோடோ.” இதுதான் வன்புறை வாயி
லாகிய புதல்வனைக் கண்டு கருவாணாத் தனக்கு கருவாணாப்போல
ககாநின்றனெனக் காமக்கிழத்தி கூறிய வாயில்கேர்ந்தவாறு காண்க.
பகைவரும் ககூஉமெனவே தான் புலக்கத்தகுத் தலைவியருடைய
புதல்வனென்றுளாயிற்று.

மனையோள் ஒத்தலிற் தன்னோர் அன்னோர் மிகைபடக் குறித்த
கொள்கைக்கண்ணும்; மனையோள் ஒத்தலின்—தானும் உரிமைபூண்ட
மைபற்றி மனையோனொழி தானும் ஒத்தானாகக் கருதுதலின்:
தன்னோர் அன்னோர் மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக்கண்ணும்—
தன்னை ஒக்கும் ஏனைமகளிரிற் தன்னை விசேடமுண்டாகக் குறித்துக்
கொண்ட கோட்பாட்டின்கண்ணும்: உ-ம். “புழற்காற் சேம்பின்
கொழுமட கைலினைப் - பாசிப் பரப்பிற் பறமொழி வதிந்த - வுண்
னுப் பிணவி னுயக்கஞ் சொலிப-காளிகா தரீஇய வெழுந்த நீர்சாய்-

வாய்பொழிப்பத் திறைகளும் தமையிற் - நென்கட் டேறன்
மான்திய மகளிர் - துண்செய ஸங்குட னிஃஇப் பண்பின் - மகிழ்
கன் பரத்தை பாடிய வீழினர்க் - காஞ்சி நீழற் றாவை யபருத் -
தம்பெரும் பொய்கைத் திறைகெ ழுநன் - நேர்தர வந்த சேரிநீழ
மகளி - சேசப வென்பவென் னலனே யதவே - பாக னெழுதுயிர்
வாழ்தல் காய்கினக் - கொல்களிற் றியாணை கல்கா மாறே - தாமும்
பிறகு முளர்போற் சென்றனர் - முழுவியிழ் துணங்கை தாங்கும்
விழவிலுள் - யானவன் வாரா மாறே வரினே - சுடரொடு திரிதரு
செருஞ்சி போல - வெங்கொடு திரியே னுயின் வென்வேன் - மாரி
யம்பின் மழைத்தோற் சோழர் - வில்லீண்டு குறம்பின் வல்லத்துக்
குறையின - யாரியர் படைவி னுடைகவென் - னேரிறை முங்கை
ய்க்கிய வையே." இதனுள் யான் அவன் வாராமாறே எனத் தான்
மனையோனப்போல் இல்லுறைதல்கூறி யாண்டுச்செல்லிற் சுட
ரொடுதிரியும் செருஞ்சிபோல என மகளினை யான்செல்லுழிச்
செல்லுஞ் சேடியர்போலத் திரியும்படி பண்ணிக்கொள்வனெனக்
கூறியவாறு காண்க.

என்னிய பண்ணை—தலைவற்குத் தகுமென்று ஆய்ந்த யாறுங்
குளனுங் காவும் ஆழிப் பதியிகத்து றுகர்தல்போல்வனவற்றுக்கட்
தாமும் வினையாடுதற்கண்ணும்: உ-ம். "கூத்த லாம்பன் முழுநெறி
யடைச்சிப்-பெரும்புனல் வந்த விருத்துறை விரும்பி - யாமஃ தயர்
சஞ் சேறுத் தானஃ - தஞ்சவ தடைய னாயின் வெம்போர் - துகம்
படக் கடக்கும் பலவே ஸெழினி - முனையான் பெருநிகா போலக் -
வினையோடு காக்கதன் கொழுநன் மார்பே." இதனுள் யாமஃதயர்
சஞ்சேறும்-என வினையாட்டுக்கூறினான்.

என்று இவற்றொடு பிறவும்—இக்கூறியவற்றின்கண்ணும், புத
ல்வற்கண்டு கனிபுலப்பினுங் கூற்றுகழுமென்று கூறப்பட்ட இவ்
வெட்டோடே பிறகூற்றுக்களும்: கண்ணிய காமக்கிழத்தியர் மேன
—இக்கருதப்பட்ட காமக்கிழத்தியரிடத்தன. எ-று. கூற்றென்பது
அதிகாரத்தான் வருவிக்க; ஒவ்வென்றது, உருபு; கண்ணுதல், ஒரும
னைத்தெருவின்கண் உரிமையுண்டி இல்லறநிகழ்த்தவொன்று சிறப்
புக்கருதுதல். பிறவு மென்றதனுல் தலைவனை என்னலக் தாவெனத்
தொடுத்தத்கூறுவனவும், நின்றபரத்தைமைபெல்லாம் நின்றமலிக்கு
உரைப்பனெனக் கூறுவனவுஞ், சேரிப்பரத்தையொடு, புலத்தரைப்
பனவுந், தலைகூற்றோடொத்த வருவனவும் பிறவுங் கொள்க.
"தொடுத்தென மகிழ்க செல்லல் கொடித்தேர்ப்பொலம்பு னன்ன
புனஞடு கடித்தென-யாழிகை மறுகிற் பாழி புறங்க - னஞ்சு லென்

ற வாடி யேயின - னிகலி கற்பின் மீஞ்லிபொடி தாக்கித் - தன்னு
 யிர் கொடுத்தனன் சொல்லிய தமைபாது - தெறலாகும் கடவுள்
 முன்னர்த் தேற்றிய - மெல்லிறை முன்கை பற்றிச் சொல்லிநக் -
 தார்வ செஞ்சு தலைத்தலைச் சிறப்பின் - மார்புதரு கல்லாய் பிறகு
 யினையே - யினியான் விரிசுவை னல்லென் மத்தி - பனியார் கன்
 னை பல்புலத் துறைபக்-கிழ்த்திற லத்தி பாடணி கைஇ-கெடுநீர்க்
 காவிரி கொண்டொளித் தாக்குநின் - மனையோன் வெளவலு மஞ்
 சுவல் சினையு - யாரிய ருறைத் தாக்கிய பேரிசைத் - தோன்று
 முதிர் வடவரை வணங்குயிற் பொறித்து - வெஞ்சின வேந்தரைப்
 பிணித்தோன் - வஞ்சி பன்னவென் னலத்தத்து சென்மே." இது
 காமக்கிழத்தி என்னலத்தாலென்றது. "உன்னுதொறு கருவென்
 றேழி வன்னுதிர் - மாரிக் கொக்கின் கூரல கன்ன - ஞாநீரீ ராம்
 பற் றன்மிறை யூரன் - நேங்கமழைப்பால் பற்றி பெய்வயின் -
 வான்கோ லெவ்வனை வெளவிய பூசல் - சினையி முகத்துச் சின
 வாது சென்றுயின் - மனையோட் குரைப்ப லென்றலின் முன்பூர்ப்-
 பலர்கெடு கெறிநிகா வில்லி கொய்புத் - தேர்வன் மனையன் முந்
 தைப் பேரிசைப் - புலம்புரி வயிரிபர் கலம்புரி முழவின் - மன்
 னார் கண்ணி னதிரு - கன்ன ரான னடுங்குநர் நியையே." இது
 மனையோட்கு உரைப்பவென்றலின் கடுங்கினுனென்றது. "கண்டே
 னின்மாயும்" என்னும் மருதக்கலியுள் "ஆராக் கவலி நெருத்தி"
 வத் தல்கற்றன் - சீரார் ஞெடுமஞ் சிலம்பச் சிவத்தலின் - போ
 ரார் கதவ மிதித்த தமைபுமோ * * * தேறிநீ தியே னலெனென்று
 மற்றவன் - சேறடி தோயா விறுத்த தமைபுமோ." எனச்சேரிப்புரத்
 தையரார் புலத்த தலைவனோடு கூறிப்பவாறுகாங்க. இன்னும் இது
 னுனே "நீளிரும் பொய்கை பிளாவேட் டெழுத்த - வாண வென்
 போத் துணீஇய காதாதன் - னடியறி வுறுத லஞ்சிப் பைப்பயக் -
 சடியில போலச் சாடி பொதுங்குந் - துறைகெ ழுரனோ டொல்கா
 தாகக்-கவினிகா னுண்டோ வருகதி லம்மவெஞ் - சேரிசேர், வரிவே
 புல்கண் வன்பெண்டிர் காணத் - தாருத் தாண்பும் பற்றி யாரி
 யர் - பிடிபயிர்த்து தருஉம் பெருக்களிறு போலத் - தோள்கக்
 தாகக் கூத்தலிற் பிணித்தவன் - மார்பு கழிகொள்ளே னுயி னுர்வுந்-
 திராக்தோர்க் கோ திட்டியோன் பொருள்போற் - பரத்து வெளிப் -
 படா தாகி - வருத்தக தில்லையா போம்பிய கலனே." இதனுட்
 பரத்து வெளிப்படாது வருத்தக என்னலம் என்றமையிற் சேரிப்
 பரத்தையைப் புலத்த கூறுதன்முதலியனவுக் கொள்க. இன்னும்
 மேற்பட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக. (40)

கருஉ. கற்புங் கரிமமு கற்பா லொழுக்கமு

மெல்லியற் பொறையு நிறையும் வல்லிதின்
விரூந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்ற மோம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோன் மாண்புகண்
முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்த
லகம்புகன் மரபின் வாயில்கட் சூரிய.

இது விரூந்துமுதலிய வாயில்கள்போலாது அகநகர்க்கட் புழு
தற்குரிய வாயில்கள்கூற்று உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) கற்பும்—
கணவன்முதலியோர் கற்பித்த நிலைபிற் திரிபாத கல்லொழுக்கமும்;
காமமும்—அன்பும்; கற்பால் ஒழுக்கமும்—எவ்வாற்றானும் தத்தம்
குலத்திற்கு ஏற்றவாற்றான் ஒழுக்கும் ஒழுக்கமும்; மெல் லுயற் பொ
றையும்—வல்லென்ற கெஞ்சொடு பொறுக்கும் அவனைப்போலாது
ஒருதலையாக மெல்லென்ற கெஞ்சினராய்ப் பொறுக்கும் பொறையும்;
நிறையும்—மறை புலப்படாமை நிறுக்கும் கெஞ்சடைமையும்; வல்
லிதின் விரூந்து புறந்தருதலும்—வறுமைபுஞ் செல்வமும் சூரியாது
வல்லவாற்றான் விரூத்தினகாப் பாதுகாத்து அவர் மனமகிழ்வித்த
லும்; சுற்றம் ஓம்பலும்—கொண்டோன்புரக்கும் கண்புகைட் மாந்
தருஞ் சுற்றத்தாருங் குஞ்சாமுதலிய காலேசங்களும் பலபடை
மாக்களும் உள்ளிட்ட சுற்றங்களைப் பாதுகாத்து அவை உண்டபின்
உண்டலும்; அன்ன பிறவுங் கிழவோன் மாண்புகள்—அவைபோல்
வன பிறவுமாகிய தலைவிபுடைய மாட்சிமைகளை; முகம்புகன்முறை
மையிற் கிழவோற்கு உரைத்தல்—அவன்முகம்புகலும் முறைகா
ரணத்தாம் தலைவற்குக் கூறுதல்; அகம்புகன் மரபின் வாயில்கட்டு
உரிய—அகநகர்க்கட் புழுத்து பழகி அறிதன்முறையினைபுடைய வா
யில்களுஞ்சூரிய. எ-று. அன்னபிறவாவன அடிசிறுறொழிதல், குழிச்
மைக்கேற்றவகையான் ஒழித்த தலைமகளினையும் மனமகிழ்வுறுத்த
லும், காமக்கிழத்திபர் கண்புகெய்து கன்குமதிக்கப்படுதலும்போ
லவன. புகலுதல், மகிழ்தல், செவிலி கூறுமை கொங்க, அவட்டு
முகம்புகன்முறைமையின்மைபின். உ-ம். “கடல்பா டவித்து தோ
னி நீங்கி - செழிர் நிருங்கழிக் கழிமீன் கலிப்பினும் - வெவ்வாய்ப்
பெண்டிர் கெனவை துற்றினு - மாணிழை செழித்தோர் பாணி நிற்
பப் - பகலு கம்பவி னகரை னுகிப் - பவின்றுவரு மன்னே பனிநீர்ச்
சேர்ப்ப - னினியே, மணப்பருங் காமத் தணப்ப நீங்கி-வாரா தோர்
கமக் கிபாடி லென்னுது - மல்லன் முனார் மறைவினை சென்று - சொ
ல்லி னெவனெ லாண வெல்லி - மனைசேர் பெண்ணை மடல்வா யன்

தி - நுணையொன்று பிரியினும் தஞ்சா கருணைனக் - கண்ணிறை
நீர்கொண்டு காக்கு - மொண்ணுத லரிவைபா னென்செய்கோ வெ
னவே." இதனுட் காமமிஞ்ஞியாத் கண் தாமே அழவுங் கற்பிற்
காக்குமெனத் தலைவி பொறையும் நிறையுக் தோழி பாணற்குக்
கூறினாள், அவன் தலைவற்கு இவ்வாறே கூறுவனெனக் கருதி. இனி
என்றதனும் கற்புப்பெற்றும். தலைவற்குக் கூறுவன வத்தழிக் கா
ண்க. "வாபி நுசாவே தம்முன் ஞரிய" என்பதனும் தலைவற்கு
உணாயாமத் தம்முட் தாமே உசாவுவனவும் ஈண்டேகொள்க. "அணி
நிற வெருமை பாடிப வள்ளன் - மணிநிற செப்த லாம்பலொடு
கலிக்குங் - கழனி பூரன் மகளிவன் - பழன பூரன் பாப்பலின் நுண
யே." இது கற்புக்கூறியது. "முனிதயிர் மிசைத்த" என்பது அ
டிசிற் தொழிலின்கண் மகிழ்ச்சி வாயின்கண் தம்முட் கூறியது.
"கிழமை பெரிபோர்க்குக் கேடின்கை கொல்லோ - பழமைப் பய
னோக்கிக் கொல்லோ - கிழமை - குடிசாய்கர் தாம்பலர் பெற்றாருட்
கேளா - படிசாயேன் பெற்ற வரன்." பலவாயின்கண் மறுத்த
தலைவி தனக்கு வாயில் கேர்த்தமை தோழிக்கு விறலிகூறியது. (கக)

கருட. கழிவினும் வரவினு நிகழ்வினும் வழிகொள
நல்லவை யுரைத்தலு மல்லவை கடிதலுஞ்
செவிலிக் குரிய வாகு மென்ப.

இது செவிலிகூற்று உரைத்ததென்றது. (இ-ள்) கழிவினும்
வரவினும் நிகழ்வினும் வழிகொள—மூன்றுகாலத்திற் தத்தம் குல
த்திற்கு ஏற்கும்படியாக: நல்லவை உரைத்தலும்—மூற்கூறிய கற்பு
முதலிய நல்லவற்றைக் கற்பித்தலும்; அல்லவை கடிதலும்—காமநு
கர்த்த இன்பமாகிய கற்பிற்குத் தீயவற்றைக் கடிதலும்; செவிலிக்கு
உரிய ஆறும் என்ப — செவிலித்தாய்க்கு உரியவாகுமென்று கூறுவர்
புலவர். எ-று. உ-ம். "கட்கினியான் காதலான் காதல் வகைபுனைவா
ருட்குடைபா ஞாநா னியல்பினு - ஞாட்கி - பிடனநிக் தாடி. பினிதி
னுணரு - மடமொழி மாததான் பெண்." கட்கினியான், இது காமம்;
வகைபுனைவான், இது கற்பு; உட்குடைபான், இது ஒழுக்கம்;
ஊரான்மை, இது சுற்றமோம்பல்; ஊடிபுணர்த்தல், அல்லவைகடிதல்.
"காலாறு மாராய் கனிசிறிதா பெப்புறனு - மேலாறு மேலுறை சோ
ரினு - மேலாய - வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மான்கற்பி - னில்
லா னமர்ந்ததே யில்." என்னும் வெண்பா விருத்துபுறத்தருதல் கூறி
யதுமாம். இனி ஆகுமென்றதனானே செவிலி கற்றாய்க்கு உவந்து
ரைப்பனவுங் கொள்க. "கானல் கோழிக் கவர்கூரற் சேவ - னுண்

பொறி பெருத்திற் தஞ்சித ருறைப்பப் - புதனீர் வாரும் பூதாறு
புறயிற்-சூறா சோளே மடத்தை வேறுர் - வேந்துவிடு தொழிசொடு
செல்லினஞ் - சேர்த்தவா ஸிறிபாது செம்மறேரே." "மறிவிடைப்
படுத்த மான்வினே போஸப் - புதல்வனே யிவன தானாக நின்று - மினி
துமன் தம்மவவர் கிடக்கை முனியின்றி - நீர்நின்ற வியலகம் கவை
இய - வீணு மும்பரும் பெறலருக் குறைத்தே." "வானுத ஸிறிவை
மகன்முடி பூட்டத் - தாவவன் சிறுபுறம் கவையின னன்று - ஈறும்
பூர் தன்புற வணிக்த - குறும்பல் பொறைய காடுகிழ வோனே." "இவை
உவந்துகூறியன. "பிரசங் கைத் வெஞ்சுவைத் தீம்பால் -
விநிகழிற் பொற்கலைத் தொருகை யேந்திப் - புடைப்புறத் தாற்று
பூத்திசை சிறுகோ - லுண்ணென் றோக்கு புடைப்பத் தென்
னீர்-முத்திரிப் பொற்கிணம் பொலிப்பத் தத்தம் - தரிசனாக் கூத்தம்
செம்முது செவிலிபர் - பரிமெலின் தொழிபப் பத்த சோடி - யே
வன் மறுக்குஞ் சிறுவினே யாட்டி - பறிவு மொழுக்கமும் யான்
டுணர் தனன்கொல் - கொண்ட கொழுநன் குடிவற - னுற்றெனக் -
கொடுத்த தத்தை கொழுஞ்சோ னுள்ளா - னொழுநுநீர் னுணக்
கறல் போஸப் - பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையனே." "மனை
யறம் கண்டு மருண்டு உவந்து கூறியது. "அடிசிறி கினியாளை
யன்புடை யாளைப் - படுசொற் பழிநானு வாளை - படிவருடிப் - பின்
நாங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரித்தா - லென்றாங்குங்
கண்க ளெனக்கு." என்னும் பாட்டுச் செவிலிகூற்றன்றாயினுத் தலை
வன் மனையறங்கண்டு கூறியதன்பாற் படுமெனக் கொள்க. (42)

கருசு. சொல்லிய கிளவி யறிவர்க்கு முரிய.

இது அறிவாது கூற்றுக் கூறுகின்றது. (இ - ன்.) முற்கூறிய
கல்வையுணர்த்தலும் அல்லவைகடிதலுமாகிய கிளவி செவிலிக்
கையிற் அறிவர்க்குமுரிய. எ-று. என்றது, அறிவாத தலைவிடத்துச்
சென்று அறித்தார்முன்னுள்ளோர் அறம்பொருளினப்பக்கனார்கூறிய
புறப்புறச் செப்புட்கணக் கூறிக் காட்டுவொன்பதாம். உ-ம். "தெய்
வத் தொழாஅள் கொழுநன் றொழுதெழு வான் - பெய்பெனப் பெ
ய்யு மழை." "தற்காத்துத் தற்கொண்டார் பேணித் தகைசான்ற -
சொற்காத்தச் சொல்லிவான் பெண்." "மனைத்தக்க மான்புடைய
வாழ்த்தற் கொண்டான் - வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத் துணை." "இவை
கல்வையுணர்த்தல். "எறிபென் நெதிரித்பான் கூற்றஞ்
சிறுகாலை - யட்டில் புகாதா னருப்பினி - யட்டனை - புண்டி புத
வாதா ளிவ்வாழ்பே யிம்முவர் - கொண்டாளைக் கொள்ளும் படை."

“தலைமகளிற் நிர்க்தொழுதல் தான்பிறரிற் சேற - வினைமையி நிப்
பென்மார்ச் சார்தல் - கன்னனித்து-வேற்றிப் புகுதல் விழாக்கான்
ட னோன்பெடுத்தல் - கோற்றொடியார் கோளழியு மாறு.” இவை
அல்லவைகடிதல். இவை அறிவர்குற்றதலிற் புறப்புறப் பொரு
ளாயிற்றென உணர்ந்துகொள்க. (கஉ)

கருடு. இடித்துவரை நிறுத்தலு மவர தாருங்
கிழவனுங் கிழத்தியு மவர்வரை நின்றலின்.

இது அறிவர்க்கு எய்தியதன்மேற் நிறப்புவிதி கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) கிழவனுங் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின்—தலைவனுங்
தலைவியும் அவ்வறிவரது ஏவலைச்செய்து நிற்பராதலின்: இடித்து
வரை நிறுத்தலும் அவரது ஆகும்—அவரைக் கழறி ஓர்வையிலே
நிறுத்தலும் அவ்வறிவரது தொழிலாம். எ-று. அது உணர்ப்புவயின்
வாராத ஊடிய தலைவிமாட்டு ஊடினாயும் உணர்ப்புவயின் வர
ராத ஊடினாயும் கழறுப. “உடுத்தக் தொடுத்தும் பூண்டுந்
செரிபுக்-தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி - விழவொ
டு வருதி நீயே யிஃதோ-வோரா வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை-பெருகலக்
குறுமகள் வந்தென-வினிவிழ வாயிற் நென்னுமிய் ஐயோ.” இது த
லைவனைக்கழறியது. “மனைமாட்சி யின்னாக னின்கையின் வாழ்க்கை-
பெனைமாட்சித் தாவினு மில்.” இது தலைவியைக்கழறியது. (கச)

கருசு. உணர்ப்புவரை யிறப்பினுஞ் செய்குறி பிழை
புலத்தலு மூடலுங் கிழவோற் குரிய. [ப்பினும்]

இது தலைவற்குப் புலவியும் ஊடலும் நிகழுமிடங் கூறுகின்
றது. (இ-ள்.) உணர்ப்புவரை இறப்பினும்—கற்பிடத்துத் தலைவி
ஊடியவழி அவன் தேற்றத் தேறுமென்னை இகழ்க்தாளாயினும்: செய்
குறி பிழைப்பினும்—களவின்கட் தலைவிசெய்த குறிபைத் தானே
தப்பினும்: புலத்தலும் ஊடலுங் கிழவோற்கு உரிய — உள்ளஞ்
சிறிது வேறுபடுதலும் அவ்வேறுபாடு மிக்கு நீடுகின்று தேற்றியக்
கால் அதனீங்குதலுங் தலைவற்குரிய. எ-று. எனவே, கற்பிற்கும்
புலத்தலும் ஊடலும் உரிய, களவிற்கும் புலத்தலும் ஊடலுமுரி
யவென்றார். புலவியும் ஊடலுங் கற்பிற்கே பெரும்பான்மை நிகழ்
தலிற் கற்பிற்கு அவை உரியவென்கின்றார், அவை களவிற்குஞ் சிறு
பான்மை உரிமைபற்றிச் சேரக் கூறினார், சூத்திரச் சுருக்கம் கோ
க்கி. “எவ்வி யிழந்த வறுமைபர்” இது கற்பிற் புலத்தது. “திதி

லோ மென்று தெளிப்பவுன் கைக்கீவி - பாடுதொன்று மெய்வன் மறு
தா விண்ணாயின்" என்பது ஊடல். பிற இடத்தும் ஊடுதல் அறிக்
துகொள்க. "கலத்தோய் கையிகக் கண்படா வெய்வயிற் - புலத்
தாயு நீயாழிற் பொய்யானே வெல்குவை" என்பது குறிப்பிழைத்துழி
ப்புலத்தது. "குணகடற் றிகாபது பறைதபு காணா" என்பதனுள்
காணா தெய்வம் கருக்கும் அபிபாயம்பொற்றது இளையை வேட்
டாற்போய் கமக்கரியனாயினுனை வேட்டாயென்பதனும் குறிப்பிழை
த்துழி ஊழினமை கூறிற்று. பிறவும் இவ்வாறுவருவன உய்த்து
ணர்ந்துகொள்க. (46)

கருள. புலத்தலு மூடலு மாகிய விடத்துஞ்
சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய.

இது முன்னர்த் தலைவன் புலக்குமென்றார், அய்விடத்துக் தோ
ழியே கூற்றுநிகழ்த்துதற்கு உரியனென்கின்றது. (இ-ள்.) புலத்த
லும் ஊடலும் ஆகிய இடத்தும் — தலைவன் தலைவியையும் தோழி
யையும் அச்சுறுத்தற்குச் செய்கையாகச்செய்துகொண்டு புலத்த
லும் அது நீட்டித்த ஊடலும் உடன் நிகழ்த்தியவழியும்; சொல
த் தகு கிளவி தோழிக்கு உரிய—சொல்லத்தகும் பணிமொழி தோ
ழிக்கு உரிய. எ-று. எனவே, தலைவிகுறிப்பறிந்த தோழிகூறுதல
ன்றித் தலைவி தானே கூறப்பெறுளென்றவாறு. எனவே பாடாண்
டினைக் கைக்கீவிபாவிற் தலைவிகூறவும் பெறுமென்றுகொள்க. உம்
மை சிறப்புமமை. உ-ம். "தாயுயிர் வேண்டாக் கூருகி லவை - னரி
தின்று பரிக்கு மூர பாவது - மன்புமுத லுறுத்த காத - லின்றெவன்
பெற்றனை பைத்தொடி திறத்தே." "அலத்தாணா யல்லனெய் செய்
தற்றும் றம்மைப் - புலத்தாணாப் புல்லார் விடல்." எனவரும். இவை
கற்பிற் தலைவிகுறிப்பினும் தோழிகூற்று வந்தன. "புலத்தாயு நீயா
ழிற் பொய்யானே வெல்குவை" என்று கணயிற் தோழிகூறினான் த
லைவிகுறிப்பினால். "கண்பெய னடுகாள்வான் கண்மாதக் குறிபெறு
ன் - புண்பிழா பென்பழி நினக்குகாக்குக் தானென்ப - துளிகசை
வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன் - னளிகசை யார்வுற்ற வன்
பினேன் யாகுக." எனத் தோழி சொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி சிறு
பான்மை கூறுதலும் ஈண்டு உரியவென்றதனும் கொள்க. "பானூட
த் தானுணர்த்த பானுணரா விட்டமன் - றுனூட பானுணர்த்தத் தா
னுணரான் - ரேனூடும் - கொய்தார் வழுதிக் குளிர்சாந்தனியகை -
மெய்தக் திராக்கழித்த வாறு." இதனுள் பானுணர்த்தத் தானு
ணரானென்ப பாடாண்டினைக்கைக்கீவிபுட் தலைவி கூறியதுகொள்க.

கருஅ. பரத்தை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிறத்தி
மடத்தகு கிறமை யுடைமை யானு
மன்பிலை கொடியை பென்றனு முரியர்.

இது சொல்லத்தகுங் கிளவியேயன்றிச் சொல்லத்தகாத கிள
வியுங் தோழி கூறுமென எய்தியதன்மேற் கிறப்புவிதி உணர்த்து
கின்றது. (இ-ள்.) பரத்தை மறுத்தல் வேண்டியும்—தலைவன் பழற்
றுள்ளத்தார் புறத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைப் போக்குதல்விரும்பி
யும்; கிறத்தி மடத்தகு கிறமை உடைமையானும்—தலைவி அவன்
பரத்தைமை அறிந்தேயும் அவன்கூறியவற்றை மெய்ப்பெனக்கொண்டு
சேற்றக்கொள்ளாது ஒழுகும் மடனென்னுங் குணத்திற்கு ஏற்றன
அறிந்தொழுகும் உரிமைபுடையனாகிய என்மையானும்; அன்பிலை
கொடியை என்றலும் உரியன்—தலைவனை அன்பிலையென்றலும் கொ
டியைபென்றலுமுரியன் தோழி. எ-று. கொடுமை கடைபாவினார்
குணம். களவியுட் தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமைபு
ங்கோடலின் இதற்குப் பரத்தைமை மறுத்தல்கொள்க. உ-ம். “கண்
டவ ரில்லென வுலகத்து ஞானராதார்- தங்காத தகையின்றித் தாஞ்
செய்யும் வினைகளு - னெஞ்சறித்த கொடியவை மறைப்பினு மறிப
வர் - செஞ்சத்துக் குறுகிய கரிலில்லை பாசலின்; வன்பரி கவின்ற
வயமான் செல்ல - ஈன்றதை பறிவினு ஈயலில்லா நாட்டத்தா - லன்
பிலை யெனவந்து கழறுவ லுயகேள்; மகிழ்செய் தேமொழித் தொ
ய்யிங்கு ரிளமுலை - முகிழ்செயு முழுகிய தொடர்பிவ ஞானக-ணவி
ழ்பனி யுரைப்பவு நல்காது விடுவா - யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடி
யை காணி; யிலங்கே சொல்வனை பெய்ததை யல்கு - னெஞ்செல நல்
கிய தொடர்பிவன் சாய்த்து - புலத்தழ வுலத்தழிஇப் புல்லாது விடு
வா-யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப வலியை காணி; எனவாய், கணிய னிவளெ
ன் றனிமதி பெருமலின்-ஈறிவரை நில்லா வணிய னிவட்குப் - பிறை
பேர் சிறுநுதற் பசலை - மறைபச் செல்லுநீ மனத்தனை விடினே.”
என்னும் செய்தற்கலி கைகோள் இரண்டிற்குங் கொள்க. (கஎ)

கருகூ. அவன்குறிப் பறிதல் வேண்டியுங் கிறவி
யகன்மலி பூட லகற்சிக் கண்ணும்
வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே.

இது தலைவிக்கு ஆவதோர் இலக்கணம். உணர்த்துகின்றது.
(இ-ள்.) அவன் குறிப்பு அறிதல் வேண்டியும்—தோழி அன்பிலை
கரு

கொடியபெயரைக் கேட்ட தலைவன் முனித்த உள்ளத்தனாகக் கொல்
லோவென ஐயுற்று அ்வனதுகுறிப்பை அறிதல்வேண்டியும்; அங்
மலி ஊடல் அகற்றிக் கண்டதும்—தனது செஞ்சில் நிறைத்துநின்ற
ஊடல் கையிக்கு துளியாகியவழி இஃது அவற்கு எவனாகக் கொல்
லென அஞ்சியவழியும்; மெய் வேற்றுமைக்கினவி தோற்றவும் பெ
றும்—தலைவி தலைவனோடு அயன்மைபுடைய சொல்லைத் தோற்றுவித்
தவும்பெறும். எ-று. உ-ம். “மன்னலத் தொலிந்து கலமிகச் சாஅ-
யின்னூயிர் கழியினு முகாய லவார்மகம் - கன்னியு மத்தரு மல்லரோ
தோழி - புலயிப தெவனோ வன்பிலக் கடைபே.” இதனால் அவளை
அன்பினை கொடியபெயன்னாதி, அன்பின்புழி நிற்புலவி அவளை என்
செய்யும், அவார்மகக்கு இன்றியமைபாத எமரல்லரோவென இருவ
கையானும் அயன்மை கூறியவாறு காண்க. (கஅ)

கக0. காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி
காணுங் காலைக் கிழவோற் றுரித்தே
வழிபடு கிழமை யவட்கிய லான.

இது தலைவி வேற்றுமைக்கினவி தோற்றியபின்னர்த் தலைவற்கு
உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) காமக் கடப்பினுட்
பணிந்த கிளவி—அங்ஙனம் தலைவிகண்ணத் தோழிகண்ணும் வேறு
பாடு கண்டுமித் தனக்குக் காமம் கையிக்குதுழித் தாழ்ந்துகூறும்
கூற்று: காணுங் காலை கிழவோற்கு உரித்தே—ஆராயுங்காலத்துத்
தலைவற்கு உரித்து: வழிபடு கிழமை அவட்கு இயலான—அவளை எஞ்
ஞான்றும் வழிபட்டொழுகுதல் தலைவிக்கு இயலாததோடு பட்ட
இயல்பாகலான். எ-று. உ-ம். “ஆயிராய், நின்கண் பெறினல்லா
லின்னூயிர் வாழ்கல்லா - வென்க னெவனோ தவறு.” “கடியதமக்
கியார்சொலத்தக் கார்” “மற்றுநின் னுனை கடக்கிற்பா ரியார்”
என்றும்போல்வன கொண்க. காணுங்காலை என்றதனும் தலைவன்
தலைவிபெய்திர் புலப்பது தன்றவறு சிறிதாயிடு இடத்தெனவும் இங்
கணம் பணிவது தன்றவறு பெரிதாயிடு இடத்தெனவும்கொண்க. ()

ககக. அருண்மூந் துறுத்த வன்புபொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட் கு முரித்தே.

இது தலைவன் பணிந்து மொழிந்தாங்குத் தலைவியும் பணிந்து
கூறுமென்கின்றது. (இ-ள்.) அருண்மூந்துறுத்த அன்பு பொதி
கிளவி—பிறர் அவலைக் கண்டு அவலிக்கும் அருள் மூன் தோற்று

வித்த அவ்வருள் பிறத்தற்கு ஏதுவாகி எஞ்ஞான்றும் அகத்த நிக
மும் அன்பினைக் காத்தசொல்லுங் கிளவி; பொருள் பட மொழிதல்
மெய்வோட்கும் உரித்தே — பணித்தமொழி தோற்றது வேறோர்
பொருள் பயப்பக்கூறுதல் தலைவிக்கும் உரித்த. எ-று. வேறுபொ
ருளாவது தலைவன் கூறியாங்குத் தானும் பணித்த கூறுவான்,
பணிபாதே தன் நெஞ்சு தன்னையுங் கைகடந்து அவன் ஏவலைச்
செய்ததென்றும்போலக் கூறுதலுமாம். இது “தன்வயிற் காத்த
லு மவன்வயின் வேட்டலும்” எனப்பொருளியலுள் வருவமைத்
தற்கு இலக்கணம். “இணையிரண்டு” என்னும் மருதக்கலியுள்
“மாசற மன்னுற்ற மணிபேசு மிருக்கத்தல் - வீசேர்த்து வன்
டார்க்குங் கலின்பெறல் வேண்டேன்ம - னோய்சேர்த்த திறம்பண்
ணி நின்பாண னெம்மனை - நீசேர்த்த வில்லியுங் வாராமை பெறு
கிற்பின்” எனக் கூறிய தலைவி “கடைஇய நின்மார்பு தோயல
மென்னு - மிடைபு நிறையு மெளிதோ நிற்காணிற் - கடவுபுகைத்
தாங்கா நெஞ்சென்றுத் தம்மோ - டென்வாழ் பகைபுடை யார்க்கு.”
என்றுழி நிற்காணிற் கடவுபுகைத் தாங்காநெஞ்செனவே அவன்
ஆற்றமை கண்டருளி நெஞ்சு ஏவல்செய்ததென வேறோர் பொ
ருள் பயப்பக் கூறித் தன் அன்பினைக் காத்தவாறு காண்க.
“கூர்முனைமுள்ளி” எனபதனுட் “சிறுபுறங் கவையினன்” என
அவன்வருத்தியது ஏதுவாகத் தான் மன்போன் டெகிழ்த்தேனென
அருண்மூத்துறுத்தவாறும், இவை பாராட்டிய பருவமும் உள
வென அன்புபொதித்து கூறியவாறும், ஆண்டும் பணித்தமொழி
வெளிப்படாமல் நெஞ்சறைபோகிய அறிவினேற்கெனத் தன் அறி
வினை வேறுக்கி அதன்மேலிட்டுக்கூறியவாறும் காண்க. (உ0)

கருஉ. களவுங் கற்பு மலர்வரை வின்றே.

இதுவுக் தலைவிக்குத் தோழிக்கும் உரிய கூற்றுக் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) களவின்கண்ணுங் கற்பின்கண்ணும் அலமொடுகின்றதென்று
கூறுதல் தலைவிக்குத் தோழிக்கும் நீக்குநிலைமையின்று. எ-று. வரை
வின்றெனப் பொதுப்படக் கூறுதலின் இருவரையும் கொண்டாம்.
தலைவன் கூறுவனாபிற் களவிற் கூட்டமின்மையும் கற்பிற் பிரிவின
மையும் பிறக்கும். ஒப்பக்கூறலென்னும் உத்திபற்றிக் களவும் உட
னோதினார் சூத்திரஞ் சுருங்குதற்கு. களவலராயினும் எனவும் அம்ப
லுமலரும் என்னுங் களவிற் கூறியவை அலராய்நிகழ்த்தவழி வேறுசி
லபொருண்மை பற்றிக் கூறுதற்குவந்தன. அவை அலர்கூறப்பெறு
ப என்றற்கு வந்தனவன்றென உணர்க. உ-ம். “கண்டது மன்னு

மொருநா னலர்மன்றம் - திங்களைப் பாம்புகொண் டந்து.” இது களவு. “வேதின வெளீசி னோதி முதுபோத் - தாறுசென் மாக்கள் புட்கொளப் போகுதுஞ் - சுரனே சென்றனர் காதல ரானழித் - திங்கியான் ருங்கிய வெய்வம் - யாங்கறித் தன்றிவ் வழுங்க லானோ.” இது கற்பு. “கரும்பி னெத்திரங் களிற்றெதிர் பிளிறுத் - தேர்வண் கோமான் தேனா ரன்னவிவ - ண்ணணி கயத்தரி துறத்தலிற் - பல் லோ ரறியப் பசுத்தன்று துதலே.” இது தோழி அலர்சூறியது. (உக)

ககஉ. அலரிற் றோன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே.

இது அலர்சூறியதனும் பயன் இது என்மின்றது. (இ-ள்.) அல ரிற் தோன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே—இருவகைக் கைகோளினும் பிறத்த அலராற் தலைவற்குத் தலைவிக்குங் காமத்திடத்து மிகுதிதோ ன்றும். எ-று. என்றது, களவு அலராம்பியவழி இசுடயீட்டிற்கு அஞ் சிய அச்சத்தான் இருவர்க்கும் காமஞ்சிறத்தலும் கற்பினுட் பரத் தைமையான் அலர்தோன்றியவழிக் காமஞ்சிறத்தலும் அவள்வருத் துமென்று தலைவற்குக் காமஞ்சிறத்தலும் தலைவன்பிரிவின்கட் தலை விக்குக் காமஞ் சிறத்தலும் பிறவுமாம். உ-ம். “ஊரவர் கெள வைய பெருவாக வள்ளைசேர - வீராக நீளுமிக் கோய்.” “செய்பா லெரி. துதப்பே மென்றற்றற் கெளவையாற் - காம துதப்பே மெ னல்.” என்றும் போல்வன கொள்க. (உஉ)

ககச. கிழவோன் வினையாட் டாங்கு மற்றே.

இதவுங் காமச்சிறப்பே கூறுகின்றது. (இ-ள்.) கிழவோன் வி னையாட்டு—தலைவன் பரத்தையர் சேரிபுன் ஆடலும் பாடலும்கண் ணே கேட்டும் அவருடன் பாறுமுதலியன ஆடியும் இன்பம் துகரும் வினையாட்டின்கண்ணும் : ஆங்கும் அற்று—அப்பரத்தையரிடத்தும் அலராற் தோன்றுங் காமச்சிறப்பு. எ-று. ஆங்கும் என்ற உம்மை யான் ஈங்கும் அற்றெனக் கொள்க. தம்மோடு தலைவன் ஆடிய பல ரறியாதவழி பென்றமாம். பலரறித்தவழி அவனது பிரிவு தமக்கு இழிவேனப்படுதலின் அவர் காமச்சிறப்புடையாராம். தலைவன் அவ ரோடு வினையாடிய அலர்கேட்டோறுத் தலைவிக்கும் புலத்தலும் ஊடலும் பிறத்த காமச்சிறப்பெய்தும். ஆங்கும் ஈங்குமெனவே அவ்விருவரிடத்துத் தலைவன் அவை நிகழ்த்தினான்கலின் அவர்க்கும் காமச்சிறப்பு ஒருவாற்றற் கூறியவாறாயிற்று. இது காமக்கிழத்திய ரல்லாத பரத்தையரோடு வினையாடிய பருதியாகலின் வேறுகறி ஞர். காமக்கிழத்தியர் ஊடலும் வினையாடலும் தலைவி ஊடலும்

வினாயாடலும் “பாறுங் குளனும்” என்புழிச் கூறுப. ஆகவே அஃ
கொன்படாமையின் வினாயாட்டுக்கண்ணென விரித்த உருபு வினை
செய்யிடத்த வந்தது. உ-ம். “எஃகுடை பெயழிவதைத் தொருத்தி
பொடி நெருண் - வைகுபுன ஸயர்ந்தனை பென்ப வதவே - பொய்பு
றம் பொதித்தபான் கரப்பவுங் - கையிகத் தலரா கின்றூற் றுனே.”
எனவும், “கொடுத்தோய் மலிர்நிறை பாடி யோரோ.” எனவும், தலை
வியும் பாதத்தையும் பிறர் அலர்சூறியவழிக் காமஞ்சிறந்து புலத்த
வாறுகாண்க. ஆண்டுப் பணிந்துகூறுங்காலும் வினாயாடுங்காலும்
தலைவன் காமச்சிறப்புக் காண்க. (உரு)

ககரு. மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை
தம்முள் வாதல் வாயில்கட் கிஃலை.

இது வாயில்கட்டு உரிய இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.)
மனைவி தாட் தலை—தலைவி எத்திறத்தானும் புலத்துழி அவளிடத்து:
கிழவோன் கொடுமை — தலைவன் கொடுத்தொழிக்கலை: தம் உள
ஆதல்—தம் உரைக்கண் உளவாக்கி உரைத்தல்: வாயில்கட்டு இல்
லை—தொழிமுதலிய வாயில்களுக்கிஃலை. எ-று. தாட்டலுபென
மாறுக. அது பாதத்திடத்தென்னுந் தகுதிச்சொல். அது வாயில்கள்
கூற்றாய் வந்தது. உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. (உரு)

ககக. மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி
மனைவிக் குறுதி யுள்வழி யுண்டே.

இது எய்தியது இகத்துபடாமற் காத்தது, இன்னுழியாயிற்
பெறுமென்றலின். (இ-ள்.) மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி—
தலைவிமுன்னர்த் தலைவன் காமக்கடப்பினுற் பணிபுத்தலையன்றி
கம்மைக் கையிகத்தானெனக் கையற்றுக் கூறுங் கூற்று: மனைவிக்கு
உறுதி உள்வழி உண்டே—புலத்தவருந் தலைவிக்கு மருத்தாய் அவ
ன் கூடுவதோர் ஆற்றல் உறுதி பயக்குமாயின் அவ்வாயில்கட்டு உள
தாம். எ-று. உ-ம். “அறியா மையி னன்னை பஞ்சிக் - குழையன்
கோதையன் குறும்பைத் தொடியன் - விழுவயர் துணங்கை தழுகஞ்
செல்ல - நெடுநிமிர் தெருவிற் கையுரு கொடுமிடை - நொதும லா
ளன் கதுமெனத் தாக்கலிற் - கேட்டோ ருளர்கொ லிஃலைகொல்
போற்றென - பான்டைப பசலை பென்றன னதனெதிர் - காணிலை
பெறுவ வென்றுவந் திசினே - செருகரும் விழையுஞ் செம்ம லோ
னென - கறுகுத லரிவை போற்றென் - சிறுமை பெருமையிற் கா
னாது தனித்தே.” இதனுள் என்னியாமையினாலே அன்னாய் நின்

யெய்துபி யாய் கள்வன் துண்கையாழி களவைக் கையகப்படுப்
பேமாகச் செல்லாநிற்க, அவன் குறைமுதலியவற்றை உடையனாய்த்
தெருவுமுடித்த இடத்தே எதிர்ப்பட்டானாக, அவ்வருளாமையின்
பாண்டையதென்கட்பசியெய்வனாக, அவனெதிரே என்சிறுமை
பெரிதாகலான் ஐராயாதே துணிந்து காணியே எவ்வ வந்தேனெ
னத் தோழி மெய்யானும் பொய்யானும் புணர்த்துரைத்தவாறு கா
ண்க. ஏனெ வாயில்கள்கூற்று வந்துழிக் காண்க. இவ்வனத் தலை
வன் சிறைப்புறமாகக் கூறுவன “அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி
தோன்றின்” என்புழிக் கூறுதல். (உரு)

கருள. முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும்
பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்.

இது வாயில்கட்கு உரியதோர் பகுதி கூறுகின்றது. (இ-ள்)
முன்னிலைப் புறமொழி—முன்னிலையாய் நிற்கின்ற தலைவனே கோக்
கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல்: எல்லாவாயிற்கும்—பன்
னிரண்டு வாயில்களுக்கும்: பின்னிலைத் தோன்றும் என்மனார் புல
வர்—குறைவேண்டி முயலுங்காற் தோன்றுமென்று கூறுவர் புல
வர். எ-று. உ-ம். “உண்கடன் வழிமொழிக். திரக்குங்கான் முகனும்
தாய் - கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே குருதல் - பண்டி
யிப் புலகத் தியற்கையி: தின்றும் - புதுவ தன்றே புலனுடை மர்க்
தர் - தாபுயிர் பெய்த பாவை போல - கலனுடை யார்மொழிக்கட்
டாவார்தாம் தர்கலம் - தாததேர் பறவையி னருத்திரல் கொடுக்குங்
கா - லேதிரார் கூறுவ தெவனோ நிற்பொருள் வேட்கை” எனத்
தலைவனே கோக்கி முன்னிலைப்புறமொழியாகக் கூறியது. (உரு)

கருஅ. தொல்லவை யுரைத்தலு துகர்ச்சி யேற்றலும்
பல்லாற் றுனு மூடலிற் றணித்தலு
முதுதி காட்டலு மறிவுமெய் நிறுத்தலு
மேதுவி னுணர்த்தலுந் துணிவு காட்டலு
மணிநிலை யுரைத்தலுந் கூத்தர் மேன.

இது கூத்தர்க்குரிய கிளவி கூறுகின்றது. (இ-ள்) தொல்லவை
உரைத்தலும்—முன்பே யிக்கார் இருவர் இன்பம் துகர்த்தவாறு இது
வெணக் கூறலும்: துகர்ச்சி ஏற்றலும்—நமதுதுகர்ச்சி அவரினுஞ்
சிறுத்தெனக் கூறலும்: பல் ஆற்றலும் ஊடலிற் றணித்தலும்—
இவ்வறக்கீழ்மைக்கு இயல்பன்றென்றாயினும் இது அன்பின்மைபா

மேன்முயினுங் கூறித் தலைவியை ஊடலினின்று மீட்டலும் : உறுதி காட்டலும் — இவ்வாழ்க்கையிகழ்த்தி இன்பநுகர்தலே நினக்குப் பொருளென்றலும் : இனிக்கூறுவன தலைவற்குரிய ; அறிவு மெய் நிறுத்தலும்—புறத்தொழுக்கம் மிக்க தலைவற்கு நீ கற்றறிந்த அறிவு இனி மெய்யாக வேண்டுமென்று அவனை மெய்யறிவின்கண்ணே நிறுத்தலும் : ஏதுவின் உணர்த்தலும்—இக் கழிகாமத்தான் இழிவு தலைவருமென்றதற்குக் காரணங்கூறலும் : துணிவு காட்டலும்—அதற்கேற்பக் கழிகாமத்தாற் கெட்டானா எடுத்துக்காட்டலும் ; அணிநிலை உரைத்தலும்—மூலையினுங் தோளினும் முகத்தினும் எழுதுங்காற் புணர்ச்சிதோறும் அழித்தெழுதமாறு இதுவெனக் கூறலும் : கூத்தர் மேன—இவ்வெட்டுங் கூத்தரிடத்தன. எ-று. கூத்தர், நாடகசாலைபர். தொன்றுபட்ட ஊரூங் தீதுங் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கெலாம் அறியக்காட்டுதற்கு உரியபாசலிற் கூத்தர் இவையுங் கூறுபவென்றார். இலக்கியம் இக்காலத்திறத்தன “பொருட்பொருளார் புன்னலக் தோயா ரருட்பொரு - னாயு மறிவி னவர்.” இது அறிவுமெய்ப்ப்நிறுத்தது. (உஎ)

ககக. நிலம்பெயர்க் துறைதல் வகாநிலை புரைத்தல்
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய.

இது அதிகாரப்பட்ட கூத்தரோடு பாணர்க்கும் உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நிலம் பெயர்க் துறைதல் வகாநிலை உரைத்தல்—தலைவன் சேட்புலத்துப் பிரித்துறைதலைத் தலைவிக்காக வகாந்து மீளும் நிலைமை கூறுதல்: கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய — கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாப்பமைத்தன உரிய. எ-று. யாப்பமைதலாவது, தோழியைப்போலச் செலவழங்கு வித்தல் முதலியன பெறுதலாகலின், யாமெழிக் கடவுள்வாழ்த்தி அவனது ஆற்றாமை தோற்றம்வகையான் என்வகைக்குறிப்பும்படனென பப்படுத்தத் தலைவற்குக் காட்டல்போல்வன. உ-ம். “அரக்கத் தன்ன செந்நிலைப் பெருவழிக் - காயாஞ் செம்ம ருஅய்ப் பலவுட-னீயன் மூதாய் பரப்பப் பவனமொடு - மணிமிடைத் தன்ன ஞன்றங் கவைஇய-வங்காட் டாலிடை மடப்பினை தழீஇத் - திரிமருப் பிரலை புல்லருங் தகரு - முன்னை விபுண்புலம் பரப்பிக் கோவலர்-ஞறும்பொறை மருந்தி னிறும்பு தயரப் - பதவுமெய லருக்து மதவுகடை கல்லான் - வீங்குமான் செருத்த நிம்பால் பிலிற்றக் - கன்றுபயில் ஞாந மன்று நிறை புருதரு - மாய்பு முள்ளா ராயிற் காலை - யாங்காரு வென் கொல் பாண வென்ற - மனைபோள் சொல்லெதிர் சொல்லச் செல

னென் - செய்வழி எல்லியா முசையினென் பையெனக் - கடவுள் வாழ்த்திப் பையுடையென் நிறுத்த - ஸவர்திறஞ் செலவெனக் கண்டனென் யானே - விடுவிசைப் புரவி விலங்குபரி முடுக்கர்க் - கல்பொருநிரங்கும் பல்லார் தேயிக் - கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கு - முனை கல் லாசன் புனைபெடுங் தேரோ' இதனுட் தலைவி இரக்கத்தோன்றக் கடவுள்வாழ்த்திப் பிரித்தோர்மீள்க நினைபாநின்றேனாக அவர்மீட்டு கண்டேனெனப் பாணன் கூறியவாறு காண்க. கூத்தர்கூற்று வந்தழிக்காண்க.

(உஅ)

கள0. ஆற்றாது பண்புக் கருமத்து வினைவு
மேவன் முடிவும் வினாவஞ் செப்பு
மாற்றிடைக் கண்ட பொருளு மிறைச்சியுந்
தோற்றஞ் சான்ற வன்னவை பிறவு
மினையோர்க் ஞரிய கிளவி யென்ப.

இது உழைக்குறந்தொழிற்குக் காப்பிற்கும் உரியராகிய இனையோர்க்ஞரிய இலக்கணக் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஆற்றாது பண்பும்—தலைவன் தலைவிபுடனாயினும் தானேயாயினும் போக்கு ஒருப்பட்டழிவழிவிடற்பாஸராகிய இனையோர் தண்ணிதவெய்து சேய்த்து அணித்தென்று ஆற்றாது நிலைமை கூறுதலும்: கருமத்து வினையும்—ஒற்றுகச் சென்று வந்து செய்பொருள் முடிக்குமாறு அறிந்து கூறுதலும்: ஏவல் முடிவும்—இன்னுழி இன்னதுசெய்க என்று ஏவியக் கால் அதனை முடித்தவந்தமை கூறலும்: வினாவும்—தலைவன் ஏவலித் தாங்கேட்டலும்: செப்பும்—தலைவன் வினாவாதவழியுந் தலைவிக்காகவாயினுஞ் செப்பத்தருவன தலைவற்கு அறிவுகூறுதலும்: ஐற்றிடைக் கண்ட பொருளும்—செல்சாதத்துக் கண்ட நிமித்தம் முதலிய பொருள்களைத் தலைவற்குத் தலைவிக்கும் உறுதியுக்குமாறு கூறலும்: இறைச்சியும்—ஐண்டு மாவும் புள்ளும் புணர்ந்துவினையாவெனவற்றை அங்கிருவர்க்குமாயினுந் தலைவற்கேயாயினுந் காட்டியும் ஊறுசெய்யுந் கோண்மாக்களை அகற்றியுந் கூறுவனவும்: தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும்—அங்கணம் அவற்குத் தோற்றவித்தற்கமைந்த அவைபோல்வன பிறகூற்றுக்களும்: இனையோர்க்கு உரிய கிளவி என்ப — இனையோர்க்கு உரிய கூற்றென்று கூறுவர் ஐசிரியர். எ-று. தலைவியது செய்தி அறித்தவத்து கூறுவனவும் பிற பொருளுணர்ந்த வத்தகாப்பனவும் ஒற்றர்கள் ஆடங்கும். ஏவல் முடியிற்கும் இஃதொக்கும். சான்றவென்றதனான் ஆற்றாதுபண்பு கூறுக்கால் இதபொழுது இவ்வழிச்சேறல் அமைபாதென விலக்கலு

ஃ கருமங்கூறுங்காற் சத்துசெய்தல் அமைபுமெனக் கூறுதலும் போ
ல்வன அமைபாவாம், அவர் அவைகூறப்பெற்றாகலின். பிறவாவன.
தலைவன் வருவனெனத் தலைவிமாட்டுத் தூதாய்வருதலும், அறிந்து
சென்ற தலைவற்குத் தலைவி நிலைகூறுதலும், மீளுங்கால் விருந்துபெ
றுருவள்கொல்லெனத் தலைவி நிலையுரைத்தலும் போல்வன. இலக்
கியம் வந்துழிக் காண்க. “விருந்தும் பெறருகன் போலுத் திருத்தி
ழைத் - தடமென் பனைத்தோள் மடமொழி யரிவை - தளரியற்
கிள்ளி யினிதினி னெடுத்த - வளரினம் பிள்ளைத் தூவி யன்ன -
வார்பெயல் வளர்த்த பைம்பலிற் புறவிற் - பறைக்கண் ணன்ன
நிறைச்சுனை தோறுத் - தளிபடு மொக்கு மென்றவன சாலத் -
தெளிபொரு பொருட்டிற் றேன்றுவன மாய - வளிசினி யுதிர்
தலின் வெறிகொள்பு தாஅய்ச் - சிற்சிற கேப்ப வறக்கண் விரி
த்த - வண்டு னாறுவி துமித்த கேமி - தன்னினை மருங்கிற் போழ்
ந்த வழியு - நிராசெல் பாம்பின் விராவுநீர் முகைச் - செல்லு கெடு
ந்தகை தேரே - முல்லை மாலை நகர்புக லாய்த்தே.” அவர்கள் தன்
களுக்கு வளராப்பிள்ளையென்றலுமாம். இது பெறுவனென்றது.
ஆற்றது பண்பு, ஆற்றிடைக்கண்ட பொருளும் இறைச்சியும் உடன்
போக்கிலும் கற்பிலும் கூறுவனவாதலின் இச்சூத்திரம் கைகோள்
இரண்டற்கும் பொதுவிதி. (உக)

கௌக. உழைக்குறந் தொழிலுங் காப்பு முயர்ந்தோர்க்கு
நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே.

இது முற்கூறியவற்றிற்கு உரியார் இங்ஙனஞ் சொந்தான
மேதைக்கோர் புறனடை. (இ-ள்.) உழைக்குறந் தொழிலும் காப்
பும் உயர்ந்தோர்க்கு நடக்கை எல்லாம்—அவரிடத்து நின்று கூறிய
தொழில்செய்தலும் போற்றிமுதலிய பாதகாவலும் பிறவும் உய
ர்ந்தோர்க்குச் செய்யுந் தொழிற்பகுதியெல்லாம்; அவர்கட் படும்—
முற்கூறிய இனையோரிடத்து உண்டாம். எ-று. என இவ்விரண்டற்
குமுரியர் அல்லாத புறத்தினையர் முற்கூறியவை கூறப்பெற்றொன்
பது பொருளாயிற்று. (உ௦)

கௌஉ. பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி யெதிர்ப்பா டாயினு
மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினு
மிறந்தது நனைஇக் கிழவோ னுங்கட்
கலங்கலு முரிய னென்மனார் புலவர்.

இது மேல் அதிகாரப்பட்ட வாயில் பரத்தைவிற்பிரிவொடும் பட்டதாசலின் அதுகூறி இனித் தயிவன் பரத்தைமை நீங்குமிடம் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பின்முறை ஆங்கிய பெரும்பொருள் வதுவை—மூவகை வருணத்தாரும் முன்னர்த் தத்தம்வருணத்தெய்திய வதுவை மனையிபர்க்குப் பின்னர் முறையார் செய்துகொள்ளப் பட்ட பெரும்பொருளாகிய வதுவைமனையிபகை: தொன்முறை மனையி எதிர்ப்பாடாயினும்—பழையதாசிய முறைமைவினையுடைய மனையி விளக்கு முதலிய மங்கலங்களைக் கொண்டு எதிரேற்றுக் கோடற் சிறப்பினும்: இன் இறைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புதி லும்—இனிய பூண்டியபணித்து தொன்முறை மனையி புதல்வனைக் கோலங்காட்டிய செல்வான்போலப் பின்முறை வதுவையரிடத்து வாயிலாகக் கொண்டு செல்லிதும்: சிறுவோன் இறத்தது நீனை— தயிவன் இவ்வனஞ் செய்கையுடைய இருவகைத்தயிவியகையுங் கை விட்டுப் பரத்தைமைசெய்து ஒழுதியவற்றை நினைத்து: ஆங்கட் கல ங்கலும் உரியன் என்மனார் புலவர்—அப்பரத்தைவர்கண் நிகழ்கின் றகாதல் நியிஞ்சுந்த மீளுதலும் உரியன் எனக் கூறுவர் புலவர். எ-று. உம்மை எதிர்முறைவாகலான் மீளாமையும் உரித்தாயிற்று; என்ன? இனமைப்பருவங் கழியாத காலத்து அக்காதன் மீளாதா கலின். பெரும்பொருளென்றார், வேதனால் அத்தனர்க்குப் பின்முறை வதுவை மூன்றும் அரசர்க்கிரண்டும் வணிகர்க்கொன்றும் நிகழ்த்த ல்வேண்டிமெனக் கூறிற்றென்பது உணர்த்ததற்கு. இனிமகப்பெறு காரணத்தாற் செய்யும் வதுவைபென்றுமாம். ஆங்கியவென்றதனு னே வேளாளர்க்கும் பின்முறைவதுவை கொள்க. தொன்மனையியெ ன்னது முறையென்றதனுள் அவரும் பெருஞ்சிறப்புச்செய்த ஒரு கோத்திரத்தாய் ஒன்றுபட்டொழுருவொன்பது கூறினார். இவ் வனத் தொன்முறையார் பின்முறைவாகா மகிழ்ச்சிசெய்தமைகண்டு இத்தன்மைவாகா இறத்தொழுதித் தவறுசெய்தேமேயென்றும் பி ன்முறையார் அவர்புதல்வகைக் கண்டு மகிழ்ச்சிசெய்த வாயில் கே ள்த்த குணம்பற்றி இவகா இறத்தொழுதித் தவறுசெய்தேமேயென் றும் பரத்தைமைநீங்குவனென்றார். புதினுமெனவே பிறர்மனைப் புதல்வொன்பது பெற்றும். தொன்முறைமனையி எதிர்ப்பட்டதற்கு இவ்விதம் வந்துழிக் காண்க. இனிப் பரத்தைமையிற் பிரிவொழி ன்து மனைய்கண் இருத்ததற்கு உதாரணம். “மாத ருண்கண் மகன் லீன யாடக் - காதலிற் றழிவு யினிதிருத் தனனே - தாதார் பிரச றாலும் - போதார் புறவி னுமெழ வோனே.” இன்னும் இவ்வாறு வருவனபிறவும் உப்த்துணர்ந்து கொள்க.

* கஎக. தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோட
லாய்மனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென மொழிப
கவவொடு மயங்கிய காலையான.

இது தலைவி புலவிகடைக்கொள்ளுங் காலம் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்—பாத்தையிற் பிரிவுநீங்கிய தலைவன் தன்னினும் உயர்ந்த குணத்தினனெனக் கொள்ளுமாற்றான் மேல்நின்று மெய்கூறுங் கேளிராகிய தாயரைப் போலக் கழறி அவன்மனக்கவலையை மாற்றிப் பண்டுபோல மனங்கோடல்: ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப—ஆராய்ந்த மனையறநிகழ்த்துங் கிழத்திக்கும் உரித்தென்று கூறுப: கவவொடு மயங்கிய காலையான—அவன்முயக்கத்தாற் தலைவி மயங்கிய காலத்தா. எ-று. என்றது, தலைவன் தவத்திற்கு உடம்பட்டுக் கலங்கினமை கண்ட தலைவி அதற்கு ஆற்றாது தன்மனத்துப் புலவியெல்லாம்மாற்றி இதற்கொண்டும் இனையபாகலெனத் தழீஇக்கொண்டமை கூறிற்று. தலைவன் தன்குணத்தினும் இவள்குணம் மிகுதிகண்டு மழிவே தலைவி தன்னைப்புகழ்ந்த குறிப்பு உடையனென்பதாஉங் கொள்க. (கஉ)

கஎச. அவன்சோர்பு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்
மகன்ற யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்
செல்வன் பணிமொழி வியல்பாக லான.

இதுவுக் தலைவிகுணச்சிறப்புக் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) அவன்சோர்பு, காத்தல் கடன் எனப் படுதலின்—தான் நிகழ்த்துகின்ற இல்லறத்தாற் தலைவற்கு இழுக்கம் பிறவாமற் பாதுகாத்தல் தலைவிக் குக் கடப்பாடென்று கூறப்படுதலால்: மகன் தாய் உயர்பும் தன் உயர்பு ஆகும்—மகன் தாயாகிய மாற்றானைத் தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது தன்னோடு ஒப்ப உயர்த்தோளாகக் கொண்டொழுகுதல் தனது உயர்ச்சியாம்: செல்வன் பணிமொழி இயல்பு ஆகலான—தலைவன் இய்வாறொழுகுவென்று தமக்குப் பணித்தமொழி னாலிலக் கணத்தான் ஆன மொழியாகலான். எ-று. ஈண்டு மகன்றபென்றது பின்முறைபாக்கிய வதுவையானே. இன்னும் அவன்சோர்பு காத்தல் தனக்குக் கடனென்று கூறப்படுதலானே முன்முறைபாக்கிய வதுவையானேத் தம்மின் உயர்ந்தானென்றும் வழிபாடாற்றாததும் பின்முறைவதுவையானுக்கு உயர்பாஞ் செல்வன் பணித்தமொழியாக லென்றவாறு. ஈண்டு மகன்றபென்றது உயர்ந்தானே, உய்த்துக்கொண்

மேஸ்தலென்றுமுத்தியால். இவையிரண்டும் பொருள். செவ்வனென்றார், பன்மக்களையும் தின்னாவினவழியிலே இருத்துத் திருவுடைமை பற்றி. இவை வந்தசெய்யுள்களும் உய்த்துணர்க. (கூட)

கஎடு. எண்ணாரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்.

இது எய்தியது விலக்கிற்று; “மூக்கீர்வழக்கம்” என்பதனாற் பகைதனின்க்கும் காவற்குங் ககிம்பொழி சேறலாமென்று எய்திய தன விலக்கவின். (இ-ள்.) என் அரும் பாசறை — போர்செய்து வெல்லுமாற்றை என்னும் அரிய பாசறையிடத்து: பெண்ணொடு புணரார்—தலையியரோடு தலையினக்கூட்டிப் புணன்றிவழக்கஞ் செய்வார். எ-று. இரவும் பகலும் போர்த்தொழின் மாறுமை தோன்ற அரும்பாசறைபென்றார். “தன்னென் யாமத்தம் பள்ளி கொள்ளான் - சிலரொழிக் திரிதரும் வேந்தன் - பலரொழி மூரணிய பாசறைத் தொழில்” எனவும் “ஒருகை பள்ளி யொற்றி பொருகை-மூடி யொழி கட்டஞ் சேர்த்தி லினிந்த” எனவும் வருவனவற்றான் அரிதாக உருத்தியவாறு காண்க. இனிங் காவற்பிரிவுக்கு முறைசெய்து காப்பாற்றதலை என்னுமெனப் பொருளுணர்க. (கூச)

கஎசு. புறத்தோ ராங்கட் புனாவ தென்ப.

இது எய்தியது இகத்துபடாமற் காத்தது. (இ-ள்) புறத்தோர் ஆங்கண்—அடியோரும் வினாவை பாக்கினோருமாகிய அகப்புறத் தலையுடைப பாசறையிடத்தாயில்: புனாவது என்ப — அவரைப் பெண்ணொடுபுணர்த்தப் புணன்றிவழக்கஞ்செய்தல் பொருத்தவது என்று கூறுவர் துசிரியர். எ-று. இப்பாசறைப்பிரிவை வகையறுப்ப வே எனப்பிரிவுகளுக்குப் புணர்த்தலும் புணராமைபும் புறத்தோர்க்கு வகைவிஞ்ஞயிற்று. (கூடு)

கஎஎ. காமநிலை யுரைத்தலுந் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்

கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்தனர் மொழிதலு

மாவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலுஞ்

செலவுறு கிளவியுஞ் செலவழுங்கு கிளவியு

மன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய.

இது பார்ப்பார்க்குரிய கிளவி கூறுகின்றது. (இ-ள்) காமநிலை உரைத்தலும்—தலையன் காமமிகுதிகண்டு இதன் நிலை இற்றென்று இழித்துக் கூறுவனவும்; தேர் நிலை உரைத்தலும் — அங்ஙனம் கூறி

அவன் தேருமாறு ஏதாவும் எடுத்துக்காட்டுங் கூறலும்: கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்தனர் மொழிதலும்—தலைவன் தாழ்ந்தொழுதுகிவவற் றை அவன் குறிப்பான் அறித்த வெளிப்படுத்தி அவர்கே கூறுதலும்: ஆவொடு பட்ட நிமித்தம் கூறலும் — வேள்விக்கபினைபாற் பயங் கு ன்றுதலானும், குன்றாது கலநிறையப் பொழிதலானும் உளதாய நிமி த்தம் பற்றித் தலைவற்குவரும் கன்மைநிமை கூறுதலும்: செலவுறு கிளவியும் — அவன் பிரியுங்கால் கன்னிமித்தம்பற்றிச் செலவுகள் றென்று கூறுதலும்: செலவு அழுங்கு கிளவியும் — தீயநிமித்தம்பற் றிச் செலவைத் தவிர்த்துக் கூறுதலும்: அன்னபிறவும்—அவைபோ ல்வன பிறவும்: பார்ப்பார்க்கு உரிய — அத்தனார்க்கு உரிய. எ-று. தேர்நிலைபென்றதனாற் தேர்ந்த பின்னும் கலங்கினும் கலங்காமற் தெ னிவுநிலை காட்டலும் கொள்க. அன்னபிறவும் என்றதனான், அவர் இடித்தாக் கூறிபாங்குத் தானும் இடித்தாக் கூறுவனவும், வாயிலா கச் சென்று கூறுவனவுச், தூதுசென்று கூறுவனவுக் கொள்க. மொ ழித்தபொருளோடொன்ற அவ்வயின்மொழிபாததனை மூட்டின்று முடித்தலென்பதனாற் களவியலிற் கூறுதனவும் ஈண்டேகூறினார். அது இப்போதிவு உடைபையபாபின் இணையபாதம்பாணியல்பையெ னக் காமநிலையுடைத்தலும் கற்பினான் “இல்லிருத்து மகிழ்வோற் கில் லைபாற் புகழே” எனத் தலைவன் நினைபுமாதற்குற் காமநிலையுடைத்த லும் அடங்கிற்று. எண்பவற்றிற்கும் இருவகைக் கைகோளிற்கும் ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக. “பார்ப்பான் பாங்கன்” என உடன் கூறினமையிற் பாங்கற்கும் ஏற்பனவுக் கொள்க. இவைபெல்லாக் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாருஞ் செய்தபாடலுட் பயின்ற போலும். இக்காலத்தில் இலக்கியமின்று. பாங்கன் கூறுவன “கோ ப்மருத் கறிசரு னடக்கிக் கொண்டு” என்றற்போல எடுத்து மொழி யப்படுதலன்றிக் கூற்று அவன் இன்மை உணர்க. அது “வேட் டோர் திறத்த விரும்பியநின் பாகனும் - நீட்டித்தா பென்று கடா ங்கடுக் திண்டேர் - பூட்டு விடாது நிறுத்த.” எனவும் வரும். இன் னும் சான்றோர் கூறிய செய்யுட்களில் இதுபோல வருவனபிற அனைத்தும் உப்த்துணர்ந்து கொள்க. (௧௬)

௧௭அ. எல்லா வாயிலு மிருவர் தேஎத்தும்

புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப.

இது ஞாயில்களின் இலக்கணங்கூறுகின்றது. (இ-ள்.) எல் லாவாயிலும் — பார்ப்பான்முதலிய வாயில்களெல்லாம்: இருவர் தேஎத்தும் புல்லிய — தலைவன்கண்ணுச் தலைவிகண்ணும் பொருள்

நிய : மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப—மனமகிழ்ச்சிப்பொருளினே ாக
ழ்த்தலைத் தமக்குப் பொருளாகவுடைய. எ-று. எனவே மகிழ்ச்
சி கூறப் பெஞ்ராவிற்று. புல்லிய என்றதனான் விருத்தும் புதல்வ
ரும் ஆற்றுமையும் வாயினாகுப என்துகொள்க. வாயில்கள் “தோ
ழி தாயே” என்பதனுட் கூறுப. உ-ம். வத்தழிக்காண்க. (௩௭)

கஎக. அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
கிறைப்புறங் குறித்தன் நென்மனார் புலவர்.

இது மகிழ்ச்சிப்பொருளன்றி வாயில்கள் இவ்வாறுங் கூறப்
பெறுப என்றலின் எய்தியதிக்கத்தபடாமற் காத்தது. (இ-ள்.) அன்
பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றில்—அன்பு இருவரிடத்தும் நீங்கிய
கடுஞ்சொல் அவ்வாயில்களிடத்தத் தோன்றுமாகில் : கிறைப்புறங்
குறித்தன்று என்மனார் புலவர்—ஒருவர்க்கொருவர் கிறைப்புறத்தா
கக் கூறல் வேண்டுமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று. தோன்றினென்
பது படைத்துக்கொண்டு கூறுவொன்பதாமாகலின் குறித்தன்றென்
பது போயின்றென்பதுபோல நகரம் ஊர்ந்த குற்றியலுகாரம். “அறி
யாமையின்” என்னும் கற்றினைப்பாட்டும் உதாரணமாம், அது கிறை
ப்புறமாகவுங் கொள்ளக் கிடந்தமையின். (௩௮)

க௮௦. தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்த
செத்திறத் தானுங் கிழத்திக் கிள்ளை
முற்பட வகுத்த வீரண்டலங் கடையே.

இது தலையிலிக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) தற்புகழ் கிள
வி கிழவன்முற் கிளத்தல்—தன்னைப் புகழ்த்துரைத்தலைக் கிழவன்
முன்னர்ச் சொல்லுதல் : எத்திறத்தானுங் கிழத்திக்கு இல்லை—கனி
மிகு சீற்றத்தனியினும் இல்லை : முற்பட வகுத்த இரண்டலங்,கடை
யே—முன்பு கூறுபடுத்தோதிய “தாய்போற் கழறித் தழீஇக்கோட
லும்” அவன்சொர்புகாத்தற்கு மன்னுபுயர்பு தன்னுயர்பாதலும்
அல்லாதவிடத்து. எ-று. கிழத்திக்கிள்ளையென முடிக்க. அவ்விர
ண்டிடத்துத் தனது குணச்சிறப்பைக் குறிப்பாற் தலைவன்முன்னே
புகழ்வான்போல ஒழுக்கினுள்ளென்றுணர்க. இனி முற்படவகுத்த
இரண்டென்பதற்கு “இரத்தலுத்தெளித்தலும்” என அகத்திணையி
லுட் கூறிபனவென்றுமாம். தலைவன்முன்னர் இல்லியெனவே அவன்
முன்னர் அல்லாதவிடத்துப் புகழ்தல் பெற்றும். அவை காமக்கிழத்
தியரும் அவர்க்குப் பாங்காவினாருங் கேட்பப் புகழ்தலாம். உதா

ரணம் “பேணுதகு சிறப்பிற் பெண்ணியல், பாயினு - மென்னொழி
புனாயு எய்ல - டன்னொழி புனாயுர்த் தானறி குளே.” எனப்
பதிற்துப்பத்தில் வந்தது. (௩௬)

கஅக. கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி
கிழவோன் வினைவயி னுரிய வென்ப.

இது தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்தாக்கும் இடம் இன்னுழி
பென்கின்றது. (இ-ள்.) கிழவிமுன்னர்த் கிழவோன் தற் புகழ் கிள
வி—தலைவிமுன்னர்த் தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்தகூறுங் கூற்று:
வினைவயின் உரிய என்ப—காரியங்களை நிகழ்த்துங் காரணத்திடத்து
உரியவென்று கூறுவார் ஆசிரியர். எ-று. அக்காரணமாவன கல்வி
யுங் கொடையும் பொருள்செயலும் முற்றப்பட்டுடோனே முற்றவி
டுத்தலுமாகிய காரியங்களைநிகழ்த்துவனெனக் கூறுவன. இங் ஆள்
வினைச்சிறப்பை பான் எய்துவனெனத் தன்னைப்புகழுவே அதுபற்றித்
தலைவி பிரிவாற்றதல் பயனாயிற்று. “இன்னெ விரத்தோர்க்கொன்
றியாமை விளிவென” என்றவழி பான் இனிவரவு எய்தேனென்றலிற்
புகழுக்குரியேன் யானேயெனக் கூறிப்பவாறுகாண்க. ஏனையவும்
வந்துழிக்காண்க. (௪௦)

கஅஉ. மொழியெதிர் மொழிதல் பாங்கற் குரித்தே.

இது மேற் பார்ப்பார்க்குரியன பாங்கற்குமாமென எய்துவித்
தலைவ ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது. (இ-ள்.) மொழியெதிர் மொழி
தல்—பார்ப்பாணியேபோலக் காமநிலை உரைத்தல்போல்வன கூறுங்
காற் தலைவன் கூறிய மொழிக்கு எதிர்கூறுதல்: பாங்கற்கு உரித்
து—பாங்களுக்கு உரித்த. எ-று. இது களவிற்கும் பொது: அது
பாங்கற்குட்டத்துக் காண்க. கற்பிற் புறத்தொழுக்கத்துத் தலைவன்
புல்லாமற் கூறுவன வந்துழிக் காண்க. உரித்தென்றதனூற் தலைவ
னிடுக்கண் கண்ணி எற்றினான் ஆயிற்றென அவன்மொழிக்கு முன்
னே வினாதுங் கொண்க. (௪௧)

கஅக. குறித்தெதிர் மொழித லஃகித் தோன்றும்.

இதவும் பாங்கற்குரியதோரிலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.)
குறித்த எதிர் மொழிதல்—தலைவன்குறிப்பினை அவன்சுறாமற் தான்
குறித்தனார்த்ததற்கு எதிர்மொழி கொடுத்தல்: லஃகித் தோன்றும்
—சுருங்கித்தோன்றும்; எ-று. அவன்குறிப்புணர்ந்து கூறல் சிறு

வரலிற்றெனவே “காமநியயுணர்த்தல்” என்னுஞ் சூத்திரத்தின்கட் கூறிய “ஆவொடு பட்ட நியித்தம்” ஆயிற் பார்ப்பான் கூறக் கேட்டுத் தான் கூறவும்பெறுமெனவும் ஏனையவும் சீழவன்கூறும் தானே கூறவும் பெறுமெனவும் கூறியவாறாயிற்று. (௪௨)

௧௮௪. துன்புறு பொழுதினு மெல்லாங் சீழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேற லில்லை.

இது முன்னர்க் சீழலி முன்னர் என்பதனால் குறிப்பினான் ஆற் று வித்துப் பிரிதல் அதிகாரப்பட்டதனை ஈண்டு விளக்கக்கூறி வற்பு றத்தமென்கின்றது. (இ-ள்.) தன்பு உறு பொழுதினும்—உணர்த் தாதுபிரிந்து தலைவி துன்பம் மிக்கபொழுதினும், உம்மைபான் உண ர்த்திப் பிரிந்து துன்பம் மிகாத பொழுதினும்: எல்லாம்—சுற்றமும் தோழியும் ஆயமும் தலைமகள் குணமாகிய அச்சமும் காணமும் மட னமாகியவற்றையெல்லாம்: சீழவன் வன்புறுத்த அல்லது சேறல் இல்லை—தலைவன் வலிபுறுத்த அல்லது பிரிபான். எ-று. எனவே இவற்றை முன்னர் நிலைபெறுத்திப் பின்னர்ப் பிரியுமாயிற்று. சொ ல்லாது பிரியுங்காற், “போழ்திடைப் படாமன் முயங்கிபு மதன் றயித் - தாழ்கதுப் பணிந்து முன்னெயிற் றமுதல் - கள்ளினு மழிச் செய்தம்” இவை முதலிய தலைபணிசெய்து தெருட்டிப்பிரிய அவை பற்றுக்கோடாக ஆற்றாதலின் அவன்குணங்கள் வற்புறுத்த வன ஆயிற்று. இனி உலகத்தார் பிரிதலும் ஆற்றியிருத்தலுமுடைய னொரு உலகியலாற்கூறலும் பிரிவுணர்த்திற்றேயாம். இனிப் பிரி வினை விளக்கக்கூறி ஆற்றியிருவென்றலும் அவற்றை வற்புறுத்த லாம். “பாந்தமக் கொல்லோ மென்ற தப்பல் - சொல்லா தகறல் வல்லு யோரோ.” இது சொல்லாது பிரிதல். “அரிதாபவறனெய்தி” இது சொல்லிப்பிரிதல். (௪௩)

௧௮௫. செலவிடை யமுங்கல் செல்லாமை யன்றே
வன்புறை குறித்த தவிர்ச்சி யாகும்.

இது செலவமுங்கலும் பாலைபாமென்கின்றது. (இ-ள்.) செல விடை அமுங்கல் செல்லாமை அன்றே — தலைவன் கருதிய போக் கின் இடையிலே தவிர்ந்திருத்தல் பிரிந்துபோதல் ஆற்றாமைக்கண் டு: வன்புறை குறித்தத் தவிர்ச்சி ஆகும் — தலைவியை ஆற்றவித் தப் பிரிதற்குத் தவிர்ந்த தவிர்ச்சியாகும். எ-று. செலவமுங்கி ஆற் றவிக்க அவன் ஆற்றியிருத்தல் இப்பிரிவின்கு நியித்தமாதலிற் பாலை

யாயிற்று. “ஒன்டொடி புறநூல் மெழினே” “கனங்காய்க்
கண்ணி ஞர்மு டிச்சொ - ஸிறத்த காடு தத்தனன் - வளம்பெரிது
பெறினும் வாரலென் பானே” இவை வன்புறநூற்றித்துச் செலவமு
ங்குதலிற் பாடப்பாயிற்று. (சச)

கஅசு. கிழவி நிலையே விளைவிடத் துணையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.

இது அகத்திணையியலுட் பாசறைப்புலம்பலுமென்றார் ஆன்
டைப்புலம்பல் இன்னுழியாகா இன்னுழியாமென வகையறை கூறு
கின்றது. (இ-ள்.) கிழவி நிலையே விளைவிடத்து உணையார்—தலைவி
யது தன்மைவை விளைசெய்ப்பாநின்றலாகியவிடத்து நினைத்தகூறினா
னாகச் செய்புன்செய்யப்பெறார்: வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோ
ன்றும் — வெற்றிநிகழுமிடத்துத் தான்குறித்தபருவம் வந்துழிபுச்
சுதுகண்மீழியும் வருத்தம்விளங்கிக் கூற்றுத்தோன்றிற்றாகச் செய்
புன்செய்ய. எ - று. உணையாரெனவே நினைத்தலுளதென்பதாஉம்
அதுபோர்த்திறம்புரியும் உள்ளத்தாற் கதுமென மாபுமென்பதாஉம்
கொள்க. விளைவிடம் விளைசெய்யிடம். காலத்துமென்னும் எச்ச
வும்மை தொக்குகின்றது. அன்றி அங்கனம் பாடக்கூறலும் ஒன்று.
உ-ம். “வேளாப் பார்ப்பான் வானாந் துமித்த - வளைகளைத் தொழி
த்த கொழுந்தி னன்ன - தலைபிணி யவிழாச் சுரிமுகிழ்ப் பகன்றை -
சொதலக் தவலை தாவலின் மலருத் - கைஇ நின்ற தன்பெயற் கடை
நான் - வயங்குகதிர் கரத்த வாகை வைகறை - விசும்புரி வதுபோ
ல் விபலிடத் தொழுதி - மங்குள் மாமழை சேண்டிலம் படரும் -
பனிபிறுத் கங்குலுத் தமிழை னீர்தித் - தன்னா ரோனே கன்னு
தல் பாமே - கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து - துதி.
முக மழுங்கிய மண்டைவெண் கோட்டுச் - சிறகன் பாலை செடு
கா வொண்மணி - கழிபிணிக் கறைத்தோற் பொழிகளை புதைப்
புத் - தழங்குஞாள் முாசமொடு மயங்கும் பாமத்துத் - கழித்
தறை செறிபா வாளுடை பெறுந்தோ - னிரவுத்துயின் மடித்த
தாலை - புரவுச்சின வேந்தன் பாசறை பேமே.” இதனுட் கனைபு
தைப்பு முாசொடு மயங்கும் பாமத்துத் துயின்மடித்த வாளு
றைசெறிபாத் தானையுடைய வேந்தனெனவே வென்றிக்கால
க் கூறியவாறும் கிழவிநிலை உரைத்தவாறும் காண்க. பருவங்க
ண்டுத் துதுகண்டுக் கூறியவை “பாசறைப் புலம்பலும்” என்பு
ழிக் காட்டினும். (சரு)

௧௮௪. பூப்பின் புறப்பா டராறு காளு
நீத்தகன் றுறையா ரென்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலே யான.

இது பரத்தையிற் பிரிவின்கட் தலைவற்குத் தலைவிக்கும் உரிய
தோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பரத்தையிற் பிரிந்த
காலே யான—பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்தின்கண்ணேயுண்டான; பூப்பின்
நீத்து — இருதங்காலத்தின்கட் சொற்கேட்கும் அனுமைக்கண்
நின்றுவிருத்து: புறப்பாடு ஈராறு காளும் அகன்று உறையார் என்
மனார் புலவர்—அங் இருதங்காலத்தின் புறக்கூறுகிய பன்னிரண்டு
காளும் இருவரும் பிரித்துறையாரென்று கூறுவர் புலவர். ௪-து.
என்றது பூப்புத்தோன்றிய மூன்றுகாளும் கூட்டமின்றி அனுகவிரு
ந்து அதன்பின்னர்ப் பன்னிரண்டுகாளும் கூடியுறைப என்றதாம்.
தலைவியுத் தலைவனுத் துணித்தும் இருத்தலிற் பிரித்துறையாரெனப்
பன்மையாற் கூறினார். இனிப் பூப்பின் மூன்றுகாளும் பின்னாறு
காளுமென்றும், பூப்புத்தோன்றிய கால் முதலாகப் பன்னிரண்டு
காளுமென்றும், நீத்தல் தலைவன்மேல் ஏற்றியும், அகறலைத் தலைவி
மேல் ஏற்றியும் உரைப்பாருமுனர். பரத்தையிற் பிரிந்தகாலத்துண்
டான பூப்பெனவே, தலைவிசேடியர் செய்யகோலக்கொண்டு பரத்
தையர்மனக்கட்சென்று தலைவற்குப் பூப்புணர்த்துதலுங்கொள்க:
இது “அரத்த முடிநு யணிபழுப்புப் பூசிச் - சிரத்தையாற் செங்
கழுநீர் சூட்டிப் - பரத்தை - நின்கோங்கிக் கூறினா நீமொழிய லெ
ன்று- மன்கோங்கி மாண விமம்.” தோழி செவ்வணியணித்து வீட்
டமை தலைவன் பாக்காவினார் கூறியது. இக்காலத்தின்கண் வேறு
பாடாக வருவனவெல்லாம் ஈண்டு அடக்கிக் கொள்க. பூப்புப்புற
ப்பட்டனான்றும் மற்றைகாளும் கருத் தங்கில் அதுவயிற்றில் அழி
தலும் மூன்றுகாட் தங்கில் அது சிவ்வாழ்க்கைத்தாகலும் பற்றி முன்
காளும் கூட்டமின்றென்றார். கூட்டமின்றியும் நீக்காதிருத்தலிற் பர
த்தையிற் பிரிந்தானெனத் தலைவி நெஞ்சத்துக்கொண்ட வருத்தம்
அகலும். அகலவே அக்கரு மாட்சிமைப்படுமாயிற்று. இது மகப்பே
ற்றுக்காலத்திற்குரிய நிலைமை கூறிற்று. இதனும் பரத்தையிற் பிரி
புரான் ஒருநினைகிற பதினாத்தென்றாயிற்று. உதாரணம் வந்து
ழிக் காண்க. “குக்க” என்பதனைக் காட்டுவாருமுனர். (௪௬)

௧௮௫. வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது.

• இது “ஒதலுத் துதம்” என்னஞ் சூத்திரத்திற்குரிய ஒதற்பி
ரிவிக்குத் காணவரையறையின்றென்பது உம் அவ்வோத்து இதலென்

புதுவும் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) கல்வி வேண்டிய பான்மே இறவாது—தறவறத்தினைக்கூறும் வேதாந்தமுதலிய கல்வி வேண்டிய பான்மைக் கடவாது: மூன்று இறவாது—அக்கல்வியெல்லாம் மூன்றுபதத்தைக் கடவாது. எ-று. இறவாதென்பதை இரண்டிடத்தன் கூட்டுக. மூன்றுபதமாவன அதவென்றும் நீயென்றும் ஆனுவென்றும் கூறும் பதங்களாம். அவை பாமுஞ் வேறும் அவ்விதங்களும் ஒன்றாதலும் ஆதலின் இம்மூன்றுபதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக் கடந்த பொருளை உணர்த்தும் ஆகமங்களெல்லாம் விரிபுமாறு உணர்த்துகொள்க. இது மூன்றுவருணத்தார்த்துக் கூறினார். ஏனைய வேளாளரும் ஆகமங்களானும் அப்பொருளைக் கூறிபதமிழாலும் உணர்தல் “உயர்த்தோர்க்குரிய” என்பதனால் உணர்க. இது இயல்பற்றம் நிகழ்த்தினார் தறவறம் நிகழ்த்துங்கருத்தினராக வேண்டி தலின் காலவரையறை கூறாபினார். மூன்னர்க்காட்டிய “அரம் போழும்வனை” என்னும் பாட்டினுட் பானுட் கங்குலின் முனிய வகைத்தி, கடவுளர் சான்ற செய்வியைமருங்கிற் சென்றோர் வலவரி ன் ஓடுவை என்றது இராப்பொழுது அகலாது நீட்டித்ததற்கு ஆற்றாளாய்க் கூறினானென்று உணர்க. (ச௭)

கசக. வேர்த்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே.

இது வரையறையுடைமையிற் பகைவயிற் பிரிவிற்கு வரையறை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) வேந்த உறு தொழிலே—இருபெரு வேந்த ருறும் பிரியும் அவருள் ஒருவர்க்காக மற்ருரு வேந்தனறும் பிரி யும்: யாண்டினது அகமே—ஓர் யாண்டினுட்பட்டதாம். எ-று. வேந்த றுறுதொழிலென்பதனை இரட்டுறமொழிதலென்பதனால் வேந்தனுக்கு மண்டிலமாக்களுக்குத் தண்டத்தலைவருமுதலியோர்க்கு உறும் பிரி யும் யாண்டினதகமெனவும் பொருளுணர்க. தொழிலென்றது அதிகாரத்தார் பிரிந்துமீளும் எல்லையை. அது “கடுவுநிலைத் திண்பே நண்பகல் வேனிலொடு” என்பதனால் பிரிவிற்சோதிப இருவகைக் காலத்தன்னும் முதற்கணின்ற சித்திரை தொடங்கித் தையீறுகக் கிடத்த பத்துத்தின்களுமாம். இனிப் பத்தென்னது யாண்டென்றதனால், “பின்பனிதானும்” என்பதனால்கொண்ட நெப்பில்லாத பின்பனிக்குரிய மாசுதொடங்கித் தையீறுக யாண்டுமுழுவது உக்கொள்ளக்கிடத்ததேனும் அதுவும் பன்னிருதிங்களுக் கழித்ததன் மையின் யாண்டினதகமாமாறுணர்க. இதற்கு இழிந்த எல்லை வரை வின்மையிற் கூறாபினார், அது “இன்றே சென்ற வருவது நாளைக்குன்றிழி பருவியின் வெண்டேர் முடுக” எனச் சான்றோர் கூறலின்,

“நிலாவிற் நிரிதரு உண்மடக் கூடலார்-புலாவிற் பிறந்தசொற் புதிதன்னும் பொழுதனீஞே - பலகாடு செஞ்சினேம் பரிந்துகாம் விரித்தக்காத் - சுடர்துதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை.” இது பின்பனியிற்பிரிந்து “இளவேனிதான் வருதல் குறித்தலின் இரு திங்கள் இடைபிட்டது. “கருவிச் காரிடி யிரிஇய - பருவ மன்னவர் வருதுமென் றதயே.” இது கார்குறித்து வருவலென்றலின் அறு திங்கள் இடைபிட்டது. “வேளாப் பார்ப்பார்” என்பது “தைஇ சின்ற தன்பெயற் கடைகாட் பனியிருங் கங்குல்” என்றலின் யான் டென்பதாலும் அது கழித்ததன்மையின் அஃது அகமெனவும் பட்டதென்பதாலும் தலைவன் வருதுமென்று காலங்குறித்தற்கொத்த வழக்கென்றுணர்க. காவற்பிரிவும் வேத்துறுதொழிலெனவே அடங்கிற்று, தான்கொண்ட காட்டிற்குப் பின்னும் பகையுளதாய் கொலென்று உட்கொண்டு காத்தலின். (சஅ)

கக௦. ஏனைப் பிரிவு மவ்வயி னிலையும்.

இது எஞ்சிய பிரிவிற்கு வகையறை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஏனைப் பிரிவும் அவ்வயின் சிலையும்—கழித்தலின்று துதிற்கும் பொருளிற்கும் பிரித்துமீளும் என்ஐயும் யாண்டினதகம். எ-று. உ-ம். “மண்கண் குளிர்ப்ப வீசிய தன்பெயல் - பாலைத் தன்றே பறைக் குர லெழிலி - புதன்மிசைத் தளவி னிதழ்முட் சென்னலை - செடு க்குடைய் பிடவோ டொருங்குபிணி யவழக் - காடே கம்மென் றன்றே யலைபக் - கோழிடைத் தன்ன கோடற் கைம்பயிர்ப் - பதலின் பார்வை முனைஇ மதவுகடை - யண்ண னல்லேற் தமர் பினை தழீஇத் - தண்ணறன் மருங்கிற் றுழ்த்தபட் டன்றே - யலைபகொல் வாழி தோழி மலைப - தாழ்வீ கொச்சி குழ்வன மல ரும் - மெளவன் மாச்சினை கட்டி - பவ்வள வென்றோ தாண்டுச் செய் பொருளே.” இது பொருட்பிரிவின்கட் கார்குறித்து ஆறு திங்கள் இடைபிட்டது. “செஞ்சாடுக்குற” என்னும் பாலைக்கலி புள் “சுழின்று செய்பொருண் முற்றமளவென்றார்” என்றலின் எத்தனையும் அளித்தாக மீள்வலென்றதாம். இவற்றிற்குப் பேரொ ட்வைந்த செய்யுள் வந்தழிச் காண்க. (சக)

கசக. யாறங் குளனங் காலு மாடிப்

பதியிகந்து தகர்தலு முரிய வென்ப.

இது தலைவற்குத் காமக்கிழத்தியர்க்குத் தலைவியர்க்கும் உரிய தோர்மரபு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) யாறங் குளனும் காலும் ஆடி—

காவிரியுத் தன்பொருளையும் மான்பொருளையும் வைபயம்போலும்
பாற்றிலும் மிருகாமத்தினையேரிபோலும் சூளங்களிலுத் திருமருதத்
தறைக்காவேபோலும் காக்களினும் வினையாடி: பதி இகர்து துர்த
தும் உரிய என்பு—உறைபதியைக் கடந்தபோய் துசர்ச்செய்தத
லுத் தலைவற்குத் காமக்கிழத்தியர்க்குத் தலைவியர்க்கும் உரிய. எ-று.
முற்புழிக்கோடலாற் தலைவியர்க்குச் சிறுபான்மையென்றனர்க.
“கதிரியை கெடுவேற் கதிமான் கிள்ளி - மதில்கொல் பாணியிற் கத
வுகெரி தந்த - சிறையழிப் புதப்புன லாடுக - மெம்மொடுங் கொ
ன்மோவெக் தோள்புனா புணையே.” இது காமக்கிழத்தி நின்மனை
விபோடன்றி எம்மொடு புணைகொள்ளின் பாமாடுதமென்று புன
லாட்டிற்கு இவைத்தான்போல மறுத்தது. “வயன்மல சாம்பற் கய
லமை துடக்குதழைத் - திதலை யல்குற் றுயல்வருங் கூத்தற் - குவ
யை புண்க னோரார் மெல்லியன் - மலரார் மலிர்சிறை வந்தெனப் -
புனலாடு புணர்தனை பாயின னெமக்கே.” இது தலைவி புலவிரீந்
தித் தன்னொடு புனலாடல்வேண்டிய தலைவன் முன் புனலாடியதனை
அவன் கேட்பத் தோழிக்குரைத்தது. “வண்ண வொண்டழை”
“விசம்பிழி தோகை” இவைபும் அது. “புணல்வளர் பூங்கொடி”
என்னும் மருதக்கலியுன் “அன்ன வகையால்பான் கண்ட கனவுத்
தா - னனவாகக் காண்டை கறுதுதாஅல் பன்மானுங்-கடிப் புணர்ச்
திர் பிரியின்மி னீடிப் - பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல-வ
ரும்பலிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி-லானு தகவும் பொழுதினான்
மேவர - கான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைத்தருத் - தேனியர் காவிற்
புணர்ந்திருத் தாமோ - சானு விருப்போ டணியயப்பு காமற்கு -
வேனில் விருத்தெதிர் கொண்டு.” என்னுஞ் சரிதகத்துக் காவிற்
புணர்ந்திருத்தாட நீயுங்கருதெனத் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறிய
வாறு காண்க. (ரு)

கசுஉ. காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காவை

யேமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே.

இது முன்னர் இஸ்ஸறிகழ்த்திய தலைவனுக் தலைவியும் பின்ன-
ர்த் தறவறிகழ்த்தி வீடுபெறுப என்சின்றது. (இ - ன்.) கிழவ
னும் கிழத்தியும்—தலைவனுக் தலைவியும்; சுற்றமொடு துவன்றி அற
ம்புரி மக்களோடு—உரிமைச்சுற்றத்தோடு கூடிநின்ற இஸ்ஸறஞ்
செய்தலை விரும்பிய மக்களோடே; சான்ற காமம் கடைக்கோட்

காலை—தமக்குமுன்னராமத்த காமத்தினையுத் தீதாக உட்கொண்ட
காலத்திலே; சிறத்தது ஏமஞ் சான்ற பயிற்றல்—அறம்பொருளின்
பத்திற் சிறத்த விட்டின்பம் பெறுதற்கு ஏமஞ்சான்றவற்றை அடிப்
படுத்தல்; இறத்ததன் பயனே—யான் முற்கூறிய இஸ்ஸறத்தின்பப்
பன். எ-று. சான்றகாமமென்றார், நுகர்ச்சியெல்லாம் முடித்தமை
தோன்ற. இது கடைவாயினுந்நிற்கும் நிலையென்று உரைத்தற்குக்
கடையென்றார். ஏமஞ்சான்றவாகன, வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னி
யாசமும்; எவ்வே, இஸ்ஸறத்தின்பின்னர் இவற்றின்சகலனேநின்று
பின்னர் மெய்யுணர்ந்து விட்பெறுப என்றார். இவ்விட்பெற்றினை
இன்றியமைவாது இவ்விஸ்ஸறமென்பது இறன்பயன். இது காஞ்சி
யாகாதோ வெனின், ஆகாது; தங்குறிப்பினுணர்நி நிலையாமை தா
னே வருவது தாஞ்சிறத்து நிலிபெற்று நீற்குமெனச் சான்றோர்
கூறுதலும் அததானே வந்துநின்றலும் காஞ்சி; இது அன்னதன்
பிச் சிறத்த விட்டின்பயெட்கையாற் தாமே எல்லாவற்றையும் பற்
தறத் துறத்தலின் அகப்பொருட் பகுதியாம். இதனானே இவ்வோ
த்தினுட்பலவழியுள் கூறிய காமம் நிலையாமையின் மேல் இன்பத்
தை விடத்தே வருதலிற் காஞ்சியாகாமையுணர்க. உ-ம். “அரும்
பெறற் கற்பி னவிராணி யன்ன - பெரும்பெயர்ப் பெண்டி ரெனி
யும் - விரும்பிப் - பிறனைசையாற் பின்னிற்பா ரின்மையே பேணு
கறுதுதலா னன்மைத் துணை.” இதனுள் அருத்ததியைப்போலுத்
தமக்குப் பெரும்பொருள்களைக் கச்சதலாலே இரப்பாரது வறுமையே
விரும்பிப் பாதுகாத்து, அவர்க்கு வேண்டவன கொடுக்கும் மகளிர்,
காஞ் செல்கின்ற வானப்பிரத்தம் கிரகத்தத்திற்குத் துணையாவொ
ளத் தலைவன் கூறவே தலைவியும் பொருள்களிற் பற்றற்றாளாய் யா
மும் துறவறத்தின்மேற் செல்வாமெனக் கூறியவாறு காண்க. பிற
வும் வந்துழிக் காண்க. (௫*)

ககக. தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்
பாணன் பாடினி யினையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலிய சறிவர் கணீடோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ளென்ப.

இது வாயில்களைத் தொகுத்து அங்குத் துறவிற்கு உரியராவர்
என்கின்றது. (௫-ள்.) தோழி—அன்பாற்சிறத்த தோழியும்; தாய்—
அவளேபோலுஞ் செவிலியும்; பார்ப்பான்—அவரின் சூழிறலுடைய
பார்ப்பாளும்; பாங்கள்—அவளேபோலும் பாங்களும்; பாணன்—
பாக்குபட்டொழுக்கும்பாணனும்; பாடினி — தலைவிமாட்டுப் பாங்

காயொழுதும் பாடினியும் : இனையர் - என்றும்பிரியா இனையரும் : விருத்தினர் - இருவரும் அன்புசெய்யும் விருத்தினரும் : கூத்தர் - தலைவற்கு இன்றியமைவாக் கூத்தரும் : விறலியர் - தாமே சூடலும் பாடலும் நிகழ்த்தும் விறலியரும் : அறிவர் - முன்னே தறவுள் ளத்தராகிய அறிவரும் : கண்டோர் - அவர் தறவுகண்டி கருணைசெ ய்ப்புகண்டோரும் : யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப - இந்தத் தலைவனுத் தலைவியும் பெற்ற தறவின் கண்ணே மனம் பிணிப்புண்ட சிறப்பினை யுடைய வாயில்களென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ -று. என்றது, இவர் அத்தறவிற்கு இடையூறுகாத முன்செல்வர் தாமும் அவரைப் பிரிவாற்றுகையினென்பதாம். இதனைக் “கற்புக்காம மும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து முன்னாக வாயில்களைத் தொகுத்துக் கூறிய சூத்திரமாக வைத்தல் பொருத்தமுடைத்தேனும் யாத்தசிற ப்பினென்று தறவுகோக்குதலின் இதன்பின் வைத்தார். இதற்குக் கோப்பெருஞ் சோழன் தறத்துழிப் பிரிவாந்தையாரும் பொத்தியா ரும் போல்வார் தறத்தாரென்று கூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதார னாம் என்றவாறு. (இஉ)

ககசு. வினாவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டிவருங் காலை
யிடைச்சர மருங்கிற் தவிர்த லில்லை
புள்ளம் போல வுற்றுழி புதவும்
புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான.

இது பிரிந்து மீளுங்காற் செய்யத்தருவதோர் இயல்பு கூறு கின்றது. (இ-ள்.) வினாவயின் பிரிந்தோன் மீண்டு வரு காலை - யா தானுமோர் செய்வினையிடத்துப் பிரிந்தோன் அதனைமுடித்து மீண்டு வருங் காலத்த: இடைச்சர மருங்கிற் தவிர்தல் இல்லை - எத்தனைக் காதம் இடைவிட்டதாயினும் அவ்விடைபிள்கணுண்டாகிய வருவழி யிடத்துத் தங்கிவருதல் இல்லை : உள்ளம் போல உற்றுழி புதவும் - உள்ளஞ் சேட்புலத்தை ஒருகணத்திற் செல்லுமாறு போலத் தலைவ ன்மனஞ் சென்றுற்றவிடத்தே ஒருகணத்திற் சென்று உதவிசெய் பும் : புள் இயல் கலிமா உடைமையான - புட்போல நிலத்தின் டாத செவ்வியையுடைய கலித்த குதிகையையுடைய குதலான். எ -று. தேருங் குதிகையாலல்லது செல்லாமை யிற் குதிகையைக் கூறினார். இது இடையிற் தங்காது, இரவும்பகலுமாக வருதல் கூறிற்று. இது னை மீட்டிக்கெல்லுகூறிய சூத்திரங்களின்பின் வைப்பாது, ஈண்டுத் தறவு கூறிபதன்பின்னர் வைத்தார், இன்புறகர்ச்சியின்பி இருந்து

அதன் இன்பமெய்துகின்ற நிலையாகமகோங்கியும், மேலும் இன்பப் பகுதியாகிய பெருஞ்ஞானத்தினின்றதற்கு அதிகாரப்படுத்தற்குமென்றுணர்க. உ-ம். “வேத்துவினை முடித்த காலைத் தேம்பாய்த் - தினவன் டார்க்குத் தன்னைப் புறவின் - வென்வே வினைய ரின்புற வலவன் - வன்புயலித் தாரி னல்லதை முன்னுன்றின் - மூக்கீர் மண்டில மாதி யாற்ற - நன்னுன்கு பூண்ட கடும்பரி செருத்தேர் - வான்குசினிப் பொலிய வேறிப் புதல - பூங்கொடி யவரைப் பொய்யத னன்ன - வுள்ளில வயிற்ற வென்னை வென்மறி - மாழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய - புன்றயிச் சிறுஅ ரொடுகளி மன்றுழைத் - கவையிலையானி னினங்குழை கறிக்குஞ் - சீதூர் பல்புறத் தொழியா மாலை - யினிதுசெய்த னையா லெத்தை வாழிய - பனிவார் கண்ணன் பலபுலச் சூறையு - மாய்தொடி யரிவை கூத்தம் - போதுஞ் சூலனிய வெய்தத் தோயே.” இதனுள் வினைமுடித்த காலைத் தேரினையர் செய்விக்கேற்ப ஊராது கோலுன்றின் உலகிறத்தன செய்விக்குப் பற்றுத குதிநாத்தேறேறி இடைச்சுரத்திற் தங்காது மாலைக்காலத்து வந்து பூச்சுட்டியினை இனிதுசெய்தனை எந்தைவாழிய எனத்தொழி கூறிப்பவாறு காண்க. “இருத்த வேந்த னருத்தொழின் முடித்தென” என்னும் அகப்பாட்டினுட் “பெருத்தேர் யானு - மேறிய தறித் த தல்லது வந்த - வாறுனனி யறித்தன்றோ வினனே * * * இழிமினென்றின் மொழிமருண் டிசினே - வான்வழித் தியற்கை வளிபூட்டியினையோ - மாணுரு வாகனின் மனம்பூட் டினையோ - அகாமதி வாழி நீ வலவ” என உள்ளம்போல உற்றுழி உதவிற்றொனத் தலைவன் கூறிப்பவாறு காண்க.

(இரு)

கற்பியன் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது பொருளியல் . .

—•••••—

**ககரு. இசைதிரிக் திசைப்பிணு மியையுமன் பொருளே
யசைதிரிக் தியலா வென்மனார் புலவர்.**

இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் பொருளியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஏனா ஒத்துக்களும் பொருளதிலக்கணமன்றே உணர்த்தியது, இதற்குது பெயராயவாறென்னையெனின்; சொல்லதிகாரத்திற் கூறியசொற்களை மரபியலின் இருதினை ஐம் பாலியனெறிவழாமைத் திரிபில்சொல்லென்பாராதலின் அவை ஈண்டுத் தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப் பொருளதிகாரத்து முன்னர்க்கூறிய பொருள்களிற் பிறழ்ந்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும் அமைத்துச், சொல்லுணர்த்தும் பொருளுந் தொடர்மொழியுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கேகூறலிற் பொருளியலென்றார். இச்சூத்திரம் இவ்வோத்தின்கண் அமைக்கின்ற வழுவுமை திகனெல்லாஞ் சொற்பொருளின் வழுவுமைதியும் பொருளின் வழுவுமைதியுமென இருவகைய என்கின்றது. (இ-ள்.) இசை திரிக்து இசைப்பினும் = சொற்கள் தத்தம் பொருளுணர்த்தாது வேறுபட்டிசைப்பினும் : அசை திரிக்து இயலா இசைப்பினும் = இவ்வதிகாரத்தன் பார்த்தபொருள்கள் நாடகவழக்கும் உலகியல்வழக்குமாகிய புலனெறி வழக்கிற் திரிக்து இயன்றிசைப்பினும் : மன் பொருள் இயையும் என்ற மனார் புலவர் = அவை மிகவும் பொருளேயாப்ப் பொருள்தமென்ற தொல்லாசிரியர் கூறுவர். எ-று. அதனல் யானும் அவ்வாறு கூறுவனென்றார். சொல்லாவது எழுத்தினுள் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசையாதலின் அதனை இசையென்றார் : இஃது ஆகுபெயர். அசைக்கப்பட்டது அசையென்பதும் ஆகுபெயர். “கோடியுமின்பமும்” என்பதனுள் “இருபெயர் மூன்று முரிய வாச” என்பதனாற் தினை மயங்குமென்றும் “உண்டற்குரியவல்லாப் பொருளை” என்றும் பிறுண்டிஞ் சொல் வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்ததனும், இறைச்சிப்பொருள்முதலியன நாடகவழக்கின் வழிஇயவாறுந், “தேரும் யானையும்” “அறக்கழிவுடையன்” “தாபத்தினடையா” என்னுஞ் சூத்திரமுதலியன உலகியல்வழக்கின் வழிஇயவாறுந் கூறி, அவ்வழு அமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. புறத்திணையியலுட் புறத்திணை வழுக்கூறி அகப்பொருட்ருரிய வழுவே ஈண்டிக் கூறுகின்றதென்றுணர்க. “இயலா” என்றதனாற் என்செய்வாமென்றவுழிப் பொன்செய்வாமென்

முற்போல விஞ்விற் பயவாது இறைபயந்தாற்போல நிற்பனவுங்கொ
ளக. இன்றும் அதனாளு செய்யுளிடத்துச் சொற்பொருளானன்றித்
தொடர்பொருளாற் பொருள்வேறுபட இசைத்தலுங்கொள்க. அது
குத்திரத்துஞ் செய்யுளுள்ளும் பொருள்கூறுமாற்றானுணர்க. (ச)

ககக. நோயு மின்பமு மிருவகை நிலையிற்
காமங் கண்ணிய மரபிடை தெரிய
வெட்டன் பகுதியும் விளங்க வொட்டிய
வுறுப்புடை யதபோ லுணர்வுடை யதபோள்
மறுத்துணாப் பதபோ னெஞ்சொடு புணர்த்துஞ்
சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியு
மவரவ ருறுபினி தம்போலச் சேர்த்தியு
மறியும் புலனும் வேறுபட கீழீஇ
யிருபெயர் மூன்று முரிய வாக
வுவம வாயிற் படுத்தலு முவமமோ
டொன் றிடத் திருவர்க்கு முரியபாற் கிளவி.

இது முந்திய இருவகையாலும் பொருள்வேறுபட்டு வழிநி
யமையுமாறு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலை
யிற் காமம் கண்ணிய மரபிடைதெரிய = தன்பமும் இன்பமுமாகிய
இரண்டுநிலைக்களத்துங் காமங் கருகின வரலாற்றமுறைமையிடம் வி
ளங்க: எட்டன் பகுதியும் விளங்க = நகைமுதலிய மெய்ப்பாடு எ
ட்டனுடைய கூறுபாடுத் தோன்ற: அறியும் புலனும் வேறுபட கீழீஇ
இருபெயர் மூன்றும் உரியவாக = மனவறியும் பொறியறியும் வேறு
படநிறுத்தி அஃறிணையிருபாற்கண்ணும் உயர்திணை மூன்றுபொருளு
முரியவாக: அவரவர் ஒட்டிய உறுப்புடையதபோல் உணர்வுடைய
தபோல் மறுத்துணாப்பதபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும் = கூறுகி
ன்ற அவரவர் தமக்குப் பொருத்திய உறுப்பெல்லாம் அதவுடையது
போலவும் உணர்வுடையதபோலவும் மறுமாற்றந்தருவதுபோலவுந் த
ந்நெஞ்சொடு புணர்த்துச்சொல்லியும்: சொல்லாமரபினவற்றொடு கெ
ழீஇச் செய்யாமரபிற் தொழிற் படுத்தி அடக்கியும் = வார்த்தை
சொல்லா முறைமையுடையனவாகிய புள்ளும் மாவும் முதலியனவ
ற்றொடு அவை வார்த்தைகூறுவனவாகப் பொருந்தி அவை செய்த
லாற்றுகமுறைமையுடைய தொழிற்வினை அவற்றின்மேலே ஏற்றியும்:

உறுபிணி தம்போலச் சேர்த்தியும் = அச்சொல்லா மரபினைய உற்ற பிணிகளைத் தம்பிணிக்கு வருந்தினபோலச் சார்ந்திக்கூறியும்; உவமம் ஒன்றிடத்து உவமவாயிற்படுத்தலும் = அம்மூவகைப்பொருளை உவமஞ்செய்தற்குப் பொருந்துமிடத்து உவமத்தின்வழியிலே சார்ந்திக்கூறுதலும்; இருவர்க்கும் உரிய பார் கிளவி = அத்தலைவர்க்குத் தலைவியர்க்குமுரிய இலக்கணத்திற் பக்கச்சொல், எ-று. தெரிய விளங்க உரிய வாசப் புணர்த்தும் அடக்கியுஞ் சேர்த்தும் அவற்றைப் படுத்தலும் இவ்விருவர்க்குமுரிய பார் கிளவியென முடிக்க. அவரவொன்றினரார் அகத்திணையியலுட் பலராகக் கூறிய தலைவனாயுந் தலைவியனாயும், இருவரொன்றதும் அவரொன்றுஞ்சுட்டு. நெஞ்சென்னும் அஃறிணையொருமையைத் தெரியவிளங்கத் தலைவன்கூறும்வழி உயர்திணையாண்பாலாகவுந் தலைவிகூறும்வழி உயர்திணைப்பெண்பாலாகவுந் பன்மையாற்கூறும்வழிப் பன்மைப்பாலாகவுந்கொள்க. என்றுஞ்சொல்லா மரபினவற்றையும் உயர்திணைப்பாலாக்கியும் அவற்றைத் தம்போலச் சேர்த்திக் கூறுபடுத்த உயர்திணைமுப்பாலாக்கியும் கூறுபவென வருவமைத்தார். இருவகைகிலக்கனத்து எட்டினையுஞ்சேர்க்கப் பதினொருமும். அவற்றை நெஞ்சொடுசேர்க்கப் பலவாமென்றுணர்க.

“உண்ணுமையின்” என்னும் அகப்பாட்டினுள் “இறவொவெந்து கோதையொடு பெயரும் - பெருங்கட லோதம் போல - வொன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதருபொருட்கே” என்றவழி “அழிதகவுடைமதி வாழியநெஞ்சே” என்றதனான் கிலையின்றொருதியென நெஞ்சினை உறுப்புடையதுபோலக் கழறிநர்க்குரைத்தவாறும் ஒத்ததையும் நெஞ்சையும் உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற்படுத்தவாறும் காண்க. “கைகலியாச் சென்று * * * னகைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே” இது உறுப்புடையதுபோல் உவந்துரைத்தது. “அன்றவ நெஞ்சிந்தன்று மிலையே” என்னும் அகப்பாட்டினுள் “வருந்தினைவாழியை நெஞ்சே * * * செலவினிச் சிறக்கின் னுள்ளம்” என அறிவுடையதுபோல் அழகைப்பற்றிக் கூறிற்று. “பூவில் வறுந்தலைபோலப் புலநெஞ்சே” என்றது உணர்வுடையதுபோல் வெருளிபற்றிக் கூறிற்று. “உள்ளம் பிணிக்கொண்டோள்வயி நெஞ்சஞ் செல்ல ஷடம்பே” இஃது உணர்வுடையது போல இளிவரல்பற்றிக் கூறியது. “நதனும் தய்த்ததும் * * * இலை நெஞ்சே” இது மறுத்துரைப்பதுபோல நெஞ்சினை இளிவரல்பற்றிக் கூறியது. “பின்னின்று தூர்க்கு நெஞ்சின் வாய்போலப் பொய் மொழிகளைவா” என்பதும் அது. “விகம்புற லிவந்த” என்பதனான் “வ்ருக வென்னுதி யாயின் - வாரா நெஞ்சம் வாய்க்ககின் வினையே” என்பது மறுத்துரைப்பதுபோற் தறுகண்மைபற்றிய பெருமிதங்கூறி

ற்ற. என அச்சமும் மருட்கையும்பற்றியன தலைவன்சூற்று வந்து
ழிக்காண்க. இவை நெஞ்சை ஆண்பாலாகக் கூறியன. "மன்று
பாடலிந்து" என்பதனுள் "நெஞ்சத் தனாடித் தாங்மிய சென்ற தின்
றே" என்பது உறுப்புடையது போல் அழகைபற்றிச் கூறியது.
"குறுகிலக்குரவின்" என்பது உறுப்புமுணர்வுமுடையதுபோல இனி
வால்பற்றிக் கூறியது. "அறியவும் பெற்றாய்கீ யறிபாயோ மடநெஞ்
சே." இது உணர்வுடையதுபோல் நகைபற்றிக் கூறியது. "கோடெழி
லகலங்குற் கொடியன்னார் முலைமூழ்கி * * * நெஞ்சே." இது மறுத்
துணைப்பதுபோல் உவகைபற்றிக் கூறியது. "அவாநெஞ் சவர்க்கா
தல் கண்டி மெவனெஞ்சே - கீயெமக் காகா தது." இது இனிவரல்
பற்றி மறுத்துக்கூறியது. எனைய வந்துழிக் காண்க. இவை நெஞ்
சினுத் தலைவி பெண்பாலாகக் கூறியன. இவை துன்பமும் இன்ப
மும் கிலக்கனமாகக் காமங்கண்ணியமாயிடை தெரியவந்தன.

"காணலங் கழகுதுகழி * * * தலவ" இது சொல்லாமரபி
ன சொல்லுவனவாக அழகைபற்றிக் கூறியது. இவை உயர்திணையு
மாயிற்று. "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்பது உவகைபற்றிக் கூறி
யது. "போர்தொலைத் திருந்தாளைப் பாடெள்ளி நருவார்போ - லா
ரகு குற்றாண யணங்கிய வந்தாயோ" இது செய்கையில்லாத மா
லைப்பொழுதினைச் செய்யாமாயிற் தொழிற்படுத்திடக் உவமவா
யிற்படுத்தது. "தொல்லுழி தலைமறி" என்பதனுள் "பாய்திரை பா
டோவாப் பரப்புரீர்ப் பனிக்கடல் - மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே
ரன்றில் * * * பணியிருள் குழ்தரப் பைதலஞ் சிறுருழல்" எனக் கட
லும் அன்றிலுங் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம்பிணிக்கு வருந்தினவா
கச் சேர்த்தி உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற்படுத்தவாறு காண்க.

மூன்றிடத்தென்றார் வேண்டியவாறு உவமங்கோடலாகாதெ
ன்றற்கு. பகுதியைப் "பால்கெழு கிளவி" என மேலும் ஆளுப. காம
ங்கண்ணிய என்றதனுற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையுமாயிய காமத்
திற்குவருவனவுங் கொண்க. "சென்றதகொல் போந்ததகொல் செவ்வி
பெறுத்துணையு - கின்றதகொ னேர்மருங்கிற் கையுன்றி - மூன்றின்
முழங்குங் கடாயாண மொய்ம்மலர்த்தார் மாறத் - குழந்தபின் சென்ற
வென் னெஞ்சு." இது கைக்கிளக்கண் உறுப்புடையதுபோல் அவ
- லம்பற்றி நெஞ்சினைக்கூறியது. "ஓங்கெழிற் கொம்பர் கடுவி தெனப்
புல்லுங் - காந்தட் கிடிருங் கருவினம் பூக்கொள்ளு - மாந்தரிர்க் கையிற்
தடவரு மாயில் - பூம்பொழி னோக்கிப் புருவன்பின் கெல்லும்" என்
றற்போல உயர்திணையாக உவமவாயிற்படுத்த பெருந்திணையாய் வ
ருவனவுங்காண்க. இது அஃதம். (உ)

கக௭. கனவு முரித்த லவ்விடத் தான.

இது மேற்கூறிய நிலைமைகள் கனவின் கண்ணும் நிகழுமெனப் பகுதிக்கிளவி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) அவ்விடத்தான = முன்னர்வழுவமைத்த நிலைமையின்கண்ணே வந்தன : கனவும் உரித்தால் = கனவும் உரித்தாயிருந்தது முந்துதற்கண். எ-று. எனவே, யானும் கூறுவனென்றார். "அலந்தாங்கமைபலே னென்றானைப்பற்றியேன் - னலந்தாராயோவெனத் தொடுப்பேன்போலவும் - கலந்தாங்கேயென் கவின் பெறுமுயங்கிப் - புலம்பலோம்பென வளிப்பான்போலவு - முலையிடைத் துயிலுமறந்திய்த்தோவென - நிலையழிநெஞ்சந்த னழியேன்போலவும் - வலையுறுமயிலின் வருந்தினபெரிதெனத் - தலையுறமுன்னடிப் பணிவான் போலவும்" இவற்றுட் தன்னெஞ்சின உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துணைத்தலுமுடையதாகக் கூறியவாறும், ஆங்கு எதிர்பெய்தகொண்ட தலைவன் உருவும் உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துணைத்தலுமுடையதாய்ச் செய்யாமாயின செய்ததாகக் கூறியவாறும், அவை உயர்திணையாகக் கூறியவாறும் பிறவுமுணர்க. "இன்னகையினையமாகவு மென்வயின் வாயல்கனவினம்" என வருவனவுங் கொள்க. (உ)

கக௮. தாய்க்கு முரித்தாற் போக்குடன் ளிப்பின்.

இது முற்கூறியகனவு கனவின் கட்டு செவிலிக்கு முரித்தென வழுவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) உடன்போக்குக் கிளப்பின் = உடன்போக்கின்கட் கூறின: தாய்க்கும் உரித்தால் = அக்கனவு செவிலிக்கும் உரித்தாயிருந்தது முந்துதற்கண். எ-று. தோழி உடன்பட்டபோக்குதலானும் நற்றாய் "நற்பாற்பட்டனள்" என்று வருதலானும் "தாயெனப்படுவோள் செவிலியாரும்" என்பதனானுஞ் செவிலியைத் தாயென்றார். தலைவிபோகாமற் காத்தற்குரியனாதலானும் அவளை என்றும் பிரியாத பயிற்சியானுஞ் செவிலிக்குக் கனவு உரித்தாயிற்று. "காய்த்து செல்லற்கனவி" என்பதனுட் "கண்படைபெறென்கனவு" என்றவாறு காண்க.

கக௯. பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே.

இது எய்தாததெய்துவித்து வழுவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) பால்கெழு கிளவி = இலக்கணத்திற் பக்கச்சொல்: நால்வர்க்கும் உரித்து = தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயும் பாங்கனுமென்றும் நால்வர்க்கும் உரித்தாம். எ-று. மேல் "இருவர்க்கு முரிய பாக்கிளவி" என்றவிற் தலைவனையும் தலைவியையும் ஆண்டே கூறவின் ஈண்டு இந்நால்வருமென்றே கொள்க. "தருமணந்திடந்த பாவை *** பென்னவழுமே" இது நற்றாய் மணற்பாவையைப் பெண்பாலாகக் கூறித் தழீஇ

க்கொண்டழுதவிற் பால்கெழுவினவியாயிற்று. “தான் ஞாயாக் கோங்கு * * * வந்து” என்பது செவிவி ஞானை வழிகாட்டென்றவிற் பால்கெழுவினவியாயிற்று. எனையிரண்டும் மேல் விலக்குப. (இ)

உ00. நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே.

இது இறந்தது காத்தது. (இ-ள்.) ஆங்கு = அந்நால்வரிடத்து : நட்பின் நடக்கை அலங்கடை = நட்பின்கண்ணே ஒழுகுதலல்லாத அவ்விரிடத்தும் பால்கெழுவினவி உரித்து. ஏ-று. எனவே, நட்புச்செய்தொழுகுந் தோழிக்கும் பாங்கனுக்கும் பால்கெழுவினவி இன்றென்றார். எனக்கொள்க. (க)

உ0௧. உயிரு நானு மடனு மென்றிவை

செயிர்நீர் சிறப்பி னுல்வர்க்கு முரிய.

இது தலைவிக்குத் தலைவனாற்பிறப்பதோர் வேறுபாடு தோன்றியவழி அதனைப் பரிகரித்தற்குரியோர் இவ்வொரு வழுவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) உயிரும் நானும் மடனும் என்றிவை = உயிரும் நானும் மடனுமென்று கூறப்பட்ட இவைமூன்றும்: செயிர்நீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய = குற்றந்தீர்ந்த தலைமையினையுடைய நற்றாய்க்குஞ் செவிலிக்குந் தோழிக்குந் தலைவற்குமுரிய. ஏ-று. உம்மை ஐயமாதவித் தலைவனையொழிந்த மூவர்க்குமுரிய என்றாராயிற்று. என்றது தலைவன் இவற்றைக் களவிலும் கற்பிலும் காத்தலும் வலாவிடைவைத்துப்பிரித்தும் பாத்தையிற் பிரித்தும் காவாமையுமுடையவென்பது கூறிற்று. அவை எழுவகையாற் தோழி அவற்றைக்காத்து அறத்தொடுநிற்ப, அதனைச் செவிவி உட்கொண்டு அவற்றைக்காத்து நற்றாய்க்கறத்தொடுநிற்ப, அவளும் அவற்றை உட்கொண்டிகாத்தற்கு அறத்தொடுநிற்றலும் உடன்போயது அறனென நற்றாய் கோடலுஞ் செவிவி பிறரை வலாவின்குறையெனத் தோழியைவினவலும் பிறவுமாம். உதாரணம் முன்னர்க்காட்டியவற்றுட் காண்க. இனி உம்மையை முற்றும் மையாக்கி உயிர் முதலிய தலைவியுறுப்பினை உறுப்புடைத்தாகவும் மறுத்துணைப்பதாகவும் கூறப்பெறுதென்றார். (எ)

உ0௨. வண்ணம் பசந்து புலம்புறு கரலை

புணர்ந்த போல உறுப்பினைக் கிழவி

புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே.

இது வருத்தமிக் கவழி அமைபுமாமென்கின்றது. (இ-ள்.) வண்ணம் பசந்து புலம்பு உறுகலை = மேனி பசந்து தனிப்பட்டருறுங்காலத்து: கிழவி உறுப்பினை புணர்ந்த போல = தலைவி தனது உறுப்பினை

அறிந்தனபோல: புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே = பொருந்தினகூற்றூற் சொல்லவும்பெறும். எ-று. "கேளல்லன நமக்க * * * நெஞ்சத்தெம்" "நானில மன்றவெய் கண்ணே" "நானேராககழலே" "தணந்தநாள் சால வறிவிப்ப போலு - மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்." எனவரும். காதும் ஒதியும் முதலியன கூறப்பெறு, கண்ணுந் தோளும் முனியும்போல்வன புணர்க்கப்படுமென்றற்குப் புணர்ந்தவகையென்றார். இதனானே இவற்றைத் தலைவன்பாற் சேலவுவரவுடையன போலக் கூறலுங்கொள்க: "கண்ணுந் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவை பெய்மைத் - தின்று மவர்க்காண லுற்று" எனக் கண்ணினிற் செல்வனவாகக் கூறினான். (அ)

உருக. உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு
மென்னுற் தனகொ ளிவையெனி ளல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

இது தலைவனோடு வேறுபட்டுழிப் பிறப்பதோர் வருவமைதி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) உடம்பும் உயிரும் வாடியக்காலும் = தன் உடம்பும் உயிருந் தேய்ந்து கட்டமின்றி இருந்தகாலத்தும்: இவை என் உற்றன கொல் எனின் அல்லது = இவை என்னவருத்தமுற்றனகொ லென்று தனக்கு வருத்தமில்லதுபோலக் கூறினல்லது; கிழத்திக்குக் கிழவோற் சேர்தல் இல்லை = தலைவிக்குத் தலைவனைத் தானேசென்று சேர்தல் இருவகைக் கோளினுமில்லை. எ-று. இது காதல்கூறல் கணவற்சோது வஞ்சம்போன்றொழுகலின் வருவாயினும் அமைக்க என்ற வாறு. "ஏற்றோ வாழி தோழி * * * சாப்பின் தன்றே" என்பதனுட் கேண்மை தோளை மெலிவித்ததாயினும் எனக்கு அமைதியைத்தந்தது, யான் ஆற்றவுந் தாம் மெலிதல் பொருந்தாதது எத்தன்மைத்தெனத் தலைவிதோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. "கிண்தெனட வருக்கி வீழ்ந்த - பழத்தைபருவிப் பின்னும் பயன்படுத்து காடன்" என்றதனால் அலரால் நஞ் சுற்றத்திற்பிரிந்தேமாயினும் அவன் நம்மை வரைந்தகொ ண்டு இல்லறஞ்செய்வித்துப் பயன்படுத்துவனென்பதாம், "கதுமெனத் தானோக்கித் தானேகலுழு-மிதககத் தக்க துடைத்து." இதவும் அது. "ஒடு வினிதே யெமக்கிநோய் செய்தகண்-- டாஅ மிடர்ப்பட்டது." இதவும் இதன்பாற்படும். இனிப் "புணர்ந்த வெழில் * * * நெஞ்சே." இதனுள் யான் துணித்தல்வல்லேன் என் நெஞ்சிற்குத் தன்றன்மைபென்பதொன்றில்லை நென்னென்றவின் அவ்வாறுகாண்க.(க)

உருக. ஒருகிறை நெஞ்சமொ டொவுந் காலை
உரிய தாகலு முண்டென மொழிப.

இதும் அது. (இ-ள்.) ஒருசிறை = தன் உள்ளத்து நின்ற தலைவனையொழியப் போர்துநின்றது: நெஞ்சமொடு உசாவும் காலம் = தானும் தன் நெஞ்சமும் வேறுகலின்று கூட்டத்திற்கு உசாவும் காலம்: உரியதாகலும் உண்டென மொழிப = தலைவிக்குரித்தாகலும் உண்டென்று கூறுவர் புலவர். எ - று. உம்மைபாற் தோழியுடன் உசாவும்பொழுதும் உண்டென்று கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. இது தலைவனை வேறுபடுத்தத் தானும் நெஞ்சமும் ஒன்றாய் நின்ற உசாவதலின் வருவாயமைந்தது. இது பாண்டு நிகழுமெனின் இவ்வேடுகடாமையின் இவன் ஆற்றாமைமென்றதும் உணர்ப்புவயின்வாரா ளுடற்கட்புலக்குமென்றதும் பிறவாற்றாமைமென்றதும் உசாவும். "மாணமறந்துள்ளா நானிவிசுடிசேர்தருமென்று." எனவரும். "பகலே பருங்காண நானிவிட்டு *** தோழி" இது தோழியோடு உசாவியது. (கௌ)

உரு. தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின் வேட்டலு
மன்ன விடங்க எல்வழி யெல்லா
மடனெடு நின்றல் கடனென மொழிப.

இது பெண்டிர்க்குப்பாடிய மடமைபழிவதோர் வருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) தன்வயிற் கரத்தலும் = தலைவன் தலைவியிடத்தே புறத்தொழுக்கமின்றென்று பொய்கூறலும்: அவன்வயின் வேட்டலும் = அங்ஙனம் கரத்துகூறிய தலைவன்கட் தலைவியிடம் புதலும்: அன்ன இடங்கல் அல்வழி எல்லாம். = ஆகிய அவையோலும் இடங்க எல்லாத் இடத்தெல்லாம்: மடனெடு நின்றல் கடன் என மொழிப = தலைவி மடமைபுளனாகிநின்றல் கடப்பாடென்று கூறுவர் புலவர். எ - று. எனவே இவ்விடத்தும் மடனழிதலுடையனென வருவமைத்தார். அது "குறினாவழங்குவெருவீல்" என்று அவன்கரத்தவழி, அதனை மெய்யெனக்கொடலன்றே மடமை, அங்ஙனங்கொள்ளாது அறிந்தேன் குறினாதானெனப் பரத்தைபார்க்கத் தங்கினெனக் கூறுதலின் இதமடனழித்த வருவமைதியாயிற்று. "கவலுக்கை குெகிழ்ந்தமைபோற்றி மதமுடைச் செவிலி பெயர்ந்தேனே" என்றவழி மனத்து நிகழ்ந்த வேட்கையைமறைத்து வன்கண்செய்த மாறினமையின் அதுவும் மடனழித்த வருவாயமைந்தது. அன்னவிடமென்றதனால் "பாரினுங் - காதல மென்றேன ஐயுனான் - பாரினும் பாரினு மென்று." என்றும் போல மடனழிய வருவனவுங்கொள்க. (கௌ)

உரு. அறத்தொடு நிற்குங் காலத் தன்றி
பறத்தியன் யரபில டோழி யென்ப.

இது தலைவியார் தோழிக்கு வருவதோர் வழுவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி = தலைவி இக்களவினைத் தமர்க்கறிவுறுத்தல் வேண்டுமென்னும் கருத்தினளாகிய காலத்தன்றி : தோழி அறத்தியன் மரபிலனென்ப = தோழி அறத்தினியல்பாகத் தமர்க்குக்கூறும் முறைமையிலனென்று கூறுவர் புலவர், எ-று. காலமாவன நொதுமலர்வனாகவும் வெறியாட்டெடுத்தலும் முதலியன. தலைவி களவின் கண்ணே கற்புக்கடம்பூண்டு ஒழுருகின்றாள் நொதுமலர் வனாவைக்கருதினாள் பதுமம் இற்பிறத்தார்க்கேலாத வெறியாட்டுத் தம்மனைக்கண்ணிகழ்த்து உற் தலைவிக் கிறந்து பாடுபிறக்குமென்று உட்கொண்டு அவைபிறவாமற் போற்றுதல் தோழிக்குக் கட்டுதலின் இவை நிகழ்வதற்கு முன்னே தமர்க்கறிவித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அறிவிப்பாதிருத்தலின் வருவாயமைந்தது. “இன்றியாண்டையனோ தோழி” இது நொதுமலர் வனாகுகிறி உசாவி அறத்தொடு கின்றது. “கடவுட் கற்களை யிடையிறத் தவிழ்த்த” இது வெறியாட்டெடுத்தவழி அறத்தொடு கின்றது. “அவன்மகனே அவன்மகனே” இது கட்டுக் காணிய கின்றவிடத்து அறத்தொடுகின்றது. அதுவும் வெறியாட்டின் கண் அடங்கும். தலைவிக்குக் குறிப்பினுமிடத்தினுமல்லது வேட்கை நெறிப்பட வாராமையிற் சின்னாள் கழித்தும் அறத்தொடு நிற்பாளா கலானுஞ் செவிலியும் நற்றயும் கேட்டபொழுதே அறத்தொடுநிற்பாளா கலானும் ஆண்டு வருவின்து. (கஉ)

உ.௦௭. எளித்த லேத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்

கூறுத லுசாத லேதிடு தலைப்பா

டுண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ

யவ்வெழு வகைய வென்மனார் புலவர்.

இதுவும் இவ்வறத்தொடு நிற்கலை இளைத்தென்னென்பது. (இ-ள்.) எளித்தல் = தலைவனை எளியனாகக்கூறுதல்; ஏத்தல் = அவனை உயர்த்துக்கூறல்; வேட்கை உரைத்தல் = அவனது வேட்கை யிருத்தனாத்துக்கூறல்; கூறுதல் உசாதல் = தலைவியுந் தோழியும் வெறியாட்டிடத்தும் பிரிவிடத்துஞ் சிலகூறுதற்கண்ணே தாமும் பிறருடனையும் உசாவுதல்; ஏதிடு = ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும் போல் வனகாத்து எம்மைக்கைக்கொண்டானெனவும் பூத்தந்தான் தழைத்தானெனவும் இவைமுதலிய காரணமிட்டுணர்த்தல்; தலைப்பாடு = இருவருந்தாமே எதிர்ப்பட்டார் யான் அறிந்திலேனெனக் கூறுதல்; உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ = என்று அவ்வாறியும்

படைத்துமொழியாது பட்டாங்குடறுதலென்னுங் கிளவியோடேக. படி: அங் எழுபகைய அன்மனார் புலவர் = அத்தன்மைத்தாகிய எழு கூற்றையுடைய அறத்தொடுநின்றலென்று கூறுவர் புலவர். எ-று. அங் வெழுபகைய என்றதனால் உண்மைசெப்புங்கால் ஏனையாறுபொருளி னுட்மிக உடன்கூறி உண்மைசெப்பலும் ஏனைய கூறுங்காலுந் தனித்த னிகூறுத இரண்டிம்முன்றும் உடனேகூறுதலுங்கொள்க. உ-ம் "எல் லுமெல்லின் தகையபெரி துடையன் * * * ஒருவன்" என்பது எளித்த ல். "பகன்மாய்ந்திப்பரிசுடரமையத்தல * * * தோழியென்றான்" எ ன்பது ஏத்தல். "பூனாகமுறத்தழிஇப் போத்தந்தான்" என்பது வேட் கையுணர்த்தல். "முருகயார்துவந்த பவியே" இது வேலனோடு கூறுத லுசாதல். கூறுதற்கண் உசாதலென விரிக்க. "வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டாய் - கோடாது கீர்கொடுப்ப தல்லது கோடா - வெழிஞ்முடியு மிரண்டற்கு முந்நீர்ப் - பொழிலும் வினையாமோ போ ன்து." இதுவும் உசாதலாய் அடங்கும்.

"உருவுச்சினஞ் செருக்கித் துன்னுதொறும் வெருளு - முனை வா சொயிற்ற வள்ளுதிர் குமலி - கிளையா கண்ண வனாகுப் நெரித் தர - நெங்குவன மெழுது நல்லடி தளர்த்தியா - மிடும்பைகூர் மனத்தே மருண்டு புலப்படா - மாறுபொரு தோட்டிய புகல்வினை - வேறு புல த்தர் காண லிடைவி-னனிபெற வந்தே குமல மாலாயிடை-வெருவுத லஞ்சி மெல்லிய வினிய-மேவரக் கிளந்தெம்மை மாலாய் கவினோக் கி-யன்போ டசைவென சாய்ப வாங்குந்தி-மடமதர் மழைக்க னினை பி-ரிந்த கெடுதியு முடையமென் தனனே." என நாய்காத்தவாறு ம், "கணவிடை புடையூக் கானங் கல்லென-மடிவி லிளையர் வெடி படுத்த தெடுத்தாக்-கார்ப்பெய லுருமிற் பிளிற்றுச் சீர்த்தக - விரும்பி னர்த்த தடக்கை யிருகிலஞ் சேர்த்திச்-சினந்திகழ் கடாஅஞ் செருக்கி மரங்கொல்பு-மையல் வேழ மடங்கலி நெரிதர-வுய்விட மறியே மாடு பொய்யெனத்-திருந்துகோ லெல்வனை தெளிர்ப்ப நாண்மறந்து-விதப் புறு மனத்தேம் வினாந்தவற் பொருந்திச் - குளுறு மஞ்ஞையி னடுங்க வார்கோ-லுடிவுறு பகழி வாங்கிக் கடுவிகை-பண்ணல் யானை யனிமு கத் தழுத்தலிற் - புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பரத் திழிதரப்-புள்ளின் வரி துதல் கிதைய நில்லா - தயர்ந்து புறக்கொடுத்த பின்னர் நெடுவே - ளனங்குறு மகனி ராடுகனங் கடுப்பத் - திண்ணிலைக் கடம்பிற் நிரள னா விராடிய-துணையறை மாலையிற் கையினி விடாஅ-துறையுடைக் கலுழி பாய்தலி னுருவுத்திரா - யருங்கரை வாழையி னடுங்கப் பெரு ந்தகை-யஞ்சி லோதி யசைய லெனையதுஉ - மஞ்ச லோம்புநின் னனி நலங் காக்கென-மாகறு சுடர்துத னீவி - கீடுகினைத் தென்முக நோக்கி நக் கனனே." எனக் கனிறு காத்தவாறும், புனலுள் எடுத்தவாறும் கா

ன்த. “புலிபுலி பென்னும் பூசு ருன்ற *** நிறந்தோனே.” இது புலிகாத்தற்கு வந்தானென இட்டுகொத்தது. “அன்னாய் வாழிவென் டன்னை பென்னை-தாது மலைந்தா னெமக்குந் தழையாயின-பொன் னீ மணியரும் பின்னவே - பென்ன மாங்கொலவர் சாச லவ்வே” இது தோழி தழைத்தானென அறத்தொடுகின்றது. “கன்னி கண்ணிலஞ் சேர் பா லிகைசெயலை-யன்னி யனகத்தின் மேலாய்ந்து-தென்னி-யிதனாற் கடியொடுங்கா வீரங்கடா யானை - புதனாற் கடிந்தா னுளன்.” இதனுள் அனகத்தின்மேலாய்ந்தெனவே பூத்தந்தமை கூறினாள். “பிறிதொ ன்றின்மையறியக் கூறிக்கொடுஞ்சுழிபு *** னினக்கே.” இது தலைப் பாடு. “நேரிறைமுன்கை பற்றின் மாதர் - நாடறி நன்மனை மயர்கஞ் சின்னாட்-கலங்க லோம்புமின் னிலங்கிழை யீனொன - வீர நன்மொழி தீரக்கூறித்-துணைபுண ரோற்றி னெம்மொடு வந்து - தஞ்சா முழுவின் முதுர்வாயி - லுண்டிறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தன னாதற்கண் - டன்றை யன்னய விருப்போ டென்று - மிரவின் வரன்மா லையனென வருந்தொ றுங் - காவலர் கடுகிதுங் கதராய் குணப்பினு- நீதுயி லெழினு நிலவுவெ னிப் படினும் - வேய்புணா மென்றோ னின்றாயி. லென்றும் - பெரு அன் பெயரினு முனியி-லுளு அ னினமையி னிகந்தன்று மிலனே.” எனவும் “வளமையிற் றன்னிலை திரிந்தன்று மிலனே” எனவும் “கன்மறை பொழிந்த வகண்கணருவி - யாடுகழை யடுக்கத் திழிதரு நாடன் - பெருவரை யன்ன திருவிறல் வியன்மார்பு - முயங்காது கழிந்த நாளி வன் - மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலமு மன்னாய்” எனவும் வருவன உண்மைசெப்பல். “காமர் கடும்புனல்” என்பதனுள் இரண்டி-வந்தன. பிறவுமன்ன. (கஉ)

உ0அ. உற்றுழி யல்லது சொல்ல வின்மையி னப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியி னுணர்ப.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. (இ-ள்.) உற்றுழி அல்லது சொல்லல் இன்மை யின் = தலைவியர்க்கு ஏதமுற்ற இடத்தன்றித் தோழி அவ்வாறு மறைபுலப்படுத்துக் கூறாநதலின்: அப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியின் உணர்ப = அம்மறைபுலப்படுத்துதல் விருப்பத்தைத் தலைவியர்காரணத்தாற் தோழியர் உணர்வர். ஏ-று. உணர்வொன்று உயர் திண்ப்பன்மையாற் கூறவே தலைவியருந் தோழியரும் பலனொன்றார். கிழவிபென்றோனும் ஒருபாற்சினவியென்பதனாற் பன்மையாகக் கொள்க. உயிரினுஞ் சிறந்த நானுடையாள் இதுபுலப்படுத்தற்கு உடம்பிதனின் வருவாயமைந்தது. “மற்று *** இன்னுயிர் - கழிவு. தாயினின் மகனா நிமே” என்றும்போல்வனவே இலக்கணமென்பது மேலெச்சுத்திரத்தாற் கூறுப. (கச)

உக. செறிவு, நிறைவுஞ் செம்மையுஞ் செப்பு
மறிவு மருமையும் பெண்பா லான.

இது மறைபுலப்படாமல் ஒழுருதல் இலக்கணமென்றற்கும் ம
றைபுலப்படுத்ததல் வருவென்றற்கும் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) செறிவு
ம் = அடக்கமும்; நிறைவும் = மறைபுலப்படாமல் நிறுத்தம் உள்ளமும்;
செம்மையும் = மனக்கோட்டின்மையும்; செப்பும் = களவின்சுட்
செய்யத்தருவன கூறலும்; அறிவும் = நன்மைபயப்பனவுந் தீமைபய
ப்பனவும் அறிவித்தலும்; அருமையும் = உள்ளக்கருத்தறிதலருமையு
ம்; பெண்பாலான = இவைபெயல்லாம் பெண்பாற்குக் காரணங்கள்.
எ-று. இவையுடையனெனவே மறைபுலப்படுத்தற்கு உரியனல்லனெ
ன்பது உம் அதனைப்புலப்படுத்தலின் முற்கூறியன வருவமைத்தனவு
மாயிற்று. இது வருஞ்சூத்திரத்திற்கும் ஒத்தலிற் சிங்கனோக்கு. (கரு)

உக. பொழுது மாறுங் காப்புமென் நிவற்றின்

வழுவி னுகிய குற்றங் காட்டலுந்

தன்னை யழிதலு மவனு மஞ்சலு

• மிரலினும் பகலினு நீயர வென்றலுங்

கிழவோன் தன்னை யார லென்றலு

நன்மையுந் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்

புரைபட வந்த வன்னவை பிறவும்

வரைதல் வெட்கைப் பொருள வென்ப.

இதுவுந் தோழிக்குத் தலைவிக்கும் உரியனவாகிய வருவ
மைக்கின்றது. (இ-ள்.) பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்றிவற்றின்
வழுவின் னுகிய குற்றங் காட்டலும் = இராப்பொழுதும் அக்காலத்
துவழிபுங் கண்ணாரும் இடத்துள்ள காவலுமென்று கூறப்பட்ட
வை முன்றினது பழையமுறையிற் பிறமுதலாற் தலைவர்க்குளதாகிய
குற்றத்தையுணர்த்தலும்; இவை தலைவர்க்கு அச்சம் உளவாகக் கருது
தலும் அவனாச் சீகரமும் இன்பத்தைத் துன்பமாகக் கருதுதலும் உடை
யனவாயிற்றேனும் அன்புபற்றிக்கூறலின் அமைந்தது. அப்பொழு
திற் தலைவனது செலவுவரவு கீழ்க்த்தழியே இக்குற்றங் காட்டுவ
தென்றகொள்க. "மன்றுபாடலிந்து" என்பது பொழுதுவழுவுதலிற்
குற்றங்காட்டியது. "ஈந்த னுடையை * * * வலரே" இது காப்பி
னான் வருவுணர்த்தியது.

தன்னை யழிதலும் = அவன் அக்காலத்தவ்வழியிற் தனியே
வஞ்சற்கு யான் ஏதுவாயினென் எனத் தன்னை யழிப்படுத்துகாத்த

தும் "நீதவ நுடைபையு மில்லா நின் * * * பேனே" அவன்வரவினை உவவாது துன்பங்கூர்தல் வருவாயினும் அதுவும் அவன்கண் அன் பாதலின் அமைத்தார்.

அவன் ஊறு அஞ்சலும் = அவ்வழியிடத்துத் தலைவற்கு வரும் ஏதமஞ்சுதலும்: "அஞ்சவல் வாழி பைய வாசிருட் - கொங்கிய ின்ற மைத்தின் - வெஞ்சின வழுவை திரிதருங் காடே" இது அவனைப் புலி கலியுமென்றஞ்சியது. "ஒருநாள் விழும முறினும் - வழிநாள் வாழ வல் லொன் றேழி" என்பதும் அது. ஆறின்குமைபாவது விலங்குமுத லியவற்றான் வரவிற்கு இடையிடு நிகழுமென்றஞ்சுதல். ஏத்தல் எளி த்தலின் வேறாயிற்று. இது கன்குமதியாமையின் வருவாயினும் அன் புலிகுறியான் அமைத்தார்.

இரவிலும் பகலிலும் நீ வர என்றலும் = இராப்பொழுதின் ஈ ண்ணும் பகற்பொழுதின் கண்ணும் தலைவனைக் குறியிடத்து வருகவெ னத் தோழிகூறலும்: "வல்லி வினாபரொ டெல்லிச்செல்லாது * * * சேய நாட்டே" எனவும் "பூவே புண்ணையர் தன்பொழில் - வாவே தெய்ய மணத்தனை செலற்கே" எனவும் வரும். களவு அறிவுமுமெ ன்று அஞ்சாது வருகவென்றலின் வருவேனும் தலைவி வருத்தம் பற் றிக் கூறலின் அமைத்தார்.

கிழவொன்றன்னை வாரல் என்றலும் = தோழியுந் தலைவியுந் தலைமைசெய்துகொண்டு தலைவனை வாரற்க் என்றுகூறுதலும்: தலை மை வருவேனும் அன்பான் அமைத்தார். "இரவு வாரா நிலைபெய ன் றேனே" இது இரவுவாரலென்றது. "பகல்வரிந் கவ்வையஞ்சுது ம்" என்றது பகல்வாரலென்றது. "நல்வரை நாட் கீவரிந் - மெல்லி யாசொரு நான்வர் முனே" இது இரவும்பகலும் வாரலென்றது.

நன்மைபும் தீமைபும் பிரிதினைக் கூறலும் = பிரிதோர் பொ ருண்மேல்வைத்து நன்மைபுந் தீமைபுந் தலைவற்கேற்பக்கூறலும்: "கழிபாத காதல ராயினுஞ் சான்றோர் - பழியொடு வருட மின்டம் வெஃகார்" எனப் பிரிர்மேல்வைத்துத் தலைவனை அறிவுகொழுத்தின் மையினி வருவாயமைத்தது. "பழியொடு வருட மின்பம் வெஃகார்" எனவே புகழொடு வருடம் இன்பம் வெஃகுவனொன்கொள்ளவைத் தலின் நன்மைபுந் தீமைபும் பிரிதின்மேல்வைத்துக் கூற்றும்.

புறாபுட வந்த அன்னவை பிறவும் = வருப்படவந்த இவை போல்வன பிறவும்: அவை ஊடற்கணின்தியுந் தலைவனைக் கொடிய னென்றலும் சொதமலர்வனாகின்றொன்றலும் அன்னை வெறியெடு

க்டிஸ்ருனென்றதும் பிறவுமாம். "பகையினேய்செய்தான்" என்பது வடற்கணின்திக் கொடியுனென்றது. "தினையுன் கேழலிரிய" என்றும் நற்றிணையுன் "யாவது முயங்கல் பெறுருவ னல்லன் - புலவி கொளியர்தன் மனையினும் பெரிதே." இது கொதுமலர்வரைவு சிறைப்புறமாகக் கூறியது. "கடம்புங் களிறும் பாடித் தொடங்குபு-தோடுத் தொடலையுங் கைக்கொண் டல்களு - மாடிப் பாடினா ளாக நன்றே" என்பது தலைவர்க்கு வெறிபாட்டுணர்த்தியது .

வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப = தலைவன் வரைந்து கோடற்கண் நிகழும் விருப்பத்தைத் தமக்குப் பொருளாகவுடைய. ஏ-று. என்றது வருப்படக்கூறிலும் வரைவுகாரணத்தாற்கூறலின் அமைக்கவென்றவாரும். (கசு)

உகக. வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தன்
மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப.

இது நவெணர்த்தினையல்லாத கைக்கிண்பெருந்திணைக்கட் பரிவதோர் வருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) வேட்கை மறுத்து = தம்மனத்து வேட்கையை மாற்றி : ஆங்குக் கிளந்து உரைத்தல் = இருவரும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தாம் ஆற்றினதன்மையைப் புலப்படக்கூறி ஒருவர் ஒருவர்க்கு அறிவித்தல் : மரீஇய மருங்கின் உரித்தென மொழிப = புலனெறிவழக்கஞ்செய்து மருவப்போர்த கைக்கிண்பெருந்திணைக்கண் உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர். ஏ-று. "கைக்கிணமுதலாப் பெருந்திணையினாய்" என அவை இருமருங்கும் நின்றவின் ஈண்டிமருங்கென்றார். "தமக்கிணி தென்று வலிதற் பிறர்க்கினா - செய்வது நன்றோ மோ மற்று." அடியோர் தலைவராயவழித் தலைவி வேட்கை மறுத்த ணர்த்தியது. "எறித்தபடைபோ * * * னுண்டெனுயிர்" "உழுந்நி னு * * * பிறப்பு" இவை அடியோர் தலைவராக வேட்கை மறுத்த ணர்த்தியது. பெருந்திணை. என வின்னையலபாங்கினோர்க்கு வந்துழிக் காண்க. இவை கைகோளிரண்டன்கண்ணும் வழங்குதல் சிறுபான்மை யுரித்தென்று அகத்திணைக்கட் கூறலின் வருவமைத்தார். ஒன்றென முடித்தலான் மரீஇயவாறு எணையவற்றிற்குங்கொள்க. "புன்னிக்கன் வன் புனல்சேர் * * * தவருதல் சாலாவோ கூறு" எனவும் "குநி னாயோ வீதியது" எனவும் வருவனவும் பிறவும் இழிந்தோர்கூற்றை உயர்ந்தோர்கூறுவனவும் அமைத்துக்கொள்க. (கஎ)

உகஉ. தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவு

மூர்த்தன ரியங்கலு முரிப ளென்ப.

இது காவொழுக்கத்துக்கு மறுதலையாயதோர் வடிவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) தேர்முதலியவற்றையும் பிறநூற்றிகளையும் ஏறிச்சென்று கூடுதலையும் உரியர் தலைவரென்று கூறுவர் புலவர். எ-று. பிறவாவன கோவேறுகழுதைபுஞ் சிவிகையும் முதலியனவாம். இது செல்வக்குறைபாடின்றமை கூறுதலான் அமைந்தது. "குறியின்றிப் பன்றானின் கழிந்திண்டேர் வருபதங்கண் - டெறிதிகா யிமிழ்காண லெதிர் கொண்டா ஜென்பதோ-வறி * * * வகுருறத் துறந்ததை" "நிலவுமணற் கொட்டுமோர் தேருண்டெனவே." எனவும் "கடுமான் பரிகதழ் * * * கடைஇ நலிநான் வரும்" எனவும் "கழிச்சுறு வெறிந்த புட்டா னத்திரி - நெடுநீ ரிருங்கரிப் பரிமெலிந் தசைஇ" எனவும் வரும். ஏனையவந்தழிக்காண்க. உம்மையான் இனியரோவேந்து தனித்துக்கூடுதலுங்கொள்க. "வல்வி லினியரோ டெல்லிச் செல்லாது-சேர்ந்தனை செவினே சிதைருவ துண்டே" என்றும்போல்வனவொள்க. இதனானே உடன்போக்கிலுங் "கழிங்கட் காணியொடு நெடுந்தே ரோறி * * * யாப் க்கே" எனத் தேர்முதலிய ஏறிப்போதலுங்கொள்க. (கஅ)

உகஈ. உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை
புண்டன போலக் கூறலு மாபே,

இது சொல்வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்தும் வடிவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) உண்டற்கு உரிய அல்லாப் பொருள் = உண்டற்குறியுந் நிகழ்த்துதற்குரியவல்லாத பொருள்: உண்டன போலக் கூறலும் மாபே = அத்தொழிலுந் நிகழ்த்தினவாகப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தலும் மாபு. எ-று. அது "பசியா யுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்" எனவரும். இதன்கட் சொல்வழுவன்றிச் செய்யாமாபிற்குறியிற்படுத்து அடக்கலும் அமைத்தார் இன்னும் உய்த்துக் கொண்மினர்தலென்பதனான் உண்ணப்படுதற்குரியவல்லாத பொருள்தனைப் பிறர் உண்ணப்பட்டதுபோலக் கூறலும் மரபாமென்பது பொருளாகக் கொள்க. அவை "தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர் - வேனீ ருண்ட ருடையோ ரன்னர் * * * கூடனர் புரிந்து ருண லுண்ணப் பட்டோர் - குநிந ரிட்ட பூவோ ரன்னர்." எனவரும். பிறவுங்கொள்க. உம்மையாற் பிறதொழில் பற்றி வருவனவுங்கொள்க. "கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவைபெய்மைத் - தின்னு மவர்க் காண லுற்று." "புல்லிக் கிடத்தென் புடைபெயர்ந்தெ னவ்வளவி - லன்னிக்கொள் வற்றே பப்பு." "வருத்தின வான்கோய் வற்றே கா மம்" என்றும் போல்வனவுங்கொள்க. (கக)

உகச. பொருளென மொழிதலும் வலாகிலை யின்றே
காப்புக் கைம்மிருத லுண்மை யான.

இது காவின்கட் தோழிக்குரியதோர் வருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) பொருள் என மொழிதலும் வலாகிலை இன்றே = எம்ர் வலவு நேரமைக்குக் காரணம் பொருள் வேண்டியெனத் தோழி கூறலும் நீக்குவிலைமையின்று: காப்புக் கைம்மிருதல் உண்மையான = காவன் மிகுதியாற் தலைவிக்கு வருத்தங் கைகடத்தலுண்டாகையால். எ - று. உண்மையாற் பொருளேயன்றி ஊருங் காரும் மலையும் முத்தியன வேண்டுவொன்றலங் கொள்க. " சான்றோர் வருத்திய வருத்தமு தமது - வான்றோய் வன்ன குடிவமபு நோக்கித் - திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டுவன் - வருமுலை யாகம் வழங்கி னன்றே - யலோதான், தடைபொருள் கருதுவி ராயிற் குடையொடு - கழுமலக் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன் - பங்குனி விழவின் வஞ்சியொ - டுள்ளி விழவி ஐறத்தையுஞ் சிறிதே" இதனுட் பொருள்விரும்பியவாறுங் குன்றம்விரும்பியவாறுங் காண்க. அடைபொருள், இவன் தம்பால் அடைதற்குக் காரணமாகிய பொருளென்க. (உ௦)

உகடு. அன்பே அறனே இன்பம் காணொடு
தறந்த வொழுக்கம் பழித்தன் றுகலி
னென்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே.

இது தோழி பொருளென மொழிதற்குத் தலைவியும் உடன் பட்டி சிற்றற்குரியனென்றவின் மேலதற்கோர்புறனடை. (இ-ள்.) காப்பினுள் = காவன் மிகுதியாற் தலைவிக்கு வருத்தம் நீகழ்த்தவிடத்து: அன்பே அறனே இன்பம் காணொடு தறந்த ஒழுக்கம் = தலைவன்க ள் நீகழும் அன்புங் குடிப்பிறந்தோர் ஒழுக்கும் அறனுந் தமக்கின்றிய னையா இன்பமும் காணும் அகன்ற ஒழுகலாறு: பழித்தன்று ஆகலி ன் ஒன்றும் = பழிபுடைத்தன்று ஆகையினாலே புலனெறிவழக்கிற் குப் பொருத்தம்: வேண்டா = அவற்றை வழுவுவென்று கணியல்வே ண்டா. எ - று. எனவே பொருளெனமொழிதல் தலைவிக்கும் உடன் பாடுன்று அமைத்தாராயிற்று. (உ௧)

உகக. காமென மொழிதலும் வலாகிலை யின்றே.

இது தோழிக்குத் தலைவிக்குமுரியதோர் வருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) தலைவன் பிரியக்கருதியவழித் தோழியுத்தலைவியும் நீபோகின் றவிடம் எல்லாவாற்றாலும் போதற்கரிய கைமெனக்கூறி விலக்குதலு

மீட்டுநிலைமையின்றி. எ-று. ட-ம். "இஃமு னெடுவேலி போலக்
கொலைவர் - கொடுமார் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த - கடுவை யா
ர்புற் றதுகளை முற்றி - புடங்கூர் வேட்ட வுடம்புயங் கியானை-கடுங்
தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு - வெறிநீரை வேளுகிச் சாரச்சார
லொடி - நெறிமயக் குற்ற நிரம்பா கீடத்தஞ் - சிறுநீர் நீதுஞ்சியேற்பி
னு மஞ்ச - நறுதத னீத்து * * * பொருள்வயிற் செல்வோ யுரனுடை
யுள்ளத்தை" எனச் சுரமெனக் கூறினான். தலைவியுள் தோழியாற் கூ
ற்றுநிகழ்த்தும். சூத்திரம்பொதுப்படக்கிடத்தலிற் தலைவி உடன்போ
கக் கருதியவழித் தலைவனுஞ் சுரமெனக்கூறுதல் கொள்க. "எவ்வ
னை பெய்மொடு நீவரின் * * * வல்லவோ" எனவரும். (உஉ)

உகஎ. உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புனர்தலின்
வழக்குவழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே.

இது முன்னர் உலகியல் வழக்கென்றது செய்யுட்காமென்று
அமைக்கின்றது. (இ-ள்.) உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு பு
னர்தலின் = உயர்ந்தமக்கள் கூறுங்கூற்றும் வேதநெறியோடு கூடு
தலின்: வழக்கு வழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே = அவ்வழக்கி
னது நெறியிலோடத்தல் செய்யுட்கு முறைமை. எ-று. "வழக்கெ
னப் படுவது" என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தான் வழக்கு உயர்ந்தோர்
கண்ணதாயிற்று. அவர் அகத்தியன் முதலியோரொன்பது பாயிரத்
துட் கூறினும். அவை சான்றோர்செய்யுளுட் காண்க. இதனை மே
லைச் சூத்திரத்திற்கும் எய்துவிக்க. (உஉ)

உகஅ. அறக்கழி வுடையன் பொருட்பயம் படவரின்
வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன் நென்ப.

இது உலகியல்வழக்கன்றிப் பொருள்கூறிலும் அமைகவே
ன்றது. (இ-ள்.) அறக்கழிவு உடையன் = உலகவழக்கத்திற்குப் பொ
ருத்தயில்லாத கூற்றுக்கள்: பொருட்பயம் படவரின் = அகப்பொரு
ட்குப் பயமுடைத்தாக வருமாயின்: வழக்கென வழங்கலும் = அவ
ற்றைவழக்கென்றே புலனெறிவழக்கஞ் செய்தலும்: பழித்தன்று என்
ப = பழியுடைத்தன்றென்று கூறுவாராகிரியர். எ-று. தலைவன் கு
றையுற்று கிழின்றுவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுங்காற் தன்
னை அவன் துறத்தான்போலத் தலைவிக்குக் கூறுவனவும், "பொய்யா
க வீழ்த்தே னவன்மார்பின்" எனப் படைத்தமொழிவனவுந், தலைவி
"காமக் கிழவ னுள்வழிப் படுதலும்" "தாவி னன்மொழி கிழவி கி
ளத்தலும்" போல்வனபிறவும் அறக்கழிவுடையனவாம். தலைவிதன்

க்ரு மறைபுலப்படுத்தாது வருத்தமின்றகாலத்து அதனைத் தனக்குப் புலப்படுவித்துக்கொண்டே அவனை ஆற்றுவதித்தற்பொருட்டு அறக்கழிவுடையன கூறலின் அவை பொருட்டுப்பயன்மத்தனவாம். "நெருசெல்லை யேனற்றோன்றி" என்பதனுட் "சிறுபுறம் கவையினனாக * * * கையினி யிடா" எனத் தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவன் கொண்டாட்கொல்லெனத் தலைவிசுருதுமாற்றாற் தோழிகூறவே தலைவிமறைபுலப்படுத்துவனென்பது பயனாயிற்று. "சுயமலருண்கண் * * * கனையனவன்" என்பதனுள் "மெய்யறியாதேன்போற்றிடந்தேன்" என்புழி முன்னர் மெய்கூறி வழிநிலை பிழையாமலின்று பின்னர்ப் பொய்யாக வழிநிலை பிழைத்துக் கூறியது வருவேனும் இவனாற் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமைபுணர்த்தலின் மறைபுலப்படுத்துங் கருத்தினனாகத் தலைவியென்பது பயனும். "மன்னாருழிஇய லிழவினா லும்" "அருங்கடியன்னை" "பாம்புமதனழியும்" "பானருளை" என்பனவற்றுட் தலைவி தேடிச்சென்றதாஞ் செல்வாமென்றதாஞ் சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது. அறப்பயன்றருதலின் அறக்கழிவுடையவே லும் அமைத்தன. இது "பல்வேறுகவர்பொருளுட்பத்தான்" அறக்கழிவுடையனவுங் கூறப்பெறுமென்றமைப்பது பெரும்பான்மை. இது அதிகாரத்தாற் தோழிக்குத் தலைவிக்குங்கொள்க. (உச)

உகக. மிக்க பொருளினுட் பொருள்வகை புணர்க்க
நானுத் தலைப்பிரியா நல்வழிப் படுத்தே.

இது மேல் அறக்கழிவுடைத்தாயினும் அது பொருட்பயம்படுமென்றார், அப்பொருளினு இதுவென்றலின் மேலதற்கோர் புறனடை. (இ-ள்.) மிக்க பொருளினுள்=முன்னர் அகப்பொருட்டுப் பயம்படவரினென்று வருவமைத்த பொருளின்கண்ணே; நானுத்தலைப்பிரியா நல்வழிப் பொருள்வகை படுத்துப் புணர்க்க=தலைவியது நான் அவனிடத்தின்று கீங்காமைக்குக் காரணமாகிய நன்னெறியாகிய பொருட்கூறுபாடுகளை உள்ளடக்கிப் படுத்துக்கூறுக. ஏ-று. "நெருசெல்லை" என்பதனுள், நெருசல் யான் காக்கின்ற புனத்துவந்து ஒருதலைவன் தன்பெருமைக்கேலாச் சிறுசொற்சொல்லித் தன்னை யான் வருத்தினேனாகக் கூறி என்னை முயங்கினான், யான் அதற்கு முன்னொழித்தே மனநெடுஞ்சி அவனறியாமன்மறைத்து வன்சொற்சொல்லி கீக்கினேன், அவ்வழி என்வன்கண்மையாற் பிறிதொன்றுகூற வல்லனாயிற்றினன், அவ்வாறு போனவன் இன்று நமக்குத் தோலாத்தன்மையின்மையினின்றும் இனிவந்தொழுகுவன், தனக்கே நந்தோன் உரியவாகலும் அறியாமை என்பனைப் பிறகிலுயலும் கண்ணோட்

ட்முமுடையவனே நீன் ஆயமும் யானும் நீயுங்கண்டு ஈருவோமாக, நீ அவன் வருமிடத்தேசெவ்வாயாக, எனக்கூறியவழி; எம்பெருமானே இவன் புறத்தாற்றிற்கொண்டான் கொல்லோவெனவும், அவன் தனக்கு இனியசெய்தனவெல்லாம் என்பொருட்டென்று கொள்ளாது பிறழ்க்கொண்டான் கொல்லோவெனவுந் தலைவி கருதுமாற்றினே கூறினானெனினும் அதனுள்ளே இவனொனக்குச் சிறந்தானென்பதுணர்தலின் என்வருத்தந் தீர்க்கின்றில்லைபென்றான் எனவும், அதற்கு முகமனாக இவனைத்தழிஇக்கொண்டதன்றி இவன்பிறழ்க்கொண்டதன்னக அவன்கணுநதாயின் இவனைக் குறிப்பறியாது புல்லானெனவும், இவ்வொழுக்கலாறு சிறிதுணர்தலில் இக்குறைமுடித்தற்கு மனனெனும் தானெனவும், அவனை என்னோடு கூட்டுதற்கு என்னை வேறு நிறுத்தித் தானும் ஆயமும் வேறுநின்று ஈருவேனெனக்கூறினானெனவுந், தலைவி நான் நீங்காமைக்குக் காரணமாகிய பொருளை உள்ளடக்கிப் புணர்த்துக் கூறியவாறுகாண்க. இதனுள் அறக்கழிவான பொருள் புலப்படவும் ஏனைப்பொருள் புலப்படாமலும் கூறுக்காத் தலைவியது மறைபையெளிப்படுத்தினுளாமாதலின் அதனை மிக்கபொருளென்றார். ஏனைவற்றிற்கும் உட்பொருள் புணர்த்தவாறுணர்ந்து பொருளுரைத்துக்கொள்க. (உரு)

உஉ௦. முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்
னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே. [சொ]

இது கிழவன் கிழத்தி பாங்கன் பாங்கிபென்னு முறைப்பெயராகிய சொற்பற்றிப் பிறந்ததோர் வருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப்பொதுச்சொல் = முறைப்பெயரிடத்து இருபாற்கும் பொருத்தின தருதியையுடைய எல்லாவென்னுஞ் சொல் : நிலைக்கு உரி மரபின் இருவீற்றும் உரித்தே = புலனெறிவழக்கிற்குரிய முறைமையினாலே வருவாகாது ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் ஒப்ப உரியதாய் வயங்கும். எ - று. கெழுதகையென்றதனானே தலைவியுந் தோழியும் தலைவனைக் கூறியதே பெரும்பான்மையென்றுந் தலைவன் தலைவியையும் பாங்கினையுந் கூறுதல் சிறுபான்மை வருவமைதியென்றுங்கொள்க. உ-ம். “அதிரில் படிநெருக்கி * * * நீசெல்; இனி பெல்லா” எனத் தலைவியைத் தலைவன் விளித்துக்கூறலின் வருவாயமைத்தது. “எல்லாநீ, முன்னர்த்தா னென்று குறித்தாப்போற் காட்டின - நின்னின் விடாஅ நிறுப்போ நிரிதருவா - பென்னி பெருத திதென்” எனத் தோழி தலைவனை விளித்துக்கூறலின் வருவாயமைத்தது. “எல்லாவீர்தொத்தன்” என்பது பெண்பால்

மேல் வந்தது. வினாய வந்தழிக்காண்க, பொறுச்செல்லென்றதனானே எல்லா எலா எல்லா எவ்வ என்னவுங்கொள்க. "எதுவகிலாஅர்" என வந்தது. "யானா யெவ்வ யாமே" எனத் தலைவினைத் தோழி கூறினாள். எதுவியென்பது பாலுணர்த்தலின் ஆராயப்படா. (உக)

உஉக. தாயத்தி னடையா லீயச் செல்லா
வினாவயிற் தங்கா வீற்றுக் கொளப்படா
வெம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்ற
மல்லா வாரினும் புல்லுவ வுளவே.

இது தோழி தலைவியுறப்பினைத் தன்னுறுப்பாகக் கூறப் பெறுமென வருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) தாயத்தின் அடையா = தந்தையுடைய பொருள்களாய் மக்களையுடையதற்குரிய பொருள்களிற் சேராதனவுமாய் : ஈயச் செல்லா = அறமும் புறமும் கருதிக் கொடுப்பப் பிறப்பாற் செல்லாதனவுமாய் : வினாவயிற் தங்கா = மைத்தரில்லாதார் க்கு மைத்தர் செய்வன செய்து பெறும்பொருளிற் தங்காதனவுமாய் : வீற்றுக் கொளப்படா = வேறுபட்டானொருவன் வலித்துக்கொள்ளப்படாதனவுமாய் : எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம் = எம்முடையனவென்று தோழிகூறப் புலனெறிவழக்கிற்குப் பொருந்திவரும் உரிமையையுடைய உறுப்புக்கள் : அல்லாவாயினும் புல்லுவ உளவே = வருவாயினும் பொருத்துவனவுள. எ-று. உறுப்புக் கட்டபுலனாகிய தோற்றமென்றார். எனவே, உறுப்பொழிய இந்நான்கும் எம்மெனக் கூறலாகாவென்றார். "ஒருநாளெத்தோ நெகிழ்புற்ற தயரா த்துணிதது" எனவும். "என்றோ னெழுதிய தொய்யிலும்" எனவும். தலைவிதோளினே எத்தோளினையென்றாள். "என்கா லரியமை சிலம் பு கழிஇ - பென்றோள் தோழி" "மெய்த விதமுண்க - னின்கண்ணு தென்கண் மன" என்பதும் இதன்கண்டங்கும். உளவென்றதனும் திறபான்மை தலைவிகூறுவனவுங்கொள்க. அவை "என்றோ நின் னொடுஞ் சூழாது" எனவும் "கின்கண்ணுற் காண்பென்மன்பான்" எனவும் வரும். (உஎ)

உஉஉ. ஒருபாற் கிளவி பெண்ப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப.

இது "ஒன்றேவேறே" என்னுஞ் சூத்திரத்த "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும்" என்ற ஒருமைப்பன்மைப்பாலாய் உணர்த்துகவென வருவமைத்தது. (இ-ள்.) ஒருபாற் கிளவி = "ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியும்" என்றவழி ஒன்றொருமையும் பெண்ணொருமையும் உணர்த்தியின்

ற சொற்களை ஆசிரியரும் அவ்வாறு ஆண்டாரோனும் அந்நொருள்மச் சொற்கள் : எனப்பாற்கண்ணும் வருவதை நானே = ஈக்வகைக்ருல த்தத் தலைவனாயுந் தலைவியனாயும் உணர்த்தும் பன்மைச்சொற்கள் என்கின்ற பன்மைப்பொருள் உணர்த்திவரும் கூறுபாதிதானே; வழக்கென மொழிப = உலகவழக்கென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். எ-று. இதனாற் பயன் உலகத்து ஒருர்க்கண்ணும் ஒரோவொரோ ருலத் தின்கண்ணுந் தலைவருந் தலைவியரும் பலரோனும் அவர்களைபெக்லாங் கூறுங்காற் கிழவனுங்கிழத்தியுமென்று ஒருமையாற் கூறுவதன்றி வேறொர்வழக்கின்றென்பதுபற்றி முதனூலாசிரியர் அங்ஙனஞ் ருத் திரஞ் செய்தலின், யானும் அவ்வாறே ருத்திரஞ்செய்தேனாயினும், அச்சொற் பலனாயும் உணர்த்துமென வருவமைத்தாராயிற்று. ஒருவனோடு பலர் கூட்டமுங்கோடற்கு எனப்பாலென்று ஒருமையாற் கூறுது எனப்பாலெனப் பன்மையாற்குறிஞர். இது சொல்வருடும் பொருள்வருடும் அமைத்தார். “ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியும்” என்ற ஒருமையேகொள்ளின் அன்னாரிருவர் இவ்வுலகத்துள்ளாரன்றி வேறொரு நாட்டிக்கொள்ளப்பட்டாரென்பதுபட்டு இது உலகவழக்கெல்லாதோர் தூதுமாய் “வழக்குஞ்செய்யுளும்” என்பதனோடு மாறுகோடலேயன்றிப் “பாத்தைவாயி னுல்வர்க்கு முரித்தே” என்றும் போல்வன பிறருத்திரங்களும் வேண்டாவாமென்றுணர்க. (உஅ)

உஉ௩. எல்லா ஷயிர்க்கு மின்ப மென்பது
தானமர்த்த வருஉ மேவற் றாகும்.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. (இ - ள்.) இன்பம் என்பது தான் = அறனும் பொருளும் ஒழிய இன்பமென்று கூறப்படுவதுதான்: எல்லா ஷயிர்க்கும் அமர்த்து வருஉம் = மக்களுந் தேவரும் கரகரும் மாவும் புள்ளும் முதலிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் மனத்தின்கண்ணே பொருத்தித் தொழிற்பட வருமாயினும் : எவற்றாகும் = ஆனும்பென்னுமென அடுக்கிக் கூறலுடைத்தாய் தகர்ச்சிரிகளும். எ-று. எவற்றாருமென்றார். என்பது ஆனும்பென்னுமாய்ப் போகதகர்த்தவருதலின் ஒருவனும் ஒருத்தியுமே இன்பதகர்த்தாரெனப்பட்டாது அவ்வின்பம் எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவென்பது உம் அவை இருபாலாய்ப் புணர்ச்சிரிகளுமென்பது உங் கூறியதாயிற்று. அறனும் பொருளும் எல்லா ஷயிர்க்கும் ஈகழா, மக்கட்கே நிறத்துவருமென்றாயிற்று.

உஉ௪. பாத்தைவாயி னுல்வர்க்கு முரித்தே
நிலத்திரி பின்றஃ தென்மனார் புலவர்.

இது தலைவர்க்குரிய தலைவியர்ப்பலருத் தலைவன் பரத்தைமை காரணமாக ஊடற்குரியோன்பதூஉம் அவரிடத்து வாயிச்சேற்றஞரி யபொன்பதூஉங் கூறி வருவனம்கின்றது. (இ-ள்.) பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்து = தலைவன் பரத்தைமையாற் தலைவிக்குத் தோன்றிய ஊடல் தீர்த்தற்குரியவாயின அவர்பாற்செலுத்தல் நான்கு வருணத்தாருக்கும் உரித்து : அஃது கிஸத்திரிபு இன்று என்மனார் புலவர் = அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை மருதநிலத்தினின்றும் திரித் தவருதல் இன்றென்று கூறுவர் புலவர். ஏ-று. பரத்தைவாயிலென்றது குணாத் தேர்போல கின்றது. இதனாற் பயன் அந்தணர்க்கு நால்வரும் அரசர்க்கு மூவரும் வணிகர்க்கு இருவருமாகிய தலைவியர் ஊடற்குரியபொன்பதூஉம் அவர்பாற் தத்தந் தலைவர் ஊடலீர்த்தற்குரியவாயில் விடுவொன்பதூஉம் அவர் வாயின்மறுத்தலும் நேர்தலும் உடையபொன்பதூஉம் ஏனைப்பரத்தையர்க்கு வாயில்விடுதல் இன்றென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. "ஒருபாற் கிளவி" என்பதனால் ஒருவோர்குலத்தத் தலைவருத் தலைவியரும் அடங்குமாறுணர்க. உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகி இன்ப நுகர்ந்து இல்லறநிகழ்த்துதலே சிறுத்தென்றற்கு இங்ஙனம் பலராதல் வருவென்று அதனை அமைத்தார். (கூ)

உஉ௫. ஒருதலை யுரிமை வேண்டியு மகடே உப்
பிரித லச்ச முண்மை யானு
மம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுக்குமென்
றஞ்ச வந்த வாங்கிரு வகையினு
நோக்கொடு வந்த விடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வகைவு மனைவிக்கட் டோன்றும்.

இது களவின்கட் தலைவியின்கண் கிழ்வதோர் வருவனம்கின்றது. (இ-ள்.) உரிமை - ஒருதலை வேண்டியும் = இடைவிடாது இன்பநுகர்தலோடு இல்லறநிகழ்த்தும் உரிமையை உறுதி யாகப்பெறுதலை விரும்புதலானும் : பிரிதல் அச்சம் மகடே உண்மை யானும் = ஆள்வினைக்குறிப்புடைமையின் ஆண்மக்கள் பிரிவொன்று அஞ்சம் அச்சம் மகளிர்க்குண்டாகையினாலும் : ஆங்கு அம்பலம் அலரும் களவு வெளிப்படுக்கும் என்று அஞ்ச வந்த இருவகையினும் = அக்களவொழுக்கத்திடத்தே அம்பலம் அலரும் இக்களவைப்புலப்படுக்குமென்று அஞ்சம்படி தோன்றிய இருவகைக்குறிப்பானும் : நோக்கொடு வந்த விடையூறு பொருளினும் = பிரிந்தனனை அயிர்த்துநோக்கும் நோக்கங்காரணமாக வந்தகூட்டம் இ

டையுறந்த காரியத்தினாலும்; மனைவிகட்போக்கும் வலையும் தோன்றும் = தலைவியிடத்தே உடன்போக்கும் வலாய்க்கருதுதலுந் தோன்றும். எ-று. “பழைய மலரடுக்கத்து” என்பதனுள் “முன்னது கொண்டடக்குவம்” என இடைவிடாது இன்பதகர விரும்பியவாறும் உள்ளுறையான் இல்லறநிகழ்த்த விரும்பியவாறுங்காண்க. “உள்ளங் கொள்கையொடு” என்பது அம்பலம் அலரும் அஞ்சிப் போக்குடன்பட்டது. “ஆளுதலைக்கு மறனிலன்னை - தானே யிருக்கத் தன் மனையே” இது இடையூறுபொருளின்கட்போக்குடன்பட்டது. எனைய முன்னர்க்காட்டியவற்றுட் காண்க. “ஒன்றித்தோன்றல் - தோழிமேன” என்பதனாற் தோழிக்கும் இவையுரியலென்றுகொள்க. உடன்போக்குக் கருதுதலுந் தலைவன் தான் வலாயாமற் தலைவியிரும்புதலும் வருவாயிற்று. (உக)

உஉசு. வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை

புரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு ளிரக்கம்.

இது கற்புக்காலத்துத் தோழிக்கும் அறிவார்க்கும் உரியதோர் வருவமைக்கின்றது. (இ - ள்.) வருத்தமிகுதி சுட்டுங்காலை = தோழியும் அறிவரும் பரத்தையிற்பிரிவாற் தலைவார்க்குந் தலைவியார்க்குந் தோன்றியவருத்தமிகுதியைத் தீர்க்கக்கருதிக் கூற்றுநிகழ்த்துங்காலத்து : வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென மொழிப = அவரது இவ்வாழ்க்கைநிகழ்ச்சிக்கண்ணே தமக்கு வருத்தந்தோன்றிற்றாகக் கூறுதலும் உரித்தென்று கூறுவாரொரியர். எ-று. “நீர்நீ டாடிந் கண்ணுஞ் சிவக்கு - மார்த்தோர் வாயிற் றேனும் புனிக்குந் - தணர்தனை யாயினெம் மின்றுய்த்துக் கொடுமோ - வந்தன் பொய்கை பெந்தை பெம்மூர்க்கலும்பாம்பு வழங்குந் தெருவி - னெங்கனா ரெவ்வங் கணர்த வெம்மே.” இதனுள் இல்லறத்தினை நீ துறந்தாயாயின் எம்மை எம்மூர்க்கண்ணேவிடுகவெனத் தனக்கு வருத்தந்தோன்றிற்றாகத் தோழி கூறியவாறுகாண்க. “உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டு கொஞ்சே” இதனுள் ஓராவஸ்தியொடு முன்னர்நிகழ்த்திய வாழ்க்கை இவன் வந்தானாகப் புறத்து வினையாடும் விழவுளதாயிற்றென்று இவ்வூர் கூறாநிற்குஞ் செல்வம் இவனொருகிழந்தாற் பழையதன்மையாமென்று அறிவார் இரங்கிக்கூறியவாறு காண்க. “துறைமீன் வழங்கும்” என்பதனுள் “அதுபுலந் துறைதல் வல்லியோ ரொமரோ” எனப் புலவ்யால் நின் இவ்வாழ்க்கை குறைபடுமெனத் தோழி கூறியவாறு காண்க. இன்னும் உய்த்துக்கொண்டிணர்தலென்பதனால் ஏனைப்பிரிவான் நிகழும் வருத்தமிகுதியைக் குறித்தவிடத்து உயிர்வாழ்க்கையின் இரக்கமுரித்தென

வாழ்ந்தபின்னும் பொருள் கூறித் "செல்வாமை யுண்டே மெய்து
கா மந்திரி-வல்வரவுவாழ்வார் க் குலா " எனவும், "அன்பற மாநி
யா முன்னத் தந்தவன் - பண்பு மறிநிரோ வென்று வருவானா - பெ
ன்றிதம் யாதும் வினவல் வினவிய - பகலின் வினங்குநின் செம்மல்
நிலையத் - தவநாஞ் செய்வின முற்றும் வான்டோ - தவலம் படு
தது முன்நி " எனவும் வருவன பிறவுங்கொள்க. (௩௨)

உஉ௪. மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு
நினைபுங் காலைப் புலவியு னூரிய.

இது கற்பினுட் தலைவற்குத் தலைவிக்கும் எய்தியதோர் வழ
வமைக்கின்றது. (இ - ள்.) புலவியுள் மனைவி உயர்வும் = புலவிக்கால
த்துத் தலைவன்பணிந்துழி உட்டும் காணுமின்றித் தலைவி அதனை எந்
துக்கோடும் : கிழவோன் பணியும் = தலைவன் தலைமைக்கு மாறாக
த் தலைவியைப் பணிதலும் : நினைபுங் காலை உரிய = ஆராயுங்காலை
இருவர்க்குமுரிய. எ - று. உ - ம். "வலையுறு மயிலின் வருந்தினை
* * * பான் போலவும் - கோதை கோலா விதறஞ்சி நின்ற - ளுதைய
ஞ் சேர்ப்பின யனிப்பேன் போலவும்" இது முன்னே தலைவிமனத்
து நிகழ்த்தலுண்மையிற் கனவிலுங் கண்டாசென்றுணர்க. "தம்பி
னென்றடி சேர்த்தலுமுண்டு" என்பதும் அது. நினைபுங்காலையென்ற
தனாற் தோழியுயர்வுங் கிழவோன் பணிமொழிப்பயிற்றதங் கொள்க.
"ஒன்றிரப்பான் போலப் * * * பன்மானும்" இதனுட் தலைவன் இ
ரத்தனாத்தவாறுத் தான் அதனை எற்றுக்கொண்டவாறுங் காண்க.
இக்குத்திரம் புலவிக் கே கூறினார். ஊடற்குத் துனிக்குங் "காமக்க
டப்பின்" என்பதனுட் கூறினானவனாக. (௩௩)

உஉ௫. நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற்
புகழ்தகை வலாயார் கற்பி னுள்ளே.

இது கற்புக்காலத்துத் தலைவற்குத் தலைவிக்கும் உரியதோர்
வழுவமைக்கின்றது. (இ - ள்.) கற்பினுள் = கற்புக்காலத்து : தகை
நிகழ் மருங்கின் = ஒருவர்க்கொருவர் மனத்து நிகழுமிடத்து : வேட்
கை மிகுதியிற் புகழ் தகை வலாயார் = வேட்கைமிகுதியாலே அந
னைப் புகழ்த்தனாக்குத் தகைமைபினை ஆசிரியர் இருவருக்கும் நீக்க
கொள்வர். எ - று. "ஆக வனமுனை யரும்பிய கணங்கின் - மாசிலகற்
யிற் புகல்வன் ருயென-மாயப் பொய்மொழி-சாயினை பழிற்றி" இது
புலவிக்கட் தலைவன்புகழ்த்தது. "அனைமருளின்துயில் * * * இனி
யறிந்தேனது துளியாகுதலே" இது பேசுக்கின்னட் தலைவன்புகழ்

ந்தது. "அரிபெய் சிலம்பின்" என்பதனான் "எந்தெழின் மார்பிற் பூ
ந்தார் குழைய" என்பது தலைவி புலவிக்கட்பு கழிந்தது. "நீனாதார்
மார்பு ஒரு நொருத்தியொடு" என்பதும் அது. தகை எனப் பொ
துவாகக் கூறலிற் குணத்தைக் கூறலுங் கொள்க. 'நாலாறுமாராய்'
எனவும் "நிறைசொல்லா" எனவும் வரும். குற்றேவனியையனாகிய
தலைவியைத் தலைவன்புகழ்த்தலானும் பெருமானினனாகிய தலைவி க
ணவனைப் பிறொகிர் புகழ்த்தலானும் வருவாயிற்று. (௩௪)

உஉ௯. இறைச்சி தானே பொருட் புறத் ததுவே.

இது தலைவிக்குத் தோழிக்குமுரியதோர் வருவமைக்கின்றது.
இறைச்சியாவது உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்வதோர் பொ
ருளாகலானுஞ் செவ்வன் கூறப்படாமையானுந் தலைவன் கொடு
மைகூறும்வழிப் பெரும்பான்மை பிறத்தலானும் வருவாயிற்று.
(இ-ள்.) இறைச்சிதானே = கருப்பொருட்டு டேயந்தான் : பொரு
ட் புறத்ததுவே = கூறவேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புல
ப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்தன்மைபுடையதாம். எ-று.
"இங்ங்ரு மருவித் திலங்கு மருவித்து - வானி னிலங்கு மருவித்தே
தானுற்ற - ஞன்பேணுன் பொய்த்தான் மன" ஞன்பொய்த்தானெ
ன்பதே கூறவேண்டுமென்பொருள். அதன்புறத்தே இங்ஙனம் பொய்
த்தான்மனையகத்து கீர்திகழ் வானென இறைச்சிப்பொருள் தோன்
றியவாறுகாண்க. பிறவுமன்ன. (௩௫)

உஉ௦. இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா றுவே
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே.

இது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது. (இ-ள்.) இறைச்
சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா உளவே = கருப்பொருள் பிறிதோர் பொ
ருட்டு உபகாரப்படும் பொருளாதலேயன்றி அக்கருப்பொருட்குள்ளு
ளே தோன்றும் பொருளும் உள; திறத்து இயல் மருங்கில் = அது உ
ள்ளுறையுமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறுபோல நடக்குமிடத்து:
தெரியுமோர்க்கே = அவ்வுள்ளுறையுமமன்று இஃது இறைச்சியென்
து ஆராய்ந்துணரும் எல்லறிவுடையோர்க்கு எ-று. "கன்றுதன் பயமு
லை மாந்த முன்றிற்-நினைபிடி. யுண்ணும் பெருங்கன் ளுட-கெட்டிடத்
துவந்த அதவி கட்டில்-வீறுபெற்ற மற்த மன்னன் போல - கன்றி
மற்த்தின யாயின் மென்றேர்க்-கலிமயிற் கலாவத் தன்னவிவ-னொளி
மென் கூந்த ஓரியவா கினக்கே" இதனுட் தான் கெட்டவிடத்து
உதவின் உதவியை அரசுரிமைபெய்தியமன்னன் மறந்தார்போல நீ
இரந்து தயருற்றகாலத்தி யான் தலைவியை கிள்ளுநெட்டிய செய்ந்
கன்றியை மறவாது இன்று நீ வரைந்துகொள்வையாயின் இவன் கூந்த

ல் நினக்குரியவென்றவழி உவமையும் பொருளும் ஒத்து முடிந்தபி
ன் முன்னின்ற நாடெவன்பது உஞ்ஞாறுபுவமம்முய் இறைச்சியாம்.
என்ன? தன்கன்றிற்குப் பயன்பட்டுப் பிறர்க்கு உயினைக்கொடுக்கி
ற நினையைத் தான் உண்டு அழிவுசெய்கின்றாற்போல, நீ நின்கருமஞ்
செய்யாமற் பார்த்து எமக்குயிராசிய இவனைத் தயருறுத்தி எம்மை இ
ற்துபயித்தல். ஆகாதென்று உவமைபெய்திற்றேனும், பின்னர் நின்
ற பொருளோடியையாது இவ்வுவமம் உஞ்ஞாறுபுற்றுப் பொருள்பய
வாது இறைச்சியாசிய நாடெனப்பதனுள்ளே வேறோர் பொருள் தோ
ன்றவித்து நின்றதேயாமாதலின். முலைமார்த என்றது தன்கருமஞ்
செய்யாமற் பார்த்தென்றுத் துணையன்றி உஞ்ஞாறுபுவமப்பொருளை
முற்ற உணர்த்தாமையுணர்க. "வேங்கை * * * சோலை - தையலாய்
பாதிவா னாம்" இதனுட் புலவாறியும் பூராறியு் தீதம் நன்றுமாகிய
இறைச்சியாசிய உலக்கைகளாற் தலைவனைப்பாடும் பாட்டோடேகலந்
து கூறத்தகாத தெய்வத்தையும் பாடுவாமென்னும் பொருள்பயப்பச்
செய்த இறைச்சியிற் பொருளே பயந்தவாறும் இரண்டிலக்கையாறும்
பயன்கொண்டாற்போல் அவை அன்பே பாடுதலாற் பயன்கொள்ளா
மையின் உஞ்ஞாறுபுவமம்முய்யுங் காண்க. உஞ்ஞாறுபுவமமாயிற்
"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு-வெண்பூம் பொய்கைத்
தவருளே" என்றாற்போலத் தலைவன்கொடுமையுந் தலைவிபேதைமை
யும் உடனுவமங்கொள்ளுகும். இதுபற்றித் தெரியுமோர்க்கேயென்
முர். உம்மை இறத்ததுதழிவியிற்று. (உக)

உகக. அன்புறு தருந விறைச்சியுட் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே.

இது இறைச்சி முற்கூறியவற்றின் வேறுபட வருமென்கின்ற
து. (இ-ள்.) வருந்திய பொழுதே = பிரிவாற்றாதகாலத்தி: இறைச்சியுள்
அன்புறு தருந சுட்டலும் = தோழி கருப்பொருள்களுட் தலைவன்
அன்பு செய்தற்குத் தருவனவற்றைக் கருதிக் கூறலும் : வன்புறை
ஆதும் = வன்புறுத்தலாகும். எ-று. "கைசபெரி துடையர் * * * தோ
ழியவர் சென்ற வாரே" இதனுண் முன்பே கொஞ்சகத்தன்புடை
யார் அதன்மேலே கனிநு தன்பிடியின் பெரும்பசிகளைத் தற்கு மென்றோ
லையுடைய ஆச்சாவைப்பிளந்து அந்நாளைப் பொளித்துட்டிம் அன்பி
னையுடைய அவர்சென்ற ஆறதனைக் காண்பார்களா என்று அன்புறு
தருந கூறிப் பிரிவாற்றாதவனை வற்புறுத்தவாறுகாண்க. நம்மேல் இய
ந்தகையாக அன்பிலனென்று ஆற்றாநாடென்று கருதாது இவ
னை ஆற்றுவீத்தற்பொருட்டு இவ்வாறுகூறவின் வருவாயமைத்தது.
"அரிதாயவறன்" என்பது தோழிகூற்றன்மை உணர்க. (உஎ)

- உகஉ. செப்பொரு ளச்சமும் வினைவயிற் பிரிவு
மெப்பெற யுணர்த்துங் கிழவி பாராட்டே.

இது தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியவழி வருவதோர் வ
ழுவுமைக்கின்றது. (இ-ள்.) கிழவி பாராட்டே = தலைவன் தலைவியை
ப் பாராட்டிய பாராட்டு: செப்பொருள் அச்சமும் = யாஞ்செய்யக் க
ருதியபொருட்டு இவள் இடையூறுவன்கொலென்று தலைவன் அஞ்சி
ய அச்சத்தையும்: வினைவயிற் பிரிவும் = தான் பொருள்செய்தற்குப் பி
ரிசின்றதனையும்: மெப்பெற உணர்த்தும் = ஒருதலையாகத் தலைவிக்கு
உணர்த்தும். எ-று. அப்பாராட்டுக் கிழவியதாகலிற் கிழவிபாராட்
டென்றார். “தண்ணெழின் மாமை” என்பதனுட் கழிபெருகல்கலாற்
தலைவன் செப்பொருட்கஞ்சியவாறும் அவன்பிரியக்கருதியது உத் தலை
வியுணர்ந்தான் அப்பாராட்டினுலென்றுணர்க. அன்பானன்றிப் பொ
ருள்காரணத்தாற் பாராட்டினமையானும் அதனைச் செவ்வணங்கொள்
ளாது பிறழ்க்கோடலானும் இருவர்க்கும் வருவாமென்றமைத்தார்.

- உகஉ. கற்புவழிப் பட்டவன் பரத்தை யேத்தினு
முள்ளத் தூட லுண்டென மொழிப.

இஃது தலைவிக்கட் தோன்றியதோர் வருவமைக்கின்றது.
(இ-ள்.) கற்புவழிப் பட்டவன் = கற்பின்வழி நின்ற தலைவி: பரத்தை
ஏத்தினும் = பரத்தையைப் புகழ்ந்து கூறினா யினும்: உள்ளத்து ஊட
ல் உண்டென மொழிப = உள்ளத்துள்ளே ஊழனதன்மை உண்டென்
று கூறுவா்புலவர். எ-று. பரத்தையை ஏத்தவே தலைவன்கட்காதலி
ன்மைகாட்டி வருவாயிற்றேனும் உள்ளத்துடனுண்மையின் அமைக்
கவென்றார். “காணி * * * லெனவே” எனவரும். ஏத்தினுமென்ற
உம்மையால் ஏத்தாமற் கூறும்பொழுதெல்லாம் மாறுபடக்கறஜனதெ
ன்பது பெற்றும். “என்னொடு புணாபு க ளல்ல - டன்னொடு புணாபு
கர்த் தானறி யுளே” எனவரும். (உக)

- உகச. கிழவோன் பிறன்ருண மிவைபெனக் கூறித்
கிழவோன் குறிப்பினை யுணர்த்தற்கு முரியள்.

இது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது: உள்ளத்துடலி
ன்றியும் பிறனொருத்தியைத் தலைவி புகழுமென்றலின். (இ-ள்.)
கிழவோன் பிறன் ருணம் இவைபெனக் கூறி = தலைவி வேறொரு த
லைவியுடைய ருணங்கள் இத்தன்மையவென்று தலைவற்குக்கூறி: கி
ழவோன் குறிப்பினை அறிதற்கும் உரியள் = அவன்மாட்டு இவள்

எத்தன்மையனுயிருக்கின்றனென்று தலைவன்ருளிப்பினை உணர்த்து
முறியன். எ-று. பரத்தையென்னுது பிறனென்றதனும் தலைவியே
யாயிற்று : அன்றிப் பரத்தையாயின் ஊடலின்மை அறனன்றாகலின்
உன்சத்துடல் நிகழ்பவை வேண்டும். தோழிகுறுங்சாற் தலைவிய
னாக் கூறப்பெறுவனென்பது உம் பரத்தையனாக் கூறின் அவர்க்கு மு
துக்குறைமைகூறிக் கூறுவனென்பது உம் கொள்க. "கண்டிரு மல்ல
மோ * * * வோனோ" இது தலைவன் வலாய்க்கருதினானார் தலைவி
யை இனையனெனக்கூறி அவன்மாட்டி இவன் எத்தன்மையனென்று
விதுப்புற்றுக்கூறியது. இது தலைவன்கூற உணராத தான் வேறென்
னகூறி அவன்ருளிப்பு அறியக் கருதுதலின் வருவாயமைத்தது. இது
கைக்கிழிப்பொருட்சன் வருவமைக்கின்றது. (சு)

உரு. தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறியு
மெய்மை யாக வவர்வயி னுணர்ந்து
தலைத்தாட் கழறற மெதிர்ப்பொழு தின்றே
மலிதலு முடனு மவையலங் கடையே.

இது பரத்தையர்க்குத் தலைவிக்குத் தலைவற்கும் பரிவதோர்
வருவமைக்கின்றது. (இ - ள்.) தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறி
தம் = தலைவனும் தாம் உற்ற வருத்தத்தைத் தலைவிக்குப் பரத்தையர்
கூறியும் எனைத்தலைவியர் கூறியும் : அவர்வயின் மெய்மையாக
உணர்ந்து = அவர் கூறியவாற்றினே அவ்வருத்தத்தை அவரிடத்து
உன்மையாக உணர்ந்து : தலைத்தாட் கழறற = தலைவன்முன் நி
ன்று கழறுங் கழற்றினா : தம் எதிர்ப்பொழுது இன்று = தம்மைப்
பரத்தையர் எதிர்ப்பட்ட பொழுதின்சன் இல்லை : மலிதலும் = அவர்
தயருநின்றழிக் கடைது கீங்கினென மகிழ்தலும் : ஊடலும் =
அவன்பிரிவிற்ரு இவர் இரங்கினொன்ற காரணத்தான் ஊடுதலும் :
அவை அலங்கடை = அவ்விதன்கும் நிகழாவிடத்து. எ-று. என்பது
பெறுத்த உன்சத்தனாமென்பது கருத்து. எனவே, மலிதலும் ஊட
லும் நிகழாவிடத்தாயிற் தலைத்தாட்கழறறமென்பது பெறுதும். தலை
த்தான், தகுதிபற்றியவழக்கு. "பொன்னெனப் பசுந்தசன் * * * வ
ந்தனென் தனையாமை பெறுகற்பின்" இது பரத்தையர் முன்னரன்
மையின் மலிதலும் ஊடலும் நிகழ்த்து தலைத்தாட்கழறறியது. கழறறு
கூறியது வந்துழிக்காண்க. தம்முறுவிழுமத்தைப் பரத்தை தலைவிக்
ருக்கூறுதலாற் பரத்தைக்கும், அவர் கூறத் தான் எளிவந்தமை
யிற் தலைவிக்கும், இவரிங்ஙனமொழுசலிற் தலைவற்கும் வருவமைத்
தது. உம்மை இரந்ததுதழிஇயிற்று. (சு)

உகசு. பொழுது தலைவைத்த கையறு காலை
யிறத்த போலக் கிளக்குங் கிளவி
மடனே வருத்த மருட்கை மிகுதியோ
டவைநாற் பொருட்க ணிகழு மென்ப.

இது “பின்னர்க்கான்கும் பெருந்திணைபெறுமே.” என்ற சிறப் புடைப்பெருந்திணையன்றிப் பெருந்திணைக்குறிப்பாய்க் கந்தருவத் துட்பட்டு வருவிவரும் “ஏறியமடற்றிறம்” முதலிய நான்கினுள் ஒன் ருப் முன்னர்நிகழ்ந்த கந்தருவம் பின்னர் வழிஇவந்த “தேறுத லொழிந்தகாமத்து மிகுதிறம்” ஆகிய பெருந்திணை வருவமைக்கின்றது. ஒதலுந்துதம் ஒழிந்த பகைவயிற்பிரிவாகிய வானானெதிரும்பிரியும் முடியுடைவேந்தர்க்கும் அவளோவலிற் பிரியும் அரசர்க்கும் இன்றிய மையாமையின், அப்பிரிவிற் பிரிகின்றான் “வன்புறை குறித்த றவிர் ச்சி யாகும்” என்பதனாற் கற்புப்போல நீ இவ்வாறெழுமி யான்வருந் துணையும் ஆற்றியிருவென ஆற்றலித்துப்பிரிதல் இலக்கணமன்மையி ன் வானாபிரியுமன்றே; அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறியகூற்றினை யேகொண்டு ஆற்றலிக்குத் தோழிக்கும் ஆற்றலித்தலரிதாகலின், அவ்ரு அன்பின்ரி கீங்கினென்று ஆற்றமைமிக்கு ஆண்டுப் பெருந் திணைப்பகுதி கிசழுமென்றுணர்க. (இ - ன்.) பொழுது = அந்திக்காலத்தே. : கையறுகாலை = “புறஞ்செய்ச்சிதைத்தல்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் “அதனினூங்கின்ற” எனக் கூறிய கையறுகாத்தலென்னும் மெய்ப்பாடெய்தியகாலத்தே : தலைவைத்த = அந்தவாற்றாமையின் இகத்தவாக முடிவிலேவைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள்; மிகுதியோடு மடனே வருத்தம் மருட்கை நார்பொருட்கண் கிசழும் = தன்வனப்புமி குதியுடனே மடப்பமும் ஆற்றமையும் விப்பமுமாகிய நான்குபொருட்கண்ணே நடக்கும் : அவை இறத்தபோலக் கிளக்குங் கிளவி என்ப = அங்ஙனம் அவை நடக்கின்ற நான்குபொருளுங் கூற்றுநிகழுங் காற் தன்னைக் கைசுடந்தனபோலக் கூறுங்கூற்றுப் கிசழுமென்று கூறுவாட்டலவர். எ-று. தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன ஆறுமவதியிலும் ஒப்பத் தோன்றுதற்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகி மன்றத்திருத்தசான்றோரையத் தன்றுணைவன்பெயரும் பெற்றியும் அவனோடுபுணர்ந்தமையும் தோன்றக்கூறியும் அழுதம் ஆற்றியும் பொழுதொடுபுலம்பியும் ஞாயிறுமுதலியவற்றோடு கூறத்தகாதன கூறலும் பிறவுமாம். உம். “புரிவுண்ட புணர்ச்சி”. புணர் “மல்கவழும்; ஒ. ஒ. அழிதகப் பாராதே யல்லல் குறுகினும் - காண்பாய் கணங்குழை பண்பு; என்று, எல்லீரு மென்செய்து ஞானனை கருதிரோ - நல்ல நகராஅலிர் மற்கொலோ யானுத்த - வல்ல ஆறிஇயான் மாய மலர்மாப்பு - புல்லிப் புணரப் பெறின்; எல்லாநீ,

புற்ற தெவனோமற் றென்றி ரோ லெற் சிதை - செய்தா னிவனென வுற்ற
 திதுவென - வெய்த ஷுளாக்கு முானகத் துண்டாயிற் - பைதலவாதிப்
 பசக்ருவ மன் னோவென் - னெய்தன் மலரன்ன கண்; கோவொய் கூ
 டாப் பிறையைப் பிறிதொன்று - னாவென் கண்டனென் * * * கொ
 ன்றை பவன்; தென்னியே மென்றுரைத்துத் தேரா தொருநிலை - வன்
 னியைப் பற்றிய * * * கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து; கதிர்பகர் ஞா
 யிறே கல்சேநி * * * லெஞ்சத் - றுயிர்திரியா மாட்டிய தமையில் கட
 றோ - மலசேர் * * * தொய்யில் சிதைத்தாளைத் தேர்கு; சிதைத்தா
 னைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை - நயந்து கலஞ்சிதைத்தா
 ன் மன்றப் பிணமென் - மலமார் தனிரோ கீ * * * யான்கானே -
 னன்றுதி தென்று பிற; நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென் - ஞ
 ய்த ழுள்ளே கரப்பென் கரந்தாங்கே * * * கொண்டு - வேறு தனித்
 திங் ஷுலகு; மெலியப் பொறுத்தேன் * * * விழும யிரண்டு; எனப்
 பாடி, இனிந்துகொள் தழுதன னினைந்துகீ டியிர்த்தன - நெல்லையு மி
 ஷய் சழித்தன வென்றெண்ணி - பெல்லிரா நல்கிய கேள்வ னிவன்ம
 ன்ற - மெல்ல மணியிற் பிறந்தகீர் போலத் - துணிவான், கலஞ்சிதை யில்
 லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக் - கலங்கிய கீர்போற் றெளிந்து நலம்பெ
 ற்று - னல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து.” இதனுள் அந்திக்காலத்தே
 கையறவெய்திப் பின்னர்ச் சான்றோனோடுகடிக் கூறுகின்றவன் புல்
 லார் மாத்திரையென அவனோடு புணர்ச்சிகழ்ந்தமையும் யாவருங்
 கேட்ப நக்கழுது அல்லலுற இயானெனப் பெயரும்பெற்றியுங் கூறிப்,
 புல்லிப் புணரப்பெறின் கதிகழ்ச்சியன்றாமெனச் கூறத்தகாதன கூற
 லான் மடன் தன்னை இறந்தவாறுத், தென்னியேமென்றதனாலும் எள்ளி
 யிருக்குவனென்றதனாலும் வருத்தமிறந்தவாறுங், “கோவொய்கூடா”
 என்பது முதலாகக் “கொன்றையவன்” என்னுந்துணையுந் தான்செய்
 ததனை விபவாமையின் மருட்கையிறந்தவாறுங், வெய்தன்மலரன்ன
 கண்ணெனத் தன்வனப்புமிருகிகூறலின் மிருகியிறந்தவாறுங்காண்க.
 எல்லிரா நல்கிய கேள்வனிலெனவே கந்தருவத்தின் வழுவிப் பெ
 ருத்தினை கிழந்தவாறுங் பின்னர் வலையகிழந்தவாறுங்காண்க.
 இதற்குப் பொருளுணாக்குங்காற், கேட்பிராக இவன் நக்கு, நக்க அப்
 பொழுதேயமும், இவ்வனம் அழுமாறு காமத்தை னுழானது அகற்றலி
 ன் அலிதறுதியாக நரம்பினும் பயனின்றாயிருந்தது. ஒ ஓ, இதனையுற்
 ற இவன் அல்லற்பண்ணைப் பாராதே அழிதக யான் குறுகினோம்,
 குறுகி யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பென்றுவந்து எல்லீரும்
 என் செய்தி? என்னையிழைக்கின்றீரோ? இவ்வருத்தத்தை எனக்கு
 அத்தினவனது மாயஞ்செய்த மலர்ந்த மாப்பை யான்முயங்கிக் கூடி
 னும், இகழ்ச்சியன்றும் என்றற்றொடக்கமாய் வரும். (சுஉ)

உகள. இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி
நிரம்ப நீக்கி நிறுத்த லன்றியும்
வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலு
நல்வகை யுடைய நயத்திற் கூறியும்
பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே.

இது தோழி தலைவனைக் கூறுவனவற்றுள் வருவமைவ
னகூறுவென்றது. (இ-ள்.) இரந்து குறையுற்ற கிழவனை = இரந்து
கொண்டு தன்காரியத்தினைக் கூறுதலுற்ற தலைவனை : தோழி நிரம்ப
நீக்கி நிறுத்தலன்றியும் = தோழி அகற்றா ஏத்துமுறைமையிற் தா
ழ்வின்றாக அகற்றி நிறுத்தலெயன்றியும் : வாய்மைகூறலும் = து
மது கூட்டத்தினை யான்முன்னே அறிவலென மெய்யாகக்கூற
லையும் : பொய்தலைப்பெய்தலும் = அப்புணர்ச்சியில்லைபென்று பொய்
த்ததுவினைத் தலைவன்மேற் பொய்யுரைபெய்துரைத்தலையும் அவன்வ
ரைந்துகோடற்பொருட்டுச் சிலபொய்களைக் கூறவேண்டுமிடங்களி
லேபெய்துரைத்தலையும் : நல்வகையுடைய நயத்திற் கூறியும் = நல்
வகையுடைய சொற்களை அசதியாழிக் கூறியும் : பல்வகையானு
ம் படைக்கவும் பெறுமே = இக்கூறியவாறன்றி வேறுபடப் புனை
ந்துரைக்கவும்பெறும். எ-று. தோழி நீக்கலன்றியும் கூறியும் த
லைப்பெய்தலையும் படைக்கவும்பெறும் பல்வகையானும் படைக்கவும்
பெறுமென வினைமுடிக்க. தோழி தலைவனோடு நயங்கருதுமாற்றா
ல் அவனை நீக்குதல் ஏனையவற்றோடென்னுது அன்றியுமெனப் பகு
த்துரைத்தார். ஏனைக்குறைமுடித்தற்கு இடையூறின்மைகூறியனவும்
வரைவுகடாய்க்கூறியனவுமாம். “நெருங்கு முன்னுள்ளெல்லையுஃஃ மக
னே” இது சேட்படுத்தது. “எமக்கிவை யுரையன் மாதோ துமக்கியா
ன்-யாரா சிபரோ பெருமவாருயி-ரொருவி ரொருவிர்க் காசி முன்னு
ளிருவீர் மன்னு மிசைத்தனி ரதன - லயலே னுதிய யான்-மயலேன்
போல்வனீ மொழிபொருட் டிறத்தே.” இது வாய்மைகூறியது. யா
ந்தன்னாமறைத்தலிற்போலும் இவன்குறைமுடியாளாயதென அவன்
கருதக்கூறினான். “அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ - பெற்றிவரிச் சி
றைய வண்டின மொய்ப்பச் - சாந்த நாறு நறியோன் - கூந்த னறுநின்
மார்பே தெய்யோ”. இதுவும் அது. “நீயே, பொய்வன்மையிற் செய்
பொருண் மறைத்து - வந்து வழிப்ப ருவை யதன - லெம்மைபெய
க்கே வில்வலனே - தகாது சொல்லப் பலவும் பற்றி - யொருநீ வரு
த னுடொறு முன்னுடைர் - தீரமா மறைக்கண் கலுழக மதன - னல்
லோர் கண்ணு மந்தல் - தில்லை போலுமிய் லுலகத் தானே.” இது
பொய்தலைப்பெய்தது. “நிருந்திழைகேளாய்” என்னுங் குறிஞ்சிக்

கவியுள் வணர்ந்த கோடற்குப் பொய்யுணர் படைத்தது. "அன்னிய மரித்தன எலகு மாயின்.று - தம்மூர்ச் செங்க மெழுமோ தெய்யேர்" இது நல்வகையுடைய நியத்திற்குரியது. "வீகமழ் செம்பின் வேட்டம் போத்து - கீயே கூறிது மனையுநின் குறையே" இதுவும் அது. அதன்றியும் கீயேசென்று கூறென்றனும் அறியான்போறனும் குறியாங்கூறனும் குறிப்புவேறுகூறனும் பிறவும் நயத்திற்கூறும் பகுதியாற்படைத்தது பலவகையாற்படைத்துத் துறைவகையாம். இன்னும் வேறுபடவருவனவெல்லாம் இதனானமைக்க. இவை நாடகவழக்காகவும் உலகியல்வழக்காகவும் புணர்துணர்த்தமையானுந் தோழி தலைவற்குக் கூறத்தகாதன கூறலானும் வருவாயமைத்தது. (சூஉ)

உஉஅ உயர்மொழிக் குரிய வறமுங் கிளவி
பையக் கிளவி பாடேவிற் குரித்தே.

இது தோழிக்குத் தலைவிக்குமுரியதோர் வருவமைக்கின்றது. (இ - ள்.) உயர்மொழிக்கு உறமுங் கிளவியும் உரிய = இன்பம் உயர் தற்குக்காரணமான கூற்றுவிசுமுமிடத்திற்கு எதிர்மொழியாக மாறுபடக்கூறும் கிளவி நிகழ்தலுமுரிய: ஐயக்கிளவி ஆடேவிற்கு உரித்தே = கூறவேமோ கூறேமோ என்று ஐயப்பட்டோக் கூறுஞ்சொல் தலைவற்குரித்து. எ-று. உறமுங்கிளவியைப் பொதுப்படக் கூறினோர் தோழி, உயர்மொழி கூறியவழித் தலைவி உறமுங் கூறலுந் தலைவ புர் உயர்மொழிகூறியவழித் தோழி உறமுங்கூறலுந் தலைவன் உயர் மொழிகூறியவழித் தலைவி உறமுங்கூறலுந் தலைவி உயர்மொழிகூறியவழித் தோழி உறமுங்கூறலுங் கோடற்கு. "கணங்கணி வனமுங்" என்றுங் குறிஞ்சிக்கவியுள் "என்செய்தான் கொல்லோ விஃ கொத்தன் நன்கட் - பெருங்கனிற் நன்ன தகைசாம்பி புள்ளு - ளுருகு வான் போலு முடைத்து" எனத் தோழிகூறியவழித். "தெருவின்கட் * * * கண்ணி" எனவும் "அலர்முனை யாயிழை வல்லாய் * * * பொன்செய்வா நாம்" எனவுந் தலைவி உறமுங்கூறியவாறுகாண்க. இது தலைவன்வருத்தங்கூற அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது உறமுதலின் வருவாய் காண்புகுதியாற் கடிசின் உடம்படாமையின் அமைத்தது. "எல்லாவிலேதாத்தன்" என்றுங் குறிஞ்சிக்கவியுள் "நதவிர்தாரக் கொன்றியானும்" எனத் தலைவன்கூறியவழி "இவன் * * * யது" எனவும், "மண்ட * * * மாலோ" எனவுந் தோழியுறமுங்கூறியவாறுகாண்க. இதுவும் அவன்வருத்தத்திற்கு எதிர்கூறத்தகாதன கூறலின் வருவாய்த் தலைவிகுத்தறிந்து உடம்பட வேண்டென்று கருதுதலின் அமைத்தது. "அணிமுக மதியேய்ப்ப * * * பெரும்பொன் பகிரு

வைபண்டு." "மொழியதுகண்டை * * * உடையேமொயாம்" "உழுதாய் சுரும்பியிர் * * * மற்றினி" "எல்லா உழைநிழை * * * யின" "எல்லா யிருகைகேள் ஈங்கே * * * பல" "ஆங்கா; அத்திறமல்லா * * * விடற்கு" இது தலைவன் உயர்மொழிக்குத்தலைவி உறழ்த்துகறியது. இது நகையாழைக் கூட்டத்தைவிரும்பிக்கறியமொழிக்கு உறழ்த்துகறியின் வருவாய் அவளும் நகையாழைக்கறலின் அமைந்தது. "மறங்கொளிரும்புலி" என்னும் குறிஞ்சிக்கலியுள், "ஆர்வுற்றார் கொஞ்ச மழிய விடுவனோ * * * தவன்" எனத் தலைவிகுறழ்ந்து "தன்னாறங் கோங்க * * * மலை" எனத்தோழி உறழ்த்துகறியவாறு காண்க. இதுவுந் தலைவிகுற்றிற்கு மாறாதலின் வருவாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரைதல் பயனாதலின் அமைந்தது. "சொல்லின் மருதவான் மன்றோ விவன்" எனவும் "கூறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக் - கரந்த காமங் கைகிறு" எனவும், ஐயச்சிளவி தலைவற்குரியவாய் வந்தன. இனி ஐயப்பாடு தலைவிக்குமுரித்தென்றார் "சிறந்துழியை யம்" என்பதற்குமாகும். "அவன்மறை தேளரோக்கி மற்றியன் மகனே தோழி பென்றான்" என்பதனை ஐயத்துக்கட் தெய்வமென்று துணிந்தாளெனின் அதனைப் பேராசிரியர்தாமே மறுத்தவாறுகாண்க.

உகக. உறுக ணும்ப தன்னியல் பாகவி

ஊரிய தாருத் தோழிகண் ணுளனே.

இது தோழி அறிவுடையனாகக் கூறலும் அமைகலென்கின்றது. (இ - ள்.) உறுகண் ணும்பல் தன் இயல்பு சூசலின் = தலைவிக்குவந்த வருத்தத்தைப் பரிசுரித்தல் தனக்குக் கட்டுதலின் : தோழிகண் உரன் உரியதாரும் = தோழிமாட்டு அறிவுதானாகக் கூறல் உரித்தாரும். எ - று. உம். "பான்மருண் மருப்பின்" என்னும் பாலைக்கலியுட் "பொருடான்-பழவினை மருங்கிற் பெயர்பு பெயர்புறையு-மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய்" எனத் தோழி அறிவுடையனாகக் கூறியவாறுகாண்க. "பிண்டமெல்லி னள்ளுரன்ன * * * யாரோ" என்பது உறுகண் காத்தற்பொருட்டாகத் தலைவி வருத்திலும் நீ செல்லென்றான் தலைவன் செல்லாமை அறிதலின். ஒன்றெனமுடித்தலாற் தலைவி உரனுடையனெனக் கூறலுங்கொள்க. (சடு)

உசு. உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே.

இதுவுந் தோழிக்குரியதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது. (இ - ள்.) அவட்கு = தோழிக்கு : உயர் மொழிச் கிளவியும் உரிய = தலைவியையும் தலைவனையும் உயர்த்துக்கூறல் கூற்றமுரியவாம் ஒரோவோரிடத்து. எ - று. "மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள் கொல்லோ-

யான ரூபின் மானிதழ யரிவை - காவிரி மலிர்நிறை பன்னகின்-
மாப்புனி விலக்க ஞெடின்மி யோனே. " இதனுட் காவிரிப் பெருக்
குப்போலத் தலைவியைபோக்கி வருகின்ற மார்பினைத் தான் வில
க்ஞமாறென்றையெனத் தலைவியை உயர்த்துக்கூறியவாறு காண்க.
"காவியெழுந்த" என்பதும் அது. "உலகம்பூர்ப்பான்போல்வதோர்
மதுகையமுடையன்" எனவுந் "தாமரைக்கண்ணியை ***யோரோ"
எனவுந் தலைவியை உயர்த்துக் கூறியவாறுகாண்க. (சக)

உசக. வாயிற் றென விவெளிப்படக் கிளத்த
ஞின் றுரிய தத்தங் கூற்றே.

இது தலைவியுந் தோழியும் வாயிலாகச் சென்றருடன் கூறு
வனவற்றாட் படுவதோர் வழுவமைக்கின்றது. (இ - ள்.) தத்தங் கூ
ற்றே = தோழிக்குந் தலைவிக்குமுரிய கூற்றின்கண் : வாயிற் றெ
ன = வாயிலாய்வந்தார்க்கு மறுத்தத் தலைவனது பழிகளைக்கூறுங்
கொள்கண் : வெளிப்படக் கிளத்தல் = மறைபாது வெளியாகக் கூ
றுதல் : தாவின்ற உரிய = இங்ஙனங் கூறுகின்றேமே என்னும்
வருத்தம் மனத்தாகிகழ்தலின்றியே உரியவாம். எ - று. அவை
தலைவிக்குந் தோழிக்குமுரியனவும் தோழிக்கேபுரியனவுந் தலைவிக்
கேபுரியனவுமாம். வாயில்சனாவார் ஆற்றாமையுந் தோழிமுதலியோ
ருமாம். "கெஞ்சத்த பிறவாக நிறைவில னிவனென - வஞ்சத்தான் வ
ந்நீண்டு வலிதொலைத் தீவாயோ." இது ஆற்றாமையாயிலாகத் தலைவ
ன்வந்துழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறியது. இது தோழிக்கும்
உரித்த. "எரியகைத் தன்ன தாமரை யிடையிடை***யார்ப்பினும்
பெரிதே" இதனுள் "காணியென்ற" எனத் தோழிகூறி அலராதி
ன்றொன வெளிப்படக்கிளத்தலின் வழுவாயமைத்தது. "அகலநீ து
றத்தவி னமுதோவா ***தெடுப்புமே." இது தலைவிகூற்ற. உரிய
வென்றதனாற் தோழிவாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி வெளிப்படக்கூ
றுதலுங் கொள்க. அது "இம்மை புலகு" என்னும் அடிப்பாட்டி
னுட் காண்க. இவை இங்ஙனம் வெளிப்படக்கிளத்தலின் வழுவாய்
அமைத்தன. (சஎ)

உசஉ. உடனுறை யுவமஞ் சுட்டுகை கிறப்பெனக்
கெடலரு மாபி னுள்ளுறை பைக்கே.

இது மேல் வெளிப்படக்கிளப்பனகூறிப் பின்வெளிப்படா
மற் கொக்கும் உடனுறை இளைத்தென்கின்றது. (இ - ள்.) உ
டனுறை = காங்கு நீலத்தம் உளவாய் அந்நிலத்துடனுறையுங் கரு

ப்பொருளாற் பிறிதொன்ற பயப்ப மறைத்துக்கூறும் இறைச்சி யும்: உவமம் = அக்கருவாற் கொள்ளும் உன்னுறையுமமும் ஏ னையுமமும்: சுட்டி = உடனுறையுமமும் அன்றி நகையுஞ்சிறப்பும் பற்றாது வானாது ஒன்றுநினைந்து ஒன்று சொல்வனவும் அன்புறு தருக இறைச்சியுட் சுட்டியருவனவும்: நகை = நகையாடி ஒன் று நினைத்து ஒன்றுகூறுதலும்: சிறப்பென = ஏனையுமம் நின்று உன்னுறையுமத்தைத் தத்தங் கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக் கொடுத் து நின்றமும் என்று: கொடலரும் மரபின் உன்னுறை ஐந்தே = கொடுத லரிதாகிய முறைமையினைபுடைய உன்னுறை ஐந்துவகையாம். ௭-று. ஒன்றினை உன்னுறுத்து அதனை வெளிப்படாமற் கூறலின் அவற் றை உன்னுறையாமென்றார். “இறைச்சிதானே” “இறைச்சியிற்பிற க்கும்” என்பனவற்றுள் இறைச்சிக்குக்காரணங் காட்டினும். உவ மம் உவமலியலுட் காட்டுதல். “பெருங்கடன் முகந்த பங்கினைக் கொண்ம - வீருண்டியர் லிசம்பின் வலனேர்பு வளைஇப் - பொற்பு று முரளி னிரங்கி முறைபுரிந் - தறநெறி பிழையாத் திறனறி மன்ன- ரருஞ்சுமத் தெநிர்த் பெருஞ்செய லாடவர் - கழித்தெறி வாளி னாழிப்பன விளங்கு - மின்னுடைக் கருவியை யாடி னானுங் - கொன் னே செய்தியோ வரவம் பொன்னென - மலர்ந்த வேங்கை மலி தோ டடைச்சிப் - பொலிந்த வாயமொடி தொண்டக மியலித்-தழை வாங்கியுந் தட்டை யோப்பியு - மழலொடி செயலை யந்தளிர் ததையு ன் - குறமகள் காக்கு மேனற் - புறமுந் தருதியோ வாழிய ம றையே.” இதனுட் கொன்னே செய்தியோ அரவமென்பதனாற் பய னின்றி அலர்வினைத்தியோவெனவுங்கூறி எனற்புறமுந்தருதியோ என்பதனாற் வரைந்து கொன்வையோவெனவுங் கூறித் தலைவனை ம றைமேல்வைத்துக்கூறலிற் சுட்டாயிற்று. கொன்னே செய்தியோ என்றதனாற் வழுவாயினும் வரைதல்வேட்கையாற் கூறினமையின் அ மைத்தது. “அன்புறுதருந்” என்பதனாற் ஏனையதற்குக் காரணங் காட்டினும். “வினையாட்டாயமொடி” இதனுட் புன்னைபை அன்னை றுவ்வையாருமென்றதனாற் இவனெதிர் தம்மை நகையாடுதலஞ்சுது மென நகையாடிப் பசற்றுறிபெதினோகொள்ளாமைக் குறிப்பினுன் ம றைத்துக்கூறி மறுத்தவாறுகாண்க. இத்தனைச் செவ்வணங்குருமையி ன் அமைத்தார். “உன்னுறை யுமமேனை யுமமம்” என்னுஞ் சூத்தி ரத்து “விரிகிளிர்மண்டிலம்” என்னும் மருதக்கலியுட் சிறப்புக் கொ டுத்த நின்றது காட்டினும். அறத்தொடுகிலையும் பொழுதும் ஆறும் மு தலியனவுஞ் செவ்வணங்கூறப்படுதலின் இவை கார்த்தேகூறப்படுத லிற் “கொடலரு மரபின்” என்றார். இவை தோழிக்குத் தலைவிக்கும் உரியவாறு செய்யுட்களை நோக்கியுணர்க. (சுஅ)

உசக.. அந்தமில் நெப்பி னுக்கிய இன்பத்
தன்வயின் வருதலும் வருத்த பண்பே.

இது முற்கூறிய உன்னுறை பற்றித் தலைவற்கு வருவதோர் வ
ருவமைக்கின்றது. (இ-ள்.) -ஆக்கிய அந்தமில் நெப்பின் இன்பமும் =
முற்கூறிய உன்னுறை ஐந்தாவும் அவர்களுண்டாகிய முடிவிலாத
நெப்பினையுடைய இன்பம் : தன்வயின் வருதலும் வருத்த பண்பு =
தலைவன் கண்ணும் நிகழ்த்து இன்பஞ்செய்தலும் காமத்துக்கு முதலா
நிரியன் வருத்த இலக்கணம். எ-று. தலைவன் தன்மை என்பதொ
ன்றின், நிந்தன்மையினக் கருதுதலின் யாம் ஒன்றை நினைந்து
ஒன்றாகியும் அவன்முனியாத இன்பமெனக் கொள்வனெனக்
கூறியவற்றை அவன் இவை இன்பத் தருமென்றேகோடலின் வரு
வாயமைத்தன. உதாரணம் முந்தாட்டியவற்றுட் காண்க. (சக)

உசச. மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியு
மறி லான்மையிற் சொல்லிய மொழியுங்
கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப.

இஃது மேன் மூன்றுபொருளும் வருவாயமைக என்றவின்
எய்தாததெய்துவித்தது. (இ-ள்.) மங்கலமொழியும் = தலைவற்கு
தீங்கு வருமென்றாட்கொண்டி தோழியுத் தலைவியும் அதற்கஞ்சி
அவனை வருத்துதலும் : வைஇயமொழியும் = தலைவன் தம்மை வஞ்
சித்தானாகத் தலைவியுத் தோழியுங் கூறலும் : வைஇயமொழி, தீங்கை
வைத்த மொழியுமாம் ; மறில் ஆண்மையிற் சொல்லிய மொழியு
ம் = மாறுபாடில்லாத ஆண்தன்மையிடத்தே பழிபடக்கூறிய மொழி
யும் : கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளும் என்ப = வருவமைதியாகக் கூ
றிய இலக்கணத்திடத்தே கொள்ளுமொழியென்று கூறுவர் ஆசிரி
யர். எ-று. "கோயிலார்ங்காதலர்" எனவும் "காத்தனஞ்செய்வி
னமுடிக்கத்தோழி" எனவும் கூறுவன தம்மை அறனன்றித்தற
த்தலிற் தீங்குவருமென்றஞ்சி வாழ்த்தியது. நம்பொருட்டித் தீங்கு
வருமென நினைத்தலின் வருவாயமைத்தது. "வையினர் கலனுண்
டார் வாராமை நினைத்தல்" என்பது வஞ்சித்தமை கூறிற்று. "இது
உமோ ருரான்மைக் கொத்த படிமுடைத்த" என்பது ஆண்மை
யின் பழியுண்டு என்றது. இதுவும் வழிஇ அமைத்தன. (சக)

உசக. கிளனே பேதைமை நிற்பிரி கஞ்ஞர்
வனோடால் வகையுஞ் நெப்பொடு வருமே.

. இது மெய்ப்பாட்டியலுள் ஆகாதென்பவற்றுட் சில அமைக
வென வருவமைக்கின்றது. இது பொதுவாகக் கூறலிற் தலைவிக்குச்
தோழிக்குங்கொள்க. (இ-ள்.) சினனே=கோபம் நீட்டித்தலும்; பே
தைமை=ஏழைமையும்; கிம்பிரி=பொருமைதோன்றும் குறிப்பும்;
கல்குரவு = செவ்வயின்மையும்; அனையால்வகையும் = என்ற அத்
தன்மைபனவாகிய காற்கூறும்; சிறப்பொடு வருமே=ஒருபொருளை
ச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் காணத்தான் வரும். ஏ-று. சினத்தை ஆ
ண்டிக் கொடுமையினடக்கினார். "நானு நிறையு நயப்பில பிறப்பிலி"
எனவும், "கொடிய வெமக்குகீ யானா" எனவுஞ் சினம்பற்றியரி
னும் அவை தன்காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தன. "செவ்விய
தீயிய * * * மகனல்ல மன்ற வினி" எனக் கழிபெருங் காதலான்
நின்னை உள்ளவாற்றிந்திலெனெனத் தன்பேதைமையைக் காதலாற்
சிறப்பித்தலின் அமைந்தது. "உறவியாமொளியாட் * * * என்றறையி
னருளராயின்" இது கிம்பிரி; அவரோடும் வினியாவொனெனப்
பொருமைகூறியும் அவன் ஈண்டையானாகவேண்டிமெனக் காதலைச்
சிறப்பித்தலின் அமைந்தது. "பிரகம் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால் -
விரிசதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப் - புடைப்புறச் சுற்றும் பூ
ந்தலைச் சிறுகோ - லுன்னென் றோக்கு புடைப்பத்தெண்ணீர் - மூத்
தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்தற் - றரிணாக் கூந்தற் செம்முது
செயிலியர் - பரிமொலித் தொழியப் பந்த ரோடி - யேவன் மறுக்குஞ்
சிறுவினை யாட்டி-யறிவு மொழுக்கமும் யாண்டெனார். தனன்கொல் -
கொண்ட கொழான் குடிவற னுற்றெனக் - கொடுத்த தந்தை கொ
ழுஞ்சோ றுன்னா - ளொழுதுகீர் றுணங்கறல் போலப் - பொழுது
மறத்தன்னுஞ் சிறுமது கையனே." இது குடிவறனுற்றென கல்கு
ரவு கூறியுங் காதலைச்சிறப்பித்தலின் அமைந்தது. இது மெய்ப்பா
ட்டியலுள் வினக்காமையின் அதனைச்சா நற்றிலே வைத்தார். (.)

உசக. அன்னை பென்னை பென்றலு முளவே

தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுக்

தோன்ற மரபின வென்மனார் புலவர்.

இது முறைப்பெயர்பற்றி வருவதோர் வருவமைக்கின்றது.
(இ-ள்.) சொல்லினும் எழுத்தினுக் தோன்ற மரபின=சொல்லோத்
தினும் எழுத்தோத்தினுஞ் சொல்லப்பட்டாத இலக்கணத்தனவாய்;
தொல் தெறி முறைமை=புலனெறிவழக்கிற்குப் பொருந்திய பழைய
தெறிமுறைமையானே; அன்னை என்னை என்றலும் உள என்மனார்
புலவர் = தோழி தலைவியை அன்னையென்றலுந் தலைவி தோழி

யை அன்னியென்றதும் இருவருத் தலைவனை என்னையென்றதும் உளவென்ற கூறவர்ப்புலவர். எ - று. “அன்னு யிவனோ ரினமா னாக்கான்” “புல்லின் மாய்வ தெவன்கொ லன்னாய்” இவை தோழியைத் தலைவி அன்னுயென்றன. “அன்னாய் வாழிவென் டன்னை நம்முள் - பார்ப்பனக் குறமகப் போலத் தாமுங் - குமேத் தலைய மன்ற - அமேலை நாட ஞாந்த மாவே.” “அன்னாய் வாழிவென் டன்னை புலக்கான் - மாரி குன்றத்துக் காப்பா என்ன - துவ லி னனைந்த தொடலை யொள்வாட் - பாசி தார்த்த பெருங்கழற் - ந ன்பணி வைபெ வரிக்கச் சினனே.” இவை தோழி தலைவியை அன்னுயென்றன. “எனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது.” “ஒரினியின னெழுரு மென்னைக்குப் - பரியன் மன்யான் பன்டொரு காலே” இவை தலைவி தலைவனை என்னையென்றன. தோழிகூறியது வந்துழி க்காண்க. தலைவன் தலைவியை அன்னையெனக் கூறலும் உள தென்பாருமுள். எழுத்தினுஞ் சொல்லினுமென்னாத முறையன்றி சீகூற்றினே புறத்திற்கும் இவைகொண்க. “என்னை மார்பிற் புண்ணு க்கு” “என்னைக் கூர் தன்மையானு மென்னைக்கு நாமதன்மையானும்” “என்னமுன் னில்லன்மீன் நெய்விர் பலொன்னை - முன்னின்று கன்னின்றவர்” “என்னை மார்பிற் புண்ணுமவெய்ய” என்பனகொ ண்க. விரிய வந்துழிக்காண்க. இனி உம்மைபாற் பிறவுமுளவென் பது பெறுதலின் “எந்தைதன் னுள்ளங் குறைபடா மாறும்” என் றற்போல் வருவன பிறவுகொண்க. (இஉ)

உசஎ. ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ற
கற்பு மேரு மெழின்று மென்ற
சாயலு நாணு மடனு மென்ற
நோயும் வேட்கையு தகர்வு மென்றும்
காவயின் வருஉங் கிளவி பெல்லா
நாட்டிய மாபி னெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப.

இது கட்டினாகக் காணப்படாத பொருள்மேலுங் கட்டினாகக் காணப்பட்டாற்போலப் பொருள்சோடல் வழுவமைக் கின்றது. (இ-ள்.) ஒப்பாவது, ஒத்ததேவனும் கிழத்தியு மென்றவழி அவரொப்புமை மெய்வேறுபாடுபற்றி மனதுணர்வானுணர்வதன் றிப் பொறியானுணரலாகாதென்றது; தன்னையொப்பர் மக்களென் பதம் அத: உருவாவது, உட்கு; அதுவும் பொறிததல் விபர்த்தல் போல்வனவற்றினன்றிப் பிழம்புபற்றி உணரலாகாது; வெறுப்பா

வது, செறிவு; அதுவும் மக்கட்குணமாய் இசையாததோர் மனநிகழ்ச்சி யியாதலிற் பொறியான் உணரலாகாது : கற்பாவது, தன்கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள். ஏராவது, எழுச்சி; அது எழுமின்ற நிலைமையென நிகழ்ச்சாலமே குறித்து நிற்கும். எழிலாவது அங்ஙனம் வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இது வளர்ந்துமாதியதன்றி இன்னும் வளருமென்பதுபோன்றகாட்டுதல் : சாயலாவது, ஐம்பொறியால் துகரும்மென்மை : ஈனாவது, செய்ப்தகாதனவற்றின்கண் உள்சமொழிக்குதல் : மடனாவது, கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை : கோயாவது, கோதல் : வேட்கையாவது, பொருள்கண் மேற் தோன்றும் பற்றுள்ளம் ; “செய்யுண்மருங்கின்வேட்கை” என்புழி அவாவிற்கு வேறுபாடு கூறினும் : தகர்வாவது, இன்பத்துன்பங் களை தகருதகர்ச்சி : என்ருவென்பன எண்ணிடைச்சொல் : என்று வருங் கிளவி = ஒப்புதல் தகர்வு ஈனாகப் பன்னிரண்டென்று அகப்பொருட்கண் வருங் கிளவிகளும் : ஆவயின் வருங் கிளவி = அப்பண்ணிரண்டுகண்ணே புறப்பொருட்டுரியவாய் அவ்வாசகத் தான் வருங்கிளவிகளும் : ஆங்கு ஈண்வெமவுருபு, அவைபோல்வன கிளவி என்பதாம் ; எல்லாம் நாட்டிய மரபின் கொஞ்சகொளின் அ ல்லது = ஏனையவும் நாடகவழக்கத்தாற் புலனெறிவழக்கஞ்செய்த மு தமையானே கொஞ்சனாந்துகொள்ளினின்றி : காட்டலாகாப் பொருள என்ப = உலகியல்வழக்கான் ஒருவர்க்கொருவர் சட்புலனாகக் காட்டப்படாதபொருளைப் பொருளாகவுடைய என்று கூறுவர் புலவர். எ - று. இவை மேல்வரும் மெய்ப்பாடுபற்றி உணர்தலிற் சட்புலனாகாவோடுவனின், மெய்ப்பாடாவது மனக்குறிப்பாதலின் அதன் குறிப்பிற்குப் பற்றுக்கோடாகிய பொருளினனவ பென்றுணர்க. இனி இவை புறப்பொருட்கண்வருமாறு ; “வகைபுறாபுமழகனிற நின்மிகை” எனவும் “உருகெழு ஞாசம்” எனவும் “வெறுத்த கேள்வி வினங்குபுகழ்க் கபிலன்” எனவும் “நீலகெழு கூட னீனெரி யூட்டிய - பலர்புசுழ் பத்தினி” எனவும் இவ்வாறே ஏனையவற்றிற்கும் ஒட்டிக்கொள்க. இனி எல்லாமாவன, ஒளியும் அளிபுங் காய்தலும் அன்பும் அழுக்காறும் பொறையும் நிறையும் அறிவுத் முதலியனவும் பிறவுமாம். ஒளிபாவது வெள்ளமையின்மை ; அளிபாவது அன்பு காரணத்தாற் தோன்றும் அருள் ; காய்தலாவது வெருளி ; அன்பாவது மனவியர் கண்ணுந் தாய்தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தின்கண்ணும் மனமகிழ்ச்சிநிகழ்த்திப் பிணிப்பித்துநிற்கும் கோயம் ; அழுக்காறாவது பிறர்செய்வமுதலியவற்றைப் பொருமை ; பொறையாவது பிறர்செய்த திண்கைப் பொறுத்தல் ; நிறையாவது மறைபிறாறியாமொழுருதல் ; அறிவாவது ல்லதனனனுந் தியதன்றி.

மைபும் உள்ளவாறுணர்தல். இவைகண்டிலமென்று கடியப்பட்டா
கொள்ளும் பொருளென்றார். இவை ஆசிரியனாய்நென்பது
மேற் குத்திரத்தாத் கூறியிருள். (இஉ)

உசஅ. இமையோர் தேளத்து மெழிகடல் வரைப்பினு
மவையில் காசு மின்மை யான.

இது இவையுங்காட்டலாகப் பொருள்கள் ஆசிரியனாய்நெ
ற்பிகாண்டன அல்லவற்றைப் பொருளெனக்கொள்க என்கின்றது.
(இ-ள்.) இமையோர் தேளத்தும் எழிகடல் வரைப்பினும் = தேவரு
லகத்தின்கண்ணுந் திணையெழியுங் கடல்கூழ்ந்த உலகின்கண்ணும்:
அவை இல் காலம் இன்மையான = அறம்பொருளின்பதகர்ச்சி இல்
லாததோர்காலம் இன்றாகையால் அவற்றைப் பொருளென்றே சொ
ள்க. எ-று. தமிழாட்க்கும் எல்லாகூறு தேவருலகையும் மண்ணு
லகையும் கூறினமையின் இவையாண்டும் ஒப்ப முடிந்தனவெனவும்
அவை உள்ள அளவும் இவை நிகழ்வனவெனவும் கூறலின் வழுவுமை
றியாதிற்று. இமையாக் கண்ணராகலின் இமையோரென்றார். இடை
யூழில்லா இன்பச்சிறப்பான் இமையோரை முற்கூறினான். (இச)

பொருளியன் முற்றிற்று.

—●●●●●—

ஆறுவது மெய்ப்பாட்டியல்.

—o—o—o—

**உசக பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுக்கு பொரு
கண்ணிய புறனே நானுன் கென்ப.** [ஞங்

என்பது குத்திரம். இவ்வோத்த என்னபெயர்த்தோவெனின், மெய்ப்பாட்டியலென்றும் பெயர்த்த. மெய்ப்பாடென்பன சில பொருள் உணர்த்தினமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இதனானே ஒத்த நதனியதுவும் மெய்ப்பாடு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும். மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அஃதாவது, உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்நிகழ்த்தவாதே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுத்தல். அதனது இலக்கணங்கூறியஒத்தும் ஆகுபெயரான் மெய்ப்பாட்டியலென்றாயிற்று. மேலோத்தினோடு இவ்வோத்தினிடை இயைபென்னையோவெனின், மேலை ஒத்துக்களுட் கூறப்படும் ஒழுகலாற்றிற்கும் காட்டலாகாப் பொருள் என்றவற்றிற்கும் எல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகவின் இவற்றை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வேறோர் ஒத்தாக வைத்தமையான் எல்லாவற்றோடும் இயைபுடைத்தென்பது. இதன் தலைக்குத்திரம் என்றுதலிற்றோவெனின், அம்மெய்ப்பாடு பிறர் வேண்டுமாத்றான் இது பண்ணைப் பகுதிப்படுமென்றுணர்த்துதலுதலிற்று. (இ - ள்.) பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுக்கு பொருளும் = முடிபுடைவேந்தருங் குறுநிலமன்னருமுதலாயினோர் நாடகமகளிர் ஆடலும்பாடலும் கண்ணுக்கேட்டுக் காமதருகும் இன்பவினையாட்டினுட் தோன்றிய முப்பத்திராண்டு பொருளும் : கண்ணிய புறனே நானுக்கு என்ப = அவை கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறு அடங்கும் நாடகதூலாசிரியர்க்கு. எ - று. அது முதலானகோக்கிக் கூறியவாறுபோலும்.

முப்பத்திராண்டாவன யாவையெனின் :— ஒன்பதுகவையெனப்பட்டவற்றுள் உருத்திரமொழிந்த எட்டினையும் கூறுங்காற், கவைக்கப்படும்பொருளும், அதனை தகர்த்த பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்ளத்தாகியுழங் குறிப்புங், குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தாற் சண்ணிரகும்பலும் மெய்ம்மயிர்சிலிர்ந்தலுமுதலாக உடம்பின்கண்ணவரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அக்கவையெட்டோடுகூட்டி, ஒன்று நான்குபெய்து உறழ், முப்பத்திராண்டாமென்பது. எனவே, கவைப்பொருளுக்கு கவையுணர்வுங் குறிப்பும் விறலுமென நான்காயின. விறலெனினுஞ் சத்துவமெனினும் ஒக்கும்,

கைவப்பொருளென்பன, அதுகைவத்த முதலாகிய வேம்பும் க
டும் உப்பும் புளிபும் கரும்பும் போல்வன. அவையாமாறு, கைகச்ச
வைக்குப் பொருளாவன ஆரியர் கூறுத் தமிழும், குருடரும் முடவருஞ்
செல்லுஞ் செலவும், பித்தரங் களியருஞ் சுற்றத்தாரை இகழ்த்தாரங்
குறியீடாகும் மழியும் போல்வன. அச்சப்பொருளாவன, “வள்ளெ
யிற் றரிமா வான்வரி வேங்கை - முள்ளெயிற் றாவே முழங்குழற் செ
ந்தி - யிற்றாமதமா வேக பாதம் - கூற்றங் கோண்மா குன்றுறை யக
னம்” என்று சொல்லப்பட்டன போல்வன. இவற்றைச் கைவகோ
டென்பதென்னெயனின், கையும் அச்சமுமுதலாகிய உணர்வு
முற்காலத்து உலகியலான் அறிவானொருவன் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய
பொருள்பிற கண்டவழித்தோன்றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச்சவை
யெனப்படும். வேம்பென்றும் பொருளும் நாவென்பொறியுத் தலை
ப்பெய்தவழியல்லது கைப்புச்சவை பிரவாததுபோல, அப்பொருள்
கண்டவழியல்லது கையையும் அச்சமும் தோன்றா. ஒழித்த காமமுதலிய
னவும் அன்ன. இச்சுருத்தேபற்றிப் பிற்காலத்து நாடாதுல் செய்த
ஆசிரியரும் “இருவகை நிலத்தி னியல்வது கையையே” என்றான்
பது. இனி இருவகைகளைனென்பன உய்ப்போன்செய்தது காண்போ
ர்க்கெய்துதலன்றோவெனின் கைவயென்பது ஒப்பினுறைய பெயராக
லான் வேம்புகவைத்தவன் அறித்த கைப்பறிவின் காலுணர்விலாத் பி
றனுணரான், இவன் கைப்புச்சவைத்தானெனக் கண்ணுணர்வானான்
அறிவதன்றி; அதுபோல அச்சத்துக்கு ஏதுவாகிய ஒரு பொருள்க
ண்டு அஞ்சி ஓடிவருமின்றானொருவனை மற்றொருவன் கண்டவழி இவ
ன் வள்ளெயிற்றரிமாமுதலாயினகண்டு அஞ்சினானென்றறிவதல்லது
வள்ளெயிற்றரிமாயினைத் தான்காண்டல் வேண்டுவதன்று; தான் க
ண்டானாயின், அதுவுஞ் கைவயெனவேபடும். ஆகவே அஞ்சினானைக்
கண்டு நகுதலங் கருணைசெய்தலங் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அ
ச்சம்பிறவாதாகலான் உய்ப்போன்செய்தது காண்போனுய்த்த அறி
வின்பெற்றியாத் செல்லாதாகலின் இருவகை நிலமெனப்படுவன க
வைப்பொருளுஞ் கைவத்தோறுமென இருநிலத்தும் கிசுமென்பதே
பொருளாதல்வேண்டிமென்பது.

குறிப்பென்பது, கைப்பின் கையுணர்வு பிற்தவழி வெறுப்
்புமுதலாயின உள்ளகிழ்ச்சிபோல அஞ்சதக்கனகண்டவழி அதனை
கோக்காத வெறுக்கும் உள்ளகிழ்ச்சி. விதலென்பன, அவ்வுள்ளகி
ழ்ச்சி பிற்தவழி வேம்புதின்றார்க்குத் தலைகெடுவதுபோலத் தா
மே தோன்றும் கெட்கமுதலாயின. இவ்வகையால் இக்காண்கிணையு
ம் எட்டோடும் உறழுவே முப்பத்திரண்டாயின.

இனி அவை பதினாறுபின்னாறெண்ணெயெனின்:—வேம்புமுதலாயின பொருளும் அதனோடு நாமுதலாயினபொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவைபிறவாமையானும் அய்விரண்டுங்கூடியவழிச் சுவைபிறத்தலானும் அவைபதினாறும் எட்டெனப்படும்; இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென்பனவும் உள்ளாகிழச்சியும் உடம்பின்வேறுபாடுமென்பராகலின் அய்வுள்ளாகிழச்சியை வெளிப்படுத்தி சத்துவமாகலின் அவை பதினாறும் எட்டாயடங்குமாகலின் அவை எட்டென்பதினாறுமென்பது. மற்றவை பன்னெகத்தோன்றுவனவாயின், இது பொருளோத்திறுன் ஆராய்வதென்னை? நாடகவழக்கத்தானே, ஒருவன்செய்ததனை ஒருவன் வழக்கினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர்ச்செய்தின்றதாதலானும் வழக்கெனப்படாதாலானும் ஈண்டு ஆராய்வது பிறிதெடுத்ததைத்தலென்னும் குற்றமாமென்பது கடா. அதவன்றே இக்குத்திரம் பிறன்கோள்வதென்னும் உத்தியகையாற் கூறி, அதுதானே மரபாயிற்றென்பது. (க)

உரு. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இது மெய்ப்பாட்டின் அடக்கங்கூறுகின்றது. (இ - ள்.) முப்பத்திரண்டுமெய்ப்பாடும் பதினாறுதலையென்றி எட்டாததும் உண்டு. எ - று. அவை வீரம் அச்சம் வியப்பு இழிவு காமம் அவலம் நகை நலிவுகையென்பன. இவற்றின்விசாரமாகிய சத்துவங்களெட்டினையும் இவற்றுளடக்கி எட்டாக்கிக் கூறியவாறிதுவென்பது. நாலிரண்டாததுமுண்டென்னுது பாலென்றது எட்டாகலையென்றி அவை ஒன்பதாதற்குப் பகுதியுமுடையவென்பது; என்னை? “உருத்திரன் தன்னோடு டொன்ப தாகும்” என்பவாகலின். உம்மை இறத்தது தழிஇயிற்றாதுலான் இவையும் பன்னெகத் தோன்றிய என்னுன்கெனப்பட்டனவற்றுப் பகுதியென இதுவும் பிறன்கோட்கூறியவாறாயிற்று. மற்றவற்றது பயனென்னெயெனின்; பொருளதிகாரத்துக்கூறுகின்ற வழக்கியலே அவையுமென்பதுகூறி, அச்சவைக்கு ஏதுவாய பொருளினே அரங்கினுள் நிறீஇ, அதுகண்டு குறிப்புஞ்சத்துவமும் கீகழ்த்துகின்ற உத்தனையும் அரங்கிற்றத்து, பின்னர் அவைபரங்கினோர் அவன்செய்தின்றமெய்ப்பாட்டினே உணர்வராக வருகின்ற முறைமையெல்லாம் நாடகவழக்கிற்சே உரியபகுதியெனவும், அப்பகுதியெல்லாம் ஈண்டுணர்த்தல்வேண்டுவதன்றெனவும் கூறியவாறு. இங்ஙனம் அடங்குமென்பது நாடகதானுள்ளுஞ் சொல்லுபவோவெனின், சொல்லுபவாகலினன்றே அதன்வழிதாங்கிச் செய்த ஆசிரியர்செயிற்றிய னர் சுவையுளர்வும்பொருளும் ஒன்றாகவடக்கிச் சுவையுங்குறிப்புஞ்

சத்துவமுமென மூன்றாகி வேறுவேறில்லக்கணங் கூறி அவற்றை "எண்ணிய மூன்று மொகுங்கு பெறுமென - துண்ணிடு னுணர்ந்தோர் தவன்றன ரென்ப" என்றோடுகூறியிற்றென்பது. (உ)

உறுக. நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுயகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

இது பிறர்வேண்டாமொற்றானன்றி இத்தாலுள் இவ்வாறு வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடென்பதனார் - ற்று. (இ - ன்.) இச்சொல்லப் பட்ட எட்டும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவாற்புலவர். எ - று.

நகையென்பது சிறிப்பு; அது முறுவலித்தாருதலும் அளவே சிறித்தலும் பெறுகச்சிறித்தலுமென மூன்றென்ப. அமுகையென்பது அவலம்; அஃது இருவகைப்படும், தானே அவலித்தலும் பிறாவலங்கண்டு அவலித்தலுமென; இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும் ஒன்று அவலமெனவும்பட்டிச் சுவை ஒன்பதாகலுமுடைய என்பது. இனிவரலென்பது இழிவு. மருட்கையென்பது யியப்பு; அற்புதமெனினும் அமையும். அச்சமென்பது பயம். பெருமிதமென்பது வீரம். வெகுளியென்பது உருத்திரம். உவகையென்பது காமமுதலியமழிச்சு. இவை அவ்வெட்டிமாவன. இவற்றைச் சுவையெனவும் குறிப்பினவும் வழங்கினும் அமையும்.

மற்று நகை மூன்மைத்தென்னையெனின், பண்ணத்தோன்றிய எண்ணுன்குபொருட்டும் இவையென்னும் இயல்பில்லனவல்ல என்றதற்கு விடையாட்டுப் பொருட்டாகிய நகை மூன்மைத்தானென்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அமுகையை அதன்பின் வைத்தான். இனிவரவு அதன்பின் வைத்தான், அமுகையும் இனிவரவோடு இயைபுடைமையின். தானினிவந்த பிறிதோர்பொருளியங்குமாதலின் இனிவரலின்பின் விப்புகைவத்தான். விப்பப்பற்றியும் அச்சம்பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சத்திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வீரத்தின்பயனாகிப் பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன்பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலையாகலானும் எல்லாவற்றிலும் ஈண்டு ஒதுதற்குச் சிறத்ததாகலானும் முற்கூறிய நகைக்கு இயைபுடைத்தாகலானும் உவகையை அவ்வீற்றுக்கண் வைத்தானென்பது. இவ்வெட்டினுள் முதனின்ற என்னும் முற்கூறுதற்கும் இறுதிக்கின்ற என்னும் பிற்கூறுதற்கும் காரணம் வருகின்ற ருத்திரங்களானும்பெறுதும்.

மற்றிவெட்டினோடு சமஸ்கிருதம் ஒன்பதென்றோமோ நா டகதலுட்போலவெனின், அதற்கு ஒர்விராமீன்மையின் ஈண்டுக்க றியதிலென்பது; அதற்கு விகாரமுண்டெனின் முன்னெயெட்டன ன்ருஞ்சார்த்திக்கொள்ளப்படும். அஃதல்லதுஉம் அஃதல்லதுநி ங்தினார் பெற்றியாகலின், ஈண்டு உலகவழக்கினுட் சொல்லியதிலெ ன்பது. ஒழிந்த எட்டும் உலகியலாகலிற் கூறினான், “வழக்குஞ் செய்யு ளு மாயிரு முதலின்” என்று புருந்தமையினென்பது. அவை எட்டு மாயாறு இனிக்கூறதும். (க)

உருஉ. என்ன லீளமை பேதைமை மடனென் றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே நகைக்குறிப்பு நான்கென்பதுணர்-ற்று. (இ-ள்.) என்னதலும் இளமையும் பேதைமையும் மடனுமெனக் கருத ப்பட்ட நகை நான்கு. ஏ-று. இவை நான்கும் பொருளாகிச் சத்துவ முங் குறிப்புஞ் சுவையுமென்னும் மூன்றற்கும் முதற்கண்ணவாகலா ன் மூன்றினையும் அடக்கிப் பொருட்பருதியான் அவற்றைக் கூறுகின் றவாறு இதுவென்பது. இவைநான்கும் ஒன்று இரண்டாகி எட்டா தலும் உடைய.

என்னலென்பது தான் பிறரை என்னிருதலும் பிறரால் என்ன ப்பட்டபயிற் தான் கருதலுமென இரண்டாம். இளமையென்பது தான் இளமையாற் பிறரை கருதலும் பிதரிளமைகண்டு தான் கருதலு மென இரண்டு. பேதைமையென்பது அறிவின்மை. மடமையென்ப து பெரும்பான்மையுங் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. இவையுந் தன்பேதைமையான் கருதலும் பிறன்பேதைமையான் கரு தலும் தன்மடமையான் கருதலும் பிறன்மடமையான் கருதலுமென இரண்டாம்.

என்னலென்பது இகழ்ச்சி. “என்னி ஈதிலும்வருஉம்” என்பது தன்கண் நிகழ்ந்த என்னல்பொருளாக-நகைபிறந்தது. “நல்லி மன் னென நகஉப்பெயர்ச் தோனே” என்பது பிறொள்ளியது பொருளாகத் தன்கண் நகைபிறந்தது; என்னை? தன்மகன் தன்னை மதியாது இ கழ்ந்தானென நக்வாறு. இது வெருளிப்பொருளாக நக்கன்றோவெ னின், அது வீரர்க்கே உரித்தாகல்வேண்டும்; இவன் அவனை வெரு ண்டி தண்டஞ்செய்வாளல்லன் அதற்கே உலப்பினல்லதென்பது. அல்லதுஉம், “கருதக்கனரோ நாடுமிகக் கூறுநர்” என்றாற்போல வீர த்தெழுந்த வெருளிகளையும் என்னல் நகையென்றே அடக்கவேண் டும் ஈண்டென்பது.

“நடுங்குதல் காண்மார் ஈகைகுறித் தனரோ” என்புழித் தன் இளமைபொருளாக ஈகைபிறத்தது. “நிறனல்ல யாங்கழற யானா ந குமீம் - மகனல்லான் பெற்ற மான்” என்பதும் அது. அங்ஙனம் மகன்மீரித்தயுழித் தாய்க்கு ஈகைதோன்றிற்றேல் அது பிறரிளமை பொருளாக ஈகைதோன்றிற்கும். “நாயொடு நயிலா ஈகைபடு திஞ்சொல்” என்பது பிறரிளமைபொருளாக ஈகைபிறத்தது.

“நுகைநீ னோய் தோழி” என்பது தன்பேதைமைபொருளாக ஈகைபிறத்தது; என்னை? தான் செய்த தவற்றிற்குத் தாய் தன்னை யெருண்டது தனக்கு ஈகையாகக்கொண்டமையின். “ஈகையா கின் றே தோழி - மம்மர் செஞ்சின்னன் பெருமுதுகின் றதுவே” என்பது பிறன்பேதைமைபொருளாக ஈக்கது.

“நும்மொடு ஈக்க யாவ்வென் னெயிறே” என்பது தன்மடத் தான் ஈகைதோன்றிற்று; என்னை? நீயிர் கூறிய அதனையே மெய் பெனக்கொண்டி மிதிந்த ஈக்கனென் என்றமையின். “குறிக் கொண்டு கோக்காமை யல்லா லொருகண் - சிறக்கணித்தான் போல நகும்.” என்பதும் அது. “நாஈகை யுடைய நெஞ்சே நம்மொடு - தான்யரு மென்ப தடமென் றோளி” எனப் பிறர்மடம் பொருளாக ஈகைதோன்றிற்று. பிறவும் அன்ன.

இவ்வோதப்பட்டவற்றுக்கெல்லாம் உவகை உரித்து. உள்ள ப்பட்ட ஈகைநான்கு என்றதனால் உள்ளத்தோடு பிறவாத ஈகையுமு ன், அவை “வறிதகத் தெழுந்த வாயின் முறுவல்” என்றாற்போல வருவனவெனக் கொள்க. (ச)

உருக. இனிவே யிழவே யசைவே வறுமைபென
விளிவில் கொள்கை யழுகை நான்கே.

இது முறைபானே அழுகையென்தஞ் சுவையினைப் பொருள் பற்றி உணர்-ற்ற. (இ-ள்.) இனிவும் இழத்தலும் அசைதலும் வறுமைபென இந்நான்குபொருள்பற்றித் தோன்றும் அவலம். எ-று. இவ்வென்பது பிறரான் இழைப்பட்டு எளியகுதல். இழவென்பது தந்தையுந் தாய்முதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம்பயக்கும் துரர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல். அசையென்பது பண்டைநீணமை கெட்டு வேறொருவாறாடி வருத்துதல். வறுமைபென்பது போகத்துப் பப்பபெழுத பற்றுச்சுளம். இவை நான்குத் தன்கட் தோன்றினும் பி தன்கட் தோன்றினும் அவலமாமென்பது. எனவே, இவையும் எட் டாயின. விளிவில் கொள்கை, சேழல்கொள்கை. அங்ஙனம் கூறி

ய. மிகையானே அழகைக்கண்ணிப்போல உவகைக்கண்ணிவீழ்த
லும் உண்டு. அதனையும் அழகைப்பாற்சாடித் தி உணரப்படும்.

“எழுதெழில் நிறைய வழுதன னேங்கி - படித்தென வருத்த
தித்திப் பன்னாழ் - லொடித்தெனச் சிவந்த மெல்லீரத் திருகுபு - கூர்
தி மழுங்கிய வெயிற்ற - ஸாழ்முது தவலுநிற் கானிய சென்மே” என்
பது, பரத்தைையை கீயென்னியென்று அழுதுவருகின்றாளென்று த
லைமகற்குச் சொல்லியதாகலின் இது தன்கட் தோன்றிய இனிவரல்
பொருளாக அவலக்கவை பிறந்தது. “கயமல குண்கண்ணாபாருவ
ன்” என்றும் பாட்டினாட் “தாறுற்ற - கோயுளாக் கல்லான் பெயரு
மற் பன்னாறும்” எனத் தலைமகன் இனியத்தொழுவதுகாரண
மாகச் “செய்யேன்மன் யானுந் துயரிழப்பென்.” என்றமையின் இ
து பிறன்கட் தோன்றிய இனிவரல்பொருளாக அவலக்கவை பிறந்
தது. இது கருணையெனவும்கூடும்.

“மெழுகு மாப்பிதன் கண்கலுழை ரானே” என்புழிக் கணயனை
யிழந்தான் அவற்குப் பவிக்கொடைகொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றானைக்
கண்ணீரோ நீராக மெழுகின்றாளென்றமையின் இது தன்கட் தோன்
றிய இழவுபற்றிப் பிறந்த அவலக்கவையாயிற்று. “ஐயோ வெனின்
யான் புயியஞ்சுவல்” என்பதும் அது. “பின்னெடு முடித்த மண்ணு மு
ச்சி” என்றும் பாட்டினாள் “அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச்
சாஅய் - பின்னெய்த் தலையை மல்லு தெறுவர - வென்னுருவன்கொ
லனிய டானென - வென்னழி பிரங்கு கின்னெடுபாரும்” என்றயழித்
தலைமகன்பிரிவிற்ருத் தோழி படர்கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமை
யின் அது பிறன்கட் தோன்றிய இழவுபற்றி அவலம்பிறந்ததாம்.

“துளியிடை மின்னுப்போற் றேன்றி பொருத்தி - பொளி
யோடுருவென்னைக் காட்டி யனியனென் - னெஞ்சாறு கொண்டா
ளதற்கொண்டு தஞ்சேன்” எனத் தன்கட் தோன்றிய அசைவுபற்றி
அவலம் பிறந்தது. “இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ் - சொல்வ
லை யேட்டுவ னாயினன் முன்னே.” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய அ
சைவுபற்றிய அவலம்; என்ன? அள்ளிவைத்தாளி கொய்யாநின்றான்
இதுபொழுது என அவலித்துச்சொல்லினமையின்.

“இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை - கவைத்தொ நழுஉந்த
ன் மகத்தழக னோக்கி - நீரொடு கிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கண்ணெ
ம் - மனைபோ நெவ்வ கோக்கி நினைஇ - கிற்படர்ந் திசினே கற்போ
ர்க் குமண” என்புழி, முலைப்பசை காணாது அழுகின்றது குழுவெ

ன்பது தன்கட் தோன்றிய வறமைபற்றி அவலம்பிற்த்தது. மகமுத
னோர் அழகுநீருள் என்மனையென்பது பிறன்கட் தோன்றிய வ
றமையவலம்.

“இன்ன யிறவு முன்கொ னமக்கென - மூதார்ப் பெண்டிர்
கலிந்தழ நானிக் - கூற்றுக்கண் ணேடிய வெருவரு பறந்தலை” என்
புழி மூதார்ப்பெண்டிர் இழவுபற்றி அமுதாராயிற் கூற்றுக்கண்ணே
டாராகவின் அவர் உயர்த்தனொன்பது பெற்றும்; அதனானே அஃது
உயைக்கலுழ்ச்சியாமென்பது. (6)

உருச. மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோ
டியாப்புற வந்த விளிவர னுன்கே.

இது முன்னும் என்னுமுறைமைக்கணின்ற இனிவரல் கூறிக
ன்றது. (இ - ன்.) மூப்பும் பிணியும் வருத்தமும் மென்மையுமென
நான்கு பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் இனிவரல். எ-று. வருத்தமெனினு
முயற்சியெனினும் ஒக்கும். யாப்புறவந்த என்பது திட்பமுறவந்த
என்றவாறு. அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே வீரமுதலாயினபற்றியும்
இனிவரல்பிறக்கும் என்றவாறு. இவை முன்னையபோலத் தன்கட்
தோன்றுவனவும் பிறன்கட் தோன்றுவனவுமபற்றி எட்டாதலுடைய
வென்பது கொள்க.

“தொழித்தலை விழுத்தலை நேந்தி நடுக்குற் - நிரும்கடை மீடை
ந்த சிலசொற் - பெருமு தானோ மாகிய வெமக்கே” என்பது தன்
கட் தோன்றிய மூப்புப்பொருளாக இனிவரல் பிறத்தது; என்னை?
இஃதமைக்காலத்துச் செய்தன செய்யமாட்டாது இனிவந்தனம் இக்கா
லத்து என்றமையின். “மாயப் பொய்யம்மொழி சாயினே புயிற்றிபெய்-
முதுமை யெள்ளலஃ தமைஞக தில்ல” என்பதும் அது. “மூத்துத்த
லை யிறாஞ்சிய சின்னொ டியானே - போர்த்தொழி ரெடங்க நானுவ
லதனான்” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய மூப்புப் பொருளாக இனிவ
ரல் பிறத்தது.

“இமயமுந் துளக்கும் பண்பினே - துணையி லாளர் பெண்டிர்
ஃ தெவனோ” என்பது தன்கட் தோன்றிய பிணிபற்றி இனிவரவுபிறத்
தது; என்னை? மனையைத்துளக்கும் ஆற்றையுடையாய் காமப்பிணிக
ர்த்தோனா அலைப்பது கினக்குத் தருவதன்றென இனிவந்த வாடை
க்குக் கூறினமையின். “குணகடற் றிணைபது பறைதபு நானா * * *
வோயை செஞ்சே சோய்ப்பா லோயே” [என்பது செஞ்சினே யேறு
நிதி இக் கூறினமையிற் பிறன்கட் தோன்றிய பிணிபெனப்படும்,

இதனாட் “சேய னரியோட் படர்நி” என்றமையின் இது பிறன்கட் தோன்றிய வருத்தமும் வந்ததாயிற்றி. “யான்ற னறிய ருன றி யலனே” என்பது தன்கட் தோன்றிய வருத்தம்பற்றி வந்த இனிவரல் ; என்னை? அது பின்னின்ற தலைமகன் கூறியதாகலின். “ஒன், நிரப்பான்போ லினிவந்தாஞ் சொல்லும்” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய வருத்தம்பற்றி வந்தது; என்னை? அவன் இவ்வாறொழுது நமக்கு இனிவரலாமென்னுங் குறிப்பினும் கூறிக் குறைபப்பித்த மையின்.

“வலியொன்று வழிமொழியலன் - மெலியொன்று மீக்கற லன்” எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றிய மென்மை பற்றி இனிவரல் பிறந்தன ; என்னை? மெலியார் இனிவந்தன கூறுவ ராயினும் வலியார் மீக்கறுவராயினும் இவன் அகவுசெய்யானென் றமையின்.

“ஒருகை புடைய தெறிவலோ யானு - மிருகை சுமந்துவா ழ் வேன்” என்பது வீரம்பற்றிய இனிவரல்பிறந்தது. இது தன்கண் ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றாமையின் இலேசினாற் கொண்டாமெ ன்பது. (சு)

உருடு. புதுமை பெருமை குறுமை யாக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே.

இது விபப்புணர்-ற்று. (இ - ன்.) புதிதாகக் கண்டனவுங், கழியப் பெரிபவாயினவும், இறப்பச் சிறியனவும், ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்தனவுமென நான்கும்பற்றி விபப்புத் தோன்றும். எ-று. மதி மைசாலாமருட்கையென்பது அறிவினை உலகவழக்கினுள் நின்றவாறு நில்லாமற் திரித்து வேறுபடுத்த வருவதென்றவாறு. இவைபுமெல்லா ம் மேலனபோலத் தன்கட் தோன்றினவும் பிறன்கட் தோன்றினவு மென எட்டாதலுடைய.

“மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர் - பலர்தில் வாழி தோழி யவரு - னாரிருட் கங்கு லிணையொடு பொருந்தி - போர்யா னு குவ தெவன்கொ - னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே” என்ப து தன்கட் தோன்றிய புதுமைபற்றிய விபப்புப்பிறந்தது ; என்னை? தன்கருத்து வெளிப்படாது தன்மெய்க்கட் தோன்றிய புதுமையைத் தலைவி வியுந்தான்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின். “மந்தி கல்லவை மருள்வன நோக்கக் - கழைவன ரடுக்கத் தியலி யா மெயில் - விழவுக்கன விறலியிற் றோன்று நாடன்” என்றவழிப் பின்

ஓ ஒருகாலும் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயிலென்றமையிற் பிறபொருட்டெட் தோன்றிய புதுமையாயிற்று.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று - நீரினு மாரள வின்றே சாரத் - கருங்கோற் குறிலுஞ்சிப்பூக் கொண்டு - பெருந்தே னிழைக்கு நாட்டுனாடு கட்பே” என்பது பெருமைவியப்பு; என்னை? கருங்கோற் குறிலுஞ்சிப்பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைத்தாற்போல வழிமுறை முறையாற் பெருகற்பாலதாயிவ நட்பு மற்றவனைக் கண்ட ஆற்றலுள்ளே நிலத்தினதகலம்போலவும் விகம்பினோக்கம்போலவும் கட்டலினுமப்போலவும் ஒருகாலே பெருகிற்றென்றமையின்; இது தன்கட் தோன்றிய பெருமைவியப்பு. இது தலைமகன் கருத்தினுள் கட்டிற்கும் கொள்ளுங்காற் பிறன்கட் தோன்றிய பெருமைவியப்பா மென்பது கொள்க.

“மைம்மல ரோதி மணிகைப் பேதைதன் - கொம்மை வரிமு னு யேந்தினு - மம்ம - கடையிற் சிற்த கருகெங்கட். பேதை - யிடையிற் சிறியதொன் றில்.” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய சிறுமை வியப்பு. தன்கட் தோன்றினவுக் கண்டு கொள்க.

“எருமை யன்ன கருங்கல் லடைதொ - றுனிற் பரக்கும் யா னைய முன்பிற் - கானக நாட்டின நீயோ பெரும” என்பது கரிவெருட த்தையார் தம்முடம்பு பெற்று வியந்துகூறிய பாட்டாகவின் இது தன்கட் தோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்புப் பிறத்ததாயிற்று. “உறக் குத் துணையதோ ராலமவித் துண்டி - யிறப்ப கீழற்பயந் தாஅங்கு” என்பது பிறபொருளாக்கம்பற்றிய வியப்பு.

இனி மதிமைசாலாமருட்கையானே சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில்செய்தலும் பெருமைப்பொருள் சிறுதொழில் செய்தலும் வியப்பாமெனக்கொள்க. “கிண்டினி களைந்தகா லொண்கழல் கட்டி” என்னும் பாட்டுச் சிறியோர் பெருந்தொழிலைச் செய்தது. “அன்னு றெருவன்றன் னுண்டகை விட்டென்னைச் - சொல்லுஞ்சொற் கேட்டி - கடரிழாய்” என்பது பெரியோன் சிறுதொழில் கூறவின் வியப்பாயிற்று.

புதுமையை ஆக்கத்துடைக்கி முதுமையென்பது பாட்டமாகவும் உணர்ப்ப. அன்னதோர்வழக்கின்மையாலும் புதுமை ஒன்று ஒன்றுப் திரியுமெனப்பட்டு அவ்வாக்கத்தன் அடங்காமைபாலும் அநேகமயாதென்பது.

இங்ஙனம் இவை நான்கு சூத்திரப்பொருளும் நான்கு பதினாறையும் முப்பத்திரண்டாயிதும் விரியுமாகலின் இவற்றை ஒரின் மாக்வி முதற்சூத்திரத்து முன்வைத்தானென்பது. இனியருஞ் சூத்திரநான்கிலும் எண்ணப்படும் பொருள் ஒன்று இரண்டாகாமையின் அவைபுதினாறையாமென்பது. அஃதேயெனின் இத்துணையும் கூறிவந்த முப்பத்திரண்டினையும் இனிக்கறும் பதினாறையும் மாக்வி முதற்சூத்திரத்திட் “பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுஞ் பொருளுங் - கண்ணிய புறனே நான்கு கென்ப” என்றனென்னுமோவெனின், என்னுமன்றே, பதினாறபொருளும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டுமென்று படாமையினென்பது; என்றார்க்குத் தன்கட் தோன்றுதல் பிறன்கட் தோன்றுதலெனப் பகுத்துப் பொருளுகாபாது மேலனவும் இனி வருகின்றனவும் நான்குகையாகலாற் பண்ணைத்தோன்றிய என்னுஞ் பொருளென்னுமெனின், அங்கனங் கூறின் அவை “கண்ணிய புறனே நான்கு கென்ப” என்றும், “நாலிரண் டாகும் பாதுமா ருண்டே” என்றும், மடங்கக்கூறல்வேண்டாவாம், வேண்டவே இச்சூத்திரம் எட்டுவகையாகியே செல்லுமென மறுக்க. அல்லது உம் இஃது உலகவழக்காதலிற் பண்ணைத்தோன்றிய பொருள் ஈண்டு ஆராயானென்பது. அற்றன்றியும் இவற்றைப் பண்ணைத்தோன்றிய பொருளெனின் ஒன்றொன்றாகிக் கூறுது உத்தன் அரங்கினுள் இயற்றும் வகையானே கவையுங் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென வேறு வேறுசெய்வான் ஆசிரியனென்பது. (எ)

உருசு. அணங்கே விலங்கே கள்வர்த யிறையெனப்
பிணங்கல் சாலா வச்ச நான்கே.

இது முறையானே அச்சமுணர்-ந்து. (இ-ள்.) தெய்வமும் விலங்கும் கள்வரும் தமக்கு இறைவராயினுமென நான்குபகுதியான அச்சம் பிறக்கும். எ-று. அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈரூதிய பதினெண்கணளும் கிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற்றொழிலராகிய சுவர்தின் பெண்டிர் முதலாயினும் உருமிசைத்தொடக்கத்தனவுமெனப்படும். விலங்கென்பன அரிமாமுதலாகிய அஞ்சு தக்கன. கள்வனொன்பார் தீத்தொழில்புரிவார். இறையெனப்படுகின்ற தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினார். பிணங்கல்சாலா அச்சமென்றதனான் முன்னையபோல இவை தன்கட் தோன்றலும் பிறன்கட் தோன்றலுமென்றுத் தவிமாற்றமின்றிப் பிறிதுபொருள்பற்றியே வருமென்பது.

உ-ம், "யானை தாக்கிது மாவுமேற் செலிது - நீளிற விகம்பி
ன் வல்லேறு மிண்ப்பிறு - ஞர்மகன் மாறு மறப்பூன் யாழ்க்கை"
என்பதனுள் அணங்கும் விலங்கும் பொருளாக அச்சம் பிறத்தல் இ
யல்பென்பது கூறியவாறாயிற்று. "ஒருஉரி பெய்கூந்தற் கொள்ள
ல்யா நிர்னை - வெருஉதங் காணுங் கடை" இது கன்வர் பொரு
ளாக அச்சம்பிற்த்தது; என்னை? அவனைக் கன்வர்பாற் சார்த்தி
உணர்த்தமையின். "எடுத்துமே ஞோக்குரின் லாழலே மென்னுங் - க
ருத்தினுற்கை உப்பிப் பழமி - பெருத்திறைஞ்சிக் - கால்வண்ண மல்
லாற் கமோன்றோர்க் கோதையை - மேல்வண்ணங் கண்டறிபா வே
ந்து." இது இறைபொருளாக அச்சம் பிற்த்தது.

பிணங்காத அச்சமென்னுது சாலா அச்சமென்ற மிகையான்
இந்நான்றுமேயன்றி ணடன்முதலியனவும் அச்சத்திற்குப் பொருளா
மென்று கொள்க. "செய்கின்ற செய்பாத சொல்லிக் கினவனி - ஞ
னை கடக்கிற்பா ரியார்" என்பது புலவிப்பொருளாக அச்சம் பிறத்
தது. "அணிவிசர் சாத்தி னம்பட்டிமைப்பக் - கொண்குழை மக
விரி ஞெடுங்கிய விருக்கை" எனவும் "அச்சா றுக டுணரிய வருப
வன் - பொய்ச்சு ளஞ்சிப் புலவே ஞருவல்" எனவும் வருவனவும்
அவை. பிறவும் அன்ன. (அ)

உரு. கல்வி தறுகண் ணிசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமித நான்கே.

இது ஆறாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்றவீரம் உணர்ந்து.
(இ - ன்.) கல்விபுத் தறுகண்மையும் புகழங் கொடையுமென்றும் நா
ன்றும்பற்றி வீரம்பிறத்தும், எ - று. இச்சூத்திரத்தான் வீரத்தினைப்
பெருமிதமென்றெண்ணினான்; என்னை? எல்லாரொடும் ஒப்பநிலாது
பேரொல்லியாகநிற்கல் பெருமிதமெனப்படும் என்றற்கென்பது. கல்
வியென்பது தவமுதலாகிய விச்சை. தறுகணென்பது அஞ்சுதக்கன
கண்ட இடத்து அஞ்சாமை. இசைமையென்பது இன்பமும் பொரு
ளும் இறப்பப் பயப்பிலும் பழிவொடுவருவன செய்பாமை. கொடை
யென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப்பொருளுங்
கொடுத்தல்.

உ - ம், "வல்லார்முற் சொல்வல்ல நெண்ணப் பிறர்முன்
னர்க் - கல்லாமை காட்டி யவன்" என்பது கல்விபற்றிய பெரு
மிதம்; என்னைபுத் கல்லாமைகாட்டினுனெனத் தன்பெருமிதம் கூ
றினமையின். "அடன்மாமே லாற்றுவெ நெண்ண மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவன்" என்பது தறுகண். "கழிபாக் காதல ராயி

ஐஞ் சான்றோர் - பழியொடு வருஉ மின்பம் வெஃகார்” என்பது புகழ். “வையம் - புரங்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரங்கு - மின் னு விடும்பைச் தான்” என்பது கொடை. “தன்னகம் புக்க குறு நடைப் புறவின் - தபுதிகண் டஞ்சிச் சோ புக்க - வலாயா வீகை யுரவோன் மருக” என்பதும் அது.

சொல்லப்பட்ட பெருமிதமென்றதனாற் காமம்பற்றியும் பெரு மிதம்பிறக்குமென்றுகொள்க. “பல்லிருந் கூந்தன் மகளி - ரொல்லா முயச்சிடைக் குழைகவென் றோ” என்பது காமம்பற்றியபெருமித ம். பிறவும் வருவன உளவேற்கொள்க. இது தன்கட் தோன்றிய பொருள்பற்றிவரும்; என்னை? கல்வியுந் தறுகண்மையும் இசைமையும் வேட்கையும் கொடைத்தொழிலுந் தன்கண்ணவாகலின். (க)

உருஅ. உறுப்பறை குடிசோ ளைகொலை பென்ற வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே.

இஃது ஏழாம் என்னுமுறைமைக்கண் கின்ற வெகுளி உணர்- த்து. (இ - ள்.) உறுப்பறைபெண்பது, கைகுறைத்தலுங் கண்ருறை த்தலும் முதலாயின: குடிசோளென்பது, தாரமஞ் சுற்றமும் குடிப்பி ற்ப்பும். முதலாயவற்றுக்கட் கேடுகுழ்தல்: அனையென்பது, கோல்கொ ண்டலைத்தன் முதலாயின: கொலையென்பது, அறிவும் புகழும் முதலா யினவற்றைக் கொன்றுணர்த்தல்: இவையான்கும் பொருளாகவெகுளி பிறக்கும். எ - று. வெறுப்பவென்றதனான் ஊடற்கண்ணுந் தோன் றும் வெகுளிமுதலாயினவுங் கொள்க.

“முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரன்செய்த புரிசெற்று” என்ப து உறுப்பறையான்வந்த வெகுளி. கின்மகன் படையழிந்துமாரின னென்றுபலர்கூற, “மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்ட - வென்மு லை பறுத்திவென் யானெனச் சினிஇ” என்பது குடிசோள்பற்றிவந் தவெகுளி; என்னை? தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடுகுழந்தானென்று சினங்கொண்டானாகலின். “நெரு லெல்லி யெறிந்தோன் றம்பி- யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன்” என்பதும் அது. “வரிவய ம்பொருத வயக்களிறு போல - வின்று மாறாது சினேனே” என்பத னுன் அலைபற்றிச் சினம்பிறத்தது; என்னை? புலியான் அலைக்கப் பட்ட யானை பொருது போர்தும் அவ்வலைப்புண்டலினைந்து சினெந் து கொள்ளாநின்றதென்றமையின். “உறுப்பஞ்சு துடல்சினஞ் செருக் கிச் - சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை” என்பது கொலை பொருளாக வெகுளிக்கவை பிறத்தவாறு; என்னை? சிறுசொற்சொல்லு தலென்பது புகழ்கொன்றுணர்த்தலாகலின். “செய்தவ றில்வழி யாய்

ருச் சிவாயாய்” என்பது ஊடற்கட் தலைமகள் வெருட்சி கூறியது. பிறவுமன்ன.

இன்னும் அவ்விவசையானே “வெருப்புச்சினச் தணிந்த கிணந்த யங்கு கொழுங்குறை” என்றும்போலச் சினம்ல்லதனை உள்ளதுபோலக் கூறுவனவும் கொள்ளாமோவெனின், உணர்வுடையனவற்றுக் கல்லது கவைதோன்றாமையின் வெருளியென்று ஈன்மிக் கூறப்படா வென்பது. இது பிறன்கட் தோன்றிய பொருள்பற்றிவரும். (க0)

உடுக. செல்வம் புலனே புணர்வு வினையாட்டென்
றல்ல னீத்த வுலகை நான்கே.

இஃது ஈற்றுக்கண்ணின்ற உலகை உணர் - ற்று. ‘(இ - ள்.) செல்வமென்பது, தகர்ச்சி: புலனென்பது, கல்விப்பயனாகிய அறிவு டைமை: புணர்வென்பது, காமப்புணர்ச்சி முதலாயின: வினையாட் டென்பது, யாதுங்குளையும் காவுமாடிப் பதியிகர்தவருதன்முதலா யின. இவைநான்கும் பொருளாக உலகைக்கவை தோன்றும். எ-று. உலகையெனினும் மகிழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும்.

“உரனுடை புளத்தைச் செப்பொருள் முற்றி - வளமைய னாகும் பொருள்து வென்பாய்” என்புழி வளமையனாகும் மனமகிழ் ச்சி இதுவெனக்கூறினமையின் இது செல்வம்பொருளாகப்பிறந்த உ லகையாம். “நன்கலம் பெற்ற வுலகையர்” என்பதும் அது. “பெ ண்டிர் நலம்பெனவித் தன்சாரற் றுதுன்னும் - வண்டிற் றுறப்பா ன் மயி” என்பது அறிவுபொருளாக உலகைப்பிறத்தது; என்னை, மு ளைப்பதம்பார்க்கும் வண்டுபோலத் தலைவியரை நகைப்பதம்பார்க்கு ம் அறிவுடைமை காமத்திற்கு ஏதுவாமாகலின். “நிலைல ரொருடை யார் தம்முட் குழிஇ - நகலி னினிதாயிற் காண்பாம்” என்பதும் அது. “இலமல ரன்ன வஞ்செச் சாவின்” என்னும் மணிமிடைபவ எத்துட் “தொடிக்கண் வகிக்கொள முயங்கினன் - வடிப்புறு நரம் பிற் றிவ்விவ மொழிந்தே” என்பது புணர்ச்சிபற்றிய உலகை; என் னை? அவன் இவ்வாறு முயங்கினமையான் “உவவினி வாழியென் னெஞ்சே” என்றமையின். “துயிலின்றி யானீந்தத் தொழுநையம் புனலாடி - மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னே” என் னுது. ஆறாடி வினையாடி மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்தமைகுவான் மன் என்றமையின் இது வினையாட்டுப்பொருளாக உலகைப்பிறத்தது.

அல்லல் நீத்தவுலகையென்றதனும் பிறர்தன்பக்கண்ணிலரும் உலகையும் உலகையெனப்படாதென்பது. இதுவுச் தன்கட் தோன்

நிப பொருள்பற்றிவருமென்றார்க்குப் பிறன்கட் தோன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவகை பிறக்குமன்றே, அதுவும் அல்லல் கீத்தவுவகையெ ன்றதனான் உவகையெனப்படுமெனமறுக்க. இனித் தன்கட் தோ ன்றிய பெருமியதும் உவகையும் முற்கூறுது பிறன்கட் தோன்றிய அச்சம் முற்கூறி இதனை ஈற்றுக்கண்வைத்தமையான் எறித்தோதிய ஈன்கும்போலாது இது பிறன்கட் தோன்றிய இன்பம்பொருளாக வருமென்பதுகொள்க. (கக)

உக0. ஆங்கவை பொருபா லாக வொருபா ளுடைமை யின்புற னடுவுகிலை யருள றன்மை யடக்கம் வகாத லன்பெனாஅக் கைம்மிக னலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த னுணுத றஞ்ச லாற்றுக் கனவெனாஅ முனித னினைதல் வெருஉதன் மடிமை கருத லாராய்ச்சி வினாவுயிர்ப் பெனாஅக் கைபா றிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொருமை வியர்த்த லைய் மிகைகடுக் கெனாஅ விவையு முளையே யவைபலங் கடையே.

இச்சூத்திரம் மேற்கூறிவந்த எண்ணுன்குமன்றி இவைமுப் பத்திரண்டும் அவைபோல மெய்ப்பாடெனப்படுமென்பதுளர்-ற்று. (இ-ள்.) ஆங்கவை ஒருபாலாக=என்னன்முதலாக வினையாட்டிது தியாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒருகூறு: ஒருபாலென் பது இனிச்சொல்லுகின்ற ஒருகூறு, பின்னர் அவற்றையெல்லாம் எ ண்ணி "இவையுமுளவே அவையலங்கடையே"பென்றார். ஈண்டென் னப்பட்டவையே ஆண்டடங்குவனவும் உள. அப்பொருண்மையவ ல்லாதவிடத்து இவை முப்பத்திரண்டும் ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப் படும். எ-று.

இவை முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறியதிலனாலெனின், ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபாலென்றானாகலின் இருகூறெனப்படு வன தம்முனொத்த எண்ணதல்வேண்டுமாகலின் அவைமுப்பத்தி ரண்டெனவே இவையும் முப்பத்திரண்டென்பது எண்ணி உண்மை யைத்தானென்பது.

உடைமைபென்பது, செவ்வம்; செவ்வதகர்ச்சியாயின் உவ கைப்பொருளாம், இஃது அன்னதன்றி துகராதே அச்செவ்வந்

தன்னை நினைத்தின்புறத்தற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம்; அஃதாவது நிமிமேனின்ற மாம்பேனச் செல்வமுடைமையான்வரும் மெய்வேறு பாடு. இன்புறவென்பது, அவ்வுடைமையை நினைபுத்தோறும் இடையிட்டிப்பிறக்கும் மனமகிழ்ச்சி. நலிபெயென்பது, ஒன்பது அவையுள் ஒன்றென ஈடகநிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை; அஃதாவது "செஞ்சாந் தெறியினுஞ் செத்தினும் போழிநு நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை." அது காமவெருளிமயக்கங்கிட்டுஞ் கண்ணே கீகழ்வது; இது மிறுவரவிற்குலான் அவற்றெடு கூறினான். அருளவென்பது, மக்கள்முதலிய சுற்றத்தாராயருளுதல்; அது "அரிதாய வறனெய்தி யருளிபோர்க் களித்தலும்" என்றும்போல வருவது. ஆண்டைக் கருணையினை அமுலாகெயன்றமையின் இஃது அதனோடங்காது. தன்மையென்பது, சாதித்தன்மை; அவையாவன பார்ப்பாராயிற் குற்றி மிதித்துக் குறுடைக்கொண்டுவந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்தகழுத்தொடும் அடுத்தமார்பொடும் ஈடத்துசேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமையுடையும் விளித்தவீணையும் வெண்பல்லுமாகித் தோன்றலுமென்று இன்னோரன்ன வழக்குரோசிக்கொள்க. அடக்கமென்பது, உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பணிந்தமொழியுந் தணிந்தாடையுந் தாணமடக்கலும் வாய்புடைத்தலும் முதலாயின. வளைதலென்பது, காப்பனகாத்துக் கடிவனகடித்தொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பார்ப்பாராயின் முத்திவெட்டலும் புலவுங் கள்ளும் முதலாயின கடிதலுமென்று இன்னோரன்னகொள்க; வளைதலென்பது பொழிலாதலான் இது தன்மையெனப்படாது. அன்பென்பது, அருட்குமுதலாகி மனத்தினிகழுமோயம்; அஃதுடையார்க்குப்பிறர்கட் தன்பங்கண்ட வழிக் கண்ணீர் விழுமாகலின் அவ்வருளானே அன்புடைமை விளங்குமென்பது. இவையெல்லாந் தத்தமனத்தினிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாகலின் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. இனி 'வருகின்றவற்றிற்கும். இஃதொக்கும். கைம்மிகவென்பது, ஒழுக்கக்கேடு; அது சாதித்தருமத்தினை கீங்கினமை தன்னுள்ள கீகழ்ச்சியானே பிறர் அறியுமாற்றல் ஒழுருதல். நலிதலென்பது, பிறர்க்கின்றுசெய்து நெருங்குதல்; அது தீவினைமாக்கன்கண் கீகழும். அவலாக்கண்டு அச்சம் எழுந்ததாயின் அஃது அச்சத்தினுள் அடங்குமாகலின் அஃதன்று இஃதென்பது. குழ்ச்சியென்பது குழறி, குழ்வருவானைச் சுழல்வருமென்பவாகலின்; அது வெளிப்படுவதோர்குறிப்பின் அவன்கட் தோன்றின் அதுவும் மெய்ப்பாடு; அஃதாவது மனத்தொற்றம். வாழ்த்தலென்பது, பிறரால் வாழ்த்தப்படுதலின் பிறவினையன்றோவெனின், ஒருவனை கீடுவாழ்க என்றுவாழ்த்தல் பிறவினையாயினும் அவன் வாழ்விக்கப்படுதலின் அவன் அவ்

வாறுகறல் அமைபுமென்பது. காணுதலென்பது, காணுள்ளம் பிறர்க்கு வெளிப்பட நிகழும் நிகழ்ச்சி. தஞ்சலென்பது, உறக்கம்; அது ஸட்துவருகின்றான் கண்ணும் விளங்கித்தோன்றுதலின் அதுவும் மெய்ப்பாட்டுணப்பட்டது. அறந்தென்பது, அருகையன்றிப் பலவுஞ் சொல்லித் தன்குறைகூறுதல்; அது காடுகெழுசெல்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல்போல வழக்கினுள்ளார் கூறுவன. கனவென்பது, வாய்வெருவுதல்; அதனாலும் அவனுள்ளத்துக்கண் நிகழ்கின்றதொன்று உண்டென்றறியப்படும். முனிதலென்பது, வெறுத்தல்; அஃது அருளுஞ்சினமுமின்றி இடைநிகர்த்தாதல்; வாழ்க்கை முனிந்தானெனவும் “முறையுண் முனியுமவன் செல்லு மூரோ” எனவுஞ் சொல்லுபவாகலின். கிணைதலென்பது, விருப்புற்று கிணைத்தல்; கிணையிவவும் கிணைத்தேனென்பது வழக்காதலின்; அந்நினைவுள்ளம் பிறர்க்குப் புலனாதலின் மெப்ப்பாடாயிற்று. வெருதலென்பது, விலங்கும்புள்ளும்போல வெருவிநிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி; அது அஞ்சவேண்டாதன கண்டவழியுங் கடிதிற்பிறந்து மாறுவதோர் வெறி. மடிமையென்பது, சோம்பு. கருதலென்பது, மறந்ததனை கிணைத்தல். ஆராய்ச்சியென்பது, ஒருபொருளை கன்றுநீதென்றாராய்தல். வினாவென்பது, இயற்கைவகையானன்றி ஒருபொருட்கண் வினாவதொழில்பட உள்ளநிகழ்ங்கருத்து, உயிர்ப்பென்பது, வேண்டிய பொருளைப் பெருதவழிக் கையறவெய்தியகருத்து; அது செட்டியிர்ப்பிற்கு முதலாகலின் அதனையும் உயிர்ப்பென்றொன்பது. கையாறென்பது, அவ்வுயிர்ப்புமின்றி வினையொழிந்தயர்தல். இடுக்கெனென்பது, மலர்ந்தநோக்கமின்றி மையனோக்கம்படவரும் இரக்கம். பொச்சாப்பென்பது, அற்றப்படுதல்; அஃதாவது பாதுகாத்துச்செல்வின்ற பொருட்கண் யாதானும் ஓரிகழ்ச்சியான் இடையறவுபடுதல். பொருமையென்பது, அழுக்காறு; அஃதாவது பிறர்செல்வங்கண்டவழி வேண்டாதிருத்தல். வியர்த்தலென்பது, பொருமைமுதலாயினபற்றி மனம்பூங்குதல். ஐயமென்பது, ஒருபொருண்மேல் இருபொருட்கண் மையகருதி வரும் மனத்தமொற்றம். மிகையென்பது, கல்லாமையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலாகவரும் உள்ளமிகுதி. நடுக்கமென்பது அன்பும் அச்சமும் முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாற்றான் உள்ளநடுங்குதல்; புதல்வர்க்குப் பிணி இவ்வழியும் எவனாகொலென்று நடுங்குதல். அன்பான் நடுங்குதலாம். அச்சமென்றுஞ்சுவை பிறந்ததன்பின்னர் அதன்வழித்தோன்றியநடுக்கம் அச்சத்தாற் தோன்றிய நடுக்கமாகமென்பது.

இவை மூப்பத்திரண்டும் மேற்புறிய மூப்பத்திரண்டும்போல அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகி நிகழும் மெய்ப்பாடெனக்கொள்க. இவையெல்லாம் உலகவழக்காகலான் இவ்வழக்கே பற்றிநாடவழக்குள்ளுங் கடியப்படா என்றவாறு. மற்றிவற்றை எண்ணிய மாத்நிரையல்லது இலக்கணங் கூறுகின்றிலனானெனின், சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தவாகலின் சொல்லானாயினென்பது. உதாரணம் இக்கூறியவாற்றான் வழக்குநோக்கியுஞ் செய்யுளுக்கியுங் காணப்படும். (கஉ)

**உகக. புருமுகம் புரிதல் பொறிததல் விபர்த்த
னருப மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மைபொடு
தகுமுறை நான்கே பொன்றென மொழிப.**

இதன்மேலெல்லாம் அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகியும் மெய்ப்பாடுகூறினான். இனி அகத்திணையுட் பெரும்பான்மைவாகியவரும் மெய்ப்பாடுகூறுவான் தொடங்கி, அவற்றுள்ளுங் களவிற்குச் சிறிதுவரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழி அவ்வெதிர்ப்பாடுதொடங்கிப் புணர்ச்சியனவும் மூன்றுபகுதியவாம் மெய்ப்பாடெனவும், புணர்ச்சிப்பின்னர்க் காவுவெளிப்படுத்தினையும் மூன்றுபகுதியவாம் அவையெனவும், அவையாறும் ஒரோவொன்று ஒன்றான்கு பகுதியான் ஒன்றன்பினென்று பிறக்குமெனவும் கூறுகின்றான். அவற்றுள் முதலனமூன்றினும் முன்னர்க்கின்ற ஒருகற்றினை இக்காற்பகுதித்தென்பின்றது இச்சுத்திரமென உணர்க. ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழிக் காந்தொழுகும் உண் நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலாற் பெரும்பான்மையும் அவள்கண் ணோரண்கிக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடுசிறத்தென்பது. (இ - ன்.) புருமுகம்புரிதல் = ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழித் தன்னை அவன் நோக்குதற்கண் விரும்பும் உள்ளநிகழ்ச்சியும்; புருதலென்பது தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான்சென்று புருதல் : முகமென்பது அங்ஙனம் தான்புருதற்கிடமாகிய நோக்கு. “நோக்கெதிர் நோக்குத லிஃமுக நோக்குதல்” என்பவாகலின் இந்நோக்கினை முகமென் றுணென்பது. புரிதலென்பது மேவுதல்; அஃதாவது தலைமகன்காண்டித் தலைமகன்வேட்டல் என்பது. மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன் றோயெனின் அவன் தான்காண்பினல்லது தற்காண்டி நயவாள் அது தலைமையன்றாகவினென்பது. அது “யானோக்குங் காலை நீல னோக்கு நோக்காக்காற் - றானோக்கி மெல்ல நகும்.” எனவரும்.

பொறிததல்வியர்த்தல் = தலைமகன் தன்னோக்கியவழி உட்கும் ஈனும் ஒருங்குவந்தடைதலின் வியர்ப்பொறித்த ததலா னாதலும்; அது “பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைததற் பொறிவியர் - வறுவளி யாற்றச் சிறுவலா திற” எனவரும். இம்மெய்ப்பாடுத் தலை மகற்குரித்தன்று; உட்கும் ஈனும் அவற்சின்மையின்,

நருபமறைத்தல் = அதன் பின்னர்த் தலைமகன்கட் தோ ன்றியருநிப்புக்களான் அதற்கேதுவாகிய ஈயனுடைமை மனத்திற் பிறத்தவழியும் ஈகாதுநின்றலும்; அது “முகைமொக்கு ஞன்னது ஈற்றம்போற் பேதை - ஈகைமொக்கு ஞன்னதொன் றுண்டு.” எனவ ரும். இது மடமையாற் தோன்றிய ஈகைபாகலான் இது மறைத் தலும் தலைமகற்குரித்தன்று; எனவே அவற்காயின் ஈகைதோன்றப் பெறுமென்பது. மற்றும் “காஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்” என்னும்பாட்டினான் “நம்மொடு ஈக்க வால்வெள் ளெயிறு” என ஈகைகூறிற்றொலெனின், அங்ஙனம் மறைக்கப்பட்டஈகை தலைமகன் அறிந்து அது மெய்ப்பாடாமாகலான் அவ்வாறுகூறினொன்பது.

சிறைவுபிறர்க்கின்மை = அங்ஙனம் ஈருபமறைத்த வழியும் உள்ளஞ்சிறைத்து ஈிறையழியுமாகலின் அச்சிறைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை ஈஞ்சிறைநிறுத்தலும்; அது “அகமலி புலகைய ளாமி - முகனிஞத் தொய்பென விறைஞ்சி யோனே” எனத் தலை மகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது. இதுவுற் தலைமகற்குரித்தன்று, தன்சிறைவுணர்த்தினல்லது மறைக்குத்தினைச் சிறைவின்மையின்; என்னை? “பெருமைபு முரணு மாறே மோன” என்பதாகலின்.

தருமுறைநான்கு = இங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தோன்று தற்குத் தருமெனப்பட்டமுறைபானே அக்கான்கும்; ஒன்றென மொ ழிப = களவிற்கு முதற்குமென்ப. எ - று. இவைகளவற் சிறத்தன வாவதல்லது கற்பினுள் வருவனவல்ல என்றுணர்க. சிறைவுபிறர் க்கின்மைமெனவே சிறைவு தலைமகனுணருமென்றாலும்.

இனி இவைநான்கும் முறைபானே ஒருங்குவத் செய்யுள்வ ருமாறு:—“யான்றற் காண்டொறுத் தான்பெரிது மெழான் - வாணுத ல் வியர்ப்ப ஈனின் ஈிறைஞ்சி - மிகைவெளிப் படாது ஈகைமுகைநா ன்த - ஈன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிறைத்ததை - ஈயநிக் தினையா னெஞ்சே - யானநிக் தேனது வாயா ருதலே.” இது இயற்கைப்பு ணர்ச்சி புணர்ந்து ஈங்கிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. இதனுட் “தான்பெரிது மெழான்” என்புழிச் சிறிதுமெழுமென்றமை

யான் இது புதுமுகம்புரிதலாயிற்று. "வானுதல் வியர்ப்ப நானின் னிறைஞ்சு" என்பது பொறிததல் வியர்த்தல். "நகைமுகம் கார்த்" என்பது நகையுமறைத்தல். "மிகைவெளிப்படாது" என்புழி மேல் "அன்ன பிறவு மவற்றொடு விவனி" என்னும் புறனடையாற்றழிஇய ன நகைமொக்குளும் பெற்றும். "தன்மனஞ் சிதைத்ததை நீயறிந் தியியால்" என்பது சிதைவுபிறர்க்கின்மை. பிறவும் அன்ன. (கூ)

உகஉ. கூடழை விரித்தல் காதொன்று களைத லுழைவி தைவா லுடைபெயர்த் துடுத்தலோ ழேரி நான்கே யிரண்டென மொழிப.

இஃது இரண்டாம் மெய்ப்பாடுணர்-ற்று. என்னை? உள்ளத்துச் சிதைவிரித்தவழியன்றித் தலைமகளினாத் தலைமகன்சென்று கையு ங்காலும் மெய்ப்புறத்தின்கடிக் கண்ணுருகலின், அங்ஙனஞ் சிதைவுபி ற்த்தது எழுவாயாகப், பின்னர்த் தலைமகன் மெய்ப்புறவழிகிழந்த உள்ளகிழ்ச்சியை இரண்டாவதென்றனென்பது. (இ-ள்.) கூடழை விரித்தன் முதலாகிய நான்கும் முறையானே இரண்டாவதெனப்படும். எ-று. இவற்றுக்குத் தலைமகன் ஏதவாவதல்லது இவைதாம் அவட்டு கிசூராவென்பது.

கூடழைவிரித்தலென்பது, மெய்ப்புமெய்ப்புச் சிண்டியவழி மெய் லிபன்மகளிர்க்குவரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற்கண்ணதெனப்பட ழும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில் கிழந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகன் நிறைபுடையனாகலாற் கார்தொழுதுதற்பாலனல்லனே, அங்ஙனங் கார்த்துங்காற் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றியவரும் வேறு பாட்டினைத் தாங்கும், அங்ஙனங் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்பு டையவாகி வேறுபட்ட தலைமயிரினது முடி உள்ளசெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி ளெழிமும்; ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. பிறக வைபற்றியும் உலகினுண் மயிர்க்கு வந்த வேறுபாட்டினைக் கூறுபு; என்னை? ஒன்றன்மதுரச் சுவைக்கு அதிசயங் கூறுவார் மயிரினைச் செ வ்வனின்றனவென்பதுபோலக் கொள்க. அக்கூடழை விரித்தற்கு ஏ தவாயினுள் இவனாகலின் அதனைச்சினைவினைபானன்றி முதல்வினை யாற் கூறினென்பது.

கூடொன்று களைதலென்பது, உறுப்பிடைப் பூட்டுறப்புகியபா து பெய்தவைத்தனவாகலாற் தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்வன வாயின, மற்றவை வீழ்தற்கு ஏதவாய செகிழ்ச்சி கிரம்பத்தோன்றாது இடைகிழ்த்ததாகலின் ஒன்றுகிற்ப ஒன்று வீழ்தலென்றனென்பது. இது கூடழைபோலாது ஊறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் காதின் வேறு

பாட்டினச் கூழுவேறுபாட்டினின் வைத்தான்; என்ன? கூழுவிய் காதுதனக்கு உறவுடைமையின்.

ஊழனிதைவரலென்பது, அக்கூழையுந்தோடும்போலப் பெய்யப்படுமுறைமையவாகிய வகைகளை முன்கைமேல் இறுகச்செறித்தலும் வீரச்செறியினோத் திருத்தலும் முதலாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன அன்மையின் அவற்றுப்பின் வைத்தான்.

உடைபெயர்த்துடுத்தலென்பது, உடுத்த உடையினைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல்; அது கழறொடிபோலாத செறிவுடைமையின் அவ்வுடைநெயிழ்ச்சியைத் தொடிநெயிழ்ச்சிக்குப்பின் வைத்தானென்பது. மற்றுத், “தொடிநெயிழ்ச்சி தனவே தோள்சாயினவே” எனப் பிரிவின் கண்ணந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டுக் கூறரோவெனின், அவை இன்னதன்பின்னர் இன்னதுதோன்றமென்றும் முறைமைய அல்லவாகலின் ஈண்டுக்கூறார். அவை “வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்து” என்புழிச் சொல்லப்படுமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள், “வினையுயிர் விதல்வரைக் கவாஅ நெருவன் - கண்ணி நெருவிய தல்லது தன்னை - ஷாத்தல மில்லை மாதோ வவனே - வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னாதற்கே - யோதி முந்தறக் காநொன்று நெயிழ - கீழலவிர் மணிப்பூ னெஞ்சொடு கழலத் - துதிலும் பன்முறை நெயிழியிர்க் தனவே - கீயறி குவைபதன் முதலே - யாதோ தோழியது கூறமா நெமக்கே.” என்றது, தோழிக்குத் தலைமகள் அறத் தொடுகின்றது. இதனுள் “ஓதி முந்தற நெயிழ” என்பது கூழுவியிர்த்தல்; “காநொன்றுநெயிழ” என்பது காநொன்று களைதல்; “கீழலவிர்மணிப்பூ னெஞ்சொடுகழல” என்பது ஊழனிதைவரல்; “நெயிழ நியிர்த்தன துதிலும் பன்முறை” என்பது உடைபெயர்த்துடுத்தலாயிற்று. இவை பாடாண்கைக்கிணையுள் இக்காலத்துப் பயின்றன. பிறவும் அன்ன. (சச)

உகக. அல்கு றைவர லணிந்தவை திருத்த
லில்வலி யுறுத்த லிருகையு மெடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே முன்றென மொழிபு:

இது முறையானே முன்னுவது உணர் - ந்று. (இ-ள்.) அல்கு றைவரல் முதலாகக் கூறப்பட்டன நான்கும் முன்னுவதெனப்படும். எ-று. மேலது உடைபெயர்த்துடுத்தலாகலான் அதன்வழித்தோன்றுவது உடைபெரிதம் நெயிழ்த்துக்காட்டுதலாயிற்று, அதனைப் பாது காத்தலான் அவ்வற்றம் மறைக்குங் கையினை அல்குறைவரலென்றொன்பது.

அணிக்தவையிருத்தலென்பது, கடிஞத்திரமுதலாயின நிருத் தல்; அஃது உடைஞ்செய்திப்போலப் போற்றிச்செய்வதாகலான் அதனை அங்குறைவரலின் பின்வைத்தான்.

இவ்வலியுறுத்தலென்பது, புணர்ச்சியை வேண்டாதான்போல் வதோர் வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல்; என்னை? இவ்வாத வலியை மிருத்தலென்றமையின் அப்பொருட்டாயிற்று. அங்குறைவ ருதும் அணிக்தவையிருத்தலும் தன்வலியின்மைகாட்டவும் வலிதோற் றிக்கொண்டிசெய்வதாகலின் அதனை இவ்வலியுறுத்தலென்று முன்ற முறைமைக்கண் வைத்தானென்பது. இனி இற்பிறத்தலான் அதன் வலிதோன்றாதலெனவுஞ் சொல்லுப; அஃதாவது முற்பிறத்தவற்றிற் கு முன்னே கூறினென்பது.

இருகையுமெடுத்தலென்பது, அங்ஙனம் படைத்துக்கொண்ட வலியானுந் தடுக்கப்படாது நிறையழிதலிற் கைகள் தாமே முயங்கல் விருப்பத்தான் எழுவனபோல்வதோர் குறிப்பு. இக்காங்கும் மேல னவுமெனப் பன்னிரண்டு பகுதியும் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழ்வன வாம். சொல்லியவென்றதனால் இவைபெயல்லாஞ் சொல்லப்படுவதல் லது ஈண்டுச் சொல் நிகழ்தல் வேண்டியவென்பது. என்னுந் நிலைவ கையாற் தொகைபெற்ற நான்கென்றும் எழுவாய்க்கு முன்றென்பது பெயர்ப்பயனியையாய் வந்தது. இவைகாங்குந் தலைமகற்குரியதல்ல தான் அவற்றுக்கு ஏதுவாவதல்லதென உணர்க. இவற்றுக்குச் செய் யுள், “ஒதிய துதலு நீவி யாடன் - மாதர் மென்முலை வருடலிற் கலங் கி - யுள்ளத் துஞர் போல வங்குலின் - குெகிழ்தாற் கலிங்கமொடு புருமிட் னறியாது - மெலித்தில னாதி வலித்துபொய்த் தொடுங்கவு ம் - யாமெடுத்தனைத்தொறுந் தாமியைத் தெழுதலி - னிம்மை புலக த் தன்றியு நம்மை - நீனரி தெடுங்கட் பேதையொடு - கேளறிந் தன கொலிவன் வேய்மென்றோளே.” இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கட் தலைவன் தன்னிணையுணர்த்தது. இதனால் உடம்பும் உள்ளத்துருவன போன்றனவுன்பது அங்குறைவரல்; என்னை? அவ்வேறுபாட்டா னே அற்றப்படுதலின். “அங்குலின் குெகிழ்தாற் கலிங்கம்” என்பது அணிக்தவையிருத்தல்; அங்குலின்யாத்த துலிற்கு குெகிழ்ச்சிகூறின மையின். “மெலித்திலனாதி வலித்துபொய்த்தொடுங்கவும்” என்பது இவ்வலியுறுத்தல்; “யாமெடுத்தனைத்தொறுந் தாமியைத் தெழுதல்” என்பது இருகையெடுத்தல்; அங்ஙனம் ஒடுங்கியவழியும் உயிர்ப்பி லுடவன்போலத் தோங்கிவத் தன்வயத்தவாயின என்றமையின். “இம்மைபுலகத்தன்றியு நம்மைக்கேளறித்தன” என்றமையின் இரு

வர் அன்பும் எழுமையுந் தொடர்ந்த உருவென்பெனச் சொல்லித்
தன்னியைநாத்ததாம். பிறவும் அன்ன. (கடு)

உகச. பாராட்டெடுத்தன் மடந்தப லுணாத்த
ஶரமில் கூற்ற மேற்றலர் காணல்
கொடுப்பவை கோட லுளப்படத் தொகைஇ
பெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

இது நான்காம்பகுதி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பாராட்டெத்
தல் = புணர்ச்சிநிகழ்ந்தபின்னர்த் தலைமகனை இயற்பட நினைபுங்
குறிப்பும்: இது பாராட்டென்னுது எடுத்தவென்றதனால் அதனை
உள்ளமெடுத்தன்மேற்கொள்க. இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்.

மடந்தபலுணாத்தல் = வினையாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமட
நிங்கக் காம்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதலும்: உரை
த்தவென்றதனால் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச் சிலகற்றுமொழி கூற
வும்பெறுமென்பதுகொள்க. அவை மேலையோத்துக்கொட்டி கூறப்ப
ட்டன. மடந்தபலுணாத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்
பாடெனப்படும்.

ஈரமில் கூற்றமேற்றலர் காணல் = அங்ஙனம் அறிமடங்கொடச்
சொற்பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமரார் கூறப்படாத கடுஞ்சொல்
உளவாமன்றே, அவற்றை முனியாது ஏற்றுக்கொண்டு புறத்தார்க்கு
இது புலனுங்கொலென்று காணுதலும்:

கொடுப்பவைகோடல் = தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழை
புங் கோதையுந் தாருங் கண்ணியுந் தோன்மாண்புமுதலாயினகொ
ண்டி கையுறைபாராட்டிதலும்: உளப்படத்தொகைஇ எடுத்த நான்
கே நான்கென மொழிப = கொடுப்பவைகோடல்கூறப்படத் தொகுத்
தோதிய நான்கும் நான்காவது. எ-று. எடுத்தவென்றதனால் கொடு
ப்பவைகொன்னாது மறுத்தன்முதலியனவுங் கொள்க.

புணர்ச்சிப்பின்னரல்லது பாராட்டுள்ளம் பிறவாமைபாலும் அ
தன்பின்னரல்லது பிறரொடு கூற்றுநிகழாமையாலும் அக்கற்றுக்
கேட்டல்லது தமரான் ஈரமில் கூற்றங் கோடலின்மையாலும் அரை
பெல்லாம் முடிந்தவழித் தலைவன்மேற் சென்ற உள்ளத்தாற் கொடு
ப்பவைகோடற் குறிப்பினளாமாசலானும் அம்முறைபான் வைத்தா
வென்பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள், "ஒருநாள் வந்த பலநாள் வருத்
து - சின்னே போலுநின் தழையே பென்வயி - னிற்பா ராட்டியுஞ்

சொற்கொள வின்னியும் - யாயெதிர் கழறலிற் போலா காணியு - ஈய
ல்குப் மாதர்க்குத் துயர்க்குத் தாயின - னோய்செய் தன்னுத் முனே -
நிதாடக் கருதலி னோரிடத் தானே." இது கையுறைமறுத்தது.
இதனான் "நிப்பாசாட்டி" என்பது பாராட்டெடுத்தல்; "சொற்கொ
ளவின்னியு" என்பது மடந்தபயனுத்தல்; என்ன? கொளுத்தக் கொ
ள்ளாதவியின் அது மடனாகாமையின். "யாயெதிர் கழறலிற் போலா
காணி" என்பது ஈரமில்லாத் தமேற்றலர் காணல். "துயர்க்குத் தாயின
ம்" என்பது கொடுப்பவையோடல். இத்தழை நின்கைப்பட்டவழிக்
கரித்துகாட்டி. நின்மெய்வெப்பங்குறுதலின் இதனை அவன் காணின்
ஆற்றாமைமனப் பின்னொருகாலத்து மறுத்தானென்பது. (கக)

உகடு. தெரிந்துடம் படுத நினைப்புன்னை மறுத்தல்
காந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி யுவத்தலொடு
பொருந்திய காங்கே பைந்தென மொழிப.

இஃது ஐந்தாங்காலத்து மெய்ப்பாடுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.)
மேற்கூறிய கொடுப்பவை கோடல் கிழைத்தவழி அவ்வொழுக்கலாறு
புரத்தார்க்கெல்லாம் ஐயமாகவின் அதன்வழித்தோன்றவது தெரி
ந்துடம்படுதலென்றொன்பது. தெரிந்துடம்படுதல் = தலைமகனைத்
தலைமகள் இவ்வொழுக்கலாறு கிழைத்தவாற்றைப் பட்டாங்குணராதார்
தலைமைசெய்தனனியனெனவுந் தகாத ஒழுக்கினனியனெனவும் பல்
லாற்றாமை இவன் கண்ணே ஏதமிட்டுத் தணிந்துந் தணிவாதும் உ
ணர்ப்பாராகலான், அதற்குநானி, இனி யாதுகொல்லோ செயற்பால
தென்று ஆராய்ந்து, இவ்வொழுக்கலாற்றினை அறிவிப்பேங்கொல் அறி
வியேங்கொலெனத் தமொழிப், பின்னொருவகையான் ஆராய்ந்து, முழு
வதுஉஞ்செல்லாது குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன்மைக்
கும் ஏற்றவகையான் வேண்டிவனதெரிந்துகொண்டு, இன்னவாறு பட்
டதென்று தோழிக்கு உடம்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடம்ப
டுதலென இன்னோரன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதலும்:

நினைப்புவினைமறுத்தல் = அங்ஙனம் தமர்க்குத் தாதுடம்
பட்டதன் பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலுமிரவும் பண்டு நினைத்தவாறு
நினைத்தலை அச்சுறு லாறு மடனும் காரணமாக மறுத்தலும்: உடம்
பாட்டின் பின்னர் மறுக்குமாதலின் அதனைத் நினைப்புவினைமறுத்த
லென்று இரண்டாவது வைத்தானென்பது.

காந்திடத்தொழிதல் = அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலாற்
தான் அஃகை மறுத்த ஏதத்திற்கு காணியும் அஞ்சியும் அவற்கு

வெளிப்பட்டாநொழுது, தலை உடையனாதலும் : தன்னிடத்தேதங்குதலை இடத்தொழிதலென்றான்.

கண்டவழியுத்தல் = அங்ஙனங் கர்த்தொழுங்காலத்த அ வன் ஒருளான்று கண்டவழிக் கழியுங்கை மீதுர்த்தலும் : இது தலைமகற்கும் உரித்து. பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப = இவை நான்கும் ஐந்தாங்குறெனப்படும். எ-று. பொருந்திய நான் கென்றது இவை இடையறவின்றி ஒருங்கு தொடர்த்தமுடைய என்பது. இதனானே இவை ஈனனாக்கிவெறி வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவுப்படுமென்பதொள்க.

புருமுகம்புரிதன் முதலாயினான்குந் தலைமகளனவெயாதி ஓ ரினத்தவாயின. அவற்றுப்பின்னர்த் தலைமகன் அவனைப் பொருந் தியவழிக் கூழைவிரித்தன் முதலாயின நான்கும் நீகழ்த்தமையின் அ வையும் அவற்றோடு சிறிது இடையறவுபட்டன. அங்குறைவான் முதலாயின நான்கும் புணர்ச்சிக்கு மிகவும் இயைபுடைமையின் மே லவற்றோடொன்றாது வேறாயின. பாராட்டெடுத்தன்முதலாயின பு ணர்ந்தநீங்கியபின் நீகழ்த்தமையின் அவையும் அவற்றிற் சிறிது வே ற்றமையுடைய. தெரிந்துடம்படுதன் முதலாயின களவுவெளிப்படுத் தற் குறிப்பினவாகவின் மேலனவற்றோடு தழுவாது வேறாயினவென் பது. இவற்றொடும் வருகின்ற நான்கன் வேறுபாடும் ஆண்டிச் சொல் டுதும். அவ்வாறநோக்கியன்றே இவ்வாறுகுத்திரப்பொருளினையும் இருபத்தாநான்காக உடனோதாது வேறுபடுத்தோதிய கருத்தென்ப து. இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல ஈனனாகு பகுதியா ற் கூறியவை தம்முட் தாமென்பான் பொருந்தியநான்கென்றானென் பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள், “அறிபாய் கொல்லோ நீயே தெறுவா - நோக்குதொறும் பணிக்கு நெஞ்சமோ டுவனே - யாய்க்கறி லுறவி றின்னெதிர் நானி - மனைவயிற் பிரியலன் மன்னே யதற்கே - நீன வில னிவனென லுரைத்தி - புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே.” என்பது பகற்குறிக்கட் தலைமகன் இடத்துய்த்துவந்து தலைமகனை எ திர்ப்பட்டு சின்று தோழி வரைவுடையது. இதனால் “யாய்க்கறிவுற வின்” என்பது தெரிந்துடம்படுதலென்பது ; என்னை ? அவன் நோ க்குந்தொறும் பணித்தலென்றறிவுறுத்தானென்றமையின். “நீன்னெ திர்நானி” என்பது நினைப்புவினாமறுத்தல் ; என்னை ? தமர்க்கும றைத்தான் இம்மறைவினையென்று தலைமகன்குறிக்குமென நானி ள்விதர்ப்படாமைமையின். “மனைவயிற்பிரியலன்” என்பது கரந்திடத்தொ ழுதிதல் ; “புனைதார்மார்ப காண்டியோவதுவே” என்பது கண்டவழி உவத்தல் ; என்னை ? கீற்கண்டவழி ததனுத்தோளும் பசுநீங்கியவா

து கண்டியோவென்றும் குறிப்பிற்று கூறினமையின், பிறவும்
அன்ன. (என)

உகக. புறஞ்செயச் சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலொடு
புலம்பிய காங்கே யாறென மொழிப.

இஃது ஆளுவது கூறுவின்றது. (இ-ள்.) புறஞ்செய்சிதைத்
தல் = புறஞ்சாத்தம் புணர்தலிலும் முதலாயின கொண்டு புறத்தே
கொலஞ்செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதலும்: மேல் கின்றது கண்ட
வழி உவத்தலாகலானும் இது காணாதவழி கிழங்கின்றதாகலானும் அத
ற்கினையின், நியும், அதன்வழித்தோன்றியதெனப்படுமொகலான் இதனை
இக்குத்திரத்தின் முன்வைத்தானென்பது.

புலம்பித்தோன்றல் = அங்கனம் புனைந்தகோலம் தனை
மொழிசூழிப் பெருமையிற் புல்லென்றழித்த நெஞ்சினனாகலான்
எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைகின்றேயுந் தனியென்பது அறிவி
யாகின்றலும்:

கலங்கிமொழிதல் = கையொடுபட்ட கன்வரைப்போலச் சொ
ல்லுவனவற்றைத் தமொற்றத்தோன்றல் சொல்லுதலும்: அஃதாவது
தன்மனத்துக்கிழங்கின்றன தன்னைபறியாமற் சிலபுலப்படச் சொல்லு
தலாயிற்று.

கையறவுரைத்தல் = கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு
தோன்றல் சொல்லுதலும்: அஃதாவது வன்புறைபெரிசூழித்து சொ
ல்லுவனபோல்வன. புலம்பியகாங்கே ஆறெனமொழிப = இவ்வா
ன்குத் தனிமையிசுற்பமாயிய ஆளுங்கூற்று. எ-று.

கையறவுரைத்தலென்பதனை நற்றுக்கண்டவைத்தான் கனவொ
ழுக்கத்தினுள் இதனினூங்கு மெய்ப்பாடு கூறப்பெருதென்றற்கு; எ
ன்னகாரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற்பின்னர் கிழங்க
ன கைக்கிளைக்கும்பெருத்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்
துக்காகாவென்பது கருத்து; என்னை? கையறவுரைத்தலென்பது
சொல்லாமாயினவற்றொடு கெழீஇச் செய்பாமாயிற் றெழிற்படுத்த
த்தனை என்னயாகவுடைமையின், அதனினும் இறப்பத்தோன்றுவன
மன்றத்திருத்தகன்றவாறியத் தன் தனைவன்பெயரும்பெற்றியுங்க
றி அருதம் ஆற்றியும் பொருதொடுபுலம்பியும் புன்னொடுசொல்லியும்
கீழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை நவெண்ணிணையெனப்பட்ட நற்
காமத்திற்கு இவக்கனவையகயான் எவாவாகினைன்பது. கையறவு

வாழ்த்தலென்றதனால் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தவேயன்றி மாற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பதுதொன்க. இவை எல்லாம் முறையானே கிகழ்ந்தமைநோக்கி யாழோர்கூட்டத் தொன்மையுந் தோலும்போலப் பொருட்டொடர்நிலையாக்கி உணர்ப்பாருமுளர். அஃது ஆகாமெக்குக் காரணங் களவியலுட் கூறினானென்பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள், “இவனே, அணியினும் பூசினும் பிணியுழர் தசைஇப் - பங்கினை நாப்ப ணிங்கினை போல - மொழிவகை யறியான் பொழிகண் ணீர்துடைத் - தியானே கைபற வலம்வரும் - கூறாய் பெருமகிற் றே று மாறே.” என்பது வணாவுடையது. இதனால் “அணியினும் பூசினும் பிணியுழர் தசைஇ” என்பது புறஞ்செயச்சிதைத்தல்; “பங்கினைநாப் பணிங்கினைபோல” என்பது புலம்பித்தோன்றல்; “மொழிவகையறியான்” என்பது கலங்கிமொழிதல்; “யானே கைபற வலம்வரும்” என்பது கைபறவுணர்த்தல்; என்னை? தன் கண்ணீர்துடைத்தலும் ஆற்றினென்றமையின். பிறவும் அன்ன. (கஅ)

உகஎ. அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
மன்னிய வினைய கிமித்த மென்ப.

இது மேலனவற்றுக்கு ஓர்புறனடை. (இ - ன்.) அன்னபிறவும் = மேற்சொல்லப்பட்ட இருபத்தான்கு மெய்ப்பாடுபோல்வன பிறவும்: அவற்றொடு சிவணி = அவற்றின்கேறென்றி அவைதம்முட்பகுதியாகிவருவன பிறவும்: மன்னிய வினைய கிமித்தம் என்ப = நிலைபெறத்தோன்றுங் காமவொழுக்கத்து கிமித்தமென்றசொல்லுவர்புலவர். எ - று. மன்னியவினையவென்பது கவினைந்தினைக்கேயுரிய மெய்ப்பாட்டினையை என்றவாறு; என்னை? சந்தருவ வழக்கமல்லவற்றை மன்னியகாமமென்றான்தே அஃது இடையறவுபடாதாகலின். எனவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்தினைக்கும் வரைபறையின்றி வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பதாம், அவை மன்னியவினையல்லாமையின்; என்னை? காமஞ்சாலாயினமைபோள்வயினேமஞ்சாலாவிடும் பைபெய்ததலும் நாற்பத்தெட்டியாண்டையானோடு பன்னீராட்டையான் கூட்டஞ்சொல்லுதலும் ஒத்தகாமமெனப்படாவாகலினென்பது. இவ்வாறு கூறவே கைக்கிளைக்கும் பெருந்தினைக்கும் இவை வைத்த முறையான் வரையறுத்துக்கூறப்படாவெனவும், அவைவருவன வந்துழிக் கொளப்பேமென்பதும் பெற்றும். இது புலனெறிவழக்கமல்லாத சந்தருவமனத்திற்கும் ஒக்கும்.

அன்னபிறவுமவற்றொடுசிவணிவருவன யாவையெனின், புருஷகம்புரிதற்கட் தலைமகன் நோக்கிவழி ஒருவல்லிப்பொதும்பரானும்

மற்றொன்றானது சார்புபெற்றுமறைதலும் அவையில்லாதவழி இட
ர்ப்படுத்தலுமென்றபொய்வன புருமுகம்புரிதலாயடங்கும், நஞயம்
றைக்கும்காற் தலைமகன்கட் தோன்றிய நகைமுதலாகிய குறிப்பேது
யாக நகைதோன்றியதனை மறைக்கும்கால் இதழ்மொக்குளுட் தோ
ன்றவது நகையெனப்படாது நஞயமறைத்தவின்பாற் படுமென்
பது. இனிச் சிதைவுபிறர்க்கின்மையின்கண்ணும் “காட்ட மிரண்டி
மரிபுடன் படுத்தற்குக் - கூட்டி யுரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்” என்
றமையாற் கண்ணின் வேறுபாடுவாமன்றே, அவை சிதைவுபிறர்க்
கறியிக்குமாயினும், ஆண்டுத் தானதுமறைத்தாளென்றங் கருத்தின
ளாகலின் அதுவுஞ் சிதைவுபிறர்க்கின்மையாமென்பது. அவை யா
வையெனின், அமர்த்துநோக்காது அலமாரோக்குதலும் லீலங்கிளைத்
தலும் போல்வன. மற்றப் பொறிநதல்லியர்த்தற்குப் புறனடையா
ற்றிகாள்வன யாவையெனின், புறனடையாற்கோடல் ஆணையன்றாக
லான் உள்ளனவற்றிற்குக் கொண்டுடொழிகவென்றவாறு. ஒழிந்தன
வற்றிற்கும் இவ்வாறேவருவன அறிந்து அடக்கங்கூறுக.

மற்றும் பிறவும் அவற்றொடு சிவனியெனவே, மேற்கூறியவ
ற்றொடு பொருந்தவருவன கோமென்றே, அன்ன என்றதென்னையெ
னின்; அதனானே தலைமகன்குரிய மெய்ப்பாடு வேறுவாயினுங்கொ
ள்க. அவை ஐயப்படுதலும் ஆராய்தலும் துணிதலுமுதலாயின. மற்று
த் தலைமகன்குரிய மெய்ப்பாடுபோலத் தலைமகற்குரியனவும் இன்ன
முறைபனவென்று வகையறுத்துக்கூறலோவெனின்; அற்றன்று, த
லைமகன்குறிப்புச் சிலபற்றித் தலைமகன்குறிப்புப் பலபிறக்குமாகலா
ம் ஐயமுதலாயினமெய்ப்பாடு காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன
இன்மையானுச் தலைமகன்குரிய மெய்ப்பாடே சிறந்தனவென்று அ
வற்றை வகையறுத்துக் கூறினொன்பது. மற்ற இவற்றை கீழ்த்தமெ
ன்றதென்னையெனின், இவை முறையானே நிகழ்த்து புணர்ச்சி நிக
ழுமாகலினென்பது. வினைய என்பது ஆறும் வேற்றுமைப்பன்மையு
குபு. இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்கிளைபெருந்திணைக்கு வருவன யரு
மாறு; “ஒருக்குறா மாடுங் குரவையு ணம்மை - யருக்கினுள் போ
டுஞ்சி பங்லோய் செய்தல் - குருக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்
யா னென்றார் - தருக்கன்குற வாயர் மகன்.” எனப் புருமுகம்புரிதல்
கைக்கிளைக்கண் வந்தது. “முன்னையமுன்றுங் கைக்கிளைக்குறிப்பே”
என்பதனான் இது கைக்கிளையெனப்பட்டது. மற்றிது முன்னத்தி
னைப்பாட்டன்றோவெனின், அது லீலத்தான் முன்னையாற்றென்பது
அகத்தினையினுட் கூறிலும். இனித் தொன்மையுத் தோலும் முத
லாயின வனப்புக்களுட் புருமுகம்புரிதன் முதலாயின பெருந்திணைப்

மொருள்பற்றிவருவன வருமாறு அறிந்துகொள்க. மற்றிவ்விருபத்து
நான்கு மெய்ப்பாடுங் கற்பித்துள் இம்முறைபானே வரப்பெழுவுவோ
வெனின், அதற்கு இம்முறைபான் இவையனைத்தும் வரல்வேண்டிய
நின்மையிற் றளவிற்றே விதந்துகறினொன்பது. அஃதென்க
பெறுமாறெனின், பலபொருட்கேற்பின் கல்லதகோடல் என்னும்
உத்திவகை. இனிக் கற்பித்துள்வருவன வருமாறு, “இனிதெனக்
கண்ட னுண்டலி - னுண்ணிதின் மயிழ்ந்தன் றெண்ணுதன் முக
னே.” என்பதனுள் நகுபயமறைத்தல் வந்தது. “மாண மற்றுள்ளா
நாணியிக் கிப்போர் - புறஞ்சாய்ந்து கண்டைப்பாய் றெஞ்சே யுழிந்
தனைப் - பொய்ப்ப விடேன னெனநெருங்கித் தப்பினே - நென்றடி
சேர்தலு முண்டி.” இதனுட் சிறைவுபிறர்க்கின்மை வந்தவாறு. ஒழிந்
தனவும் அன்ன. “நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை -
ந்சேர்ந்த வில்வினாய் வாராமற் பெறுசற்பின்” என்பது மடந்தபு
ணாத்தல். இவையெல்லாம் கற்பின்கண்டவந்தன. “அன்னை சொல்லு
முய்க் மென்னதுஉ - மீரஞ் சேரா வியல்பில் பொய்மொழிச் - சேரி
யம் பெண்டிர் கெளவையு மொழிகம்” என்பதோவெனின் அது பா
ராட்டெடுத்தல் மடந்தபுணாத்தலென்புழி அடங்குமென்பது. (௬௧)

உகஅ. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

இதுமேலனவற்றுக்கே ஆவதோர் விதிவறுகின்றது. (இ-ள்)
மன்னியவினையவெனப்பட்டபுணர்ச்சி மேல் அறுவகையான் இருபத்
துநான்கெனக் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை அம்முறைபானே நிரித்
தமாகக்கொண்டு வருதலின்மையும் உரித்தெனப்படும், ஆற்றமைவந்த
விடத்து. எ - று. மேற்கூறிய இருபத்துநான்கினையின்மை உரித்தெ
ன்பது அதிகாரத்தாற்கொள்க. “தன்னகை யுள்ளத்து கன்னகை வா
ய்ப்ப - வின்றுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து - கக்கனெ
னல்லனோ யானே யெய்த்த - நோய்தணி காதலர் வரலின் - டேதில்
வேலற்குவந்தமை கண்டே” எனவும், “வனைந்துவா வினமுனி றெழு
ங்கப் பல்லுழ் - வினங்குதொடி முன்கை வனைந்துபுறஞ் சுந்தலி - னி
ன்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” எனவும் இவை களவியலுள்
உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்ச்சிக் கிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின்
றியும் புணர்ச்சிக் கிழந்தவாறு; என்னை? முயங்குதொறு நகைதோன்றி
த்தொனவே, பாராட்டெடுத்தன் முதலாயினவின்றியும் புணர்ச்சிக் கி
ழந்ததாம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேவொள்க. இவை கண்டவழி யு
வத்தலாகாவோவெனின், ஆண்டுத் தன்னுவகைகூறானன்றே கரந்தி
டத்தொழிந்தானாகவினென்பது. “தன்னுளிக் கேற்ற பலவுழு செழுஞ்
செய் - மண்போன் றெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தவன் - நெஞ்சறை போ

யெ வறியி னேற்கே." என்புழிப் பாராட்டெடுத்தன்முதலாகிய டன் னிராண்டி மித்தமுமின்றி ஆற்றமுமெயித்தமாகக் கற்பித்துப் புணர் ச்சி நிகழ்த்தது. உம்மை, எயிர்மறை; உயிர்மெலிவிடத்த உடைமையு டைத்தமாம் அவ்வியையென்பது. "தொடிவெழுந்தனவேதோள்சா யினவே" என்பதனுள் ஈழமுனிதவரலென்னும் மெய்ப்பாவெந்தது. பிறவும் அன்ன. இனி மேற்கூறிய ஆறுமேயன்றி இன்னும் இவற் றெழி நான்ருகட்டிப் பத்தென்பாருமுனர். அவை இன்பமாதற்குரி யனவன்மையின் வலாயறை கூறுதொழிந்தானென்பது. (௨௦)

௨௧௯. அவையு முளவே யவைபலங் கடையே.

இஃது எடுத்தபொற்றி இறந்தது காத்தது. (இ-ள்.) அவையு முளவே = இனி எறிவருகின்றனவும் உளவாவது: அவையலங் கடையே = இறந்தனவற்றுக்கு இடனல்லாதவிடத்தே ஏ-று. இ தனது கருத்து, மேற்கூறிய இருபத்துநான்ருமல்லாதவழி இன்பத் தை வெறுத்தன் முதலாக இனிக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடும் உளவாம் என்றவாறு. அவையல்லாதவிடத்து இவையும் உளவாமெனவே, வருகின்றமெய்ப்பாடும் களவிற்கும் கற்பிற்குமுரியவெனவும், களவிற்கு வரும்பாண் முதற்கூறிய இருபத்துநான்ரும்கன்பின்னுமே இவை பெரு ம்பாண்மையான் வருமெனவும், கற்பிற்காயிற் பயின்றவருமெனவும் கூறியவாறு. அவை இனிக் கூறுகின்றும். (௨௧)

௨௪௦. இன்பத்தை வெறுத்த னுன்பத்துப் புலம்ப
லெதிர்பெய்து பரித லேத மாய்தல்
பசியட நின்றல் பசலை பாய்த
லுண்டியிற் குறைத லுடம்புநனி கருங்கல்
கண்டேயின் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடன் மெய்யே பென்ற
ஹஞ் செய்த லவன்றம ருவத்த
லறனளித் துரைத்த லாங்குநெஞ் சழித
லெம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோட
லொப்புவழி புலத்த லுறுபெயர் கோட்ட
னலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

இது மேல் இவையுமுளவெனப்பட்ட மெய்ப்பாடு கூறுகின் றது. (இ-ள்.) எண்ணப்பட்ட இருபதம் மன்னியவினையமீத்தமென் பான் ஸுத்தகாடின் அதுவையாமென்றானென்பது. இவை புணர்ச்

கிக்கு கிமித்தமாகாதனபோன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந்துணர்நிற் புணர்ச்சிகிமித்தமேயாம். ஏ-று?

இன்பத்தை வெறுத்தலென்பது, பாழுங்குழலும் பூவுஞ்சாந்தும் முதலாக இன்பத்திற்கேதுவாகிய பொருள்கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத்தோன்றுதல். அவை காமத்திற்கு ஒருவகையான் எதுவாமாசலின் மன்னியவினைய கிமித்தமெனப்பொமாகலான் அவற்றை வெறுத்தல் புணர்ச்சிக்கேதுவாகாதன்றேயாயினும் அதனை ஆராய்ந்துணர்நிற் கிமித்தமெனவேண்டுமென்பான் கலத்தகராடின் அதுவேயென்றனென்பது. கலக்கமுமெனநின்ற உம்மை மேற்கூறிய பத்தொன்பாணியுந் தழுவலின் இறந்ததுதழீஇயிற்கும். “கல்லாக் கோவல ருதும் - வல்வாய்ச் சிறுமுல் வருத்தாக் காலே.” என்புழி இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக்கேதுவாமென்பது கருத்து.

“எல்லி - மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி - றனைபொன்று பிரியினுந் தஞ்சா காணெனக் - கண்ணிறை நீர்கொண்டு காக்கு - மொன்னுத லரிவைபா எனென்செய்கோ வெனவே.” என்பது தன்பத்துப்புலம்பல்; என்பது, பிரிவாற்றாது தன்புறுங்காலை அவ்வாற்றாமை தலைமகன்வன்றித் தானே தன்புறுவின்ருளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே கிமித்தமாகும் ஆராய்ந்துணர்நினைன்றவாறு. அவை “நின்று விழுமங்கண்ன்தோ - டன்னுறு விழும கீந்துமோ வெனவே.” எனவரும்.

எதிர்பெய்து பரிதலென்பது, உருவுவெளிப்பாடு. அது தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையுந் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல். அது “வாரா தாயினும் வருவது போலச் - செவிமுத லிசைக்கு மரவமொலி - தயின்மறத் தனவாற் றேழியென் கண்ணே.” என்புழி வாராதென்றுணர்ந்தது இக்காலத்தாகலான் அதற்குமுன் இன்னவாறு பட்டதன்று அன்மையின் எதிர்பெய்து பரிதலாயிற்று.

ஏதமாய்தலென்பது, கூட்டத்திற்குவரும் இவ்டயுறுண்டென்று பலவும் ஆராய்தல். அது கொதமலர் வலாய்ச் கருதுவர்கொல்லெனவும் பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாராகொல்லெனவுந் தோன்றும் உள்ள கீகழ்ச்சி. அது “வாரார் கொல்லெனப் பருவருந் - தாரார் மார்பகீதணந்த ஞான்றே” எனவரும்.

பசியடக்கிறலென்பது, பசியருத்தவும் அதற்குத் தளராத உணவு மறுத்தல். “அன்னுப் வாழிவென் டன்னே கின்மகள் - பாறு

முன்னாள் பழங்காண் கொண்டு - நனிபக்த் தன்னென வினவுதி” எனவும் “இசியா, ஸ்ரீஸுந்தர முன்னேன் யாழலும் யாழேன்.” எனவும் வரும்.

பெய்பாப்பலென்பது, பசைபாத்தல். அது “கன்று முன்னாள் கலத்திலும் படாது - நல்லான் நிம்பா நிலத்துக் காஅங் - கொண்கு மாசா தென்னைக்கு முதவாது - பசை யுனீஇய வேண்டுந் - நிதலை யக்குலெம் மாமைக் கவினே.” எனவரும்.

உண்டியிற்றுகறாதலென்பது, பசியடகின்றலெயன்றிச் சிறிது உண்டியுண்டியவழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ்சிறிதுண்டல். அது “நிம்பா ஸாட்டிலும் வேம்பிலுங் கைக்கும் - வாரா பெனினு மார்வ மொடு நோக்கு - நின்னிற் சிறத்தொன் றிலனே - பென்னினும் படாஅ சொன்னிதற் படலே.” எனவரும்.

உடம்புநனிகுநங்கலென்பது, அங்வுண்ணுமை உயிரிற்செல்லாது உடம்பிற்காட்டுதல். அது “தொழுகில நெகிழ்ச் சாஅய்த் தோளவர் - கொடுமை கூறிய வாயினங் கொடுமை - நல்வரை நாடற் கிவில தோழி-நெஞ்சிற் பிரித்தது மிலளோ - குன்ற நோக்கங் கடித்தது மிலளோ.” எனவரும்.

கண்ணியின்மறுத்தலென்பது, திரவும்பகலுந் தஞ்சாமை. அது “புலர்கூர லேனற் புழையுடை பொருகிதை - மலர்தார் மார்பனின்னோற் கண்டோர் - பலர்தில் வாழி தோழி யவரு - னாரிருட் கங்கு லினையொடு பொருத்தி - யோர்யா னருவ தெவன்கொ - னீர்வார் கண்ணொடு டெழித்தோ ளேனே.” எனவரும்.

கனவொடுமயங்கலென்பது, அரிதினிற் துயிலெய்தியவழித் தலைகனிக் கனவிற்செண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம். “அலத்தாங் கமையலே னென்றாணப் பற்றியென் - னலத்தாரா யோவனத் தொடுப்பென் போலவுங் - கலத்தாங் கேபென் கயின்பெற முயங்கிப் - புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும்” என்பது கனவொடு மயங்கிற்று.

பொய்யாக்கோடலென்பது, மெய்யைப் பொய்யாக் கோடல். அது “கனவினு னெய்திய செல்வத் தனையதே - பைய வெமக்குகின் மாப்பு.” எனவும், “வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுந் - ஞன்பெனான் பொய்த்தான் மலை.” எனவும், “வீருவே னென்ற னானும் பொய்த்த - வரிவே யுண்ட னீரு நீல்லா.” எனவும் வரும்.

• மெய்யேயென்றலென்பது, பொய்யை மெய்யென்று துணிதல். அது “சுழங்கா டாயத் தன்றுய மருவிங் - பழங்க னோட்டமுன் னலிய - வழங்கின னல்லனோ வயர்ந்தனன் மன்னே.” என்பது. தானே தன்மகனை வாயில்கொண்டு புக்கானாயினும் அதனைப் பழங்க ண்னோட்டம் முன் நலிதரப் பொய்யேபுகுந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்துகோடலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

ஐயஞ்செய்தலென்பது, “துதவர் விடுத்தார துறப்பார்கொ ணேதக - விருங்குயி ளாது மரோ” என்புழி நம்மை இம்மைப்பிறப் பினுட் துறப்பார்கொல்லென வானாதே ஐயஞ்செய்தமையின் ஐய மாயிற்று.

அயன்றமருவத்தலென்பது, “ஊர லூரன் போலும் - தே ரும் பாணன் நெருவி னானே.” என்பது. அயன்றமரைக்கண்டு உவந்தது. இது முனிவெனப்படாதோவெனின், அது தலைமகனைப் புலந்தாற்போல்வதோர் முனியாயினல்லது பகைபடிகழாக்குறிப்பெனப்படுமீ ; அல்லாக்கால் அது பெண்டன்மைபன்றாமாகலின். அவர் நாட்டு “மாலைப் பெய்த மணங்கம முந்தியொடு - காலை வந்த கார்த்தன் மு முமுதன் - மெல்லினை குழைய முயங்கவு - மின்றுய்த்து நாடடிங் கடியா தோனே.” என்பதும் அது.

அறனளித்துரைத்தலென்பது, அறக்கிழவனை அன்புசெய்தல். அது “பாங்கர்ப் பல்வி படுதொறும் பரவிச் - கன்றுபுகு மாலை நீன்றோ னெய்தி.” எனவரும்.

ஆங்குநெஞ்சுழிதலென்பது, அங்கனம் உரைக்குங்கால் நெஞ்சுழிந்துரைத்தல். எனவே, அறனளித்துரைத்தல் அழிவின்றென னுமென்பது சொல்லினாலும். அது “பழிதபு ஞாயிறே பாடறி யா தார்கட் - சுழியக் கதழ்வை பெனக்கேட்டு கிண்ண - வழிபட் டுர க்ருவென் வந்தன னென்னெஞ் - சுழியத் துறந்தானைச் சிறங்கா லெ ன்னை - பொழியி விடாதீமோ வென்று.” எனவரும்.

எம்மெய்யாயினுமொப்புமைகோடலென்பது, யாதானும் ஒரு பொருள் கண்டவிடத்துத் தலைமகனோடொப்புமைகோடல். அது “கிண்குழி கல்லாக் கல்பிறங் காரிடைப் - பிண்பெருத் தெழிலேற் தின் பின்னர்ப் - பிண்புங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே.” என எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமைகொண்டவாறு. எம்மெய்யாயினுமென்ற மையாற் கண்டபொருளுங் கேட்டபொருளும் ஒப்புமைகொள்ளப்பெறுமென்றவாறு.

ஒப்புயழியுத்தலென்பது, ஒப்புமைமுண்டாகியவழியே உய
மைகொண்டு அதனானே உவகை தோன்றவது. எனவே, முன்னது
ஒப்பின்றி ஒப்புமைகொண்டதாயிற்று; என்னை? எம்மெய்யாயினுமெ
ன்றமையின். “காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின் - நேமொ
ழி கேட்ட லினிதமற் றின்னாதே” என்பது ஒப்புயழியுத்தது;
என்னை? காமரு நோக்கினைபென்றமையின். “பாஸ்கொள வின்றிப்
பகல்போன் முறைகோடாக் - கோல்செம்மை பொத்தி பெருமமற்
றெய்வாறி” எனவருவதுஉஞ் சொல்லுப.

உறபெயர்கேட்டலென்பது, தலைமகன் பெரும்புகழ்கேட்டி
மலித்தல். அவை “பலவின் பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்ப
லுப் - பாடுகம்வா” எனவும், “மென்றோ நெயிழ்த்தான் றிறமல்ல,
ய்பாண்கானோ - னன்றதி தென்று பிற” எனவும் வரும்.

கலக்கமென்பது, சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல். அவை
“பெயெனக் காண்கு விழிப்பபான் பற்றிய - கையுளே மாய்த்தான்
காந்து” எனவும், “பிறங்கிரு முக்கீர் வெறுமண லாகப் - புறங்கா
லிற் போக விறைப்பேன் முயலி - னறம்புனை யாகலு முண்டு” என
வும் வரும். “கலக்கமு ளலத்தக நாடி னதுவே” என்னுது கலக்க
மென்பதனை வேறபெயர்த்து வைத்ததென்னெயனின், இக்காலத்
து அதனினூங்கு நிகழும் மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்புளவல்ல தலைமக
ன்கென்பது அறிவித்தற்கென்பது. இன்னும் அதனானே தலைமகற்
காயின் அதனினூங்கு வருவதோர் கலக்கமும் உளதாமென்றது; அ
வை, மடனூர்தலே வணாபாய்தலே என்றற்றொடக்கத்தன. அது
“மாவென மடனு முப்ப பூவெனக் - குய்முடி நெருக்கங் கண்ணியுஞ்
குறிப - மறநி னூர்க்கவும் படுப - பிறிது மாருப காமய்காழ்க் கொளி
னோ.” இதனுட் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு கூறவே இச்சூத்திரத்தனோதிய இருபது மெய்ப்
பாடுத் தலைமகற்கும் ஏற்றவகையானே கொள்ளப்படுமென்பது. அ
வை, “எவ்வி யிழ்த்த வதுமையாழ்ப் பாணர் - பூவில் வறந்தலை போ
லப் புல்லென் - றினைமதி யாழிய டெஞ்சே மனைமரத் - தெல்லுறு
மொவ னாறும் - பல்லிருங் கூத்தல் யாரனோ நமக்கே.” என்பது
துன்பத்துப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறுகின்றானாகத் தலை
மகன் உலாத்தமையின் : “அத்திங் கிளவி யாயிழை மடர்கை - கொ
டுங்குழைக் கமர்த்த நோக்க - டெடுஞ்சே னூரிடை யிலங்கு ஞானந்தே.”
என்பது எதிர்பெய்தபரிதல்; என்னை? முற்காலத்த எதிர்ப்பட்டமை
பிற்காலத்துச் சொல்லினமையின். ஒழித்தனவுத் தலைமகற்குரியனவா

வெருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் அறமும்பொருளும் இன்பப்பொருள் நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவருள்ளத்து நிகழ்வனவாதல் வழக்குநோச்சி உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகைமுதலாயவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லாம் உள்ளத்துநிகழ்ந்தனவற்றை வெளிப்படுத்தினவாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. மேல்வருவனவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். (உஉ)

உஎக. முட்டுவயிற் கழறன் முனிவுமெய்ப் நிறுத்த
லச்சத்தி எனகற லவன்புணர்வு மறுத்த
றுதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை வின்மைபென்
றுயிரு நான்கே யழிவில் கூட்டம்.

இது வரைந்தெய்தங் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடு இவை எட்டென்பதுணர் - ந்று. (இ-ள்.) முட்டுவயிற் கழறன் = தலைக்கூட்டத்திற்கு முட்டுப்பாடாகியவழிக் கழறியுணர்த்தலும் : அது “நொச்சி யேவித் தித்த னுற்றைத் - கன்முது புறங்காட் டன்ன - பன்முட் டின்முற் றேழிங் களவே” என்பது. இது தலைமகன் கேட்பக் கழறியுணர்த்தது.

முனிவுமெய்ப்நிறுத்தல் = தலைமகளுள்ளத்து வெறுப்பு வெளிப்படநிற்குநிலைமையும் : அது “இன்னுயிர் கழிவ தாயின நின்மக - னாய்மல ருண்கட் பசை - காம நோயெனச் செப்பா தமே” என்புழி வாழ்க்கைமுனிந்து தலைமகன் சொல்லியது.

அச்சத்தினகறல் = தலைமகன்கண்வரும் ஏதமஞ்சி அகலே நீங்குங்குறிப்பும் : “இன்ன மாகவு நூன்னர் நெஞ்ச - மென்னெடுநீ நின்னெடுஞ் சூழாது கையிக் * * * னிருளினிட மிதிப்புழி நோக்கியவா - தனாடித் தாங்கிய சென்ற தின்றே” என்னும்பாட்டினை முழுதங் கொள்க. அதன் கருத்தாவது, நாம் அவர் இருளினிடவருதலேதமஞ்சி அகன்றவலித்திருப்பவும் என்னையும் நின்னையும் கேளாது என்னெஞ்சு போவானென்னென்றவாறாயிற்று.

அவன்புணர்வுமறுத்தல் = இரவுக்குறியும் மகற்குறியும் விலக் குதற்கெழுந்த உள்ளநிகழ்ச்சியும் : அது தமையாஞ்சி மறுத்தமையா னும் இது வரைவுகடாவுதற்குக் கருத்தாகலானும் தினைப்புவினைமறுத் தலோடு இது வேற்றுமையுடைத்து. “நல்வரை நாட நீவரின் - மெல்லி யானொரு நான்வா ழலனே” என்பது தலைமகன் குறிப்பினைத் தோழி கூறியதாகலான் அஃது அவன்புணர்வுமறுத்தலெனப்படும்.

இஃது "ஒன்றித்தோன்றல் தோழிமேன" என்னும் இலக்கணத் தாற் தோழிகுறிப்பாயினுக் தலைமச்சுறிப்பெனவே படுமென்பது கொள்க.

நூதமுனிவின்மை = புள்ளும் மேகமும்போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று துதிராந்து பன்முறைபானுஞ் சொல்லுதலும்: அஃது "காணலுங் கழகுது கழியுங் கூறுது - தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னைபு மொழியா - தொருநீ யல்லது பிறிதிற்பாது மிலனே - யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தல் - கமழிதழ் ஈற்ற மமிழ்தென நகைஇத் - தண்டா துதிப் வண்டினங் களிசிறந்து - பறவை கிசருங் திறையனே நீயே - சொல்ல வேண்டுமா சலவ" என்புழிக் கூறப்பட்டனவெல்லாம் துதாகலிற் துதுவிடுதலை யெழுததன்மை கூறியதாம் இப்பாட்டென்பது. "புல்லீ யுற்றிச் கல்லிவர் வெள்வேர் - வளையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன் - நீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்மயின் - வந்தன்று வாழி தோழி நாமு - நெப்பெய் தீயி னெதிர்கொண்டு - தாமரைத் தலையமென விடுகத் துதே." என்பதோவெனின், அது கற்பிற்கல்லது வலாது. என்னை? களவிலுள் நெப்பெய் தீயின் வந்து எதிர்கொள்ளாமைமையின்.

துஞ்சிச்சேர்தல் = மனைபகத்துப் பொய்த்துயிலோடுமடிந்து லைகுதலும்: துஞ்சதலெனினும் மடிபெனினும் ஒக்கும். யேன் டியவாறு கூட்டம் கிழம்பெருமையிற் தலைமகனாடு புலந்தான் போல மடித்தொன்றுமாதலின் அதனைத் துஞ்சிச்சேர்தலென்றெனப்பது. எங்ஙனமோவெனின், "என்மலைத் தனன்கொ றுனே தன்மலை - யாநா நூறு மார்பினன் - மாரி பாணியின் வந்து நின்றனனே." என்புழி, என்னகாரியம் மேற்கொண்டியந்தானென்றமையின் இது துஞ்சிச்சேர்தலாயிற்று. அல்லாசீகால் அங்ஙனஞ் சொல்லுதல் அன்புழிவெனப்படும். "ஆயிழி யணிவரை" என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட் "பின்னிதல் வேண்டுநீ பிரித்தோண்ட பெண்கீவிப் - பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ றுங்கிய - வருந்தய சலவந் தூக்கின் - மருங்கறி வாராமலையினும் பெரிதே" என்னுஞ் கரிதகமும் அது.

கூரதல்கைம்மிகல் = காமங்கைமிகந்தவழி கிழமும் உள்ளகிகழ்ச்சியும்: அது "உள்ளி னுள்ளம் வேமே புள்ளா - திருப்பினெம் மனைவத் தன்றே வருத்தி - வான்கோய் வற்றே காமஞ் - சான்றோரல்லர் யாமுஇ யோரே" எனவரும்.

கட்டுகோயின்மை = உணாமறுத்திருத்தலும்: அதனானே அதற்குத் தோழிகண்ணுயினுக் தலைமக்கண்ணுயினும் உணாநிகழ்வதல்

லது தலைமகள் உரையாளென்பது பெற்றும். அது “யான்ற னறிய றுனறி யலனே - யாங்கா குவன்கொ றுனே - பெருமுது செல்வ ரொருமட மகளே” என்பது தலைமகள் கட்டுளையாதிருத்தலிற் தலை மகள் தமரினெய்தல்வேண்டினமையிற் கட்டுளையின்மையின் வரை வுடையதலாயிற்றென்பது. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே வரைவுகடாவு தற்கு ஏற்றவாறு உரையிற்கொள்க.

என்று ஆயிரு கான்கே அழிவில்கட்டம் = என்றெண்ண ப்பட்ட மெப்ப்பாடெட்டிம் பின் அழியாத கூட்டத்திற்கு ஏதுவாம். எ - று. அஃதாவது வரைந்தெய்தல் கூட்டமென உணர்க. (உஉ)

உஎஉ. தெய்வ மஞ்சல் புரையறத் தெளித .
லில்லது காய்த லுள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுன்மை பொழுதுமறுப் பாக்க
மருண்மிக வுடைமை யன்புதொக கிற்றல்
பிரிவாற் றுமை மறைந்தவை புரைத்தல்
புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவிபொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே.

இஃது அழிவில்கட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர் வருதற்குரிய மெப் ப்பாடு இவைபென்சின்றது. (இ - ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்ட பதி றென்றும் மேற்கூறிய அழிவில்கட்டமெனப்படும். எ - று. செப் பியபொருளென்பது அழிவில்கட்டமன்றே, மூற்படும் மெப்ப்பாடெ ட்டினையும் அழிவில்கட்டமென்றதுபோலப் பிற்படும் மெப்ப்பாட்டி னையும் அழிவில்கட்டமென்பான் மேற்கூறிய அழிவில்கட்டமே இவைபுமெனக் கூறியவாறு. எனவே, வரைந்தெய்திய பின்னர்த் தலைமகன்மனத்து நிகழ்வன இவைபென்பது கூறினனாம்.

தெய்வமஞ்சலென்பது, தலைமகற்குத் தொழுகுலமாயிதெய் வமும் அவற்கு ஆசிரியராயிய தாபதரும் இன்னொன்பது அவனா னுணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்ததலைமகள் அத்தெய்வத்தினைப்பஞ்சி ஒழுரு மொழுக்கம் அவள்கட்டோன்றும், அங்ஙனம்பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சி யைத் தெய்வமஞ்சலென்றொனென்பது. மற்றுத் தனக்குத் தெய்வந் தன்கணவனாதலான் அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகனஞ்சதல் ஏற்றுக் கொளின், அவனறிற் தான் வேறல்லளாக மந்திரவிதியிற் கூட்டினமை யில் அவனான் அஞ்சப்படிக் தெய்வந் தனக்கும் அஞ்சப்படுமென் பது. அல்லது உச் தலைவற்கு ஏதம் வருமெனவும் அஞ்சவனென்பது.

“மெனவாடச் சிறக்குந் சினத்தணிந் திகெனக் - கனாகநிர்ச்
கனவியைக் காமுற வியைவதோ” என்பது, தெய்வத்திறனோக்கித்
தெருமத்தாம்; என்னை? அவற்றிலவெனவும் அன்னவெனவுந் தாம்
யென்புய குறைமுடியாது பிரிந்தார்மாட்டு ஏதஞ்செய்யுங்கொலென்
ற்றி உரைத்தவாறு. “அச்சா ஞக வுணரிய வருபவன்-பொய்ச்சு ள
ஞ்சிப் புலவே னுருவம்.” என்பதும் அது. இவை “ஐயர் பாங்கினு
மமாச்சுட்டியுஞ் செய்பெருஞ்சிறப்பொநி சேர்தற்கண்” தலைமகள்
குத்தின்கண் கிகழும் குறிப்பென்பது.

புணையறத்தெளிதலென்பது, தனக்கொத்த இவ்வறம் இன்ன
தென்ற தலைமகள்மனத்தப் படுதல். அது “விரிபுனைக் கவிமான்
நேரொடும் வந்த - விருந்தெதிர் கோடில மறப்ப லென்றும்” எனவ
ரும். இஃது அவனொடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின், விருந்து
கொண்டு புருதரும், அதனான் ஊடிலமறப்பேனென்றமையிற் புரைய
றத்தெளிதலாயிற்று.

இவ்வதுகாப்பதலென்பது, காவின்கட்போலாது தலைமகற்கு
இவ்வாதனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காப்பதல். அது “ஈற்று கலை
த்தக் கோர்சார் மேவிய - டெட்டிருங் கடந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு-
முட்டிப்பா டாகு முண்டு” எனவரும். இது கடவுளானபேகண்டு
தங்கினானுயிலும் டெட்டிருங்கடந்தற் கடவுளானபேகண்டாயென்று
இவ்வது சொல்லிக் காபுமாகவின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

உள்ளதுவர்த்தலென்பது, தலைமகனாற் பெற்றதலையளி உள்
ளதேயாயினும், அதனை உண்மையென்றேதெளிவாது அருவருத்தரி
ற்கும் உள்ளகிகழ்ச்சி. அது “கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்
பின்” என்னும்பாட்டினுள், “வேப்புனை யன்ன றெடுங்கண் னீர்
ஞென் - டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயல - வொலித்த பகன்றை
யிருஞ்சேற் றன்னற் - நிதலையின் வரிப்ப வோடி விரைபுத - னீர்மலி
மண்ணிசச் செறியு ளா” என்புழித் தலைமகன் வாயில்வெண்டச்செ
ன்றனைப் பிறர்கடும் பழிக்கு வந்தாயென்றமையின் இஃது உள்ள
துவர்த்தலாயிற்று. “பட்டுழி யறிவாது பாசனைத் தேரொடும் - விட்
டவன்பா னோக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்.” என்பதும் அது.

புணர்ச்சுழிபுண்மைபென்பது, முன்கூறிய இவ்வதுகாப்பத
லும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய விளரமின்றிப் புணர்ச்சிக்காலத்துச் செ
ய்வனசென்ற உள்ளகிகழ்ச்சி. அது “ருளிரும் பருவத்தே யாயினுந்
தென்றல் - வளியேறியின் மெய்யிற் கினிதா - மொளியிழா - ஸூய யிரு
ப்பிழா ளா னாறுமேனி - கூட லினிதா மெனக்கு.” என்பது. என்
னை? புணர்ச்சுழிபுண்மை கூறினான் விளரமின்றியாதலின்.

• பொழுதுமறுப்பாக்கமென்பது, களவின் கட்பகற்குரியும் இவ்வுத்தியுமென வலையறுத்தாற்போல்வதோர் வலையறையின்மையின் அப்பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்கமென்றவாறு. எனவே, களவுக்காலத்துப் பொழுது வரைந்துபட்ட இடர்ப்பாட்டினிங்கிய மனமகிழ்ச்சி ஆக்கமெனப்படும். அது “அயிலை பார்த்த வந்தன பழனத்தேந்தெழின் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கா - லாம்பல் குற்றநர் நீர்வேட்டாங்கிய - ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர் - தொழுது காண் பிறையிற் றோன்றி யானாமக் - கரிய மாகிய காலைப் - பெரிய நோன்றனீர் கோகோ யானே.” என்பதனாற், தொழுதுகாண்பிறையிற் தோன்றினமென்பது களவுக்காலத்து இடைப்பெருகிற்பெண்கூறி அங்கனம் வரைந்தபொழுதினை மறுத்தகாலத்து நடுங்கலானீர் லென்றமையின் இஃது அப்பொருட்டாயிற்று.

அருண்மிகுடைமைமென்பது, களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிருதலினின்று அருண்மிகத் தோன்றியனொருகினனாதல். அது “நின்ற சொல்லி வீடுதொ றினிய - லொன்று மென்றோன் பிரிபறி யலரே” எனவரும்.

அன்புதொகிற்றலென்பது, களவுக்காலத்துப்போலத்துன்பம் மிகுதலாற் பிரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் பெருகிய விரும்பினானே ஒருங்குதொகிற்றல். “எம்போற், புல்லுனைக் குமிழ்ப்புதல் வற் பயந்து - நெல்லுடை நெடுங்கா னின்னின் - துறைவா சென்ன கடத்தனோ மற்றே” என்புழிப் புதல்வர்ப்பயந்து நின்னின்துறையுங்கடத்தினம் யாமென்றமையின் இஃது அன்புதொகிற்றலாயிற்று.

பிரிவாற்றாமைமென்பது, களவிற் பிரிவாற்றுதல் வேண்டாமாறுபோலக் கற்பித்துப் பிரிவாற்றுதல் வேண்டப்படாது; என்னை? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமையற்றத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்றாகலினென்பது. “இடனினிற் பிரத்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவெனக் - கடனிறத்து செயல் குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ - வடயின்போ றெழுதேத்த வயங்கிய கற்பின - டமென்றோன் பிரிபாமை பொரு ளாயி னல்லதை” என்புழி இனையகற்பினுரைப் பிரிபாமைபொரு ளாயினனின் தம்மாற் தரப்படும்பொருள் பொருளாகுமோ என்றதன் குத்தாவது, பிரிவாற்றாமையின் இவன் இறந்துபடுவன், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் பாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறிப்பவாறாயிற்று.

மறைந்தவையுரைத்தலென்பது, களவுக்காலத்து கிழந்தனவற்றைக் கற்புக்காலத்துக்கூறுதல். அவை “களவினு னிகழந்த வகு

கைமையப் புலம்பி - யலமா துள்ளமொடனவிய லிடத்தும்" என்புழித்
தோன்றியமனக்குறிப்பு. அது "முயங்கல் விடாஅ லிவையென ம
யங்வி-யாடு மென்னவு மொல்லார் தாமற் - நினைவர் காட்டிய பருவ
மு முனையே - வினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத் - நினை
யனித்த தேங்கொண்மென்முலை-நறுஞ்சாக் தணித்த கேழ்க்கொ ரக்
லம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால் படுத சூழஞ்
செய்யோ" என்பது. முன்னினைப்புறமொழியாகலான் மறைத்த ஒழுக்
கத்துக்கண் சிகழ்த்தபொருளைக் கற்பினுள் உரைத்தவாறாயிற்று.

புறஞ்சொன்மாணுக்கினவியென்பது, தலைமகற்கு வந்த புறஞ்
சொல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி. அவற்கு வரும் பழி
காத்தலுக் தனக்கு அறமாதலின் அதுவும் கற்பின்கண்ணே கிசுருமெ
ன்பது. அது "கனிந்துவர் கம்பலை போல - வலரா கின்றது பலர்வா
ய்ப் பட்டே" என்றும்பொல்வன.

கிளவியொருதொகையென்பது, இதனோடுத் தொகுத்தென்
தவாறு. நெத்தபத்தம் என்பது, வித்தோதிய பத்தம் செப்பிய
பொருள் என்பது, அழிவில்லுட்டமெனச் செப்பிய கற்பின்கண்வரும்
மெய்ப்பாடெனப்படும் இவையும் என்பது.

மற்றுப் பதினொன்றினைபெண்ணிச் நெத்தபத்து இவையென்ற
தென்னைபெனின், அதனை "ஒன்பதங் குழவியோ டினமைப் பெ
ய்யோ" என்ற மரபிற் சூத்திரம்போல மொழிமாற்றியுணர்கப்படுமெ
ன்க. அங்ஙனஞ்நெத்தபத்தம் புறஞ்சொன்மாணுக்கினவியொடு தொ
கையெனக் கூட்டியுணர்க. நெத்தபத்தென்றதனான் இவையன்
திக் கற்பினுள்வரும் மெய்ப்பாடு பிறவுமுனவேற்கொன்க. (உச.)

உஎக. பிறப்பே குடிமை யான்மை யாண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயி
னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே.

இதனும் மெய்ப்பாட்டுப்பகுதியே கூறகின்றது ; மேற்கனவிய
லுள் "ஒத்த சிழுவனும் சிழத்தியும் காண்பு" என்றான், அவ்வொப்பி
னதபகுதி இத்துணைக்குறிப்பு உடைத்தென்பதுணர்த்தினமையின்.
(இ-ள்.)-ஒத்த பிறப்பும் ஒத்த ஒழுக்கமும் ஒத்த ஆண்மையும் ஒத்த
பிராயமும் ஒத்த உருவும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த நிறையும் ஒத்த அருளும்
ஒத்த அறிவும் ஒத்த செல்வமுமெனப்படுத்துவகைய தலைமகனொப்பின
தபகுதி. உ-று. இவை தலைமகற்கு மெய்ப்பாடெனப்படாவோவென

ன், படுமாயினும் அஃது ஒப்பினதுவகையென்றதனானே தலைமகட்கே உரிமை கொளப்படும். குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றமை என்னை யெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல்; அதக்குத்தக்க ஒழுக் கங்குடிமை; குடிப்பிறத்தாரதுதன்மையைக் குடிமையென்றொன் பது; அதனை ஊரான்மையெனவுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புரு டர்க்காம், அஃது ஆண்வினையெனப்படும், இது தலைமகட்கொப்ப தன்றாயெனின்; குடியான்மையென்புழி ஆண்மையென்பது இருபாற் றும் ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது. யாண்டென்பது ஒத்தயா றென்னையெனின், பன்னீர்யாண்டும் பதினாறியாண்டும் பெண்மை யும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்பமுடிந்த மையின் அதையும் ஒப்பெனவேபடும். உருவுகிறத்தகாமவாயிலென்ப து, பெண்மைவடிவும் ஆண்மைவடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்தவழி அதன்மேல் நிகழும் இன்பத்திற்கு யாவிலாகிய அன்பென்றவாறு.

இங்ஙனம் ஒதியவகையான் இவை ஒன்பதாகலிற் பத்தாமா றென்னையெனின், காமவாயிலெனப்பட்ட இயற்கையென்பு வடிவுப் பறியல்லது தோன்றுவாகலானங், குணம்பற்றித்தோன்றவன செயற் கையன்பாகலானும், உருவினை அன்பிற்கு அடையாகக் கூறினாலு மும் உருவு சிறப்புடைமையின் அதனை காம்பகுத்தெண்ணிக்கொள் டாமென்பது. என்னை? “வன்கண். குடிசுத்தல் கற்றறித லான்வி னையோ - டைத்துடன் மாண்ட தமைச்சு.” என்புழிக் கற்றறிதலெ ன்பதனை இரண்டாக்கி ஐந்தென்பவாகலின்.

அஃதேல், உருவென்பது குறிப்பின்றாகலின்மெய்ப்பாடாமா றென்னையெனின், அவ்வுருவுபற்றி மனத்தின்கட்பிறப்பதோர்தருக்கு ண்டன்தே அதனான் அது மெய்ப்பாடெனப்படும். நிறையென்பது ம றைபிறாறியாமை கெஞ்சினிறத்தல். அருளென்பது, எல்லாவுயிர் க்கும் இடுக்கன்செய்யாத அருளுடையாயிருத்தல். அதுவுங் காமத் திற்கு இன்றியமைபாததோர் குறிப்பு. உணர்வென்பது, அறிவுடை மை; அஃதாவது உலகியலாற் செய்யத்தருவது அறிதல். திருவென் பது, பொருளுடைமையும் பொருள்கொணர்ந்துதுய்த்தலுமின்றி எ ஞ்ஞான்துற் திருத்தகவித்ருகியதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது வினை யுள்ளுடைமையெனவும்கூடும். இவையெல்லாம் இருவர்க்குந் தம்மி ன் ஒக்கும்பகுதியெனவும் அவைபற்றி மெய்ப்பாடு பிறக்குமெனவுங் கூறியவாறு.

வகையென்றதனான் ஆண்மைவகை பெண்மைவகையென வுங், குடிமைவகையென்பது இருவர்க்கும் இளமைப்பருவத்தே தங்

விட ஒழக்கமெனவும், பிறப்பினதுவகை அத்தனர்க்கு நான்
 ரும் அரசர்க்கு மூன்றாம் யணிகர்க்கு இரண்டாம் வேளாளர்க்கு ஒன்
 றாம் பிறப்புக்கையெனப்படுமெனவும் கூறுக. இனி ஏவன்மரபின்
 ஏனோர்பாங்கிலும் அடியோர்பாங்கிலும் வினைவலபாங்கிலும் தம்மி
 ன் ஒத்த பிறப்புக்காரணமாக உள்ளத்துவரும் காமக்ருறிப்புமுதலா
 யினவும் கொள்க. இவ்வெண்ணப்பட்டன ஒத்துவரினன்றி அறி
 யுடையார்கட்காமக்ருறிப்பு நிகழாமையின் இவற்றையும் எண்ணி
 மெய்ப்பாட்டிட்டுவிடுதினென்பது. அடியோர்பாங்கிலும் வினைவல
 பாங்கிலும் வரும் இக்ருறிப்புமுதலாயவற்றை இலேசினுற் கொண்
 டான் அவை பிறழ்த்தவருமாகலினென்பது.

உ - ம். “அவனுத்தா, எனன விதனத் ததிற்புகை யுண்டியங்
 கும் - வாணார் மதியம் வகாசேரி னவ்வகைத் - தேனி னிருலென
 வேனி யிழைத்திருக்கும் - கானக நாடன் மகன்.” என்பது பிற
 ப்பொப்புமை. “உள்ளினெ னல்லன் யானே யுள்ளிய - வினைமுடி
 த் தன்ன வினியோன் - மனைமாண் கடரொடு படர்பொழு தெ
 னவே.” என்பது தலைமகன் தனது இல்லறத்தைத் தலைமகன்மேல்
 வைத்துச் சொல்லினமையிற் குடிமையாயிற்று. “கேள்கே னேற
 வுங் கிளைகு ராரவுங் - கேடில் கேளிர் கெழிஇயின ரொழுவு -
 மான்வினைக் கெதிரிய ளுக்கமொடு புகல்சிற்து” என்புழி இ
 ன்னகாரணத்திற் பிரிந்துபோந்து வினைமுடித்தனமாயினும் அவனை
 “முயங்குகஞ் சென்மோ” என்றமையிற் தன் ஆன்வினைக்குத்தக்க
 பெண்மையான் அவன் ஆற்றியிருந்தாளென்பது உங் கருதியகருத்தி
 னுற் காமக்ருறிப்புப் பிறத்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று.
 “என்ரு நெழுதிய தொய்யிலும் யாழகின் - மைத்தடை மாப்பிற்
 கணங்கு கிளைத்துக்கான்” என்பது யான்டு. “முல்லை முகையு
 முருத்து கிளைத் தன்ன - பல்லும் பிளைத்தோளும் பேரம ருண்கண்
 னு - வல்லென் யானென்று வலத்தக கம்பிய - சொல்லாட்டி கின்
 றொடு சொல்லாற்ற கிற்பாரியார்” என்பது உருவு. “கின்மக ளுண்
 கன் பன்மா ளுஞ்ச்சிச் - சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே -
 பன்மா யந்திப் படுகட ரமையத் - தவன்மறை தேள வோக்கி மற்
 றிவன் - மகனே தோழி பென்றான்” என்பது உருவுகிறுத்த காம
 வாயில். “கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை வோக்குபு - முன்னத்
 திற் காட்டித் தல்லது தானுற்ற - வோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் ப
 ன்னொடும் - பாயல் பெறென்படர் கூர்ந்து” என்புழி முன்னத்திற் கா
 ட்டித்தல்லது தானுளையானென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறிய
 வாறு. “தவன்வயிற் - சேயேன்மன் யானுத் தயருழப்பென்” எனத்

தன்னிறைபுடைமைகாணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்த்தவாறு. “பெண்ணென் றுரைத்த னமக்காயின்” என்பதும் அது. இது தோழி கூற்றன்றோவெனின், அதுவுந் தலைமகன்குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினோமென்பது. “தாதுண் பறவை பேதற லஞ்சி - மணிரா வார்த்த மாண்யனைத் தோள்” என்பது அருள்பற்றிப் பிறத்த காமக்குறிப்பு. “அணங்குடை றெவரை யுச்சியி னிழிதரும்” எனும் பாட்டினுட் “தன்னகை யுன்னத்த நன்னகை வாய்ப்பு” என்பது இரவுருளார்வும் ஒத்தவாறு; தலைமன்குறிப்பு உணர்ந்துவந்தனனென்ற மையின். இது “செல்வம்புலன்” என்புழிப் புலனெனப்படாது காமத்திற்கே உரித்தாகிய உணர்வாகி வேறு கூறப்பட்டது. “செய்தனெறிக்கவும் வல்லனெனென்றோட் - பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லனினமுனைமேற் - ரெய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற் - சிலுவல்லான் போதுஞ் செறிவின னல்ல - பவவல்லன் றோளான் பவன்” என்பது நிரூபித்த காமக்குறிப்புப்பிறத்தவாறு. என்னை? இன்னபன வல்லதுதல் செல்வக்குடிப்பிறத்தானா அறிவிக்குமாகலின் அது காமக்குறிப்பின நிகழ்த்துமென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும். “உழுத்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி - னிழிந்ததோ கடனின் பிறப்பு” என்பதும் பிறப்புலகையின்பாற்படும். பிறவும் இவ்வாறென்க. (உரு)

உளச. நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற்-பொச்சாப்பு மடிமைபொடு குடிமை
யின்புற லேழைமை மறப்போ டொப்புமை
பென்றிவை யின்மை பென்மஞர் புலவர்.

இது காமக்குறிப்பாகாதன கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நிம்பிரி = பொருமைதோன்றல் குறிப்பும் : அவை இந்நாட். சிறிதுபொறுத்தா பென்றாற் போல்வன; கொடுமை = கேடுகுழி நிறைபுந் தீவினைபுள்ளமும் : வியப்பு = தலைமகன்பாற் தெய்வத்தன்மைகண்டான்போல் வியத்தொழுதுதலும் : இனிக் குணத்தின்மேற் கொண்டு தன்னையித் தலெனினும் அமைபும் : புறமொழி = புறங்கூறும் : வன்சொல் = கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லுஞ்சொற்களும் : பொய்ச்சாப்பு = கடைப்பிடியின்றி நெருங்கிநுத்தலும் : மடிமை = சோம்புள்ளமும் : குடிமை = இவன் இழிந்தபிறப்பினனெனத் தன்னை நன்குமதித்தொழுதுதலும் : இன்புறல் = ஒருவரொருவரிற் தாமே இன்புறுகின்றாராகிணத்தலும் : ஏழைமை = தழைத்தவுணர்வினரன்றியரும் வெண்மையும் : மறப்பு = மறவியும் : ஒப்புமை = இன்னாபொக்கும் இவனென்று அன்புசெய்தலும் : என்று இவை இன்மை என்னும் புலவர் = இவை

யெல்லாம் இன்றியருத் தலைமகன்கண் நிகழும் மெப்பாடென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று. எனவே, அவைதம்மை வளையறுத்துக் கூறுது அவற்றுக்காகாதன வளையறுத்துக் கூறினனென்பது. தலைமகட்ருயி மெப்பாடாயின வளையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்காகாதன கூறல்வேண்டியதன்றென்பது. ஆகாதவற்றுக்கு உதாரணங்காட்டலாவதில்லை. (உக)

உஎடு. குண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதி னுணரு முணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியி னன்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங் குரைத்தே.

இது மேற்கூறிய மெப்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை. “என்ன லினமை பேதைமை மடனென் - நுள்ளப்பட்ட நகைகான்கு” என் புழி நகைக்கேதுவாகிய பொருள்கூறியதல்லது அப்பொருள் பற்றிப்பி ருத்த நகையுணர்வு புலப்படுமாறு இன்னவாறென்றிலன். இனி “உ டைமையின்புறம்” என்றற்றொடக்கத்தனய்றும் அவ்வாறு எண்ணிய தல்லது அவை உணருமாற்றுக்குக் கருவி கூறியதிலன். அங்ஙனமே பிறவுங் கூறியதிலனாகலான் அதனை ஒருவாற்றாற் கூறுகின்றான். (இ-ள்.) கண்ணுஞ் செவியானும் பாப்புற அறியும் அறிவுடையார்க்க ல்லது மெப்பாட்டிப்பொருள்கோடல் ஆராய்தற்கு அருமையுடைத் து. எ - று. மற்று மனத்தநிகழ்ந்த மெப்பாட்டினைக் கண்ணுஞ் செவியானுமுணர்தலென்பதென்னெயெனின், மெப்பாட்டிற்றதயழி உள்ளம்பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலுமுடைமையி ன் அவை கண்ணுஞ் செவியானுமுணர்ந்து கோடல் அவ்வத் துறை போயினுரது ஆற்றலென்பதாகுத்து. “இரண்டறி கிளவிநங் காத லோனே - முரண்னொ டிப்பிற் செவ்வேன் மலையன் - முன்னூர்க் கரண னாற யத்து-என்னென் கங்கு னம்மோ ரன்னன் - கூத்தன் வேய்ந்த வி ரடிமல ருதிர்த்துச் - சாந்துனர் நறுங்கதுப் புயர்வெனப் பீவி - யமரா முகத்த னாகித் - தமரோ ரன்னன் வைகறை யானே.” என்பதனுள் அமராமுகத்தனாகுதலுந் தமரோரன்னனாகுதலுந் தலைமகற்குப் புல னாகலின் அவை கண்ணுணர்வெனப்படும். “ஒழிகோ யானென வழிநகக் கூறி” என்புழித் தலைமகன்மனத்து நிகழ்த்தவழியெல்லாம் மொழிகோயானென்ற உரையானே உணர்ந்தமையிற் செவியுணர் யெனப்படும். இங்ஙனம் உணர்தலும் உணர்வுடையார்க்கன்றிப் பெ ரிந்தம் அநிதென்பான் எண்ணருங்குரைத்தென்றெனென்பது. (உஎ)

மெப்பாட்டியன் முற்றிற்று.

ஏழாவது உவமவியல் :

—•••••—

**உளக, வினைபயன் மெய்ப்புரு வென்ற நான்கே
வகைபெற வந்த வுவமத் தேற்றம்.**

இவ்வோத்த என்ன பெயர்த்தோவெனின் உவமவியல் என்னும் பெயர்த்து. உவமம் என்பது ஒருபொருளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமைகூறுதல். இரகானே இவ்வோத்து துதலியது உம் உவமப் பொருளே கூறுதலாயிற்று. மற்று அகம்புறம் என்பனவற்றுள் இஃது என்ன பொருள் எனப்படுமோவெனின், அவ்விரண்டினொன்றும்; மெய்ப்பாடுபோல என்பது. என்னை? “உவமப் பொருளினுற்ற துணை ருந் - தெளிமறும் ருனவே திறத்திய லான” என மேல்வருகின்றதாக லின். மற்றிவ்விருதினைப்பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறி யப்படுதலானும் உவமம்பற்றியும் பொருள் கூறுகின்றனென்பது. மேல் அகத்திணையியலுள் உவமத்தினை இரண்டாக்கி ஒதினான், உள்ளுறையுவமம் எனையுவமமென; அவ்விரண்டினையும் ஈண்டு விரித் துக் கூறுகின்றவாறு. அயற்றுள் ஈண்டு எனையுவமத்தினை முற்கூறி னான், அஃது அகத்திணைக்கே சிறத்தின்றியினும் யாப்புடைமை நோக்கி; உலகவழக்கினுஞ் செய்யுள்வழக்கினும் வருமாகலானுமென் பது. அஃதேல் உள்ளுறையுவமஞ் செய்யுட்கே உரிமையின் அதனைச் செய்யுளியலுட் கூறுகவெனின், உவமப்பகுதியாதலொப்புமை நோக் கி ஓரினப்பொருளாக்கி ஈண்டுக் கூறினானுயினும் வருகின்ற செய்யுளி யற்கும் இயையுமாற்றான் அதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் அது செய் யுட்ருகித்தென்னுங் கருத்தானென்பது. எனவே, எழுத்தினுஞ் சொல் லினும் போலச் செய்யுட்ருகியன செய்யுட்கென்றே ஓதலும் ஒருவ கையாற் பெற்றும். மற்றுப் பாடல்சான்ற புலனெறிவழக்கம் அல் லாத வழக்கு ஆராயப் பயந்ததென்னெயெனின், அப்புலனெறிவழ க்கிற்கு உறுப்பாகிய வழக்கினை ஆராய்தலும் அதற்கு உபகாரமு டைத்தாதலானென்றவாறு. மற்றிது மேல்எவ்வோத்தினொடு இயை புடைத்தோவெனின், மேற்பொருள்புலப்பாடு கூறியமெய்ப்பாட்டிய லோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள்புலப்பா டே கூறுகின்றனாகலின். என்னமோவெனின், ஆபோதும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்றவழி அதனைக் கண்டால் ஆபோதும் என்னும் உவமமே பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்பது. இவ்வோத்தின் தலைக்குத்திரம் என்னுதலி

நீடுவெனின், உயமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறி அவற் றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்-ற்று. (இ - ள்.) தொழி லும் பயனும் வடிவும் வண்ணமும் என்னும் நான்கெனப்படும் கூறு பட வரும் உயமத்தோற்றம். எ - று. உயமமென்பதனை வளை முதலாகிய நான்கினொன்று கூட்டி. வினையுமாம் பயனும்மாம் மெய்யு வாம் உருவுமாமெனப் பெயர்கூறப்படும்.

வினையாற் பயப்பது பயனானின் பயத்திற்கு முன் வினை கூறப்பட்டது; அதுபோலப் பிறும்பிறும் தோன்றும் நிறத்தினை அதற் குப் பின் வைத்தான், பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய்யினையும் அ தனுடனவைத்தானென்பது. மற்று மெய்பெனப்படுகது பொருளா தலின் அதன் புடைபெயர்ச்சியாகியவனை பிற்கூறுவெனின், வினை யுயமத் தன்றாகுபு தொக்குநிலாது விரித்தேநிறற் சிறப்புடையன டும் உளவாகநோக்கி அது முற்கூறினென்பது. அது புலிமறவ னெனத் தொகாது புலியன்னமறவனென விரித்தே நிற்தும், பு லிப்பாய்த்தொனத் தொக்கு வருதலும் உடைத்தென்பது. தொ கை நான்கென எண்ணிக்கொடுத்தான்.

வரலாறு:—புலியன்னமறவனென்பது வினையுமாம், அதுப் புமாறே பாவ்வென்னுந் தொழிப்பற்றி ஒப்பித்தமையின் ; அற்றன் றித் தோலும் வாலும் காலும் முதலாகிய வடிவும் வளைவண்ணமும் பய னும் ஒவ்வாவென்பது; ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். “மாரி ய ன்ன வண்ணைத்-தேர்வே ளாயைக் கானிய சென்மே” என்பது பயவு வாம் ; என்னை ? மாரியான் வினைக்கப்படும் பொருளும் வண்ணையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்குமென்றவாறு. தடியிடைபென்பது மெய் யுயமம் ; அங்குலம் ஆகமும் அகன்றுகாட்ட அஃகித் தோன்றும் ம ருங்குலாற் தடி அதனொடு ஒத்தது. பொன்மேனியென்பது உருவுவ மம் ; பொன்னின்கண்ணும் மேனியின்கண்ணும் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிற ஒத்திவென்பது, இஃகான்கும்பற்றி உயமத் தோ ன்றுமென்பது கருத்து. உயமத்தோற்றமென்பது முன்றுவதன் தொகை; உயமத்தாற் பொருள் தோன்றுத் தோற்றமென்றவாறு.

மற்று “அடைவினைமுதல்” என்றாற்போல அடையெனவே இஃகாற்பகுதியும் அடங்கக்கூறிப் பண்புத்தொகையென்புழி வண்ண ம் வடிவுமுதலாயின அடங்கியவாறுபோலப் பண்பென்று அடக்கு தல்செய்வாது ஈண்டு நான்கெனப் பகுத்ததென்னாபெனின், இது பொருளாரசாய்ச்சியாகலாற் கட்டிலனும் பண்பும் உற்றுணரும் பண்பும் வேறுக நோக்கி வடிவியையும் உருவியையும் வேறுபடுத்தான் ; என்

ஈ ! வடிவுபற்றிய பண்பினை இரவின் கண் உற்றுணரப்படும், வண்ணமாயின் அவ்வாறு உற்றுணரப்படாதென்பது. அல்லாக்காற் பகற் குறிக்கட் கூறப்படும் வண்ணம் முதலாயினவும் இரவுக்குறிக்கண்களையதுவான் சொல்லும் வடிவும் பண்பும் ஒன்றாகக்கறினென்பது: அல்லது உம், உணர்த்தவின்ற நினைப்பொருளின எளிதிற் புலப்படுத்தலுபகாரம் கோக்கியும் அவ்வாறுபகுத்தானென்பது.

“கனிற்றினை தெரிதிய பார்வ லொதுக்கி - நெனித்தியங்கு மரபின் வயப்புவி போல” என்புழிப் பார்வலொதுக்கமாயி வண்ணம் பண்பெனப்படாது. என்னை? பண்பென்பது குறிப்பின்நிகழுங் குணமாகலினென்பது. அடைபெனினும் அதுவேபெனக் கூறி மறுக்க: எனவே, பார்வலொதுக்கமெனப்பட்ட வண்ப்பகுதியாற் பிழையாமற் கோடற்குப் பார்வலொதுங்கிவின்றானென்பதும் பிறர்க்க்குஞ்சிப் பார்வலொதுங்குவின்றானென்பதுஞ் சொல்லியவன் தலைமைக்கேற்ற உவமைபாதலின், அது பொருட்தோற்றமாயிற்று. “மாரிபன்ன வண்ணம்” என்பது உம் பண்பாயின், அதன் நிறத்த மெற்கொண்டி வண்ணமாய் கரிதெனல்வேண்டுமாயின் அது பண்பென அடங்காது. “அணைத்தோன்” என்பதும் அது. “உருவுகிள ரோவினைப் பொலிந்த - பாவை யியல்கற் றன்ன லொதுக்கினன்” என்றக்கால், வடிவுபற்றி உவமம் கொள்ளவே, உயிரில்லாதான்போல, அச்சமின்றி, இரவிடை வந்தானென்னும் பொருள்தோன்றும். வடிவு பண்பெனப்படாது; பண்பு இழிபாகலின். “மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே” காட்டி “இன்ன னாயின னன்னுதல்” என்றவழிக், குறித்த பருவங் கழித்ததென்றும் பொருண்மை விளங்கிற்று. உருவுவமம் இவ்வாறு பொருளுணர்த்துதற் பகுதி கோக்கி உவம்ப்பகுதியென்றான் என்பது. என்றற்கு, இங்கான்கு பகுதியேயன்றி அளவுஞ் சுவையுந் தன்மையும் வெம்மையும் நன்மையுந் தீமையுஞ் சிறுமையும் பெருமையும் முதலாயின பற்றியும் உவம்ப்பகுதி கூறரோவெனின், அடைபெயல்லாம் இங்கான்கு ஞன் அடங்குமென்றற்கும் அங்கான்கும் இன்னபொருட்பகுதி உடையவென்றற்குமன்றே - அயற்றை: வகை பெறவரும் என்பானாயிற்றென்பது. “பறைக்குரலெழினி” என்றக்காற் பறையும் எழிலியும் ஒத்தல் வினைபற்றி உவமைக்கொள்வான் ஒன்றற்குக் குரல் கூறி ஒன்றனை வானாது கூறினாயினும் வினையுவமத்தின் வகையெனப்படும். “கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போ ளோக்கி” என்பது உம் அதன்வகை.

வந்த என்றதனால் இவ்வாத வினை வருவித்துஞ் சொல்லப்படும். அவை “விசம்புரிவதுபோல்” எனவும், “மணிவாழ் பாவை

ஈடைசுற்றன்ன" எனவும், "வான்றோய் வன்னருடிமையும்" எனவும் வரும். இவை உவமைகளும் பொருளும் ஆகிய வினைபற்றி வந்திலவாகலின் அதன் வகையெனப்பட்டன. அன்ன ஆங்க என்பன இடைச்சொல்லாகலின் வினைப்பின்னும்வந்தன. ஈடைசுற்றன்ன என்புழிக் கற்று என்னும் வினையெச்சத் தன்னெச்சவினை இகந்ததாயினும் அஃது உவமைப்பகுதியாகலான் அங்ஙனம்வருதலும் வகையென்றதனானே கொள்ளப்படும். "கொன்றன்ன வின்கு செயினும்" என்பதும் அது. "இன்னொரி தோய்வன்ன வின்கு செயினும்" என்பது வினைப்பெயர்பற்றி உவமஞ் சென்றது. பொன்மரம்போலக் கொடுக்குமென்பது பயவுவமத்தின்பகுதியாய் அடங்கும்; என்னை? மழைத்தொழிலாகிய பெயலாற் பயந்த வினையுளுடன் இடையிட்டிப்போய் உவமம் கொள்ளாது கொடைப்பொருள் இரண்டும் ஒத்தமையின் மெய்யுவமம் எனப்படாது, கொள்வார்க்குப் பயம்ஒத்தலாற் பயவுவமத்தின்வகையாயிற்று. நிலம்போலுங்கொடை என்பதும் அது. "தெம்முனையிடத்துச்சேயர்கொல்" என்னும் எல்லைப்பொருண்மை மெய்யுவமத்திற்கு வகையெனப்படும், அஃது அன்னவாகலினென்பது. இடைகிடத்த நிலம் இரண்டினையும் வடிவுபற்றி உவமஞ்செய்தானென்பது. மற்றுச்சேய்மை அனுமைக் குணமாம் பிறவெனின், அற்றன்று; தடியிடை என்றவழி அதன் இடைதனுக்கமும் குணனாகும் அவ்வாறு கொள்வார்க்கு என்பது; எனவே சிறப்பண்பு அல்லனவெல்லாம் மெய்யுவமத்தின் வகையெனப்படுவனவாயின. குணமாதலொப்புமைபான் அவை சிறப்பண்பிற்கு இனமெனவும்படும். அவ்வாறு திரிபுடைமையின் அவற்றை விதந்தோதாது வகையென்றதனாற் கொண்டானென்பது. தனிர்சிவந்தாங்குச் சிவந்த மேனிபென்பது உருவுவமத்தின் வகையெனப்படும்; என்னை? உவமத்தாற் கொள்ளப்பட்டுப் பொருள் சிறமாயினும் அதனை வினைவிளித்தாங்கு விளித்தமையின் அவ்வேறுபாடுகோக்கி வகையெனப்பட்டது. பிறவும் அவ்வாறேகொள்க. இப்பகுதியுடைமைகோக்கி வகையெற்றவந்த என்றானென்பது. (ச)

உஎஎ. விரவியும் வருஉ மாபின வென்ப.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது; நான்கென மேற் தொகைகொடுத்தனமையின் அவை வேறு வருதலெய்தியதனை அவ்வாறேயன்றி விரவியும் வரும் என்றமையின். (இ-ள்.) அந்நான்கும் ஒருபொருளோடு ஒருபொருள் உவமஞ்செய்யும் வழி ஒன்றேயன்றி இரண்டும்மூன்றும் விரவியும்வரும் அதன் மாபு. எ-து. "செவ்வானன்னமேனி" என வண்ணம் ஒன்றுமேயற்றி உவமஞ்சென்றது. "அவ்வானி - னிவங்கு பிறையன்ன விளங்குவால் வையெயிற்று"

என்றவழி வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ்சென்றது. “காயா மென்சின்ன தோய கீழிய - பசி.துதிப் பெரித்த விலங்குருளைக் காந்த - ளனிமலர் நறுத்தா தூதுந் தும்பி - கையாடு வட்டிற் றோன்று - மையாடு சென்னி மலைமீழ வோனே” என்புழி ஆடுதற் தொழில்பற்றியும் வடிவுபற்றியும் வண்ணம்பற்றியும் வந்தது. பிறவுமன்ன. மரபினவென்றதனான் அவை அவ்வாறு விராய்வுருதலும் மரபே, வேறு வேறு வருதலே மரபெனப்படாதெனக் கொள்க. (உ)

உஎஅ. உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை.

இஃது எய்தாத்து எய்துவித்தது. (இ-ள்.) உவமைபெனப்பட்டது உயர்ந்தபொருளாக்வேண்டும். எ-று. எனவே, உவமிக்கப்படும் பொருள் இழிந்துவரல் வேண்டுமென்பது. “அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்.” எனவும், “மாரி யீகை மழைத்தோட் சோழர்” எனவும், “கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்” எனவும், “டொன்மேனி” எனவும் வரும். இவற்றுள் உவமையுயர்ச்சியானே உவமிக்கப்படும் பொருட்டுச் சிறப்பெய்துவித்தவாறு கண்டுகொள்க.

உள்ளுங்காலை என்றதனான் முன்னத்தினுணருங்கினவியான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க. அவை என்பாளை என்பாவை என்றவழி அவைபோலும் என்னுங் குறிப்புடையான் பொருள் கூறிற்றிலனாயினும் அவன் குறிப்பினான் அவை விளைபுவமைபெனவும் மெய்புவமைபெனவும் படும். இவற்றுக்கு நிலக்களங் காதலும் நலனும் வலியுமென்பது சொல்லுதல், அவை பற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகலின். “அணங்குகொல் * * * மாலுமென்னெஞ்சு” என்பது ஐயுற்று முன்னத்தான் உவமஞ்செய்தது. தாமதாயன்று முகமேபெனத் துணிந்தவழியும், மழையன்று வன்சுருத்தலிற் குழலே பெனப் பொருட்டுக் காரணங்கொடுத்தவழியும், மதிபங்கொல்லோ மறுவில்லைபென்று உவமைக்குறைபாடு கூறுதலும், “ததது முகனுந் தோளுங் கண்ணு - மியலுஞ் சொல்லு கோக்குபு நினைஇ - யை தேய்க் தன்று பிறையு மன்று - மைநீர்க் தன்று மதியு மன்று - வேய மன் தன்று மலையு மன்று - பூவமன் தன்று கலையு மன்று - மெல்ல வியலு மயிலு மன்று - சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று” என்பனவு மெல்லாம் அவை. இவற்றுள் மலையுஞ் கலையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக் கூறி எதிர்மறுத்தது என்னெனபெனின், அவையாமாறு “முதலுஞ் கலையும்” என்புழிச் சொல்லுதல்.

“என்ற விபப்பென்றவை யென” என மேல்வருஞ்
தீர்த்தன் என்றவென்பதோர் உவமைபு கூறினமையின், “வாபெ
ன்றபவளம்” எனவும் “வாப்பவளமாக” எனவும் “வாப்பவளம்” என
வும் வருவனவும் அச்சுறிப்புமைமையின் பருதியெனவேபடும். இவற்
றையேறையேற பெயர்கொடுத்த விரித்துக்கூறாது முன்னத்தினுள்
வளவே இவையெல்லாமென்றும் துணையே இலேஇனும் கூறி ஒழித்
ததென்னையெனின், இவற்றூற் செய்யுள் செய்வார் செய்யும் பொ
ருட்படைப்பருதி எண்ணிற்றனவாகலின், அப்பருதியெல்லாம் கூ
றாது பொதுவகையான் வரையறைப்படும் இலக்கணமே கூறியொ
ழிந்தானென்பது. வாபென்றபவளமெனவும் வாப்பவளமாகவெனவு
ம் வாப்பவளமெனவும் வந்த பவளச்சுறிப்புமைகளை இக்காலத்தார்
உருவகமென்றே வழங்குப. இனி வாப் பவளமெனவும் கண் கருவின
யெனவும் பெயர்ப்பயனிலையின் அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவ
கம் என்றாகலின் அதுவும் உவமைபெனவேபடுமென்பது. (க)

உஎக. சிறப்பே லெனே காதல் வலியோ
ட்காரம் பண்பு நிலைக்கள மென்ப.

இதவும் எய்தாதது எய்தவித்தது. (இ-ள்.) வினை பயன் மெய்
உரு என்பனபற்றி உவமை கூறுங்கால் இவையான்கும் இடனாகப் பி
றக்கும் உவமை. எ - று. நிலைக்களமென்பது அவை அவ்வாறு உவமை
செய்தற்கு முதலாகிய நிலைக்களமென்றவாறு. “முரசமுழங்கு தா
ன மூவருங் கூடி - பாசவை” யிருந்த தோற்றம் போலப் - பாடல் பற்
றிய பயனுடை யெழாஅற் - கோடியர் தலையருங் கொண்ட தறிஞ”
என்பது சிறப்பினும் பெற்ற உவமையாகலிற் சிறப்புநிலைக்களமாகப் பிறத்
தது. “ஒவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின்” என்புழி அக்காரிளது
செயற்கைகால் தோன்றக் கூறினமையின் அதற்கு நிலைக்களம் லெனா
யிற்று. “பாவை யன்ன பலராய் மான்கலின்” என்புழி மன்கட்
காதல் காரணமாக உவமைபிறத்தது. என்பாவினென்பதும் அது.
“அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்” என ஒருவன் வலிகா
ணமாக உவமீப்பிறத்தமையின் அதற்கு நிலைக்களம் அவன்வலிபா
யிற்று. - இவ்வாறு கூறவே உயர்ந்தபொருளின் இழிந்ததெனப்பட்ட
பொருள் யாதானும் இயைபில்லதொன்று கூறலாகாதெனவும், உவ
மைபாதி முழுதும் ஒவ்வாமையாத்திணையாதி அதனோடொக்கும்
பொருண்மை உயிர்க்கப்பரிம்பொருட்கண்ணும் உளவாகல்வேண்டி
மெனவுங் கூறி, அவைதாரும் பிறர் கொடுப்பப் பெறுவனவும் ஒருபொ
ருட்கட் தோன்றிய னன்மைபற்றியவுங் காதன்மிகுதியால் உளவாகக்

கொண்டு உரைப்பனவுத் தன்றன்மையால் உளவாயின் வலிபற்றின
வுமென நான்காமென்றவாறு. இவற்றுக்கெல்லாம் வினை பயன் மெய்
உரு என்னும் நான்குத் தலைப்பெய்யுமென்பது.

சிறப்பென்பது, உலகத்துள் இயல்புவகையானன்றி விகாரவ
கையாத் பெறுஞ் சிறப்பு. கலனென்றது அழகு. காதலென்பது
அக்ஷணம் வலியும் இவ்வழியும் உண்டாகியுணர்ப்பது. வலிபென்
பது தன்றன்மையானே உள்ளதோர் வலிபெனக்கொள்க. இவற்
றை நிலைக்களமெனவே இவைபற்றாது உவமம் பிறவாதென்பதாம்.
தன்மெய் வருகின்ற பகைவனைப் பகைவன் புலிபோலுமென்று வீரக்
குறிப்பு அழியாமற் கூறுங் குறிப்பு இன்மையின் அவ்வுவமைக்
குத் தோற்றம் ஆண்டிவ்விதத் தன்வினையுமமமாகிற் திரிபாதாயி
னுமென்பது. (ச)

உஅ௦. கிழக்கிடு பொருளோ டைத்து மாறும்.

இது மேற்கூறிய நிலைக்களத்திற்கு ஓர் புறனடை. (இ-ள்.) அ
நிலைக்களம் நான்கேயன்றிக் கிழக்கிடுபொருளோடு ஐந்தெனவும்ப
டும். எ - று. கிழக்கிடுபொருளென்பது கீழ்ப்படுக்கப்படும்பொருள்;
“கிளைஇய ரூல கிழக்குவீழ்ந் தனவே” என்புழிக் கீழ்வீழ்ந்தன எ
ன்பதனைக் கிழக்குவீழ்ந்தன என்பவாகுகின். ஒருபொருளின் இழிபு
கூறுவான் உவமத்தான் இழிபு தோன்றுவித்தலின் அதுவும் நிலைக்கள
மாமென்றவாறு. அவை “உள்ளு தரலியற் பைபய தனூகி” எனவும்,
“அரவுதய்கு மதிய னுதலொளி களிப்ப” எனவும் வரும். இவை பொ
ருளன்றி உவமையுங் கிழக்கிடப்பட்டனவாலெனின், அங்ஙனமாயின
ம் அவை பொருளோடு சார்த்தி நோக்க உயர்ந்தனவெனப்படும். (ஊ)

உஅ௧. முதலுஞ் சினைபுமென் றுயிரு பொருட்டு
நதலிய மாபி னுரியவை யுரிய.

இது மேற் கூறியவருகின்ற உவமை முதல் சினை பற்றி வரும்
கால் இன்னவாறுகவென்கின்றது. (இ-ள்.) முதற்பொருளுஞ் சினைப்
பொருளும் என்னும் அவ்விதாண்டுபொருட்டுங் குறித்துவகையான் மா
புபடவரின் உரியவை உரியவாம். எ - று. இதன்கருத்து, முதலோ
முதலுஞ் சினைபொருளெனவும் முதலொருசினைபுஞ் சினைபொருமுத
லும்வேண்டியவாற்றான் உவமஞ்செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ஙன
ஞ்செய்யுங்ஙனல் மாபு பிறழாமலச் செய்யப்படுமெனவும் கூறியவாறு.
“வரைபுரையு மழகளிற்றின்யிசை” என்பது முதற்கு முதலேவந்து
உவமைபுயிற்று. “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” என்பது சினை

க்ருச் சினைபே வந்து உவமைவாயிற்று. “செருப்பி என்ன நெருக்
பன்றி” என்பது முதல் உவமமாகப் பொருள் சினைவாடி வந்தது.
“அடைமரை வாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட - குடைநிழற் றேன்
துகின் செம்மிக் காணாடி” என்பது சினைபுலமமாக உவமிக்கப்ப
டும்பொருள் முதலாயிற்று. ததலிய மரபென்றதனால் “விசம்பி
என்ன மூச்சி” என்றக்கால் விசம்பென்பது முதலாதல் கருதியுணர்
தல் வேண்டும், முதற்சினைப்பகுதி அதற்கு இன்மையினென்பது.
இனி “வேயமன் தன்று மையு மன்று” என்றவழியும், மனைகோக்கா
து மையுள் வேயமும் இடங்கருதி அவ்விடமன்றென்றவாறெனக்
கொள்க. “பூவமன் தன்று கனைபு மன்று” என்பதற்கும் ஒக்கும்.

உரிய என்னுது உரியவை என்றதனால் நினைபும் பாலும் மய
வ்விரும் உவமையுங் கொள்ளப்படும். அவை!—“மாரி யானையின்
யந்தரின் தனனே” என்பது நினைமயங்கிற்று. “உவற் - ருராலான்
படுதய ரிரலிற் கண்ட - வயர்தினை யுமன் போலத் - துயர்பொறுக்
கல்லென் றேழி நோய்க்கே” என்பது உயர்தினைப்பான் மயங்கி
ற்று. “கடம்பமர் செலவே என்ன மீளி - யுடம்பிடித் தடக்கை
யோடாவம்பலி” என்பது ஒருமைப்பன்மைமயங்கிற்று. “இலங்கு
பிறை யன்ன விளங்குவால் வைபெயிற்று” என்பது அஃறினைப்
பால் மயங்கிற்று. பிறவுமன்ன. இக்கருத்த அறியார் இவற்றையுஞ்
“செப்பினும் வினாவினுஞ் சினைமுதற் சிவயிக்கு” என்புழி இலேச
கொண்டு உரைப்ப.

(க)

உஅஉ. சுட்டிக் கூற வுலம மாயிற்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்ந்தன கொளலே.

இஃது எய்தாதது எய்தவித்தது. (இ - ள்.) உவமத்திற்கும்
பொருட்டும் பொதுவாடிய ஒப்புமைக்குணம் காண்கிணையும் விதத்து
சொல்லி உணராதயழி அவ்விதத்தினையும் எதிர்ப்பெய்து சுட்டி.
ஆண்டுப் பொருத்தியதொன்று பொருத்தியதுபற்றி வினைபயன்மெய்
யுருவென்றும் காண்குள் இன்னதென்று சொல்லப்படும். எ - று.
பவனம்போற் செத்துவரவாபென்பது சுட்டிக் கூறியவுலமம்; என்னை?
இரண்டிற்கும் பொதுவாடிய செம்மைக்குணத்தினைச் சொல்லியே
உவமஞ்சொல்லினமையின். அது பவனவாபென்சென்றவழிச் சுட்டி.
கூறவுலமமாம். ஆண்டுப் பவனத்தினையும் வாயினையும் சுட்டிப்பா
ர்த்துச் செம்மைக்குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்;
அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்விிற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும்
உள்ளதோர் ஒப்புமை ஆண்டுகல்வியென்பது. பிறவுமன்ன. (எ)

உஅ௩. உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்.

இதவும் அது. (இ-ள்.) உவமானமும் உவமையுந் தம்மின் ஒத்தனவென்று உலகத்தார் மெழ்ச்சி செய்யல் வேண்டும். எ - று. மயிற்றோகைபோலும் கூந்தல் என்பதன்றிக் காக்கைச்சிறகன்ன கருமயிர் என்று சொல்லின், அஃதொத்ததெனப்படாதென்றவாறு. புலி போலப் பாய்ந்தான் என்பதன்றிப் பிழையாமற் பாயும் என்பதேபற்றிப் பூசைபோலப் பாய்ந்தான் எனின், அதுவும் ஒப்பென்ற கொள்ளாது உலகமென்றவாறு. ஈண்டு ஒத்தவென்பதனை “ஒத்ததறிவான்” என்பதுபோலக் கொள்க. (அ)

உஅ௪. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினு
மருளறு நெப்பினஃ துவம மாகும்.

இது மேற்கூறியவாறன்றி வருவதோர் உவமைவிகற்பங் கூறுகின்றது. (இ - ள்) “உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளங் காலை” என்ற புழி உவமம் உயர்ந்தவரால்வேண்டுமென்றான், இனிப் பொருளின உவமமாக்கி உவமையை உவமிக்கப்படும்பொருளாக்கி மயங்கக்கூறங் காலும் அஃது உவமம்போல உயர்ந்ததாக் கிவைக்கப்படும். எ - று. “வருமுலை யன்ன வன்முனை யுடைத்து - நிருமுகம் வீழ்ந்த தெய்வத் தாமரை” என்றவழி, வருமுலையுந் நிருமுகமும் ஈண்டு உவமையாகி முனையும் பூவும் பொருளாயின, ஆண்டு முலையும் முகமும் உயர்ந்தவாகச் செய்தமையின் அவையே உவமமாயின. இவை உவமத்தொகையாய்கால் முலைக்கோங்கம் முகத்தாமரை எனப்படும். இவற்றை வேறு உருவகமென்றும் பிறர்மயங்குப. நெப்பென்றதனால் ஒப்புமை மாத்திரையன்றித் தான் புனைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்தபொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்ததாகச் சிறப்பித்துரைத்தானென்பது. மருளறு நெப்பின் என்றதனால் அங்ஙனஞ் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கத்தீரத் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அஃது உலகினுள் உயர்ந்ததென்று ஒப்புமுடித்த பொருளினையுஞ் சிறப்பித்தற்கு உவமஞ்செய்பவோவென்றிற் செய்யாநென்பது; என்னை? முகம், மொக்குந் தாமரை என்றால் முகத்திற்குந் தாமரைக்குஞ் சிறப்புடைமைமயங்கிவாராது, பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பாமென்பதாகருத்தது. அஃதெனப்பட்டது பொருளாகலான் “உயர்ந்ததன்மேற்று” என்னும் விதி அப்பொருட்டு எய்துவிக்க. (க)

உஅ௫. பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக்
குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பா டெடைய,

இஃது உவமத்திற்கு ஆவதோர் இலக்கணமுணர்-ற்று. (இ-ள்.)
நிறப்ப உயர்வும்கிறப்ப இஃதும் உவமிக்குங்கால் இன்னுவாகச் செய்வா
து நிறப்புடைமையிற் நிராவாகிக் கேட்டார் மணங்கொள்ளுமாற்றான்
வருதலையுழிந்துவலியாகவுடைய. எ - று. “அவாப்போல வகன்றத னல்
குன்மேற் கான்றோ - ருசாஅப் போல வுண்டே துகப்பு” என்றவழி,
உலகத்தார் அவாப்போலப் பெரிதாகிய அங்குலெனக் கழிபெரும் பர
ப்பிற்றுக்கக் கூறிலும் அது நிறப்பிற் நிராக் குறிப்பிற்றதல் வழக்கு
ண்டாகலின் உடம்படப்படும் என்றவாறு. “மாக்கட னவெ ணெண்
னாட்பக்கத்துப் - பருவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக் - கதுப்பயல்
வினங்குஞ் சிறுததல்” என்றவழி, கடல்போன்றது கூந்தலெனவும்,
கடனலி எழுந்த எண்ணுட் பக்கத்து மதிபோன்றது ததலெனவும் கூ
றிலுள். அதனாற் கடல்போலும் மயிர்மொன்றதும் பலகாவதப் பரப்பு
டைய மதிபோன்றது ததலென்றதும் கழியப்பெரியவாயினும், அது
வழக்காதலிற் நிறப்பிற் நிராது மணங்கொள வந்ததெனவே படும்.
“சூரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூய் கார்தன்” என்பதும் அது. “கான்றோ
ருசாஅப்போல வுண்டே துகப்பு” என்றவழியும், தண்ணுணர்வின்
சூராய்ச்சி ஒருவர்க்கும் புலனாகாததனை ஒக்கும் இடைபென்றமையின்
அதுவும் கழியச் சிறிதாக உவமித்தார். “யாண யணியவர் எட்பொர்இ
காயினையார் - கேண்மை கெழிஇக் கொளல்வேண்டும்” என்பதும்
அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் நிராக் குறிப்பின் வந்த வழக்
காதல் அமைத்தனவென்பது. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறன்றி மேருமால்வரை காம்போத்த விண்முகடு ருடை
போத்து விண்மீன்கணம் முத்துப்போன்றனவென வடிவுபற்றி உவ
மங்கூறுதல் தமிழ்வழக்காகின்றதென்பது. இனி “வள்ளத்தி னீர்
கொண் டெழிந்த முனைச்சாந்து மறுகிற்பார் - தள்ளல் யாண பெல்லா
மடிவழிக் கிணவே” என்பதோவெனின், அவ்வாற்றாலும் இன்பங்
கொள்வார்க்கு அணவயும் இழுக்கில எளிபது. “சோறு வாக்கிய கொ
ழுங்கஞ்சி - யாறு போலப் பார்த்தோடி” என்பதோவெனின், யாறெ
ன்ற துணையானே பேர்யாறெனக் கொண்டு உலகிற்த்தனவாகாமை
க்கன்றே “ஏறு பொரச் சேளுகித் தோடோடத் துகள்செழுமி” என்
பதாயிற்றென்பது. (௧௦)

உஅக- அழைதாம், அன்ன வேப்பப் பூவழி வொப்ப
வென்ன மாண வென்றவை பெனாஅ
வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாக்
வென்ற வியப்ப வென்றவை பெனாஅ

வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்பத்
கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅத்
காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய நுருள
மாற்ற மறப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
புல்லைப் பொருவப் பொற்பப் போல
வெல்ல விழ வாங்கவை யெனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
வோடப் புறைய வென்றவை யெனாஅ
வாறா தவையு மன்ன பிறவுங்
கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

இது உவமத்தினையும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடை
வருஞ்சொல் இணைத்தென்கின்றது. அவைதாமென்பது, வினைபய
ன்மெய்ப்புருவென்னுந்நான்ருவமையுமென்றவாறு. (இ-ள்.) இவை என்
னப்பட்ட முப்பத்தாறுசொல்லும் இவையே போல்வன பிறவும் வழக்
கிடத்தாஞ் செய்யுளிடத்தும் வேறுபடு ஞாபிப்பினவாகி வரும். எ - று.
ஆகுறவையுமென்பது அவை முப்பத்தாறுமென்றவாறு; பல்ஞாபிப்பின
வென்பது, அவை இடைச்சொல்லாகித் தொகுத்த வருவனவுந் தொ
காதே நிற்பனவும் வினைச்சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவுமெனப் பல
வாமென்றவாறு.

இவ் ஒதிய வாய்பாடெல்லாம் நான்கு உவமத்திற்கும் பொ
துவென்பது ஈண்டுக் கூறி, இனி அவை நிறப்புலகையான் உரியவா
றிதுவென்பது மேற்கூறுகின்றான். பிறவும் என்பதனால் எடுத்தோ
தினவேயன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர அமர அணைய
ஏர எர்ப்ப செத்த அற்று செழுவ ஏனறந்தொடக்கத்தன பலவும் ஐந்
தாம் வேற்றமைப் பொருள்புற்றி வருவனவும் எனவென் எச்சங்கன்
பற்றி வருவனவும் பிறவுமெல்லங் கொள்க. ஈண்டு எடுத்தோதிய
வற்றுள் வலாயறை வகையவென மேற் கூறப்படுவன பொதுகைய
யான் வருமாற்றுக்கும் உதாரணம் அவற்றை உரிமைவகையான் உதா
ரணங்காட்டும் வழிக்காட்டுதும். ஆண்டு எடுத்தோதாதன ஆறெனப்
படும். அவை ஒன்ற என்ற மாற்ற பொற்ப நாட நடுங்க என்பன.
அரிதேல் ஆண்டு வலாயறை கூறப்பட்டன என்னான்ற முப்பத்திர
ண்டாயினவாறெனின? முப்பதேயாகல் வேண்டுமால் அவையெ
னின், அவற்றோடு புறனடையாத் கொண்டவற்றான்கும் நேர நோக்க
என்னும் இரண்டு கூட்டி ஒதினால் ஆண்டென்பது.

அவை பொதுவகையான் வருமாறு; “வேலொன்று கண்ணார்
மெய் வேட்கையோய் நிராமோ - கோலொன்று கண்ணொன்று கொ
ண்டி” என்பது வினையுமம். “மழையொன்று வண்டடக்கை வன்
சரிபோற் பாடி” என்பது பயவுமம். “வேயொன்று தோளொருபால்
வெற்பொன்றுதோளொருபால்” என்பது மெய்யுமம். “ருன்றியுங்
கோபமு மொன்றிய அடுக்கை” என்பது உருவுமம். ஒழித்தனவும்
இவ்வாறே நான்குபகுதியும் பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க. “வா
யென்றபவளம்” என்றது பண்புவமைபற்றி வந்தது. இது “வாயாதி
யபவளம்” என்று ஆக்கச் சொல்லானும் வரும். “மணிநிற மாற்றிய
மாமேனி” என்பது உருவுமம். “மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வான்மு
கம்” என்பது மெய்யுமம். “வேயொடு நாடிய தோள்” என்பது நா
டவென்பது வந்த மெய்யுமம். “படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்லு”
என்புழி நடுங்கவென்பது மெய்யுமம்பற்றி வந்தவாறு. இவ் ஒதிய
வாய்பாட்டோடு பொருந்த வருஞ் சொல்லெல்லாம் பங்குறிப்பினவெ
ன்பதனாற் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் புறனடையாற் கொள்
வனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இச்சொற் பரப்பெல்லாம் கோக்கி “உவமச்
சொல்லே வரம்பிகத் தனவே” என்று ஒதி உணர்ப்பு; அவை அங்வுச்
சொல்லுள் அடங்குமாற்றான் வரம்பிகத்தனவாகாவென்பது.

இனிப் பிறவுமென்றதனான் ஒதப்பட்டன வருமாறு:—“தறத்
தாட்பெருமை * * * எண்ணிக்கொண்டற்று” என்பதனுட் துணைப்ப
வென்பதுஉம் அற்றென்பதுஉம் வந்தன. “ருன்றி னணையாநங் குன்
றுவர் குன்றுவ - ருன்றி யணைய செயின்.” என்று அணையவென்பது
வந்தது. பிறவுமன்ன. “கயலுந்கு மகளிர் கண்ணின் மாலும்” என
இன் வேற்றுமையும் உவமவுருபோடு வந்தது. “ருளித்துப் பெயலிற்
கண்பனி மல்க” என்பது உவமவுருபின்னி இன்னுருபு தன்பொருட்க
ண்ணும் வந்தது. “துதுணம் புறவெனத் துதைந்தகின் னெழினலம்”
என்பது எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்தது. பிறவுமன்ன. இவை
எல்லாம் வரையின்னி நான்குவமமுந் பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க.
ஐந்தாமவேற்றுமைப்பொருள் வந்த உவமங்களும் பிறவும் உவமத்தொ
கையெனப்படா; தொகைப்படாமையினென்பது. அங்ஙனம் தொகை
ப்பட்டவழியும் மற்று மேலுரிமை கூறுகின்றதாமென்பது. “மதியொ
த்தது மாசுற்றிருமுகம்” என்றவழி உவமமாயினும் உவமத்தொகை
யெனப்படாது, தொகைப்பாடினமையினென்பது. (கௌ)

உஅ௪. அன்ன வாங்க மான விறப்ப
வென்ன வுறழத் தகைய கோக்கொடு
கண்ணிய வெட்டும் வினைப்பா துவமம்.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறியவாறன்றி வினையுவமைக் கட்டிற் றது வருவன இவையென வரைந்துகூறுகின்றது. (இ-ள்.) இவ்வெட்டும் வினையுவமை. எ-று. “எரியகைத் தன்ன தாமரை பழ னத்த” எனவும் “சுபநா டியாணியின் முகனமர்ந் தாய்கு” எனவும் “சுபமூங்கு மகளிர் கண்ணின் மாணம்” எனவும் “புலி விறப்ப வொலி கோற்றி” எனவும் “புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்” எனவும் “மின்னுற ழிகைப்பிற் சென்னி பொற்ப” எனவும் “பொருகளிற் றெருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்தன்” எனவும் “மாணோக்கு றோக்கு மடாடை யாயத்தார்” எனவும் வரும். இனிச், “கார்மழை முழக் கிசை கடுக்கும்” எனவும் “யாழ்கெழு மணியிடற் றந்தணன்” என வும் “ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல” எனவும் “ஒழுக்கை நோ ன்பக டொப்பக் குழி” எனவும் “சூறத்தொடி யெய்க்கு மெலிந்து வீங்கு திவலின்” எனவும் பிறவாய்பாட்டாற் சிறுபான்மை வரும் வி னையுவமைப் பொதுவிதியாற் கொள்ளப்படும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

உஅஅ. அன்னவென் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவனும்.

இஃது எந்தியது இகத்துபடாமற் காத்தது. (இ-ள்.) வினையுக் கே உரிமையெய்தியதாகக்கூறிய அன்னவென்பது நான்குவமைக் கும் உரிமையெய்க்க வரும். எ-று. அவை “மாரி யன்ன வண்கை” எ னவும் “இலங்கு பிறையன்ன வினங்குவால் வையெயிற்று” எனவுஞ் “செவ்வாணன்ன மேனி” எனவும் ஒழிந்த மூன்றற்கும் பெருவாவி னுன் வந்தவாறு வழக்குகோக்கி உணர்க. (கக)

உஅக. எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்

கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ

வென்றாங் கெட்டே பயனிலை யுவமை.

இது முறைபாணே பயனிலையுவமைக்குச் சிறந்த வாய்பாடு இவையென்பதுணர்-ற்று. (இ-ள்.) இவை எட்டும் பயனிலையுவமை. எ-று. “எழிலி வான மென்னினன் றருஉங்-கவிகை வண்கைக் கடு மான் றேன்றல்” எனவும், “மழைவிழை தடக்கை வயவா னெழிலி” எனவும், “புத்தேருலகிற் பொன்மாம் புல்ல” எனவும், “வின்பொரு புதழ்விறல் வஞ்சி” எனவும், “கார்கள வற்ற பேரிகை புதவி” எனவும், “இருவிதி மதிக்கும் பெருவள் ளிகை” எனவும், “வீங்கு கரை நல்லாள் வென்ற வீகை” எனவும், “விரிபுனற் பேர்பாறு வீழ பாவதம் - வரைபாது சுரக்கு முகாச றேன்றல்” எனவும் இ வை ஒதியமுறைபாணே பயனிலைமையற்றி வந்தன.

இவை எட்டும் பெருவரவினவெனவே, நிறுவரவினான் “அழும்போல் வெங்கடநிர் ஸபதரத் தெறுதலின்” எனவும், “மகன்ரு யாதம் புனாவதா லெனவே” எனவும், “ஊறுகீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற் றாய்” எனவும், “பல்லோர் நிகர்ப்ப வந்த லுவகை - பெல்லா மென்னு ட் பெய்தத் தற்றே” எனவும், “யாழ்கொண் டன்ன விமிழிசை வியன் மால்” எனவும், “உருமெனச் சிலைக்கு முக்கமொடு” எனவும், “யாழ் செத் - நிருங்கல் விடரவி யகண மோர்க்கும்” எனவுஞ், “செறுகர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை” எனவும், “விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப் பப் - பண்ணுமத்து” எனவும் வரும். பிறவுமன்ன. மேலைக்குத்திரத் திற் சொல்லியவாதே இதற்கும் வேண்டவென உரைத்துக்கொள்க. (1)

உகூ. கடுப்ப வேப்ப மருளப் புனாய
வொட்ட வொயிங்க வோட நிகர்ப்பவென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

இது முறைபாளே மெய்யுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இவ்வெட்டும் மெய்யுவமம். எ-று. “கீர வார நிகழ்மலர் கடுப்ப” எனவும், “மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப” எனவும், “வேய்மருள் பண்ணத்தோண் டெயிழ” எனவும், “உரல்புனா பாவடி” எனவும், “முத்துடைவாங்கோ டொட்டிய முலையிசை” எனவும், “பாம்புரு வொயிங்க வாங்கிய தகப்பின்” எனவும், “செந்தியோட்டிய வெஞ்சுடர்ப் பரிதி” எனவும், “கண்ணோடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவண்” எனவும் இவை ஓதிய முறைபாளே மெய்யுவமத்துக்கண் வந்தவாறு.

இவற்றை உரிமைகூறிப் பெருவரவினவெனவே ஒழிந்தனவுஞ் நிறுபான்மை வருமென்பதுஉம் அவை பொதுக்குத்திரத்தான் அடங்குமென்பதுஉங்கொள்க. அவை, “கடல்போ றேன்றல் காடிற் த் தோறோ” எனவும், “அஞ்சுடர் னெதின்கொடி பொற்பத் தோன்றி” எனவும் “புலிசெத்த வெரீஇய புதுக்குக வேழம்” எனவுஞ், “சேயித முனைய வாடி” எனவும், “மாணெழில் வேய்வேன்ற தோளாய்கீ வரிற் குக்கும்” எனவும், “கண்போன் மலர்ந்த கணியும்” எனவும், “ஹ முல்லை கோமுகை யோப்ப. நிரைத்த” எனவும், “முழவுறழ் தடக்கை யி னியல வேந்தி” எனவும் வரும். இவை புறனடைபாற் கொண்டனவும் எடுத்தோதியனவும் பொதுவிதியான் வந்தவாறு. (கடு)

உகக. போல மறுப்ப வொப்பக் காய்த்த
நேர வியப்ப னுரிய கந்தவென்
ஞெத்தஹு கிளவி புருவி லுவமம்.

இது காண்காம் என்னுமுறைமைக்கண் நின்ற உருவுவமத்தி
ற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இவ்வெட்டிம் உருவுவமம்.
எ-று. அவை, "தன்சொல் துணர்ந்தோர் மேனி - பொன்போலச்
செய்பு மூங்கிழ வோனே" எனவும், "மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் கா
யா" எனவும், "ஒன்செங் காந்த னொக்கு நின்னிதம்" எனவும், "வே
யிலோனி காய்த்த விளங்குமணி யழுத்தின" எனவும், "கார்விரி கோ
ன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்" எனவும், "தண்டளிர் வியப்பத் தகை
பெறு மேனி" எனவும் வரும். னளிய னந்த என்பன இக்காலத்து அ
ரியபோதும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி இவைபோல உரியவன்றி உருவுவமத்திற்குள்ளும் பொ
துக்குத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு நிறுவரவின வருமாறு.
"துளிதலைத் தலைஇய மழையே னாம்பால்" எனவும், "நெருப்பெனச்
சிவந்த வருப்பவிர் மண்டிலம்" எனவுஞ், "செயலியத் தனிபோக்கு
மெழினை மங்கலம்" எனவும், "ஆயிதழ் புறையு மலர்கொ ளீரிமை" எ
னவும், "பான்மருண் மகுப்பி னுரல்புறா பாவடி" எனவும், "எரியுரு வு
றழ விலவ மலர்" எனவும், "பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅய்ஞ்"
எனவும், "பொன்னுரை கடுக்குத் திதலையர்" எனவும், "நீயி னன்ன
வொன்செங் காந்தட் - வேற் கவித்த புதுமுறை செத்து" எனவும்
வரும். பிறவுமன்ன. (கக.)

உகஉ. தீத்தம்ரபிற் றோன்றுமன் பொருளே.

இது காண்கு உவமைக்கும் ஒரோவொன்று எட்டாகக் கூறிய
வாய்பாட்டிற்கெல்லாம் புறநடை. (இ-ள்.) இன்னதற்கு இன்னவாய்
பாடு உரியவென்றற்குக் காரணம் என்னையென்றாக்கு, அவை தத்தம்
வரலாற்று முறைமையானே அவ்வவ பொருடோன்ற நிற்கும். எ-று.
புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தானை வணியுவமத்திற்கு வந்த ஆங்
கென்கிளவி தனிராய்ஞச் சிவந்தனெனியெனிற் பொருந்தாது. இ
னி என்னவென்பது பயவுவமைக்கு ஏற்குமென்றான், அது புலியெ
ன்றும்பாய்த்துள்ளெனலா காது; என்னை? புலிக்கு விலிகுறினன்றி
அதனோடு உவமிக்கப்பட்ட சாத்தற்குப் புகழாகாதாகலானென்பது.
ஒருவரின் வென்றிகூறுங்கால் அவனோடு ஒப்பிக்கின்ற புலியேற்றினே
அவனைக்கண்டு எதிரிந்தலாற்றாது புறக்கொடுத்ததெனலும், நடுங்கி
ற்றெனலும், கண்மீட்புளித்ததெனலும் அவற்குப்புகழாமென்பதே க
ருதிக் கூறின் கூறின உவமைவெளிப்பாடுமின்றி அவற்கது புகழுமாகா
தென்பது கருத்து. இனி மழையினைக் கொடைக்கு இழித்துச்சொல்லு

ஸவும் பெறபவன்றே, அவ்வாறு சொல்லினும் அதனை அவனின் இழித்த நோக்காது உலகநிதவின். யிழைய வீழ புல்ல மதிப்ப வெல்ல என்பனவும் உவமை தான் பொருளியோத்தந்தவாவின்வென்ற பொருள்தோன்ற நிற்குமென்றவாறு. கன்னவென்பது உம் அதன்ருணம் அதன்கண் இல்லாமற் கதுவிற்பென்னும் பொருட்டு. பொருடவென்பது உம் மழையினையும் ஒருவனையும் உறமுத்துணைச் சிறந்தானெனச் சொல்லுதல். இவ்வாற்றான் இவை உரிமைகூறப்பட்டன.

இனி மெய்யுமத்திற்கு உரியவெனப்பட்டனவும் அவ்வாறே ஒரு காரணமுடைய போலும். கடுப்ப என்றக்கால் வினாக் கூடும் பயத்திற்கும் ஏனாது; என்ன? கடுத்தவென்பது ஐயுறுதல். புரியோடு மறவின் ஐயுறவேண்டுமதோர் காரணமின்மையாலும், மழையின் வினாத்த பயத்தோடு உவமித்தலின் மழையோடு ஒருவனை ஐயஞ்செய்தல் வெண்டுவிதின்மையாலும், வடிவுகண்டவழி ஐயம்பிறக்குமாகலாலும், உருவென்பது குணமாகலாற் பொருள்வேற்றமை அறிந்தவழி ஐயஞ்செல்லாதாகலாலும், மெய்க்ருகிமைகூறிருவென்பது. எய்த்தவென்பது உம் பொருத்துதலாகலின் வடிவிற்கேற்கும், மருக புளைய ஒட்ட ஒலிக் என்பனவும் கடுத்தல்போலும் பொருண்மைய; என்ன? மருட்சியும் புளையுணர்வுங் கவர்த்தலைக் காட்டுதலாலும், ஒட்ட ஒலிக் என்பனவும் இரண்டனை ஒன்றென்னும் பொருண்மையவாகலானமென்பது. நிகர்த்தலும் அவ்வினப்பொருளென்பதனைக் காட்டுதலின் வடிவிற்கேற்றது. ஒட்டுவென்பதும் ஒடுதற்சூழிற் வடிவிற்கல்லதின்மையின் அவ்வடிவிற்கேற்றது. பண்பாயிற் பண்பு நிறப்பண்பு ஒழற்றெனலாகாமையின்.

இனி உருவுமவாய்பாட்டிற்கும் காரணங் கூறங்காற் போதுமென்பது இடைச்சொல்லாகலாலும், மரிதுவந்த வினைப்பாற் பட்டதாகலாலும், அதற்குக் காரணங்கூறப்படுதென்பது. அரிதெல் அதனை இவ்வெட்டிற்கும் முன்பு கூறியதென்ன? பொருளுடையவற்றைப் பிழ்கூறினேனின், அதவும் அன்னவென்பதுபோல மற்றை மூன்று உவமத்தம் பயின்றவருமென்பது எய்துவித்தந்தென்பது. மற்றப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயினவும் ஒருகாரணமுடையவென்பது ஆசிரியன் பெருவரவினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லது உம் மரபிற் தோன்றும் என்றதனான் இவைபெல்லாம் மரபுபற்றி அபிப்பவெண்டும் எனவே தனக்கங்கத்தார் முதலாயினார் செய்புட்களுள் அவ்வாறு பயின்ற வருமென்பது அறிந்தாமன்றே இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்தலானென்பது. (கௌ)

• உகா. நாலிசன் டாகும் பாலுமா ருண்டே..

இதவும் மேலாவற்றையே பஞ்சிசின்றது. (இ - ள்) வீணை பயன்மெய் உரு என்னப்பட்ட நான்கும் எட்டாம் பருதியும் உண்டு. எ - று. அவை உவமத்தொகை நான்கும் உவமவிரி நான்குமென எட்டாதலும் உடையவென்றவாறு. அவை புலியன்னபாய்த்துள் புலிப்பாய்த்துள் எனவும், மழையன்னவண்ணை மழைவண்ணை எனவும், வேயன்னதோள் வேய்த்தோள் எனவும், பவளத்தன்னவாய் பவளவாய் எனவும், தொகைவிரிபற்றி நான்கும் எட்டாயினவாறு. சொல்லோத்தினுள் இவ்வாய்பாடு விரித்தவருமாறு கூருது ஆண்டுத் தொகையாசாய்ச்சிப்பட்ட மாத்தினாயானே கூறினான், அவ்வுவமத்தான் ஈண்டுக் கூறப்படுதல் பொருளினவாகலானும், இடைச்சொல் வேயன்திப் பொருள்பயப்பனவும் அவ்வுருபாகலானும், அதன்விரி வீணை ஈண்டுப் பெயர்த்தது கூறி அதன் தொகையொடு படுப்ப இத்தனைப்பருதியவாம் அந்நால்வகையுமமும் என்றானென்பது.

இதுவுமொருகருத்து, முன்னர் எவ்வெட்டாகக் கூறியவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு கூறாதி எட்டாம் பருதியுடைய என்றவாறு. யாங் கணமெனின் அன்ன என்னுஞ் சொன்முதலாகிய எட்டனுள் அன்ன ஆங்க மாண என்ன எனப்பட்ட நான்கும் வேறொரு பொருளை உணர்த்தாமையின் ஒரினமாகி ஒன்றாகவும், விற்ப்ப உறழ் தகைய நோக்க என்னும் நான்கும் ஒருபொருளுடைமையின் ஒருபொருளாகவும் இவ்வாறே இனநோக்குதற் குறிப்பினவாயிற்று. இவ்வாற்றான் இரண்டெனவும் படும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் இவ்விரண்டு கூற்றான் அடக்கப்படும் வீணையுமச்சொல்லெட்டும் என்றவாறு. விறத்தல் இனமாகச் செறியுமென்னும் பொருட்டு. உறழ்ச்சியுக் தன் இனமாகக் கொண்டுமாறதற்பொருட்டேயாம். தருதி அதவெனப்படுவது என்னும் பொருண்மைத்தாகலின் ஐவற்றோடொக்கும். நோக்கென்பது உம் அவ்வாறே இனமாச்சி நோக்குதற்பொருட்டு. இவ்வாற்றான் இரண்டெனவுமபடும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் ஒதிய வாய்பாடு எண்ணுன்கற்கும் இன்னவாய்பாடும் இன்னவாய்பூடும் ஒருபொருளவென்று அறிதலுக் தத்தம் மாபிற் பொருள்தோன்றவருமென்பதும் இடைச்சொல்லென்றலும் ஒப்பில்வழியாத் பொருள்செய்விலும் இடைச்சொல்லாகா தெரிகிலிவீணை உருபாயிலும் என்பதறிவித்தலுமெனக்கொள்க. • மேல்வருகின்றனவற்றிற்கும் இஃதொக்குமென்பது.

இனிப் பயவுவமைவாய்பாடு எட்டனுள்ளும் என்ன பொருவ க என்ன வெல்ல என்னும் நான்கும் உவமத்தினையிழித்தற் பொருளவாதி ஒ

என்றும். என்ன? மழையைப் போர்திச் சொல்லுதலும் அந்நாறு தன்மைக்குணங் கொள்ளப்படுதலும் வெவ்வேறும் அதனை என்னுதல்போலவான் இழித்த வினையே காட்டுதலின். இனி விழைய புல்ல மறிப்ப விழ என்னும் நான்கும் உவமிக்கப்படும்பொருளினே உயர்த்தாமையானும் உவமத்தினே இழித்துக்கூருமையானும் அவை நான்கும் ஒருபொருளெனப்பட்டன. இவ்வாற்றாற் பயவுமையெட்டும் இரண்டாயினவென்பது.

மெய்யுமமை இரண்டாய்கால் ஐயப்பொருட்கள் நான்குத் தனிபொருட்கள் நான்குமென இரண்டாம். சிறிப் பருளபுரைய ஓட என்னும் நான்கும் ஐயப்பொருளாயி ஓன்றும். ஓடவென்பது உவமத்தின்கண்ணும் பொருளின்கண்ணும் உணர்வுகவர்ந்தோடிற்றென்றும் பொருள்தோன்றவுஞ் சொல்லின் அதவும் ஐயமெனப்பட்டது போலும். இனி எப்ப் ப ஓட்ட ஓங்க கிகர்ப்ப என்னும் நான்கும் ஐயமின்றி உவமமயும் பொருளும் ஒன்றென உணர்வுதோன்றும் வாய்பாடாகலின் இவைநான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவைபெட்டும் இரண்டாயின.

இனி உருவீன்கண்ணும் போல ஒப்ப நேர கனிய என்னும் நான்கும் மறுதலியின்றிச் சேர்த்தனவென்று கோடற்கு வாய்பாடாகி வருதலின் அவையும் ஒன்றெனப்பட்டன. "கனியென் கனவி செறிவு மாகும்" என்றதனால் அதனொடு சேர்த்ததென்னும் பொருட்டேயாயிற்று. இனி மறுப்ப காய்த்த வியப்ப ஈந்ததென்னும் நான்கும் உவமமையோடு மறுதலி தோன்றி நிற்கும் பொருளவாகலின் நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையும் இரண்டாயின. எத்ததென்பது கேடு. வியத்தென்பது உவமமையான் வியக்கத்தக்கது பொருளெனவே அதன்கண் அக்குணமின்றென மறுத்தவாரும். காய்த்தென்பது உவமமையைக் காய்ப்பித்தலாகலின் அதவும் மறுத்தென்பதன் பொருளெனப்பட்டது.

இவ்வாறு இவைபெல்லாந் தொகுப்ப எட்டாதலும் உண்டென்பது இதன்சுருத்த. இவற்றுட் பவவற்றையுஞ் செயவெனெச்சவாய்பாட்டால் ஓதியது என்னையெனின் அஃது உடம்பொடு புணர்த்தனென்பதனால் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொற்போலிக்குமெனவும் அதனானே பெயரொச்சமும் வினைபெச்சமும் முற்றமாகி நிற்குமெனவும் அவையுந் தெரிவிக்கவினையுமையாய் வருமெனவும் அறிவித்தற்கென்க. இவற்றை இவ்வாறு எட்டாகச் சொல்லுதல் பெரிதும் துள்ளுணர்விற்பெனவுணர்க.

- உகச. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெப்பா டெட்டன் வழிமருங் கறியத் தோன்று மேன்ப.

இது மேற்கூறிய உவமை இன்னுமொருவாற்றான் எட்டெனப்பரிமென்பது உணர்ந்து. (இ-ள்.) பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும் ஒப்புமைசொள்ளப்படும் உவமை மேற்கூறிய மெப்பாடெட்டன் வழித் தோன்றமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று. மெப்பாடு எட்டென்பன “கையே யழகை விளிவரன் மருட்டை - யச்சம் பெருமிதம் வெருளி யுவகை” என மெப்பாட்டியலுண் மேற்கூறப்பட்டன. “காவுடம் படுகிறீர் கவிழ்ந்து நிலங்கிணியா” என்பது கையு வமம்; என்னை? தலைமகனைக் கண்டறியாதான்போலக் கரந்தொழுகுதின்றபாத்தை அவனோடு ஒப்புமைகண்டு தனிநின்று வினியாடும் புதல்வனைக்கொண்டு மகிழ்கின்றாண, வாயிற்சுவம் மறைத்து நின்ற தலைமகன் கீழும் அம்மகவிற்ருத் தாயேகான் என்றவழித், களவுகண்டபொருளோடு கையகப்பட்ட கன்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம் வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்தமையின் கையு வமமாயிற்று. “கலங்கவிழ்த்த ராயகன்போற் கணைதனை பிரிநின்றிப் - புலம் புமென் னினைகன்மெம் போகலனே பென்றியால்” என்பது அவலவுவமை; கலங்கவிழ்த்த கீகாமன்போலப் புலம்பினுளென்றமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. “பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து ல்கூர்ந்தார் போல - வருஞ்செல்லும் பேருமெ னெஞ்சு” என்பது இனிவரவுவமம்; என்னை? தலைமகன்மாட்டு இன்பவினியாட்டுய்துவார் பலனாய்க்கண்டு நெஞ்சு திரப்புகனெய்தித் தனிநின்றும் புகப்பெறுது இனிவந்தமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. “சாத்து வின்னவை தோன்றி னிழங்கயத்து - னீருட் குவகிவெந் தற்று.” என்பது மருட்சையு வமம்; என்னை? கீழங்கயத்தின் குவகி வேவன விண்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று. “சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திற்தொருவன் - பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து” என்பது அச்சமாகலின் அச்சவுவமை. “மல்லனா மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிண்காப்பட் - கல்லுயர் லனஞ்சாரற் கலந்தியலு லாடகேன்” என்பது பெருமிதவுவமை. “கூற்று வெருண்ட ன்ன முன்பொடு - மாற்றிரு வேந்தர் மன்னோக் கிணியே” என்பது வெருளிபு வமம். “பாடிச் சென்ற பரிசெல் போல லுலிணி வாழியெ னெஞ்சே” என்பது உவகையு வமை. பிறவுமன்ன. இவற்றான் என்வகை மெப்பாடும்பற்றி உவமை எட்டெனப்பரிமென்று அறிந்து கூறினான். “பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் தீரா” என்புழிப் பெற்றுமாகலின் மெப்பாடெட்டன்வழித் தோன்றமென்னுது மருங்கறிய வேன்றதனாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் பற்றி வருதல் வழிமருங்கெ

னவும் அவை பத்தொரு மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றி வானாதே உவமைவருதல் செய்வதெனவும் கொள்ளப்படும். “நீருட் குவையென் தற்ற” என்பது பெருமைபற்றியது. என்ன? உலகாடையிறத்ததோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைமான் ஈரத்தினே ஒப்பித்தமையின். “கனவுடம் படுகிறிற் கவிழ்த்து நில்வ் கிளைபா” என்பது தனக்குகிராமம் இழித்தனாத்தமையிற் பெருமைபற்றியவத்தாம். உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாடி அவைவேறவேறபொருள் அறிவித்தலின் ஒத்த வேறுபாடையனவாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூற வேண்டியதென்பது. (கக)

உகரு. உவமப் பொருளினுற்ற துணருத் தெளிமருங் குளவே திறத்திய வான.

இஃது எய்தாததெய்துவிய்த்தனதவிற்து; உவமையோடு பொருள் ஒப்பாதெனவும் ஒப்புமை சார்த்திக் கொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின். (இ - ள்.) உவமப்பொருளின் = உவமைபெனப்பட்ட பொருளான்: இன் உருபு ஆன் உருபின்கண் வத்தது; உற்றதுணருத் தெளிமருங்குள = உவமிக்கவரும் பொருட்டுத்தெல்லாம் அறித்த துணியும் பருதியுமுள் : திறத்தியவான = அங்ஙனத் துணியப்படும் பொருட்டிறும் பணவாகிவரும் இலக்கணவகையான். எ-று. அப்பகுதி பலவும் உற்றதுணராமற் சொல்லியவழியும், அஃது உணரவருமென்பது கருத்து. திறத்தியவ எனப்பட்ட பருதியாவன, மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டெட்டும்பற்றி உவமங்கொள்ளுங்கால், உற்றதுணருத் தெளிமருங் கேன உவமானவடைக்கு உவமேயவடை குறைத்தவருவனவும் யாது ம் அடையின்றி வருவனவுமென்று இவ்விரண்டும் உற்றதுணராமற் சொல்லியவழி, அவற்றக்கும் உவமைப்பொருளே தெளிமருங்காமே னவும் வானாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாதவழியும் அதவே தெளிமருங்காமெனவும் இன்னோரன்ன சொன்க. உதாரணம். “கனவுடம் படுகிறிற் கவிழ்த்து நில்வ் கிளைபா” என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருகையாகக் கனவுண்டாப்படுகிறிற் கவிழ்த்து நில்வ்கிளைபா வென உற்றதுணரக் கூறியதிலனையினுங் கையொடுபட்ட கனவுடைவார் போல நின்றுள்ளும் உவமைப்பொருளானே என்னுந்நப்பொருள் தோன்றி நகை புலப்பவேதாயிற்று. “சாறுதலைக் கொண்டென்னு மப்பெண்ணீர் னுற்றேன” என்னும் பாட்டினுள் உவமப்பொருளாகிய போழ்துண்ணிக்குப் பல அடை கூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிவினை யாதமோர் அடையின்றி வானாது கூறினனையினும் உவமப்பொருளானே போர்த்தொழிற் குற்றதம் உணரக்கூறினனும். என்ன? உண்டாட்டிக் கொடையும் உருகுதி தோக்கி மறத்தலும் முத

வாழிய உள்ளக்கருத்தினான் ஒருகணத்துள்ளே பலவேந்தரை ஒருங்கு
 வேன்றற்கு வினாவின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளியப்பட்ட
 மையின். “உழுத நோன்பக டழிவின் றுங்கு” எனவும் “மருத்துகொ
 ண் மரத்தின் வாள்வெ மயங்கி” என்றும்போல்வனவும் அவை. இனி
 வாசாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாதவழித் தெளியுமாறு;
 “உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர் - கச்சாணி ய
 ன்னா ருடைத்து.” என்பதனால் அவன் செய்கைவன்மை கூறாயின
 ம் அச்சாணியென்று உவமப்பொருள் தானே அச்செய்கைவன்மை கூறி
 ற்று. “வேனிற் புல்லன்ன துந்தையை நேர்வார் யார்” என்பதும்
 அது. ஒழிந்தனவுமன்ன. இனி உவமத்தின் உற்றதுணர்கென்னாது
 பொருளென்றதனும் பொருட்கு அடுத்த அடையும் உவமவடைக்கே
 ற்றது உணரப்படாதன களைப்படுமென்பது. அது “பாசடை லிவந்த
 களைக்கா னெய்த - லினமீ னிருங்கழி யோத மங்குதொடங் - கய
 மூற்கு மகளிர் கண்ணின் மாறும்” என்றவழிப் பாசடைலிவந்த களைக்
 காலென செய்தவாழிய பொருட்கு வந்த அடையிரண்டு கண்ணெ
 னப்பட்ட உவமத்திற்கேற்ப வாராமைபான் அவை தெளிமருங்கில
 வென்று களைந்துகொள்க. ஒழிந்தனவுமன்ன. மற்றப் “புறமதி யன்
 ன திருமுக யிறைஞ்சி” என்றவழி அகத்துத் தோன்றும் மறுப்போல
 ப் புறத்தமறு மதிக்கில்லைபென்பது உம் புறமதிபோலக் கறைதீர்த்த
 முகமென்பது உம் உவமப்பொருளின் உற்றதுணருத் தெளிமருங்கெ
 ன்றதனும் கோடுமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே வ
 ருகின்ற குத்திரமென்பது. (உ௦)

உகக. உவமப் பொருளை யுணரூங் காலை
 மீறிய மரபின் வழக்கொடு படுமே.

இது மேலதற்கோர் புறநடை; மேல் உவமப்பொருளானே
 உற்றதுணர்ச் செயல்வேண்டுமென்றான் இனி அங்ஙனம் உணராமாறு
 இது கூறினாதுதலின். (இ-ள்) உவமப்பொருளான் உற்றதுணருங்கா
 லை மீறியவந்த வழக்கொடுபித்து அறிப்பபகம். எ-று. அதவருமாறு;
 “காட்டும் பகாரிற் கவிழ்த்து லிவ் கிளைபா” என்பது காட்டும்பகை
 ர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்படவந்த வழக்காதலான் அஃது
 ஏதுவாக அதனையும் அறிந்துகொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே,
 உலகத்துவழக்கினுள் அடிப்படத்தோன்றும் உவமைபாழிற்ருயினும்
 உவமப்பொருள் புலப்பாடு செய்பாது “புறமதிபோலுமுகம்” என்றது
 போலவென்பது இதன்கருத்து. (உக)

உக௭. இரட்டைக் கிளவி பிரட்டை வழித்தே. -

இஃது எய்தாதெய்துவித்தது ; அடைபொடு வந்த பொரு
சொடு புனர்க்குமாறு கூறினமையின். (இ-ள்.) இரட்டைக்கிளையி =
அடையும் அடையடுத்தபொருளுமென இரண்டாகச் சொல்லப்படும்
கிளையி : இரட்டைவழித்தே = அடையும் அடையடுத்த பொருளுமெ
ன இரண்டாகி நிறுத்தப்படும் உவமையின் வழித்து. எ-று. அது
“பொன்காண் கட்டினை கடுப்பத் தன்ன - பைம்பூண் கண்ணம் புடை
த்த மார்பினன்” எனவரும். தன் பைம்பூண் புடைத்த செஞ்சுவட்
டியையும் மார்பினையும் பொன்னுரையோடுங் கல்லோடும் உவமித்த
மையின் இரட்டைக்கிளையி இரட்டைவழித்தாயிற்று. இரட்டைக்கி
ளையியனப் பொருளினை முற்கூறியதனான் இரண்டுபொருளினை
ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருதினான் உவமையினையும் இரண்டு
ஒன்றாகியே உவமிக்குமென்பது கருத்து. உம்மையான் ஒற்றைக்கி
ளையியும் இரட்டைவழித்தாடி வருவனகொள்க. அது “செங்கால் வே
ங்கை வீயுரு தறுக - விரும்புலிக் குருவியிற் றேன்றங் காட்டி
டை” எனவரும். இரும்புலிக்குருவியென்றதனையே தறுகல்லோ
டும் வேங்கைவீயோடும் ஒப்பித்தமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று.(உஉ)

உக௮. பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு கோக்கி

முன்னை மார்பிற் கூறுங் காலைத்

துணிவொடு வருஉம் துணிவினோர் கொளினே.

இஃது மேலெல்லாம் வினையுமங்க் கூறி உள்ளுறையுமங்க் உண
ர்-ற்று. மேல் இசைதிரிந்திசைக்குமெனப்பட்டவற்றின் பகுதியாயி
றும் இதனை ஆண்டுக்கூறாது ஈண்டுக் கூறினான் உள்ளுறையுமங்க்
மாகலானும் இவ்வோத்த உவமையிலாகலானுமென்பது. (இ-ள்.)
பிறிதொடு படாது = உவமையோடு உவமிக்கப்படும்பொருள் பிறிதொ
ன்றதாராத : பிறப்பொடுகோக்கி = உவமையிலக்களுட் பிறத்த பிற
விகளோடு ஈர்த்தி கோக்கி : முன்னை மார்பிற் கூறுங்காலை = கருத்
தினான் இதற்கு இஃது உவமையென்று சொன்னமாயினான் கூறுங்
காலை : துணிவொடு வருஉம் துணிவினோர் கொளினே = இன்னபொ
ருட்டு இஃது உவமையின்றொன்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும்
அவ்வாறு துணிந்தகொள்ளும் உணர்வுடையோர்கொள்ளின். எ-று.
எனவே, அஃது எல்லார்க்கும் புலனன்று கல்லுணர்வுடையோர்க்கே
புலனென்பது உம் அவர்கொள்ளச் செய்வெண்ணுமென்பது உம் கூறி
யவாறு. இதனானே செய்யுளுட் பவின் துவருமென்பது கூறினானும்.
அவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டுதல். மற்றிதனை உவமையென்ற
தென்னை ? உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாகிரிஇக் கூறாது

யிடுனனின் அங்கனங் கூறாளுயினும் உவமம்போன்று பொருள்கொ
ள்ளப்படுதலின் அதனை உவமைபென்றான். அஃது ஒப்பிதைய பெ
யன்பென்பது; என்னை? இவற்றை உவமப்போலியென்பது கூறமா
கலின். (உக)

உகக. உவமப் போலியைந்தென மொழிப.

இது மேற்கூறிய உள்நுறையுவமை ஐயகைப்படுமென்பிற்
பது. (இ-ள்.) உள்நுறையுவமை ஐந்துவகையெனச், கூறுவர் புலவர்.
எ-று. அவையையத்தாமாது முன்னர்ச்சொல்லுதல். இதனதுபயம்
வினையுமத்திற்கு நிலைக்களம் ஐந்து ஒதினான், அவ்வாறே இதற்கு
நிலைக்களம் ஒதாது அவைபோலலின் அவையே நிலைக்களமாமென்ற
தும் வினையுமத்தான் ஒருசாதியோடு ஒருசாதியினை உவமித்தல் வழக்
கன்றாயினும் உள்நுறையுவமத்திற்கு அமைபுமென்றதுமென்பது. (1)

௩௦௦. தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின

வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவிலும்
பிறப்பினும் வருஉந் திறத்திய லென்ப.

இது மேற்கூறிய ஐந்தாம் இவைபென்பின்றது. (இ-ள்.) வினை
பயன் மெய் உருவென்ற நான்வினையும் பிறப்பினையும் வரும் மேற்கூ
றிய ஐந்தாம். எ-று. உறுப்பென்றது மெய்யினை; உடம்பினை உறுப்பெ
ன்பவாகலானும் மெய்யுமமெல்லாம் உறுப்பினையேபற்றியருதல் பெ
ரும்பான்மையவென்றற்கும் அவ்வாறு கூறினானென்பது. தவலருஞ்சி
றப்பினத்தன்மை நாடின என்றதனான் வினையுமத்தினும் உள்நுறை
யுமமே செய்யுட்கும் பொருளிலக்கணத்திற்குஞ் சிறந்ததென்பது.
அவை வருமாறு; “சரும்புகுடு பாத்தித் கலித்த தாமரை - சரும்புகி
கலையும் பெரும்புன லா - புதல்வ னீன்றவெம், முயங்க - லதுவே
தெய்யகீன் மாப்புசிறைப் பதுவே.” என்பது வினையுமப்போலி;
என்னை? தாமரையினை விடீர்ப்பதற்கன்றிக் சரும்புகுடுதற்குச் செய்த
பாத்தியுட் தானேவினந்த தாமரை சரும்பின்புகி தீர்க்கு முன்னென்
ருள். இதன்கருத்து, அதுகாதற்பரத்தையர்க்கும் இப்பரத்தையர்க்கும்
என்றமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் பாமுமுனமாத் இல்லறம் பூண்டு விரு
ந்தோம்புகின்றனம் அதுபோலவென்பதாகலான் உவமைக்குப் பிறி
தொருபொருள் எதிர்த்த உவமஞ்செய்ப்பாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற்
றொடு நோக்கிக் கருத்தினுற் கொள்ளவைத்தலின் இஃது உள்நுறை
யுமமாயிற்று. அவற்றுள்ளும் இது சரும்புகுகலையும் தொழிலோ
டு விருந்தோம்புதற்றொழில் உவமங்கொள்ள கின்றமையின் வினையு
மப்போலியாயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே இதனை இப்பொருண்மை

தொன்பதெல்லாம் உணருமாறென்றையெனின் முன்னர்த் "தனி
வொடுவருஉந் தனியினோர் கொளினே" எனல் வேண்டியது இதன்
அருமை சொல்லியன்றேயென்பது. அல்லாக்காற்கரும்புரப்போத்திக்
கவித்ததாமரை கரும்புபுகிவிடும் பெரும்புனலா என்பது பயில்
வென்பது கூறலாமென்பது. "கணாசை வேழங் கரும்பிற் பூக்குந் - து
றைகெ ழூன் கொடுமை காணி - ஈல்ல னென்றம் யாமே - யல்லனெ
ன்றுமென் நடமென் றோனே." என்பது பயவுவமப்போலி. இதனு
ட்தலைமகன் கொடுமைகூறியதல்லது அக்கொடுமைக்கேதுவாகியதொ
ன்றிலிங்கக் கூறியதிலனாயினும் இழிந்தவேழம்உயர்ந்தகரும்பிற்பூக்
குமெனவே அவற்றிற்கும் இழிபுயர்வாமென்பதொன்றிலிங் எல்லாரு
ம் இன்பங்கோடற்றுகியத் தலைமகற்கென்றமையின் யாரும் பரத்தை
யரும் அவற்கு ஒத்தனமென்றமையின் அவை கூறினானென்பது. "கீரு
றை கோழி நிலச் சேவல் - கூருகிப் பேடை வயாவு முர - புனிங்காய்
வேட்டைத் தன்றுகின் - மலர்ந்த மாப்பிவன் வயவு நோய்க்கே." என்
பதும் அது. கீருறைகோழிநிலச் சேவலை அதன் கூருகிப்பேடை நீனை
ந்து கடுக்குலாண்வந்த வயாத் தீர்த்தபயத்தவாரும், அதுபோல நின்
மாப்பு கினைந்து தன்வயவு நோய்நிற்கும் இவளுமென்றவாறு. புனிங்
காய் வேட்டைத்தென்பது, நின்மாப்புதான் இவளை நயவாதாயினும்
இவடானே கிண்பாம்பை நயந்து பயம்பெற்றான்போலச் சுவைக்கொ
ண்டு மெறிது வேட்டைகதணித்தப்பயத்தனாகும்; புனியங்காய்கிணைய வாய்
நீ னறுமாறுபோல என்பது. "ஒன்றே னல்லெ னென்றவென் குன்
றத்தப் - பெருகுகிறு மிதித்த நெரிதான் வேங்கை - குறவர் மகளிர்
கூத்தப் பெய்ம்மார் - கின்றுகொய மலரு நாட்டு - டொன்றேன்
ஞோழி மொன்ற னானே" என்பது மெய்யுவமப்போலி; என்னை? மிதியுண்டு
மீழ்ந்த வேங்கை குறையுயிரோடு மலர்ந்தாற்போல யானும்
உனோனாயினென்றமையின். "வண்ண வான்டமை தளங்
குவா லிழையே - மொன்றுத லரிவை பண்ணை பாய்க்தெனக் - கண்
னுறங் குவளை நாரித் - தன்னென்னுந்நினை பெருத்தறைப் புன
லே." இது உருவுவமம். கீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை பாய்ந்தா
டிய புனலெல்லாக் தன்னென்றதெனக் கூறியவழி, அத்தடம்போல
இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தன்னென்றானென்பது கருதியுணர
ப்பட்டது; அவ்வாடு புனல்பாய்ந்தாடிய இன்பச் சிறப்புக்கேட்டு
கிணையாற்றானென்பது கருத்தது. இது நிறமஞ்ஞலெனின் நிறமும்பண்
பாகலின் அக்கிறத்தோடு நிறமல்லாதபண்புங் கொள்ளப்படுமென்பது
"வகைபெறவந்த உவமத்தோற்றம்" என்புழிக் கூறினானென்பது
"பெயர்கைப் பன்னிப் புலவராகு நீராய் - வானை நானினா பெறுஉ

மூர - வெள்ளத் தொலைவ தாயினுள் - துன்னலம் பெருமபிறர் தோய்ந்த மார்பே” என்பது பிறப்புமம்போலி கல்வகுலத்திற்பிறந்தும் இழிந்தானாத் தோய்ந்தமைபான் அவர்காற்றமே நாரியது, அவனாயே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப்பிறந்த எம்மைத் தீண்டென்பான் அஃதெல்லாம் விளங்கக் கூறுது பொய்கைப் பள்ளிப் பிறந்த கீர்நாய் முன்னுட் தின்ற வானிடீன்புலவாரத்தத்தோடும் பின்னாலும் அதனை யே வேண்டும் ஊரன் என்றமையிற் பரத்தையாற்பிறப்பு. இழிந்தமையும் தலைவிபிறப்பு உயர்ந்தமையும் கூறி அவன்பிறப்பின் உயர்வுக் கூறினமையின் இது பிறப்புமம்போலியாயிற்று. இவைபெல்லாம் கருவிக் கூறிக் செய்யுட்டுச் செப்பின்றெனவும், வானாது கீர்நாய்வானை பெறுஉமூரனென்றதனான் ஒருபயமின்றெனவுங்கொள்க. பிறப் பொருவருஉள் திறத்தவென்றது தலைமகனாக இவ்வாறு திறப்பாடு வேறுமுனவென்பது உங்கொள்க. அவை “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலெயோடு - வெண்பூம் பொய்கைத்தவ னூரே யதனாற் - நன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி - பொன்போலச் செய்யு மூங்கிழ வோனே.” என்றவழித் தன்பார்ப்புத்தின்னும் அன்பில் முதலெயென்பது இன்னுள் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையாயிற்று. வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனானொன்பது தலைமகன்பசுப்புநிறம்பற்றி உவமையாயிற்று. ஆதலான் வினைபுலமும் உருவுமும் ஒருசெய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்குவருதலும் உடையவென்பது. அவை “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலெயோடு * * * பொன்போலச் செய்யு மூங்கிழவோன்” என்றவழி, இன்னதிறத்தனென்றதனானே இத்தன்மைத்தாகிய ஊரணையானெனச் சொல்லுதலும், தலைவனாரின்கணுள்ளன சொல்லத் தலைவற்கேயன்றித் தலைவிக் கேற்ற உவமைதோன்றச் செய்தலுமென உவமங்கூறியவழி உள்ளுறையுமங்கோடலும், பிறவாறு வருவனவுளவாயினும் எல்லாங்கொள்க. “தோர்வன் கோமான் நேனா ரன்னவன்” என்பது அவனூரணையானென வந்தது. வெண்பூம்பொய்கைத்து அவருளேனாத் தலைவனாரின் உள்ளதொன்றனாற் தலைவிக்குவமையே பிறப்பித்தவாறாயிற்று. அல்லாக்கால், “வெண்ணையாம்பலடைகரை” என்றதனாற் பயமின்றென்பது. (௨௫).

௨௦௧. கிழவி சொல்லி னவளறி கிளவி

தோழிக் காயி னிலம்பெயர்ந் துறையாது.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுமைக்காவதோர் இலக்கணம். (இ-ள்.) ஐந்தவகைப்பட்ட உவமம்போலியும் பிறிதொபேடாது பிறப்புநோக்கி உணரக்கூறியவழி, அக்கூற்றுத் தலைமகனுக்குத் தோ

ழிக்கும் உரித்தாங்காத், தலைவிகளையின் அவளறியுங் கருப்பொருளா
னே செய்யல்வேண்டுந் தோழிகளையின் அந்நிலத்தள்ளனவெல்லாஞ்
சொல்லவும்பெறும் பிறநிலத்துள்ளன அறிந்துசொல்லினனாகச் செய்
வுள் செய்யப்பெறுகொன்றவாறு. இதனது பயந், தலைமகள் இந்நி
லத்துள்ளனவெல்லாம் அறிபுந்துணைப் பயிற்சியிலனெனவும் அவளா
யத்தாராயின் இந்நிலத்துள்ளன அறியச் சிதைந்ததின்றெனவும் கூறிய
வாறு. “ஒன்றேனல்பெ ளென்றுவென்” என்னும் பாட்டினுட், பொ
ருளறிதுமிழத்த நெரிதாள்வேங்கைமரம் படப்பையிலுள்ளதாகலானு
ந் தன்னுற் பூங்கொய்யப்படுமாகலானும் அஃது அவளறிவிளவியெரை
ப்பட்டது. “தன்பார்ப்புத்தின்னு மன்பின்முதலை” என்பது தோழி
கூற்று. என்னை? அவற்றின் செப்கையெல்லாம் அறியாஅன்றே த
லைமகள் பெரும் பேதையாதலினென்பது. அழிகாரத்தானின்ற உள்
ளுறையுமையென்பதனை அவளறிவிளவியென்றதற்குப் பெயர்ப்பய
னிலையாகவும் நிலம்பெயர்ந்தாரையாதென்னும் முற்றுவினைக்குப் பெ
யராகவும் வேறுவேறு சொல்லிக்கொள்க. (உக)

உ0உ. கிழவோற் காயி னுரனெடு கிளக்கு
மேளோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.

இதவும் அது. (இ-ள்.) கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையு
ம்தன்னுடைமைதோன்றச் சொல்லப்படும், ஏனெனெனப்பட்ட பா
ங்கனும் பாணனுமுதலாயினார் சொல்லுங்காலை மேற்கூறிய வகையா
னே இடம்வரையப்படாது தாந்தாம் அறிந்த கிளவியானும் நிலம்பெ
யர்த்துணாயாதபொருளானும் அந்நிலத்தள்ள பொருளானும் உள்ளு
றையுமையென சொல்லப்பெறுப. எ-று. “கருங்கோட் டெருமைச் செங்
கட் புனிற்றாக் - காத்த் குழவிச் கூறுமுலை மலிக்கு - துத்தை நம்மூர்
வருது - மொண்டொடி மடத்தை கின்னையாம் பெறினே.” என்ற
வழித் தாய்போன்று நம்மைத் தலைபதிப்பலெனத் தலைமகள் தலை
மைதோன்ற உரனெடு கிளந்தவழி காண்க. ஒழிந்தோராயின வரை
யறையின்மையிற் காட்டாமாயினும், அவைவர்த்துழிக் காண்க. (உஎ)

உ0உ. இனிதுறு கிளவியுத் துனியுறு கிளவியு
முலம மருங்கிற் றோன்று மென்ப.

இதவும் மேலதற்கேயாவதோர் வேறுபாடுணர்ந்து. (இ-ள்.)
மேற்கூறப்பட்ட உள்ளுறையுமம் இன்ப தன்பங்கள் தோன்றச்
சொல்லவும்படும். எ-று. “கழனி மாத்து வினைத்துரு தீம்பழம் - பழ
ன்வாளை கதுஉ லூன்” என்பது பலவகையின்பமும் வருத்தாது

பெறுவொன்பதற்கு உவமைபாவெருதலின் இனிதுறனெவியெனப் பட்டது. “தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்ளுருகு - பிள்ளை தின்னு முதலெத்து” என்பது தலைமகள் கொடுமைகூறினமையின் துனியுறு எனவியாபிற்று. இவ்விருபகுதியும்படச் செய்யப்படும் மேற்கூறிய உள்ளுறையுமென்பது இதன்சுருத்து. மருங்கென்னும் மிகையா னை ஏனையுமத்தின்கண்ணும் இப்பகுதிகொள்ளப்படும். அவை “ம ருத்தெனின் மருத்தே வைப்பெனின் வைப்பே” என்பது இனிதுறு எனவி; “கராதின் வெய்யவோ தோள்” என்பது துனியுறுஎனவி.

உரச. கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே.

இஃது அய்வுள்ளுறையுமையை வரையறுத்துணர்-ற்று. (இ-ள்.) தலைமகள் இரண்டிடத்தல்லது உள்ளுறையுமை சொல்லப் பெறாள். எ-று. இரண்டிடமென்பன மருதமும் பெய்தலும்; அந்நில த்தப்பிறந்த பொருள்பற்றியல்லது உள்ளுறையுமஞ்சொல்லுதல் கிழ த்திக்குரித்தன்மென்பது கருத்து. இவ்விடத்து உரிமையுடைத்தென வே குறிஞ்சிக்கண் அத்துணையுரித்தன்மென்றவாறு. “நாமரை - வண் தே பனிமல ராகு மூ - யாரையோ நிற்புலக்கேம்,” என்றவழி வண்டே துபனிமலரெனப் பிறர்க்குரிய மகளிரெனவும் அவரை நயப்பாபென வும் உள்ளுறையுமம் மருதத்துக்கணவந்தது. “அன்னை வாழிவெ ன் டன்னை சுழிய - முண்டக மலருக் தன்கடற் சேர்ப்ப - னென் றோ மெத்தன னாயி - னென்னாய் கொல்லவ னபத்தோ டோனே,” என்பது பெய்தல். இதனுட் சுழியமுண்டகமலருமென முன்னுடைய தனைப் பூமலருமென்று உள்ளுறுத்ததனான் இருவர்காமத்துறைக்கண் னும் ஒருதலை இன்னு ஒருதலை இனிதென்றனென்பது. என்றோ மெத்தனெனென்பது முன்னுடைமையோடொக்க, என்னுங்கொல்லவ னபத்தோடோனென்றவழி அவன் அன்பிற் திரியாமையினமையி ன் முண்டகமலர்ச்சியோடொப்பிக்கப்படும். பிறவும் அன்ன. “குன்ற க் குறவர் புல்வேய் குரம்பை - மன்ற முனமழை மறைக்கு ஈடன் - புரைவன வாழி தோழி வினாய் - வரும்பனி யகைஇய கூதிர்ப் - பெ ருத்தன் வாடையின் முத்துவந் தனனே” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட் டினுள் வறுமைகூர்ந்த புல்வேய்குரம்பையை மழைபுறமறைத்தாற் போல வாடைசெய்யும் நோய்தீர்க்கவந்தானென்று உள்ளுறையுமஞ் செய்தவாறு கண்டுகொள்க. இனிச் கிழவோட்குவமம் பிரிவிடத்துரி த்தென்பது பாடமாக உரைப்பாருமுளர். யாதானுமொருநிலத்தாயி னும் பிரித்திருத்தவிடத்து உள்ளுறையுமம் கூறப்பெறுங் கிழத்தியெ ன்பது இதன்கருத்து. பெருந்தன்வாடையின் முத்துவந்தோனென்ப து பிரிவன்றாகலின் ஈரிடமென்றலே வலிதென்பது. (உக)

உருகு. கிழவோற் காயி னிடம்வரை வின்றே.

மேல் “உருகுநி னொக்கும்” என்றதல்லது இன்னவழிச் சொல்லப்பெறுத் தலைமகனென்றிலன், அதனான் அவற்கு எல்லா நிலையும் உரியவாமென்றிருக்கென்பது. (இ-ள்.) தலைமகற்கு இடவரையறை இல்லை. எ - று. வரையறையில்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறாமே முடியாவோவெனின் அங்ஙனமாயினும் கிழத்திற்குத் தோழிக்கும் இடம்வரையறுத்ததனைக் கண்ட மாணக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடம்வரையறையுண்டுகொலென்று கருதிற் கருதற்கவென்றற்கு இது கூறினென்பது. (க0)

உருகு. தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான.

இது தோழியுஞ் செவிலியும் உள்ளுறையுவமங் கூறுமிடமு ணர்-ற்று. (இ-ள்.) காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்துமாற்றான் உள்ளுறையுவமங் கூறப்பெறுப தோழியுஞ் செவிலியும். எ-று. கால முமிடனும் பொருந்துதலென்பது வெளிப்படக்கிளவாது முன்னத்தா ன்மறைத்துச் சொல்லவேண்டியவழி அவ்வாறு சொல்லப்பெறுப அவ ருமென்றவாறு. இங்ஙனங் கூறவே, “எனோக் கெல்லா மிடம்வரை வின்ற” என்றவழி எல்லாரும் உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லப்பெறுவொ ண்பது பட்டது. அதனை நற்றாயும் ஆயத்தாருந் தந்தையுந் தன்னைபரும் உள்ளுறையுவமை கூறப்பெறுகொணவுந் தோழிகுறின் கீலம்பெயர்ந்து கையாத பொருளான் ஒருவழிக் கூறுமெனவுஞ் செவிலிக்காயின் இட ம்வரையின்றெனப்பட்டவகையாற் பொருந்தும்வழிக் கூறுதற்குரிய னெனவுங் கூறினானும் இச்சுத்திரத்தானென்பது. கொள்வழிபென்ற தனாற் தோழிக்குப்போல கீலம்பெயர்ந்துகையாதபொருளான் உள்ளு றையுவமங்கூறுதலே செவிலிக்குமுரித்தென்பது கொள்க. மற்றிவை யெல்லாம் அகப்பொருட்கேயுரியவாக விதந்தோதியதென்னே? புறப் பொருட்கு வாராதனபோலவெனின் ஆண்டுவருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினென்பது. “வன்புலக் கேளிர்க்கு வ ருவிருத் தயரு” மென்புல வைப்பி னார்காட்டுப் பொருள்” என்றக் காற், பகைவேந்தரை வென்றிகொள்ளுங்கால் அவர்தாமே தத் தம்பொருள் பிறக்கக்கூப்பாரென்னும் பொருள் தோன்றினுந் தோன் றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறையுவமங் கோடல்வேண்டி வதன்று. என்னே? “தாய்குப் பிறக்கும் புள்ளிக் கங்ஙனெடு - பின்னை தின்ற முதலித் தயரு” என்றாற்போலக் கூறுது அங்காட்டுக் கரு ங்களாய் முதலாயினுர் யருந்தாமற் பெறும் பொருள் பிறாட்டார்க்கு

விரும்புதெய்துசெய்தருமென்று அந்நாட்டினதுவளமைகூறினமையினென்பது. தோழி பொருந்தியவழிக் கூறுமாறு முன்காட்டப்பட்டன. செவிலிபொருந்துவழிக் கூறுவனவன் கண்டுகொள்க. இலக்கணமுண்மையின் அவையும் உளவென்பது கருத்த. (கக)

உ௦௭. வேறுபட வந்த வுலமத் தோற்றம்

கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது மேலெல்லாம் இருவகையுமமுங் கூறி இன்னும் எனையுமப்பகுதியே கூறுவான் எப்தாதெய்துவித்தது. (இ - ள்.) வேறுபடவந்த உலமத்தோற்றம் = வேறுபாடுதோன்ற வந்த உலமைச்சாதி: தோற்றமெனினும் பிறப்பெனினுஞ் சாதியெனினும் ஒக்கும்; கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளால் = அங்கனம் வேறுபடவந்தனவாயினும் மேற்கூறியபகுதியானே கொள்ளுமிடனறிந்து கொளுத்தக. எ - று. கொளுவுதலென்பது கொளாஅலென்பதாயிற்று.

வேறுபடவருதலென்பது:—உலமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமைபாமாறுபடக் கூறுதலும், ஒப்புமைகூறுது பெயர்போல்வனவற்று மாத்திரிபானே மறுத்துக்கூறுதலும், ஒப்புமைமறுத்துப் பொருள்காட்டிக்கூறுதலும், ஒப்புமைமறுத்தவழிப் பிறிதோருயமை காட்டுதலும், உலமையும்பொருளும் முற்கூறி கிறீஇப் பின்னர் மற்றைய ஒவ்வாவென்றலும், உலமைக்கு இருருணங்கொடுத்துப் பொருளின வாறாககூறுங்கால் உலமையின இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக் கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறுதகூறுதலும், ஒப்புமை குறைவுபட உலமித்த மற்கொரு ருணங்கொடுத்து கிரப்புதலும், ஒவ்வாக்கருத்தினுள் ஒப்புமைகோடலும், உலமத்திற்கன்றி உலமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்டுச் சில அடை கூறி அவ் அடையானே உலமிக்கப்படும் பொருளினைச் சிறப்பித்தலும், உலமானத்தினே உலமேயமாக்கியும் அதுவிலக்கியும் கூறுதலும், இரண்டுபொருளானே வெவ்வேறுகூறியவழி ஒன்று ஒன்றற்கு உலையுடையன்பது கொள்ளவைத்தலும், இன்னொருவெல்லாம் வேறுபடவந்த உலமத்தோற்றமெனப்படும்.

இவற்றைக் கூறியமருங்கிற் கொளுத்துதலென்பது, முற்கூறிய ஏனையுலமத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உன்னுறையுலமத்தின்பாலும் பித்த உணரப்படுமென்பது. ஏனையுலமத்தின்பாற்படுத்தலென்பது வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கும்பற்றி வருதலும் அயற்றுக்கு ஒழிய ஐவகைகிலக்களனும்பற்றி வருதலுமெனக்கொள்க. உன்னுறையுலமத்தின்பாற்படுத்தலென்பது, இவ்வேனையுலமம்போல உலமையும்பொருளுமாடு வேறுவேறு விளங்க வாராது குறிப்பினுந்

கொள்ளவருதலின் இக்கருத்தினுனே இதனை நான் உயைப்பானாயிற்று. வாலாறு;—“வையங்காயலர் வழிமொழித்தொழுக்” என்றும் பாட்டினுட் “கடந்தொதனைக் சேரலாதனை” என்றும் தனை உவமத்திற்குவந்த அடையினப் பொருட்கு மறுத்துக்கொள்ள வையத்தானென்பது, என்ன? “வெஞ்சுடர் வழி” என்றும் தனை உவமத்திற்குரிய அடையினப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவையத்தானென்பது. இனிப் “பொழுதென வரைநி” என்பது தொடங்கிப் பாட்டுமுடிவாகும் பொருட்டுரிய அடையின உவமத்திற்கு மறுத்துக்கொள்ளவையத்தானென்பது. என்ன? வெஞ்சுடர்வழித் தோன்றிய அரசனைத் தன்னகடரோடு பழிப்பான் பொருளே உவமஞ்செய்தானென்பது. மொழியினை மென்றதனும் பொருளின உவமையாகக் கூறுது உள்ளுறைபுயமம் போலக்கொள்ளவையத்துப் பின்னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள், “வையங்காயலர் வழிமொழித்தொழுக்” என்றான் வழிமொழிதலென்பது வேற்றரசர்க்குத் தன்றன்மையென வேறின்றித் தன்னகப் படுத்தவார் தம்மொழியொடுபடுத்தது. ஒழிந்த கோளுஞ் செல்லத்தானுஞ் செல்லும் மதியமென்று எதிர்மறுத்துக் குற்றங்கூறிக் குறிப்புப்பட வையத்தானென்பது. “போகம்வேண்டிப் பொதுச்சொற்போக்குது” எனவே இன்பறகர்வு முற்றுச்சிறப்பில்லாக் கட்டுரை பெய்தானெனவும் அவனோடு உவமிகின்ற மதியமாயின் இருபத்தெழுவர் மகன்ரோடு போகத்துய்த்தச் சிறப்பில்லாத கட்டுரைபுணையுமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளவையத்தான். சிறப்பின்மையென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான் அறஞ்செய்யாது உரோகணிமேற் கழிபெருங்காதலெனென்பரிதல்போல்வன. “இடஞ்சிறிதென்று மூக்கத்தர்ப்ப” எனவே, எஞ்ஞான்றும் தன்னெல்லாக்கண்ணே யரும் மதிமண்டிலமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். “ஒங்காடினம்” எனவே, அம்மதியத் தேய்த்தொடங்குமென்பது கொள்ளப்படும். “ஒம்பாவிகை” எனவே, ஞானோறும் ஒரோவோர் கையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்கூறாற்றும் தருவதல்லாத தானுடையதெல்லாம் ஒருகாலேகொடந்த மதியமெனப்படும். “கடந்தொதனை” எனவே, மிக்கூத் தானையாயி தாரகையெல்லாம் பகைக்கெதிராயி பரிதிமண்டிலத்தக்குத் தேற்றமென்றானும். இவ்வாற்றான் உவமான அடையெல்லாம் எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

இனிப் பொருட்டுரிய அடையும் அவ்வாறே எதிர்மறுத்துக் கொள்ளப்படுமென்றாறு. வீங்குசென்மண்டிலமெனவே, கடையாயினு் கதியிற்செல்லுமதியமென்று பாட்டுடைத்தலைவன் தலைபாயினு் கதியிற் செல்லுமென்றான். பொழுதெனவருநியெனவே, கா

டோறும் காயிலைவேறுபட்டு எறித்திபென்றதனால் அவன்பொழுது செய்பானெனவும், புறக்கொடுத்தித்திபெனவே, தோற்றோட்போன்ற ஒளிமழுபிச் செறிவென்றபெனவும், விளங்கித்தோன்றவென்பதனும் தொடர்ச்சிற் கடர்போல விளங்கிப் பிறத்தோற்றோடக் காயும் இவனெனவும், மாறிவருகியெனவே, திங்கடோறும் மாறிப்பிறத்திபென்பதனால் இவனினைபெற்றானெனவும், மலைமறைத்தொளித்திபெனவே, மலைசார்ந்தவழித் தோன்றபென்பதனால் இவன் தன்னாட்டிமலைமீக்கூறுமெனவும், அகல்விசும்பினாறுமெனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலபேறுடையனெனவும், பகல்விளங்காபெனவே, இவன் இரு பொழுதும் விளங்குமெனவுங்கொள்ளப்படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபடுதலின் வேறுபடவந்ததாயிற்று. மற்றையவும் அன்ன.

இக்கூறிய அடையெல்லாம், வீணை பயன் மெய் உருவெனக் “கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக்” கொளுவுவதாகக் காட்டுவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். “கண்ணனவனிவன் மாறன் கமழ்துழாய்க் - கண்ணி பவற்கிவற்கு வேம்புதார் - வண்ணமு - மாயனவனிவன் சேயன் மரபொன்றே - மாயனவனிவன் கோ.” என்பது, பெயருத் தாருமுதலாயினபற்றி மாயனோடு உவமைக்குகி மறுத்துரைத்தவாறு. பெயரொன்பது பொருளுணர்த்ததலின் அதனை வடிவில்பாற் படுத்துணர்க. “அடிநோக்கி னூழ்கடல் வண்ணன்றன் மேனிப் - படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரோன் - முடிநோக்கித் - தேர்வளவனாத நெளித்தேன் நன்சென்னிமே - லாரலங்க ளோன்றிற்றுக் கண்ட.” என்பதனால் ஐங்கடல்வண்ணையும் கொன்றைத்தாரோனையும் உவமைகூறியவற்றை மறுத்துத் தேர்வளவனெனத் தெளித்தேனெனப் பொருளையே காடுதலின் அது உவமம்வேறுபட வந்ததாயிற்று. “இத்திர நென்னி நிரண்டேகண் ணேறாந்த - வந்தரத்தா நென்னிற் பிறையிலலை - வந்தரத்துக் - கோழியா நென்னின் முகமொன்றே கோதையை - யாழியா நென்றுணரற்பாற்ற.” என்பதனால் இத்திரினையும் இறைமொனையும் முருகினையும் ஒப்புமறுத்து நெடியோனை உவமைகூறலின் ஒப்புமைமறுத்துப் பிறிதுகாட்டியது. “சுற்றுவிற் சாமனுஞ் சோழர் பெருமகனாள் - கொந்தப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார் - பொற்றொடி - யாழி யுடையான் மகன்மாயன் சேயனே - கோழி யுடையான் மகன்.” என்பதனால் உவமையும் பொருளும் முன் ஒருங்குகிறிப்பின்னர் ஒவ்வாமையுதலின் இதவும் பின்னும் வேறுபட வந்ததாயிற்று. “புனனாடர் கோமாலும் பூந்துழாய் மாலும் - வீணைவகையான் வேறு படுப - புனனாட - னேற்றெறித்து மாற்றலர்பா லெந்தியபார் மாயன் - னேற்றி

ர்த்து கொண்டமைபா னின்ற." என்பதும் அது. "ஊர்க்குறு மாக்
கர் வெண்கோலி கழாஅலி - னீர்த்துறை படியும் பெருங்கன்று
போல - வினியை பெரும் வெமக்கே" என்றும் பாட்டினான் உவமை
பாடியபொருளின் பாணியுங் கடவுமென இரண்டாங்கி பாணக்கே
ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடுகழாலின் கீர்த்துறைபடியமென்றும்
அடைகூறி ஊர்க்குறுமாக்கள்போல் அவரைத் தன்னருங் கூட்ட
த்திற்குக் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபடவந்த உவமைத்தோற்ற
மெனப் பட்டது. "முடிக்கோங்க முகையென முகஞ்செய்த குரும்பை
மெனப் - பெயறுளி முடிமெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை" என்றபழி
முடிக்கோங்கும் முற்றியகுரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப்
பெருத்த நின் இளமுலையன்றல் ஒத்தது. பெயறுளிமுருஞ் சிறி
தாக இவற்றோடு அதனை உடன்கூறி அப்பெயறுளி முருளத்திற்கில்
லாத பெருமைக்குணம் பொருட்டுப் பின்னர் விதத்துகூறுதலின்
அதனும் வேறுபடவந்த உவமைபாயிற்று. "மக்களே போல்வர்
கயவ சயரன்ன - வொப்பா ரியாங்கண்ட தில்." என்பது ஒவ்வாப்
பொருளை ஒப்புமைகொண்டது; என்னை? மக்களைக் கயவர் ஒவ்வா
வொன்றங் கருத்தினான் மக்கள்போல்வர் கயவொன்றமையின் அது
வும் வேறுபடவந்த உவமைபாயிற்று. "கெடுத்தோட் டிரும்பனை
கீர்திழல் புறாயக் - ஞாம்பல முரிந்த குன்றசேர் சிறுநெறி" என்பத
னால் உவமைபாடிய கீழற்பொருட்செய்தியது உவமங்களையன்றே,
அதற்கு கெடுத்தோடும் பெருமையும் அடையாகக் கூறினான்; கூறவே,
பண்கிழலோடொங்குங் குன்றஞ்சேர் சிறுநெறி முடிந்தவழிச் சென்
றுபுகும் ஊர்க்குறுமை கெடுத்தோடென்று கொள்ளவைத்தமையின்
அதனும் வேறுபடவந்த உவமைபாயிற்று. "மன்படுதோட் டிள்ளி
மதலேழ மாற்றாசர் - வெண்குடையைத் தேய்த்த வெருளிபால் -
விண்படர்ந்து - பாயுங்கொ லென்று பனிமதியுக் தன்னுருவர் - தே
யுக் தெளிவிசும்பி னின்ற" என்பதனால் உவமானத்தினை உவமேய
மாக்கி அதனையே விசும்பினார்; என்னை? வெண்குடையென்று பா
னை குத்தமென்று மதியினைக் குடையுடனெப்பிப்பான் மதியினைக்
குடையாகவே கூறித், தேயுத்தெளிவிசும்பினர் என்று என்பதனால் கு
டையோடு உவமைகூறியதை விசும்பினமையின் அதனும் வேறுபட
வந்த உவமைத்தோற்றமாயிற்று. "அகா முதல வெழுத்தெல்லாம்"
என்றபழி இரண்டிபொருள் வேறுவேறு கூறியதன்றி, அகாமுதல
எழுத்தெல்லாம் அதுபோல என்றதும் ஆதிபகவன்முதற்று உலகம்
அதுபோல என்றதும் ஒன்றாகத் தனியுமாற்றான் உவமையும் பொ
ருளுங் கூறாமையின் அதனும் வேறுபடவந்த உவமமாயிற்று. பிறவும்
அன்ன. இவை எவையுமத்திற்கெல்லாம் பொதுவில்லக்கணம். ()

௩௦௮. ஓரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே.

இதவும் ஏனையுமத்திற்காவதோர் இலக்கணமுணர் - ந்ற.
(இ - ன்.) ஓரீஇக்கூறலும் = ஒக்குமெனக் கூறுது ஒவ்வாதெனக்
கூறுதலும்: உம்மைஇறந்தது தழிஇயிற்று; மரீஇய பண்பு = அது
வும் உவமையாதற்கு அடிப்படவந்த வழக்கு. எ - று. உதாரணம்.
“பாங்ஙன மொத்தியோ வீங்குசெவன் மண்டிலம்” எனவும் “மாதர்
முசும்போ லொளிவிட வல்லியேற் - காதலை வாழி மதி” எனவும் வ
ரும். “நின்றோனைபை” என்பதும் அது. இவற்றுள் பாங்ஙனம்
ஒத்தியோவென்பது ஒவ்வாபென்னும்பொருட்டு. காதலவாழிமதி
பென்றவழியும் பாங்காதலியாமையான் மதியமே அவன் வாண்முக
மொவ்வாபென்றவின் ஓரீஇக்கூறிற்று. இதுவும் மரீஇயபண்பாக
லாலும் உச்சுறையுமம்போலச் சூறிப்பினுள் உவமங்கோடொ
ப்புமையாறும் ஈண்டு வைத்தானென்பது. பண்பென்றதனான் அது
வும் இலக்கணத்தோடொடங்கும் என்றவாறு. இவற்றையும் வேறு
படவந்த உவமமென்னுமோவெனின், உவமையும் அவ்வழி மாறு
படவருமாறு உவமத்துக் கூறினான், உவமையின்மை கூறுதலும் உவ
மைபெனப்படுமென்றற்கு இது கூறினென்பது. இவற்றள்ளும்
வேறுபடவந்த இலக்கணம் மேல்க்குத்திரத்தன் அடங்கும். (௩௩.)

௩௦௯. உவமத் தன்மையு முரித்தென மொழிப
பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; மேல் ஏனையுமம் கூறுங்கா
ல் உவமிக்கப்படும் பொருட்டுப் பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பக்
கூறல்வேண்டுமென்றான் அவ்வாறன்றி உவமமும் கொள்ளப்படுமெ
ன்றமையின். (இ - ன்.) உவமத்தன்மையும் உரித்தென மொழிப =
விசாரவகையாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒருபொருட்டுக் கூறுது
பட்டாங்கு உவமங்கூறுதலும் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஐசிரியர் :
பயனிலை புரிந்த வழக்கத்தான = அதனாலும் ஒருபயன் தோன்றச்
சொல்லுதலெனறிப்பாட்டின்கண். எ - று. அது “பாரி பாரி பென்று
பல வேத்தி - பொருவர்ப் புகழ்வர் செங்காப் புலவர்” என்னும்பாட்
டினுள் உலகனித்தற்கு மாரியும் உண்டென மாரியை உவமித்துச் சிற
ப்பித்துக்கூறுவான் மாரியைச் சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய
பாரியை உயர்த்துக் கூறுதான்போல இயல்பினுள் உவமைகூறினா
னும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரிழிவில்லைபென்னுந் தன்மைபடக்
கூறவே அவனுயர்வுகூறுதலிற் பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப்படுமென்
பது. “கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெரிசின் - வில்லோர்

தானி விங்கப் பெய்த - வப்புதனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருட்பைச் -
செப்பட சன்ன செங்குழை யகத்தோ - நிழுதி னன்ன தீம்புழற்
தயவா - யுறுதகாண் டைய வாயி யார்கழல் - பாவி வானிற் காலொதி
பாதித் - தப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி - வெய்த்தோர் மீமிசை
கிளத்திற் பரிக்கும்" எனவும் "கீளா விலவத் தலங்குள்ளை பயந்த -
பூயியம் பகங்காய் புடைவிரிக் தன்ன - வரிப்புற வனிலொடு கருப்
பை யாடா - நியாற்றநல் புளையும் வெரிதுடைச் கொழுமடல் - வே
ற்றைய யன்ன வைத்துதி செங்கோட் - உத்தலை வேய்த்த வேய்ப்பு
தக் ஞாம்குப" என்றற்போய்வனவும் அது. "கொல்லினைப்பொ
லித்த" என்பதனால் இக்கிலத்தின் மக்கள் அம்பினை உவமைபாச்சி
ஆண்டையவாயி இருப்பையின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்ப்டும் பொ
ருளாக்கியும் உவமிகத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த்திரளொடு கழன்ற
பூயினை உவமஞ்செய்தும் அக்கிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பய
னியுபுகித்த வழக்கெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன.

உவமத்தன்மையுமென்ற உம்மைபான் உவமத்தன்மையேய
ன்றி வானாது தன்மைகூறுதலும் அக்கிலத்திற்கே பயனிலையெனப்ப
யெனவுங் கொள்க. அவை "மான்னோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி -
யீன்பினை யொழியப் போகி கொண்கா - ழிரும்பு தலைபாத் திருத்துக
னை விழுச்சோ - ளுளவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி - விழுநிலங் கா
ம்பைப் படுகி ஞாடி - துண்புல் வடக்கிய லென்பல் லெயிற்றயர் - பார்
வை யார்த்த பறைதாழ் விழவி - னீழன் முன்றி னிலவாற் பெய்து"
என்றவழி உவமஞ்செய்யாது அக்கிலத்தியல்பு கூறப்பட்டதாயினும்
உவமத்தாற் பொருட்பெற்றி தோன்றச் செய்தார்போல அக்கிலத்திற்
குப் பயம்பாடு வெளிப்படச் செய்வாமையின் உவமவிலக்கனாத்துன்
இதனையும் இலெனினுற் கொண்டாமென்பது. அற்றன்று. "மாபேதா
ளும்" என்பழி நாத்சொல்லியலெனச் சொற்றன்மையுங் கூறப்பட்ட
மையின் உவமைபாடியச்சியுள் அதக்கூறெனப்பது. உம்மை இற
ந்தது தழிஇயிற்று; என்னை? உயர்ந்ததன்மேற்றன்றி உயர்பிழிபு
டைத்தல்லாத தன்மையுமையுங் கொள்கவென்றமையின். (கச.)

உக0. தமொ றுவமங் கடிவரை யின்றே.

இதவும் உவமத்திற்கேயாவதோர் இலக்கணமுனர் - ந்து
(இ - ள்.) தமொறுவமம் = உவமையும் பொருளும் வேறு கிறீஇ
இதபோலும் இதுவென்னுது அய்விரண்டினையும் உவமைபுறச் சொ
ல்லுத் தமொறுவமம் : இனி அய்வாறன்றி உவமையைப் பொருளாக்
கிழிப் பொருளை உவமைபாக்கியுத் தமொறச் சொல்லுதலுந் தமொறு

யமமெனப்பகிம்; கடிவரை இன்று = அங்விண்ணும் உயமமென்று சொல்லற்பாட்டிற் கடியப்படா. ஏ-று. “அரிமலர் தன்னக ணம்மா கடைசி - திருமுகமூக் திங்களுக்கு சேத்துத் - தெருமந்து - வைபத்தம் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காடி - பையத்து கின்ற தரா” என்பத னுள் உவமையினையும் பொருளினையும் வேறுவேறு துணியாது ஐயுற் று வைபத்தம் வானத்துஞ் செல்லாது அராவென்றமையின் இதுதடு மாறுவமமாயிற்று. “தளிர் பெற்று வைபிய தண்கனை கீல - மனிபெ ற்றார் கண்போன் மலநு - மனிபெற்ற - கல்லார் திருமுகத் தோற்றத் தளிபெற்ற - கல்லாரம் போன்மலருங் கண்.” என்புழி கீலத்தோடு க ண்கினையும் கண்கனிஞ்ஞெ கீலத்தினையும் ஒன்றற்கொன்று உவமை யாக்஑ியும் பொருளாக்஑ியும் ஒருங்கே தமோறக் கூறினமையின் இது வுக் தமோறுவமமெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன. (௧௫)

௩௧௧. அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

இஃது எப்பிபது மறத்தது; என்னை? வேறு ஒருபொருளோ டி ஒருபொருளை உவமித்து கிறீஇ அப்பொருளோடு பிறிதொருபொரு ளையுவமித்தலும் உவமைபென்று கொள்ளுவானாயினும் அது கொ ண்ளப்படாது பொருள்வினங்காமையினெனக் கூறிவிலக்கியமையின் (இ - ள்.) அடுக்கிய தோற்றம் = உவமையும் பொருளும் கிறுத்தி அடுக் கிய தோற்றம்: விடுத்தல் பண்பு = நெப்பினவாகக் கொண்ளப்படா. ஏ-று. “மதியத் தன்ன வாண்முகம் போலும் - பொதியலிழ் தாமரை ப் புதப்பூம் பொய்கை” என்றக்கான் மதியத்தன்ன வாண்முகத்தினைத் தாமரைபென்றமையின் அவை ஒன்று ஒன்றனோடு பொருந்தாவெ ண்பது கருத்தது. “இலங்கு வண்பன்ன கலங்கே ழாம்பற் - போதி னன்ன தாதலிழ் கைகை” என்றக்கால், ஒன்று ஒன்றனோடு ஒருவன் ணத்ததாய் உவமைக்கேற்பினும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாய் கீன் றது. கின்றற மற்றும் அதனோடு உவமங்கொண்ளப்படாது, இது வ வைபறையுடைமையின் விலக்கப்பட்டது. மற்ற “கார்து கிலந்தோ யு மிரும்பிழத் தடக்கையிற் - சேத்துடன் செறித்த குறங்கினன் குறங்கென - மால்வரை பொழுதிய வாழை யாழைப் - பூவெனப் பொ லிந்த வோதி போதி - நெறிச்சினை வேங்கை கான்மலா கச்சி” என்ப துஉம் அடுக்கியதோற்றமெனப்படாதோவெனின், படாதன்றே; யா னைக்கைபோலும் குறங்கு குறங்குபோலும் வாழைபென வடுக்கிச்சொ ல்லாது குறங்கினையுடையானென்று துணித்துக்கூறியபின்னர்க் கு றங்கென மால்வரை ஒழுதிய வாழைபென்றனாதலினென்பது. தோ ற்றமென்றதனான் உவமையும் பொருளுமாக கிறீஇ உவமையுருபுதோன் றக் கூறுங்கால் அடுக்கப்படுவதென்பது. (௧௬)

௧.௧௨. நிரலிறுத் தமைத்த நிரலிறை சுண்ணம்.
வலாநிலை வலுத்த மூன்றலங் கடையே.

இதவும் எய்தாதனவலாயறைமுடைமையிற் கூறியவற்றோடு
இனமாகலின் உலமத்திற்காயதொன்றுணர் - நற். (இ-ள்.) நிரலி
றுத்த அமைத்த நிரலிறை = உலமையையும் நிரலே திறத்துப் பொ
ருளினையும் நிரலே திறத்து ஒப்புமைகூறின் அது நிரலிறையெனப்ப
டும்; சுண்ணம் வலாநிலை வைத்த மூன்றலங்கடையே = சுண்ணத்தி
னவலாந்த நிலைமையான்வந்த சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழிமாற்று
மென்றும் மூன்றலமல்லாத இடத்து. எ-து. சுண்ணத்தினே வலாந்த
நிலைமையான் வந்தனவெனவே சுண்ணத்தையே மூன்றலவோவெனி
ன் அதனை ஒருவலையிலக்க மூவரும்வந்திலொன்றாற்போலக்கொள்
க. உதாரணம், “கொடிருவன கொட்டை தகப்புண்கண் மேனி-மதி
பவள முத்த முகம்வாய் முறுவல் - பிடிபினை மஞ்ஞை நடைநோக்
குச் சாயல் - வடிவின்னே வஞ்சி மகன்.” எனவரும். நிரலிறுத்
தலென்றது அமைத்தவென்றதனான் நிரலிறையன்றி அமைத்துக்
கொள்வதும் உண்டு; அது “கனிறங் கத்தும் போல நளிகடற் - கூம்
புங் கலறுத் தோன்றத் - தோன்றன் மற்தோர் துறைகெழு நாட்
டே.” எனவரும். பிறவும் அன்ன; என்னார்க்கு நிரலிறுத்தமைத்த
நிரலிறை எனவலாநிலைவைத்த மூன்றலங்கடையே என்னுது சுண்
ணத்தினே வலாந்தோதியது என்னையெனின், அவைமூன்றுஞ்
சுண்ணம்போலக் சுண்ணஞ் செய்யப்படுதலின் அவ்வாற்றாற் சிதர்
த்துடெப்ப உலமையும் கூறின் அதுபொருள்விகக்காதென்பது அறி
வித்தற்கென்பது. என்னை? அடிமறியுள் ஓடியுள் உலமங்கூறி ஓா
டியுட் பொருள்வைத்தால் இனிதுபொருள்கொள்ளாது அடிமறிக்குங்
காலைப் பிறிதுபிறிதாகுடைத்து. இனி ஓடியுள் உலமங்கூறிப்
பின்னர் எத்துணையுஞ்சென்று பொருள்கூறி மொழிமாற்றிக்கொள்
சலையின் அதுவும் உலமத்தாற் பொருள் தோன்றாது. சுண்ணத்
திற்கும் அஃதொக்கும்.

இனி “இய்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உலமங்களுட் சிலவற்
றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுள்வகுள்ளுஞ் சொல்லுதி
ன்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்க
ண்ணே அணிபாமென இக்காலத்தாகிரியர் துல்கெய்தாருமுளர்.
அவை ஒருசிலயாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணம் கூறப்
படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின்
அணியல்லாமையும் வருத் தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதைபாவழி

புமென்பது. என்ன? “நாயகர்க்கு நாய்கள்போ னட்பிற் பிறழாத - உயர்ச் சூழாஅ முடன்கொட்டு - மாய்ப்படை - பன்றி யனைவர் பகை வேந்தராய்வார் - சென்றெவன் செய்வர் செரு.” என்றவழி, நாய் போலும் சுட்டிடையர் படையாளரென்பது வினையுபயமம்; பன்றியனைவர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப் பகையாபிய பன்றிபோலவென்பது. யேற்றுவேந்தர் பகைவராதலால் அய்வுவமை விலக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணிபெனப்படாது; உவமைதான் உயர்த்ததின்மையின். அது குற்றமன்றோவெனின் “பேரு சட்ட கள்ளிற் - கோரிற் கோயிற் நேருமா னின்னே” என்பது குற்றமன்றாகலின் அதுவுங் குற்றமன்றெனப்படும். இனிப் பொன்மாணியும் பூமாணியும்போலப் பொலிவுசெய்தலின் இதுவுங் குற்றமாகாது மேலதே குற்றமென்பது. அற்றன்று, இன்னசொல்லும் இன்னபொருளுமுடையன பொன்மாணியெனவும் பூமாணியெனவும் வரையறுத்துக் கூறலன்மையின் அதனாலும் அதனைக் குற்றமென்று இலக்கணத்தார் கூறின் சிரம்பாது. அல்லதுஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பருதிகொல்லாக்கு் செய்யுட் கு அணிபாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவைபெனப்பட்டன. என்றதனான் அவையெல்லாந்தொகுத்து அணிபெனக் கூறுது வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணிபெனக் கூறுதல் பயமில்வற்றென்பது.

இனி இரண்டுபொருளென்னியவற்றை வினப்படுக்குங்ளல் ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்டு அணிபென்ப. பிறவும் இன்னோரன்ன பலவுஞ் செய்யுட்கணிபாமென்பது அவர்கருத்து. ஒருங்கேயென்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுன் மூன்றுபொருள்கூறி எனவாய்கு என்பதொருசொல்லான் முடிந்தவழியும் எனவாய்கு என்பதோர்மொழி எனவென்பது ஓரலங்காரமெனல்வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக்கூறலமைபாதென்பது. பிறவும் அன்ன. இனி அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணிபென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாணியப்பட்ட முடியுந் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறுகண்டாற்போன அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறுகல்வேண்டுமென்பது.

இனிச் செய்யுட்கணிசெய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறுது சிலவேகூறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலாமென்பது. அவையாவையெனின், “அகனமர் கேள்வ னகற்சி தீர்த்தற்கு - மசெனாடி புருந்த மக்ஷினை பெனாஅ - மறுக்குங் காலை மறுத்துணா மொழியாது - குறிப்பு வேறு கொளீஇய குறிப்புநில பெனாஅப் - புலவிச் சண்டனம் போகின் கண்ண - மழுதது மழாஅதது முயங்கலு மென்றங் -

விருவகைப் பட்ட மங்கல மெனாஅப் - புலம்புறு காலை யறிவுறா
படாது - புலம்புகொள வந்த செய்வின் பெனாஅ - வின்தோ ளன்ன
பலபொருட் பருதி - நன்னெறிப் புலவர் நாட்டல்வகை புடைய" என்
றோர் குத்திரஞ்செய்யின் அவையும் அலங்காரமெனப்படுமென்பது.
அவற்றுக்கு உதாரணம்; "ஆகத் தொடுக்கெய புதல்வன் புன்றலைத்
தூகீர் பயந்த துணையமை பிணையல்" என்பது மகவுகீழை; "ஒவச் செ
ய்நிவி னொன்றுகிணைத் தொற்றி" என்பது, குறிப்புக்கீழை; என்னே?
தலைமகன்போக்கினை உவக்குங் குறிப்பல்லாத குறிப்பாகவின் அஃத
னியெனப்படும். "தும்முச் செறுப்ப வருதனன்" என்பது புலவியுள்
மூத மங்கலம்; "பாவையாய்த்த பன்னீரோக்கமொடு - மோயின றுயி
ர்த்த காலை" என்பது போக்கின்கண் அழாத மங்கலகீழை; "விளிகினை
கொளாஅ டமியன் மென்மெல - ஸமிகு சேவடி. கீலமிசை வடுக்
கொளாஅக்- குறுக வந்து கூடுவிறு தோன்ற" என்பது அந்நொடுப
டாது புலம்பு கொளவந்த செய்வின்; என்னே? கோளாது கேட்டான்
போல் வந்தமையின். அதுவும் அலங்காரமெனப்படுமென்று குத்திரஞ்
செய்துகொள்ளல்வேண்டுஞ் செய்யுட்டு அணிவேறுகூறினென்பது.
இனி இங்ஙனங் கூறினவெல்லாம் குற்றமென்று கொள்ளப்படா;
என்னே? வேறு காரணமுணராப்பெறுது பிறழ்ந்து இடைபறவுபட்ட
காலை இடர்ப்பட்டிச்செய்தனவாதலான் அவையும் அவ்வாற்றானமையு
மென்பது. இனி ஆனந்தவுண்மையென்பனகில குற்றம் அகத்தியனார்
செய்தானாக் கூறுபடாகவின் அவையிற்றை எவ்வாறுகோடுமெனி
ன், அவைகள் தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர்செய்யுளுள்ளும் வ
ருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட மூன்றுதமிழின
ம் அடங்காமை வேறுஆனந்தவோத்தென்பது ஒன்றுசெய்தாராயின்
அகத்தியனார் தொல்காப்பியமும் நாலாகவந்த சான்றோர்செய்யுங் குற்
றம் வேறுபடாவென்பது. அஃதேற், செய்யுட்டு இவையணியென்
பதுஉம் இவை குற்றமென்பதுஉம் மூன்றதிகாரத்தள்ளும் இவ்
வாசிரியர் பாண்டுக் கூறாராவெனின், செய்யுளியல் முப்பத்தான
குறுப்புக்கூறி அவற்றதினையு நல்லிணைப்புலவர் செய்யுளுறுப்பென
வும் அவை தொடர்ந்த தொடர்கினை என்வகையாற் தொடர்கினைச்செ
ய்யுட்டு வளப்பிளவும் பகுத்தோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்தவை
எல்லாம் குற்றமென்பதங் கொள்ளவைத்தானென்பது. (௧௭)

உமையன் முற்றிற்று.

**எட்டாவது
செய்யுளியல்.**

—●●●●●—

உகக. மாத்திரை பெழுத்திய லசைவகை பெனாஅ
யாத்த சீரே யடிபாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை பெனாஅ
கோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
திணையே கைகோள் கூற்றுவகை பெனாஅத்
கேட்போர் களனே காலவகை பெனாஅப்
பயனே மெப்ப்பா டெச்ச வகையெனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை பெனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையி
னாறு தலையிட்ட வநா லைந்து
மம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருத்தே யிபையே புலனே யிழைபெனாஅப்
பொருத்தக் கூறிய வெட்டொடுத் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தளரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்த என்ன பெயர்த்தோவெனினர், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தின மையான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே, ஒத்துதலியது உஞ் செய்யுளிலக்கணமுணர்த்தலென்பது பெற்றும். மேற்பாயிரத்தன் "வழக்குச் செய்யுளு மாயிரு முதலி - னெழுத்தஞ் சொல்லும் பொருளும்" ஆராய்வலென்று புருத்தமையால், எழுத்தினஞ் சொல்லினும் வழக்கிற் குஞ் செய்யுட்கும் வேண்வென விரவுப்கூறிப், பொருளநிகரத்தன் றும் இதுகாறும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்வெனவே கூறிவந்தான், அப்பொருள்பற்றிச் செய்யுள் கூறுமாசலின் இவ்வநிகரத்தட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இவ்வோத்தென்பது. எனவே, முற்கூறிய எழுவகையோத்தம் வழக்கிற் குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது உம் இது செய்யுட்கே ஊர்த்தென்பது உம் பெற்றும். மற்றிதனை யாப்பநிகரமென வேறோநிகரமாய்க்கி உரைப்பாருமுனர்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கநிகரமெனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க. அல்லது உம் எழுத்தஞ் சொல்லும்பா

ருளுமென மூன்றாம் மூன்றதிகாரமாகி அதிகாரமொன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ்செய்ததனோடு மாறகோளாம் இதனை வேறதிகாரமென்பார்க்கென்பது. மற்று, ஒத்து அதிகாரம் ததலியதெல்லாம் ததலுவதன்றே ஒத்திதனுவைத்த ருத்திரம்; அதனான், இதன் மூதற்குத்திரம் என்னுதலிற்றோடுவெனின், இவ்வோத்தினுளுளர்த்தப்படுகின்ற செய்யுட்டுறுப்பாவன இவைபெனவே, அவற்றது பெயரும் முறைபுத் தொகையும் உணர் - ற்று. (இ - ள்.) இக்கூறப்பட்ட மூப்பத்தான்கும் பெயரிசைப்புலவர் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்டு உறுப்பாமென அவ்வாறு செய்தல்வன்மையாற் கூறினார் புலவர். எ-று. அப்பெயர், பெயர்; அம்முறை, முறை; அத்தொகை, தொகை. தொகை - ஐ. ததலியிட்ட அந்நாலைந்துமெனவும், எட்டெனவும் இருவகையாற் தோன்றக் கூறியது எனையபோலாமல் எட்டுறுப்பும் ஒரோசெய்யுட்டு ஒரோவொன்றையும் வருமென்பதறிவித்தற்கும் அவையதாம் அச்செய்யுள் பனதொடர்ந்தவழியே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாமென்பதறிவித்தற்கும் எங்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பிருபத்தாறும் ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாவென்பது பெற்றும்.

இனி மாத்திரையென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு. மாத்திரையது மாத்திரையினா ண்டு மாத்திரையென்றான். அது “மாத்திரையளவும்” என்றதனாற் பெற்றும். எழுத்தியல்வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளும் கூறுபாடு. அசைவகையென்பது, அசைக்கூறுபாடு; அவை இயலகையும் உரியகையுமென இரண்டாம். யாத்தொன்பது. பொருள்பெறத் தொடர்ந்து கிற்றஞ் சொன்றவாறு; எனவே, அசைபனதொடர்ந்து சோங்கால் அவ்வகையுத் தத்தம்வகையாற் பொருள்பெற்று கிற்றளும் அவ்வாறன்றிச் சீர்முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அசை பொருள்பெறுது கிற்றளும் அடங்கின. தேமாவென்று அசை பொருள்வேறு பெற்றன; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறு பெறுது கின்ற அசையாற் சீர்யாத்து கின்றது. பொருள்பெறகின்ற எழுத்தம் அசையுஞ் செப்புடைவென்பாருமுளர். அற்றன்று, பொருள்படகிற்பன எழுத்து யாண்டுமீன்மையாளும் பொருள்பெறகின்ற அசையானுபித தேமாவென்றுஞ் சீரும் அவ்வகைச்சிறப்பினாற் செப்புடைச்சொனப்படாமையானுஞ் சாத்தனெனத் தன்பொருளொடு தான் தனித்த கின்றவழி அதுவுஞ் செப்புடைச் சொனவும்படுமாதலானுமென்பது. அடியென்பது, அச்சீர் இரண்டும்கலவுத் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. யாப்பென்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறத்

செய்வதோர் செய்கை. மாபெண்பது, காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மாயிற்கும் மாயியனுள் உரைப்பனவற்றிற்கும் இதற்கும் வேற்றுமைபென்னையெனின் இது செய்யுட்கே ஊரித்து, அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொது வெண்பது. தூக்கெண்பது, பாக்களைத் துணித்த நிறுத்தல். தொடைவகையெண்பது, தொடைப்பகுதியிலவுமென்றவாறு; அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவுமென இருவகைய. இப்பகுதியெல்லாம் அடியாற்கோடலின் அடிக்கும் இஃதொக்கும். கோக்கெண்பது, மாத்திரைமுதலாகிய உறுப்புக்களைக் கோட்டோர்க்கு கோக்குப்படச்செய்தல். பாவெண்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தம் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன்சொல்லுமின்ற செய்யுளை விசற்பித்து இன்னசெய்யுளென்று உணர்த்தற்கேதுவாகிப் பார்த்துபட்டுச்செய்வதோர் ஓசை. அளவியலெண்பது, அப்பாவையறை. நினைபெண்பது, அகம்புறமென்று அறியச்செய்தல். கைகோளெண்பது, அவ்வத்திணையொழுக்கவிசற்பம் அறியச்செய்தல்; அது ஊவுந் கற்பும். கூற்றவகையெண்பது, அச்செய்யுள் கோட்டானா இது சொல்லுமின்றார் இன்னொரு உணர்வித்தல். இவை யெண்பது, பாடமாயின் எண்ணிய முன்றிணையுந் தொகுத்ததாம். கோட்போடெண்பது இன்னார்ச்சுச் சொல்லுமின்றதிதுவேனத் தெரித்தல். ஊளெண்பது, முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவும் உணர்த்தெய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னினை படர்க்கையுமாம். காலவகையெண்பது, சிறுபொழுது பெரும் பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. பயனெண்பது, சொல்லி யபொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடெண்பது சொற்கோட்டோர்க்குப் பொருள்கண்டபாதல். எச்சவகையெண்பது, சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல். அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின் வகையென்றான். முன்னமெண்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோருந் தத்தம்வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச்செய்தல். பொருளெண்பது, புலவன் தான்தோற்றிச்சொன்னி செய்வதோர் பொருண்மை. துறைவகையெண்பது, முதலுங்கருவும் முறைபிறழவுந்தாலும் இஃது இதன் பார்ப்பிமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்கேதுவாகியதோர்களுவி அச்செய்யுட்குளதாகச்செய்தல்; அவையும் பலவாதலின் வகையென்றானென்பது. மாட்டெண்பது, பல்வேறு பொருட்பாப்பிற்குயினும் அன்றாயினும் கின்றதனெடுவந்தனை ஒருதொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச்

செய்தல். வண்ணமென்பது, ஒருபாயின் கண் நீட்டும் ஓசைவிதம். எழுபவன்பெண்ணின் ஓசை. பாப்பியல்வகையின் அறுதலையிட ஆக்கியதுமென்பது, பாப்பியல்வகைப்பகுதியாகிய இருபத்தாறு மென்றவாறு. இவை பாப்பிற்கு இன்றியமைவாத இலக்கணப்பகுதியென விதந்தோதவே, இனிக்குறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமைவாமை இவ்வென்பவாறு. அம்மை வழகு தொன்மை தோலே - லிருத்தே யியைபே புலனே யிழைபெனப் - பொருத்தக் கூறிய வெட்டொடுத் தொகையென்பது இக்கூறப்பட்ட எண்வகையனப்பொருள்முன்னர்க்கூறிய இருபத்தாறுத் தொகுப்ப முப்பத்துநான்குறுப்பா மென்றவாறு.

மற்றிவற்றை வளப்பென்று கூற்றாகக் காரணம் அவற்றைக் கூறும் வழிச்சொல்லுதல். நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளென்பது, இவ்வுறுப்பினத்தன் குறையாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள் செய்யுளெனப்படுமென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளெனவே, எழுதித்தெழுத்த செய்யுளுள்ளும் அவ்வகையறையுடையவற்றுக்கே இவ்விவக்கணமென்பது உண்மையெனக்கொள்ளக் கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை அறுவகைச்செய்யுட்கும் உறுப்பாகாவென்பது உண்மையெனக்கூறும் உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயினும் ஆண்டு வகையறையின்மையிற் கூறெனப்பது உண்மையென நல்லிசைப்புலவொனப்படாபொன்பது உண்மையென இனி நூலும் உலாயுஞ்செய்தார் நல்லிசையுடையவென்பது அவற்றை நூலின உலாயினுவின இத்தகு இடையின்றிவைத்தமையிற் பெறுதமென்பது. வல்லிதிற் கூறி வருத்துகாத்தனென்பது, இவ்வகைக்கூறிய நல்லிசையிலக்கணமே கூறியொழிந்தார், எல்லாவற்றின் எல்லாமையச்செய்யுள் அவைகையாகிய அவ்வத்தறை போயினுத் தாமென்றவாறு. எனவே, இவ்வுறுப்பமைச்செய்தனவே செய்யுளெனப்படுவனவென்று கிறப்பித்தவாறு. மற்றுக் கூறியெனவும் உலாத்தனவெனவும் இருகாற் சொல்லியுதென்னெனவெனின், அச்செய்யுளானே கூறி அவற்றுப் பொருளுகாத்தனென்றவாறு. என்னுர்க்குச் செய்யுட்குற்றம் ஈண்டோதாரோவெனின், ஒதல்வேண்டுமே? இவ்விவக்கணத்தப் பிறந்தது நன்றியும் வருவனவெல்லாம் வருவென்பதறியவைத்தானல்லவெனக் கூறியுளென்பது. மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண்டோதினாச் செய்யுள் ஈண்டோதுபவெனின், அறிவாத கடாயினுப், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறெனப்படா; பொருளெனப்படுவன உறுப்பே அவற்றிட்டத்தினை முதலென விழங்குபவாக வான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார்; முதற்பொருளிலக்கண

மென் உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறுபடுத்துக் கூறலாவதின்கையா ளும் உறுப்புணாப்பவே அவ்வுறுப்புடையபொருள் வழக்கியலாற் பெ ரலாமாகலானுமென்பது.

மற்று யாத்தசீரோயடிபாப்பென்றதென்னை? தனியென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டியவாடுவெனின், இவருஞ் சேர்தொழிலே தனியென வேண்டி, தனைத்தலிற் தனியாதலானும் வேறுபொரு ளென வேண்டாடுவென்பது; என்றார்க்கு அசையின்றிச் சேருமில்லை சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உ றுப்புடைச்செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படுந், தனியெனவே ரென்றின்மைபான்; என்னை? அது குறளடியென வேறுறப்பாயி னமையின் என்பது; தனியென்றிதனைக் கோடுமெல் அதனைக்குற ளடியெனலாகாடுதென்பது. அல்லதுஉம், ஈரசைகடி ஒருசீராயினவா றுபோல இருசீர்கூடியவழி அவ்விரண்டினையும் ஒன்றென்று கோடல் வேண்டும்; கொள்ளவே ஈற்சீரடியினை இடைதுணித்துச் சொல்லுவத ன்றி ஈன்குபருதியாடுவெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லுமாயில்லையெ ன்க. யாத்தசீரென்றதனானே அசைதொறுந் துணித்துச் சொல்லப்படா னொன்பதுஉம் அச்சீரான் அடியானவழிச் சீரியைநிறுத்தது னொ னவே படுமென்றதனாற் சீரெல்லாந் துணித்துச் சொல்லப்படுமென்ப துஉம் கூறினான் இவ்வாசிரியனென்பது. அற்றன்றியும், அவ்வாறுத னைகொள்வார் சீரானடிவகுப்பதுஉம் குற்றமென மறுக்க. மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை, அடியிரண்டு தொடுத்தற்றொழில்லத்தின் மையினெனின், அற்றன்று, தொடுத்தற்றொழின்மத்தியையானே தொடையென்றானல்லன், அவ்வடிக்கணின்னு"எழுத்துஞ்சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்றானே தொடைகொண்டமையின் வேறுறு ப்பென்றானென்பது. அஃதேந், சேருஞ் சேரும் இயைந்தவழி அவையி டமாக நின்ற அசையாற் தனிகொள்ளாமோவெனின், கோமென்றே, அதனை அடியென்னுமாயினென முற்கூறியவாறே கூறி மறுக்க. அல்லதுஉம் அவ்விரண்டைகூடிச் சீராமன்றொவெனின் என் பது. மற்று ஈற்சீரடியுள் இரு சீரியைந்தவழிக் குறளடியென்னுமா கலின் அதனைத் தனியென்னுமோவெனின், அங்ஙனங்கொள்ளின் இருசீரடிக்கட் தனியேண்டாதானும்; ஆகவே, ஒருவழிக்கொண்டு ஒருவழிக்கொள்ளாமை மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாகமென்பது. அல்லதுஉம், அங்ஙனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம் பொதுவ கையாற் தனியுறுப்பெனப்படாது எழுத்தும் அசையும்போல யான் டும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப்படுவனவென்றற்கு "இவ்வாறு தன்முடி தன்னுன் மேற்றே" என்பதனாற் காக்கையாடினியார் ஒதி

ய தவியிலக்கணம் ஈண்டுங்கோடல் வேண்டுமெனின், அஃதே தருத்தாயின் இயர்க்கும் அவர் முடிவேபற்றித் தவியைப்பல்வேண்டும். அல்லது உம், அவர்க்கு இஃயவரான காக்கைபாடினியர் தவிகொண்டலொன்பது இரண்டு பெற்றும். தவியேண்டினார் பிற்காலத்தோரானியொன்பது, என்னை? “வடக்குத் தெற்கும் குண்டகும் குடக்கும்-வேங்கடங் குமரி நீம்புனற் பெளயமென்-நிற்கான் கெல்லையவையிற் கிடந்த - தாலி னுண்ணும வாலிதின் விரிப்பின்” எனக்கூறி வடவேங்கடத்தென்குமரியென்ப பணம்பாரனார் கூறியவாற்றினே எல்லையென்கொண்டார் காக்கைபாடினியார். ஒழிந்த காக்கைபாடினியத்து, “வடநிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத் - தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்” எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான் அவர் குமரியாறன்ன காலத்தாரல்லொன்பது உம், குறும்புனை நாம அவர்க்கு கீக்கல்வேண்டியதன்றென்பது உம் பெற்றும். பெறவே, அவர் இயபோதி ஒருகாலமானுக்காலல்லொன்பது எல்லார்க்கும் உணரல்வேண்டுமென்பது.

மற்றிது முறையாயவாறென்னெயெனின், மாத்தினா எழுத்தினது குணமாதலானும் அசையுஞ் சேரும் அடியுந்துக்கும் பாவம் வண்ணங்களுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் மாத்தினா கிமித்தமாகத்தோன்றவனாவாதலானும் அது முன்வைத்தான். அக்ஞனத்திக்குரிய எழுத்தினே அதன்பின் வையத்தான். அவ்வெழுத்தான் அசையும், அசையாத் சேருஞ், சேரன் அடியும், அவ்வடிபெற்றவழி அதனை ஆக்குமாறியக்கூறும் பாப்பும் அவ்வடியகத்தன சொல்லும்பொருளுமாகலான் அதன்பின் மரபும் வையத்தான். அவ்வடியிரண்டினத் தொடுக்குங்கால் அவற்றை ஓடியென ஒரு தொடர்ப்படாமெத் துணிப்பது தூக்காகலான் அதனைத் தொடைக்குமுன்வைத்தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்தவழியுங் கொள்ளப்படும் கோக்கென்பதறிவித்தற்கு அதனைத் தொடைப்பின் வையத்தான். அவ்வடி இரண்டிம்பலவுத் தொடர்த்தவழி முழுவிதங் கிடப்பது பாவாகலான் அதனை அதன்பின் வையத்தான். அப்பாத் துணிந்த துணிவினை என்னுதலான் அதுவினை அதன்பின்வைத்தான். திணையுத் திணைக்குறுப்பாகிய ஒழுகலாறும் அவ்வொழுக்கத்தவாகிய கூற்றும் அதன்பின் வைத்தான். கேட்போருங் கேட்கும் இடனும் அதுபோலப் புலப்படாத காலமும் இவற்றைப் பயனும் பயனது பர்த்தவரும் மெய்ப்பாடும் இவற்றினெல்லாம் ஒழித்துக்கின்ற எச்சமும் அவ்வெச்சத்தோடுங் கூடியுணரப்படும் முன்னமும் அம்முறையான் அதன்பின்வைத்தான். அப்பொருட் பிறச்சினை ஒருதறைப்படுக்குத்தறையை அதன்பின் வை

த்தான். மேல் எச்சமும் மாட்டு மின்றியும் வருஉமென்பவாகலான்
மாட்டினைத் துறைவகையின்பின்வைத்தான். அவற்றுள் எச்சத்தினை
முன் ஓதினான் அது செய்யுட்கணின்றி வருஞ் சிறுபான்மைபாதலா
னென்பது. வண்ணம் பாயினது பருதியுறுப்பாதலான் அதனை அவ
ற்றுப்பின்வைத்தான். வணப்பினை எல்லாவற்றுக்கும்பின் வைத்தா
ன், அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்கும்சால் அவ்வெட்டுமின்றியுஞ்
செய்யுள் செய்பவாகலினென்பது. மற்றிவ்வுறுப்பினையெல்லாம் ஆடு
ரியன்குறிபென்றமோ உலகுருறிபென்றமோவெனின், அவ்விருதி
றத்தானும் ஏற்பனையறிந்து கொள்ளப்படுமென்றொழிக. இவற்றை
உயிருடையதனுறுப்புப்போலக்கொளின் உயிர் வேறுகூடல்வேண்டு
வதாம், அவ்வாறு கூறுமையிற் ளைவையுறுப்புப்போலக் கொள்க. (௧)

ககச. அவற்றுள், மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல்
மேற்கிளத் தன்ன வென்மனார் புலவர். [வகையு]

இது நிறுத்தமுறையானே முற்கணின்ற மாத்திரையும் எ
ழுத்தியலுமுனர் - றது. (இ-ள்.) மாத்திரைகள் பலதொடர்ந்து செ
ய்யுட்கண் விராய் நிற்கும் அளவையும் எழுத்துக்களியற்றப்பட்டு எ
ழுத்தநிகரத்தின் வேறுபட்டதொகையுமென இரண்டினமும் மே
ல் எழுத்தோத்தினுட் கூறப்படாதனவல்ல; அவையே : அவற்றை
நாண்டு வேண்டுமாற்றான் மேற்கிளத்தவகையிற் பிறழாமற்கொள்
க. எ - று. அன்னவெனவே, இம்மாத்திரையளவும் எழுத்தியல்
வகையும் வேறென்பதுஉம் வேறாயினும் ஆண்டுக் கூறியவற்றொடு
வேறுபடாமெக்கொள்க வென்பதுஉம் உணர்த்தானும். எனவே,
எல்லாவழியும் வகையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்திரைகள் ஒரோ
யழிவகையப்படுமாயினும் அவை முற்கூறாத வேறுசில மாத்திரையும
ல்ல, நாண்டு உணர்ப்பரினந்து ஈழுத்தென்றுகூறிப் பயங்கோடுமாயினு
ம் ஆண்டை முப்பத்தமூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறத்தன சிலவெ
ழுத்தமல்லவென்பான் மேற்கிளத்தன்னவென்றொனென்பது. மா
த்திரையென்றொழியாது மாத்திரையளவென்றதனால் அம்மாத்திரை
யை விராய்ச்செய்யும் அளவை நாண்டுக் கூறினொனென்பது கருத்து. ம
ற்று, எழுத்தியல் வகையினை மாட்டேற்றான் முப்பத்தமூன்றெனக்
கொள்வதன்றிப் பதினைந்தென்று கொள்ளுமாறென்றெனபெனின், எழு
த்தோத்தினுட் குறிதுகொடியும் உயிருமெய்யும் இனமுன்றுஞ் சார்
பெழுத்தமூன்றுமெனப் பத்தம் இயல்புவகையான் ஆண்டுப்படுத்
தோதினான், உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுந் தத்தம்வகையாற் கூடு
மாறும் ஐகாரம் ஒளகாரம் போலிவகையாற் கூடுமாறும் யாழ்துரகாத்

து ஒற்றிசை கீராமாநும் ஆண்டுத்தோற்றவாய் செய்தான், செய்யவே
அவை ஈண்டுக்கூறும் எழுத்தியல்வகையோடொக்குமென்று உய்த்து
ணர்ந்துகொள்ளவைத்தானென்பது. இவற்றோடு மகாச்சூறக்கமும்
கூட்டிப் பதினாறெழுத்து என்பாருமுனர். அதனும் பயனென்னையெ
னின் பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர். மற்று
யிம்மெய்த்தொடக்கத்து ஐந்தினையும் மேல் எழுத்தென்றிலனாகவான்
ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்குமாறென்னையெனின்
ஈண்டு அன்னவெனவே, ஆண்டு இரண்டெழுத்தின்கூட்டமெனவும்
மொழியெனவும் போலியெனவும் கூறினானாயினும் அவற்றை எழுத்
தியல்வகையெனப் பெயர்கொடுப்பவே ஆண்டுகின்ற வகையானே ஈ
ண்டு எழுத்தெனப்படுமென்பதாயிற்று. இதன்கருத்து இயலென்றத
னான் இயற்றிக்கொள்ளும்வகையான் எழுத்து இனையதென்றானும். வ
கையென்பதனான் முப்பத்தமூன்றின்கு குறிலும் நெடிலுமென்றற்
தொடக்கத்துப் பெயர்வேறுபாட்டாற் பத்தவகைப்பட இயற்றதலுங்
கூட்டவகையானிரண்டும் போலிவகையானிரண்டும் யாழ்தால்வேண்
டும்கவையாடுவென்றுமென ஐத்துவகையானியற்றதலுமென இருவ
கையுங்கொள்ளப்படும். அல்லதுவுஞ் செய்யுட்கள் அவ்வெழுத்துவ
கையான் ஐகையாகவிராய்ச்செய்தலுங்கொள்க. மற்றளபெடையை
மேல் மொழியென்றான் ஈண்டெழுத்தென்றானாகவின் இதனை ஒரு
ழுத்தென்றும் ஒரிரண்டெழுத்தென்றும் கோடுமோவெனின், "கேட்
டெழுத் திம்ப ரொத்த குற்றெழுத்து" என்றுகூறியவாற்றான் ஆண்டிர
ண்டெழுத்தெனக்கொள்ளக்கிடத்ததாயினும் மூன்றர்ப்போக்கி "அள
பெடை யகைகலை யாகது முரித்து" என்றவழி எழுத்து நிலைமையும் எ
ய்தவிக்குமாகவான் எதிரதுகோக்கி ஈண்டு ஒருழுத்தென்று கோடு
மென்பது. இனி அவற்றுட் குறிலும் நெடிலுங் குற்றாகமும் அகைக்
குறுப்பாம். மற்ற "ஒற்றொடு வருதலெழுதி மெய்ப்பட ாடி." என்பத
னான் ஒற்றும் அகைச்சூறுப்பாகாவோவெனின், அச்சுத்திரத்தானன்
றே அவைகுறிலும் நெடிலும் அடுத்தவந்தம் வேறுபடாது கோக்கி
னாயாதலெய்தியது கோக்கி அவை அகைச்சூறுப்பாகாவென்றதென்க.
• மற்றிடைகின்ற கிரையாதலை விலக்கவோவெனின். அன்னதோர்
விதியுண்டாயினன்றே இவை இடைபுகுந்து விலக்கவேண்டுவதென
மறுக்க. நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் உயிரும் மெய்யும் வல்லினமு
ம் மெய்வினமும் இடையினமும் ஐகாரச்சூறக்கமும் ஓகாரச்சூறு
க்கமும்மெனப் பத்தக் தொடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும்
• அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உ
றுப்பாம். இக்கனமே வேறுபடவந்தபயனோக்கி எழுத்தினை இயற்றி

க்ஷோடலின் எழுத்தியல்வகையென்றனென்பது. அஃதேல் ஒற்றல்
குற்றாகாரும் ஈண்டோதிபதென்னையெனின் 'ஒற்றனபெடையான் அ
சைநியபுஞ் சீர்நியபுங் கோடலின் ஈண்டொற்றுக்கறிஞன்.

குற்றகாரம் உயிராயினும் ஒற்றப்போல எழுத்தெண்ணி அடிவ
குக்குங் கால் எண்ணப்படாதென்றற்குக் கூறினனென்பது. அஃ
தேல் "ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லகாரம்" என்பவாகலின் அத
னை ஈண்டுத்தழாஅற்கவெனின் அக்கருத்தினால் அவ்வாறும் அமைபு
மென்பது. அற்றன்று இதனை மேற் புள்ளிபெறமென்றிலாதான்
புள்ளிபெறமென்றற்கும் "ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லகாரம்" எ
ன்றனென்பது. இனி ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது எடுத்தலோ
சையாமிய குறிப்பிசைகொண்டானென்பர். அக்குறிப்பிசை உறுப்பா
கவருஞ் சான்றோர்செய்யுள் யாண்டுக்காணுமையின் ஈம் அதவே
ண்டாமாயினும். நிறபான்மை ஒருவழிவரினும் அத்துணையானே
அஃது இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதெனமறுக்க.
என்றார்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப்பெறுதமெனின், "அசையுஞ் சீ
ருமிசையோடு சேர்த்தி" என்புழிப் பெறுதமென்பது. இனி எழுத்
த்யல்வகையும் மேற்கிளந்தன்னவென்பதனையும் எழுத்திலக்கணத்
திற் திரியாமற் செய்யுள்செய்கவென்றயாறென்பவெனின், அஃதே
கருத்தாயிற் சொல்லோத்திதுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்க
மும் நிலையும் முதலாகிய இலக்கணம் திரியாமற் சொல்லாராய்தல் வே
ண்டுமெனவும் இவ்வதிகாரத்துள்ளும் எழுத்தியல்வகையுஞ் சொல்லி
யல்வகையும் மேற்கிளந்தன்னவெனவுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன்
ஆசிரியனெனமறுக்க.. மற்று மாத்திரையளவைக்கு இலக்கணங்கூ
றுமினெனின் அதவும் "அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி" என்
புழி வல்லோராறெனப் பாவொடுபொருந்தக்கொள்க் கூறுதமென்ப
து. அல்லதுஉம் மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறத்துக என்ப
தோரிலக்கணமாதலின் இங்ஙனம் வகையறையுடைத்தாகநோக்கிச்
செய்யுளுறுப்பென்றனெனப்பது. மற்று மாத்திரையினை அளவைப்
பட நிறத்தாக்காற் படுங்குற்றம் என்னையெனின், அற்றன்று; வாகு
வாகு வாகு வாகு என்னும் அடியினைப் பனாட்டுப் பனாட்டுப் பனா
ட்டுப் பனாட்டு என நிறத்தின் அது மாத்திரையவகையாற் கிதைவு
பட்டதாம். "அம்ம வாழி கோனாய் தோழி" என்றாற் பின்னர்கின்
ற இருசீரும் நெடியாதல் இன்னுதென்றுத் தோழியெனப் பின்னர்கி
ன்ற சீரைக் குறுக்கினவழி இன்னோசைத்தாமென்றும் அவ்வாறே
செய்யுள்செய்ய. பிறவும் கொச்சகக்கலியுள்ளும் ஒழித்தனவற்றனும்
இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

௩.௧௫. குறிலே நெடிலே குறிலினை குறினெடி .
லொற்றெடுவருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரு நியாயு மென்றிடுப் பெயரே.

இது நிறத்தமுறையானே அசைவகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) குறிலும் நெடிலும் தனித்துவந்துங் குறிலிரண்டு இணைந்துவந்துங் குறிற்பின்னர் நெடில் இணைந்துவந்தும் அவை ஒற்றித்தும் முறையானே நிரலிறைவகையானே நேரசையும் நிரையசையுமென்றும். எ-று. குறிலே நெடிலே ஒற்றெடுவருதலொடு எனவும் குறிலினை குறினெடில் ஒற்றெடுவருதலொடு எனவும் வேறு நிரலிநீ இப் பொருளுரைக்க. மெய்ப்படநாடியென்பது பொருள்பெற வூராய்ந்து எனவே, இப்பெயர் ஆட்சிகாரணமேயன்றிக் குணங்காரணமாகுமுடையென்ற யாறு. உயிரொழுத்தல்லாதன தனித்துநின்றவின் இயலசையென்னும்பொருள்பட நேரசையென்றாயிற்று. அவை இரண்டு நிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசையென்றாயிற்று. அல்லது உம் மெய்ப்படநாடி என்றதனால் அவ்வாய்ப்பாடே அவற்றக்குக் காரணமென்பது உங்கொள்க. உடம்பொடு புணர்த்தலென்பதனால் உதாரணமும் கூறியவாறு. அவை நேர் நிரையெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க. அ ஆ எனவும், அல் ஆல் எனவும், பல பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் கொள்க. மற்றுக் குறினெடிலென எழுத்தாக ஒதுபதென்னை? சொல்லா யவழி அசையாகாவோவெனின், அவை ஒற்றெடுவருதலென்றதனானே, சொல்லாததும் நேர்த்தானாகவே அவை இருவாற்றானும் அசையாமென்பது சீரின்றன்மைக்கண் வந்தது. “உள்ளார்தோழி” என நேரசை நான்கும் வந்தன. வரிவரால்கலாகலின் என நிரையசை நான்கும் வந்தன. (உ)

௩.௧௬. இருவகை யுகரமோ டிறைத்தவை வரினே
நேர்பு நிரையு மாளு மென்ப.

இது சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது. (இ-ள்.) இருவகையுகரமென்பன, குற்றுகர முற்றுகரங்கள். அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒரு சொல்லிழுக்காடுபட இயைத்துவரின் நிறத்தமுறையானே நேர்பசை நிரையசையெனப்படும். எ-று. இயைத்தென்றான் இருவகை உகரமும் இருபினவுபடாது ஒன்றொடுவால்வேண்டும் அங்ஙனம் அசையாங்காலென்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒருகாலத்த ஒன்றன்பின் வாரா, வேறு வேறு வருமென்

ப.து. இருவகை உகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்குமென்ப தென்னெபெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமை யானும் "நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்" என்பதனானும் பெறுது மென்பது. அல்லது உம் அந்தையென்றும் முதற்கட் குற்றுகரம் இ றுதிக்கண் நேரசையல்லது நிராயகை அடுத்தவருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது. முன்னர் நேரசை நான்கும் நிராயகை நான் குமென என்வகையான் அசைகூறி அவற்றுப்பின் இருவகையு கரமும் வருமெனவே அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டிம் முற்றுகரத் தோடு எட்டிமாகப் பதினாறு உதாரணப்பகுதியவாய்ச் சென்றதேனும், அவற்றுட் குற்றெழுத்துப்பின்வரும் உகரம் நேர்பசையாகாதென்ப து "குறிவினைபுகர மல்வழியான" என்புழிச் சொல்லுதல். ஒழித் தன குற்றுகரநேர்பசை மூன்றும் நிராயகை நான்முமாயின. உதா ரணம்; வண்டு, நாகு, காம்பு, வாகு, குரங்கு, மலாதி, மலாட்டி; இ வை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிராயும் வந்தயாறு. இனி முற்றுக ரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின்பின்னும் நெடி. ற்பின்னுமென நேரசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. நிராயகைக்கண் ணும் குறிவினைப்பின்னும் குறிலெழிப்பின்னும்ல்லதாகாது. உதா ரணம்; மின்னு நானு எனவும், உருமு குலாவு எனவும் வரும். வாழ் வு, தாழ்வு, என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெ னின் அவை ஆகாவென்பது உம் இக்காட்டியநான்ருமே ஆய னவென்பது உம் முன்னர் "நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்" என் புழிச் சொல்லுதல். இனி, ஒருசாரார் நேர்பசை நிராயகையெ ன்பன வேண்டாவென்ப. என்னை? குற்றுகரங்கள் முற்றுகரங் களை வேருக்கி அலகிட அமையாதே? ஞாயிறெனக் குற்றுகரங் கு றிவினைபாய் அலகுபெறுமாறெனக்கூறுப. முற்றுகரமும் தேட வென நேரசையாயிற்றுப்போல மின்னு என்றவழியும் வேதல குபெற அமையுமென்பது. : அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெ ழுத்தென்ப வேறு குற்றுகரம் வேண்டாதாரும் என்றார்க்கு வேண்ட டினுடையுங் குற்றங்கூறுவாவர்; என்னை? குற்றியலுகரம் அநா மாத்திரைத்தாகலின் ஒற்றுப்போல ஓரசையுள் ஒங்கி அலகிடப் பகிம். அற்றன்றேற் குற்றெழுத்தாக்வி அலகுவைக்கவே அமையு மென்பதாம், அவர்கருத்த. அதற்கு விடை, குற்றுகரம் ஒற்றுப் போன்று ஒடுங்கிநிலாது. என்னை? தன்னுள் ஊரப்பட்ட ஒற்று க் தானுமாகி அனாமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுங்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும், அதனான் ஒற்றென்றலுமாகாத; பின்னும் ஒருமாத்தி ரைத்தாகலையிற் குற்றெழுத்தெனலுமாகாது; மற்று அதனான் அத

கி.பி. நேசைப்பின்னும் இருவகையுமாவந்து நேர்பசையாதலில்
கீழினமையின் எய்தியதொருமருங்குமறுத்ததாம். குற்றகரங் குற்றெ
ழுத்துப் போன்று அலகுபெறுமென்றமையின் எய்தாததெய்துவித்து
வழுவமைத்ததாம். (இ-ள்.) இருவகை உகரமும் இருகுறிலாகி இ
ணைந்தவழி நேர்பசையாகாது. எ-று. கரு முழு என குற்றகரம்
நேர்பசையாகாது கிராயசையாயிற்று. என்றார்ச்சூக், குற்றகரம் வில்
கீழ்பதென்ன? குறிலிணைந்தவழிக் குற்றகரமாகாதென்பது “கெ
ட்டெழுத் திம்பகுட் தொடர்மொழி யீற்றுங் - குற்றிய லுகரம் வல்லா
றுநீந்தே” என்றதனாற் பெறுதும் பிற வெனின், அதுநோக்கிக் கூறி
ணைல்லன்; ஏற்புழிக்கோடவென்பதனான், ஞாயிறாவலியது என ஓர
சைப்பின்னர் வந்தவழி இதுகுற்றகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அதுகு
றிலிணையுகரமெனவே படுமென்பது. பட்டக்கண்ணுங் குற்றகரமே
பென வழுவமைத்தவாறு. குறிலிணையெனக் குற்றகரத்தையும் உடம்
பொடிபுணர்த்தவென்பதனாற் குற்றெழுத்தென வேண்டினுமெனப்பது
பெற்றும். இங்ஙனங் குற்றகரங் குறிலிணையாகியுங் குற்றகரமாகி
எழுத்தளவெஞ்சிறும் அமைபுமெனவே துத்தையென்றும் முதற்கட்
குற்றகரமங் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறும் எழுத்தளவெஞ்
சிறுமென்பது கொள்க. (௫)

௩௧௮. இயலசை முதலிரண் டேனைய வரியசை.

இது மேற்கூறிய அசைகாங்கிணையும் இருகூறுசெய்து அவற்
றுக்கெய்தாததெய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுங்குண்குண்காரண
மாக வேறு வேறு பெயர்கொடுக்கின்றது இச்சூத்திரமெனவும் அமை
பும். (இ-ள்.) முதற்கணின்ற நேரும் கிராயும் இயற்றிக்கொள்ளப்ப
டாது; இயற்கைவகையான் கின்றாங்குநீன்று தலைப்பனவாம். ஒழிக்
தன விரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவா
ம். எ-று. எனவே எய்தாததெய்துவித்தான். இயலசை உரியசையெ
ன்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயறவின் இயலசையெனவும்
அவைசெய்யுந்தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசையெனவும்
ஆட்சியுங் குண்குண்காரணமாகப்பெயர்ப்பதுவித்ததுமாயிற்று. அங்
ஙனம் இயற்றிக்கொள்ளுமாறு சேர்கூறும்வழிக் கூறுதும். (௬)

௩௧௯. தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிறைத் தாகாது.

இஃது எய்தியதவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்ததுதலிற்று; உக
ரி மயிரி என கின்றவழிக் குறிலிணையெயன்றி மூன்றெழுத்து கிறை
ந்தமையின் கிராயசையாகா, தனித்தனி நேசையாகலும் மூன்
று குற்றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று நேசையாவது

ம் முதற்கண்ணே கொல்லோவெனவும் எப்பியதனிலக்கி விட்டி-
சைத்தவழித் தனிக்குறில் நேசையாமென்பது எய்துவித்தமையின்.
(இ-ள்.) தனிக்குறிலானவிய நேசை முதற்கண் மொழிசிறைத்துச்
செய்யப்படாது. எ-று. இங்ஙனம் முதற்கண் வகையறுப்பவே இ-
டையும் இறுதியும் மேலோநியவாற்றான் நேசையாமென்பது. மொ-
ழிசிறைத்தலென்பது விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொ-
ழிதல் ; எனவே விட்டிசைத்தமொழியாயின் அது மொழிசிறைத்ததெ-
னப்படாது இயல்பாமென்பது பெற்றும். ஒரு மழு என முதற்க-
ண் மொழிசிறைத்து நேசையாகாமையுங் குறிவினைபெனப்பட்டு
நிளையசையாயினவாறங் கண்டுகொள்க. “அ. சூ. விழந்தான்” என-
வும் “அ உமநியா வறியி விடைமகனே- கொ அனைய னின்னாட்டை-
கி.” எனவும் இவைவிட்டிசைத்தலின் மொழிசிறையாத தனிக்குறில்
முதற்கண் நேசையாயினவாறம் அவைகுறினெடிதங் குறிவினை
யுமெனப்பட்டு நிளையசையாகாதவாறங் கண்டுகொள்க. இனி வி-
ட்டிசைக்கும் இடத்தான் மூன்றென்பது உணாயிற்கொள்க. அ-
வை “அ. சூ. விழந்தான்” எனக் குறிப்பின்கண்வருதலும் “அ உமநி-
யா” எனச் சுட்டின்கண் வருதலும் “கொ அனையல்” என ஏவற்க-
ண்வருதலுமென விட்டிசைக்குமிடத்தான் மூன்றெனப்பட்டது. மு-
தலசையென்பது நேசையென்பாருமார். அது வித்தோதல் வே-
ண்டா தனிக்குறிலான் அசையாமெனப்பட்டது நேசையென்ப
து பெறுமாகலான். மற்றும் “இடக்குறங்கம்” என்றவழி விட்டிசை-
த்துமொழிசிறையாதாகலான் அவ்விரண்டெழுத்துங் சுட்டி நேர்ப-
சையென்னுமோவெனின் அவை பிளவுபடகின்றலின் இயைத்தல
வெனமுக்க. (எ)

௩௨௦. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகாம்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்து ஐயம் அறுத்தது, (இ - ள்.)
மேற்கூறிய எழுத்திலக்கணவகையானும் ஈண்டோதம் அசைக்கு-
றுப்பாமாற்றாலும் எல்லாங் குற்றியலிகாம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயாம்.
எ - று. தேற்றேகாரம் அடுத்துக் கூறியவாறு. எனவே எழுத்தோ-
த்தினான் “மெய்யி னியற்றை புள்ளியொடு நிலையல்” எனக்கூறிக்
“குற்றிய லிகாரமு மற்றென மொழிப்” எனக் குற்றுகாரத்திற்குப் புள்-
ளிபெறுதலுங்கூறினான் அது போலக் குற்றியாரும் புள்ளிபெற்றுநீற்-
தல் உடைத்தெனவும் ஈண்டுக் குற்றுகாரம் நேர்பும் நிராபுமாயிவாறு
போலத் தானும் ஒர் அசையாருக்கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா
ஒற்றுகிள்ளுக்கு நீன்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்தவருதலும் ஒற்

றுப்போல எழுத்தெண்ணப்பட்டாமைபுமுடைத்து என்றவாறுமாயிற்று. எனவே, ஒற்றெழுத்தியற்றாவினும் குற்றகரம் இகரக்குறுக்கம்போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசையேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாறாயிற்று. மற்று எண்ணப்படாதென்றதாண்டுக்கூறல்வேண்டிமே ? “உயிரில்லெழுத்துமெண்ணப்படா” என்புழிப் பெறுதமா வெனின் அது குற்றகரத்திற்கேடறியதென்பது ஆண்டுச்சொல்லுதாம்.

உதாரணம் “மியாயிக மோமதி யிருஞ்சின னென்னும்.” எனவும், “அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை” எனவும், இவை இயலகைசார்ந்து ஒற்றியற்றுகிக் குற்றிகரம்வந்தவாறு. நாகியாது வாகியாது எனக் குற்றிகரம் உரியகைசார்ந்து ஒற்றியற்றுவந்தவாறு. அது நிகையும் நிகாபுஞ்சார்ந்து ஒற்றியற்றாமாறு இல்லைபோலும். இவற்றையெல்லாம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயென்பதனாற் புள்ளியிட்டெழுதுக. இது சொல்லியுதாரணம், குற்றகரம் அனாமாத்திரைத்தாடியும் ஒற்றியற்றுகாது நேர்பும் நிகாபும் ஆகியவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அனாமாத்திரைத்தாடி வேறோரையாரும் கொல்லென்று ஐயுறாமற்காத்தவாறு. மற்று ஆயத்தநிகையும் ஒற்றியற்றென்குமோவெனின் அஃது எழுத்தோத்தினுள் “எழுத்தோரன்ன” என்பதனாற் பெற்றமென்பது.

மற்று “முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்” எனவும் “நினக்கி யான்சொன்னதின்னதின்று” எனவும் இவை ஒற்றியற்றுகாது எழுத்தியற்றாயினவென்று காட்டுவாருமுளர். முந்தியாய் என்பது இகரவீறுமாமாகனின் அது காட்டீரம்பாது. அல்லது உம் அவை சான் றோர் செய்யுளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மையோடெண்ணுமாகாது; இவ்வோத்தினுள் “உயிரில்லெழுத்துமெண்ணப்படா” என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகனின். (அ)

உஉக. முற்றிய லுகாழு மொழிசிகைத்துக் கொளாஅ நிற்க வின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இதவும் ஐயம் அறுத்தது ; இருவகையுதாரணம் நேரும் நிகையும் இயையின் அவை நேர்பும் நிகாபுமாமென்றான், அவற்றுள் முற்றுகரம் ஈறாகி நிற்குஞ் சொல் உலகத்து அரியவாயினவாதலிற் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிகாபுமாவனவெனவும் புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிகைமொழித்தொழிலாகிய உகரமும் நிகைமொழியீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவனவெனவும் வருமொழித்தொழிலாகிய ஒற்றநிகைமொழியாகிய நேர்புநிகையிற்கு உறுப்பா

வன கண்டு வருமொழியாகும் ஈண்டு அதுபோல அவற்றிற்குறுப்
பாங்கொல்லென்று ஐயிற்குண ஐயுறச்செய்வனவும் கூறினமையின்.
(இ - ள்.) முற்றியலுகரம் மொழிசிறைத்துக்கொளாஅ = இருவகையு
காறாயினய்த்தவை வறுங்கால் வருமொழியைச் சிறைத்துப்பிரித்து அ
வற்றினின்ற வங்மிக்கொடுக்கப்படா: சிற்றினின்றேய் திறடி மருங்கி
யும் = அங்ஙனம் வங்மிக்கொடுக்கப்படாவாயின், நேரகைநிரைய
சைப்பின்னர் முற்றுகரம் ஈழுமி வருஞ்சொல்லும் உகைத்தரியவாயி
ன் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிரையும், யுமாறென்னையென்றார்க்கு அடி
யிறுகையெனல்லது. முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடைநிலைநா
னவல்ல. எ - று. இன்றென ஒருமைகூறினமையின் எடுத்தேறிய
முற்றுகரமேகொண்டு இலேசினுற் தழீஇய குற்றுகரங்கொள்ளற்க.
மற்றிதனை இலேசினுற் கொண்டதென்னையெனின் துத்தையென்னு
ம் ஒருமொழிக்கொன்றி வாராமையின் அதன்சிறுவரவு நோக்கி உம்
மைவாற் கொண்டானென்பது. முற்றுகரம் மொழிசிறைத்துக்கொளா
வெனவே ஒற்றுநீத்தவரினும் தனித்துவரினும் உடன்விலக்குண்டது
மென்பது. ஈனாடையரிவை என்றவழி நானென்னும் நேரகைப்பின்
வர் உடையரிவையெனத் தனித்துவந்த உகரம்நேர்பகையாகாது.
வார்பாற என்றவழி வாரொன்னும் நேரகைப்பின்னர் முரசென ம
கரம்வந்தவந்த உகரமும்நேர்பகையாகாது. வற்றுறுசெய்தி என
வும் பரன்முரம்பு எனவும் வந்தவழி வற்றெனவும் பரலெனவும் நின்
ற நேரகை நிரையசைப்பின்னர் உறுசெய்தியெனவும் முரம்பெ
னவும் வந்த உகரங்களும் நேர்பகை நிரைபகையாகா. சின்னூத்தை
இராதுத்தை எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்பகை நிரைபகையா
காவென்றவாறு. “நானூத் தனியாக வைமி” என்றவழி னாகா
வீறு புணர்ச்சிவகையாற்பெற்ற உகரம் நிலைமொழித்தொழிலாகலான்
அது நாகு என்னும் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்பகை
யாயிற்று. “விறுத்தலைக்கொண்ட” என்றக்காலும் அங்வாறே அகா
ரவீறும் உகரம்பெற்று நிரைபகையாயிற்று. “மின்னுமினிர்த்தன்
னகனக்குழை” எனவும் “முழவு முகம்புலரா” எனவும் வருவன
உம் அவை. ஈனூத்தனை என்றாற்போலவரும் ஒற்றுப்பேறு மு
ன்னர்ச்சொல்லுதம். கீர்க்கு நிறற்கு என்ற உருபும் நிலைமொழித்தொ
ழிலாதலான் அகையும் நேர்பகைநிரைபகையாமென்பது இதனாற்
பெற்றும். சிற்றினின்றென ஒருமைகூறி முற்றுகரமே கொண்டமை
யிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் கின்று நேர்பும் நிரைபு
மாம் என்றவாறும். அவை ஆட்டுத்தான் சேற்றுக்கால் எனவும் “எ
ம்போந்திடத்தானென் னேறு” எனவும் இடையும் இறுதியும் குற்

துகரம் நேர்ப்பசையாயிற்று. களிற்றுத்தாள் எனவும் “வேலான் முகத்த களிற்று” எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நீடாபசையாயினவாறு. மருங்கிறுமென்ற உம்மையான் அடியிற்றேயன்றி மொழியீற்றும் அவற்றிறுதிகெடகின்ற மொழிக்கண் இடைகின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பதுகொள்க. அவை மேவு சீனொனவுங் கோலுடலெனவும் உலவுகடலெனவும் விரவுகொடிபெனவுங் கலன்னவு நலன்னவு எனவுஞ் “சுரும்புலவு நறுந்தொடையலன்” எனவும் வரும். இவை ஈற்றுநின்ற மகரங்கெட்டு உகரவீராயின. இவற்றுள் நீடாபசையுசுரங்களை ஆகாரவீற்றப் புணர்ச்சியுசரமென்னுமோவெனின், என்னுமன்றே; வருமொழியொற்ற மிகாமையெனென்பது. உலவுக்கடல் விரவுத்தனையெனின் அவ்வாதேயமையுமென்பது. மருங்கென்றதனான் ஈற்றடிக்கண்னும் இறுதிக்கண்னே முற்றுகரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க. என்றார்க்குப் “புணைமலர்த் தாரசலம் புல்லு” எனவுங் “கண்ணூரக் காளைக் கதவு” எனவும் வருமாலெனின் அவை மருஉ வழக்கென்க.

(க)

௩௨௨. குற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு
மொற்றொடுக் தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; இயலசைகளை “ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்படாது” என்றான், உரியசைக்கு அதகரதான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின். (இ - ள்.) மேற்கூறிவருகின்ற குற்றுகரமுற்றுகரங்கள் ஒற்றொடுநிற்கவும் பெறும் அவ்வொற்றத் தோன்றிய ஒற்றாயின். ௧ - டு. எனவே, அவை கிணைமொழி ஒற்றடையவாயின் நேர்பும் நீடாபுமாகா. வருமொழி வல்லெழுத்துமிகிளையாவதென்றவாறு. அஃதென்னெபெறுமாறெனின், “வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி” என்றதனான் முன்னர் கிணைமொழித்தொழிலாகிய முற்றுகரம்வருமெனக்கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத்தோன்றினென்றானுளாகும்பெறுதும்; கிணைமொழியுசரம்பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது உண்டாகலானென்பது. ௨ - ம். “சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேர்நனையேல்” எனவும் “நானுத்தனையாக வை” எனவும் “நெருப்புச்சினந்தணிந்த நினந்தயங்கு கொழுங்குறை” எனவும் “கனவுக்கொள்கண்டது” எனவும் இவை இருவகையுசரமும் ஒற்றெடுத்துரியசையாயினவாறு. உம்மை எதிர்மறையாகலான் ஒற்றினின்றுவருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வருமொழியொற்றுமிகின் அவைகொண்டு நேர்பும் நீடாபுமாமெனவே உண்டாம் எனவும் ஈடக்கும் எனவும் கிணைமொழியொற்றுநின்றவழித்தே

மாகும் புரிமாடிமாவதல்லது கோப்பசையும் கிணாபசையுமாகாதென்ப
தாம். விட்டுள் கடவுள் என்பனவும் அவை. (40)

௩.௨.௩. அசையுஞ் சீரு மிசைபொடு சேர்த்தி

வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராதே.

இது மேற்கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனியருஞ் சீர்க்குமெல்
லாம் புறநடை. (இ - ள்.) அசைகனையுஞ் சீர்கனையும் ஓசையொடு
சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துவித்தலும் அச்செய்யுளிலக்கணத்து
றைபொயிலாது நெறி. ௭ - து. மேன் மாத்தினாபென்பதோர் உறப்
புணர்த்தான் அதனான் அசைசீர்கனது ஓசையை அளந்து கூறுபடுத்தி
இன்னோசையும் இன்னுவோசையுமுணர்த்தாக. எழுத்தியல்ஊகைக்கு
ம் இவ்வொக்கும். குருத்துக் குறைத்துக் கொணர்ந்து மறு - கருப்
புச் செறுப்புப் பாட்பு எனின் வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்
றும்; கருப்புக் கொழுந்து கவர்ந்து என முடிக்கின் இன்னோசைத்தா
ய் வெறுத்திசையின்றாமென்பது: "கிவமிசை கீவொழி வார்" இதனு
ள் வாழ்வார் என்றும் மொழியை வகுத்து வாரொன நேரசைச்சீராச்சி
வகுப்பவே அசையின் இசையொடுசேர்த்திற்றும். இனி கீவொழி எ
ன்பதின் மாவருவாய் என்று அசையுஞ்சீரும் இசையிற் சேர்த்துகவெ
ன்பாருமுனர். இவற்றைப் பிறநாலார் வகையுளியென்ப.

இக்குத்திர்த்த வகுத்தனருணர்த்தலென்றகமயின் இனி வெ
ண்பாவியுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தனவிரவும் இ
டனுடைய அவையும் இசையொடுசேர்த்தி வேறுபாணர்த்தாக. மா
சேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்பது பன்னிர
ண்டெழுத்தடி; மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்
என்பது பதினமூன்றெழுத்தடி; மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவா
ய் மாவருவாய் என்பது பதினான்கெழுத்தடி; இவை மூன்றும், "அள
வுஞ் சித்தம் வெண்ண்குரிய" என வெண்பாவிற்கு ஓதிய அளவடி
யேயாயினும் இச்சாட்டிய அலகிலகையாற் கவித்தனாதட்டித் தள்ள
லோசையும் பிறக்கும். மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிநி பாதிநி என
வும், மாசேர்வாய் பாதிநி பாதிநி காருருமு எனவும், மாசேர்வாய்
பாதிநி காருருமு காருருமு எனவும், மூன்றாட்டிய மூன்றையுமே
கிவ்வாறு அலகிட்டு ஓசையூட்டக் கவித்தனாதட்டாது வெண்பாவ
டியேயாம். இவ்விருகூறும் ஓசையொடுசேர்த்தனர்த்தாக. பதினா
ன்கெழுத்தின் இதீத பதினான்கிலனும் பதினாறுகிலனும் பதினே
ருக்கிலனென கிவ்வூன்றும் வெண்சீர்வந்தொன்றியக்காலும் இய
ந்தீவந்தொன்றாக் காலும் ஒருளான்றஞ் செப்பலோகப்பிறவா; அ
வையும் ஓசையொடுசேர்த்தி வகுத்தனர்த்தாக. அவை வருமாறு;

புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய் எனவும், மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் எனவும், புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் எனவும் இவைவெண்சீரொன்றியுங் கலித்திணைத்திணை. இனி இவற்றை இயற்றீர்கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசைசிறையும், என்னை? காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி எனவும், காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு எனவும், காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு எனவும் இவை இயற்றீரான்வந்தும் லேனோர்சுத்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிறையகிற் குமென்பது அசையுஞ்சீரும் இசையொடுசேர்த்தி வருத்துணர்த்துக. இன்னோரன்னபிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் துண்துணர்த்தும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா. ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்றக்கால் ஞாயிறு புலிவருவாயென இயற்றீரின் பின்னர் நினாயசைவந்த “சீரியை மருங்கி னோசை பொப்பி - னுசிரியத் திணையென் றறியல் வேண்டும்.” என்பதனான் ஆசிரியத்திணையாயிரும் அஃது ஆண்டிக் கலித்திணைப்பாற் படுமென்பது அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி என்பதனான் உணரப்படும். இனி ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் எனபுழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென மேரொன்றியதேனும் அது கலித்திணையென்பது அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி என்பதனான் உணரப்படும். இன்னோரன்ன பலவுமுன, அவையெயில்லாம் வரையறுத்து இலக்கணங்கூறப்படா; அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்ததல் வலத்துறைபோயினார் கடனென அடங்கக்கூறல்வேண்டி “அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி வருத்தனருணர்த்ததலும் வல்லோராதே” என்றானென்பது.

உம்மைபான் அடியினை வருத்துணர்த்ததலுங்கொள்க. அது “துதல திமைபா நாட்ட - மிகலட்டுக் கையது கணிச்சிபொடு மழு வே” என்புழி இகலட்டுடென்றுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டியும்: பாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது இகலட்டுக்கையதென மேலடியொடு பொருள் கூடியும், இம்சொடுசேர்த்தி வருத்துணர்த்தியதேயாம். இன்னும் இவ்விசையானே எழுத்தலோசையும் அசையொடுசீர் சீரொடுசீர் சேர்த்தி வருத்துணர்த்ததலுங்கொள்க. அவை “கூர்ஹென்னுந்தண்டினெடு” என்றற்பொல்வன. இனி அவையோசை மூன்றெனவுஞ் செப்பலோசை மூன்றெனவும் அசையுஞ்சீரும் இசையொடுசேர்த்தியென வருத்துணர்த்துவாருமுளர். அவை இயலசைமயங்கிய இயற்றீரும் உரியசைமயங்கிய இயற்றீரும் வெண்சீரும் பற்றி ஒசைவேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அவை மும்மூன்றாக்கி வரையறுக்கப்படாமையின் ஈண்டவைகளுனென்பது.

இனி ஒருவரார் அசையுஞ்செய மிசையொடுசேர்த்தி வளித்த
ணர்த்தலென்பதனை இவ்வாறமுனாட்ப. என்னை? ஒருசெய்யுளுட்
மிடந்த அசைச்சீர்களை என்னைக் காட்டிய தேமா புன்மொடென்டன முத
லாகிய உதாரணங்களுளோடு சேர்த்தி அவ்விரண்டினையும் ஒக்கும்வகை
யான் ஓசையுட்டிக்காட்டுப. அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ் சீரென்றவ
லித்தார்க்காம் அது செப்துகாட்டல்வேண்டுவது. எல்லாச்சொல்லிற்
கும் ஏற்றவாற்றான் அசையுஞ்செய இசையொடெனப் பொதவகை
யாற் கூறினமையின் அதுகாட்ட நிரம்பாதென்பது. இனிக் கடியா
யாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்
லிக் கவியடியெனவும் கடியாறென்பது மேரீருமென்பதாயினும் அது
யென்கீரோ ஈற்றகை நிலையியற்றாய் நின்றதெனச்சொல்லி அதற்கு
இலக்கணம் “யென்கீரீற்றகைநிலையகை யியற்றே” எனப் பொருளு
காத்து, மற்று அதனைக் கவித்தனியெனவும் காட்டுப. அற்றன்று;
கடியாறென்னுஞ்சீரின் உறழ்த்த சூசிரியவடியும் அதுவேவாய்பாடாக
வருமாகலின். மற்று அதன்கட் துள்ளலோகை பிறத்ததாலெனின்
அவற்றுக்கண் ஒரோமாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளலோகை பிறத்ததா
யினும் அசையுஞ்செய மிசையொடுசேர்த்திச் சொல்லுகவெனவே அங்
வனம் மாத்திரைநீட்டிக்கொல்லாது அகவலோகைப்படச்சொல்லுக
வென்பது இதனாற் பெற்றுமாகலின் அது பொருளன்றென்பது. (கச)

உஉச. ஈரகை கொண்டு மூவகை புணர்த்துஞ்
சீரினயந் திறந்து சீரெனப் படுமே.

இது மூவையானே அசையுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்துவான்
தொடங்கி அவை இத்துணைப்பகுதியென்பதா஁ அவற்றுப்பொது
விவக்கணமும் உணர்-ற்று. (இ - ள்.) இரண்டசையானும் மூன்ற
சையானும் ஒரோர்சொற்கள் சீரினயத்திறவன சீரென்று சொல்லப்ப
டும். எ - று. சீரினயத்திறதென்பது யழக்கியல் செய்யுளாமாற்றால்
யாப்பினும் பொருள்பெறப் பழுத்தப் பதமாகியவற்றுச்சேறல். உ-ம்.
சுத்தன் கொற்றன் எனவும் உண்டான் தின்னான் எனவும் இரண்ட
“சைகொண்டு சீராயின. காணப்போ சாய்க்காணம் கூதாளி எனவும்
உன்னாது எனவும் இவைமூவகைபுணர்த்து சீராயின. இவை செய்யு
ளுள் வருமாறு “உலக மூவப்ப உலனேர்பு திரிதரு - பலர்புகழ் ஞாயி
து கடற்கண் டாடிக்கு” என ஈரகைச்சீர் வந்தன. “யானாடத் தானு
ணர்த்த யானுணரா விட்டபின் - றுனாட யானுணர்த்தத் தானுணர்
ந்தான்” எனவும் “வகையில்புகழ் வயங்குவென்மீன் நிசைதிரித்த
நெற்கேகிறும்” எனவும் இவை மூவகைச்சீர் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மற்றுச் சீரென்றதென்னெயெனின் பாணிபோன்று இலயம்படநின்ற
 லான் அது சீரெனத்தொழிற்பெயராம். என்னை? சொற்சீர்த்திறுத
 லென்புழித் தொழிற்படுத்தோதினமையின். இனி இயைதென்பது
 அசைவகை ஒன்றென்றதொடு தொடர்ந்தவழியல்லாற் சீர்க்கு அலகு
 பெறலாகாதென்றவாறு. எனவே, அவ்வாறு இலயம்படநின்றனவா
 யிலும் புணர்ச்சியெய்துமென்பதாம். மற்று இற்றதென்றதென்னை?
 சீரென்பது தொழிற்பெயராதலால் அதுசீரியைத்தெனவே பெறுது
 மெனின், அங்ஙனங் கொள்ளிற் சீரியைத்த தொடரெல்லாங் கூடி
 ஒருசீராவான் செல்லுமாகலின், இடையிடை இற்று வரல்வேண்டு
 மென்றற்கு அங்ஙனங் கூறினானென்பது. இதனானே ஒரோவழிப்
 புணர்ச்சியிலாகாது எய்தாமையுங் கூறினானும். “வண்ணபடத் தகைத்
 த கண்ணி” என்புழி வல்லெழுத்து மிக்க புணர்ச்சியைகையானே சீரி
 யைத்தன. போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து என்றபழி ஒன்றோடொ
 ன்று தொடர்ந்ததேனும் இற்றதென்பதனான் இறுதிபடநின்றமையின்
 எல்லாவிறுதியும் உகாநிறையுமென்றதனும் குற்றாகாமுற்றுக்காமாகாத
 நாலெழுத்தடியாயிற்று. இதனை எழுத்தடியென்றலே வலியுடைத்து;
 வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் நாலெழுத்தடியேறுண்
 மையின். ஈரசைகொண்டெனவும் மூவசைபுணர்ந்தெனவும் கூறின
 மையான் ஒருசீர் பலசொற் தொடர்ந்தவரினும் அவை ஒன்றுபட நி
 த்றல்வேண்டுமென்றவாறும். எனவே, உலகத்துச்சொல்லெல்லாம்
 ஈரசையாரும் மூவசையானுமன்றி வாராவென்பதுபெற்றும். இதனா
 னே ஒருசொல்லுப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்
 கியவழியும் அச்சீர்வகையானே வேறுசொல்லிலக்கணம் பெறமென்
 பதுங் கொள்க. அது “மம்மா செஞ்சினன் றெழுது நின்றதுவே” எ
 ன்புழி நின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகாவீற்றுச்சொல்லன்றே, அதனை
 ப் பிரித்து அதவேயென வேறுசீராகவே அது முற்றுகாமாகி வே
 றுபரிதல் கண்கூடாகக் கண்டுகொள்க; என்றார்க்கு, எனப்படுமென்ற
 தென்னெயெனின், ஓரசையே கீர்க்கிடை பெறமென்றுமாயினும் அவை
 சீரென முன்னோதப்படாவென்றற்கென்பது. மற்று நாலசையாரும்
 ஐந்தசையாரும் உன்னாநின்றன அலங்காரியாநின்றனெனச் சொல்வ
 ருவன உளவாலெனின், அங்ஙனம் வருஞ் சொற்கள் சிலவாகலானும்
 அவைதாரும் இரண்டுசொல்வீழ்ச்சாடு பிளவுபட்டுநின்றலின் ஒருசீ
 ரெனப்படாமையாரும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுளின்மையாரும்
 இனி வஞ்சிப்பாவிலுள் வந்த ஆசிரிய அடியினை நாலசைச்சீர் காட்
 டல் வேண்டுவார் இருசீரடியாக உணர்ப்பினும் அவை தாங்கலோசை
 யிலவாகலானும் அவை சீரியைத்திறுதலின்மையாரும் கொள்ளானே

வந்தது. அந்த மனப்பகுதியைப்பற்றி காலகாலத்திலும் கொண்டிருக்கும் உணர்வு. இயல்பைச் சொன்னால் காலகாலமென்க. (கஉ)

கஉ. இயல்பை மயக்க மியற்சி என
யுரியவை மயக்க மாயிரிய வுரிச்சி.

இது நிறுத்தமுறையானே இயல்பையும் உரிமையும் வேறு வேறு தம்முள்ள மயங்கிவரும் காலகாலத்திலுள்ளதே. (இ-ள்.) கோர் கோர் கிணாரை நிகாநிணா கோர் கிணா என்பன நான்கும் இயற்சி, கோர் கோர் கிணாபு கோர் கிணாபுநிணாபு கோர் கிணாபு என்பன நான்கும் ஆகியவற்றின். எ-று. இவற்றுள் இயற்சினாத் தேமா புன்மா கணவிரி பாநிரி எனவும் வாய்க்கால் வாய்த்தலை துணைவாய் துணைமுகம் எனவும் பிறவும் இன்னொன்றான வேறுவேறுகாட்டுபே. இனிவருவனவற்றிற்கும் இவ்வொன்றும். ஆகியவற்றின் விரிபேறு வாகுசோறு புடையது மாறுகருது எனவும் காட்டுபே. அவற்றுக்குச் செய்யுள் “அவளே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசின - வாடா வள்ளியங் காழற் தோளே” எனபுறிக் கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசின என நான்வியற்றிவரும் வந்தன. “வெளிற்றுப் பனந்தணியின் வீற்றவீற்றுக் கிடப்ப” எனவும் “வண்புகற் கிறைத்து வளித்துவாங்கு கிமித்தோன” எனவும் “பூண்டிடெடுத்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்” எனவும் “நாவுண் மன்கடை துடக்கவி னிறகிச்சுளித்து” எனவும் இவற்றுள் வீற்றவீற்று எனவும் வளித்துவாங்கு எனவும் பூண்டிடெடுத்து எனவும் இறகிச்சுளித்து எனவும் நான்காகியவற்றின் வந்தொரு கண்டிதோள்க. பிறவுமன்ன. இஃது ஆட்சியுங் குணனங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர். ஆட்சி, “இயற்சி நிறுதிரு னேரவ னிற்பின்” எனவும் பிறுண்டெம் ஆளுப. குணம், இயற்சிராகலானும் நான்குபாவிற்கும் இயன்று வருதலானும் குணங் காரணமாயிற்று. இயல்புகையான் ஒரோ ஒன்றுகிடிகின்ற சொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் நான்கு பாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்றுவருதலானும் இயல்பையானவரும் காலகாலமாகலானும் இவற்றை ஒருபாவிற்குரிமை கூறுதல் அரிதாகலானும் இவற்றை இயற்சினென்றான். எனவே, சொல்லிவருதலுமில்லாததால் நான்குபாவிற்கும் உரியவென்பது உடம் காட்டுபெற்றும். அல்லது உடம் அவற்றைத் தனிகூறும்புறியுள்ளபாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கவிப்பாவிற்கும் வகுப்பாவிற்கும் வேற்றியற்சி வாராவென ஒழித்தே வருமெனப்பட்டமையானும் நான்குபாவிற்கும் இயன்றுவருமென்பதுபெற்றும். ஆகியவற்றின் வந்தது உடம் அல்லாதே ஆட்சியுங்குணனங் கோக்கியபெயர். ஆட்சி

வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் பிறுண்டும் ஆளுப. உரியசைமயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற்குரிமையானும் இக்குறி குணங் காரணமாயிற்று. மற்றிவை இயற்சீர்போல ஒரோர் சொல்லாய் யாண்டும் நித்தயில்கூ பிறவெனின், அற்றன்று. தோன்றுவாக்கு இரங்குவாக்கு என்றும்போல்யன உளவென்பது. இனி இவ்வி யற்சீர்தாமும் இரண்டுகொற் கூடியும் ஒன்றாகியவழியே சொனப்படும். அதுபோல இவையும் “எல்லாதொகையு மொருசொன்ன டைய” என்பதனால் ஒருசொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்ற ஒழித்த இயற்சீருங் கூறாது ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டுவைத்ததென் னெனவெனின், இவ்விருபகுதியவற்றை இயற்சீரென்றும் ஆசிரியவுரிச்சீ ரென்றும் ஆளுமாகலின் என்றவாறு. (௧௨)

௩௨௬. முன்னிறை புறிது மன்ன வாரும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயங்கியாவனவற்றுள் இர ண்டுகூர் கூறியின்றது. (இ - ள்.) “உரியசைமயக்கம் ஆசிரியவுரிச்சீர்” என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப்பின்னர் கிளையசையு றிறும் அவ்வுரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம். எ - று. அவை நேர்புகினை கிளையுகினை எனவரும். இவற்றை நீங்கொடி காணுத்தனை குனிந்துபுலி விரவுக்கொடி எனவும் பிறவாற்றாறுங் காட்டுப. அவையெ ல்லாம் அறிந்துகொள்க. மற்ற இயலசையும் உரியசையும் விரவி இ யற்சீராவன இவ்வோடுவெனின் உள ; அவையன்றே மேற்சொல்கின் றனவென்பது. அஃதே இவ்வித ண்டும் இயற்சீராகவோடுவெனின், அன்னவென்று மாட்டெறிந்த கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்ப து. என்றார் கு இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றல் குற்றமாய்பிறவெ னின், பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக் கும் உரியவாகலானும், ஒழித்த இரண்டு பாவின்கண்ணுஞ் சிறுவர வினவாகலானும், வெண்பாவிலுட் கட்டினையடிக்கண் வாராவென்பது “கலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படா” என வரைந்தமைபாற்பெறு துமாகலானும், இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றலே வலியுடைத்தெ ன்பது. அன்னவென்பதனை இயற்சீரொடு மாட்டுங்கூல் இற்றது அ திகாரம்பட இதுதரின்ற. கிளையீற்றியற்சீரெட்டெனின் கொள்ள ப்பதும். கொள்ளவே, அம்முறைபாளே நீடுகொடி என்பதனைப் பாதி ரிபோலவுங் குனிந்துபுலி என்பதனைக் கணவிரிபோலவுங் தனைகொள்ள ப்பதெனென்பதாம். அவை செய்யுளுள்வருமாறு ; - “ஒங்குமலைப் பெரு விற் பாம்புநாண் கொள்தி” எனவும். “உலவுமதி யுருவி னோங்கல் வெ ண்குடை” எனவும் “ஒங்குதினை வியன்பாப்பின்” எனவும் “நிலைய ணல் வியன்கானல்” எனவும் இவை ஆசிரியத்தள்ளும் வஞ்சியுள்ளு

ம் வந்தவாறு. “துங்குதினா யன்னர் தயில்வநியுத் சோனாட்டே” எனவும் “என்கொடி யாக வெழுதகோ” எனவும் இவை வெண்பாவிலுட் கட்டினாயடியல்லாதவழிக் கிறபான்மையான் வந்தன. மற்றிவையுங் கட்டினாயடியெல்லாமோவெனின், அற்றன்று; அது தவிரைகொள்ளுக்குதினா இன்னோசைத்தன்மென்பது “அசையுத் சீரு மிசையொழி கேர்த்தி” என்பதனானுணர்ச்சு. இப்பகுதியறிபாதார் அடியுற்றத்தனாற் பயனென்னெனென்றிசும்ப. (௧௪)

௩௨௭. நேரவ ணிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துமின்றது. (இ - ள்.) முன்னர் உரியசைப்பின்னர் நிராயசையரின் ஆசிரியவுரிச்சோமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசையரின் அவையிரண்டும் ஆசிரியப்பாலவாம். எ-று. அவை நேர்புரோர் நிரையுரோர் எனவரும். உ-ம். சேற்றுக்கால் யெழுக்கோல் களிற்றுத்தான் முழவுத்தோள் எனவரும். கீத்துகீர் குளத்துகீர் போதபூ விறகுதி எனவும் காட்டுப. பிறவுமன்ன. இவை இயற்சீர் ஈன்மென்கூடும் எப்பாற்படுமெனின் அதிகாரத்தால் கீடுகொடி. குளிறுபுலி என்பனபோல இறநியினின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் முறைபாணென்பது. எனவே, போதபூ பாதிரியாகவும் விறகுதி கணவிரியாகவும் இயற்றப்படுமென்பது. இவ்வாறுகூறவே, இவை பாதிரி கணவிரி போல அசைநிரித்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரையுமுதலாக நிரையீருதிய சீர் தனிகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம். தனிகோனொக்குமெனவே எழுதவியுள்ளும் இவற்றை ஒன்றென்றனாள் அடங்குமென்று அடக்கற்க. என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசையான் வேறுவேறு சேரயினமையினென்பது. அசைச்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் இதற்கு இவ்வொத்தப்பவாராதென்றனார்க. “கீத்துகீர்ப் பரப்பி னிவர்த்தசென் மான்றோர்” என்புழிப் போதபூவும் விறகுதியும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க: இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்ததென்றையெனின் இவையும் அவைபோல ஈன்மொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கெனவுணர்க. (௧௫)

௩௨௮. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிராயசை யீயல் வாகு மென்ப.

இது மேனின்ற இயற்சீரதிகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழித்தகின்ற ஈன்கு இயற்சீருமுணர்-

ற்ற. (இ - ள்.) இயலசை இரண்டின்பின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டிசெய்த மயக்கி காண்காருங்கால் அவ்விரண்டிரியசையும் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர்என்களுள் கிணாயீற்ற பாதிரியுங் கணவிரியும்போல வருஞ்சீரொடு தட்டும். எ - று. அவை நேர்நேர்பு நேர்கிணாபு கிணாநேர்பு கிணாகிணாபு எனவரும். வருங்கால் நேர்முதற் சீர் இரண்டும் பாதிரிபோலவும் கிணாமுதற்சீர் இரண்டும் கணவிரிபோலவும் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே இச்சூத்திரமுஞ் சோமாதேயன்நிச்சீர்தனைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைப் போதோறு பூமருது கடியாறு மழகனிது எனினும் இழக்காது. (கக)

உஉக. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃ. தெய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி ; மேல் எழுத்ததிகாரத்தில் ஒதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக்கூறினான் அவ்வாற் றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச்சீராகலின் ஈண்டு ச்சீர்கூறியவாற்றான் எய்தினின்றனவற்றை எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினமையின். (இ - ள்.) அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமையையன்றி ஓரசையாய்நின்றலும் உரித்த. எ - று. உம் மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து. நிலையென்றதனால் எழுத் துநிலைமையும் நேர்ந்தாலும். என்னை? அசையது நிலையைச் சூறிலும் கெழுலும் சூறிலிணையுமென எழுத்தான் வருத்தமையின் அவை மேற் கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினாறுனுள்ளும் என்னைச்சீர்ப்பட்டனவெனின் ஆ சிரியவுரிச்சீராகும் போதுபூ விறகுநீ என்னும் இரண்டியற்சீரும் ஒழிந் து ஒழிந்தவியற்சீர் எட்டிமாம். அங்ஙனமாதல் ஒருமொழியகத்தே உ டையவென்பது. ஆஅ எனத் தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமா வாயிற்று. யாஅது என ஈரொழுத்து ஞாயிரும். என்னை? கடாஅ எ ன்புழி அளபெடையதாகாரம்பிரித்துக் சூறினெழுவாயினுற்போல ஆ காரத்தப்பின்னின்ற அகரமும் சூற்றுக்காரமும் சூறிலிணையெனப்பட்ட மையின். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃ.தொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெ ழுத்துப் பாதிரியாம். வடாஅது என மூவெழுத்துப் புளிமாவாம். ப டாஅகை என ஈரெழுத்துக் கணவிரியாம். ஆஅஞ்சுஎன ஈரொழுத் துப் போதோறும். ஆஅவது மூவெழுத்துப் பூமருது. புகாஅர்த்து என்பது கடியாறு. விராஅயது என்பது மழகனிது. இவைஒரோசெல் லாகிநின்ற எட்டியற்சீராகும் அளபெடைவந்தவாறு. “தேஎன் தேரு ம் பூஉம் புறவிந்-போஒரி தன்னுஞ் சோஒரி ண்ணிக்-ஞராகும் பிணை யல் விராஅன் சூறிஞ்சி-ருடாஅரிக் கோவல ரடாஅ வைத்த - காணெ றிச் சென்றனர் கொல்லோ - மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போதோ.” என இதனுள் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் காண்குமாகி

அளபெடைவந்தன. ஒழிந்த இயற்றீரும் மேல் காண்களுள் அடங்குமா
களின் அளபெடை கால்கென்பாருமுள். அவை தனிகில முதனில
இடைநில இறுதிகில எனப்படுமென்ப. ஒழிந்த இயற்றோன் அள
பெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டுகொள்க.

விதி அழக என மூவகைச்சீரான் வரும் அளபெடைமொழியு
முள். மற்றப் படாஅகையெனவும் ஆஅழிபெனவும் இவை மூவகைச்
சீராகையோவெனின் ஆகா. “தனிக்குறின் முதலகை மொழிசிறை
த் தாகாது” என்பழி முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்நிலனாக
லாறுங் குறிவினைந்தனவும் குறினெழிலினைந்தனவும் நிராயாமென்
ருளுகலாமென்பது. என்றார்க்குத், தூஉமணி கெழுஉமணி என
சேர்நிலப்பின் மற்றகரம்வந்து நேர்பும் நிராயுமாமாகலின் அவற்
றையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்னுமோவெனின் என்னுதவாறு. அங்ஙனம்
அளபெடையான் நேர்பகை நிராயகை கொள்வாரும் அளபெழுந்த கு
ற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி “முதனில யளபெடை நேர்
சே ரியற்றே - யிடையில யளபெடை நிராயே ரியற்றே” என்பவாக
லின் அளபெழுந்த மொழிநேர்பும் நிராயுமாகாவென்பது. அவ்வா
றியிறும் ஓரோர்கால் அளபெடையுகரத்தைக்கூட்டி நேர்பு நிராயு
மென்றுமோ காடி பிறப்பென்பன தேமா புளிமாவாயினவாறு போ
லவெனின், அவை தேமா புளிமாவாகாமையுந் தனவகையொக்கு
மத்தியையென்பதுவும் மேற்கூறப்பட்டதாகலின் அவைபோல இ
வையும் நேர்பகை நிராயகையாகாவென்பது. அல்லதுஉம், “நீட்
டம் வேண்டி னவ்வள புடைய” எனப்பட்டது அளபெடையாகலானு
ம் காணுத்தனியென்பதுபோலாது இயல்பாகவந்து இயைந்த எழுத்
தாகலானும் அவைபோல அளபெடை இருவகை யுகரமொ டியைந்த
வை வந்தனவென்படாமையானும் நேர்பகை நிராயகையாகாவென்
பது. அற்றன்றியும் அவை நேர்பகை நிராயகையாதல் ஒருவகையா
ன் நேர்த்தானெனினும் அவை காணுத்தனை விரவுக்கொடியென்னுஞ்
சொதற்கு இழுக்கென்னையெனவும் நிராயிறு காலையும் ஆசிரியவுரி
ச்சீரென ஒழி ஆசிரியவுரிச்சீரெட்டென்பான்போல விதத்தோதிப் ப
ய்த்தென்னையெனவுங் கூறிமறுக்க.

இனி ஒருகா; - தூஉமணி கெழுஉமணி என்பன அளபெடை
அகையையாகியும் ஆகாதம் வருதலின் வெண்சீர்க்கும் இருநிலமை
கோடற்கென்ப. அது கீடுகொடி ருளிறுபுவி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்கு
மாதலானும் அகையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தங்கரில் அங்ஙனம்
அகையாகாமையானும் அது பொருத்தாதென்பது. இங்ஙனஞ் சீர்
நிலையெய்திகின்ற அளபெடைகளைல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்டும்

பொதுவாயினவுஞ் செய்புட்கே உரியவாசிச் செய்புள்செய்யும் புல
வராற் செய்துகொள்ளப்படுவனவுமென இருவகை. அவ்விருநிறத்தவு
ம் “கீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய” என்றும் இலக்கணத்துட்ப
ட்டு அடங்கின. இனி அவற்றுள் வழக்குக்குஞ் செய்புட்கும் பொ
துவாடியதனை இயற்கையளபெடையென்றுஞ் செய்புட்குப் புல
வர் செய்துகொண்டதனைச் செயற்கையளபெடையென்றும் பெய
ரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விதண்டனாளும் ஈண்டு அளபெடை அ
சைநிலையாகலும் உரித்தெனப்பட்டது இயற்கையளபெடையென்று
பெயரிட்டுவழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்
புட்கேயுரியவாறபோல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலுஞ்
செய்புட்கேயுரியதென்பது. ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மையான் அ
வையிரண்டானும் அவ்வாற்றானும் அசைநிலையாகப்படாது புணர்
ச்சுவகையான்வந்த அளபெடைக்கள்ளனும் பொருள்புலப்பாட்டிற்
கு உரியவாகச் செய்புள் செய்புமிடத்தும் அவ்வாறசைநிலையா
கப்படுவதென்றவாறு. உதாரணம். “பலாஅக்கோட்டுத் திங்கனி
மேற் பாய்ச்தாடு கடுவன்”. எனப் பலாஅக்கோடுவென்புழிக் “ரு
றிய்தன் முன்னரு மோனொழுத்து மொழிக்கு - மறியத் தோன்று மக
ரக் கிளவி” எனப்பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடை
யெனப்படும். அதனைப் பலாஅவென்புழிப் புனிமாவென்றுஞ் சீ
ராக அல்குவையாது நிராயசை நிலைமைத்தேயாக வைக்கப்படு
மென்பது. “கீலம்பாயப் பட்டன்று கீணிலவா மென்றோட் - குலம்
போழ்ப்போழய்க் கோவ் செய” என்புழிப் போழ்ப்போழயெ
னச் சேய்மைக்குறிப்புப்படச் செய்புள்செய்தவழியும் அளபெடை அ
சைநிலையாயிற்று. இனி இவற்றை வினியும் பண்டமாற்றும் காவல்
கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்பாருமுளர். அங்ஙனம் வந்தது
பிற்காலத்துச் செய்யுளென்ப. அல்லதுஉம் அங்ஙனம் வரையறைப்ப
டாமையானும் நாம் முன்காட்டியவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்கா
மையானும் அவ்வாறும் இகந்தகருளென்பதுஉம்பும். “உப்போடு
வெனவுணாத்த மீள்வா னொளிமுறவல்” எனப் பூண்டமாற்றின்
கண் வந்ததெனக்காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு வருவன அறிந்து அசை
நிலைப்பாற்பிக்க. என்றார்க்கு இவை செய்புருட் தம்மோசை கிதை
யாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்தப்பயந்ததென்னையெனின் அஃ
தன்றே இதனை எழுத்த நிலைப்படுமென்றற்கு உதாரணமென்பது.
அஃதேற் செய்யுளின் ஓசையை அழிக்கவமையும் பிறவெனின், அற்
தன்று. அவ்வேசையைச் செய்யுட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்க
ணத்தின் உழிஇயற்றும். இனிப் பிறவற்றுக்கள்ளும் அளபெடை

யைச் சிதைத்துச் சொல்லின் அச்செய்யுளுட்கருதிய பொருண்மை வ்
யப்பதாம். அது கேட்டு இச்செய்யுளின்பத்தைச் சிதையாது என்
றொம் வேண்டப்பட்ட அவசியத்தைக்கட்கி சிதைத்துக்கொள்க என்
றமென்பது. (கௌ)

௩௨௦. ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்கிலையாத
லேயன்றி அசைகிலையாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின் எய்
தாதெய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்த எழுத்துநிலையும் வேண்
டுவென்றமையின் வழுவமைத்ததுமாம். (இ - ள்.) ஒற்றளபெடுத்
தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்கிலையெய்தலும் ஓரையாய்நின்றலும்
உரித்து. எ - று. ஒற்றளபெடுப்பினுமெனவே, ஒற்றைக்கள் அள
பெடுத்த நின்றற்கு உரியன; உரியவழி, எல்லாம் வரையாது கொள்ள
ப்பதும். அவை வழங்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் இருவாற்றான் ஒரு
சொற்கு உறுப்பாய்நின்ற ஒற்றே அளபெழினும் பின்தோன்றிக்கொள்
ளப்பட்ட ஒற்றளபெழினுமென இருவகைப்பதும். “அஃகிய னுவ
லா தெழுத்துமுதற் திசைக்கும்” என்பது சொற்குறுப்பாய்நின்றது.
“ஆனா கோயோடு காண லாதே” என்பது பின்றோன்றிக்கொண்
ட புள்ளியெனப்பதும். அற்றெனமொழிப என்றதனான் ஒற்றள
பெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானாக் தன்னையொற்றிய எ
ழுத்தங் கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்கிலையெய்தல் பெரும்பான்
மையாகலானும் அவை இயற்கையளபெடையாகியவழி அசையாதல்
சிறுபான்மையென்பதும உயிரளபெடை முதற்கணின்ற தெட்டெழு
த்தப்போல ஒற்றளபெடைமுதற்கணின்ற குற்றெழுத்துத் “தனிக்
குறின் முதலகை மொழிசிதைத் தாகாது” என்பதனான் விலக்குண்ணு
து விட்டசையாத முதற்கணின்று கேடசையாமென்பதும உயிர
வாறு. வல்லெழுத்தானும் ரகாரமுதலானும் ஒழித்தொழித்த பதினேரோ
ற்றங் குறித்தேழுங் குறிவினைக்கீழும் அளபெய்திநிற்கும்வழிச் சீர்கில
யாதலேயன்றி அசைகிலையாகுமுரித்துச் சிறுபான்மையென்றவாறு.
அவை “கண்ண டண்ணெனக் கண்ணுக் கேட்டும்” என்றவழிக்
கண்ணென்பது சீர்கிலையாகித் தேமாவியற்று.

தண்ணென என்றவழித் தப்பத்துச்சிறப்பு உரைத்தற்கு ணக
ரவொற்றினை அளபெற்றிச் செய்யுள்செய்தான். ஆண்டு அது மாசெல்
சரமென்றும் வஞ்சியுரிச்சீராவதனைப் பாதிரியென்னுஞ் சீரோமெ
னவழுவமைத்தவாறு. குற்றகங் குறிலோடுகூடி நிரையாவதனைக்
குறிவினையெனக் குற்றெழுத்தாக் குறிவினான். அதபோல ஒற்றள

பெடையும் ஒருமாதிரியாவதனைக் குற்றமுத்தென்றோதானோ
 வெனின், அங்ஙனம் ஒதின் அவ்வளபெடை ருநிலாகித் தன்முன்வ
 ன்த ருநிலோடும் பின்வந்தருநிலோடும் நெடிலோடுங் கூடி நிலையசை
 யாக்குவதாவான் செல்லுமென மறுக்க. மற்றம் அரங்ங்கம் என்புழி
 ப் புலிசெல்வாபென மூவசைச்சீருமாமாகலின் இதனை மூவசைச்சீரின்
 பின் வைக்கவெனின், அற்றன்று அவ்விரண்டற்கும் பொதுவகையா
 க இடைவைத்தானென்பது. அல்லது உம் ஈரசைச்சீராதலே பெரும்
 பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச்சீர்ப்பின் வைத்தான் இவ்விரண்டள
 பெடையினையுமென்பது. மற்றம் வழக்கினுள் வரும் இயற்கையள
 பெடையன்றே அசைநிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வரு
 மோவெனின், அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென்பது.
 சுள்ளனென்றது புள்ளனென்றது கள்ளனென்றது துள்ளனென்றது
 தின்னென்றது எனவரும். பிறவுமன்ன. இவை, செய்யுளகத்தல்ல
 து பரவைவழக்கினுள் வாராவென்பாருமுளர். அவரநியார், செய்யுட்
 குப் புலவர்செய்துகொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாகற்கு
 என்னகாரணமென மறுக்க. மற்ற “அளபெடை யசைநிலையாகது
 முரித்த” எனவகையாதகூறவே இச்சூத்திரமும் அடங்குமாமகலின் இ
 து மிகையாம்பிறவெனின், அற்றன்று; எழுத்தோத்தினுள் ஒற்றளபெ
 டிக்குமென்பது கூறாமையின் வேறுகூறினான். அல்லது உம் உயிரள
 பெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடைமையின் இதனை வே
 றுகூறினென்பது. என்ன? பனாஅட்டு என்பவழி உயிரளபெடை
 கடியாறு என்னுஞ்சீராயவாறுபோலாது கொங்கு குரங்கு எஃஃகு
 பின்ன்று என அளபெழுந்த இருவகையுகரவீற்றுச்சொற்கள் போ
 லோறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும் குரயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானு
 மாகாது இருவகை உகரமொடு இடையின்றி வருதலானும் அவை
 யஃஃகு வரகு எனவும் உரியசைச்சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாருமாதலானும்
 இருவகை யுகரமொடியையாதவழிக் “கண்ண டண்ணெனக் கண்
 டிங் கேட்டீம்” எனவும் “கஃஃ நென்னுங் கல்லதர்” எனவுஞ் சீர்
 நிலபெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயிரளபெடைபோல
 ச்செய்த்கையொற்றளபெடையும் ஒரோவழி ஓசை சிதைக்கப்படா
 தாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடைபோல ஒற்றளபெடை வரு
 கின்ற எழுத்தோடுகூடி அசையாகாதென்பதாம். ஈர்க்கு பீர்க்கு
 என ஈரொற்றநின்றவழி வேறோசையாகாதவாறுபோல ஒற்றள
 பெடையும் ஒரோவழி அசைநிலபெறுதென்பது உங் கூறினானும்.
 இனி இயற்கையொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருமாதலின் இஃது
 அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனோக்கி மாட்டெறிந்தானெ
 னவும் அமையுமெனக்கொள்க.

**௩.௩.௧. இயற்சி ரிததிமு னேரவ ணிற்சி
னுரிச்சி வெண்பா வாகு மென்ப.**

இது சிறந்தமுதையானே நாகைகொண்டு சீரியைத்திறுவன உணர்த்தி இனி மூவகைகொண்டு முடிவன உணர்த்துவானெழுத் தான் அவற்றன் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்துகின்றது. (இ - ள்) மேல்கின்ற அதிகாரத்து இயலசையானுதிய இயற்சீரிததிக்கண் நே ரைபெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று சொல்லுவர் புல வர். எ - று. உரிச்சீர்வெண்பா வெண்பாவுரிச்சீராமென மொழிமாற் றியுணர்க. உதாரணம். நேர்நேர்நேர் கிணநேர்நேர் நேர்கிணநேர் கிணகிணநேர் எனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மா வருவாய் புலிவருவாய் எனவுச், தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கூர்ள வ்காய் கருவிளங்காய் எனவும் வேறுவேறுதாரணங்காட்டுப. பிற டும் அவ்வாறு வருவன அறிந்தகொள்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள். "காமன்கா னென்று கருவூரார் பாராட்டத் - தாமந்தாழ் கோதை தருவானே - யாரு-மிருகுடங்கை யானெதிரோ கூப்பித் தொழக்கண்- டொருகுடங்கை யாயின கண்." இதனுட் காமன்காண் எனவும் கரு வூரார் எனவும் இருகுடங்கை எனவும் யானெதிரோ எனவும் நான்கு வெண்சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணநுங் காரணமாகப் பெற் றபெயர். வெண்பாவிற்கும் அதன்பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கும் உரி மையாதலிற் குணங்காரணமாயிற்று. ஆட்சி "வெண்பா வுரிச்சீ ரா சிரிய வுரிச்சீ - ரின்பா நேரடிச் சொருங்குடிலை யிலவே" எனவும் பிழ ண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரொன்றவழிப் பத்து இயற் சீருங் கொள்ளாமோவெனின் அதற்குவிடை முன்னர் "இயலசைம யக்கம்" என்புழிச் சொல்லிப்போந்தாம். இயற்சீரொனப் பொதவகை யான் ஓதியவழி இயற்சீர்பத்துங்கொள்ளாது இயலசைமயக்கமாகிய நான்கினையுங் கோடலும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்று பொதவகையான் ஓதி யவழி ஆரணியுங் கொள்ளாது உரியசைமயக்கமாகிய நான்கினையுமே கோடலும் வேண்டினுமென்பது அஃது இச்சுத்திரத்தானும் "வெ ண்பாவுரிச்சீ ராசிரியவுரிச்சீர்" என்பதனானும் பெறுதும். (கசு)

௩.௩.௨. 'வஞ்சிச் சீரொன வகைபெற் றனவே

வெண்சீ ரல்லா மூவகை யான.

இஃது ஒழிந்த மூவகைச்சீருணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) வ ஞ்சிச்சீரொனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன மேற்கூறிய வெண்சீரல்லா மூவ கைச்சீரொன்றாம். எ - று. நேர் கிண நேர்பு கிணபு என்னும் நான்க னையும் மூன்றுபடியான் இழியவைத்து, முதற்கணின்ற நான்கையையும்

இடைநின்ற நான்கனோடும் ஒரோவொன்று நான்காகக் கூட்டி, இறுதி
நின்ற நான்கையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினாறு நான்காறு
தழ அறுபத்துநான்கு மூவகைச்சீர் பிறக்கும். அவற்றுள், இயலகை
மருங்கின் நேரிறவன நான்குசேருன. அவை முன்னர் வெள்ளீர்நான்
கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவகைச்சீர் கெனல்வாம் வஞ்சியுரி
ச்சீரொணப்படும். எ - று. அவை அறுபதுவகைப்படும். உதாரணம்.
நேர்நேர்நேர் நேர்நிணானேர் நேர்நேர்புநேர் நேர்நிணாபுநேர் எனவும்
நிணானேர்நேர் நிணானிணானேர் நிணானேர்புநேர் நிணானிணாபுநேர் எனவும்
நேர்புநேர்நேர் நேர்புநிணானேர் நேர்புநேர்புநேர் நேர்புநிணாபுநேர் என
வும், நிணாபுநேர்நேர் நிணாபுநிணானேர் நிணாபுநேர்புநேர் நிணாபுநிணாபு
நேர் எனவும் இவை நேரிற்று மூவகைச்சீர் பதினாறு; இவற்றுள் வெண்
சீரொன மேற்காட்டிய நான்கும் ஒழிந்த ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சி
யுரிச்சீர்; இனி நினாயிற்று மூவகைச்சீர் பதினாறும் வருமாறு;-நேர்நேர்
நிணா நேர்நிணானிணா நேர்நேர்புநிணா நேர்நிணாபுநிணா எனவும் நிணானேர்
நிணா நிணானிணானிணா, நிணானேர்புநிணா நிணானிணாபுநிணா எனவும் நேர்பு
நேர்நிணா, நேர்புநிணானிணா நேர்புநேர்புநிணா நேர்புநிணாபுநிணா எனவும்
நிணாபுநேர்நிணா நிணாபுநிணானிணா நிணாபுநேர்புநிணா, நிணாபுநிணாபுநிணா
எனவும் நினாயிற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர்நேர்பு நேர்நி
ணானேர்பு நேர்நேர்புநேர்பு. நேர்நிணாபுநேர்பு எனவும் நிணானேர்நேர்
பு நிணானிணானேர்பு நிணானேர்புநேர்பு நிணானிணாபுநேர்பு எனவும் நே
ர்புநேர்நேர்பு நேர்புநிணானேர்பு நேர்புநேர்புநேர்பு நேர்புநிணாபுநேர்
பு எனவும் நிணாபுநேர்நேர்பு நிணாபுநிணானேர்பு நிணாபுநேர்புநேர்பு நி
ணாபுநிணாபுநேர்பு எனவும் இவை நேர்பீற்றுச்சீர்பதினாறும் வந்தன. நே
ர்நேர்நிணாபு நேர்நிணானிணாபு நேர்நேர்புநிணாபு நேர்நிணாபுநிணாபு எ
னவும் நிணானேர்நிணாபு நிணானிணானிணாபு நிணானேர்புநிணாபு நிணானிணாபு
நிணாபு எனவும் நேர்புநேர்நிணாபு நேர்புநிணானிணாபு நேர்புநேர்புநிணா
பு நேர்புநிணாபுநிணாபு எனவும் நிணாபுநேர்நிணாபு நிணாபுநிணானிணாபு நி
ணாபுநேர்புநிணாபு நிணாபுநிணாபுநிணாபு எனவும் இவை நினாயிற்றுச்சீர்
பதினாறும் வந்தன. நேரிற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பன்னிரண்டும் நினாயிற்
றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் நேர்பீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் நினாயி
ற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறுமாக வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன. அ
வற்றுக்குச்செய்யுள்; - மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரத்துதன் வீழுக்கோட்டு
மெய் விவல்விசம்புதோய்ந் தோங்குமுன்னர்க் காம்புகழியப் பாய்ந்து
சென்றுசென்றாங்குருவிபுநின் நெறித்தமீட்டாங்கதிர்ந்துக்கனாகொ
ன் நலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய் துர்தினாக்காவீரி பரக்குந்த
ண்டன மூதுரோனே பேரிசைவனவன் கரம்படர்த்து வருத்ததலெ
வனோ நிரம்பாவாழ்க்கைப் பாணர்கடும்பே” இதனுள், நேரிற்றுமூவ

சைக்கிர் பதினாறன்றும் வெண்பாவுரிச்சீர் காண்குமொழித்த ஒழிந்த பன்னிரண்டுவஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானேவந்தன. “தண்டண்டலே த் தாதுறைத்தலின் வண்டோடுவயல் வாப்புகையுரைத் தயலாயின ன றைக்கறையின் வழிபொருவர மறித்தருபுளொர் தோங்குசென்னி லை வாங்குகறித்தரும் போதுதுங்குமிலை மீதுபுருத்தபுருத் தொடுங்கு செய்தொழில் வழங்குமிலிக்குழாத் திருத்தகோட்டிமிசைக் குாங்குவி ருத்துகொளு னன்னர்நன்னாட் டென்னுருவகொல் பொன்னிநன்னாட் டிப் பொருன்னெங்கோன் குடோய்தகையுமல்லவ னுடுசெழுநிருவிற் பீ டுகெழுவேந்தே.” இதனுள் லீனாயிற்றுவுஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்த ன. “வான்பொய்யாது நம்பெயல்பெய்து மான்பாறுபோந்து கால்கா ற்துபாய்த்து கலாபொய்யாது லிறைவனஞ்சான்ற வலாயாதுவந்து ப வாய்ப்புத்தமீழ்த்து பாம்புகொள்ளாது வீங்குகடர்நீண்டு வித்துநாறு வாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து வரம்புகொள்ளாது லிரம்புபெருங்கட் டி வீசம்புச்சீங்குமஞ்சு தயின்றபெயர்ந்தபோத்து வாழையோங்கிய கோழிபார்க்குத் தண்டாயாணர்த்தென்பவேன்றும் படுவது கூட்டு ண்டி கடவதுகோக்கித் குடிபுறந்தருடம் வேந்த னெடுகிலைத் தன்கு டைநீழ்ந்துநாடே.” இதனுள் நேர்பசையிறுதியாகியவஞ்சியுரிச்சீர் பதி னாறும் முறையானே வந்தன. “சேற்றமிகுபு செச்சினஞ்சிறந்து கூற் றெத்துவினாபு கோக்குறித்தமுயன்று புலிப்போத்தலவு பொலங் கொடியெறித்துப் புகவேற்றமலிந்த பகையாகதொலைத்து வேந்துமீ தணிபு போந்துபடந்தொடுத்து வீற்றுவிற்றுப்புளார்ந்து வேற்றுச்சகரும் புளொர்ந்து களிறுகால்கொர்ந்து குளிறுரூல்படைத்துச் சொரிந்து துங்குகடாத்து விரவுப்பலவுதொலைத்து மணங்கமழாரமோடு தய வ்கச்சுடிய வெண்வேற்சென்னி பொன்னியற்புனைகழல் பாடுபெறு பாணியும் பனவே பாடாதோடிய காடுகெழுவேந்தே” இதனுள் லீனா யிற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானேவந்தன. (௨௦)

௩௩௩. தன்பா வல்வழித் தூனடை யின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாலிற்சூரிமைகூறுகின்றது. இவ்வறபது வஞ்சியுரிச்சீருத் தன்பாவின்னாலாத ஆசிரியம் வெண்பாச் சலியினுள் வாரா. ௭-று. சிறுபான்மையானவன முன்னர்ச்சொல்லுதும். இவை ஆசிரியவுரிச்சீர் துங்கலோசையானுருமாறுபோல ஆசிரியவோசையும் ஆக்குங்கொல்லெனின் ஆக்காவென்பது இதனது பயன். (௨௧)

௩௩௪. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய. வரிய.

இது மந்தைச்சீர் மயங்குமாறு உணர்-ற்ற. (இ-ள்.) வஞ்சியு ரிச்சீர் பிழாக்களை ஆக்காதவாறுபோலாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும்

வெண்பாவுரிச்சீரும் இவ்வஞ்சிப்பாவியினையாக்கும். எ - று. உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான் எஞ்சியவென இவ்விரண்டினையுமே கொண்டா மென்பது. வஞ்சியதபாவியை வஞ்சியென்றான் ஆகுபெயரான். மற்றச் சீர்கூறும்வழிப் பாக்கூறுவதென்னையெனின் அப்பாவியை யாக்குவன சீராகவிற் சீரிலக்கணம் எய்துமென்பது. அவையாமாறு “வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன் நிசைநிரிந்து தெற்கேகிணுந் - தற் பாடிய தனியுணவின்” எனத் தன்சீர்வரத் துங்கலோசைபிறந்தது. “தாமதாழைத்தண்டலை” என்பதையும் “புட்டேம்பப் புயன் மாறி” என்பதையும் வெண்பாவுரிச்சீராத் துங்கலோசைபிறந்தது. “புட்டேம்பப் புயன்மாறி” என்புழி “வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்” எனத் தனது சீரானே துங்கலோசைபிறந்தாங்குப்பிறந்தது. நிசைநிரிந்து தெற்கேகிணும் என இயற்சீர்நிற்பத் தன்சீரானே துங்கலோசைபிறந்தது. புள்ளுத்துயின்று புலம்புகூர்ந்தென ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சித்துக்காயிற்று. பிறவும்அன்ன. (உஉ)

௩௩௫. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ ரின்பா நேரடிக்கொருங்குசிலை யிலவே.

இது கட்டளையாசிரியப்பாவிலுள் அடியுறழப்படாதசீர் இவை யென்கின்றது. (இ-ள்.) வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பாவிற் கு ஒப்பவரும் நிலை இல. எ - று. இன்பாநேரடியென்பது ஆசிரியவடியென்றவாறு. ஒருங்கென்றதனான் இயற்சீராகிய தன்சீரோபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசைமயங்கினவே இயற்சீரெனப்படுவன எனவும் உரியசைமயங்கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரெனப்படுவன எனவும் முன்னர்ச்சொல்லிப்போந்தானாகலின் ஈண்டு உரியசைமயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீரென்றான். எனவே நீடுகொடி ருளிறுபுலி என்னும் இரண்டாசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியத்தவர்து அடியுறழ்முமென்பது ஈண்டுக்கொள்ளப்படும். அல்லது “முன்னினா யுறிது மன்னவாரும்” என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான் எய்துவித்ததுஉம் இப்பயனோக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப் போலும் “சலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் ப-ர்” என்ற உம்மை இறத்ததழிஇயிற்றுமாமென்பது. இனி ஒருசாரார் வெண்சீருட் ஆசிரியப்பாவினுள் வருங்கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா என்ப. அங்ஙனங்கொள்ளிற் கட்டளையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும்வந்து உறழ்ப்பெறுமென்றானும். அல்லாதவடிக்காயின் அது போக்கி “இன்சீ ரியைய வருவ தாயின்-வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே” என்புழிக் கூறப்படுமென்பது. ஈண்டுநேரடிக்கென்பது கட்டளையடிக்கென்றவாறு. (௩௩)

௩.௩.௯. கவித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ.

இது கவிப்பாவியிற் சீர்மயங்குமாறுணர்ந்-று. (இ - ள்.) மேல் ஆசிரியவழியுற்றத்தற்கண் விலக்கப்படாத நினாயிற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் கவிப்பாவின் அடங்குங்காத் கடிததமுடையசொல்லெனின் ஈண்டும் அவை விலக்கப்படா. எ - று. எனவே, நினாயிற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் கவியவழியுற்றவனவாயின. கடியவும்படாவென்பது இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன் றி ஈண்டும் கடிததும்படாவென்றமையின் கவித்தனைமருங்கினென்பது வினைசெய்யிடத்துக்கண் ஏழாவது வந்தது; தனைத்தவென்பது சீர் த்தொழிவாகலின். அல்லாக்கால் இருசீராளுகியதோர் தனைவிடனாகப் பிரித்தொருசீர் ஆண்டு வரல்வேண்டுமெனமறுக்க. மற்றும் கவித்தனை மருங்கின் வெண்சீர்வருகவேண்டுரோயெனின் அது சொல்லவேண்டுமோ? ஆசிரியத்துத் தன்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூறாள், வெண்பாவிற்கும் அங்வாறே வெண்சீர்வருமென விதத்தோதான், அதுபோல அதனியற்றுகிய கவிப்பாவிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதத்தோதல்வேண்டுவதன்று; வஞ்சிப்பாவிற்குப்போல வேறு சிறிண்மைமினென்பது. அஃதேல் “வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய” என வஞ்சிப்பாவிற்குள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல்வேண்டா வெனின் வேண்டிமன்றே வெண்சீர்வருமென விதத்தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்டாக்கினென்பது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்; “ஒங்குவனா யங்கச்சத்துப்பாய்க் துயிர்செருக்குத் திறை யுகேள்.” எனவும் “விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளையாடி.” எனவும் நினாயிற்றாசிரியவுரிச்சீர் கவிப்பாவின் வந்தன. “வஞ்சியே னென்றவன்ற னாகுணத்தான் யானவனை” எனவும் “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” எனவும் இவையி ஈண்டும் வெண்சீரெனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சீரென்னுஞ்சொல்லின்முடியுமிலக்கணத்தான் விதத்தோதாமேயும் அங்விருபாவிற்கும் உரியவாயின. மற்றும் கவிமருங்கினென்னுது தனைமருங்கினென்ற தென்னையெனின் இவ்வாராய்ச்சியுடையன கட்டணியடியென்றதென்பது. எனவே, தனியென்று ஒதுவனவெல்லாம் கட்டணியடியே போக்குமென்பதுபெற்றும். இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டணியடியெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது பெறுதமென்பது. மற்றும் கட்டணியடியல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியவகையங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது உறுகவேனின், அவை விலக்குண்டது கட்டணியடிக்காதலின் விலக்காதவழித் தன்சீர் வருதல் விதத்தோதவேண்டாவென்பது முற்கூறியவரிதேதொக்க.

௩௩௭. கலித்தனை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவும் கட்டியபடிக்கு எண்ணப்பட்டதோர் சீர்வரையறை. (இ - ன்.) கலித்தனை அடிவயின் = கலிப்பாவினது கட்டியபடிக்கண் : நேரீற்றியற்சீர் நிலைக்கு உரித்தன்று = தேமா புளிமா என்றும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறு : தெரியுமோர்க்கே = துள்ளலோசையைத் தெரிவார்க்கு. எ - று. ஆகாவென்றவற்றைச் காட்டலாவதில்லை, ஆகாவென்பதல்லது. கட்டியபடிக்கண் வரைத்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம். அவை “பாஅ லஞ்செயிப் பிணைத்தான் மானினை” எனவும் “உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கை” எனவும் “காமர் கமீட்புனல் கலந்தெம்மோ டாவோன்” எனவும் கலிபடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவையிரண்டினையுப் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத்துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்தியற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறமுமென்பது உம், இதற்காயின் எட்டியற்சீர் அடியுறமுமென்பது உம் கூறினானும். எனவே ஆசிரியம் இயற்சீர்பத்தம் ஆசிரியஉரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டுசீர் பெறுவதாயிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர்பத்தம் வெண்சீர்காங்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரொட்டும் வெண்சீர்காங்கும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டுமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. அசைச்சீருளாவன முன்னர்ச்சொல்லுதம். இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும் “வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய ளரிய” என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினான்குமருங்கி அறுபத்துநான்குமென என்பதுசீரும் கட்டியபடியல்லவழி உரியவென எப்துவித்ததாம். அவற்றுட் தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டுசீரும் ஆகாத இடம் இனிச்சொல்லுபின்னான். (உடு)

௩௩௮. வஞ்சி மருங்கினு மிறுதி நில்லா.

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வாரா இயற்சீர் கூறுகின்றது. (இ - ன்.) வஞ்சி மருங்கினும் = மேற்கூறிய இயற்சீரிரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும் : இறுதி நில்லா = ஈற்றில் நிலைமைப்பட்டா. எ - று. வஞ்சித்தனைமருங்கி னென்னுது வஞ்சிமருங்கினென வானாதகறினான் அது கட்டியபடிக்கல்லாமையின். வஞ்சிப்பாவினுட் சீர்வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப்போலச் சீரியைத்திறுதன்மாத்திணையன்றிச் சீர்தோறுத் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் துங்கப்படும். அவ்வாறு துங்கலோசைப்பட நில்லா தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டுசீருமென்றவாரும். உம்மை

இந்தததழ்இயிற்று. இறுதிகில்லாவென்பது இறுதலோடுகில்லாவென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோசைப்பட முதற்கண் வாராவென்றவாரும். என்னை? இருசிரிநுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்சொழில்பெறுவது கின்றசீராகலினென்பது. இதனானே ஒழிந்த இயற்சீரிற் தூங்கலோசைப்பட நிற்குமென்றவாரும். “கொற்றக் கொடியுயரிய” எனவும் “கனிநங் கதவெறித்தன” எனவும் நேரிற்றியற்சீர் முதற்கண் தூங்காவாயின. “அகல்வயன் மனவேலி நிலவுமணல் வியன்கானல்” என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுங் கட்டியவல்லவென்பது “அசையுஞ் சீரும்” என்பதனான் அறிக. இறுதிகண் விலக்காமைமயின் “மண்டினித்த நிலனு நிலனேந்திய விசம்பும்” என நேரிற்றியற்சீர்வந்தன.

இனி ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மையென்பாரும் யான்கும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சுத்திரத்தைபுணாக்குமாறு; வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மைபற்றி ஒழிக்குனெனவும், இஃதொருதையாக விலக்கினுனெனவுஞ் சொல்லுப. அவ்வாறு கூறின் முதற்கண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டிமேன மறுக்க. என்றார்க்குத் “தன்பால் வேங்கன்கி னெனவெனிலங்கு தடக்கை” எனவும் “புனற்காற்புணர் மருதின் போதப்பிய புனற்றாமரை” எனவும் “தேன்முட் டங்கரும்பின்” எனவும் வந்தனவாலெனின் அங்ஙனம் ஈலித்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம்; அது செவிகருவியாக உணர்க. என்னை? “கொற்றக் கொடியுயரிய” என அளபெழாதவழித் தூங்காமைமயின், அல்லதாஊம் நேரிற்றியற்சீர் இறுதிக்கண் கிற்றல் பெரும்பான்மையெனப்படும். “மண்டினித்த நிலனு-நிலனேந்திய விசம்பும் - விசம்புதைவரு வளியும் - வளிதலையி யிதுந் தீமுரணிய கீரும்.” எனவும் “சூழ்த்தபட்ட டெங்கி னுயர்ந்தோங்கிய வாயில்” எனவும், ஒரோசெய்யுட்கண்ணே பனவத்தமையினென்பது. மருங்கென்றதனானே நேர்க்கிணவஞ்சிப்புருதிக்கே இவ்வரையறைகொள்ளப்படும். கொள்ளவே, வியன்கிணவஞ்சிக்கு இவ்வரையறையின்றென்பது. மற்று மண்டினித்த நிலனுமென்பது நேர்க்கிண வஞ்சியாகலின் அழகிலையோடு அடிக்கட்டத்தக்கண் அதற்குத் தூங்கலோசை கொள்ளுமாறெனவேனெனின், அஃது இலக்கண அடியன்மையின் ஈண்டாராய்ச்சியின் நேன்பது. நேர்க்கிணவஞ்சியுள் இலக்கண அடிக்கண் இயற்சீரொல்லாம் வாராவென்பது “குறையி முதலா வளவழி காறும்” என்பழிச் சொல்லுதல்.

௩௩௧. இசைநிலை நிறைய நிற்குவ வாயி
வசைநிலை வலையார் சீர்நிலை பெறலே.

இது என்னைசெய்து சேரவும் இடனுமுடைய என்னைந்தது.
(இ - ள்.) ஓசைநிலை நிறையாமையாற் சீர்த்தன்மைபட நிறைந்து நி
ற்குமாயின் அசைநிலைமைப்பட்டசொற்களைபெல்லாஞ் சீர்நிலைபெறுத
ற்கன் வலையார். எ-று. “கழறொழா மன்னத்தங் கை.” என்று நேர
சைச்சீராயிற்று. “புனனாடன் பேரோ வரும்” என நிலையசைச்சீராயி
ற்று. “எப்போற் கிடந்தானென் னோறு” என நேர்பசைச் சீராயிற்
று. “மேவானா யட்ட கனத்து” என நிலாபசைச்சீராயிற்று. பிறவு
மன்ன. இவற்றை உண்மையகையாற் சீராமென்றான் அல்லன்.
“தொடர்மொழி பெல்லா டெட்டெழுத் தியல்” என்றாற்போலக் கூறி
னானென்பது. இவை இன்னபாலினுள் வருமென்பது முன்னர்ச்
சொல்லுதல். இங்ஙனங் கூறுக்கால் வெண்பாவின் ஈற்றடியை முச்
சீரடியென்றுமாறு இல்லையென்பது. (உள.)

௩௩௦. இயற்சீர்ப் பாற்படுத்தியற்றினர் கொளலே
தனைவகை கிதைபாற் தன்மை யான,

இஃது எய்தியதொருமருங்குமுறுத்தல் ததலிற்று; இயலசை
யிரண்டுஞ் சீர்நிலைபெறினுந் தனிகொள்ளப்படாவென்றமையின். இ
னி, எய்தாததெய்துவித்ததுஉமாம். என்னை? உரியசையாற் தனிக
கொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின். (இ-ள்) இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுப
டுத்து இயற்றப்படும், அசைய தனைவகை கிதைபாத்தன்மைக்கண்.
எ-று. பாற்படுத்தெனவே அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற உரியசையிர
ண்டும் பகுத்துக்கொள்ளப்படும்.

நான்கியற்சீருள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற்படுமென்றோடுவெ
னின், “கவித்தனை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்” என அதிகாரம் வரு
கின்றமையிற் தேமா புனிமாவென்றுஞ் சீர்போல இரண்டசையுந்
தனிகொள்ளுமென்றமையின் இயற்றுக்கவென்றானென்பது. தானாக
இயல்வதன்மையின் இயற்றுக்கவெனப்பட்டது. தனைவகைகிதைபாத்
தன்மையானவென்று இடம் நியமித்ததென்னெனபெனின், சீர்வகை
யான் அசைச்சீரொன வேறாய் நின்றனுடைய தனைவகை கிதைபாத்
தன்மைகோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக்கவென அடக்கங்
கூறிற்றென அறிவித்தற்கெனவுணர்க.

இவ்வுரியசையிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறுவேறு எண்ணி
த்தொகைபெற்றுத் தமக்கு ஓசிய அடியுறமுமெனவும், அஃதென்ன

பட்ட தயிவகைகளோடு உயர்வோடு வேறுவேறென்றுத் தொகைபெற்று இயற்சொனவேயடங்குமெனவும் கூறப்பட்டதாம். இன்றாக் தயிவகைக்கண்ணெனவே, கட்டியபடிக்கண்ணுதே இவ்வாயறைபென்பதாடம் அல்லாதவழி இங்ஙனங்களையும் யவாயறையின்மையிற் தயிகொள்ளப்படாதென்பதாடம் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஓரகைச் சேரல்லாத சேராயிற் கட்டியபடியல்லவழியுக் தயிகொள்பவோவெனின், தயிகொள்ளிற் கட்டியபடியெனப்படுமாதலின் அல்லாதவழி வந்தசேர் தயிகொண்டனவென்றல் பயனில்வந்தருமென மறக்க. “உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு” என்றயழி ஆசிரியத்துட் பிறதயி வந்ததென்று இலக்கணங்கூறி வழுவமைக்கல் வேண்டா. என்ன? அது பெருவரவிற்குகலின்; அதனான் வருஞ்சேர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமையும், யவாயறை இல்லனவற்றுக்கு யவாயறைகூறல் குற்றமாகலினென்பது. மற்று இவ்வுரியகைச்சேரிரண்டும் யவாயாத கூறினமையின் மூன்றுபாவிற்குஞ் செல்லும்பிறவெனின் “கலித்தயி யடியயி னேரிற் நியற்சேர் - கிலக்குரித் தன்று” எனக் கூறி ஈண்டு இயற்றை இயற்சேர்ப்பாற்படுமென்றமையின் இவையுங் கலிப்பாவிற்கு விலக்குண்டனவென்பது. எனவே, ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியகைச்சேரிரண்டும் உரியயாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறிய பன்னிரண்டும் இவையிரண்டுமென அடியுறமுஞ்சேர் பதினான்காயின. வெண்பாவிற்கு முன்னொத்திய சேர் பதினான்கும் இவையிரண்டுமாக அடியுறமுஞ்சேர் பதினாறாயின. கலிப்பாவிற்கு மேற்கூறியசேர் பதினான்குமேயாயின. இங்ஙனம் வருக்கப்பட்டசேர் காற்பத்தாண்டினையும் சேர்வகையான் உண்மை கோக்கித் தொகுப்ப இயற்சேர்ப்பத்தும் ஆசிரியவுரிச்சேரிரண்டும் வெண்சேர்வாற்கும் அகைச்சேரிரண்டுமெனப் பதினெட்டாம்.

மேல் ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியும் இச்சேர்பதினெட்டானுக் தோற்றிக்கொள்ளப்படும். இப்பதினெட்டுச்சேரும் இருநிலைமையெய்தவன்வும் எய்தாதனவுமாகி முப்பத்தென்றாதி விரியுமாறு முன்னர் “எழுத்தள வெஞ்சிறும்” என்புழிச் சொல்லுதல். (உஅ.)

உசக. வெண்சேர் நிறகை கிரையகை யியற்றே.

இது வெண்சேராத் கலித்தயிபாயாறுணர்-ற்று. “கலித்தயி மருங்கிற் கடியவும் படா” என்புழி அவ்வாசிரியவுரிச்சேராத் கலித்தயிபாமென்றான் அவ்வதிசாரம் இடைபகுதிகின்றமையின் இதுவும் கலித்தயிச்சேர் இலக்கணமாயிற்று என்றார்க்கு “வஞ்சி மருங்கினும்”

எனவும், “இசைவினாவிறய” எனவும், “இயற்சேர்ப்பாற்படுத்த” எனவும் இம்முன்றுஞ்சுத்திரம் இடையிட்டனவானெனின், அற்றன்று. கலிப்பாவிற்ரு விலக்கப்பட்ட நேர்த்தியற்சேர் அதிகாரம்பற்றி இடையுஞ்சுத்தல்வது கலித்தனையதிகாரம் விலக்கினவல்லவென்பது. (இ-ள்.) வெண்சேர் பலதொடர்ந்த ஒருகலியடியுள் கின்றவழி அவ்வெண்சேருள் ஈற்றுநின்ற சேரின் முதல்வந்த நேரகை மற்றநொழுதல் வெண்சேர்வந்து முன்னைய இரண்டும் கலித்தனையாயவாறுபோலக் கலித்தனையாம். எ-று. மேனின்ற அதிகாரத்தாற் தனையகை சிதையாத் தன்மைக் கெண்பது கூட்டியுணர்க்க. எனவே வெண்சேர்ப்பின்னர் நொயந்து தட்டலே நிறத்தெனவும் நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்வோசையே பயித்து ஒருநிகர்த்தாமென்பதுஉங் கூறி அவ்வாறாகுங்காலும் இறுதிச்சேரின் முதலசையே நொயியற்றுவதெனவும் கூறினானும். இது மொழித்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னும் உத்திவகை. வெண்சேரிறுதியென்பது ஏழாவதன்தொகை; என்ன? ஈறெனப்பட்டது சேராகலின். வெண்சேருள் ஈற்றுச்சொனவே வெண்சேர் பலவுந் தொடர்ந்து நொழுதல்வந்தவழியன்றி இறுதிச்சொன்றியது நொயசையியற்றுகாதென்பதாம். இதன நொழுதல்வெண்சேர்வந்து நொதட்டுங்கால் இயற்சேர் அடிமுதற்கண்வருமென்பதுஉங் கூறப்பட்டதாம். மற்ற ஈறென்றது ஈற்றுச்சேரினையாயின் அச்சேரினிடையும் இறுதியும் கின்ற அசையின் நொயசையியற்றென்று கொள்வவெனின், கின்றசேரின் ஈற்றசை வருஞ்சேரின் முதலசையோடு தட்டிற் தனையாவதுதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ்சேரும்பற்றித் தனாகொள்வாரின்மையின் அது கடாவன்தென்பது. இனி வெண்சேரென்பது அஃதின்னையியற்பெயராகலானும் பன்மைவினகொண்டு பால் அறிய வந்ததன்றியினும் அதனை யானக்கோடென்றாற்போல இறுதியென்றமையானும் பன்மைப்பாற்பட உணர்க. என்ன? பின்னோன் முன்னோன் என்றவழி அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறுசிலருளொன்பது உணர்த்துமாகலின். என்றார்க்கு வெண்சேரிறுதி கிடுகொடி ருளிற்றுபுலி வந்தவழி அவற்று முன்னின்ற நேர்பசை நொபசைகளைக் கலிப்பாவினுட் கலித்தனையாக்குதற்கு நொயசையியற்றென்றொனென்னுமோவெனின், அற்றன்று; வெண்சேர்களின் இறுதியெனவே முன்றாஞ்சேரும் காண்காஞ்சேரும் வெண்சேராகல்கூறி நொழுதல்வெண்சேர்வந்து நொதட்டலெனவே இரண்டாஞ்சேரும் வெண்சேராகல்கேவெண்டுமெனக்கூறி நொதட்டுமெனவே இயற்சேரானும் ஆசிரியவுரிச்சேரானும் நொய்யுறியினவெல்லாம் முதற்கண் நிற்குமெனவுங் கூறினான். கூறவே ஆசிரியவுரிச்சேர் இடைகில்லாவெனவும் அங்ஙனம்

நிற்பிற் கலியோசையழியுமென்பது உமாம் இவர்களுத்தென்பது. அல்ல
து உம் வெண்சீர்க்கு உரியவையின்மை யானும் அற்றன்றென்பது. என
வே, ஈற்றுச்சீர் நிராமுதலியற்சீர்வரினும் ஆண்டுத் துள்ளலோசை ஒநி
ங்குமென்பதாம். “அரிதாய வறனெய்தி யருள்யோர்க் களித்தலும்”
என்பது வெண்சீரிடது நிராயொதட்ட கலித்தனை. “அடிதாங்கு மன
வின் றி யழலன்ன வெம்மை யான்” என்பது வெண்சீர்கள் பகைத்துவக்
து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நோசைநிராயசைபோலக் கலியோ
சை கொண்டமையின் அது கலித்தனியெனப்பட்டது. இனி, வெண்
சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினும் கலித்தனியாகுமேனும், அது வெ
ண்மாவடியெனவும்பட்டுத் திரிவுபடுதலின் அதனைக் கட்டியடியெ
ன்னுது இறுதிக் கண் ஒரோவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்
கட்ட பல வெண்சீர்வந்து பகைத்தலிற் கலியோசையே காட்டுமென்றா
னென்பது. அஃதேற், “பண்டாய்க் க மாறிக் காற் பணியெழி லீனை
மென்றோன்” என்றவழி இடைகின்ற சீரின் நோசை நிராயசையிற்
றென்றுமோவெனின், அது கட்டியடியென்பது “அசையுஞ் சீரு
யினையொடு சேத்தி” என்பதனான் அறியப்படும். அல்லாதாரும் இ
வை செவிகருவியாக உணர்தற்கருமைநோக்கி அடியறியுந் தன்மை
அறிதென்று சொல்லுப. இனி, இயற்கோளன்றித் தனிகொள்ளாமோ
வென்பார் “தன்சீ ருள்வழித் தனியவை வேண்டா” என்பதனான் வெ
ண்சீர்க்குத் தனியிலக்கல்வேண்டி அவ்வெண்சீரினையும் இயற்கோள
இயற்கிளக்கொள்ளப்படுமென்றற்கு ஒருவெண்சீரின் ஈற்றசை நிராய
சையியற்றென்றானெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்கீரினை மாசெல்
வாயெனப் பின்னுமொருகாற் திரித்தனையே திரியாமல் நிறுத்தி
நிராமுதல்வெண்சீர்வந்து நிராதட்பினும் கலியாமெனக் காட்டுப.
அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவரும். இவ்வாறே “கலி
த்தனியருங்கிற் கடியவும்படா” என்று ஸ்ரீசிரியவுரிச்சீர்க்குத் திரிபுகு
ரோவெனின் அது கிணத்திலப்போகுமென்று இகழ்த்துணைப்பாராயர்.
மற்று வெண்சீரிடது நிராவந்தாற் கலித்தனியாமென்பதற்கு ஒத்த
வேறுண்டாயினன்றே நேரும் நிராயுந் தட்டதனை நேரும் நிராயும்
பகைத்ததெனவும் வேண்டவெனவும் அங்ஙனம் பொருளுணைப்பார்
க்கு எவ்வாற்றாலும் இக்குத்திரம் வொதெனவுந் “தன்சீர்யகையினு
ந் தனிகிலவகையினும்” என்றவழித் தன்சீரானும் தனிகோமொகலா
னும் அதுபொருத்தாதெனமறுக்க. இனி, வெண்சீரின் ஈற்றசையொ
ன்றையாகனான் இயற்றென்று ஒருமைகறிஞன். இடைகின்றநேரும்
நிராயுந் கோடுமென்னுமையின் இவ்வான் திரித்தனியை வஞ்சியு
ரிச்சீரெனப்படும். இனி, வெண்சீரென்பது எழுவாயியின் ஈற்றசை

வினாயென்பது இயற்சீரின் பெயராதல்வேண்டும். அங்ஙனங் கருதி
ளும் அசையென்பதனை ஒருகாற்சொல்லி மற்றை வினாயசையென
லாகாதென்பது. அல்லது உம் வெண்சீரின் இயற்சீராக்கி அவ்வியற்
சீரின் வெண்சீராக்குதல் வினையிறுப்பாகி வரம்பின்றாமெனமற
க்க. என்றார்க்குத் தன்சீருள்வழித் தனாவகையேண்டானெனல் “அ
ரிதாய வறனேப்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்பது உங் களித்த
வினயன்றிய செல்லுமென்பது. களிப்பாவிற்கு ஒன்றாது வருதலு
ரினையுடைய வெண்சீரானவெ வெண்பாவிற்கு ஒன்றாது யருதல்
யாண்டுமில்லை, ஒன்றிவினல்லதென்பது உடம்படப்பட்டது. (உக)

உசஉ. இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையா ராகிரிய வடிக்கே.

இது கட்டினையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறுணர்-ற்று :
(இ - ன்.) இன்னோசைத்தாயிய துணிவிற்றாதி வரின் ஆசிரியவடிக்க
ளவெண்சீரும் வரப்பெறும். எ - று. “இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டக
ன் கிடக்கைத் - தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் காணத்த” எனத் த
லையாலமென்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியைய வெண்சீர்வந்தது.
முன்னர் வெண்சீரின் “இன்பா நோடிக்கொருங்கு நிலையில” என
விலக்கி ஈண்டு வரையாரொன்றமையின் அது கட்டினையடிக்கென்
பது உம் இது கட்டினையடிக்கன்றென்பது உம் பெற்றும். வருகுவ
தாயினென்று ஒருமைபுரினமையாலும் இயையவென்றதனாலும்
நாடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக்கொள்க. (உ௦)

உசஉ. அஞ்சிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சி
ரொன்றுத லுடைய வோரோர் வழியே.

இது வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுள் மயங்குமாறுணர்-ற்று.
(இ - ன்.) கட்டினையடியல்லாதவழி இன்சீரியையவருகுவதாயின் வ
ஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரோர்வழி ஆசிரியத்துள் வரப்பெறும். எ - று.
ஒருவழியென்றது ஓரோர்வழியென்றதென்கையெனின் அறுபது
வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரே வருமென்பது உம் அவைவருங்கால
ம் பயின்றவாராவென்பது உம் அறிவித்தற்கென்பது. அவை மாசேர்
கரம் புலிசேக்கரம் மாசெக்கரம் புலிசெக்கரம் மாசெக்கரம் புலி
செக்கரம் பாம்புசேக்கரம் பாம்புவருவாய் களிதசேக்கரம் களித
வருவாய் என்பன. அவற்றுக்குச்செய்யுள்; - “மாரியொடு மலர்க்கு மா
த்தாட் கொன்றை - குறிஞ்சியொடு காமுங் குன்ற நாடன்” என
மாசேக்கரம் புலிசேக்கரம் என்பன அடிமுதற்கண் வந்தன, “முன்

நிலாதி மஞ்ஞை முதின கொள்க்கும்" என்பது மாசெவ்வாடி வந்தது. "அவரிடாறு துவர்ணப் மாத்தா னோத்தின்" எனப் புலிசெவ்வாடி வந்தது. "கண்பொன்மலர்க்கு வண்ணமயங்குதாமரை" என மாசெவ்வாறு வந்தது. "காடிவழங்கு குன்று கண்ணப்பாடி" எனப் புலிசெவ்வாறு வந்தது. "காதிதேரா யழிதருகண்பாடின" எனப் பாம்புசெவ்வாய் வந்தது. "சேத்துகிதைபா செவ்ஞாற் கிறுதின" எனப் பாம்புயருவாய் வந்தது. "மருத்துநாடாத் திருத்து லிவம்பிற் கைக்கும்" எனக் களிற்றுசெவ்வாய் வந்தது. "கடறுகவரா விழித்து கண்பாறு வரிப்ப" எனக் களிற்றுயருவாய் வந்தது. பிறவுமன்ன. நேர்க்கணையாடியும் நேர்புகிணையாடியும் ஈறமுதல்பெறச் சேர்வந்தது. (௩௧)

௩௨௪. நாற்சீர் கொண்ட தடிபெனப் படுமே.

இது முதற்கூற்றிதான் "யாத்த சீரோ யடியாப் பெனாடி" என நிறுத்தமுறையானே சேருணர்க்கி அடியுணர்த்தவெழுந்தான் அவற்றின் இது நாற்சீரடியுணர்ந்து. (இ - ள்.) அடியென்று நிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீரடி. எ - று. எனவே, இருசீரானும் முச்சீரானும் ஐஞ்சீரானும் அறுசீர்முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை நிறப்பிலவென்றவாறும். இருசீரான் வருவதனை என்ன அடியென்று மோவெனின் அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற்பெயர்க்கும். அவ்வாறே சேர்வகையானும் கொள்ளப்படுமென்பது. சுருங்கிய எழுத்தானவருவன குறளடியென்றும் அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான் வருவன கித்தடியென்றும் இடைநின்றன அளவடியென்றும் அவற்றின் ஁டியன ஁டிவடியென்றும் அவற்றினும் ஁டியன க஁டிவடியென்றும் கூறமாகலான் அவ்வாறே இருசீரடி குறளடியென்றும் முச்சீரடி கித்தடி பென்றும் நாற்சீரடி அளவடியென்றும் ஐஞ்சீரடி ஁டியவடியென்றும் அறுசீர்முதலியன கழி஁டியவடியென்றும் கோடுமென்பது. இவற்றினெல்லாம் நாற்சீரடி நிறத்தென்றென்னெனெனின், அளவிதப்பட்டமைத்தமைவாறும் அதுபயின் நயருதலானுமென்பது. உதாரணம் "திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பின்" எனவும் "அறுகவை யுண்டி யமர்க்கில்லா ரூட்ட" எனவும் "அரிதாய் வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" எனவும் இவை முன்றபாலினும் அளவடி வந்தவற்று. இவற்றது விசற்பெல்லாம் முன்னர்க் சொல்லுதல். (௩௨)

௩௨௫. அடியுள் எனவே தனைபொடி தொடையே.

இதவுமது. நாற்சீரடியது நிறப்புணர்ந்து. எதிரதுகோக் பெதோர், சேவியெனினும் அமையும். (இ - ள்.) முன்னர்க்குறிய ஈ

தீரடியுள் உள்ளனவே தனியுத் தொடையும். எ-று. மற்று மாத்திரா
யும் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அவ்வடியுள்ளன அல்லவோவெனின்
அற்றன்று; அவ்வடிக்கணுள்ளனவெல்லாம் கூறுகின்றனவென் இ
துவென்பது. என்னை? நாம் தனியப்பகுதியாற் கட்டினாயடியென உற
ழ்வதுஉம் அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியென வரையறைகூறுவதுஉம் அ
வ்வளவடியே என்றற்கு நாதீர்க்கணுது தனியென்றெனப்பது.
முன்னுஞ் சீர்வகையான் வருக்கும் அடியன்றிக் கட்டினாயடியெல்
லாம் தனியவகையுடையவென விதத்தோதி வந்ததனானே நாம் தனிய
கொள்வது நாதீரடிக்கணென்பான் அடியுள்ளது தனியென்றென
ப்பது. மற்றையடிக்கட்டினகொள்ளின் அது வரையறையின்றென்
றுமாகலின் ஈன்செய்வார்தோதினென்பது. அது தக்கது, மற்றுப்
பொழிப்பும் ஒருஉயம்போலாத மோனை முதலிய தொடையெல்லாம்
அடியிரண்டியையத் தொடுக்கல்வேண்டுமென்றே? அவற்றை அடியுள்
ளனவே தொடையுமென்றதென்னையெனின், அற்றன்று நாம் தொ
டையுறழ்ச் சீர்கொள்வதுஉம் இவ்வளவடிக்கணென்பது கூறியுள்
ளவெனத்தொடைகூறும்வழி வரையாது கூறுமாகலினென்பது. என
வே, கட்டினப்படுப்பதுஉம் தொடையுறழ்த்தற்கு இடனாவதுஉம் தீ
ரடியெயெனச் சொப்பித்தவாறு. (௨௩)

௩.௪௬. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

இதுவுங் கட்டினப்பாட்டிற்குத் தொடைக்கும் ஆவதோர் கரு
வி. (இ - ன்.) அறுதூற்றிருபத்தைத் து அடியுள்ளும் ஓரடியின் இ
றத்துவாரா மேற்கூறிய தனியுத் தொடையும். எ - று. இதன்பொரு
ள் மேற்கூறிய தனியவகையெயன்றி அடியோடு அடிக்கட்டத்துத் த
னிகொள்ளுங்காலும் ஓரடிக்கண்ணே வரையாமற் கோடல்வேண்டுமெ
னவும் அங்ஙனமே தொடைகொள்ளுங்காலும் வந்தவந்த அடி வரப்
பெறுவதெனவுங் கூறியவாறு. எனவே, -தேமா தேமா தேமா தே
மா வென்றும் அடிக்கட் தொடைகொள்ளுங்கால் வரையா நேறி வர்
தான் மன்ற என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டு மென்பதுஉம்
அன்றித் தேமாஞ் சோலைத் தீத்தே னுண்ட - காமர் தும்பி யாதல்
கண்டது எனவரிற் தனியவருவாபிப் பதின்மூவாயிரத்தெழுதூற்
றெட்டெனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட்படாவென்பதுஉம் பெற்றும்.
இனி வெண்பாவிலுள் அவைவருமாறு; "சென்றே பறைப பொரு
கால் சிறுவரை - நின்றே பறைப பறையின - நன்றேகான்" எனப்
பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் சொல்லிக் கூட்டி
கூறுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக்கட்டத்துத்
தனியவகை சிதைவாது வந்தனமயின் அத்தொடை பதின்மூவா

யிரத் தெழுதூற்றெட்டென வலாயறைப்பட்ட தொடையுப்பட்டது.
“யாழாடத் தானுணர்ந்த யானுணரா விட்டயின் குறூட - யானு
ணர்ந்தத் தானுணர்ந்தான் - நேனூடு” என்றவழிப் பதினான்கெழுத்த
டியே தொடுத்தமையின் அடியிர்த்து வந்ததன்முயினுக் தனவகை
ஒன்றாமையான் இது பதினொழுவிரத்தெழுதூற்றெட்டினுட்படா
தாயிற்று. வண்டு வரகு வரகு வரகு என்றே அடியை மீட்டுத் தத்து
தொடைகொள்ளுங்கால் வண்டு வரகு வரகு வரகு என்றது நேனூ
ன்முயிரியத்தின தட்டுமாநலான் இது வழுவெனப்படுமென்பது. கவி
ப்பாயிற்கு அன்னதோர் வலாயறை இல்லை. இருவாற்றாலும் வரு
மென்பது. என்ன? “வெண்சீர்ந்தகை கிணாயகை யியற்றே” எ
ன்றாகலின். மேலிசுத்திரத்தானே தனவகை கிதைபாமல் அறு
தூற்றிருபத்தைத் து கைப்படுவது காற்சேடியே என்பது உங் கூறி
அந்தாற்சேடியே நாம் முன்னர் வேண்டுத் தொடைவிகற்பத்திற்
சூரியவென்பது உங் கூறினான். இச்சுத்திரத்தானே அத்தொடை
கொள்வது தம்மின் வேளுகாத இரண்டடிக்கண்ணென்பது உங்
அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியுள் ஒன்றனை இருகாற்சொல்லித் தொடை
கொள்ளப்படுமென்பது உங் அங்ஙனம் தொருக்குங் காலும் அடி
யோடு அடிக்கூட்டத்தின்சுன்னுக் தனவகை கிதைபாமல் வேண்
டுமென்பது உங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றினெல்லாம் காற்சேடியே
நிறப்புடைத்தென்பது பெற்றும். இன்னும் அதன் நிறப்புடைமை
யே கூறுகின்றான். (உச)

உச௭. அடியின் நிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இது காற்சேடியே விசேஷத்துக்கூறி அதனது இடத்தானே
பாட்டென்பதோர் முதற்பொருள்தோன்றுமென்பது ணர்ந்தியவாறு.
எனப்படுமென்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே நிறப்புடை
யனவென்பது உங் சொல்லியவாறு. மாத்திரா முதலியவற்றை
உறுப்புக்களான் இத்தனை மீத்திரா கொண்டது செய்யுளென்ற
னும், இத்தனின் அசையுஞ் சேருத் தொடையுங் கொண்டது செய்யு
“சென்றனும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வலாயறுக்கப்படா.
அடியனவே கூறிச்செய்யுப்புலப்பாடாமென்பது. எனப்படுமென்ற
தனான் ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை நிறப்
பிலவென்பது. (இ - ன்.) அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்துவந்த தொ
டையே பாட்டு. எ - று. தனவிலைகடைச்சுந்தாக்கும் பிறகான்
சேரும் காற்சேடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாலும் கலியுமே
பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பாச் சிறுவாவித்தெனக்

கொள்க. “மாயோன் மாப்பி லாரம் போல - மணிவரை யிழிதரு மணி
 னிள ரருவி - கன்பொன் வான்து நாட - னன்புபெரி துடைய னின்
 னே செலினே” என காற் சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு. “மனையி
 சைத் தோன்று மதியம்போல் யாணைத் - தனையிசைக் கொண்ட
 குடையர்” என அளவடியானே வெண்பாவந்தவாறு. “அரிதாய
 வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” எனக் கவிப்பா அளவடியான்
 வந்தது. பிறவுமன்ன. (௩௫)

௩௪௮. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்
 தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப. (௩௬)

௩௪௯. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக்களவே
 யீரெழுத் தேற்ற மவ்வழி யான. (௩௭)

௩௫௦. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக்களவே
 யோத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே. (௩௮)

௩௫௧. மூவைந் தெழுத்தே நெடிநடிக்களவே
 யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப. (௩௯)

௩௫௨. மூவா றெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
 யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப. (௪௦)

இவை ஐந்து ரூத்நிரமும் உரையிணைப்புநோக்கி உடனெழுதப்
 பட்டன. காற்சீரடி இத்துணைப்பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும்
 முறையுத் தொகையுமுணர் - றது. (இ - ன்.) நாலெழுத்து முதலாக
 ஆறெழுத்தளவும் வந்த நிலம் மூன்றுங் குறளடியெனவும் ஏழெழுத்து
 முதன் மூன்றுநிலனுஞ் சிந்தடியெனவும் பத்தெழுத்துமுதல் ஐந்துநி
 லனும் அளவடியெனவும் பதினாந்தெழுத்துமுதன் மூன்றுநிலனும் நெ
 டிநடியெனவும் பதினெட்டெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தவரை மூ
 ன்றுநிலனும் கழிநெடிநடியெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர். ஏ - று. குற
 ளடிநிலங்களை வகுத்துணையாது ஒழிந்தன வகுத்துணைத்தான் அவை
 முதலிடைகடையென மூன்றுகற்றான் ஒன்றொன்றளிற் சிறப்பிழி
 வுடையனவேன்று கொள்ளினும் கொள்ளாமலென்பது. அவற்றுக்குச்
 செய்யுள்; “போர்து போர்து சார்த்து சார்த்து - நேர்த்து நேர்த்து
 மூரிடொர்த்து - வண்டு குழ வின்டு கீங்கி - கீர்வாய்க் கொண்டு கீண்ட
 கீல - மூர்வா யுதை வீச கீர்வாய் - மணியேர் துண்டோ டொல்கி மாலை
 நன்மணம் கமழும் பன்னெல் தூர - வமைபேர் மென்றோ ளாயரி நெ
 டிங்க - ன்ணியீ ரோதி யேத்தின வனமுலை - யிறும்பமன் மலரிடை

மெழுத்த மாலி - ன்றுத்தழை துயல்வருடஞ் செறித்தேத் தல்கு-லனி
 லைட யனையுய வரியலம கிலம்பின் - மணிமருள் வணர்ஞரல் வளரி
 னம் பிறைநத - லொள்கிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு - நனி
 முழவு முழங்க வணிகிலவு தயங்குநக - ரிருத்தளவு மலரனவு சுரும்
 புலவு நிறுத் தொடை - கலனனவு கலனனவு கலனனவு கலனனவு -
 பெருமணம் புணர்ந்தினை யென்பவல் - தொருநீ மறைப்ப வொழி
 ருய தன்றே" என இசைநூல் பதினேழுநிலத்து ஐவகையடியும் முறை
 யானே வந்தவாறுகண்டிசொள்க. குறையி னித்தடி அளவடி செடியடி
 கழிசெடியடியென நாத்சேடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது
 பெயரும் முறையுத் தொகையுங் கூறினான். தொகை பதினேழ்கிலத்து
 ஐவகையடியென்பது. எண்ணிப்பார்க்க. இப்பெயரெல்லாம் காரண
 ட்பெயர். மக்களுட் தீரக் குறியானைக் குறையென்றும் அவனினைடி
 யானைக் கித்தென்றும் ஒப்பமைத்தானே அளவிற்பட்டானென்றும்
 அவனினைடியானை செடியானென்றும் அவனினைடியானைக் கழிய
 செடியானென்றஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரொ
 ன்பது. (சு)

உசக. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது மெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குச்
 னரும் எழுத்தெண்ணி வகுக்கின்றது (இ. ன்.) சேது நிலைமைதான்
 ஐந்தெழுத்து இறந்துவாராது. எ - று. பெருமைக்கெல்லாகூறி வரை
 யறுக்கவே ிறுமைக்கெல்லி வரையறைப்படாது ஒன்றுமுதலாக ய
 ருமென்பதாம். சீர்நிலைதானேயென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அ
 சைநிலையிற் பிரித்துக்கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே
 அசைச்சொயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கெல்லியென்பது
 கொள்ளப்படும். அஃதேல் அவற்றுக்கெல்லிகூறினானேயெனின்
 அவை முன்றெழுத்தினிற்வாதென்பது உலாயிற்கொள்க. தானென்
 பதனை இலேசப்படுத்தக்கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ்
 சீர்நிலைபெறுமென்பவாதலாற் சொன் அடக்கானேயெனின், அடக்கா
 னன்றே, அவை சீர்நிலையெய்தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினெ
 ன்பது. "தனீவகை சிதையாத் தன்மை யான" என்று ஆண்டுவினா
 ர்த்தமையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையானேதான்.
 அதிவேகந்தாயின் அவற்றை நோப்பசை கிண்பசையெனக் கூறிய
 தனாலும் "ஈசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்தஞ் சீரியைத் திற்றது
 சீனொன்படு" என்றதனாலும் பயத்தென்னையெனமறுக்க. அல்ல
 துடம் இயச்சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுக்கவெனவே இவைதாமியிற்சொல்ல,
 அவற்றதெய்வகை இவற்றினுங் கொள்கவென்றதனையே ஆண்டுக்

கூறியதென்பது. அல்லது உக் தேவரும் நாகரும் மக்கட்பாற் ப
டுத்தத் திண்கொள்ளப்படுமென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்
றியானும் மக்களை வழங்கார். அதபோல அசைநிலத்தையுஞ்
சீர்க்கிலத்தையும்கூடும் ஒக்குமென்றதுணையானே அவை அசைச்சீரானவெ
அடைபடுத்தே சொல்லவேண்டியவற்றையும் வானாதே சீரானப்ப
டுவனவற்றையும் ஒருவகையானே சீர்க்கிலமென மயங்கக்கூறல் குற்ற
மாமென்பது. மயங்கக்கூறல் குற்றமென்றென்பார் உளராயின் அவர்க
ருத்தினுள் அதவும் அமைபுமென்பது. ஒருசாதியல்லவற்றைச் சாதி
யொன்றெனவும் புலவர். அதபோலச் சீரிலக்கணமுடைய இயத்தீர்
உரிச்சீர்க்கிலச் சீரானக்கூறி அய்யினத்தவல்லாத அசைச்சீரான இலே
கிணற் கொண்டானென்பது. ஒழுமுத்துச்சீர் துக்கையென ஒன்றே
யாம். இதனோடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்கூட்ட இரண்டாம். ஈரோ
ழுத்துச்சீர் நான்கு; அவை தேமா ஞாயிறு போதுபூ போரோறு எனவ
ரும். மின்று வாகு என்னும் அசைச்சீரிரண்டனோடு கூட்ட ஆறாம்.
முடிவழுத்துச்சீர் பத்து; புனிமா பாதிநி வலியது மேவுச்சீர் நன்னுறு பூ
மருது கடியாறு விறகுதி மாசெல்வாய் கீடுகொடி எனவியை. அரவு
என்னும் உரியசைச்சீரோடு கூட்டப்படுகின்றனும். நாலெழுத்துச்சீர்
ஒன்பது; அவை கணவீரி காரருமு பெருநாறு உருமுத்தி மழகனிறு
மாவருவாய் புலிசெல்வாய் நானூவரை உரதுபுலி எனவியை. ஐந்தெ
ழுத்துச்சீர் மூன்று; அவை நாயுருமு புலிவருவாய் விரவுகொடி என
வரும். இக்கூறுபட்டனவெல்லாம் ஈண்டுக்காட்டுவோமாயிற்று, “எழுத்
தன வெஞ்சிறுஞ் சீர்க்கில தானே குன்றது மிருதன மில்லென மொழி
ப” என வருகின்ற ருத்திரத்தினை நோக்கியென்பது. முட்டமருது என்
பதனைக் குற்றகரங் களைத்து ஐந்தெழுத்தென்று காட்டுவோமோளார்.
அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின் “இன்பா நோடி
கொருங்குகில யிலவே” என்பதனான் விலக்கப்பட்டதென்பது. இனி
துக்கையென்பதனை ஈரொழுத்துச்சீரென்பாருமோளார். அங்ஙனங் கூறின்
“இரண்டு தலையிட்ட முதலாகிருபஃது” என்றும் எழுத்தோத்தனோடு
மாறகொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது செய்யுட்காபி
னவாறுகொள்ளாமோவெனின் கொள்ளாம்; செய்யுட்டென்கூறுமதனை
வேறெழுத்தென்று வேண்டுமாகலின். என்ன? “முற்றிய ஓகர மொழி
கிதைத்துக் கொளாஅ” எனக் குற்றியலகரமும் வருமொழியாய்ச்
கிதைத்துக்கொள்ளப்படாதென்பது கூறிகுணகலினென்பது. (௪௧)

௬௦௦. நேர்க்கில வஞ்சிக் காறு மாறும்.

இஃது ஒழிந்த வஞ்சிப்பாயிறுள் வருஞ்சீர் இத்தனைமெழு
த்திறவாதென்கின்றது. நேர்க்கில வஞ்சியென்பது சமணிகுவஞ்சி;—

அஃது இருசோன் வருதலிற் சமனினை வஞ்சியெனப்பட்டது, முச்சோன் வருவதனை வியனினைவஞ்சியென்பவாகவின். (இ-ள்.) இருசோ டுவஞ்சியுள் ஒருசேர் ஆறெழுத்துமாகப்பெறும். எ - று. இதற்குமேனி ன்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கெல்லைகூறினான் சுருக்கத்திற்கு வரையறைபுடைமையின். அது முன்னாகச்சொல்லும். எனவே, அது பது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டைய டியாய்வரப்பெறுமென்றவாறு. உம்மை இறத்ததுதழியிற்று. "தன்சீ ரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே" என்றதனால் ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தாய் வருதலொழித்த ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தனவும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென்பதொள்ளப்படும். இதனை எச்சவும்மைபென் பார் எழெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென்ப. அங்ஙனங்கொள்ளின் இரண்டு சோற் பதினான்கெழுத்தனவாகிய செல்லும். செல்வவே "கு றாடி. முதலா வளவடி காறு - முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப." என்பதனோடு மாறுகொள்ளுமென்பது, "தன்சீ ரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே." என்புழி இவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டுதல். (சஉ)

உருக. எழுத்தள வெஞ்சிறுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிருதலு மில்லென மொழிப.

இது பேற்கூறிய சொல்லாவற்றிற்கும் பொதுவீதி. (இ - ள்.) ஒருசேர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டெழுதப் பலநிலைமைப்பட்டுப் பல சோடிக் செய்யுளுள் வருமாற்றாற் தத்தமெழுத்தக் குறைத்தும் மிகுத்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச்சொனப்பட்டெச் செய்யுளுள் ஒத்த னை இருவகையும் ஒருதன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகி ற்றுமில்லை. எ - று. எனவே, அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு மாற்றான் இருநிலைமையும் இரண்டிறத்த பலநிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப்பெருக்கமில்லைபென்ப துடன் கூறியவாறாயிற்று. தானென மிகுத்துச்சொல்லியவதனால் அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். தனாவகைக்குரியவென மேலோதிவந்த சீர்பதினானும் அசைச்சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டி னுள்ளும் இயற்சீர்பத்தினுட் புனிமாவும் வெண்சீர்காங்குமென ஐத் தம் ஒருநிலைமையவேயாம். ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றும் இருநிலைமை யெய்தி இருபத்தாரும். ஆகச்சீர்மூப்பத்தொன்றாமென்பது. அவற்று க்குதாரணம்; தத்தை தேமா ஞாயிறு பாதிரி வலியது கணவீரி போதுபூ மேஷசீர் போபோறு கன்னுணு பூமருது காருருமு கடியாறு பெருநாணு விறகுதி உருமுத்தி மழகனிது கலாபுருமு என் ஒன்பதிய ப்சீரும் இருநிலைமையாற் பதினெட்டாயின. புனிமாவென்றும் இய

ந்தீர் ஒருநிலைமைத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட் குற்றகர
ங்களைந்த புளிமாவிற்கு இருநிலைமை காட்டே; அங்ஙனங் காட்டின்
வரகு என்பதபோலப் புளிமாவும். ஓசைபாகவானும் புளிமாவென்பது
போல வரகு என்பது இரண்டசைபாகவானும் கோடல்வேண்டும். கொ
ள்ளவே இச்சூத்திரத்தினோடு மாறுகோளாமென்பது. என்னை? "எழுத்
தளவெஞ்சினுஞ் சீர்நிலைதானே குன்றலு மிருதலு மில்லெனமொழி
பு" என்றனாகவின் என்பது. கீடுகொடி காணுத்தனை எனவும் உரையுலி
விரவுகொடி எனவும் நிராயீற்றுசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் இவ்விரண்டாக
இருநிலைமைபெய்திப்பவாறு. இனி வெண்சீர்நான்கும் ஒருநிலைமையவே
யாம். வண்டு மின்னு வரகு அரவு என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய்
இருநிலைமையவாம். இவ்வாற்றான் இவைபெயல்நாட் தொகுப்ப இயந்தீர்
பத்தொன்பதும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் வெண்
சீர் நான்கும் என மூப்பத்தொன்றாயின. என்றார்க்கு மாவருவாய் புளி
வருவாய் என்பவற்றையும் ஞாயிறுகொல் வலியதகொல் எனக்
குற்றகரம்பெய்த இருநிலைமைகொள்ளாமோவென்றிற் கொள்ளாம்.
அவை "எல்லா விதநிபு முகா கிறையும்" என்பதனான் முற்று
கரமேயர்மென்பது. இனி முதற்கணின்ற குற்றகரமும் கொண்டு
இருநிலைமை கொள்ளாம். என்னை? துந்தைபென்பது ஈரசையாக
லானும் அதனை நீறுதையென வேறோர்சொற்பெய்து வெண்சீரோனக்
காட்டின் அது வந்துகின்றது என்றதபோலச் சீர்வகையான் வேறோர்
சொல்லாமாவே அது முற்றகரமாகலானுமென விடுக்க. என்றார்க்
குப் போதுபூ என்பது உம் இருநிலைமைத்தாகாவாம் பிறவெனின், அந்
தன்று; சேற்றுக்கால் பாட்டுத்தான் வட்டுப்போர் எனப் பலவும் வரு
மாகவின் அஃதிருநிலைமைத்தேயாமென்பது. இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்
கும் இடைகின்ற குற்றகரங்களை வண்டுடராக வருவித்துக்கொள்க.
இனிச், சீரிற்றுநிச் குற்றகரங்நாட் நிறையாது நின்றலும் உடையவென்ப
து "சீரிலைப் திற்தது சீரெனப் படுமே" என்றவழிக் கூறியவாற்றான
நிக. இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின் அறுபது வஞ்சியுரி
ச்சீருள்ளும் இருபத்தான்குசீர் இருநிலைமைபாகவும் இருபத்தெட்டுச்
சீர் நான்குநிலைமைபாகவும் எட்டுச்சீர் எட்டுநிலைமைபாகவும் கொள்ள
ப்படும். அவற்றன் இருநிலைமைப்படுவன நேரீற்றுச்சீரொட்டு நிராயீற்
றுச்சீரொட்டு நேரீற்றுச்சீர்நான்கு நிராயீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்
துகான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம். அவை மாபோருவாய் மாவழங்குவாய் பா
ம்புசேர்வாய் பாம்புருவாய் புலிபோருவாய் புலிவருவாய் கனிதுசேர்
வாய் கனிதுவருவாய் எனவும் மாசேர்சுரம் மாவருசுரம் மாபோருசுரம்
மாவழங்குசுரம் புலிசேர்சுரம் புலிவருசுரம் புலிபோருசுரம் புலிவ

‘பூங்குசரம் எனவும் மாசேர்காடு மாவருகாடு புலிசேர்காடு புலிவருகாடு எனவும் மாசேர்கடறு மாவருகடறு புலிசேர்கடறு புலிவருகடறு எனவும் வரும். இவ்விருபத்துநான்கும் இருநிலைமையால் நார்பத்தெட்டாமென்பது. இனி நான்குநிலைமைப்படுஞ்சீர் இருபத்தெட்டு வருமாறு; பாம்புபோருவாய் பாம்புவழங்குவாய் கனிறபோருவாய் கனிறவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்கசரம் பாம்புவருசரம் பாம்புபோருசரம் பாம்புவழங்குசரம் எனவும் கனிறசேர்கசரம் கனிறவருசரம் கனிறபோருசரம் கனிறவழங்குசரம் எனவும் மாபோருகாடு மாவழங்குகாடு புலிபோருகாடு புலிவழங்குகாடு எனவும் பாம்புசேர்காடு பாம்புவருகாடு கனிறசேர்காடு கனிறவருகாடு எனவும் மாபோருகடறு மாவழங்குகடறு புலிபோருகடறு புலிவழங்குகடறு எனவும் பாம்புசேர்கடறு பாம்புவருகடறு கனிறசேர்கடறு கனிறவருகடறு எனவும் வரும். இவற்றைப் பாம்புபோருவாய் பாம்புமன்னுவாய் மின்னுப்போருவாய் மின்னுக்கோலுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்த ஒட்டியுணர்சு. இவற்றுள் உரியசைமுதற்கணின்ற நிராயீற்றநான்கினையும் ஒன்று நான்குசெய்யுங்கால் பாம்புசேர்கசரம் பாம்புசேர்வது மின்னுச்சேர்கசரம். மின்னுச்சேர்வது என்முற்போல் வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்தனாக். இவையிருபத்தெட்டும் விரிப்ப நூற்றொருபத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சீராம். இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சீர் எட்டுமாவன, பாம்புபோருகாடு பாம்புவழங்குகாடு கனிறபோருகாடு கனிறவழங்குகாடு எனவும் பாம்புபோருகடறு பாம்புவழங்குகடறு கனிறபோருகடறு கனிறவழங்குகடறு எனவும் வரும். இவை மும்முன்று உரியசையுடைமையின் முதற்கணின்ற உரியசையிரண்டும் நான்குநிலைமை எய்தும். பின்னர்கின்ற உரியசையொன்றின் இருநிலைமைபாக்கி அவற்றோடு முன்னர்கின்ற நான்கினையும் வேறுவேறுகட்ட எட்டாமென்பது. உதாரணம்; பாம்புபோருகாடு மின்னுப்போருகாடு பாம்புமன்னுகாடு மின்னுமன்னுகாடு பாம்புபோருகாவு மின்னுப்போருகாவு பாம்புமன்னுகாவு மின்னுமன்னுகாவு எனவரும். இவ்வாறே ஒழிந்தசீர்ஏழினையும் வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்தனாக் அறுபத்தநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம். இவ்வாற்றான் இருநிலைமையும் நான்குநிலைமையும் எட்டுநிலைமையும் பட்ட சீரொல்லாச் சொரூப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்தநான்காமெனப்படும். இவற்றுள் ஏழெழுத்தம் எட்டெழுத்தம் ஒன்பதெழுத்தம் பெற்றசீர் இருபத்தமூன்று. அவை நேர்நிலைவஞ்சிக்காக வென்பது “உறங்கிலையிலவே வஞ்சிக்கு” என்புழிச் சொல்லுதல். இனி ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒன்று நான்குநிலைமைப்படுமென்

பதுஉம் ஈண்டடங்கும். கீடுகொடி. குன்றுபுலி என்பன இருநிலைமைப்படும். அது மேற்கூறினும். என்றார்க்கு அவற்றை இருநிலைமையென்றதென்ன? கீடுகொடி. கீடுவது எனவும் காணுத்தனை காணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் பிறவெனின், அற்றன்று; கீடுவது என்பதனை அலகுவைக்குங்கால் "அசையுஞ் சேரு மிசையொடு சேர்த்தி" என்பதனால் அவ்வச்சேராய் இசையாவாகலிற் பூமருது என்றுஞ் சேராக வைக்கப்படுமாசலானென்பது. (சக)

௩௫௨. உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ

வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.

இது மேல் எழுத்தெண்ணிச் சேர்வருத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றகாரமும் ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு. (இ - ள்.) உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ = தத்தம் ஓசை இனிது விளங்கத்தந்த தன்மையான் ஒலித்தற்றொழிலில்லாத எழுத்தக்கன் ஈண்டுண்ணப்படா; உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான = அங்ஙனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் சிறிது நாப்புடைபெயருத்தனையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்த்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே? அங்ஙனம் ஒருவாற்றான் உயிர்க்குத் திறமுடையவாயினும் அவ்வுயிர்க்குத்திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற் படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாதிசைவாகலின் எண்ணப்படா. எ - று. மேற் சேர்தனை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்றும் குற்றகாரமுமே ஈண்டு விலக்கினுனென்பது. இச்சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று, "ஒற்றெழுத்தியற்றே குற்றியலிகரம்" என மேற்கூறினானுதலினென்பது. போந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து என ஒற்றும் குற்றகாரமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையினால் எழுத்தடியாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (சச)

௩௫௩. வஞ்சி யடியே யிருசேர்த் தாகும்.

இது "நேர்கிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்" எனவுக் "தன்சொழுத்தின் சின்மை முன்றே" எனவும் எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சேரிசண்டு கொண்டது வஞ்சியடியென்ப துணர்ற்று. (இ - ள்.) குறையடியே வரையறையுடைய வஞ்சியடியெனப்படுவது. எ - று. ஏகாரம் பிரிநிலை. என்ன? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக் கொண்டமையின். எனவே, முச்சேரான் வரும் வஞ்சியடியும் உள. அவை கட்டியடியல்லவென்றாயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே வஞ்சியடியும் ஒருவாற்றான் உறத்தொன்ன வழிகாட்டியவாறு. இவ்

வாறு கூறுக்கால் மூன்றுபாவிற்றும் கூறினான் இதற்குக் கூறியதி
வனெனக் குன்றக்கூடலென்னும் குற்றமாமென்பது. இதனை மேற்
“குறையி முதலா வளவடி காறு - முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக்
கென்ப” என உதழ்நிலை ஒருவாற்றினே கூறமென்பது. அச்சு
த்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்று கொள்பவெனின் அஃதே
கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்பவென்று உடனே
துவான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க. (சடு)

உடுசு. தன்சீரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும் பெரு
மைக்கெல்லை “கோர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்” என்று கூறி, ஈண்டு
அவை மூன்றேழுத்திற் கருங்காவெனச் சுருக்கத்திற்கெல்லையுணர்
ற்று. (இ-ள்.) வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமைபெறும். எ-று.
சிறுமைக்கெல்லை வஞ்சிச்சீர்க்கணல்லது இன்மையின் இதனை “வஞ்
சி யடியே யிருசீர்த் தாரும்” எஃகுதன்பின் வைத்தானென்பது.
இது முச்சீர்க்குரித்தன்மையானும் மூன்றெழுத்தினியிழ்த்தவரும் வஞ்
சியுரிச்சீர் பெரும்பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன்
பின் முச்சீரானும் வரும் இடனுடைத்தென்றனென்பது. “கொன்
றுகோடுக்கே கொலைக்களிறுகடாம்” என்புழி இருசீரடிமுதற்கண்
முவெழுத்தான் வஞ்சியுரிச்சீர்வந்தது. பிறவும் அன்ன. ஐந்தைகாறி
என ஈனொழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமெனக்கொள்க. (சக)

உடுரு. முச்சீரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இது ஒழிந்த வியனிலைவஞ்சிகூறுகின்றது. (இ-ள்.) வஞ்
சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும். எ-று. இடனுடைத்தென்றதனால்
இஃது உறழும் அடிக்கண்ணதன்றென்றவாறு. மற்ற இருசீரடிவ
ஞ்சிக்கும் இத்தவினையென அடி விரியுமாறுகூறியதினாலுதலின் இதற்
கேவலாயறையின்றென்றது. என்னைபெனின், இருசீரடிக்காயின் ஒரு
வாற்றான் உதழ்ச்சிகூறி வலாயறுப்பதோராகூறியது, இதற்கு
அன்னதுஉம் இன்றென்பது. மற்ற உறழமுடி இவ்வழி வஞ்சியடி
இருசீர்த்தாகப்பெருதோவெனின், அதற்கன்றே, முச்சீரானும் வரு
மென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுந் தழிஇக்கொண்டு இடனுடைத்
தென வேறுபடுப்பானாயிற்றென்பது. இவ்விதனிடனையும் வஞ்சியடி
யென வலாயாதுகூறவே அவற்றான் வேறுவேறு வருதலும் அவை
மயங்கிவருதலுமுடைத்து வஞ்சிப்பாட்டென்பது பெறுதல். இக்க
குத்தானே அவற்றைக் குறையடிவஞ்சியெனவுஞ் சித்தடிவஞ்சியென

வும் மயக்கடிவஞ்சியெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடியான் வருதல் சிறு
பான்மைபெனக்கொள்க. (௪௭)

௧௫௬. அசைகூனாகு மவ்வயி னுள.

இதுவும் அதற்செய்தியதோர்விதி. (இ-ள்.) மேற்கூறிய வஞ்சி
யடி இரண்டன்கன்னும் நான்கசையுங் கூனாகுவரப்பெறும். எ - று.
எனவே அடிபெனப்பட்ட இருசேர்க்கும் முச்சேர்க்கும் அசைகூட்டிக்
கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு. அவை “வான், வலந்தர மறு
ப்பட்டன - செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன” எனவும், “அடி, அ
தர்சேர்வின் கண்சிவந்தன” எனவும், “வண்டு, மலர்ச்சேர்ந்து வரிபா
டின” எனவும், “கனிநு, கதவெறிபாச் சிவந்துலாந் - நதிமழுங்
கிய வென்கோட்டா - னுயிருன்னும் கூற்றப்போன்றன” எனவும்
முறையே நான்கசையுங் கூனாயின. இனி இடையும் இதரியுங் கூனா
மென்பாருமுளர். அது வஞ்சித்துக்கு இரண்டுக்கொள்ள வருமாயின்
அமையுமென்பது. என்றார்க்கு, வான், வலந்தர என்பதனை ஒருசேரா
கக் கோடுமெனின் பாத்தசீபொன்றதனான் வலந்தருதல் வான்மேற்
சென்று வருகின்ற பயணிப்பின்று வற்றமென்பது. (௪௮)

௧௫௭. சீர்கூனாத னோரடிக் குரித்தே.

இஃதெய்தாதெய்துவித்தது. (இ - ள்.) தனவகையானுஞ்
சேர்வகையானும் நின்ற நோரடிக் காயின் அசைகூனாகுது சீர்கூனாகும்.
எ - று. “அவரோ, கேடல்விழுப்பொரு டருமார்பாசிலை - வாடாவன்
ளியங் காடிற்றோரோ” எனவும் “உதுக்கான், சுரந்தானு வன்
கைச் சுவர்ணமாப்பூதன்” எனவும் “அவனுத்தா, னேனலிதணத் ததி
ற்புகை யுண்டியங்கும்” எனவும் இவை முன்றுபாலினும் அளவடிக்
கூட் சீர் கூனாயினவாறு. என்றார்க்கு, நோர்ப்பை நினைபதைநியுஞ்
சேர்நிலைபெறமென்றனாகலின் அவற்றையுஞ் “சீர்கூனாத னோரடிக்
குரித்தே” என்றதனானே கொள்வலெனின், அசைச்சீரினை வானாது
சீபொன்னுனென்பது “சீர்நிலை தானே பைந்தெழுத் திறவாது”
என்றவழிக் கூறியவதனான் அறிக. அசைச்சீரினை வானாது சீபொ
ன்னுமைக்கு மேலைச்சூத்திரமும் இச்சூத்திரமும் தாமே கரியாயின
வென்பது. என்றார்க்கு இவற்றையும் முதற்கண்ணே காட்டியதென்
னை? ரூத்திரத்துள் அவ்வாறு வைத்துவைத்ததில்லையாலெனின் ஏற்பு
ழிக்கோடவென்பதனான் முதற்கணின்மென்பது கொள்ளப்படும். இக்
சுருத்தானே வஞ்சிப்பாலிற்கும் அவ்வாதே கொள்க. (௪௯)

௩௮௮. ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினெழ் றிலத்த
வெழுபது வகைமையின் வழுவில வாதி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

இது மூன்னர்ச் சிறப்புடைத்தென வேண்டிய நாதிரடியி னாக் குறையி னித்தடி அளவடி நெடியடி கழிநெடியடிபென வருத்த மையாமாறு கூறினான், இனி அறுநூற்றிருபத்தைந்தென வகைப் பட்ட விகற்பமும் கூறியவாறு. (இ - ள்.) மேற்கூறிய ஐவகையடி யினையும் விரிக்குங்காலைப் பொருள்வகையமைந்த பதினெழ்நிலத்து எழுபதுவகைக் குற்றநீங்கிய அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம். எ - று. என வே பதினெழ்நிலத்தேறிலும் எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவச் செயிலும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தெனப்படாதென்பதாம். பதினெழ்நிலமும் ஆசிரியம்பெறுமென்பது உம் வெண்பாவுங் கலிப்பாவுங் ஒரோவொன்று எட்டுநிலம்பெறுமென்பது உம் மூன்னர்ச்சொல்லுதும். அவை மூன்றுக் தொகுப்ப முப்பத்து மூன்றுநிலையின. வெள்ளநிலம் பத்தென்பார் க்கு முப்பத்தைந்துநிலமும். எழுபதுகூற்று வருவெனப்பட்டன தனை வழு. தனைவழுவாவன, ஆசிரியநிலம் பதினெழுநூன் வெண்டனையும் கலித்தனாயுமாடி வேற்றுத்தனை தட்ப முப்பத்துநான்குதனை வருவாம். வெள்ளநிலம் பத்தும் ஆசிரியத்தனை பத்துங் கலித்தனை பத்துங் தட்ப இருபது தனைவழுவாம். இனிச் கலிநிலமெட்டனான் ஆசிரியத்தனை எட்டுங் கலித்தனை எட்டுங் தட்பப் பதினாறு தனை வருவாம். இவையெல்லாங் தொகுப்ப முப்பத்தைந்து நிலத்தும் ஒன்றிரண்டுசெய்து எழுபதுதனை வருவாயினவாறு. இது வெள்ளநிலம் பத்தென்பாருகா. அது பொருத்தது. என்னை? ஆசிரியத்து நாலெழுத்தடியுள் இரண்டு தனை வருவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை காட்டலரிது. குறிப்பைப்பெய்து காட்டின் அதுகூறப்பட்ட உறுப்பினுளின்றென்பவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்தமுதல் உறுப்பினுள் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது தான்மீறுகோளாம். அல்லது உம் அல்லாறு தனொள்ளின் முழுவதுங் குறிப்பையானே வரும் அடியும் ஒரோ டுத்தடிமுதன் மூன்றுநிலமும் கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே நிலம் இருபத்தொன்றாகவுங் காட்டுங் தனைவழுத் தொன்னூற்று நான்காகவும்பெற்று ஞாயிறுவாரு வண்டு வண்டு வண்டு என்பது கலித்தனைதட்ப ஆசிரியவடி அன்றாவான் செல்லுமெனவுங் கூறிமறுக்க. இனி, ஆசிரியத்துக் கலித்தனை தட்டுங்கால் அவர்தாக் தனைவேன் மோற்றான் வெண்கிச்சித்தி இறுதி கிளவாவேன்மோகலாநுங் கட

டலையுட்கண் வெண்சீர்வருமென்றிலன்கையானும் "வெண்சீர்
 தலைநிலையகையியற்றே" என்பதனால் இயற்சீரோ வெண்சீராக்கிக்
 கொள்ளினும் அச்சுத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுணர்ப்பிற் படுங்
 குற்றம் ஆண்டுக் கூறினமாகலானும் அதுநிரம்பாதென்பது. அற்ற
 ன்றியும் ஒழுமுத்துமுதலியநிலங்கள் ஒரோநிலத்துஇரண்டும் மூன்றுந்
 தலைவழுக் காட்டலமாகலின் எழுபதுவகையினவழுவுளலுமாகாது
 என்பது. இனி "அளவுஞ் சிந்தும் வெண்ணைக் குரிய" என்னும் எடுத்த
 தோத்துக்கிடப்ப இலேசினான் இரண்டுநிலனேற்றி வெண்ணிலம் பத்
 தெனலுமாகாது. என்னை? "அளவடி மிகுதி யுண்ப்படத் தோன்றி-யிரு
 நெடி லடிபுங் கலியிற் குரிய" என ஒதினான், இதனினுஞ் சிறந்த வெ
 ண்பாவிற்கும் அங்ஙனமோதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயி
 னென்பது. அல்லதுஉங் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினங் கலி
 யோகை பிறக்குமென்று பதினேழுமுத்தடியான் வந்த வெண்பா
 வடியிலினத் தாமுங் கலைபவாகலானும் அதுகூறி நிரம்பாதென்பது.
 மற்றென்னை தலைகொள்ளுமாறெனின், ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்
 தொன்பதும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அகைச்சீர் நான்குமென இருப
 த்தேழாதி "எழுத்தன வெஞ்சினுஞ் சீர்நில தானே - ருன்றறு மிகுத
 லும்" இன்றிவரும் வெண்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அகைச்
 சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்தமூன்றும் வெண்சீர்நான்கி
 னேடுந் தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாம். கலிப்பாவி
 ற்கு நேர்ந்றியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும் ஆசிரிய
 வுரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் என இருபத்துநான்காம். இவை
 மூன்று பகுதியுக் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள் ஆசிரிய
 த்துள்வந்த அகைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அகை
 ச்சீர் நான்கினையும் ஈண்டுத் தலைகொள்ளுங்கால் இயற்சீர்ப்பாற்ப
 டத்து அடக்குகவென்று ஆண்டுக் கூறினமையின் ஈண்டு அவற்றை
 இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும். அங்ங
 னங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்றென்றனே தட்டுங்கால் அவ்வெ
 முபதுவகையானுமன்றித் தட்டுமாறில்லை. அதுநோக்கி எழுபது
 வகையின் வழுவில வாசியென்றனென்பது. அவை தட்டுமாறு
 மூன்னர்ச்சொல்லுதும். அங்ஙனம் தலைகிதைபா அடி அறுதூற்றிருபத்
 தைத்தும் மூன்றபாவிற்கும் உரியபகுதியவாம். பாங்கனம்? ஆசிரிய
 வடி மூன்றூற்றிருபத்தான்கும் வெண்பாவடி தூற்றெண்பத்தொன்
 றுங் கலியடி தூற்றிருபதுமென அறுதூற்றிருபத்தைத்தாம். மெய்வகை
 யமைந்த என்றதனால் நான்குரிச்சீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமு
 தற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அச்சீரின் அடியாக்கி உறழப்படுமெ

ன்பதகொள்க. அல்லாக்கால் இடையும் இறதியும் வைத்தறத்தன்
முதற்கனின்றதோர் சீர் இரண்டான் அடியாடியும் அவ்வடியமயங்குமா
கலான் அதுமயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாமெனமறுக்க. “என்
ற்ற முன்னூற்றிருபத்து நான்காவல் - வெள்ளைக்கு நூற்றென்பத்
தொன்றூஞ் - தள்ள - னவைபறு நூற்றிருப தாமடி நாடி - னவை
பறு நூற்றிருபத் தைந்த.” ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்டசீர் இருப
த்தேழும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டாயுறழ அவைபடி முன்னூ
ற்றிருபத்துநான்காம். இது பயனில் வெளி. “நால்வேறுநியசைச்
சீர் நால்வேறு நகவற்றீர் - பால்வேறு பட்டியற்றீர் பத்தொன்ப தாக-
வியுபஸ்தேழ் சேரகவந்திரண்டாடி-யிருப தெழுத்தளவு மேற்று.” “ஆ
சிரியப் பாவிலுன் கைந்தாறே மெட்டொன்ப-தாதி நிலமாரு மைஞ்
சோ னீறு - நிரையாஞ்சீர் நேரசைச் சீர்க்கொன்றென் தேற்ற -
வலாயாதொன் தேறிற்றே வந்த.” ஒரேழுத்தாதிச்சீரும் ஒரேழுத்தசை
ச்சீருஞ் சுருக்கத்திற்கெல்லையாடிய சோகலான் அவை சுருக்கத்துக்
கெல்லையாடிய நாலெழுத்தடிமுதற் பதினெட்டெழுத்தடிபளவும் உறழும்.
அவை நூற்றை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் நூற்றை காருருமு
நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் ஒரேழுத்தத் தேமாவடி பன்னிர
ண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டுகொள்க. வண்டு வண்டு
வண்டு வண்டு எனவும், வண்டு காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு என
வும் இவை வண்டு முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடியினில் நேற்றடி எ
ழுத்துச்சீர் என்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும் பதினெழுத்தடி யிற
தியாகவும் வரும். அது தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவுந் தேமா
காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் வரும். மின்னு வரகு
என்னும் ஈரெழுத்தசைச்சீரிரண்டும் அவ்வாறேயுறழும் நினாயீற்றீ
ரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் ஆறெழுத்தடிமுதற் பதினெழுத்தடிப
ளவும் உறழும். அவை ஞாயிற போதுபூ போரோறு என்பனவற்றை
முதலிற்றீறு வரகு வண்டு வண்டு எனவும் நனிமுழவு நனிமுழவு நனி
முழவு எனவும் தந்து இங்ஙனமாயினவாறு கண்டுகொள்க. இனி மூன்
றெழுத்தாள் வருவன ஒன்பதுசீரும் அசைச்சீருமெனப் பத்து. அவை
புனிமா பாதிநி வலியது மேவுசீர் நன்னுணு பூமருது கடியாறு விற
குதி கீடுகொடி அரவு என்பன. இவற்றுட் புனிமாவும் ஆறெழுத்தடி
முதலாகப் பதினெழுத்தடிபளவும் உறழ்த்து ஒரொன்று பன்னி
ரண்டு நிலம்பெறும். ஒழிந்தசீர் எட்டும் நினாயீறுகலின் செழுத்த
தாதி பதினெட்டெழுத்தடிபளவும் உறழும். அவை புனிமா வண்டு
வண்டு வண்டு எனவும் புனிமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும்
பாதிநி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் பாதிநி நனிமுழவு நனிமுழவு
நனிமுழவு எனவும் உறழ்த்தவழிப் புனிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதி

னேழன்காறும் உறழ்தவாறும் பாதிரி எழெழுத்தமுதற் பதினெட்டன்
காறும் உறழ்தவாறும் கண்டுகொள்க. - ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இனி நாலெழுத்துச்சீர் எழு வகைய. அவை கணயிரி ரு
ருமு பெருநாணு உருமுத்தி மழகனிறு நாணுத்தனை உறுபுலி
என்பன. இவைபெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்பதனவும்
உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடிப்பெறும். அவை தண
விரி வரகு வன்மி வண்டு எனவுங் கணயிரி நாயுருமு நாயுருமு
நாயுருமு எனவும் வரும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொ
ள்க. ஐத்தெழுத்துச்சீர், நாயுருமு விரவுகொடி என இரண்டும். அவை
ஒன்பதுமுதல் இருபதின்காறும் உயரும். அவை நாயுருமு வரகு வ
ண்டு வன்மி எனவுங் கலன்னவு கலன்னவு கலன்னவு கலன்னவு எனவு
ம் வரும். விரவுகொடிக்கும் இஃதொக்கும். இவ்வாற்றான் ஒழுத்துச்
சீரிரண்டும் நாலெழுத்துச்சீர் ஆறும் மூவெழுத்துச்சீர் பத்தும் நாலெழுத்
துச்சீர் எழும் ஐயெழுத்துச்சீர் இரண்டுமொகச் சீர் இருபத்தெழின்னையும்
பன்னிரண்டடிப் பெருக்கிப் பெற்ற ஆசிரியவடி மூன்றுநிருபத்தானு
ம் பாட்டினுந் தொகையிலும் வருமாறு கண்டுகொள்க. -

இனி வெண்பாவடி தூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழங்கால்
எழெழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும் பத்தெழுத்
தடியும் முதலாய்சிறப்ப பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஏறி ஒரோசீர்
எட்டடிப் பெறுவனவும் ஏழடிப் பெறுவனவும் ஆறடிப் பெறுவன
வும் ஐத்தடிப் பெறுவனவுமாகி முறைபாணே வருமென்பது. "இயற்
சீரகைச்சீரிருபத்து மூன்றே - மீச்சீர்நான் கேற்றிச்சீர் ரொன்பதி
ற்று மூன்று - மயக்கறு வெண்ணக்க னேழ்தொடங்கி மாதே - புயர்
ச்சி பதினான்கென் றெட்டி." "மூவெழுத்துச் சீரொல்லா மேழெழு
த்தா னுசிரியத் - தாதிபெரு - தொன்றேறிற் றுங்கதுபோ னுலெழுத்
தான் - வந்தசீர் வெண்பாய்த் பத்தெழுத்தான் வாராவா யைஞ்சீர்க்கு
நான்கா முதல்" துந்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூ போரோறு என
ஐத்தும் எழெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒ
ரோவொன்று எட்டடியுறழப் பெற்ற அடி. நார்பதாம். "ஞாயிறு
போதுபூ போரோறு துந்தைவண் டேழாதி யெட்டாமடி." தேமா
மின்னு வரகு பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாணு பூமருது கடியா
று ஹிருதி மாசெல்வாய் எனப் பதினென்றும் எட்டெழுத்தடிமு
தற்பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஒரொன்று ஏழடியுறழப் பெற்ற அடி
எழுபத்தேழாம். "மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர் - நன்னாணு பா
திரிபூமருதே யாறுதி - மன்னுத மாசெல்வாய் தேமா வெண்புதி

சூ - ஸாஸ்திர மெட்டாதி யேய்." புனிமா அரவு கணவிரி கா
ருரும பெருவேணு உருமுத்தி மழகனிற் மாவருவாய் புலிசெல்வாய்
என இவை ஒன்பதுகேடும் ஒன்பதெழுத்தடி முதற் பதினான்கெழுத்
தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஆறடியுறழ்ப்பெற்ற அடி ஐம்
பத்துள்ளனாம். "அரவு புனிமா கணவிரி வேணு - புலிசெல்வாய்
காருருமப் பெருருமுத் தீயே - மழகனிற் மாவருவா பொன்பது
மென்ப - தெழுவா யிருமன் றெனல்." கனிமுழவு புலிவருவாய் என்
றும் இரண்டுகேடும் பத்தெழுத்தடி முதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும்
உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ்ப்பெற்ற அடி பத்தாம். "புலி
வரு வாய் கனிமுழவு மென்னு மிவை - யீனாந்தி ரோமுற்றி னாந்
து." இவைபெல்லாம் தொகுப்ப வெண்பாவடி துற்றெண்பத்தொ
ன்றாயின. அவற்றுட் சிலவருமாறு; துத்தை வாகு வாகு வாகு
எனவும் துத்தை கனிமுழவு காருரும காருரும எனவும் இவை
எழெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தளவும் துத்தை வந்த வாறு.
வண்டென்பதற்கும் இஃதொக்கும். ஞாயிறு வண்டு வாகு வாகு என
வும் ஞாயிறு காருரும மாவருவாய் காருரும எனவும் இவை
எழெழுத்தடியும் பதினான்கெழுத்தடியுமாயினவாறு. போதுபூ போ
ரோ என்பனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். தேமா வாகு வாகு வாகு
எனவும் தேமா கனிமுழவு காருரும பாதிரி எனவும் எட்டெழுத்த
டிமுதலாகப் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து தேமா ஏழ
டிப்பெற்றது. ஒழிந்த பத்துச்சீர்க்கும் இஃதொக்கும். புனிமா வாகு
வாகு வாகு எனவும் புனிமா புலிவருவாய் காருரும தேமா என
வும் இவை ஒன்பதெழுத்தடிமுதலாகப் பதினான்கெழுத்தடியளவும்
உயர்ந்து ஆறடிப்பெற்றது. ஒழிந்த எட்டுச்சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.
கனிமுழவு வண்டு வாகு வாகு எனவும் கனிமுழவு காருரும பா
திரி தேமா எனவும் இவை பத்தெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழு
த்தளவும் ஏறி ஐயெழுத்து கனிமுழவு ஐந்தடிப்பெற்றது. புலிவ
ருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். இவற்றுக்கெல்லாம் பதினான்கெழுத்
தின் ஏறியக்கேற் செப்பலோசை திரிபுடைபவென்பது வல்லார்
வாய்ச் சேட்டு உணர்ச்சு: என்னை "அசையுஞ் சீரு மிசையோடு
சேர்த்தி - வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராரே" என்றமையின்
"அடியி னுட்ப மறிவருங் குணத்தே" எனப் பிறருஞ் சொல்லின் எழுத்
தினிக் கவியடிக்குரியசீர் இருபத்தினுள்ளும் ஒரோவொன்று புனிமா வ
டியுறழ் அதன் அடித்தொகை துற்றிருபதாம். "அளவடி மிருமுழவு எ
ளப்படத் தோன்றி - யிருவெடி லடியுங் கவியிற் றூயி" முடி கனிமு
தலுன் பதினாறெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் பதினாறெழுத்துமுதற்

தம் பதினொழுத்தும் முதலாக ஒரோவொன்று ஐந்தடி உற
ழ்ந்து கலியடியளவு பதினெழுமுத்தமுதல் இருபதின்சாறும்
உயருமென்றது. "நிலாயீர் நியந்தீர் பதினாறு மேனை - நிலாயீர் நக
வந்தீர் நான்கு - மொருநான்கு - வெண்கீருக் துள்ளற்கு - வெல்
வே நெருகோ - னைந்தா முறழ்ந்த வடி." "நாமுத்துச் சீர்பதின்
மூன் குகி யிருபதின்சா - ஞேதியசீர் நான்கற் குயர்வு." ஞாயிறு
போதுபூ போதோறு என்னும் நாமுத்துச்சீர் மூன்றும் பதின்மூன்
நெழுத்த முதற் பதினெழுமுத்தவரை ஒரோவொன்று ஐந்தடியுற
மும். பாதிநி வலியது மேவுசீர் ஈன்னாறு பூமருது கடியாறு விறகுதி
மாசெல்வாய் நீடுகொடி என மூவெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினா
ன்கெழுத்துமுதல் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறமும். கணவிரி காரு
ருமு பெருநாறு உருமுத்தி மழகணிது மாவருவாய் புலிசெல்வாய்
நாணுவனை உரறுபுலி என நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினை
தெழுத்துமுதற் பத்தொன்பதளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறமும்.
நாயுருமு புலிவருவாய் விரவுகொடி என்னும் ஐந்தெழுத்துச்சீர்
மூன்றும் பதினொழுத்தடிமுதல் இருபதெழுத்தடியளவும் உயர்ந்த
ஒரோவொன்று ஐந்தடிப்பெறும். இவ்வாற்றாற் கட்டளைக் கலியடி
தூற்றிருபதாமென்பது.

அவற்றுட்நில வருமாறு :- ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்
வாய் புலிசெல்வாய் எனவும் ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலி
வருவாய் எனவும் முதலும் முடியும் பதின்மூன்றும் பதினெழுமாதி
நாமுத்துப்பாதிநி ஐந்தடியுறழ்ந்தவாறு. ஞாயிறு புலிவருவாய் என
முதற்கண் ஆசிரியத்தனைதப்பதென்னுமோவெனின் என்னும், "நிலா
முதல் வெண்கீர் வந்து நிலாதட்டல் - வலாநில யின்றே பவ்வடி
க் கென்ப" என்புழி அதனைக் கவித்தனியென்னுமாகலின். புலி
செல்வாய் மாசெல்வாய் என நற்குக்கண் வெண்டனைவந்ததென்னு
மோவெனின் என்னும், "வெண்கீ சீந்தனை நிலாயனை யிப்பற்று"
என்றாகலின். ஒழிந்த மூவெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச்சீரும்
ஐயெழுத்துச்சீரும் அவ்வாறே உறழ்ந்தகொள்க. (60)

க. 60. ஆய்வனம் விரிப்பி னளவிறத் தனவே

பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை.

அ. 61. இஃது ஒழிந்த அடி இந்நாற்சோடிபோல உறழ்கவென்றார்
தந்நிவையுறழாவென உறழாமெச்சுக் காரணங் உறுகின்றது.
எழுப்.) அந்நாற்சோடிபோல் மற்றையடிக்கையும் விரிப்பின் அஃது
தந்நிவையுறழ்வதின் இகந்தபட்டதாம் அப்பகுதியெல்லாம் அறிந்

தோர் விரிக்குங்காலத்து. எ - று. அளவிறந்தன, எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணங்கூறமாறன்றென்றவாறு. அஃதெற்றாற்பெறுது மெனின் இதன்முதனூல்செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனார் சொல்லுமா ற்றாற் பெறுதுமென்றவாறு.

அங்ஙனம் வரையாது நெப்புடையனவற்றுக்குஞ் செப்பில். லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணங்கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப்பெறுத இலக்கணத்தவாம். அதனூல் வரையறையுடையன வற்றுக்கன்றி வாளாதே பார்த்தபட்டவகையான் இலக்கணங்கூற ல் பயனில்கூற்றாமெனவும் அதுகருதி இதன்முதனூல்செய்த ஆசிரியருங் கூற்றிலொனவும் கூறியவாறு. வடதுலாசிரியர் ஆறுவகைப் பிரத்தியங்கனான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலருவுமென இருகூறுசெய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக்காட்டுவதோராமுண்டு. அயரும் இருபத்தாறெழுத்தனவும் உறழ்ந்தகாட்டி ஒழிந்தன நெயிழ்ந்து போவர். அவ்வாறே சேர்த்தியுங் குருவும் இலருவும்போல இருசேரடி இத்தனைபெனப் பெருக்கவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ் சிதைத்திலிஃ. அங்ஙனம் பெருக்குங்காலும் ஓரடிக்குரியசேர்பத்தம் நூறம் ஆயிரமுமாச வைத்த உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றிலிஃ. அங்ஙனம் உறழினும் இத்தனைச்சேரான் வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஒரொல்லி கூறிக்கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே, எத்துணையிட்டுச்சென்றக்காலும் இத்தனைபென வரையறைப்பாதி உடையனவல்ல. அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவில வெண்பதற்கோர் காரணங்கூறல்வேண்டிமாதலான் அதுகோக்கி நாற்சேரடிநெப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி அவற்றுக்கே வரையறைகூறி அல்லனவற்றுக்கட் சொல்லப்படாதென்றான் இக்குத்திரத் தானென்பது. அஃதேல் அவை நெப்புடையவற்றுக்குக்காரணங்கூறியவாற்றாற் சான்றோர்செய்யுளுட் பயின்றவரல்வேண்டும் பிறவெனின், இத்தால் செய்தகாலத்தத் தனைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டண்படியாற் பயின்றவாச் செய்யுள்செய்தானென்பது இக்குத்திரங்கனாற் பெறுதுமென்பது. இதன்முதனூல் செய்த ஆசிரியனார் செய்ப்பட்ட பாழ்தாலுள்ளுஞ் சாதியும் உவமத்துருவுந் திருவிநியிசையுமெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டண்பாட்டுச் செப்பின் வரையறை சாதிப்பாட்டுக்களே. அவை இக்காலத்துப் பயின்றவர்க்கு உதவியும்தருமென்ப, அவர் வரையறையிலக்கணத்தாராகலினை.

அல்லது உம் உகத்து மக்கட்பிறவி பலவாடிலும் கனிமுது

இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும் போல இடையிருவ
கையோரும் பயின்றிலொன்று சிறப்பிலராகான்பது.

இனிக் கடைச்சங்கத்தார் அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியும் பயின்
துவரச் செய்யுள்செய்திலாொனின் கட்டையடிபாற் செய்தவல்லன
வேண்டாவென்பதோர் ஆணையுடைமையினரல்ல. உடையவரும் இவ்
வாசிரியனாற் சிறப்புடைத்தென்று சொல்லப்பட்ட அளவடிபாற்
செய்யுள் செய்தாரென்பது. இனிப் பிற்காலத்தார் அளவடிபாற் ப
யின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலொன்று கடைச்சங்கத்தார் செய்யுள்
செய்த அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோவென்பது. வஞ்சியடிக்கும் வரை
யறையின்மையதொக்கும். அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். (இச)

உசு௦. ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; மேல்வருக்கப்பட்ட அடியினை
இன்னபாலிற் குரிய அடி இவைபென்று கூறுதான் அதுகறினமை
யின். (இன்) நாலெழுத்துமுதலாக இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த
பதினேழ்கிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய. எ-று. "மெய்வகை யமைந்த பதி
னேழ் கிலத்த * * * அறுதூற்றிருபத் தைந்தாரும்" என்றான் அதனை
நாண்டிப்போதந்து ஆசிரியத்திற்கு எய்துவித்தவாறு. அவற்றுக்குச்செய்
யுள் ஐந்தடியும் கூறியவழிக் காட்டப்பட்டது. மற்ற மெய்வகைய
மைந்த பதினேழ்கிலத்தும் எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின் அ
டங்காது, பாத்தோன்றும் அக்கிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொது
வகையான் ஆண்டோதினொன்பது. மற்ற ஐவகையடியும் ஓராசிரி
யத்துக்கண் வரல்வேண்டுமோவெனின், அன்னதோர் வரையறையுள்
டே? வரையாது கூறினமையின் அவைபெல்லாவற்றானும் வருக.
வருங்கால் ஐந்தும் ஆசிரியத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து. ஒழிந்த
பாலிற்கு கிலங்கூரோவெனின் ஆசிரியம் பதினேழ்கிலனுமுடைமை
யின் அக்கூறிய பதினேழ்கிலனுந் தனியிரவுதலின் தனை அதற்குப்
பின் கூறித் தனியபதிகாரம்பட்டமையின் அவற்றுப்பின் ஒழிந்த பா
லிற்கு கிலனுந் கூறமென்பது.

மற்று ஆசிரியமென்பது மகரவீரூதலின் "மஃகான் புள்ளி
னத்தே சாரியை" என்பதனான் அத்துச்சாரியை பெறல்வேண்டு
தானின் அது செய்யுள்விகாரமென்பாருமுளர். அற்றன்று, ஆண்டு
தந்திறது நான்காமுருபாயினன்றே அதுகடாவாவது. அதனை ஏழாவ
எழுப்பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை இறுதியாது வந்ததென்று
திரிந்துள்ளப்படும். (இஉ)

உகக. வீராய் வரினு மொருஉகிலை யிலவே.

இஃது எய்தியதிகந்துபடாமைக்காகின்றது; மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலமெனவும் எழுபதுவகையின வழுவுகளையும் மேனிதத்தமுறைப்பாடு ஆசிரியத்திற்கும் பதினேழ்நிலமாமாறு கூறியான் இனி எழுபதுவகையின வழுவாயின அப்பதினேழ்கிலத்த யாண்டுமாகாதென்பது பட்டதனை இகந்துபடாமைக் கூறினமையின். (இ-ள்.) தனைவிரவியினும் ஒருவப்பா. ௬-து. மற்று இதனைத்தனை விரவியினும் கட்டையடியாமெனப்புறனடுத்தானென்று கோடுமோ தனைவிரவிய் கட்டையடியாகாதென்று கோடுமோவெனின், தனைமயங்காதனவே தனையகையடியெனவும் அல்லன கட்டையடியாகாவெனவும் கோடுமென்பது. அஃதேத் தனைமயங்கின அடிச்சும் பதினேழ் நிலனும் கோடுமோவெனின், கோடுமன்றே! வீராய் வரினுமென்ற உம்மை இறந்தததழிஇய்ற்றுகலினென்பது. (இஉ)

உகஉ. தன்சீர் வகையினுக் தனைகிலை வகையினு
மின்சீர் வகையினைத்தடிக்கு முரிய.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; என்னை? இயற்றோற் கட்டையடியாமாதெல்லாம் "ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய" என்னுத் தனைபுய்கூறிப் பின்னும் "விராய் வரினும் ஒருஉ நிலையில" எனக் கட்டையடியன்றியும் அளவடி வருமெனவும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுக்கூறி இனி உரிச்சீரானஞ் சீர்வகையறையடி உளவென்பது உம் அவ்வுரிச்சீராத் தனைவகையடி உளவென்பது உம் அவை பதினேழ்கிலத்தின் இகந்துவாராவென்பது உம் கூறுகின்றமையின். (இ-ள்.) தன்சீர்வகையினும் = ஆசிரியவுரிச்சீரானும் : அதனை அதிராத் தாற் கொள்ளப்படும்; தனைகிலைவகையினும் = அவ்வாசிரியவுரிச்சீரானைய தனைகிலைமைப்பகுதிபாளும் : இன்சீர்வகையினும் = இதன்சீர்ப்பகுதிபாளும் : ஐந்தடிக்குமுரிய = அவையும் மேற்கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரியவாம். ௭-து. ஐவகையடிக்குமுரியவெனவே பதினேழ்கிலத்தின் இகந்துவாராவென்பதாம். தன்சீரொன்னுது வகையென்றது அவற்றை இருபகுதிப்பாடு "முன்னினா யுறினு மன்னவாரும்" என்றதும் வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீரொண்புழி உடன்கூறுது கூறிய வேறுபாடும் காக்கப்பென்பது. அதனது பயம் வருகின்ற தனைவகைக்காயின் ஆசிரியவுரிச்சீராத் தனைகொள்ளப்படா முன்னினாயிற்ற இரண்டுபுல்லதென்றவாறு. தனைகிலைவகை சிறப்புடைமையின் அதுமுற்கூறுகவெனின், அக்களமாயினும் அதுவகைக்

சொல்லுஞ் சீர்வகையடிவருதல் பெரும்பான்மைபாகலானும் அவற்றுள்
ளும் கீடுகொடி ருளிறுபுலிவான்றும் இரண்டிமே பற்றித் தனியேகோ
டல் சிறுபான்மை கோக்கியுச் தன்சீர்வகை முற்கூறப்பட்டது.
அல்லதுஉம், தனியேவகை முற்கூறின் அவ்வியற்சீர்த்தனியேமற் செ
ல்லும்; அவ்வாறன்றித் தன்சீர்த்தனியே கோடற்கும் அது பிற்கூறி
னெனப்பது. மற்றுத் தன்சீரானுவதனை இன்சீர்வகையோடு ஐந்தடி
க்கு முரியதென்றதென்னையெனின் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் நிர
லேரின்றுழி அகவலோசை பிறவாதென்பது அறியித்தற்கென்பது.
எனவே, ஒன்றிடைபட்டும் இரண்டிடைபட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்
டுவதாம். இனிச் சீர்வகையினென் இயற்சீர்களான் உரிச்சீர்களா
வருத்து கீறின்கொள்ளப்படும். உதாரணம்; “ஒங்குகோட்டுத் தொ
டுத்த பாம்புபுரை யருவி” எனவும் “நிவந்துதோன்று களிற்றி னில
ங்குகோடு புரைய” எனவும் இவை இயற்சீரொன்று இடைபட்ட
ஆசிரியவுரிச்சீரான்வந்த நேரடி. “பாம்புமணி யுமிழும் பானு எங்கு
வரல்” என்பது இயற்சீரொன்று இடைபட்டவந்தது. இதுவும் “அசை
யுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” என்பதனால் அகவலோசை வழுவின்
வாறறிந்துகொள்க. இனித் தன்சீராற் தனியேயடிவருமாறு; “ஒங்
குமலைப் பெருவிற் பாம்பு நான்கொளி” எனவும் “உவவுமதி யுரு
வி னோங்கல் வெண்குடை” எனவும் வரும்.

தனியேவகையென்னுது நிலையென்றதனால் அவற்று இரண்டா
சிரியவுரிச்சீரும் அடிமுதற்கணின்து சீராவதன்றி இடைவாராவென்
பது கொள்க. தனியேயென்னுது வகையென்றதென்னையெனின்,
உரிச்சீராற் தனியேயுட்கின் ஓரடிக்கண் இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணு
தென்பதுணர்வித்தற்கென்பது. இவையும் இன்சீர்வகையொடு வரு
மெனவே தன்சீர் இயற்சீரொடு தட்டுமென்பதாம். அஃதேம் “தன்
சீ ருள்வழித் தனியேவகை வேண்டா” என வருகின்ற குத்திரத்தானே
தன்சீர் பெறுதலாகலின் ஈண்டுத் தனியேவகையே கூறுகவேனின்,
இஃது ஆசிரியத்திற்குக் கூறினான். அது வெண்பாவிற்குக்கூறினான்.
அல்லாக்கால் அது மிகையாமென்பது. எனவே, தன்சீர்வகை நான்கு
முத்திற்குரித்தன்றென்பதுஉம் தனியேவகையுக்குறையமுதன் மூன்று
நிலத்திற்கும் உரித்தென்பதுஉம் உரையிற்கொள்க. “ஒங்குகோட்டுமீ
து பாய்ந்துபாய்ந்து - முசக்கலை யாடு நாடற் - குணப்பதை யென்கொ
ளத் தோனெ தோழி” என்பது ஐந்தெழுத்தாற் தன்சீரடிவந்தது.
“ஆடுகொடி துடங்கு காடு போந்து - விளங்கிழை கோயிற் சேர்ந்

தன-முழங்குக வானம் தழங்குரால் நெய்தே." என்பது எழெழுத்தார் தனியியலியலந்தது. பிறவும் அன்ன. இன்சொன்னது வகையென் றதனால் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்த இயற்றிக்கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் இன்சொயார் தன்சீர்வகையினும் தனியியலகையினும் இடையிட்டெ வந்ததென்பது. இவை மேற்காட்டியவற்றுட் காணப்படும். (௫௪)

ககக. தன்சீ ருள்வழித் தனாவகை வேண்டா.

இது மேலாசிரியத்திற்குத் தன்சீர்வகையுந் தன்றனாவகை யுந் கூறியவழியானே வெண்பாவிற்குச் சீர்வகையுந் தனாவகையுந் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) தன்சீர்=வெண்சீர்; உள்வழி=வெண்சீ ரோ வருஞ்சொகியும் வந்தவழி: என்னை? தனாவகைக்கு இரண்டுசீர் வேண்டுமெனானும் தனாவகைவேண்டாதசிலம் இதுவென்கின்றனாக லானுமென்பது; தனாவகைவேண்டா=தனாவகைநீங்குமென்கொள்ள ப்படா மற்ற அங்வடிக்கண். எ - று. எனவே, வெண்சீர்சீர்ப் ப இயற்சீர்வந்தொன்றின் வெண்டனியாமென்பதேகுத்தாயிற்று. இஃ து உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னும் உத்திவகை. இதனானே வெண்சீ ர்க்கு வெண்சீர்வந்தொன்றுவது கட்டணியடியெனப்படாது சீர்வகை யடியாமென்பது பெற்றும். "வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டன கொ ளாஅல்" "வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டன யாகு - மின்சீர் விர விய காண் யான" என்றார் காக்கைபாடினியாரும். வெண்சீரொன் றியது வெண்டனியாகாதென்றற்குக் காரணமென்னையெனின், "அளவுஞ் சிந்தம் வெண்டிக் குரிய - தனாவகை பொன்றத் தன் மை யான" என்புழி அளவுஞ் சிந்தம் அல்லாத வெறியகிலமெல் லாம் வெண்பாவும் கவிப்பாவும் தம்மிற் தனாவகையொக்குமென் றனாகலினென்பது. எனவே, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றியரின் அதுகவிப்பாவிற்குஞ் சீர்வகையடியாவதாயிற்று. மற்றும் வஞ்சியுரிச் சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தனிகொள்ளுமென்றனானேவெனி ன், அவை தன்சீருள்வழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும் பிறசீர்வந் தழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும் வீஞ்சித்தனியாகி வகையறையின் மையானும் வஞ்சியடி அறதாற்றிருபத்தைத்தடியுட்படாண்மையானும் அவை கூறானியினன் ஆசிரியனென்பது. (௫௫)

ககச. சீரியை மருங்கி னோசை பொப்பி

குசிரியத் தனாயென் றறியல் வேண்டும்.

இது கட்டணியடிக்கண் இயற்சீர் தட்டுமாறுணர்-ந்து. (இ-ஈ.) இயற்சீர்ப்பத்தம் பிறிதொன்றானே இயையுங்கால் அவை தத்தம் நற் றகை ஒன்றி வருஞ்சீரின் முதலகையோடொப்பசீர்பின் ஆசிரியவடி

குச் தட்டும் முறைமையென்றறிப்பும். எ - று. ஒப்பின் ஆசிரிய
த்தனையெனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டனையென்று எதிர்மறுத்
துக்கொள்ளப்படும். என்னை? “எடுத்த மொழியினஞ் செப்பது மு
ரித்தே” என்றமையின். “அகலிகு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி” என்
றவழி நேரும் நிரையுமொன்றி ஆசிரியத்தனையாயின. “மல்லற் கட
ந்த நிறம்போ லிருண்டெழுந்த” என்புழி முதலடி இயற்சீர் ஒன்றாது
வெண்டனையாயிற்று. மற்றுச்சீரியைமருங்கின் ஓரசையே வரினென்
னது ஒப்பினென்றதென்னையெனின், உரியசை முதலும் ஈறுமாகி
யவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமைநோக்கித் தனிகொள்ளின
ல்லது தம்மோடுதாம் ஒன்றுதல் கொள்ளாநின்றற்கென்பது இத்
னனும்பெற்றும். போதுபூ என்பது வருஞ்சொல்வழிப் போரோறு
என்பதோர் அசைபொன்றிற்பென்று ஆசிரியத்தனையென்னுமையெ
ன்பது. இனி அவைநின்று சோயவழி மீளாயிராகல் அறியல்வே
ண்டுமென்னும் மிகையானும் கொள்க. இனி ஈசையொப்பினென்
பது பாடமாக உணர்ப்பின் நேரும் நிரையும் ஒன்றினென்றவாறு
மாமெனக்கொள்க. (இசு)

உசுரு. குறளடி முதலா வளவடி காறு
முற்றநிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது வஞ்சிபடிபுறமுமாகும் அதபெறும் நிலனும் உணர்ந்து.
(இ - ள்.) காவெழுத்தமுதலாகப் பதினான்கெழுத்தனவும் உறமும்
நிலைமையில வஞ்சிபடிக்கு. எ - று. இனி முதலும் ஈறும் யாதெ
னப்படுமோவெனின் “தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே”
என்றதனான் ஆறெழுத்தடிமுதலாகவும் “கேர்த்திலை வஞ்சிக் காறும்”
என்றதனான் பன்னிரண்டெழுத்தடியீராகவும் உறமுமென்றவாறு.
எனவே, வஞ்சிபடிக்கு நிலன் ஏழென்பது சொல்லியவாறு. அது
வே கருத்தெனின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று;
வஞ்சிபுரிச்சீர் மூன்றெழுத்திற் கருங்கா ஆறெழுத்தின் ஏறாவென
வே கேர்நிலைவஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச்சீர் இரண்டிலந்த இருசொடிக்
கு ஆறெழுத்தமுதலாமென்பதுஉம் ஆறெழுத்துச்சீர் இரண்டிலநிற்
பன்னிரண்டெழுத்தடி ஈறுமென்பதுஉம் பெறுதமால் அவ்வச்சூத்திர
ங்களானேயெனின், ஆண்டு வஞ்சிபுரிச்சீர்க்கு எழுத்தவகையறை
உறினான் அவ்வடி இத்தனைநிலம்பெறமென்றற்கு இதுஉதவல்வேண்டி
மென்பது. அல்லதுஉம் அங்ஙனங்கொள்ளின் உய்த்துணர்ச்சியாம்.
இவ்வெடுத்தோத்தாளின் எடுத்தோத்துக்களை உய்த்துணராரென்
பது. இனி இதுகருக்காற் கட்டினபடிக்கள் இயற்சீர்வாராதென்பது

பெறலாகாதாம். ஆகவே, ஞாயிறு புலிசெல்காரம் என்பது கட்டளை யடிப்பாடுபெல்லாம். வீடுகித்துக்கின் அதுகொள்ளாமையின் அதுவி லக்கவேண்டி இதுகூறினான். என்னை? இயற்சீர்கொள்ளின் ஒழுமுத் தானுயி இயற்சீரும். ஆண்டேகோடல்வேண்டும், அதுகொள்ளின் இச் சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையினென்பது. இனி வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப்படுவன இருபத்தான்கும் நான்குநிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும் எட்டுநிலைமைப்படுவன எட்டுச்சீருமாகி இருதூற்றிருப த்தான்காய் விரியும். "இரண்டொன் கெட்டு நிலைமைப வாசித் - திர ண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க - சொருங்கே - யிருபத்து நான்கிருபத் தெட் டெனெட்டா - யிருதூற் றிருபத்து நான்கு" அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருதூற்றிருபத்தான்கினுள்ளும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றும் எ ட்டெழுத்துச்சீரொன்பதும் ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்தமூன்றுமாக நூற்பத்து மூன்றுவகையானாமும் கிலம் இல இச்சூத்திரத்தான் ஒதி யவாற்றினென்பது. "நாலாதி யிற்றன நான்கு பதினாற - னாதி வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்த - பொய்ப்பினவ் வஞ்சி யடிமுற் றோனை - மூவைந்த மூன்றுமூன் றென்று". "இரண்டெட்டு ரோ ட்டு நாலேழா றைத்தொன் - நகன்றநாற் பரிதான்க காறேவிர பத்திரண்டி - நான்கைத்தெட் டொன்பா னறுபரி தொன்றுநான்க றேழு பெற்றனமூ வைந்த" "நாலெட்டே யேழெட்டறுபத் திர ண், வற்றா - னேழெழுத்தா நெட்டெழு பத்துமூன் றேழா - மேழெழு மும்மூன்றா பெட்டெழுத்தா னேரொன்றா - மாறெட் டறுபரிது மூன்று" "எழுத்தன வெஞ்சினுஞ் சீர்க்கி பொக்கு - மசைக்கு வலாபறை யின்மையான" "வஞ்சி யுரிச்சீர் கிளையுரி யுறழ்த்து-மெல் லாங் குறைத்து யிருத்துக் கொளாஅல்" எனவே இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழெழுத்தம் எட்டெழுத்தம் ஒன்பதெழுத்துமாகிவ ரும். அவையறிந்த மாற்றாக. அவையாவன; கனிதர்போருகாய் கனிது வழங்குவாய் புலிவழங்குகாரம் மாவழங்குகாரம் கனிதவருகாரம் கனிது போருகாரம் புலிவழங்குகாமி பாம்புவழங்குகாமி கனிதவருகாமி கனிது போருகாமி மூவழங்குகடறு புலிபோருகடறு பாம்புவருகடறு பாம்பு போருகடறு கனிதசெல்கடறு என இவை பதினென்றும் ஏழெ ழுத்தாக்கால் உறழ்க்கி இவ்வென்பபடும். கனிதவழங்குவாயென்ப தனை அரவுவிரவுவாயென ஏழெழுத்துச்சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வா றேகொள்க. இவை பதினென்றும் ஏழெழுத்தின் இவ்வாதன. இனி ஏழெழுத்துச்சீரின் இவ்வான்றும் எட்டெழுத்துச்சீர் ஒரோவொ ன்றுமாகி வருவன மூன்று சீர் உள. அவை கனிதவழங்குகாரம்

புவிவழங்குடறு கனிதவருடறு என்பன. இவற்றைக் கனிதுவிரவு
சரம் அரவுவழங்குசரம் அரவுவிரவுசரம் என்றூற்போல வாய்பாடு
படுத்தாட்டிச்சாணவே ஏழெழுத்தச்சோறும் எட்டெழுத்தச்சீர்மூன்
றுமென ஒன்பதாம். கனிதவழங்குகாடு பாம்புவழங்குடறு கனிது
போருடறு என இவைமூன்றுசீரும் ஒரோவொன்று ஏழெழுத்து
ச்சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்தச்சீரொன்றுமாக மூக்கான்கு பன்னிர
ண்டும் உறழ்சினைமயில எனப்படும். அவை கனிதுவிரவுகாவு கனிது
வழங்குருரவு அரவுவிரவுகாடு அரவுவிரவுருரவு என ஏழெழுத்துச்
சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்தச்சீரொன்றுமாயினவாறு கண்டுகொள்க.
ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேகொள்க. இனிக் கனிதவழங்குடறு என்
பது ஆறெழுத்தச்சீர் ஒன்றும் ஏழெழுத்தச்சீர் மூன்றும் எட்டெழுத்
துச்சீர் மூன்றும் ஒன்பதெழுத்தச்சீரொன்றுமென அதவும் எட்டுநி
னைமைத்தாம். அவற்றுள் ஆறெழுத்தச்சீரொன்றும் ஒழித்து ஒழிந்த
வஞ்சியுரிச்சீரோமும் உறழ்சினையில வஞ்சிக்கொணப்பட்டன. அவை
கனிதவழங்குருரவு கனிதுவிரவுகடறு அரவுவழங்குடறு என மூன்
றும் ஏழெழுத்தச்சீர், கனிதுவிரவுருரவு அரவுவழங்குருரவு அரவுவிரவு
கடறு என மூன்றும் எட்டெழுத்தச்சீர், அரவுவிரவுருரவு என்பது
ஒன்பதெழுத்தச்சீர் ; இவைபெல்லாந்தொருப்ப ஏழெழுத்தச்சீர் மூப்
பத்தமூன்றும் எட்டெழுத்தச்சீரொன்பதும் ஒன்பதெழுத்தச்சீரொ
ன்றும் ஒழித்து ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் துற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்
சினையுடையவெனக்கொள்க. ஏழெழுத்தச்சீரும் எட்டெழுத்தச்சீரும்
ஒன்பதெழுத்தச் சீரும் அடியுறழ்வனவாக்கி மேன்மூன்றுசீரானும்
மூன்றுநிலனேற்றிப் பதினெந்தெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி
என்பாருமுனர். அங்ஙனம் ஒன்பதெழுத்தச்சீர் இரண்டுவந்த குறளடி
பதினெட்டெணப்படுதலின், வஞ்சிகிலம் பதின்கூறுதல் வேண்டும்
ஒசை கோக்காத சீர்மோக்கி உறழ்ச்சிகொள்ளினென மறுக்க. அவை
அளவடியோடு ஒத்த நிறப்பினவன்மைபானும் அவற்றுக்குத் தனைவகை
யின்மைபானும் எடுத்தோதித் தொகைநூற்றிலனாயினும் நாம் அவற்
றை எண்ணி உணர்ந்து உறுங்கால் ஒருசீர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி
எழுதாற்றிருபத்தான்காமெனக்கொள்க. அதவயுறழ்க்கான் மூன்
றெழுத்தச்சீர் ஆறுநி ஒன்பதுபயர்வும் நானெழுத்தச்சீர் ஏழாநி பத்தெ
ழுத்தயர்வும் ஐயெழுத்தச்சீர் எட்டாநி பதினென்றுபயர்வும் ஆறெழுத்
துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண்டியர்வும் பெற்று நின்றசீரோடு மூன்
றெழுத்தச்சீரும் நானெழுத்தச்சீரும் ஐயெழுத்தச்சீரும் ஆறெழுத்தச்
சீரும் தந்தறழ்கவென்பது. அவை “காக்காய்த்தது காம்புரீடி” என்பது
ஆறெழுத்தடி. “கல்கூர்ந்தது வில்லோர்காரம்” என்பது ஏழெழுத்தடி.

“வான் பெய்தது மணக்குளிப்புற” என்பது எட்டெழுத்தடி. “தேன் பெய்தது செழுந்தரைதொறும்.” என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. இவை மூவெழுத்து மாசெல்காடி நின்றறுழ்ந்த நான்கடியும் வந்தவாறு. ஒழிந்தனவும் அன்ன. “மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது” என்பது எழெழுத்தடி. “விண்மாய்ந்தென மேற்றெழுதித்தது” என்பது எட்டெழுத்தடி. “காடோங்கிய கல்கெழுதாரம்” என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. “கோடோங்கிய குறும்பொற்றைமருங்கு” என்பது பத்தெழுத்தடி. இவை நான்கடியும் காலெழுத்து மாசெல்காரம் நின்றறுழ்ந்த அடி. “மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று” என்பது எட்டெழுத்தடி. “தழைபச்செனும் தண்ணென்காவு” என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. “கமழ்பூத்துணர் கன்னவிழ்தொறும்” இது பத்தெழுத்தடி. “இமிழ்தூங்கிசையிசைகளும்புகள்” என்பது பதினொருமுத்தடி. இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப்புலிசெல்காரம் நின்றறுழ்ந்த அடி. இனி ஒன்பதெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டளவும் உபர மற்றையனபோல நான்கடிபெறும். “அமைவிகொடி வஞ்சியோர்ந்து” என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. “கணைநூலன காணக்கோழி” என்பது பத்தெழுத்தடி. “திணைப்புனத்தித னாமறப்பெயர்” என்பது பதினொருமுத்தடி. “மனைக்குறமகள் கடைப்புறத்தகும்” என்பது பன்னிரண்டெழுத்தடி. இவ்வாறே ஒழிந்தனவும் உறுழ்ந்துகொள்க. மூன்றுபாவின்றிணைச்சிறப்பின்மைபின் வஞ்சியடி ஈண்டிப்போதந்த கூறினனென்பது. ஒழிந்தமூன்றுசொடி சிறுவாவிற்குளின் அதற்குக்கூறியதிலனென்பது. (இள)

௨௬௬. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தனைவகை பொன்றாத் தன்மை யான.

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதன் கடைத்தாடிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) அளவடி ஐந்துஞ் சித்தடி மூன்றுமென எட்டுநிலம்பெறத் தனைவிரவாதவாற்றான் வெண்பாவடி. ஏ - று. அளவடி முதற்கூறியதென்னையெனின் மேல் கிறத்தமுறையாற் கொள்ளாது ஈண்டுச் சொல்லும் முறைமைபாற்கூறினனென்பது. “கின்று கிணந்து நெடிது பெயர்ந்த” என்பது எழெழுத்தடி. “அறிவறிந்தார்த் தேறுங்கா லஞ்சவதொன் றில்லை.” என்பது பதினான்கெழுத்தடி. இதனும்பாற் சொடிவடியாலும் வெண்பாவடி வருவன உள. அவைகட்டினவடிபெனப்படா, செப்பிக்கறும் புரவாகாது செய்கைதோன்றியே சிற்றுமாகலினென்பது. பிரிதகாரணம் உண்டாயினும் அறிந்தகொள்க. தனை

வகை ஒன்றாகமென்பது வெண்பாவும் வெண்பாடைத்தாகிய கலிப்பாவும் மயங்காமைகாரணத்தானென்றவாறு, கலியோசைமயங்கிவருவனவும் வெண்பாவடிபுளுள். அவை நெடிநடி மூன்றனும் வருமெனக்கொள்க. ஒரோவடியே வெண்பாவடியுமாய்த் துள்ளிக் கலியடியுமாகித் தனைவகை ஒன்றுமாகலான் அம்மயக்கத் திராதென “அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய” என்றனென்பது. மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் என்றக்கால் இதனை “அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” என்றதனும் கலியோசை பிறப்பவுஞ் சொல்லிக் கண்டுகொள்க. மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் - மாவருவாய் தேமா வாகு, என்றிதனையே ஒசையூட்ட வெண்பாவாயிற்று. இது மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே எனக் கலியோசைபாயினவாற்றிக. (இஅ)

௩௬௭. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி ஸடியுங் கலியிற் குரிய.

இது முறைபாளே கலிக்குரிய நிலமுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஐவகையடியினும் அளவடிமிகுதியாகிய பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினென்கெழுத்தும் நெடிநடியுங் கலிநெடிநடியுங் கலியடிக்குரிய. எ - று. எனவே, அதவுந் தன் முதற்கட்பாவாகிய வெண்பாப்போல எட்டி நிலம் பெறுவதாயிற்று. ஒழிந்த அடி மூன்றனோடும் ஒவ்வாறு மிக்கிலும் இரண்டினையும் மிகுதியென்றனென்பது. இனி “ஒத்த நாமெழுத் தொற்றலன் கடையே” என்பதே கொண்டு பதினொரு எழுத்தமுதல் காங்குநிலனும் அளவடிமிகுதியெனப்படும் எனவும் அவை கலிக்குரிய எனவுந் கொள்வாருமுளர். அங்ஙனம் கொள்வார்த்ரு ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு என்றதனைப் பதினொரு எழுத்தடியென்று காட்டல்வேண்டும். அஃது ஆசிரியவடிபாம். ஆகலான் அற்றன்றென்பது. இனி ஞாயிறு மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்பதோவெனின், அது கலிப்பாவோடு தனைவகை ஒன்றிய வெண்பாவடியாகலானும் நிராமுதல் வெண்சீர் வந்து நிராதப்பினன்றி ஞாயிறு எனநின்ற நிராயிற்றியற்சீர்ப்பின்னர் கோர்வந்தாற் கலித்தனையாகாது வெண்டனையாமாலானும் கட்டனையடிக்கு அவ்வாறுசோடல் குற்றமென்பது. அல்லது உன் கலிப்பாவிற்குப் பத்துநிலம் கொள்ளிற் கட்டனையடி அறுதாற்றிருபத்தைத்தன்றிப் பங்குமென்பது. (இக)

௩௬௮. நிராமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரா தப்பினும்
வரைநில யின்றே யவ்வடிக் கொன்ப.

இதவுங் கலித்தனைவிசைப்பங் கூறுகின்றது. (இ - ன்.) கிணாயிற்
 நியற்செரும் கிணாயிற்றிசியவுரிச்செரும் கிற்ப கிணாமுதல் வெண்சீர்
 வந்து கிணாயொன்றியக்காலங் கலித்தனையாம். எ - து. "மணிபுலா
 நிருமாப்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்" என்புழித் நிருமாப்
 பினைன கிணாமுதல்வெண்சீர்வந்து மணிபுலாபென்னுஞ்சீர் இறுதி
 கிணாயொடு தட்டுக் கலித்தனையாயிற்று. எனவே கிணாமுதலியற்சீர்
 வந்து கிணாதப்பினும் நேர்முதல்வெண்சீர் வந்து ஒன்றாதொழியி
 லும் அது கட்டினவகையாற் கலிபடிபாகாதென்றவாறு. என்னை?
 தன்னாத இயற்சீர்ப்பின் கிணாமுதல்வெண்சீர் வந்து தன்னுவிக்கல்
 வேண்டிமாதலாலும் ஞாயிறு மாசேர்வாயென்பது வெண்பாவடிபு
 மாம் ஆகலானுமென்பது. அடிக்கென்ப என்றதனான் இதவுங் கட்
 டினையடிக்கேயென்பதுகொள்க. மற்ற கிணாமுதல்வெண்சீர் வருவது
 முதனின்ற இயற்சீர்ப்பின்னர் இடைகின்ற இயற்சீர்ப்பின்னொன்
 பதறியுமாறென்னைபெனின், அங்ஙனம் வலாயாதுகறினமையின்
 முதற்கண்ணதே இவ்விதியென்பதாம். அல்லது உம் அவ்வாறு இயற்
 சீரினை இடையும் வருமென்றகொள்ளிற் பதின்மூன்றெழுத்திற் சரு
 க்விய கிலனும் அதபெறுவான் செல்லும். செல்லவே கலியோசை
 இனிதுபெறலாகாவென மறுக்க. என்றார்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்று
 கிணாமுதல்வெண்சீர் வருவதென்றிலனாதலின் மூன்றுஞ்சீர் நேர்முத
 ல் வெண்சீர்வந்தம் "வெண்சீரிற்றசை கிணையசையிற்று" என்றத
 னாலும் இடைகிற்பன வெண்சீரென்பது. பெறுதுமாகலானும் அது
 கட்டினயன்றென்பது. இனி முதனின்றது கிணாயிற்றியற்சீராகலாற்
 தன்னலோசை பிறவாமையின் அவற்றோசைசுறைதீரக் கலித்தனை
 டலவாமி வரல்வேண்டிமென்பது. இவ்வாற்றான் ஓசைச்சருக்கம்பெரு
 க்கம் உணர்த்தற்கு அருமைநோக்கி "அசையுஞ் சேரு மிசைபொடி
 சேர்த்தி - வருத்தன ருணர்த்தலும் உல்லோ ராதே" என்பானுயி
 ர்நெனவுணர்க. இக்கருத்தினுணர்நே. கிணாமுதல்வெண்சீர் வரு
 கவெனவும் கிணாயிற்றியற்சீர்ப்பின்னர் மாசெல்லாய் மூன்றுவரினுஞ்
 சிறிதுகலியோசை பிறக்குமாயினும் அதனைக் கட்டினையடிபென நே
 ரானுயிற்றுமென்பது. (க-0)

கஉக விராஅய தனையு மொருஉ கிலை யின்றே.

இது சீர்வகையான்வரும் கலிபடித்தனை விரலினுங் கடியப்
 பாடுதென்மின்றது; பாடுகொடு விரலியோவெனின் வெண்பாவி
 னோடு விராய்த் தட்டினுமென்றவாறு. என்னை? "தனைவகை பொன்
 றுத் தன்மை யான" என வெண்பாவிற்கும் கூறினமையின். (இ-ள்)

வெள்ளர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப்படா கலிக்கு. எ - று. சீர்வகை யடிக்கணென்பது என்னைபெறுமாறெனின், விராயதனையென்றமையிற் பெறுதுமென்பது. உதாரணம் "தனைவகையொன்றாத் தன்மையான" என்புழிக் காட்டப்பட்டது. (சுக)

உஎ௦. இயற்சீர் வெள்ளடி யாகிரிய மருங்கி
னினைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது வெள்ளீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித்தென்ற முறையானே இயற்சீர்வெள்ளடியானவரும் ஆகிரியத்திற்கு மயங்கியவகையான் நினைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறுமென்கின்றது. (இ-ள்.) அம்மயங்கியவகைதான் அப்பாவிற்கு உரிமைபூண்டுநிற்கும், ஆகிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண். எ - று. வெண்பாவிறுளாயின் ஆகிரியவடி முழுவதுந் தன்றியோடு வாராது. என்னை? "தூஉத்திம்புகை தொல்விசம்பு போர்த்ததுகொல் - பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான் கொன் - மாஅ மிசையான்கொன்னன்று ததலா - மாஅமை பெல்லாம் பசப்பு." என்பதன் முதலடியுள்ளே தூஉத்திம்புகையென ஓர் ஆகிரியத்தின வர மற்றையன வெண்டையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி முழுவதுஉம் ஆகிரியத்தினையுந் வெண்பா கிதையுமாகின் இதனையே சொல்லின்முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பாவென்றான். எனவே, வேற்றோசை விராயவழித் தன்றோசை அழிதல் இதற்குப் பெரும்பான்மையாயிற்று. ஆகிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது கருத்த. என்போலவோவெனின் பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சுவேற்றமைபாற் பளிக்கு வேறுபடினல்லது பஞ்சுவேறுபடாததுபோலவென்பது. இதனானே வெள்ளையென்பது ஒப்பினுன் ஆகிய பெயரென்பதுஉம் பெற்றும். "எறம்பி யனை யிற் குறும்பல் கணைய" இவ்வாகிரியத்துள் எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாமையின் முதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நினைக்குரிமரபின் சிந்தையிற்று. "கொணவில் வேட்டுவன் கோள்வேட்டெழுந்த - புகர்ததல் யானை துதன்மீ தழுத்திய - செக்கோற் கடுங்கணை போலு மெனது - கெஞ்சங் கயர்ந்தோ னிணையிழிக் கண்ணே." என்பது செய்யுண்முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது. மற்ற இயற்சீர்வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆகிரியத்தான் மயங்கப்பெறுதோவெனின், அது நினைக்குரிமரபின் கில்லாமையின் உம்மைபாற் தழிஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மையென்பது. "பாஅல் புளிப்பினும் பகலிருளினும்" என்றாற்போல்வன. "மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகனிறு காணுது" என்னும் ஆகிரியவடியினைக் கலிப்பா மயங்கித்தென்

பாரும் உளர். அது துள்ளச்செல்லுங்கால் அளபெடுக்கவேண்டுமெனக்கூறி மறுக்க. (௬௨)

௩௭௧. வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
மைஞ்சி ரடியு முளவென மொழிப.

இஃது ஐஞ்சேடியும் வருமாறு கூறகின்றது. (இ-ள்.) மேனி
ன்ற அபிகாரத்தாற் கலிப்பாவிற்கு ஐஞ்சேடியும் உள. எ - று. வெ
ண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம்விரவியுமென்றது என்னையெனின் அவ்
ஐஞ்சேடி வெண்பாவோடுவிராயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வரு
மென்றவாறு. ஈண்டுத் தனியென்றது அப்பாக்கையாதலான் அப்பா
க்கனோடு விரவுகெனவே அப்பாக்கைய உறுப்பாகவரும் பிறசெய்யுட்
கண்ணும் அவ்வைஞ்சேடி வருமென்பது பெற்றும். வெண்டளையோ
டு விரவுமெனவே ஐஞ்சேடி அவற்றுக்கு உரியவல்லவென்பதாம்.
எனவே, கலிப்பாவின் கணவரும் ஐஞ்சேடியாயின் அக்கலியோசைக்
கு உரிமையுடைத்தென்பதாம். உளவெனவே, ஐஞ்சேடி கலியினுட் ப
யின்றுவருமென்பதுவும் அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க.
“விராய தனையு மொருபரிசை யின்று” எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு
இயைபுபட்ட வெண்பாவடியும் அதனோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடி
யுங்கூறி, அம்மூன்றினையும் உடன்கூறினானாயினும், ஆண்டுச் சிறந்த
வாறே ஈண்டும் அவ்வதிகாரத்ததாக காட்டி, ஐஞ்சேடியும் உளவென்று
ஆண்டுநின்ற கலிக்குக்கூறிய அவ்வடி வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம்
விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினானென்பது. ஐஞ்சேடியெ
ன்பதனை அளவடி மூன்றுபாவிற்கு உரித்தென்றால் அவ்வப்பாவிற்கு
வேறுவேறு கொண்டாற்போல ஐஞ்சேடியும் பாத்தோறும்வேறு
படுத்துக்கொள்க. உதாரணம்; “தகையிரு தொகைவகை யறியுஞ்
சான்றவ ரினமாக” என்னும் கலிப்பாவினான் ஐஞ்சேடிவந்தது. “அரவ
ணிக்த கொடியெய்யோ எனகம்புக்கா னாவைபகன் நகற்றியே”
எனக் கலியடி வெண்சேரான் வந்தது. “கண்டகம் பற்றிக் கடக மணி
துளங்க - வொன்செங் குருதியி னோடு கிடப்பதே - கெண்டிக் - கெழு
தகை யில்லேன் கிடந்துடப் பன்ரு - னமுதகண் ணீர்துடைத்த
கை.” என்னும் வெண்பாவினான் இரண்டாமடி ஐஞ்சேரான் வந்தது.
“சிறசோற் றுளு நணிபல கலத்தன் மன்னே - பெருஞ்சோற் றுளு
நணிபல கலத்தன் மன்னே” என்பன ஐஞ்சேரான்வந்த ஆசிரியவடி.
ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு, இரண்டடி ஒருங்குசிற்புமென்பது அறி
வித்தற்கு ஐஞ்சேடிக்குச் சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அது
னை முறைபிறழ்வென்பது. எனவே, வெண்பாவிற்கு ஐஞ்சேடி ஒன்

தல்லது வாராதாயிற்று. இக்கருத்தேபற்றி “ஐஞ்சீரடக்கது மன்னடி-
ல மாகனும் - வெண்பா யாப்பிற் றூரிய வல்ல” என்றார் பிறருமென்க.
உம்மையான் இருசீரடியும் கலியடியாம். “மன்று பார்த்து - நின்னு
தாயைப் - கன்று பார்த்து - மின்றும் வாரா” எனக் கொச்சகக்கலியுள்
இருசீர் வந்தது. மூன்றுபாவிற்கும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்
னர்ச் சொல்லும். வரையாது உறினமையின் கலிப்பாவிற்காயின்
ஐஞ்சீரடி வருங்காற் தணியவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு
வரப்பெறுமென்பது. (௬௨)

௬௨௨. அறுசீரடியே யாசிரியத் தனாபொடு

நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே.

இது முறைபாளே அறுசீரடியும் கலிப்பாவிற்கு உரித்தென்
கின்றது. (இ-ள்.) காஞ்சீரடியும் முன்னும் பின்னும் அறுசீரடியும்
வருதலுமுண்டு. அன்னது வருங்காற் தனக்குரியவெண்டியேயென்றி
ஆசிரியத்தனாபொடும்வழக்குப்பெற்றுடக்கும் கலிப்பாவினாள். ஏ-று
நெறிபெற்றவரும் என்றதனாற் நிறபான்மை நேரடி இடையிட்டன்றி
ஒருசெய்யுள் முழுவது உக் தானேவருதலுங்கொள்க. ஆசிரியத்தனா
பொடுமென்ற உம்மையாற் கலி தனக்குரியவெண்டியான வருதலும்
மயங்கிவருதலும் உரியவாம். “முன்னித்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கட
லோத முழ்கிப் பெயர-வண்ணக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென்
தலறிப் பெயருக் - தன்மை மடவார் தண்குருத்த வெண்முத்தம் -
புண்ணியரும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே
பெய்மூர்.” என்பது மூன்றாம் அடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும்
அறுசீர் வந்தது. பிறவுமன்ன. “கரைபொரு கான்பாற்றங் கல்லத
ொம்முள்ளி வருதி ராயின்” என்பதன் முதலடியுள் வருதிராயின் எ
ன்பது ஆசிரியத்தனா, ஒழிந்தன வெண்டியா. முன்னென்றதனான் இ
டம் முன்னுங்கால் முன்னுங்கொள்ளப்படும். “தொக்குத் துறைபடி
யுக் தொண்டையஞ்செவ் வாய்மகளிர் தோண்மேற் பெய்வான் - கைக்
கொண்ட கீருட் கருங்கண் பிறழ்வ ஷபலென் றெண்ணி - மெய்க்கெ
ன்னும் மெய்கல்லார் மீண்டுணைக் கேசொரிந்து மீள்வார் காணு -
ரெக்கர் மணங்கினைக்கு மேழை மகளிர்க்கே பெறிசீர்க் கொற்கை.”
எனக் செய்யுள்முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது. “வளாபுனா நிறை
போத்து மணவாறு நறுததல் பொருட்டு வந்தோய்” என ஆசிரியத்த
னாயானும் அறுசீரடி வந்தது. மற்றுத் தனாபென்றோதுவது கட்டின
யடிக்கென்றிரால், ஈண்டுத் தனாபென்றதெண்ணாபெனின், அவ்வரை
யறை ஒருவன் சொல்லுவது, அறுசீரடி வருங்கான் முதற்கண்
நேரடி தாங்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டுமென்னும்.

அஃது இச்சூத்திரத்திற்கேலாது. நேரடிமுன் அதுதான் வரினென்பது பதின்நேரடியாமாகலின். அல்லது உங் குறையு துங்கியுஞ் சிந்தடி துங்கியும் அதுநேரடி வருதலின் அஃது அமைபாதென்பது. என்னை? "வாராது நீத்தகன்றார் வருமாறு பார்த்திருந்தார் வடிக்கண் போல" என்றவழி இருசேரான் யாத்தமையின் அது துக்கெனப்படாது. "செங்காத்தன் கைகாட்டுங் காலஞ் - சேட்சென்றார் வாரார்கொல் பாவம்" என முச்சேரான் யாத்தமையின் அதுவுந் துக்கெனப்படாது. அதுநேரடியே துக்காகக் கொண்டமையின், நேரடி முன் இருசேரடி வந்ததென்றது உம் பிழைக்குமென்பது. (௬௪)

௬௪௩. எழுசேரடியே முடுகிய னடக்கும்.

இது எழுசேரான்வரும் அடிகூறுகின்றது. (இ-ள்.) எழுசேரான் வருமானவும் அடியுள்; அவை பயின்ற நடப்பது முடுகியற்கண். எ-று. எனவே, முடுகாதவழி அத்தனை நடைபாட்டம் இவ் எழுசேரடி என்பதாம். பாவென்றும் உறுப்பு இடனாகும். ஏகாரம் பிரிநிலை. "தாதுறு முறிசெறி தடமலரிடையிடை தழுவென விரிவன பொழில்" எனவுங் "கவிநிதழ் கதவிய துவரித முரிவைபர் கலிமயிற் கணமொடு விளையாட" எனவும் எழுசேரடி முடுகிவந்தது. இவை பரிபாடலுள்ளுங் கலியுள்ளுங் காணப்படும். முடுகாது உரும் எழுசேரடி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௬௫)

௬௪௪. முடுகியல் வளையார் முதலீ ரடிக்கும்.

இஃதெய்தாததெய்வித்தது, எழுசேரடியேயன்றி ஐஞ்சேரடியும் அதுநேரடியும் அராகக் தொடுக்குமென்றமையின். (இ-ள்.) எழுசேரடிக்கு முன்னர் இடைகின்ற ஐஞ்சேரடியும் அதுநேரடியும் முடுகியல் நீக்கார். எ-று. அவற்றுக்குச் செய்யுள்; "காடொதிர் கலியொலி கூடியிடி யுருமினியங் கறங்க - நேரிதழ் நிரைநிலா நெறிவெறிக் கோதையா ணிற்ப" என ஐஞ்சேரடி முடுகிவந்தது. "மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுலா நீனாதோன் பணைஇ" என்பது அதுநேரடி முடுகிற்று. முதல் ராடிக்கும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை. அவ்வும் மையால் காற்சேரடியும் இத்தனைப் பயிலாது முடுகுமென்பது. "புரிபு புரிபு புக்க பொதுவனாத் - தெரிபு தெரிபு ஞத்தின வேறு" எனவரும். "இந்நெழு பதிப்பதிர் பிகழ்த்துடன் பகர்நீங்க - விரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சேரக் குத்தித்தன் - கோடழியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரி புழக்கும் - வாடா வெருளி் பெய்திலேற கண்டை யிஃதொன்று" என்பதனுள் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன. மற்று இவற்றை அராகமென்

ஹோமவனின், அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிற வாய்போடு தொடராகிற்று வரவேண்டும், இஃது அன்னதன்மென்பது. எழுசீரடியிற் சிறுவரவினவாகலான் ஐஞ்சீரடியினையும் அது சீரடியினையும் வரையாடொன்றான். அவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்காகலின் இதனை உம்மையாற்கொண்டான். முற்றம்மையாகாதோவெனின் அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லது உம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றாகாதென்பது. (சுசு)

உஎஊ. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு
மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே.

இது முடியெய் இன்ன பாவிற்கு உரித்தென்கின்றது ; எய்திய திகழ்படாமற் காக்கின்றது உமாம். என்னை நான்சீரடிமுதன் மூன்றாம் அகவலோசைக்குஞ் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே அவை முடி ஆண்டுஞ் சேறலெய்தியதனைக் கலிப்பாவிற்கல்லது ஆகாதென்றமையின். (இ-ள்.) ஆசிரியம் வெண்பாவென்றும் இரண்டிபாவினும் முடியெயடி மூன்றாம் புகா. எ - று. உம்மை முற்றம்மை. மற்றை முச்சீரடியோடு நான்கென்றோவெனின் அஃது இவற்றுக்கு நான்கு ஒவ்வாது. முடிவருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் மூவகையடி யென அடைபெடுத்தக் கூறினென்பது. அல்லது உம் எழுசீரடி விலக்கானன்றே அதனை ஆசிரியமருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்குக என்றதுன்மையினென்பது.

இனி அறசீரடி ஆசிரியத்தையோடும் வருமென்றது அகவலோசைக்கு உரித்தென்றமையானும் வெண்டனை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் வருமென்றமையானும் அவற்றை அளவடிபுடன் எடுத்தோதி விலக்கினான். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன் மூன்றுமெனப்படுமென்பார் அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உரிமையின் அதுவரைபறையின்றென்றதும் ஒன்று. அது "திருமுறை தகைஇய விருணிற விசும்பின்" எனவரும். அந்ற்கு முடியெற்றன்மை இன்றென்றது கருத்த. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுக்கு சிந்தம் அல்லது இன்மையின் இவ்வாராய்ச்சி இன்றென்பது. எனவே, ஆசிரியத்தையோடு முடியெயடியினைக் கலியடியென்றும் முடுகாத அறசீரடி ஆசிரியத்தையோடு நெறிபெற்று வருதற்குக் கலிப்பாவிற்குச் சிறுமையான் வருமென்பது உஞ் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றும் கலிக்குரிய, பிற பாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சுத்திரமென்ப. அற்றன்று ; அங்ஙனம் கூறிற் தாம்வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்தான்கூடும்

புகாதென்று மறக்க. முன்னுதலிலவென்றது யான்மொகாதென்ற வார. இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுளுள்ளே கண்டறித்துகொள்க. (௬௭)

௬௭௬. ஈற்றய ஸடியே யாசிரிய மருங்கிற்
ரோற்ற முச்சீர்த் தாரு மென்ப. (௬௮)

௬௭௭. இடையும் வரையார் தொடையுனர் வோரே.

இவை இரண்டுத்திரமும் முறையியைபுரோச்சி உடனெழுதப்பட்டன. இவை ஆசிரியத்துட் சித்தடிவருமென்றமையின் எய்தாத தெய்துவித்தனவாம். (இ - ன்.) ஆசிரியத்துள் எருத்தடியொன்றும் இடையடியிரண்மொடி முச்சீரடி வரும். எ - று. முச்சீர்த்தென்று ஒருமைகறினமையின் அஃதொன்றாகலும் தொடையுனர் வோரென்றமையின் இடைவருவன இரண்டாதலும் கூறினனென்பது. இடையும் வரையார் என்றமையான் ஈற்றயன் முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை. உதாரணம்; “கீர்வர வறியாக் காகத்துத் - தாழ்ச்சைப் பொலிந்த வருத்தவத் தோற்கே” என அப்பாட்டினை முழுவது உயர் கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாவிற்று. “கீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ் - சாரச் சார்ந்து திரத் திருஞ் - சார னுடன் கேண்மை - சாரச் சாரச் சார்ந்து - திரத் திரத்திர்பொல் லாதே.” என்பதனுட் “சார னுடன் கேண்மை” எனவுஞ் “சாரச் சாரச் சார்ந்து” எனவும் முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம்பிரிதலை. மற்று “சாரத் தாறுங் கையாற் - புலவரது மென்றலை எதவரு மன்னே” என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், தோற்றமென்றதனான் எருத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம்பட்டும் இனிது விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துனை இனிதன்று அதுவென்பதுகொள்க. “பெரியகட் பெறினே” என இருசீரடி வந்ததாலெனின் அதனைச் சொற்சீரடியென்று கண்க. “உப்பிலாஅஅ விப்புழுக்கல் கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது” எனவுந் காட்டுப. இவை வஞ்சியடியெனப்படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடிவருமொவெனின், வாரா வஞ்சிச்சீர் விரவினல்லதென்பது. “உப்பிலாஅஅ விப்புழுக்கல்” என்பதோவெனின் அது மற்றை இருசீரடியொடு கூட்டத்துக் காட்டலானும் வஞ்சியடிபோன்றது (௬௯)

௬௭௮. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது கலிப்பாவிற்கு அளவடியும் அடிவடியும் அநனிநிறத்த அடியும் உரிமைகூறி இளசிச் சித்தடியும் உரித்தென்கின்றது. (இ - ன்.)

கவிப்பாவின் முச்சீரடி நிரம்பவும் நிற்கும். எ-று. நிறையநிற்கு
வென்பது அச்செய்யுள்முழுவதும் அவ்வடியே வருதலாம். உம்மை
பான் ஒருசெய்யுளிறையவாராது. ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்
முச்சீரடி வருதல் பெருவரலிற்றென்பது. தாய் குறைந்த அடியாத
லிற் கவிப்பாவிற்ரு உறுப்பாகிய என்னத்துக் குறையநிற்கும் இயல்
பிளவாயினும் நிறைய நின்றவுடைய கொச்சுத்துளென்றவாறு.
“செய்தானக் கள்வன் மகன்” எனவே வெண்கலியுள் இறுதிக்கணல்
வது வாராது. “நின்கண்ணுற் கான்பென்மன் யான்” என்பது இ
டைவந்தது. என் உறுப்பின்கண் இரண்டும் காண்கும் வருமாறு கண்
டுகொள்க. “கீர்வரக் கண்டனும் தாங்குக் - கார்வரக் கண்டனங் கா
தலர் - தேர்வரக் கண்டில மன்னோ - பீர்வரக் கண்டனக் தோளே.”
என முச்சீரடி ஒருசெய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு. (எ0.)

௩௩௧ வஞ்சித் தூக்கே செத்தூக் கியற்றே.

இது முறைபானே அடியுரிமை கூறியவாற்றான் வஞ்சிப்பா
லிற்குக் கூறியதிலன். எற்றுக்கு? அது “வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தா
கும்” எனவும் “முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து” எனவும் மேற்
கூறப்பட்டமையின். அதுகோச்சி அடியுரிமைகூறப்படாத வஞ்சிப்பா
லிற்கு வஞ்சியினது ஈற்றடியும் அவ்விருச்சீரடியும் முச்சீரடியுமாவன
சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடியான் முடியுமென்கின்றது. (இ-ள்.)
வஞ்சிப்பாலினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதிபோன்று இறுக. எ-று.
எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஒதிய சீரானுக் தனியானும் இறுமென்ற
வாறு. உதாரணம்; “மாக்கட னிவந்தெழுந்த - செஞ்ஞாயிற்றுக் கவி
ணமாதோ - வணியை யாகண் மாறே - தாயி றுவ்வாக் குழவி போல -
வோவாது கூஉய்கின் னுடற்றியோர் ஈடே.” என மண்டிலவாசிரிய
த்தானிற்றது. செத்துக்கியற்றேபென்ற மாட்டேற்றானே “ஈற்றய
வடியே யாசிரிய மருங்கிற் - றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.” எனவும்
“இடையும் வணையார் தொடையுணர் வோரே.” எனவும் எய்தியவிதி
ஈன்றும் எய்துவிக்க. “அணியை யாகண் மாறே”. என முச்சீரடி
இடைவந்தது. “இழைபெற்றபாடி நீக்கிக்குரல்புணர்ச் - சீர்க்கெழு
ணவல பாண்மகனும்மே - பெணவான், கொள்ளழற் புணர்ந்த தாம
ரை - வெள்ளி நாராத பூப்பெற் றினினை.” இஃது ஈற்றயவடி முச்சீர்த்
தாடி வந்த செத்துக்கியற்றுகி இற்ற வஞ்சிப்பா. பிறவும் அன்ன. ஈண்
டுத் தனிச்சொல்வெண்டுமென்று பிற்காலத்து தால்செய்தாகும் உளர்.
அது சான்றோச்செய்யுள் சீல்லாவற்றோடும் பொருத்தாமைபானும்
பிற்காலத்திற்செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம்

இலக்கணஞ்சேர்த்ததல் பயமின்றாதலாலும் அஃதமையாதென்பது. யஞ்சிப்பாயின் ஈற்றடி-வரைத்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறுமென்பதாம். “கேரிமுழ மகனி ருணங்குணக் கவரும் - கோழி யெறித் தொழங்காற் கணங்குழை” என ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன. (எக.)

௩௮௦. வெண்பாட் டற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது. ஆசிரியத்துக் கோவெனின் தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையும் முச்சீரானவருமென வேறுபட்டவழிக் கூறி அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ளவைத்தானென்பது. (இ-ள்.) வெண்பாவின் இறுதியடி ஒன்றும் முச்சீரானன்றி வாராது. எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். அஃதேல் “அட்டாளும் பாங்குவையிற் குன்றா தளவனாய்- கட்டாது கண்பல்லார் கண்பல்லர்” என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவினுளெனின் முச்சீர்தென்னாது ஆகுமென்று ஆக்கங்கூறக் கொடுத்தமையான் அத்தினை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக்கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப. (எஉ.)

௩௮௧. அசைச்சீர்த் தாகு மவ்வயி னான.

இது மேலதற்கெய்தியதோர்விதி. (இ-ள்.) வெண்பாவின் இறுதியவரும் முச்சீரடி ஈற்றுச்சீர் வரப்பெறுது அசைச்சீரல்லாது. எ-று. மேல் “அசைநிலை வளையார் சீர்நிலை பெறல்” என்றான், அவற்றள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான் “இயற்சீர்ப் பாற்படுத்தியற்றுக” என்றான். அவ்வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி இறுதியவருமென்பது ஈங்குக் கூறியவாறு. (எஉ.)

௩௮௨. நேரீற் றியற்சீர் லிசையு லிசையுஞ்

சீரோற் றிறாஉ மியற்கைய வென்ப.

இது மேற்கூறப்பட்ட இயற்சீர் எங்கும் வருங்கால் இன்னுழி கின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்பதுணர்ந்து. (இ-ள்.) கேரிமுழி வந்த “கோயும் லிசையுமே இறுதிச்சீராய் நிற்பன. எ-று. எனவே, தனிவந்த லிசையும் லிசையுமே லிசைமுதற்சீர்போலத் தனை கொள்ளப்படுமென்பதாம். ஏற்றிறாஉமென்ற இலேசினான் இடைவந்த லிசைபசையும் அவ்வாறுகொள்க. அஃது “இயற்சீர்ப் பாற்படுத்தியற்றினர் கொளின்” என்பதனால் அடங்காதோவெனின் அடங்காது. என்ன? அசைச்சீர்தான் அடங்குமாற்றத்தூ ஆண்டுக் கூறினான், அது பீறிதுசீர் அசைச்சீரோடு தட்டுமாற்றத்தூக் கூற

ல்வேண்டிமென்பது. அல்லது உம் ஆண்டு அனவடிர்க்குக் கூறினான்
இது சிந்திக்கென்பது. வரலாறு; "வாரிய பெண்ணை வருகுமப்பை
வாய்த்தனபோ - லேரிய வாயினு மென்செய்ய - கூரியவேற் - கோட்
டியானைத் தென்னன் குளிர்தார் தன்னியகலம்- கோட்டு மணங் கொள்
னா முலை." எனவும், "அயிற்கதவம் பாய்த்துழக்கி யாழித்தேர் ருத்
தி - பெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் பணிக்கடலுட் - பாய்
செய்த நாவாய்போற் றோன்றிற்றே பெங்கோமான் - காய்ளினவேற்
கோதை களிது." எனவும் இவற்றினுட் கொள்ளா எனவும் கோ
தை எனவும் கின்ற கோற்றியற்சீர் முன்னர் முலையெனவும் களி
றெனவும் கிளையும் கிளாபுஞ் சீரேற்றவாறும் வெண்பாட்டிற்கு
முச்சீர்த்தாயவாறும் ஆண்டு அசைச்சீராய் வந்தவாறும் கண்டுகொ
ள்க. என்ருர்க்கு முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தனிகுறையோவெ
னின், ஆண்டுத் தனவகையின்றியும் வருதலின் அதனை வலாந்து
கூறுகொன்பது. என்னை? "கோட்டுமணங் கொள்ளா முலை" எனவும்
"காய்ளினவேற் கோதை களிது" எனவும் தனவகையான் வந்தன.
"உறாஅர்க் குறையோ யுரைப்பாய் கடலைச் - செறாஅஅய் வாழியென்
னெஞ்சு." எனவும் "கலாஅற் கினிகடியுங் கானக நாட - விலாஅஅ
ர்க் கெல்ல தமர்" எனவும் தனவகையின்றிவந்தன. (எசு)

௩௮௩. நிநாயவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்

வலாவின் நென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த அசைச்சீர் கிளாய்ந்துப்பின்னன்றி வராவெ
ன்கின்றது. (இ - ன்.) கோற்றியற்சீர் கின்றவழி கிளாய்ந்தியற்சீர்
சிற்பினென்பான் கிளாயவண் சிற்பின் என்றான், ஆண்டு கிளாயும்
கிளாயும்வரிற் தனவமுலாமாதலான் நேரும் நேர்புமேவந்து சீரேற்று
முடிதல் வலாவின்றது. எ-று. "கொழுநின் மைத்தன் கொணர்ந்ததற்
காக - முழுமுலை பாய்த்தன பால்" எனவும் "வண்டொன்று வந்த
து வாரற் பணிவாடாய் - பண்டன்று பட்டினங் காப்பு" எனவும்
இவற்றுட் பாய்த்தனவெனவும் பட்டினமெனவும் வந்த கிளாய்ற்
தியற்சீர்ப்பின்னக் நேரும் நேர்பும் வந்தன. "முன்னர் "கோற் தியு
ற்சீர் கிளாயு கிளாயும்" எனக் கூறி ஈண்டு கிளாயவண் சிற்பினெ
னச் சுட்டிக்கூறியவதனானே அதவும் கிளாய்ந்தியற்சீரென்பது உம்
அஃதிரண்டாஞ் சீரென்பது உம் கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெ
ண்சீர்க்கும் பொதுவெனக் கூறி "வெண்சீர் சீற்றசை கிளாயசையி
யற்றே" என்றதனான் வெண்சீரிதுதி கிளாயாக இயற்றி அதன் அடி
ப்பின் நேர்பசை கொடுப்ப; "எப்போற் கிடந்தானென் னேறு" என்

புரிச் சிடத்தானென்னென நின்ற புலிசெவ்வாயினக் கணவிரியாக
இயற்றி, கிண்பவணிப்பின் றேரும் நோப்புமென்றதனான் ஏறென்
றும் நோப்பசை கொடுப்பார். அஃது ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்
பது. என்னே? இது கட்டினபடிபன்மையின். (எடு)

௩௮௪. எழுசீ நிறுதி யாசிரியங் கலியே. (எக)

௩௮௫. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும். (எஎ)

இவை இரண்டுத்திரமும் முறையானே கவிப்பாவிற்கு
அன்னதோர் அடி அதற்கு வருத்தில்லாமையின் வருக்கின்றது. என்
றார்க்கு முதலது நோடியும் ஈற்றது நின்றடியுமாகக் கொள்ளல் அவ்வே
முறியுமெனின் அவ்வனம் கொள்ளாமக்கன்றே “ஈற்றய லடியே
யாசிரிய மறங்கிற்-ஞேற்ற முச்சீர்த் தாருமென்ப” எனவும் “இடை
யும் வலாபார் தொடையுணர் வோரோ” எனவும் கூறிற்றென்பது.
எழுசீர் இறுதி ஆசிரியமெனவே ஆசிரியவடி பலவும்வந்து எருத்தடி
முச்சீராக வருமென்பதுகொள்க. “அரிதாபவறன்” என்னும் கவிப்பா
வினுள் “இன்னாந மூடைய காணஞ் சென்றோர்” என்பது ஈற்றயன்
முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கவிப்பாவாயிற்று. “மணிநிற மலர்ப்
பொய்கை” என்றும் கவிப்பாவினுள் “மெல்லியான் செவிமுதல்
மேல்வந்தான் காலைபோ - செல்லாத் துயிலோ வெடுப்புக் கின்பென்
டி - ரில்லி னெழீஇ யாழ்த்தழிக் கல்லவாய்ப் - பாணன் புருதராக்
கால்” என வெண்பாவியலினும் பண்புறவந்தவாறு. பண்புற
வெண்பது விசேடம், மிகமுடியு மென்றவாறு. எனவே ஈண்டுக்
கூறாத இருச்சடியானும் ஈற்றிரான் வந்த கவிப்பாவடியானும்
ஐஞ்சேடியானும் முடிவன கொச்சகக் கவிபுள் அவை இத்துணை
விசேடமில்வென்றவாறு. ஈண்டு விதந்து ஒதியதெல்லாம் பெரும்பா
ன்மையும் ஒத்தாழிசைக்கலிக்கெனவுணர்க. இவ்வென்றதனாற் கட்
ட்டவெண்பாவே வால்வெண்பவதில்லை எனக்கொள்க. பண்புற
என்றதனான் முன்றடியின் இழியிற் பண்புட வாரா வெள்ளைச்
சரிதகமெனவுங் கொள்க. (எஎ)

௩௮௬. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்

யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இஃது “யாத்த சீரே யடியாப்பெனா” என சிறுத்தமுறையா
னே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) எழுத்துமுதலா
ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருள்களை முடியயாத்தல் யாப்பாவதெ

ன்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று. அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே
இருசீரும் முச்சீரும் உட்ப்ப முடியநாட்டினும் காற்சீர்கொண்டு முடி
யநாட்டினும் அமைபுமென்பது. மாத்திலாமுதலாகவென்னாது எழுத்
தென்றதென்னையெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும்கொண்டியன்
ற ஒரோவடிக்கண்ணே இண்பஞ்செய்யும் அது பொருட்காய் இன்றி
யமைபாமையின் எழுத்து முதலாகவென்றானென்பது. நன்றியவடி
யென்பது அமை மூன்றும் ஒன்றாகத்தொடர்ந்து நன்றிய அடியெ
ன்றவாறு. எனவே, இவற்றைப் பொருளன்றி வேறுவேறுசெய்யாது
பொருட்டொடர்புடன் செய்யவேண்டுமென்பது உய் ஓரடிக்கட்
பொருளும் செய்யாது ஒழிந்த அடிக்கண் ஒருசொல்லினைப் பகுத்து
வாங்கிக் கொண்டுபோய் வைத்தலாமென்பது உய் உய்யவாறாயிற்று.
குறித்தபொருளென்றது அவ்வடியிற் தாண்டவைக்கக் கருதிய பொருளை
ப் பிறிதோர் அடியும் கொண்டுடட்டாது அமைந்து மாறச்செய்தல்.
யாப்பறிபுலவொன்பது அவ்வாறு செய்தல்வல்ல புலவர் அதகூறி
னொன்றவாறு. அது இது போலச் சீரும் பொருண்முடிய நின்றவின்
யாத்தொன்றானென்பது. "மாயோன் மாப்பி வாரம் போல - மணி
வரை யிழிதரு மணிவிளரருவி - நன்பொன் வரன்று நாட - னன்பு
பெரிதுடைய னின்சொல் லினனே." என இது குறித்தபொருளை
நாற்சீரடிதோறும் முடியநாட்டினவாறு. "மண்டில மழுங்க மறுநிழ்
விளர - வண்டின மலர்பநர் துது மீயிசைச் - கண்டற் கானற் குருதி
ன மொலிப்ப" என்றவழி இருசீரானும் முச்சீரானும் காற்சீரானும் கு
றித்தபொருளை முடிய நாட்டினவாறுகண்டுகொள்க. முச்சீரான் முடி
யநாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்றுவருமெனவுணர்க.
"முயற்கோடு சேவி முதுவிகம்பு போழ்த்தான்" என்றவழி எழுத்தும்
அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாதி வந்தமையின் அஃதமைபாது யாப்
பெனப்படாது, சொல்லிலக்கணத்தாற் சொற்றொடும் பொருளுடைய
வாயினுமென்பது. "மணிவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர் - விழி
யினைச் செவ்வாய் மென்னடைப் பேழை" என்றவழியும் முதலடிக்க
ட் பொருட்டொடர்பினை அறுத்துக் குறைத்துச் செய்ததன்மையின்
அதுவும் யாப்பறிபுலவரான் யாப்பெனப்படாநென்றவாறு. (எஅ)

உஅஎ. பாட்டுரை நூலே வாய் மொழி யிசியே
யங்கத முதுசொல்லோ டவ்வேழ் சிலத்தும்
வண்புகழ் ஞவர் தன்பொழில் வரைப்பி
ஞ்றப்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் அரிமானோக்கு. மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வரு
உன்ற மாபிற்கும் அப்பிருதியுரிமை கூறினமையின். (இ - ன்.) பா
ட்டும் உணாயும் தூதும் வாய்மொழியும் பிசியும் அங்கதமும் முத
சொல்லுமென்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழுநிலத்தும் “வடவேங்கட
ந் தென்குமரியாயிடை” நாட்டார் நடாத்தியின்ற செய்புனின் பெ
யரோ தனக்குப் பெயராகவுமுடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு. எ - று.
எனவே, மேற்கூறித்தபொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டல் யாப்
பென்றான், அதுவேயன்றி இப்பருதிப்படச்செய்ததும் யாப்புறுப்பே
யென்றானும். இவ்வேழுவகையானஞ் செய்தன் மரபென எதிரது
கோக்கிற்று. பாட்டு உணா தூத் என்பவற்றிலக்கணம் முன்னர்
ச்சொல்லுதம். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழுவகைப்பட்
ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும் யாப்பாகிய உறுப்பென்றவாறு.
இதனை தூய்யாப்புப் போற்கொள்க. இப்பருதிதாந் தமிழ்நாட்டு
மரபாகலின் மரபென்றும் உறுப்பு மரபென. எதிரதுகோக்கிற்று.
வண்புகழ்மூவகொன்பது வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றொன்றவா
று. அஃதாவது கொடுத்தப் பெறும் புகழெனக்கொள்க. மூவகொ
னப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினார். தண்பொழில் வணா
ப்பென்பது நிலத்தக்கு சிழல்செய்யும் நாவலம்பொழிலுள் வணாந்
துகொள்ளப்படும் வணாப்பினைபுடையவென்றவாறு. தண்பொழில்
உடைமையின் நாவலந்தண்பொழிலெனப்பட்டது. காற்பெயபொல்லி
யகமென்பது தமிழ்நாடென்றவாறு. வடவேங்கடந் தென்குமரியன்
றிக் கிழக்கும் மேற்கும் கடலெல்லி கூறினானெனினின், அறிபாது
கடாயினாய். வணாயதறையிலவென்று கூறுதனவெல்லாம் களைத்து
கொள்ளப்படுவனவல்ல. வகைகூறாமையுந் தமிழ்கொள்ளப்படுங் கண்
டாய். அவர்வழங்கும் யாப்பின்வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்
கும் யாப்புப்பருதி அவையென்றவாறு. தமிழ்நாட்டார் வழங்கும்
மரபுப்பருதி அவையெனவே யாப்பும் மரபும் கருதியதாய்ற்று இச்சூத்
திரமென்பது இதனுற்பெற்றும். வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை
யென்புழி நான்கெல்லையுந் கூறினென்பது. (எக)

உஅஅ. மாபேதானு,

நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன.

இது நிறுத்தமுறைபானே மாபினை வினங்கக் கூறுகின்
றது. (இ-ன்.) மாபேதானும்=அங்ஙனங் கூறப்பட்ட மாபுதானும்;
எனாரம் பிரிவின; உம்மை இறந்ததழிவிற்று; மேல் எழுவகையான்
யாக்கப்படுதன் மரபென்றமையின், மாபேதானுமென்றெனப்பது;

நாற்சொல்=பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல்;
இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்றும் அமை
யும்; இயலான்=நாற்சொல்லிணையும் உலகத்தார் வழங்குகின்ற வழ
க்குவடிவினான்: பாப்புவழிப் பட்டன்=மேற்பகுத்த பாப்புவழிப்
பொருத்தமுடைத்தாகிக் கிடப்பது. ௭-று. அஃதாவது வழக்கென
வுஞ் செய்யுனெனவும் இடைதெரியாமல் ஒருவாய்பாட்டான் வழக்
குஞ் செய்யுளுமாகி ஒருசொற் தொடரினைச் சொல்லியதுபோலச்
செய்யுள்செய்தலென்றவாறு. சாத்தனுண்டான் கொற்றனுண்டான்
எனவுஞ், சாத்தனுறங்கினான் கொற்றனுறங்கினான் எனவுஞ், சாத்தனை
யறிபாதார் ஒருவரையும்றிபாதார் எனவுஞ், சாத்தனிற் கொற்றன்போ
மே எனவும் சின்ற வழக்கிபல முறைபானே சூசிரியமும் வெண்பா
வும் கலியும் வஞ்சியுமாகப் பரப்பப்பட்ட பாப்புவழிப்படுத்தக் கண்டு
கொள்க. “ஒதியு மோதா ருணர்விலார்” என்னுஞ் செய்யுள் வழக்
கிற்றாகவுஞ் சொல்லப்படும். வழக்குவடிவினானெனவே சொன்மா
பும் பொருண்மாயும் அடங்கக் கூறினான். என்னை? பொருளினிற்
நாற்சொல்லையும் வழங்காராகலின். எனவே, சொல்லும்பொருளும்
அவ்வக்காலத்தார் வழங்குமாற்றானே செய்யுள்செய்க என்பதா
யிற்று. இதனதுபயன், ஒருகாலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒருகா
லத்து வாராதாகலும் பொருள்வேறுபடுதலும் உடைய. அஃதொளி
இஃதொளி உஃதொளி எனவுங் சூயின் எனவும் சின்ற இவை ஒருகா
லத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின. இவை முற்காலத்துளவென்ப
தேகொண்டு வீழ்த்த காலத்துஞ் செய்யுள்செய்யப்படா. அவை சூசி
ரிபர் துய்செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சங்கத்தார்காலத்து வீழ்
ந்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு
செய்யுள்செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலினென்பது.
இனிப், பாட்டினுந் தொகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொருகாலத்
துக்கு உரித்தன்றிப் போயின முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு பிற்
காலத்து நாட்டிச் செய்யுள்செய்யப்பெற்ற. இனிப் பொருளும் இவ்வா
றே காலத்தாலும் இடத்தாலும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து
அணியுங் கோலமும் ஒருகாலத்து வழங்காதனவுள். ஒரிடத்து நிக
மும் பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள். அவ்வக்காலமும் இ
டனும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள்செய்யவேண்டுமென்பது. ஒருகா
லத்துக் குழைபெய்தாரொன்றும் ஒருகாலத்துக் குழல்பட்டமுடித்தாரொ
ன்றும் ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அதுகூறார். பதினெண்பா
டைத் தேடிக்கொண்டான் அணியினையும் கோலத்தினையும் விரலிக்கூறுது
அவ்வக்காலத்தார் பூணுமாற்றாலும் புணையுமாற்றாலும் ஏற்பச்சொல்லு

தல் மரபு. இனி நான்கு நிலத்திலும் ஓரிடத்துப் பொருள் ஓரிடத்த வாகச் சொல்லுதலும் உலகொடுமையினதனுஞ் சமயங்களொடுமையின தும் உலகொடுமையினதும் பிறவும் இன்னொருவன்மையும் பொருள்மர பின்பாற்பட்டதங்கும். இவை நாடகவழக்கின் ஆமென்பது முன்னர் அகத்திணையியலுட் கூறிலும். "புலிப்பற் கொத்த புலம்புமணத் தாலி - பொலிக்குழைச் செயலை யுடையமா ணங்குல்" என்பது பரு வத்துக்கேற்ற அணிகூறியது. "கொல்லினைப் பொலிந்த கூங்கு றும் பெல்கின் - வில்லோர் துணி வீங்கப் பெய்த - வப்புதனை யேய்ப் ப வரும்பிய விருப்பைச்-செப்படாண்ன செங்குழை யகந்தோ-நிழநி னன்ன திம்புழற் றயவா - யுழுதுகாண் மீளைய வாகி யார்கழல் - பாவி வானிற் காலொடு பாறித் - துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி' - நெய்த் தோர் மீயிசை நினத்திற் பரிக்கு - மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சேறார்க்- கொடுதன் னோக்கின் மகளி ரோச்சிய - தொடிமா னுலக்கைத் துண் டோற் பாணி-கொடுமாச்வரைய குடினையொ டிசட்டுங் - குன்றுபி னொ ழியப் போகி யுரத்தாத்த - ஞாயிறு படிநு ழார்சேய்த் தெனது - து னைபரி தூர்க்குத் தஞ்சாச் செலவி - நெய்மிறும்வினாந்துவல் லெய்திப் பன்மா - னோங்குயர் கல்லி லொருகிழை நிறைஇப்-பாங்கர்ப் பல்லி படு தொறும் பரவிக் - கன்றுபுகு மாலை நின்றோ னெய்திக் - கைகவியாச் சென்று கண்புதைபாக் குறுகிப் - பிடிக்கை யன்ன பின்னகத் திண்டித்- தொடிக்கை தைவரத் தோய்த்தன்று கொல்லோ - காணுடை மிடைந் த கற்பின் வாணுத - லந்திங் கிளவிக் குறுமகண் - மென்றோள் பெற நகைஇச் சென்றவெ னெஞ்சே." என்றவழிக் குறிஞ்சிக்கும் ழும்பைக் கும் ஏற்றபொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தனபலவும் கண்டுகொள்க. மற்றும் காற்சொல்லியலென்பது வழக்காயின் அது செய்யுட்ஞரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறெண்ணெயெனின், அவையுஞ் சான்றோர் வழங்கினவாறன்றி வேறுபட காட்டப்படுவனவும் அவற்றுள்ளுங் காலம்பற்றித் திரிந்தன உளவாயினும் அவை தவிர்த்துச் செய்யுள் செய்யப்படுமென்றற்கும் காற்சொல்லியலானென அடங்கக்கூறினா னென்பது. மனையன்றதனைப் பிறங்கலென்றொன்று இக்காலத் துச் செய்யுள்செய்யுங்கால் அப்பொருண்மையானே உயொன்று செப்பவோவெனின் அது மரபன்று.

இனிக் குடவாயிலென்பதனைக் "கொற்றச் சோழர் குடர் தை வைத்த" எனவும் உறையூரென்பதனைப் "பிறங்குநில வாயி ஓற ன்தை போக்கி" எனவும் மேலையார் திரித்தவகையானே இக்காலத் துத் திரித்துக்கொள்ளப்படுவன உள. அவை "கனர்கை" என்றத் தொடக்கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்துகொள்க.

"கடையாயார் கட்டிக் கழுக்கையர்" என இதனான் ஓரினத்தவாகிய புல்லே கூறி ஒழித்த மரங்கொப்பன உளவாயினும் உடன்குராயினார். இன்றோன்னவுஞ் செய்யுட்டு மரபெனப்படுமென்பது.

மற்றுப் பாட்டுடைவெய்ன எழுவகை வகுத்த பகுதியையுஞ் செய்யுட்டு மரபென மேற்கூறினான் அதனானே இவ்வேழுவகையானன்றி ஆசிரியர் வேண்டுமாற்றானும் பிறபாடைமாக்கன் வேண்டுங் கட்டையானும் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றவாறு. (அ௦)

௩௮௧. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது நிறுத்த முறைபானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுத் தான் அஃதாவது பாவின்னத் துணிக்கப்படுவதாகலான் அப்பாவின் உணர்த்துகின்றனென்பது. நிறுக்கப்படுபொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்று பெற்றவழியன்றிக் கழஞ்சங் தொடியுந் தலா முமெனத் துணிக்கோலாற் தூக்கி அளக்குமாயிற்று. அதுபோலப் பாவின்றித் தூக்கப்படுபொருள் இன்மையானும் பாவின் எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுளடி வகையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்த தென்றறிவிப்பது தூக்காலானும் எல்லாப்பாவிற்குஞ் . தூக்குப்பொ துவாகலானும் பாவொடுபுணர்த்தே தூக்குணர்த்தப்பட்டது. (இ-ள்.) அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே=வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப் படும் பாவின் ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப. எ - று. அகவிக் கூறுத லான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமு மாகி ஒருவன்கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுத நான் கருதிய வாறெல்லாம் வகையாது சொல்லுவதோராதும் உண்டி. அதனை வழக் கினுள்ளார் அழைத்தலென்றஞ் சொல்லுப. அங்ஙனஞ் சொல்லு வார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்துகிடத்த ஓசை அகவலெனப் படும். அவை தச்சலின்மைக்கன்கண்ணுங் களம்பாடும்வினைந்கண் னுங் கட்டிங் கழங்குமிட்டு உரைப்பார்கண்ணுங் தம்மில் உறழ்த்து உரைப்பார்கண்ணும் பூசலிசைப்பார்கண்ணுங் கேட்கப்படும். கழங் கமிட்டுரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசி ரியப்பாவெனப்படுமென்றவாறு. (அ௧)

௩௮௦. அஃதான் றென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது வெண்பாவாமாறு உணர்த்து. (இ - ள்.) மேற் கூறி ய அகவலோசையன்றிச் செப்பிக்கூறும் ஓசையெல்லாம் வெண் பாவெனப்படும். எ - று. யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண் முழுதும் ஒருங்குதழிஇக் கிடக்குமென்பதுகொன்க. அகவிக் கூறுத

ஒருவர்கொருவன் இயல்புவகையானே ஒருபொருண்மைக் கட்டுரை
கூறும்படி எழும் ஒசை செப்பலோசையெனப்படும். இவ்விதமெல்லாம்
வழக்கினுள் இன்மைபான் அக்தான்மெனவே அதனிலக்கணம்
போல்வதாயிற்று. (அஉ)

உகக. துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இனித் துள்ளுந் துங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக்கினுஞ்
செய்யுளிலும் ஒப்பவருவனவல்ல. அவற்றுட், துள்ளலோசை உணர்
புத்தியின்றது. (இ-ள்.) துள்ளலோசையென்பது வழக்கியலாற் சொல்
வது முரண்கைப்படுமாற்றாற் துள்ளச்சொல்லும் ஒசை; அது கலிப்
பாவெனப்படும். எ-று. (அஉ)

உகஉ. துங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இது துங்கலோசையுணர்ந்து. (இ-ள்.) அடியிற்றுங்காது சீர்
தொறுந் துங்குமோசை துங்கலோசையெனப்படும். அதுபோலும்
வஞ்சியெனப்படுவது. எ-று. (அச)

உகங. மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லா என்பது உணர்ந்து.
(இ-ள்.) மருட்பாவிற்கு உறுப்பா ஆவது ஒழிந்த இரு கூறுமல்லது
தானாக வேறுபடுத்தி இதுவெனக் காட்டிக் தனிநிலையின்றது. எ-று.
எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பாவாவதென்ற
வாறு. பரிபாடற்கு இருசார் அன்மையின் ஈண்டுக் கூறிற்றிலாது
மேற்கூறுப. ஏனென இருசான்றதென்னையெனின் இச்சுத்திரத்து
முன்னர் அதிகாரப்பட்டு நின்ற துங்கலோசையுந் துங்கலோசையு
மல்லது அங்ஙனஞ் செய்யுட்கு உரியவன்றி வழக்கிற்கு வருவனவாகி
ஒழிந்ததின்ற செப்பலும் அகவுறுமேயென்றற்கு அவ்வாறு கூறினா
னென்பது. அனை இரண்டுக்கொள்ளுங்கால் திறத்தமுறைபாற்கொள்
ளாது எதிர்கென்றுகொள்ளப்படும். கொள்ளவே, செப்பன்முன்னு
கவும் அவல்பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா. இனி திறத்த
முறைபானே கொள்வார் வெண்பாமுதல் அவல்பின்னாசு வருவது
மருட்பாவன்றெனவும் வெண்பாவொழித்து ஒழிந்தபாத் தம்முண்
மயங்குவனவே மருட்பாவெனவும் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும்
ஆகியத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கியிறிலும் அனை மருட்பா
வெண்பாடாமையின் அது பிழைக்குமென்பது. (அடு)

௩௬௪. அய்விய லல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்.

இது மேலவற்றிற்கு ஓர் வகையறை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) மேற்கூறிய நான்குபாவிலக்கணத்தானல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக்கூறப்படாது. ஏ-று. இது கூறிப் பயந்ததென்னையெனின் மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறாத செய்யுட்களும் அவை பாவாக வரினல்லது வேறு தமக்குப்பாவிலவென்பதாஊம், மருட்பா ஏனே இருசாரல்லது தானிதுவென்னுந் தனிநிலையின்றெனவே அவ்விரண்டன்கூட்டத்தின்கண்ணும் வேறோர் பாப் பிறக்குமென்றுகொள்ளினும் கொள்ளற்கவேனவும், பிற்காலத்துதாஸ்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை மயக்கப்படவேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்கியுங் கூறினவாறு. அல்லதுஊம் மாணுக்கன் இதன் முதனூஸ்செய்த ஆசிரியன் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான்கொலென்று ஐயுறுமை விலக்கி இயனூளுள் அவ்வாறு கூறிற்றில்னெனச் சொல்லினெனப்பது. நான்குபாவினையும் நோக்கி ஆங்கென்றான். ஐந்து செய்யுளைநோக்கி அவ்வியலென்றெனப்பது. (அ-க)

௩௬௫. துக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது துக்காமாறுணர்த்துகின்றது (இ-ள்.) துக்கென்ப பட்ட உறுப்பு கடக்கும் இடவகை அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம். ஏ-று. ஆங்கென்றது அப்பெற்றித்து என்றவாறுகக்கொள்க. அவ்விடத் துக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு. என்றார்க்குத் துக்கினது இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலகுலெனின், துக்கென்பது சொல்லின்முடியுயிலக்கணத்திற்றது. துக்கென்பது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலுமென்று இன்னோரன்னவற்றுமேல் நிற்கும்; ஈண்டு அவ்வாறே பாவனை இத்தணையடியென நிறுத்தக் கூறு பாடறிதலும் அவ்வத்துக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஓடுவது போன்று அசையுமாறுங் கண்டுகொள்க. இனி அதுதான் இன்னபொருளை அறுத்துநிற்குமென்பான் பாக்கூறி அப்பாவின்கண்ணது இவ்விறுதியென்றான். எனவே இனிக் கூறாது நின்றதில்லை துக்கிற்குவேண்டும் இலக்கணமென்பது. இக்கருத்தினுனே துக்கினைப் பாவெனினும் அமையும். "பாவென மொழிவினுத் துக்கினது பெயரே" எனப் பிறகுஞ் சொல்லுப. அகவலோசைக்கட் துக்குவருங்கால் இருசீர்முதலு என்சீர்காறும் பார்த்து பட்ட அகவலோசையை காந்தீர்க்கண்ணே துணித்துக்கொள்ள அஃது ஆசிரியத்துக்காமென்றவாறு. இருசீராத் துணிப்ப ஆசிரியனோ

சையாகாத். முச்சீராத் துணிப்பிலும் ஆசிரியவோசையாம். என்னை? ஈற்றவடி. முச்சீர்த்தாடமெனவும் இடையும் வரையாடெனவும் கூறினமையின். அஃதேல் அடிவகையானே அறுதியுணர்த்தமாகலிற் தூக்கு எவன் செய்யுமெனின் அவ்வடியினையுந் தூக்கானன்றி உணர்த்தவாகாது; என்னை? இருசீர் முதலாப் பலசீர் தொடர்ந்தவழித் தூக்கு அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர் கொண்ட அடி இஃதென்பது அறிவலாகாமையின். அல்லது உம் ஆசிரியத்துள் என்சீர் தொடர்ந்த பாச்சென்றவழி அதற்கு வருமெனப்பட்ட முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமாகாது நாற்சீரடி இரண்டென்று அறிதற்குக் கருவி தூக்கென்பதுகொள்க. அல்லாக்கால் "உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை - பலங்குருகி யீந்தின் சிலம்பிப்பாதி செங்காய்" என்றவழி "உள்ளார்" "முள்ளுடை" என்பன அடியெதுகையாக முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமெனக் கொண்டு மயக்கமா மென்பது. "நாந்த நாறுத்தன் கையாற் - புலவுநாறு மென்றனைதை வரு மன்னே" என்றவழி என்சீரான் இரண்டு நாற்சீரடி வந்தனவென்று கோமென்றே தூக்கின்றாயினென்பது.

தூங்கலோசை அவைபோல நாற்சீரடிக்கணன்றி 'இருசீர்க்கண்ணுஞ் சிறுபான்மை முச்சீர்க்கண்ணுந் தூக்குக்கொள்ளப்படும்' ஆவ்வளவு கொள்ளாக்கால் இருசீரெனவும் முச்சீரெனவும் தூக்கின்றி இடைதெரியப்படாவென்பது. (அஎ)

௩௧௬. மோனை யெதுகை முரணே யியைபென
நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது "மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனா" என சிறுத்தமுறையானே தூக்குணர்த்தித் தொடைவகை உணர்த்தவானெழுந்தான் இவையெனப் பெயரும் முறையுந் தொகையுமுணர் - றது. (இ - ள்.) அவைதான் மோனைத்தொடையும் எதுகைத்தொடையும் முரண்டொடையும் இயைபுத்தொடையுமென நான்குவகைப்படுத் தொடை. ஏ-று. நெறிமரபென்பது நெறிப்பட்ட தொடையிலக்கணம் இதுவென்றவாறு. எனவே "அளபெடை தலைப்பெய வையத்து மாறும்" என்றவழி இதுபோலச் சிறுத்ததன்று அளபெடைத்தொடையென்பதாம். என்னை? அதுவும் வழுவுமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலானென்பது. தொடைவகையென்பது தொடைப்பகுதிபலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறமாற்றான் மோனைநான்கும் எதுகையினைந்தும் முரண் ஐந்தம் இயைபு இரண்டுமென்று இவ்வகைப்படுத்தலும் 'இனி நான் டெ' என்னப்பட்ட தொடைப்பகுதிகளும் அறுதூற்றிருபத்தைத்தடி

யினையும் ஒரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும் அவை தம்மொடு பிறவர்த்து தொடுப்பனவும் ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும் அவற்றைக் கட்டணையடியல்லனவற்றும் ஈராய் விராய் த்தொடுப்பனவும் கட்டணையடியல்லனவற்றைத், தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவுந் தம்மொடு பிறவர்த்து தொடுப்பனவுமென இன்னோரன்ன பலவுமுள. அப்பகுதியெல்லாம் அறிவித்தற்குத் தொடைவகையென்றானென்பது. (அஅ)

௩௧௭. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி. (இ-ள்.) அந்நான் செயன்றித் தொடைவகை ஐந்தெனவும்படும் அளபெடைத்தொடையோடு தலைப்பெய்ய. எ - று. அளபெடை எழுத்தோத்தினுள் வேறு எழுத்தெனப்படாமைச் சிறப்பின்மைநோக்கி ஈண்டுப் போதத்து கூறினானென்பது. என்றார்க்கு மேலேச் சூத்திரத்த நானெறிமரபாவனவெனத் தொகைகூறினமையின் ஈண்டு அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும். நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்லவேண்டுவதன்று பிறவெனின், அற்றன்று, நான்கினோடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றனானுயின் அது கடாவாவது. ஐந்தெனவும் ஆறெனவும்படுமென்றற்கு இது கூறினான். என்னை? உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென அளபெடை இரண்டாதலினென்பது. அஃதே கருத்தாயின் ஆறுமாகுமென்மினெனின் அங்ஙனங் கூறின் உயிரளபெடையோடு ஒத்தசிறப்பிற்குவான் செல்லும் ஒற்றளபெடையெனமுத்க. உயிரின்பின்னது ஒற்றுகலான் எடுத்தோத்துப்பெறுவது உயிரளபெடையெனவும் உம்மைபாற் பெறுவது ஒற்றளபெடையெனவுங்கொள்க. உம்மை எச்சுயம்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாலினுஞ் செல்லாது கலிப்பாலினுட் துள்ளலோசையான் நில்லாமையினென்பது. (அக)

௩௧௮. பொழிப்புமொடுஉவுஞ் செத்தொடை மரபு மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா றுளவே.

இதுவுமது. (இ - ள்.) மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் பொழிப்புத்தொடையும் ஒருஉத்தொடையுஞ் செத்தொடையுமென இவையுமுள. எ - று. செத்தொடையாபென்பது செத்தொடையிலக்கணமென்றவாறு. அமைத்தனர் தெரியினென்றதனான் அமைபுமாற்றான் அமைத்துக்கொள்ளப்படும். பாங்கனம்? பொழிப்பும் ஒருஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவுஞ் செத்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்

டரியானன்றி அறியவாராதெனவுங்கொள்க. இக்கருத்துநோக்கி இவை எண்டுப் போதந்து கூறினுனென்பது. அவையுமாருளவேயென்ற உம்மையான் இவைபோல ஓரடிச்சுண்ணை வரும் முற்றெதுகையும் கிளைமுற்றெதுகையும் இரண்டந்தாதியும் இருவகைவிட்டிசைத்தொடையும் கொள்ளப்படும். (க௦),

ககக. நிரவிறுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பு மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப.

இது நிரனிறைத்தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டுதொடை கூறி அவை முற்கூறிய தொடைப்பாற் படுமென்று அடங்கக்கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நிரனிறைப் பொருள்வகையாற் தொடுக்குத் தொடையும் வந்த சீரோ நாத்காற் தொடுக்குத் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும். எ-று. யாத்தவெனினுந் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று- “அடலமர் வேளேக்கி நின்முகக் கண்டே - யுடலு மிரித்தோடு மும்மலரும் பார்க்குங் - கடலுங் கணையி ழுளு மாம்பலும் பாம்புந் - தடமதிய மாமென்று தாம்.” என்றவழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத்தொடைமேற் கூறுமாற்றான் எது கைத்தொடையாய் அடங்கும். “பரவை மாக்கடற் றெருதியைப் பரவும் - பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்” என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற்படுமென்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒருசொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது “ஒக்குமே பொக்குமே பொக்குமே பொக்கும்” எனவரும். இது குறையீற்றிரட்டையிையுத்தொடையாய் அடங்கும். “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ - நாவீற்றிருந்த புலவீர்கள் பாடுகோ” என்பது நிறைவீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று. செத்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க. மற்று இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுயதென்னைபெனின் இவையுந் தொடைப்பாடுகண்டு ஐயுற்றனை ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்த பொருள்கோள் தாமேகின்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூறாவினுனென்பது. நிரனிறையாயின் இதைத்தென நிறுத்தப்பாருட்கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அதுவே ந்தொடையாக்கொலென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது. மொழிந்தவற் றியலானெனவே தனக்கு வேறியல்பில்லாத செத்தொடையி ள்க்கப்பட்டது. பொழிப்பும் ஒருடிவும்போல ஓரடியுந் கின்றுத் தொடைமை

செய்யிலும் அவை முற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக்கட்டத்துத் தத்தம் வகையாற் தொடைமையெய்வாவென்பது. (சுசு)

சு00. அடிதொறுத் தலையெழுத் தொப்பது மோனை.

இது நிறுத்தமுறையானே மோனைத்தொடையாமாறுணர் - ந்று. (இ-ள்.) அடிதொறும் முதற்கண் ஒழுமுத்தே வரத்தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். ஏ-று. “கண்டற் காணற் குருகின மொலிப் பச் - காணாபா டலவ னனைவயிற் செறிய” என்பது அடிதொறும் மு தலெழுத்தொன்றி மோனைத்தொடை வந்தவாறு. “கோதை மார் பிற் கோதை யானும் - கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்.” என்பதும் அது. இனிவருத்தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுதூற்றி ருபத்தைத்தடிக்கு உரியவாகியும் பிறவடிக்கு உரியவாகியுந் குறளடி சிந்தடி, நெடி, கழிநெடி, கழியெனும் நால்வகையடிக்கு உரியவாகி யும் வருமெனக்கொள்க.

அற்றன்று, அறுதூற்றிருபத்தைத்தடிக்கும் மோனைத்தொடை ஒன்றொன்றாகச்சென்று பெருகி அறுதூற்றிருபத்தைத்து தொடையா மென்பது. மற்று அடியிரண்டியைந்தவழியன்றே தொடையாவது? இவை அறுதூற்றிருபத்தைத்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக்க ண்ணே யரல்வேண்டும், வேண்டவே அடிதொறுத் தலையெழுத் தொப் பது மோனையென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், இதுநோ க்சியன்றே “அடியுள் ளனவே தனைபொடு தொடையே” எனக் கூறி “அடியிறந்துவருதலில்” என்பானாயிற்று. எனவே, அறு தூற்றிருபத்தைத்தடியுள் ஒன்றினையே இரட்டித்துத் தொடைகொள் கவென்பதுபெற்றமன்றே, ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பன்மைகூற வே அவற்றையே இரட்டித்தலும் பிற அடிவந்து தொடுத்தலும் எல் லாம் அடங்கக்கூறினான் ஈண்டு என்பது.

“மெப்பெறு மரபிற் றோடையகை” என மேல் வரையறுக்க ப்பரித் தொகை பதின்மூவாயிரத்தெழுதூற்றெட்டனுள்ளும் மோனைத் தொடை வருங்கான் மூன்றுபாலிற்கும் ஒதிய எழுபத்தெட்டுச் சீரி னும் வரப்பெறும். அவ்வாறு வருங்கால் “அடியுள்ளனவே தனைபொ டுதொடையே” என்றதனை, இவக்கணமும் “அடியிறந்து வருதலில்” எனப்படுமாகலான், அவ்வடி இரண்டின்கூட்டத்துத் தனைவழுக் கனை யல் வேண்டும். கணையுங்கால் ஆசிரியத்தூர்ப்பத்தொன்றும் வெள்ளை யடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங் கணையப்படும். கலி ப்பாலிற்கு அவ்வாறு கணையவேண்டியதில்லையென்பது. ஆசிரியத்து

நார்பத்தொரு நிலமாவன, தனக்கு ஒதிய இருபத்தேழுசேரும் பதினா
ன்கு நேராதியும் பதினீழுன்று நியாயாதியுமாதலான் அவற்றன்
நேராதி பதினான்கும் ஒரோவொன்ற பன்னிரண்டடி உறமுங்காற்
பெருகிய நிலத்தின் இவ்விரண்டடியாக இருபத்தெட்டடியும் இனி
நியாயாதி பதினீழுன்றற்குஞ் சுருங்கிய நிலத்தின் ஒரோவொன்றா
கப் பதினீழுன்றடியுமென நார்பத்தோரடியுந் தம்மொடுதாம் வந்தி
ரட்டிக்குங்காற் தவிரவுப்படுதலின் அவை தொடுக்கப்படாவென்
பது. இனி வெண்பாவடி உறமுஞ்சீர் இருபத்தேழுமுள்ளும் நேர
ாதிச் சீர் பதினான்குஞ் சுருங்கியநிலத்தன் ஒரோன்றாகப் பதினான்க
டியும் நியாயாதிச் சீர் பதினீழுன்றனுன் ஒன்பதொழித்த, ஒழிந்த
நான்குசேரும் நின்றறழ்த்த அடியுட் பதினான்கெழுத்தடி நான்குமா
கப் பதினெட்டடியுந் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்தத் தொடுப்பத்
தவிரவுமுமாகலிற் கணியப்படுமென்பது. நியாயாதிச் சீர் நான்குமா
வன; வரகு வலியது கடியாறு விறகுதி என்பன. ஒழிந்த நியா
யாதி ஒன்பது சேரும் நின்ற உறழ்த்த அடி எஞ்ஞான்றுங் கணிய
ப்படாது தொடைப்படுமென்பது. அவை ஒன்பதுமாவன. அரவு
புளிமா கணவிரி பெருநாறு உருமுத்தி மழகனிறு நொயுருமு
புலிசெல்வாய் குளிறுபுலி எனவிலை. வரகு நொயுருமு காருருமு
பாதிநி எனவும் வலியது கடியாறு காருருமு பாதிநி எனவும் கடியாறு
தேமா நொயுருமு காருருமு எனவும் விறகுதி தேமா புலிவருவாய்
காருருமு எனவும் இப்பதினான்கெழுத்தடி நான்குத் தொடுக்குமாயி
ல்லை. ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினநிலத்த உறழ்த்தவடி
தொடுக்குமாயில்லைபென்பது உங் கண்டுகொள்க. இனித் தணியப்
படாத நியாமுதற்சீர் ஒன்பாறுள்ளுஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்
பது. பெருகிய எழுத்துச்சீர் நொயுருமு புலிவருவாயென்பன. அர
வு வரகு எனவும் அரவு புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் இவை
முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடிக்கண் அவை தம்மொடு தம்மைத்
தொடுக்கப்படுதலிற் கணியுக்கிலவாயின. நொயுருமு வண்டு வரகு
நொயுருமுக் காருருமு பாதிநி தேமா எனவும் ஐயெழுத்துச்சீர் முத
லும் முடிவுங் காட்டிய அடியுங் கணியப்படாது தொடைப்படுமென்
பது. புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்
டிக்கொள்க. இவ்வாற்றான் அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியுள், ஐம்பத்
தொன்பதுநிலங் கணந்து ஒழிந்த அடி ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாறனும்
பெற்ற மோனைத்தொடை ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாறெனப்படும்.

இவ்வாறே தணியாதெதனை அடியெதனை எழுத்தோடியைபு
சொல்லோடியைபு என்றும் நான்குதொடைக்குங் கணவன்கணந்து

தொகைகூட்டிக்கொள்க. இவற்றுள் ஆசிரியப்பாலிநுள்வரும் அடிமோனைத்தொடை இருதாற்றென்பத்து மூன்றும் வெண்டொடை தாற்றறுபத்து மூன்றாய் கலிப்பாலிற்சூரிய தொடை தாற்றிருபதுமாகி மூன்றுபாலிற்குத் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தானும்.

ஒழிந்த நான்கற்கும் இவ்வாறே கொள்க. கொள்ளவே இத் தொடை ஐந்தனும்பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தானும். இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்றொருபத்தைத்து, வெண்டொடை எண்ணூற்றொருபத்தைத்து, கலித்தொடை அறுதாற்றெனக்கொள்க. “அடியெதுகை மோனை தலையாகெதுகையடியிமைபு தாயிரண்டென் றைத்துங் - கடிபப் - படுகில மைம்பது மொன்பது மென்ப - வெழுபத்தென் சோடிக்கு மேற்று.” எனவும், “ஒழிந்த கிலத்து சிபாபதின்மூன் றெல்லா - மொழிந்த வயர்ந்துழி யொன்றூர் - கழிந்த - கிளையொன்றூர் நேரிரண்டாய் நூற்பத்தொன்றூரு - மவைபகவற் காகா தன.” எனவும், “வாருவலியது வான்கடி யாறு - விறகுநீ வெள்ளைக்கு மேனிலத்து ளொன்றூ - வழிவழி நேர்முதற்சீ ரோழிரண்டு மாக - வவைவையம்பத் தொன்பா னகற்று.” எனவும், “ஐம்பத்தொன் பானன்றி யைஞ்ஞாற் றறுபத்தா - றென்றற்சூரியவா றொட்டு.” எனவும், “ஐந்து தொடையா னகவற் றொடையிருதாற் - றென்பத்து மூன்று மெனமொழிப - வொன்றொன்றூ - வெள்ளைத் தொடைதாற் றறுபத்து மூன்றூரு - துள்ளற்ரு தாற்றிருப தாம்.” எனவுஞ், “சொல்லி னவைதன் றொடையிரண்டாயிரத் - தெண்ணூற்று முப்ப தெனல்” எனவும் இவ்வாறே விரித்துணைத்துக்கொள்க. (சுஉ)

சூக. அஃதொழித் தொன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது இரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற எதுகைத்தொடையுணர்-ற்று. (இ-ள்.) இரண்டடியினும் முதனின்ற சீர் முதலெழுத்திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும் ஒரோவெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறியவற்றுள் அஃதொழித்து அச்சீர் முழுதொன்றிற் தலையாகெதுகையென்றும் இரண்டாமெழுத்தொன்றின் அடியாகெதுகையென்றும் வழங்கப்படும். அயலெழுத்தொன்றினென்னுது முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக்கூறுதலென்றையெனின், இவ்வாறு எதுகையாங்கான் முதலெழுத்துக்களின் மாத் திளா தம்மின் ஒத்தவரவ்வேண்டுமென்றற்குக் கூறினென்பது. உதாரணம்—“மாயோன் மேய காறையுலகமுஞ் - சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்” என்பது தலையாகெதுகை. “அகலிரு விசம்

பீற் பாயிருந் பருசிப் - பகல்கான் நெழுதரு பலகதிப் பரிதி" என்
 11து அடிபெதுகை. இஹை அடியாகெதுகையெனவும் அமையும்.
 ஒழிந்தன கடைபாகெதுகையெனப்படும். பிறவும் அன்ன. அஃதேத்
 தலையாகெதுகையென்றதுபோலத் தலையாகுமோனையும் கொள்ளா
 மோவெனின், அற்றன்று; ஆரியன் "அடிதொறத் தலையெழுத்
 தொப்பது மோனை" என்றானாகலின் அடிமோனையே கொண்டாமெ
 ன்பது. என்றார்க்கு, "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டி மஃதுணரார்"
 என்றவழி அடிதொறும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற்றன்றோ
 வெனின், அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்ததன்று, செய்யுண்முழுவ
 தும் பயின்றவந்து சுவைமைப்படாதாகலின் வழிமோனைப்பாற் பட்ட
 டங்கும் என்க. இச்சுத்திரத்துக்காட்டப்பட்டதொடை இரண்டிம்முன்
 டு பாலிற்கும் ஒகி அறுதாற்றிருபத்தைத்து அடியோடுகட்டித் தொ
 கைசொல்லுமாறு மேலிச்சுத்திரத்துரைக்கப்பட்டது. (கஉ)

சு0உ. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.

இது மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறுபல
 தொடைகண்டு அவைகூறகின்றது. (இ-ள்.) ஆயிருதொடையென்
 பன மோனையும் எதுகையும். இவை இரண்டற்குங் கிளையெழுத்துக்க
 ளும் ஒன்றியாப்பெறும். எ-று. இதன்கருத்து அங்ஙனங் கிளையாகி
 யந்த வேறுபாட்டான் எல்லாத் தொடையும் வேறுபலவாமென்றவா
 று. கிளையெழுத்தென்பன வருக்கமும் நெடியும் அறவும் வல்லின
 மும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிலை. இவையெல்
 லாம் ஒரோகிளையுடைமையிற் கிளையெனப்பட்டன. இனி, ஆசெ
 துக்கையும் முன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையும் அடியெதுகைக்கூரித்தா
 யெ இரண்டாமெழுத்தின் முன்னும்பின்னும் தொடர்ந்துநின்றவின் அ
 வையும் கிளையெனினும் அமையும். அற்றன்று. அடிமோனையுந் தலை
 யாகெதுகையும் அடியெதுகையும் வந்தது. தந்தையென்னுஞ் சீர்
 க்கண் முன்றாமெழுத்தொன்றிவருதன் "மெய்பெறு மரபிற் றொடை"
 எனப்பட்டமையின் ஆண்டு அது கிளையாகாது. மெய்த்தல் ஒத்தலென்
 றவழியன்றி ஈதல் காய்தலென்றவழி நெடினமோனையாய்த் திரிபுபடுத
 லின் ஆகிடையெதுகையுங் கிளையாகாது. உரியவென்றதனானே இவை
 அத்தகையுரியவன்றாமெனக்கொள்க. மற்று தந்தை தந்தையென்ற
 வழி ஆண்டு முதனின்றமோனை சிறந்ததென்னாமோவெனின் என்னு
 மன்றோ! இரண்டாயவழி ஈரொழுத்துத்தேமாவாகலே பெரும்பான்மை
 யாகலின். இதனானே இது தலையாகுமோனையெனத் தலைமைகூறப்
 படாததுஉமாயிற்று. எனனை? தொடையென்பன பூத்தொடைபோ
 லச் செய்யுட்டுப் பொலிவுசெய்யவேண்டுகலின் இக்கருத்தினுள்

நே சொல்லடியியைப்பினைத் தலையாகியென்பெனத் தலைமைஉரையிற்
றென்பது. அடியெதுகையாயிற் தலையாகெதுகைபோலச் சிறந்து
காட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவுசெய்யுங்காற்
கொன்றையும் கடம்பும்போல நின்றவாதேயின்று தொடைப்பொலிவு
செய்யுமென்பதாம். அதுவுங் கிண்பெனப்படுமோவெனின், அது
வுங் கிணமைபற்றியல்லது அனுவாகாதென்றற்கு இவற்றோடுங் கூறி
னெனப்பது. ஈண்டு ஓதியகிண உயிரும் ஒற்றமென இரண்டாகலின்
அவ்விருவாற்றாறுங் கிணமைபற்றி அனுக்கொள்ளப்படும். என்னை?
“அஆ வாயிரன் டங்காந் தியலும்” என அகர ஆகாரங் கிணயாயின.
ஐகார ஞகாரம் போலிவகையான் அவையெனப்படும். இ ஈ எ எ
என்பனவும் உ ஊ ஒ ஓ என்பனவும் உடன்பிறப்பினவாகலான் அவை
யுங் கிண்பெனப்படும். ஒற்றக்கிண்பென்பன தம்முன்னர்த் தாம்வ
ருதலும் பிறவருதலுமென இரங்கி. அவற்றுட் தம்முன்னர்த் தாம்
வருங்கால் வந்த உயிரோவாரா. அனுவிற்கு ஓதிய உயிரே வேறுபடவ
ருமென்பது. இனி ஓடிக்கண்ணாயின் ஐஞ்சீரானும் அறசீரானும் வந்
தவழியினும் அனுவெனப்படுமென்பது. இனித் தம்முன்னாகப் பிறவ
ருங்கால் வந்த உயிரே வரவும்பெறமெனக்கொள்க. பிறவருங்கால் நக
ராகுதலுங்களும் மகரவகாங்களுஞ் சகரதகாங்களும் இனம்பற்றிக் கிண
யாமென்பது. அவற்றுள் மகரவகாங்கள் இதழ்பற்றிப்பிறத்தலிற் கி
ணயாயின. இவ்வாதே இ ஈ எ எ என்பனவும் யகரமும் மிடற்றுவ
னியாற் பிறத்தலானும் இயல்போப்புலையானும் கிணயாமென்பது.

ஒற்றம், உயிரும் உயிர்மெய்யும் மெய்யுமென மூன்றுவகை
யாற் கிணமைகூறி மெய்ம்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய்ம்மோனை
பெனவுங் கொள்ளாமோவெனின், அவை “மெய்பெறுவகையிற் ரு
டைவகை” அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது. அல்லது உம் அவையெ
ல்லாங் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென மறுக்க. எதுகைக்கு
ம் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் ஈண்டுக் கிண்பெனக்கூறியவற்றுள், ஏற்புழிக்கோ
டலென்பதனான் வருக்கமென்பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரி
மையான், வருக்கமோனை வருக்கவெதுகையென்ற இருவகைப்படும்.
செழிலும் அனுமோனைக்குரிய உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இ
டையினமும் ஆசிடையிதேதும் மூன்றாமெழுத்தொன்றததுமென்ற
வாறும் எதுகைக்கே உரியவாம். இவை பத்துத்தொடையுள்ளும் மோ
னைமூன்றும் வருமாறு;—“வயங்கு கதிர்கார்த வாடைவைகறை - விசு
ம்புரிவதுபோல் வியலிடத் தொழுதி” என்பது வகரவருக்கம் முதற்கு

ஸ்வந்தமையின் வருக்கமோனையாயிற்று. “கலக்கொண்டன் களனென்னோ காழ்க்கொத்தன் ருட்டென்கோ” என்பதும் அது. இவை ஒருமெய்யின் வருக்கமாகலான் வருக்கமெனப்பட்டன.

அஃதேல் உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப்படாதோவெனின் அங்ஙனங்கொள்ளின் நெடியும் அனுவும் யிரவும் வருக்கமும் வருக்கமெனப்படுமென மறுக்க. அல்லது உம் நெடியும் குறியும் ஊர்த்தமெய்யிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாகல்வேண்டிமன்றோ வென்பது. என்னுர்க்கு முதற்கண் உயிர்வந்ததனையே இன்னதொடையென்றுமோவெனின், அவை அறவாய்வருவன வழிமோனையெனவும் அல்லாக்காத் செத்தொடையெனவும் உறுபவென்பது. இஃது, ஓரழக்கனவாரிதும் ஓர்குமென்பதய்த்துணர்க.

“மடவான் மகளிர் பிடகைப் பெய்த - செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்த” என்றவழிச் செத்தொடையாவதன்றி மோனையத் தொடைப்பாடின்றென்பது. இவ்வாறே குறியும் நெடியும் எதுகையாகாமையின் அவையும் வேண்டியதிலொன்பது. “வெள்ளி வெள்ளி விளங்கிறைப் பனைத்தோன்-மெத்தென் சாயன் முத்தறழ் முறுவல்” என்பது வழிமோனை. “ஒங்குவினா லியன்பரப்பி - நெலிமுக்கீர் வரம்பாக” என்பதும் அது. இவற்றை அறமோனையெனினும் அமையும். அவை விசற்பங்கொள்ளாமோவெனின், கொள்ளாம். “முன்னேத்தஞ்சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர-வண்ணைச் சூரைப்பனறிவாய் கடலெயென் றலறிப்.பேரும்” என்னும் அமரோடியினும் எழுரோடியினும் என்ரோடியினும் நாத்ரோடியினும் ஒப்பவருதலானும், என்ரோடியுள் ஒருகான்றிசீர் அற்றவழி ஒழிந்தகாண்குணர் முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் இனம் வந்தால் அவைவந்தவழியெல்லாம் தொடையாகாமையானமென்பது. பிறவும் அன்ன? எதுகைக்குப்போல இனமோனையொள்ளா தனிமெய் மொழிக்கு முதலாகாமையினென்பது. “சேடிஸ் வீழப்பொரு டருமான்பாசின - வாடா வன்னியங் காடிநத்தோரோ” என்பது வருக்கவெதுகை. “அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தேனப் - பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி” என்பது வல்லினவெதுகை. “தம்மில் புலம்பிது முன்னுதொறு நலிபுச் - தன்வர லசைஇய பண்பில் வாடை” என்பது மெல்லினவெதுகை. “மன்னர் மன்ன மறவர் மறவ - செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந்” என்பது இடைவினவெதுகை. “புள்ளி, யிறுதியு முயிரிது கிளவியுஞ் - சொல்லிய வல்ல வேண்ப வெல்லாம்” என்பதும் அது. “இமிழ்கண் முழவி னின்சீர் வாழிசுழ் - பயிர்வன் போலவன் திசைப்பனவுத் தவி

ரான்" என்பது உயிரொதுகை. இஃது ஒற்றாக்ந்த உயிர் ஒன்றி
னமையின் உயிரொதுகையாயிற்று. "கெய்த்தோர் மீயிசை நினத்
திற் பரிக்கு - மத்த கண்ணிய வங்குடிச் சேறார்" என்பது யகரவொ
ற்றிடைபிட்டுவந்த ஆசிரியைபெறுகை. பிற ஒற்றிடைபிடினும் மெய்
பெறுமாயிற்றொடையாவனகொள்க. "உவவுமதி புருவி சூங்கல்
வெள்ளுடை - கிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிறற்ற" என்பது மூ
ன்றொழுத்தொன்றெறுகை. இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும் இ
னிக்கூறுவனவுமெல்லாம் நான்குபாவினும் வருமாறுகண்டுகொள்க.

இனி மூன்றுபாவினும் அறுதாற்றிருபத்தைத்தடியோடும் இவ
ற்றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத்தொடையானும் பெ
ற்ற தொடை மூவாயிரத்தெண்ணூற்றறுபத்தேழு. இவற்றன் வருக்க
மோனையும் வழிமோனையும் உயிரொதுகையுமென இவைமூன்றும் து
க்கைபென்றுஞ் சேர்க்கு வொமையின் அச்சேர் முதற்பா இரண்டினும்
உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து ஒழிந்தசேர் எல்லாவற்றானும் உற
ழ்ந்த அடி அறுதாற்றைத்தனும் ஐம்பத்தாறுநிலை கைய ஒரோவொன்
தற்குப் பெற்றதொடை ஐந்துநூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம். இவ்விலக்
கணமெல்லாம் இனிக்கூறும் முரணைத்தற்கும் ஒக்கும். அவற்றை அக
வற்றொடை இருதாற்றெழுபத்தொன்றெனவும் வெள்ளொடை துந்
றைம்பத்தாற்றெனவும் கையிற் கையவன இன்மையின் அவை தாற்றிரு
புத்தெனவும் பருத்துக் காணப்படும். இம்மூன்று தொடையும் முா
ன் ஐந்துத் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை மூவாயிரத்த மூன்றுதத்
தொண்ணூற்றிரண்டு. இவை பிற அடிக்கணவருங்கால் அவ்வொய
றையாற் பவிலாவென உணர்க. பிறவும் அன்ன.

வழிவருக்க மோனை புயிர்முரணைத் தெட்டு - மொழிவின்ற
துக்கை பொழிய - வழுநீல் - மைம்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்ஞாற்று
நாற்பதின்மே - லொன்பதென் றேதப் படும்" எனவும். "இருநூற்றெ
ழுபத்து மூன்றகவல் வென்றிக் - கொருதாற்றைம் பத்தா துரிய - வொ
ருதாற் - நிருபதாந் துன்னற் கெனல்" எனவும் "நாலா யிரத்தமூந்
தாற்றுத்தொன் னூற்றிரண்டி-ஒலி ரீடத்து கயிற்று" எனவும் "புதி
ன்மூன்று பாற்றொடை பேழாயிரத்தோ - டிருதாற் நிருபத் திரண்டு"
எனவும் இவற்றை விரித்துணர்த்துகொள்க.

இனி மூன்றொழுத்தொன்றெறுகைக்கு வண்டு மின்று
துக்கை செற்றக்கால் கீடுகொடி. என்னும் ஐந்திரோனும் உறழ்ந்த
அடி அறுபடுதொழித்து ஒழிந்தசேர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற

அடி இருதாற்றறுபத்தாண்களுள்ளும் ஒன்பது நேர்முதற்சேரற் பதினெட்டும் பதின்மூன்று நேர்முதற்சேரற் பதின்மூன்றுமாக மூப்பத்தொரு நிலம் கிடைத்து கொள்ளப்பெற்ற ஆசிரியத்தொடை இருதாற்றுமூப்பத்துமூன்று.

இனி, வெண்பாவின் கீடுகொடி வாராமைவின், வண்டுமின்று துத்தை சேற்றுக்கால் என்றும் நான்குசேரும் உறழ்ந்த அடிமூப்பத்தொன்றொழித்த ஒழித்தசீர் இருபத்துமூன்றாகும் பெற்ற அடி தாற்றைம்பதாகவின், அவற்றுள்ளும் நேர்முதற்சீர் பத்தும் வரவுவலியது கடியாறு விறகுநீ என்னும் நான்குமாகப் பதினான்குசேராரும் பதினாறுநிலம் கிடைத்து பெற்ற வெண்டொடை தாற்றுமூப்பத்தாகும். இவ்வாற்றான் இரண்டொழிந்தும் கிளையும் நிலம் நார்பத்தைத் து. கலிப்பாவின்னான்கு சேற்றுக்கால் கீடுகொடி என்னும் இரண்டும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு ஸாராமைவின் ஒழித்த சீர் இருபத்திரண்டாகும் பெற்ற தொடை தாற்றொருபதாம். இவ்வாற்றான் இவை மூன்றுபாவின் தொடையுத்தொருப்ப நானூற்றெழுபத்தொன்பதாம். இம் மூன்றாமெழுத்து ஒன்றுக்கால் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றொது வரவ்வெண்டும். அல்லாக்காற் தகையாகெதுகையாமகலிளென்பது.

“வண்டுமின்னி தாற்றுத்தை சேற்றுக்கால் கீடுகொடி - பென்றிரண்டு மூன்று மெழுத்தியையா - கின்ற - வறுபத்தேழ் சேர னாடித்தொடை நானூற் - மெழுபத்தொன் பானு மியற்று.” எனவும் “வந்த பதினான்கு மேழா விரத்தெழுதாற் - மென்றென் றுணாக்ஃப்பமும்” எனவும் “நேர்முத லொன்பா னிரட்டி. நோபதின்மூன் - றுசிரியப் பாமூப்பத் தொன்றகற்றி- நேர்முதற்சீர் - பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாக்கதற் - கற்றன நார்பத்தைத் தாம்.” எனவும் “இருதாற்று மூப்பத்து மூன்றவகல் வென்றிக் - கொருதாற்று மூப்பத்தாருகு - மொருதாற் - மெருபதாற் துள்ளீலொருங்கிவை மூன்று - மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு” எனவும் இவற்றை விசித்துணாத் துத்தொண்ட.

இனி வருக்கவெதுகை ஆசிரியத்தன் எழுசீர்க்கும் வெண்பாவின் ஐந்துசீர்க்கும் கலிப்பாவின் நான்குசீர்க்கும் ஸாதா. அவை வண்டு மின்னு போதுபூ மேவுசீர் கீடுகொடி. நானூத்திதாற்றுத்தை என இவையெழும் ஆசிரியத்தன் ஆகாதன. இவற்றுள் கீடுகொடி. நானூத்திதா இரண்டும் ஒழித்து ஒழித்தசீர் ஐந்தும் வெண்

பாவிர்கேலா. அவற்றுள்ளும் வண்டு யின்று துத்தை ஒழித்த ஒழி
ந்த நான்கும் கவிப்பாவிர்காகாவெனவுணர்க. இனி ஆசிரியத்துள்
கேர்முதற்சீர் எழும் பதின்மூன்று கீனாமுதற்சீரும் உறழ்ந்த அடி
இருதூற்றநாற்பதாம். இவற்றுட் கணையும் நிலம் இருபத்தேழாம். ஆக
வே அகவற்றொடை இருதூற்றொருபத்துமூன்றாயின. வெண்பாவி
ன் ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டடிமொழித்து ஒழிந்த அடிதூற்றநா
ற்பத்துமூன்றானும் கேர்முதற்சீரொன்பதும் கீனாமுதற்சீர் நான்கு
மெனப் பதின்மூன்றானும் கணையும் நிலம்பதின்மூன்றகற்றிப் பெற்ற
வெண்டொடை தூற்றுமூப்பதாம். கவிப்பாவிற் கணந்த சீர் நான்
கொழித்து ஒழிந்தசீரான் அடி துறெனப்படும். அம்மூன்றுத் தொ
குப்ப வருக்கவெதுகை என்னுற்றுநாற்பத்துமூன்றாயின.

“நேர்பிரண்டு கேர்பு முதனான்கு துத்தையுமென் - ஞகாச்சீ
ரோழைந்து நான்காக - வாகாத - நாற்பதும்போய் நானூற்று நாற்ப
த்து மூன்றாகித் - தோற்றும் வருக்கத் தொடை” எனவும் “முறை
யா னிருதூற் றொருபத்து மூன்றே - டொருதூற்று முப்பதுதா
ளுட்டி” எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி கெடிண்மோனையும் மெல்லினவெதுகையும் இடையின்
வெதுகையும் ஆகிடையெதுகையுமென் நான்கற்கும் கீனாமுதற்சீ
ரும் துத்தையுமெனப் பதினாற்சீர் வலாமையின் ஒழிந்த கோதிச்
சீர் பதின்மூன்றானும் ஆசிரியத்து ஒரோசீர்க்கு இரண்டிலும் கணந்து
பெற்றதொடை தூற்றுமூப்பதாம். வெண்பாவினுள் கேர்முதற்சீர்பதி
ன்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி தொன்னூற்றுமூன்றானும் ஒரோசீர்க்கு ஒரு
நிலமாகப்பதின்மூன்று நிலங்கணந்து பெற்றவெண்டொடை என்பதா
ம். கவிப்பாவிற் கேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டானும் பெற்றதொடை அது
பஃதாம். ஆக மூன்றுபாவிற் குத் தொடை ஒரோவொன்றற்கு இருதூ
ற்றெழுபதாக நான்குனும் பெற்றதொடை ஆயிரத்தென்பதாம்.

“இடையின் மெல்லின மாசெதுகை யேனை - கெடிண்மோனை
நான்காகி சிஈற் - தொடைதா - யிருதூற் றெழுபஃ தொரோவொன்
றற் கெய்து - கீனாமுதது துத்தையு நீத்து” எனவும் “பதின்மூன் றிர
ட்டித் தகவலினே சாதி - பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவைய
தொகுப்ப - மூவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது - நால்வகையர
னிற்க கவிற்று” எனவும் “மூவகைப் பாலின் மொழிந்த தொடைத்
தொகை - யாயிரத்து மேவெண்ப தாரமாம் - பாலின் - மூன்றுற்று
மூப்பதா மென்பதாம் வெண்பாக் - கைய கலிக்கதுபஃ தாம்” என
வும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி வல்லினவெதுகைக்கு நினாமுதற்சீர் பதின்மூன்றும் மின்னா துத்தை மேவுசீர் நானுத்தவியென நான்குமாகப் பதினேழு சீர் தொடைகொன்னாமையின் ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனாறுங் கவியன கவிந்து பெற்ற அவைற்றொடை துறாகவும், வெண்பாவிற்கு நானுத்தவிய வாராமையின் அல்தொழிக்கல் வேண்டுவதன்றாயிற்று கவே மின்னா துத்தை மேவுசீர் என்னும் மூன்றொழித்து ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனாறுங் கவியன கவிந்து கொண்டவென் டொடை அறுபத்தெட்டாகவும், கவிப்பாவின் நேர்முதற்சீர் பன்னிர ள்ளடனும் மேவுசீர் நானுத்தவிய ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனாறுங் தொடையையம்பதாகவும் மூன்றுபாவினாறும் வல்லினவெதுகை இரு ஊற்றொருபத்தெட்டாமென்ப.

“முத்துகா நேர்புநேர் மூன்றருஞ் சீரிரண்டும் - சூற்றுக்காற் தேமாவுங் கொன்னாது - மற்றை - நினாமுதலுங் கூட்டாது நேர்முத லான் வல்லொற்-றெதுகையிரு தூற்றொருபத் தெட்டு” எனவும் “இரு ப தகவல்பதி னென்றுவென்னைக் காகா - கிலமுப்பத் தொன்றாக கீக்கி- வலியெதுகைக் - கோம்ப தாமகவல் வென்னைக் கறுபத்தெட் - டோ ளாம் பதுதுள்ளற் கொட்டு” எனவும் இவற்றை விரித்துணாக்க.

இவையெல்லாம் கவிமைபற்றிவந்தமையின் ஆயிருதொடைக் குங் கிவையெழுத்தரிப என்றெனென்பது. . இப்பத்துத் தொடையா றும் முரணைந்தானும் பெற்றதொடை ஆறாயிரத்தறுதூற்றொருபத்திர ண்டெனப்படும். ஆறாயிரத்தறுதூற்றொருபத்திரண்டும் பெறும் கவி முரண் ஐந்தாம். மேற்கூறிய மோனை எதுகையிரண்டனெனும் இனி க்கூறும் முரணைந்தம் இயைபு இரண்டும் உடன்கூட்டித் தொடை கூறிலும் இவற்றோடு இயைந்தமையெனென்பது. இத்தொகையெல் லாத்தொருபப் ஒன்பதினாயிரத்த நானூற்று நூற்பத்திரண்டாயின வாகு கண்டுகொள்க.

“மோனை யெதுகை முரணியைபு நன்கற்கு - மாணவை யொன்பதி னாயிரத்த- நானூற்று - நூற்பத் திரண்டாகு மோடியே டாயினும் - கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்.” (கச)

ச௦௭. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதன் முரணே.

இது முறையானே முரண் தொடை உணர்ந்து. (இ-ள்.) சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண்டொடைவ ரும். எ-து. அவை ஐவகைய; சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும்,

பொருளும் பொருளும் முரணாதலுஞ், சொல்லும் பொருளுக்குச் சொல்லொடு முரணாதலுஞ், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணாதலுஞ், சொல்லும் பொருளுக்குச் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணாதலும் என. “செவ்வி வாய்த்த செம்பாட் டூத்து - வெள்ளை வெண்மதி மெய்புலத் தொழிப்” என்புழிச் செவ்வி வெள்ளையென்பன பொருளின்திச் சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன. வெள்ளையென்பது சாதிப்பெயர். “செத்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறத்த - கருங்கைக் கானவன் களிந்துகிறத் தழுத்தலின்” என்பதும் அது. “நீரோ ரன்ன சாய - நீயோ ரன்னவென் னூரனவித் தன்றே.” என்பது பொருளும் பொருளும் முரணியது. “தன்னி பலற்ற தயங்கறற் கானத்து - வெங்கீர்ப் பொருளாசைஇ முன்னிச் சென்றோர்” என்பது சொல்லும் பொருளுக்குச் சொல்லொடு முரணியது. “தீகீர் கஞ்சுத் திருமிடற் றொடுக்கிய - லுவிர் யன்ன லுடைப்பெருஞ் செல்வர்” என்பது சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணியது. இதனைச் சொல்லும் பொருளுக்குச் சொல்லொடு முரணியதுபோலப் பொய்ப்பொருளொடு முரணாதல் வேண்டுமென்று கொள்ளற்க. “செவ்யேற் சேய் திருமண மறுத்த - கருவிற் கானவன் வரிவ வரிவோ, யது போல” என்புழிச் சொல்லும் பொருளுக்குச் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியது. பிறவும் அன்ன. இவை ஐந்துதொடையுந் தவிரவகையடிக்கண் வருங்கால் இன்னவாறுவருமென்பது மேற்கூறியவாற் றுளே கொள்ளப்படும். இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாதும் விரித்துறழ்த்து கண்டுகொள்க. (௧௫)

௪௦௮. இறுவா யொன்ற லியைபின் யாப்பே.

இது முறையாளே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) இரண்டாயும் ஈடுதத்தல் இயைபுத்தொடைக்கிலக்கணம். எ-று. வானாதே இறுவாயொன்றலென்றாலுயினும் ஆண்டு ஒன்று வது பொருளியைபின்றி எழுத்துஞ்ஞெல்லும் ஒன்றியடையின் இயைபாமென்பது. எனவே, எழுத்தடியியைபுஞ் சொல்லடியியைபுமென இத்தொடை இரண்டாயின. “அவரோ வாரார் கடிவக் தன்றே. கொடிக்கு முல்லைபுய் கடிக்கரும் பின்றே.” என்பது எழுத்தடியியைபு. “பரவை மாக்கடற் றொருநிலா வரவும் - பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்” என்பது சொல்லடியியைபு. இவையும் அடிமோனைபோல எல்லா அடியோலித் தொடுக்கப்படுமென்பது உம் அவற்றதவிரியும் எல்லாம் “அடிதொறுத் தலைபெழுத் தொப்பது மோனை” என்புழிச் சொல்லியவாற்றுளே கொள்ளப்படும். (௧௬)

௪௦௯, அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடையே.

இது முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்ந்து. (இ-ள்.) அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளபெழுத்தனவாயின் அவை அளபெடைத்தொடையெனப்படும். எ-று. அவையென்றது உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென்றிரண்டுடென்பது கோடற்கு. “பாஅ லஞ்செயிப் பிணைத்தான் மானினை - மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங் டி” என்பது உயிரளபெடை. “கஃஃ நென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச் - கஃஃநென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை” என்பது ஒற்றளபெடை. இவை கட்டியபடியொடு தொகுக்குங்கால் உயிரளபெடை மூன்றுமுப்பத்துமூன்றாம். அவை மூன்றபாலினும் வருங்கால் உரியகைச்சீர் நான்கும் உரிமுதற்சீர் எட்டும் நிரையகையுமெனப் பதினமூன்றும் ஒழித்த ஒழித்தவற்றுள் வரும். அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீரோமும் நிரைமுதற்சீரோமும், வெண்பாவிலுள் நேர்முதற்சீரொன்பதும் நிரைமுதற்சீரொன்பதும், கலிப்பாவிலுள்ளும் உரிமுதற்சீரொட்டொழித்து நேர்முதற்சீரொட்டும் நிரைமுதற்சீரொட்டிமெனப் பதினாறுமாக, நாற்பத்தெட்டுச்சீர்க்கண்ணும் வருமென்பது. அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து தூற்றுநாற்பத்தேழும் வெண்பாவிலுள் தூற்றாறுங் கலிப்பாவிலுள் என்பதுமாகி மூன்று முப்பத்து மூன்றாம். அவை ஆசிரியத்துள் இருபத்தொன்றும் வெண்பாவிலுட் பதினொன்றுமாக முப்பத்திரண்டுநிலை கிளைத்து பெறப்பட்டன. “உரியகைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீர் எட்டு - மளபெடைக்கு தந்தையோ டாக - பொருநாற்பத் - தென்கோன் மூன்று முப்பத்து மூன்றென்ப - தொன்கீர் பெறுமுறைபா ளுய்த்து” எனவும் “நேரோழ் நிரையேழ் முதற்சீர் முதற்பாவிற்கு - கோளோழான் மூவேழ் நிலமில வா - னேராதி - பொன்ப திரண்டு நிரையாதி வெண்பாவிற்கு - கென்றிவை முப்பத் திரண்டு.” எனவும் “தூறொடு நாற்பத்தே ழாமகவ ளூற்றின்மே - லாறு தொடையென்கைக் காடமா - லேறுதள்ளந் - கென்பதா மீரோழி ரொன்பஃ தென்னிரண் - டென்றமாம் பாருன் றிடத்து.” எனவும் இவற்றை விரித்துக்கொள்க.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவிலுள் வாராது. என்னை? அது தன்னலோசை தன்னிகிற்றலின். அங்ஙனமாதல் “அகையுஞ் சேரு மிசையொடு சேர்தி” அறிக. இனி ஆசிரியத்துட் தேமா புனி மாவென்தும் இரண்டும், வெண்பாவிலுட் தேமா புனி. மா மாவென்தும் புனிசெவ்வாயென்தும் நான்குமாகச் சீராறன்சென்னும் பெற்றதொடை நாற்பத்தேழ்த்து. இவை ஆசிரியத்திருபத்தொன்றும்;

வெண்பாவிலுள்ளிருபத்து காங்குமெனப்படும். இவை ஆசிரியத்துண்
மூன்றும் வெண்பாவிலுள் இரண்டினாக ஐந்திலும் காண்பது பெறப்
பட்டன. காண்புநிலம் அதனிற்பு அருங்குவதில்லை. “தேமா புள்மாவே
மாபுநிசெல் வாபென்று - அனாத்தப் தைத்தொற் தனபாரும் - வேறு -
தனித்தொலி பொன்று காண்புநில மூன்று - முதற்பாவின் வெள்ளைக்
கிரண்டு.” எனவும் “எழுமூன்று மாசிரியத் தென்மூன்றும் வெள்ளை
க் - கழியாத வீரொற் தனபு.” எனவும் இவற்றை விளித்துரைத்துக்
கொள்க. ஆக அளபெடைத்தொடைஇரண்டுங் கூட்டிப் பெற்றதொ
டை மூன்றாற்றெழுபத்தெட்டு. ஆக முதற்றொடை இருபத்திரண்
டனாகும். பெற்ற தொடை ஒன்பதினாயிரத்தெண்ணூற்றிருபது.
“ஒன்பதினாயிரத் தெண்ணூற்றிருபதுதா - மந்தியில் காட்டி யளபெ
டைத்தே - வந்த விருபத்திரண்டு.” (௧௭)

சக0. ஒருசீ ரிடைபிட்டு எதுகை யாயிற்
பொழிப்பென பொழிப புலவ ராதே.

இது பொழிப்பெதகையாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஒருசீ
ரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்பாம். எ - று. இடையிடுவென
வே முதற்சீர் கிற்பதாயிற்று. எதுகையாயினெனவே மூன்றஞ்சீ
ரோடு தொடுப்பதாயிற்று. இவற்றுள் ஆசிரியங்களைவன காணப்பெ
ற்ற தொடை துற்றாற்றப்பெனவும், வெண்பா காணவன காணப்ப
பெற்றதொடை துற்றமூன்றெனவும் கொள்க.

“நிறைமுதற்சீர் பன்னிரண்டு சீழ்கிலத்துள் ஒன்ற - வருகவி
மூன்றாற்றெட்டாம்” எனவும், “மேவுசீர் வெள்ளைக்கொள் தேற்றினை
மூற்றே - லோரிரு துற்றுமுப்பத் தெட்டாரு மாக - விருதுறு காணாரொ
டேழ்பத்தைத் தாக - வருமுற்று மொன்றும் வகை” எனவும் இவை
மூற்றெதுகைக்கு உரைச்சுத்திரம். இன்னும் புலவராதென்று மிருத்
துச்சொல்லிவதானே அமைவன வேறுவெனத் தழிப்பிப் புருத்
தவற்றுள் காங்குக் கூறுத அந்தாதித்தொடையும் மற்றை விசைப்பத்
தொடையாகிய ஒருஉத்தொடையும் கூறிக்கொள்க. (௧௮)

சக௧. இருசீ ரிடைபிடி. ஒருஉவென பொழிப.

இது சிறுத்தமுறைபானே ஒருஉத்தொடை உணர்த்துகின்
றது. (இ - ள்.) காந்திருன்றும் இடையிருசீரொழித்து ஒழிந்த முதற்சீரு
ம் காண்காங்குரும் இரண்டாமெழுத்தொன்றி வரத் தொடுப்பின் அத
னை ஒருஉவென்ப. எ - று. அதிகாரத்து ஒருஉவெதுகையெனப்ப

ட்டது. அதவும் பொழிப்புப்போல வந்த எழுத்தே வருதலும் இங்
யெழுந்த யத்து இங்யொருஉ என்னப்பட்டு இரண்டாதலமுடை
த்த." "உன்னார் கொல்லோ தோழி முன்னுடை" என்பது ஒருஉ
யெதுகைத்தொடை "சூரலங் கவெழி பெடுப்ப வாருற்ற" என்பது
இங்யொருஉவெதுகை. இங்வு இரண்டுதொடையும் கட்டியபடித்
கண் வருங்கால் ஒருஉவெதுகை ஐஞ்ஞாற்றிருபத்தெட்டாம்.

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியதே இருபத்தேழுநூள் நேர்மு
தற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவொன்று உறழ்த்தஅடி பன்னிரண்டனும்
கருங்கே பிண்தொறும் ஒன்பதொன்பதாக தாற்றிருபத்தாறும், சிறை
முதற்சீர் பதினமூன்றும் பெருகியிலத்த ஒரோவொன்று பத்தாக
தாற்றுமுப்பத்துமாக அகயற்றொடை இருதாற்றைம்பத்தாறு. அவ
ற்றுண் மின்னு மேவுசீர் ஈணுத்தனை என்னும் முன்றோனும்
முன்றலும் முதனிலத்தகற்றிப் பெற்றதொடை இருதாற்றைம்பத்
துமூன்று. வெண்டொடை இருபத்தேழுநேருறழ்த்த அடி அனைத்தி
னும் பெற்ற தொடைநில தாற்றென்பத்தொன்று. இவற்றுண் மி
ன்னு மேவுசீரென்னும் இரண்டனானும் முதனிலத்து இரண்டுநிலங்
கிண்து பெற்றதொடை தாற்றெழுபத்தொன்பதாம். இனி, கவிப்
பாவியுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியிலத்த ஒரோ
வொன்று கையப்பெற்றதொடை காற்பத்தெட்டும் சிறைமுதற்சீர்
பன்னிரண்டுக் கருங்கே நிலத்து ஒரோவொன்று கையப் பெற்
றதொடை காற்பத்தெட்டொமாக் கவிப்பாவிற் குரியதொடை தொ
ன்னுற்றாரும். ஆக முன்றபாவியும் பெற்ற ஒருஉத்தொடை ஐஞ்
ஞாற்றிருபத்தெட்டாம்.

இங்யொருஉவும் இவ்வாறே ஐஞ்ஞாற்றிருபத்தெட்டாகவும்,
அவற்றமேல் மின்னு மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண்பாவியுள்
உறழ்த்த முதனிலவிரண்டுங் கையாதுகொள்ளக் கிங்யொருஉத்
தொடை ஐஞ்ஞாற்றுமுப்பதாம். ஆகவொருஉத்தொடை இரண்ட
னும் ஆய்ந்தைம்பத்தெட்டாம்.

'நேரதி யாதி-நிலத்தொன்ப தொன்பதா - மீரைந்தா மாசிரி
யத் தீற்று சிறையாதி - யாக விருதாற்றைம்பத்துமூன் றுமாதி - நேர்
புகா முன்றியை உத்த." எனவும் "மேவுசீர் மின்னுக்குஞ் முன்னை
நிலத் தோரோவொன் - றுகா வொருஉவெள்ளிக் காதலா - அவன் -
தாற்றெழுபத் தொன்பதா நோக்கு" எனவும் "முன்பினின்ற நேரா
சிறையாதி தன்னற்கோ - நொன்றெழுபத் தொன்னுற்ற றுருங்
கிங்யெள்ளிக் - கொஞ்ஞா யிரண்டா நெருஉவிரண்டு மாயிரத் -

தைம்பான்மே வெட்டா மலை.” எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்
துக்கொள்க.

மேலும் பொழிப்பிரண்டு முற்றிரண்டு இயைபிரண்டுமென
விகற்பத்தொடை ஆறனனும் பெற்றதொடை இரண்டாயிரத்தைத்
துன்றிருபத்தொன்று. இவை ஆறுதொடையும் ஓரடிக்கண்ணே வரு
தலிற் தனை வருவப்பட்டனவென்று கவிடும் நிலமிலவென்பது.

இன்னும் புலவராறென்றதனாற் தொடையந்தாதியும் விட்டி
சையும் ஒரோவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியுஞ் சேர்தாதியும்
விட்டிசைத்தொடையும் குறிப்புவிட்டிசையுமென நான்காம். ஓர
டியுள் இறுதிச்சேருள் ஈற்றசையும் விட்டிசையும் மற்றையடியின் முத
ற்சேரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்பது இசையந்தாதி. அவை
தொடுக்குங்காற் கட்டியபடிக்கண் உரியசைச்சேரினை அசையெனக்
கொள்ளற்க. இவை பிறசேர்ப்பாற்படுத்துத் தனிகோடலின் அடியிறு
திக்கட் கடியாறு மழகனிநென வந்தவழி, ஆறு கனிநு என்னும்
இரண்டுரியசையும் நிரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும் இய
ற்கை நிரையசையோடு தொடுக்கப்படா ; இரண்டசையும் ஒருசொல்
லாயினன்றே அந்தாதிபாகாமையினென்பது. இறுதிச்சேர் முதற்
சேரோடு சேரிற் சேர்தாதியாம். உதாரணம். “குன்றச் சாரற்
குதித்தன கோண்மா - மாவென மதர்த்தன கொடிச்சி வான்கண்”
என்பது அசையந்தாதி. “தரையுஞ் சாரற் தழுத்த மூலை - மூலை
சான்ற கற்பி னல்லோர்” என்பது சேர்தாதி. இது கட்டியபடிக்கண்
வருங்கால் அசையந்தாதி முந்தாற்றிருபத்தைத்தாம்.

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்பசைச்சேர்க்கும் ஒரு
முத்தத் தேமா விறகுநீ எலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற்சேர் பதி
னென்றும் உறழ்ந்த அடி தாற்றமுப்பத்திரண்டனாள் ஒருசேர்க்கு முத
னிலத்தொன்றும் இறுதிலத்தொன்றமென இவ்விரண்டானும் மு
தனிலமிரண்டும் இறுதிலமொன்றுமென மும்முன்றாக முப்பத்து
முன்றகற்றி ஒரோசேர்க்கு ஒன்பதொன்பதாசுப் பெற்றதொடை தொ
ன்னுற்றொன்பது. இனி நிரைமுதற்சேருள் நிரையடிச்சேரிரண்டும்
ஒழித்து ஒழிந்த பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி தாற்றமுப்பத்திரண்ட்
னாள் முதனிலத்தொன்றவன இவ்விரண்டாக இருபத்திரண்டுநிலங்
களைப் ஒவ்வொன்று பத்தாசுப் பெற்ற தொடை தாற்றொருபதாக
ஆசிரியத்துள் அசையந்தாதி இருதாற்றொன்பதாயின.

வெண்பாவிறுள் அசையந்தாதி வருங்கால் நேர்பசைச்சே
ரிரண்டும் ஒருமுத்தத் தேமாவும் நிரைமுதற்சேர் பதின்மூன்றுமெ

னப், பதினொழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உற
ழ்ந்த அடி எழுபத்தெட்டனுள் ஒரோவொர்சீர்க்கு இரண்டாக
முதனிலத்தோறும் கணத்தவழி இருபத்திரண்டொழித்துப் பெற்ற
வெண்டொடை ஐம்பத்தாரும்.

கனிப்பாவிலுள் நிராமுதற்சீர் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர்
பன்னிரண்டனாகத் தொடை அறுபதாம். ஆக முன்றுபாவிற்
கும் அசையத்தாதி முத்தூற்றிருபத்தைத்தாயினவாறு கண்டுகொ
ள்க. "நேர்ப்பைச்சீர் துத்தையொழித் தேனைப் பதினொரு - நேர
பி முன்பினிரண் டொன்றகற்றிச் - சோக - கங்கிய வாறாக நிராமுதல்
பத்தாக - வீங்கிரு தூற்றொருப தென்" எனவும் "நேர்முத லொன்ப
தியற்சீர் ருரிவெண்சீ - ராகியினி யிவ்விரண் டாங்கொழிப்ப - நேர்
பொடு - வெண்பாசீ துத்தை நிராமுதல் வீழ்த்தகை - யத்தாதி யை
ம்பத்தா ரும்" எனவும் "நேரகை யத்தாதி யன்றிக் கவிக்கியைபா
வாகனி லுங்கறுப தாம்." எனவும் "அவ்வகை யத்தாதி முத்தூற்
றிருபத்தைத் - நிவ்வகை முப்பாற்கியற்று." எனவும் இவ்வுரைச்சூத்தி
ரங்கனான் அசையத்தாதி முத்தூற்றிருபத்தைத்தம் ஆயினவாறு அறி
ந்துகொள்க.

இனிச்சீரத்தாதி தூற்றறுபத்துநான்கு. அவை ஆகிரியத்து
வருங்கால் கேர்ப்பைச்சீரிரண்டும் தேமாவிரண்டுமென நான்கனாகத்
தத்தம முதனிலத்தொடங்கி ஒரோவொன்று அவ்வாறாக நாலா
றிருபத்து நான்காம். இனி நிராமுதற் சீருள் நிராப்பைச்சீர் ரிர
ண்டும் புனிமாயு மென முன்றொழித்து ஒழிந்த பத்துச்சீரானும் வரு
ங்கால் அவை உறழ்ந்த அடி பன்னிரண்டனுள் முதனிலமுன்றும்
பெருகிய நிலத்திரண்டுமாக வைத்தது ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்
வேழாக எழுபதாம். அவற்றொருடை தொண்ணூற்று நான்காம்.

இனி வெண்பாவிலுள் வருங்கால் நேர்ப்பைச்சீரிரண்டும் தே
மாவிரண்டும் நிராமுதல் வெண்சீரிரண்டும் நிராமுதல் நிராயீறாக
பூதிற் கணவிரி எட்டமேகைச்சீர் பதினொன்றும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் பதி
ன்முன்றனாகும் பெற்ற அடி தொண்ணூறும். அவற்றுள் வாரும்
அரவும் புனிமாயும் என்னும் முன்றும் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாக
லின் அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகியநிலத்து முன்றும், அரவும் புனி
மாயுஞ் சுருங்கிய நிலத்தும் பெருகியநிலத்தும் ஒரோவொன்றாக
நான்குமாக எழுமொழித்து ஒரோவொன்று நான்காகப்பெற்ற அடிப
ன்னிரண்டாம். காருருமு, மாவருவாய் என்னும் இரண்டனாகும்

பெற்ற அடி பன்னிரண்டனுள் முதனிலத்து மும்மூன்றாக ஆறெழுதித்துப்பெற்றதொடை இருமூன்றும். பாதிரியேழும் மாசெல்வாயுமென எட்டனும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அயற்றுள் ஈனொழுத்துப்பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்றும் பெருகியநிலத்து இவ்விரண்டுமாக மும்மூன்றென்பதும், ஒழிந்த மூவெழுத்துப்பாதிரி நான்கும் மாசெல்வாயுமென ஐந்துஞ் சுருங்கியநிலத்து இவ்விரண்டாகப் பத்துமெனப், பத்தொன்பதாய் கணந்து பெற்ற தொடை நாற்பதாகமெனக் கொள்க. ஆகக்கணையும் நிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து ஒழிந்ததொடை வெண்பாவிற்கு ஐம்பத்தெட்டாயின.

இனிச் சுலிப்பாவிலுள் வெண்சீர் நான்கனும் பெற்ற அடி இருபஃதாகலின் அயற்றுள் மாசெல்வாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினும் ஏறியநிலத்திரண்டும் புலிவருவாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினுஞ் சுருங்கியநிலத்திரண்டும் ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய்கள் இரண்டும் மூன்றும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுக்கணிய ஒரோவொன்று மும்மூன்றாகப் பெற்றதொடை பன்னிரண்டாம் ஆக மூன்றுபாவிற்குஞ் சீர்த்தாதி தூற்றறுபத்துநான்காம்.

“வெண்டொன்று தேமா விரண்டு வலியதுபன் - நென்றெழுட்சீ ரந்தாதிச் சீரோழாம் - நேராதி - பத்தும் புனிமா வரகிரண்டும் வெண்ணைக்கா - மொத்த சுலிக்குரிச்சீர் நான்கு” எனவும், கிரைகிரை பத் தெவ்வெழு மூன்று மிரண்டு - முதனில னீக்கிமூன் றாக - வக வலி - நேராதி நான்கு மெழுவாய் கிலந்தொடங்கி - யாறாகு மந்தாதிச் சீர்” எனவும் “ஆக வகயற்சீ ரந்தாதி - நால்வகை யாக நலிற்று.” எனவும், “வரகு பெருகிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை - யரவு புனிமா வரகிரண்டு மாற்றி - முதனிலத்துக் காரகுமு மாவருவாய் மும்மூன் - நெனவுரை யந்தாதிச் சீண்டு.” எனவும். “ஈனொழுத்துப் பாதிரி மூன் நீராகு முமோரிரண்டாய் - மூவெழுத்துப் பாதிரிக்கு மூன்னிரண்டாய் - மாசெல்வா - பொன்றற்கு மவ்வா றெழுதித்துணைப்ப நாற்பஃதாம் - வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு.” எனவும் “லிரித்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை பைம்ப - தெனப்புடு மெட்டிமே லிட்டி” எனவும் “மாசெல்வா வீற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்து - மேனே யிரண்டு மிரண்டிடத்து - மாக - விரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி துள்ளற் - கமைந்த தொடைநான்மூன் றும்.” எனவும் “பாத்தோறும் வந்தசீ ரந்தாதி பாற்பிப்ப - தூற்றோ டறுபத்து நான்கு” எனவும் இவ்வாற்றினே. சீரந்தாதிபா மாறுணைத்துக் கொள்க. “அந்தாதி யோரி ரண்டு மாகத் தொடைகாணுற் - நென்பன்மே லொன்பா னெனல்.”

இனி விட்டிசைத்தொடை உறங்கால் எழுத்தினும் எழுத் தில் ஓசையாரும் விட்டிசைத்தல் இருவகைப்படும். "அ உ மறியா வறிவி லிடைமகனே - றொடிய னின்னுட்டை கீ." என்பதெழுத்தி னுடையது. விட்டிசையின் இறதியடி வல்லொற்றெப்பின் விட்டிசை வல்லொற்றெதுகையென்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற்றெதுகை யாமாளுகாமையின் அதுவேண்டுவதன்று. வேண்டினும் விட்டிசை யெனவே அடங்குமென்பது. "தஎன்று தாமிசைப்ப தாகியே தன் டுமுகேட் - டெஎன் றெழுந்தார் பலர்." என்பது குறிப்புவிட் டிசை. இவை கட்டியபடிக்கண் வருங்கால் ஒரோவொன்று துற்ற டுபத்து நான்காமி முத்தாற்றிருபத்தெட்டாம். அவை வருங்கால் றோ பசைச் சீரிரண்டும் ஒரொழுத்துத் தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித் தொழித் தேமாவும் பாதிரியிரண்டும் ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டு விட்டிசையுச் தொகுப்பப் பூம டுதிரண்டும் சேர்முதல் வெண்சீரிரண்டுமாக ஒன்பதுசேரும் பற்றி விட்டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற்றெடை ஒரோ வொன்றெழுபதாகவும் வெண்டொடை ஒரோவொன்றைம்பத்து நான்காகவுங் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டு விட்டிசையுச் தொகுப்பத் தொடை முத்தாற்றிருபத் தெட்டாயின வாறு கண்டுகொள்க. இவை ஆசிரியத்துப் பதினான்கும் வெண் பாவியுனொன்பதமாக இருபத்துமூன்று நிலங்களைத்து பெற்றன.

"நேர்பிரண்டு சேர்பு முதலிய சீர்நான்கு - மோரொழுத்துத் தே மாவும் விட்டிசைக் கொன்றாவா - மேனை கீரைமுதற் சீர்களு மிவ்வா று - யாகா தனவென் றறி." எனவும், "அகவற்கேழ் றோதி பொ ள்பதும்வெண் பாவிற் - குளவென் றுணர்க்கப் படும்." எனவும், "வெ ள்வியு னொன்ப தவலி னீரோழாய்க் - கொள்ள விருபத்து மூன்றா கு - தள்ளலுட் - போரோறு பாதிரி பூமருது மாசெல்லாய் - மாவருவா யெட்டும் வரும்." எனவும் "அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான் கா - கீசுரற்ற வெள்ளைக்குத் தள்ளல் - புசுரற்ற - நாற்பதாய் விட்டி சை துற்றறு பத்துநான் - கேற்பதா மோரொன் றெனல்." எனவும். "இருவிட் டிசைமுத்துற் றோரொருபத் தெட்டா - வருவித்துக் கோ டல் வழக்கு." எனவும் இயற்றைப் பதனெழுத்துணாக்க. "விசுற் பமா றுத்தாதி விட்டிசைநான் கேற்றி - யிசைத்தல் னாந்து தொடை யாற் - றெடைத்தொகை - மூவா யிரத்தோடு முத்தாற்று முப்பத்தா - லுமா றறித்து கொளல்." "இருபத் திரண்டு மிவைபத்து மூக - வருவி த்துமூப்பத் திரண்டா - றெருபத்தின் - மூவா யிரத்தொரு துற்றை

ம்பத் தாழைந்துத் - ரோடோளாம் பத்திரன் டேற்ற" எனவிலை உ-
ணைச் சூத்திரம். ஆகத்தொடை மூப்பத்திரண்டனாற்பெற்றன பதின்
மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டு. (கக)

சகஉ. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செத்தொடை யென்ப.

இது மேற் செத்தொடையாமெனக் கூறியதுணர்த்துகின்ற
து. எய்தாததெய்துவித்ததுபடாம். (இ - ன்.) மேற்கூறப்பட்ட
தொடை எல்லாவற்றோடும் ஒவ்வாது வரின் அதனை இயற்கைச்
சொல்லார் செய்யுள் செய்யும் புலவரது செத்தொடையென்று சொ-
ல்லுப ஆசிரியர். எ - று. எனவே, விவரப்படச் செய்யுள் செய்யுஞ்
செத்தொடை இன்னுதென்றாலும், அது "இருங்கழி மலர்ந்த வள்
னிதழ் கீலம் - புலாஅனாறு மறுகிற் சிறுகுழிப் பாக்கத்தின் - மீன்வே-
ட்டுவர் ஞாழலொடு மலையு - மெல்லம் புலம்ப நெடுமீந்தன தோனே."
எனவும் "செவிரா முகத்துரை பிரிப் படுகிணைப் - பராணைப் புன்னை
வாங்குகிணை தேம்ப." எனவும் வரும். "பூத்த வேங்கை யியன்
கிணை யேறி - மயிலின மகவு ஈட - னன்னுதற் கொடிச்சி மனத்த
கத் தோனே" என்பதும் அது. இயலினென்றதனான் இரண்டடி-
யாற் தொடை பெற்று நின்று இரண்டடியெதுகையாகியவை தம்
முட்தொடுக்குங்காற் செவ்வனதொடுப்பினும் அதனைச் செத்தொடை
யென்னுது இரண்டடியெதுகையென்றும் இனி ஓரடி இடையிட்-
டெத்தொடுத்தவழியுற் தொடர்ந்த அடி இரண்டுஞ் செத்தொடை-
யாமாயினும் மூன்றாமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரை
யானே அதனை இடையிட்டெதுகையென்றும் கொள்ளப்படும்.
என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டுச் சிறுத்தமையினென்பது. அவை
மூன்னர்காட்டுதும்.

"மூன்பொழுது மூன்சொல்லுக் தூரியமா மச்சிலையே - பின்
பொழுது பின்செல்லு செய்தலா - னன்பிலவே - கொற்பாணை வேகப்
போர்க் கோற்கோதை மாறேற்ற - பல்பாணை மன்னப் பறை" என
வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்துக் கண்ணன்றி வாரா
வாயினுஞ் கூட்டையடிக்கு அகப்பட்ட தொடையொடும் கூறினார். கூட்-
டையடிக்கண் வருட் தொடையே சிறுத்தனவென்று கொள்ளினும்
கொள்ளற்கவென்பான் ஒழிந்த தொடைபுள்ளுமென்று கூட்டித்தொ-
டைகூறினானென்பது. இனிச்செத்தொடை கூட்டையடிக்கட் தொ-
டையாங்காள் ஓரெழுத்துத்தேமா ஒழித்து ஒழிந்த சேரெல்லாவற்றினு

ம் வருமென்பது. இம்மூவகை அடியினாலும் பெற்ற தொடையெல்லா
ந் தொகுப்பத் தொடை "ஐஞ்ஞாற்றாற்பத்தொன்பதாம். அவற்றொ
டும் இரண்டடிபெதுகை இரண்டும் இடையீடுங் கூட்டத் தொடை
ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்திரண்டாம். "தூதையில் செந்தொடை யைஞ்
ஞாற்று நாற்பான்மே- சொன்பாளை யோரிடையிட் டோரிடடி - வ
ந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தைஞ்ஞாற் - றைம்பத் திரண்டென்
றறி." என்பதுகாச்சூத்திரம். ஆக முப்பத்துமூன்று தொடையும் அ
றுதூற்றிருபத்தைந்து அடியுட் களைவன களைந்து பெற்றதொடைவீரி
யெல்லாந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை பதினமூவாயிரத்தெழுதூற்
றைத்துடன் இரண்டடிபெதுகை யிரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்
டத் தொடை பதினமூவாயிரத் தெழுதூற் றெட்டாயினவாறு கண்டு
கொள்க. "தொடையின் பருதி முழுவதுஉஞ் சொன்மத் - றடியி
னறுதூற் றிருபத்தைத் தாயி - னடிய நிலக்கண மாமதுவென்றஞ்சிப்
பிறதொடைமூன் றேற்றினாற் பின்" இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட
தொடைப்பருதியெல்லாம் அவ்வச்சூத்திரங்கடோறும் எடுத்தோ
நாது கட்டணியடிக்கும் அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற் கூறி வந்
தானுசிரியனாயினும் "மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை" என்னுந் தொ
டைச் சூத்திரத்திற் கேற்பதாம். அவற்றை அவ்வச்சூத்திரங்களுட்
போலக் கூறிவந்ததாமென்றது. முற்கூறிய முப்பத்து மூன்று தொ
டையினையும் அறுதூற்றிருபத்தைந்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதி
னாயிரத் தறுதூற்றிருபத்தைந்து தொடையாகத்தாலனவாம். அன்ன
வை தொடைக்குந் தனைக்குமாகாதன களைந்து கொள்ளப் பதினமூ
வாயிரத் தெழுதூற்றைந்தாயினவென்பது. ஆறுதூற்றுத் தொள்ளா
யிரத் திருபது நிலக்கணயப்பட்டன. இங்ஙனம் இவைகளைந்து பெற்ற
தொடையோடும் இரண்டடிபெதுகை இரண்டும் இடையீடொன்றுங்
கூட்டத் தொடை பதினமூவாயிரத் தெழுதூற்றெட்டாயின. (௧௦௦)

சகசு. மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
யையீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
தொண்டேனை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுதூற்
றென் பத்தென்ப வுணர்ந்தி ளிலேரே.

இது மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசீரானவையையுடை
மையின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதகின்றது- வீரி
த்ததுவந் தொகுத்ததுஉமாம். என்னை? கட்டணியடியோடுபட்ட
தொடைவீசுத்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையாலும் அ

யற்றையும் ஈண்டுத் தொகுத்துக்கூறினமையானமென்பது. (இ-ள்.)
மெப்பெறு மாயிற் தொடைவகைக்கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு
வெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடு: தாமே என்ப
து பிரித்துக்கூறியவாறு; ஐயீராயிரத்தாறைஞ்ஞாற்றொடு=பதின்
முவாயிரத்தோடு: தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை எழுதாற்றொன்ப
து=எழுதாற்றெட்டு. எ-று. தொடைப்பகுதி பதின்முவாயிரத்
தெழுதாற்றெட்டென்று சொல்லுப ஆசிரியரென்பது இதன்பொழி
ப்பு. மெப்பெறுமாயினிவைபெனவே, விளங்கத்தோன்றாதனவுந்
தொடையுளவென்பதாம். அவை இவை கூழைமேற்கதுவாய் கீழ்க்
கதுவாய் கடையினை கடைக்கூழை இடைப்புணர்ப்பின எனச்சொல்
லுப. பிறவும் வேறுபடுத்துக் கூறுவார் கூறுவனவெல்லாம் இதனானே
தழீஇச்சொன்னப்படுமென்பது. தொடைவகையென்பது கட்டையடி.
யோடு வருமெனப்பட்ட மூப்பத்துமூன்று தொடையும் பிறவாற்றான்
வருமெனப்பட்ட இரண்டடியெதுகையென இருகூற்றனவுமென்ற
வாறு. ஐயீராயிரத்தாறைஞ்ஞாற்றொடு என்பது உம்மைத்தொகை.
தொண்டு தலையிட்ட என்பது ஒன்பாணையகப்படும் மொழியாகவுடை
யவென்றவாறு. அது செய்தவென்னும் பெயரெச்சமாகலின் எழு
தாற்றொன்பதென்றும் பெயர்கொண்டு முடியும். எனவே எழுதா
ற்றொருபத்தெட்டாமென்றஞ்சிப் பத்துக்குறை எழுதாற்றொன்பது
என்றொனென்பது. எனவே, ஆண்டு நின்ற ஒன்பாடுகூறிக் தொ
ண்டுதலையிட்ட ஒன்பாணையுந் கூட்ட எழுதாற்றெட்டாயினவென்
பது. அஃதே கருத்தெனின், பதின்ம வாயிரத் தெழுதாற்றெட்டெ
ன-மொழியப் பட்டன தொடைதெரியகையே என அமையும்; இவ்
வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ்செய்ததென்றையெனின்,
அங்ஙனமே அதனை ஞாபகப்படச் செய்தான் ஆசிரியன் ஒருகா
ளம் நோக்கி. என்னை? இத்தொடைகளை அடியொடுமாறுவாற் கு
றைக்கப்படுவன உளவென்பதுஉம் அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐ
ந்துபத்தளவும் ஆறுமுதலாகக் கணியப்படுமென்பதுஉம் கோடற்கென்
பது. ஒன்பதென்று இருகாற்சொல்லிய வதனான் அங்ஙனங் குறைக்
கப்படு நிலங்கள் ஒன்பது பகுதியவாமெனக் கொள்க. அவையா
வன, ஐம்பத்தொன்பது ஐம்பத்தாறு காற்பத்தென்று காற்பது மூப்பத்
தொன்பது மூப்பத்திராண்டு மூப்பத்தொன்று இருபத்துமூன்று ஆறு
என ஒன்பதுபகுதியாத் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்
பது நிலத்தினவாகலாற் தொண்டுதலையிட்ட பத்தென்றொனெனவும் ஒ
ன்பதுக் தொண்டுமென இருகாற் கூறியவதனான் அங்ஙனங் கணியுநில
ம் ஒன்பாற்றெனவும் கொள்ளப்பட்டது. "பாயபதினா யிரமென் நில

னையி-ராயிரமென்ற னதனாற் - துயதன்றிப் - பத்துங் குறைத்த ப
யத்தானும் ஒன்பதென் - றய்த்துக் கொளற்பாற் றெருங்கு" என
வும் "ஒரொன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டுகாத்து - மீரொன்
பதமிகுத்தா னிவ்வெற்று - னோரொன்ப - கைதம்பாண்மே லேறவு
மைத்தத் தாய்க்குறைத - வொன்பான் வகைத்தென்று மோர்
து" எனவும் "ஆறென்றான் மூவா யிரமென்ற தாய்க்கை - லாறத்
த மாய்க்குறையு மாறு" எனவும் "ஐம்பத்தொன் பாணெழுட் டை
யொன் பதுநாற்படி - தொன்பா றுடைமுப்படி தென்னாற்கு முப்பத்
தொன் - நென்பா னிருபத்து முன்ற நெனக்குறைப்பு - வொன்பான்
பகுதியுள்" எனவும் இவ்வுகாச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படு
மாற்றித்து குறைக்க. இவற்றுள் ஒன்பது சிலங் கணியப்படும் மோனை
முதலாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஒரெழுத்துத்தேமா உரித்தென்றிரா
யின், அதனை துத்தை துத்தையென்று இருகாற் தொடுக்கவேண்டுக்,
தொடுத்தவழி அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும்
முன்றமுழுத்தொன்றெதுகையுமென காண்கு தொடை பெறப்படு
மாகலின், அவற்றுள் அதனை என்ன தொடையென்றுமோவெனின்,
செய்யுள் செய்த ஆசிரியன் பலதொடைப்படச்செய்து வைத்தவழி,
அவற்றுட் சிலகளைத்து ஒன்று கோடற்குக் காரணமின்மை
யின் அவையனைத்துங் கோடுமென்பது. அல்லாதார் முதனின்ற
தொடையேகொண்டொழிகவென்ப. அதுகுற்றம். என்னை? "செ
ங்காற் பைத்தினை யிதனை மேறிப் - பைங்காற் சிறுவிளி கழுவோ
டத்தை" என்றவழி எதுகையும் முரணும் வந்தவழி இவற்றுள்
முதற்கண் இன்னதொடை இறுதிகண் இன்னதொடையென்று
தனியலாகாமையின் அது கிரம்பாதாகலான் அது வந்ததொடை
யெல்லாவாற்றினும் விரித்துத் தொடைஉறதல் அமையுமென்பது.
என்போலவோவெனின் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அ
ந்நனம் முதல் வந்ததனான் என்னுந் தொகையும் பெயருங்கொடு
த்த வழங்காதவாறு போலவென்பது. அல்லதுநடர், தொடைகளை
ல்லாத் தம்மையுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனிவருதல் இலக்
கணமென்பதுநடர் இல்லையென உணர்க. என்னை? பல உறப்பு
க்கொண்டதோர் செய்யுளென்றமையின். இனி, ஒரெழுத்தத்
தேமா முதற்கணிந் அடியிறுதிக்கண்ணும் இயைபு வருதலின்
அச்சேர் கின்றழைத்த அடிக்கண் இயைபுவருதற்கு ஆராய்ச்சியின்றெ
ன்பது. ஒழித்த தொடைக்குரியவல்லவெனப்பட்டசீருள் அவை வா
காமையும், உரியவெனப்பட்ட அவற்றுள் அவையருமாறுந் முறையிற்
கொண்டு உதாரணங் கண்டுகொள்க. இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரிய

ருள் ஒருசாரார் தொன்விதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுதாற்றென் றுமெனப் பாடந்நிரிப்பாரும் இன்னொருசாரார் எழுதாற்றென்றமெ ன்ப பாடந்நிரிப்பாரும் உளர். ஒருபகுதியார் ஒன்றமென்பன முற் றுவினைபென்ப. மெப்பெறுமாயிற் றெடைவகை பத்துக்குறை யெ ழுதாற்றென்றும் எண்ணினோடு ஒன்றமெனக்கூட்டுப. பதின்முவாயிர த்தறுதாற்றத்தொண்ணூற்றென்பது என்பது அவர்கருத்து. ஒன்று மென்பதனை எண்ணுப்பெயர் முற்றுமைப்படுத்தென்பாரும் அதுவே கூறுப. அவரறியார். அவ்வாறு ருத்திரஞ் செய்வது ஆசிரியர் கருத்த ன்று. அல்லதுஉம் ஒன்பதென்ப வுணர்ந்திடுனோரோ என்பது பழம்பா டமாகலானும் அஃதமையாதென்பது. அவ்வாறுகொள்வார்க்குத் தொடை பதின்முவாயிரத்தறுதாற்றத்தொண்ணூற்றென்பதாகலும் பிழைக்குமெனமறுக்க. என்னை? அறுதாற்றிருபத்தைத்தடியினைபுந் தமக்குப்பொருத்துமாற்றான் இருபத்திரண்டு தொடையோடும் பெருக் குங்கால் அவர்க்கும் ஓரடிக்கண்ணே தொடைகோடல்வேண்டுமாக லானும் அங்ஙனம் கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறு தாற்றிருபத்தைத்தாகாமையானுமென்பது. (404)

சகச. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில பங்கும்.

இது மேற்கூறிய தொடைக்காவதோர் புறனடை. (இ-ள்.) அறுதாற்றிருபத்தைத் து அடியோடு மாறிப்பெற்ற தொடை பதின்முவாயிரத்தெழுதாற்றெட்டெனப்பட்டன. மேலினி அவ்வடி ஒன்ற ன்கண்ணேயன்றி ஒன்றிரிப்ப நின்றவடி அறுதாற்றிருபத்துநான் கணியுந் தத்து தத்து தடுமாற வந்து தோன்றுக் தொடைவிசற்பமும் இருசேடிமுதலாக என்சேடியிறுக்க கிடந்த அடிவேறுபாட்டின்க ணெல்லாம் இத்தொடைகளுக்கூட்டவும் பிறவிசற்பத்தொடைகளைக் கூட்டவும் வருந் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றிப் பலவாம். எ-று. வரையறை உடையனவற்றுக்கன்றி வரையறைகூறுதல் பயமின்றா கலின் ஒழிந்த விசற்பமெல்லாம் கூறியநிலை கூறிற்றிலனென்ப துஉம் “மெப்பெறு மாயிற் றெடைவகை” எனப்பட்டன வரைய றையுடைமையின் அதுகறினென்பதுஉஞ் சொல்லினுன் இச்சூத் திரத்தானென்பது.

இனி ஐந்துதொடை விசற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட் டவும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவாழாமென்பாருமுளர். அவை எவ்வாறு விரிப்பிலும் வரம்பிலவல்லவெனமறுக்க. வரம்பிலவென்ப து வரையறை கூறப்படாவென மேலுரைத்ததே உண். (405)

சகடு. தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

இதுவுமது. மேல் ஒருசாரான் வரையறையுடைமையிற் கூறப்பட்டனவென்புழி ஒழிந்தன வரையறையின்மையிற் கூறப்படாதெனவுங் கூறினானாக் கண்ட மாணுக்கன் வரம்பில்லன தொடுக்கப்படக்கொல்லென ஐயுற்றானை அவையுட் தொடுக்கப்படும் கண்டாயெனக் கூறினமையின் ஐயம் அறுத்ததெனவும் அமையும். (இ - ள்.) தொடையது பகுதி வழக்கே அவ்வரண்டுமென்ப. எ-று. எனவே, அப்பகுதியுளொன்ற தெரித்திலமென்பது இதன்கருத்து. ஆங்கென்றதனான் மேற்பகுத்த இரண்டிடமும் கொள்க. (க௦௩)

சகசு. மாத்தினா முதலா வடிநிலை காறு
நோக்குதற் காரண நோக்கெனப் படுமே.

நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்துவின்றது. நாத்சொல் வழக்கினிப் பாலிற் படுப்பது மாபென்றான். எனவே, ஆண்டு நோக்கியுணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்யுளுள்ளும் - வழக்கியல்பினவாதி வெள்ளைமையுமாய்க் காட்டுவனவாயின. அவ்வாறன்றி நோக்கென்பதோர் உறுப்புப்பெறினே அது செய்யுளாவதாகலான் அதுகூறுகின்றனென்பது. (இ - ள்.) மாத்தினாயும் எழுத்தும் அசைநிலையுஞ் சீரும் முதலாக அடிவிரம்புந்தொடையும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படுவது நோக்கென்றும் உறுப்பாவது. எ-று. கேட்டார் மறித்தநோக்கிப் பயன்கொள்ளுங் கருவியை நோக்குதற் காரணமென்றானென்பது. அடிநிலைகாறுமென்பது ஓரடிக்கண்ணே யன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத்தனைவாயிலும் அவைமுடிவாறு மென்றவாறு. வரலாறு :- "முல்லை வைந்துதி தோன்ற லில்லமொய் பைங்காற் கொன்றை மென்பினி * * கூபடர்த்தே." எனவரும். இப்பாட்டின் ஓசைமுதலியனவெல்லாம் கேட்டானா மீட்டுந்தன்னின்கோக்கி நோக்கப் பயன்கொன்ன நிற்கும் நிலைமை தெரிந்தகொள்க. இனி, அடிநிலைகாறுமென்றதனாற் செய்யுள்முழுவதும் எவ்வகையுறுப்புங் கூட்டி நோக்கியுணராமாறுங் கூறுதம். முல்லைபென்பது முதலாகச் கானமென்பதற்கு நாத்சொல்லியலான் பாப்பு வழிப்பட்டதாயினும் பருவங்காட்டி வற்புறுக்குக் தோழி பருவம் தொடங்கியதனைப்போலானென்று வற்புறுத்தினுளென்பது நோக்கியுணரவைத்தானென்பது. "உதர்கான் போன்றங் குறம்பொறைகாடன்" என்னுத்தனைபுத் தலைமகனது காதல் மீருதிகுறி வற்புறுத்தினுளென்பது நோக்கியுணரவைத்தான். ஒழிந்த அடிநிலைகாறும் பிரி

ந்தகாலம் அணித்தெனக் கூறி வற்புறத்தினுளென்பது நோக்கி
புணரவைத்தானெனப்பமும். என்னை? முனிபென்னுது வைத்து
தியென்றதனான் அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது.
சின்னான் கழியின் வைத்துதியாகாது மெல்லென்றமாகலின்
இல்லமும் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியலிழந்தனவென்றான்
மூல்க்கொடி கார்த்தியை அவை முதல் கொடாது மூல்க்கயரும்பிய
காலத்து மலர்ந்தமையின். இரலை மருப்பினை இதம்பு திரித்தன்ன
மருப்பென்றது உம் கீர்தோய்த்தும் வெயிலுழந்த வெப்பத் தனித்தில
இதம்பு முறுக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாறாவிட்டயாறுபோல வெம்பா
கின்றன பின்னுமென்றவாறு. “பரவலடைப விரலை தெறிப்ப” என
வே பரப்பெழுதிதோறுத் தெளிந்தனின்ற கீர்த்து விருத்தினமாகலாற்
பலகாலும் கீர்பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைகலாவிடாது தன்
ருகின்றனவென அதுவும்பருவத் தொடங்கினமை கூறியவாறாயிற்று.
“கருவி வானம் கரமுறை தெறி” என்பது உம் பலவுறுப்புங் குறை
படாது தொக்குகின்றமேகந்தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படு
தலின் வினாத்து துளிதெறினவென அவற்றையும் புதுமைகூறினான்.
எனவே, இவைபெல்லாம் பருவத் தொடங்கிபதென்றமையின் வற்
புறுத்துதற்கு இனமாயிற்று. “ஞாங்குனைப் பொலிந்த கொய்சவற்புர
ய்” என்பது கொய்பாத உளை பங்கியுந் கொய்த உளை பலகாலும் கொ
ய்யவேண்டுதலுமுடைய குதிரையென்றவாறு. எனவே, தனதுமனப்
புகழ்ச்சி, கூறியவாறு. அத்துனை மிகுதியுடைய குதிரை பூட்டின
வாரொலி விலக்காது மணிபொலி விலக்கி வாராசின்னான் அங்ஙன
ம் மாட்சிமைப்பட்ட மான்றோராதலானென்றவாறு. அதற்கென்னை
காரணமெனின் “தனைபொடி வதியுந் தாதுன் பறவை” எனவே
பிரிவஞ்செயன்றவாறு. மணிகாரொலி கேட்பின் வளங்கு வேருடிமாக
லின் அதுகேளாமை மணிகாரவினை இயங்காமைபாப்பித்த மான்வனை
த்தோரானு வாராசின்னானென இவைபெல்லாம் தலைமகள் வன்பு
றைக்கேதுவாயின. “கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணது - செடும்
பெருங் குன்றத்த மன்ற காந்தன்” தெய்வ மலர் ஆகலான் அதனுண்
மன்ற காந்தனைத் தெய்வப்பூவெனக் கூறி அவை போதலிழந்தாற்
போல அவர் புணர்ந்தகாலத்துப் புதுமணங் கழிந்த கிண்கைத்தொ
டிகள் அவை அரியவாடுப் பிரிந்தகாலத்துப் பொன்றவடிவொத்து ம
ணங் குறைபட்டதுணையேபால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென
இதயும் அன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று. இவ்வாறே பலவும் நோக்கி
புணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரை

முதலா அடிக்காறமென அடங்குகிற நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றெனப்பது. காத்திராமுதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்திற் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்த்து நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. எனப்படுமென்றதானு இவ்வாறு முழுவதும் நோக்குதற்குச் சிறப்புடையவெனவும் இவையினையிடமிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (௧௦௪)

சுகள. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாசியற் றென்ப பாவகை விரியே.

நோக்கே பாவென நிறத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாடினர்த்தியவெழுந்தான் அதனை இத்தனைப் பெயர்வெறுபாட்டதெனவும் பொருட்டுரிமையவும் அடிக்குரிமையவுமாமாறுஞ் செய்யுட்டு வளையறைவகையான் உரியவாறும் ஒரோசெய்யுட்கண் ஒரோவுறுப்புப்பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புக்கள் இத்தனைபடியவாகுமெனவும் எல்லாங் கூறவான் தொடங்கின்மையின் அவற்றன் இது பெயர்வெறுபாடும் அஃது இனத்தென விரியும் உணர்த்துகின்றது. இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உறுப்பியலாகிய செய்யுளும் இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது. (இ - ன்.) ஆசிரியப் பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவும் கலிப்பாவென நாக் கூற்றது பாக்களவற்றுவி. எ - று. வகைபென்றதனான் உறுப்பாகிய செய்யுளின் வேறுபட நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும் இவற்றுன் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்டு வந்தனவும் வழக்கிற்கேயுரியவாகிக் கூறபடுவனவும் ஒன்றொன்றனோடு விராய்ப் பிறக்கும்பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக் கூற்றுவி நான்கெனவே, பாவின் உறுப்பாகையுடைய செய்யுட்டு வளையறைகிறிற்றினென்பது பெற்றும், என்ன? அவற்றுப் போதங்கால் அவற்றது பெயர்வெறுபாடும் அக்குத்திரங்கனான் அறிதமென்பது. என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு கூறானேவெனின் இவையின்றித் துக்குப் பிறவாமையின் இப்பாலிலக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினானென ஆண்டோதியவாரே அமையுமென்பது. இக்கருத்தேபற்றிப் “பாவென மொழியினுத் துக்கினது பெயரே” என்றார் இத்தலின் வழிதல் செய்த ஆசிரியருமென்பது. உதாரணம்; “உன்னார் கொல்லோ தோழி முன்னுடை - பலங்குருகி யீந்தின் லெம்பிபொதி செங்காப் - தகிப்பொதி பவன மேய்க்கு - மகிப்படு கள்ளியங் காடிற் தோரே” என்பது ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள். “வகையில்புகழ்

வயங்குவென்மீன் - நிசைநிரிந்து தெற்கெய்தினும்" என்பது வஞ்
சிப்பா உறப்பாதி வந்த செய்யுள். "வாரிய பெண்ணை வஞ்சுரும்
பை வாய்த்தனபோ - லேரிய வாயினு மென்செய்ய - உரியவேற் -
கோட்டியாணத் தென்னன் குளிர்சார் தனியகலம் - கோட்டிம
ணம் கொள்ளா முலை." என்பது வெண்பாவுறப்பு வந்த செய்யுள்.
"அரிதாயவறனெய்தி" என்பது கலிப்பாவுறப்பு வந்தது. பிறவும்
அன்ன. இவை இன்ன அடியான் வந்தனவென்பது என்னையறியுமா
மெனின், அதுவன்றே தூக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது. மூன்
றுபாவினை காற்சீரானும் வஞ்சிப்பாலினை இருசீரானும் முச்சீரானும்
தூக்குக்கொண்டு இத்துக்காமாறு உணர்ந்துகொள்க. ஆசிரியம்
வெண்பாக் கவி வஞ்சிபெனச் சிறப்புமுறையாத் கூறாதென்னெயெ
னின், அது "முத்து மொழித்ததன் நலிதமெ மாற்றே" என்பாருமுளர்.
வஞ்சிப்பா முதற்கூறாமையின் அற்றன்றென்பது. மற்றென்னை கரு
தியதெனின் ஆசிரியம் வெண்பாவென்று ஒதினவை வழக்கிற்குஞ் செ
ய்யுட்டும் உரிமையின் அவையேபோறதுஞ் சிறப்புடையவென்றுகொ
ள்வானாயினும் அற்றன்று. இவை செய்யுளிலக்கணமாகலான் அவை
நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்த செய்யுளென்றற்கு இம்முறையான்
ஒதினனென்பது. இனி ஒருசாரர் இங்காண்களையும் ஒன்று மூன்
றாக விகற்பித்துக் கூறுப. என்னை? எந்திசை தூங்கிசை ஒழுமிசை எ
ன்றூற்போல. அற்றன்று ; ஒழுமுத்துமுதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும்
உயர்ந்த சீரான்வருஞ் செய்யுட்டு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொ
லிக்கும். அவ்வேறுபாடுதோறும் பாவேறுபடா. என்னை? "எழுத்தள
வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலைதானே - குன்றது மிருதது மில்லென மொ
ழிப" என்றமையினென மறக்க. அல்லது உம் அங்கனம் வேறு பா
டுகொள்ளின் ஒரோவொன்று ஐந்தாகலும் தூங்கலோசை ஆறாம்
எழுமாகலுமுடைய வென்பது. (சுஎடு)

சுகஅ. அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்டு முரிய வென்ப.

இது பாவினைப் பொருட்டுரியவாற்றான் வணியறை கூறுவா
ன் தொடங்கிப் பொருட்டுரிமை பொதுவகையான் உணர்த்துகின்ற
தது. இது பொருளதிகாரமாகலின் இங்ஙனம் கூறுகின்றான். (இ-ள்.)
அந்நிலைமருங்கின் = அம் மேலைச்சூத்திரத்தத் தோற்றவாய் செய்யப்
பட்ட செய்யுளினிடத்த: அறமுதலாகிய மும்முதல் = அறம்பொருளி
ன்பமென்புன : அறமுதற்பொருளெனவே அவையும் அவற்றது நிலை
யின்மையும் அடங்கும் ; பொருட்டும் உரியவென்ப = அப்பொருட்டுகெ

ல்லாம் உரிய நான் குபாவும். எ-று. அந்நிலைமருங்கினெனவே, அவை மும்முதற்பொருட் குணியவாங்காற் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாத உரிமை யுறுவென்பது. வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோடுகளின் அறமுதலென்பது புறப்பாட்டெல்லையாகக் கூறினனென்பார் நான் குபொருளுஞ் சூழ்இயுணர்ப்ப. இன்னொருசாரார் மும்முதற் பொருட் டும் உரியவென்பதனை எச்சப்படுத்திக்கொள்ப. அற்றன்று, உலகிற் பொருண்முன்றனையும் கூறுவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென் றான், அவையின்றி வீடுபெறமாறவேறின்மையின் வீடும் ஆண்டிக் கூறினனென்பது. அல்லாதார் வீடென்னும் பொருண்மை செய்யுட் கள் வாராமையின் அதுகூறுனென்ப. அங்ஙனங் கருதிந் அறமு தற்பொருளுஞ் செய்யுட்கண் வாராவெனமறுக்க. (௧௦௬)

சகக. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி
ஐவிரி யப்பா வெண்பா வென்றான்
காயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப. (௧௦௭)

ச௨௦. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
வெண்பா நடைத்தே-கலியென மொழிப. (௧௦௮)

இவை இரண்டுக்குத்திரமும் உரையியைபுரோக்கி உடனெழுத ப்பட்டன. மேற் பாவினது விரி நான்கென்றமையின் தொகையு மு ண்டென்பது பெற்றும். அவை தொகுக்குங்கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதுஉம், அங்ஙனம் இரண்டாயிடத்தும், யாதானும் ஒன்றடக்கி இரண்டாக முதற்பாவென காட்டப்படுவன இவை யெனவும், அவைமுதலாகத் தோன்றி, ஆண்டங்ருவன இவை யெனவும் உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) மேற் பாக்கண் விரித்த பகுதியை உண்மைத்தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம். அவற்றுள் ஆசிரியத்து விகற்பமாகித் துங் கலோசை விரித்தடங்கும், வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா வி ரித்தடங்கும், அங்ஙனம் அடங்கி இரண்டாகும் பாவின்வகை. எ - று. “வீடுபெறு விந்முத்தொடிநிருத்த” என அவற்றோன் வஞ்சித்துக் குப் பிறித்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவின் கலிப்பாபிறித்தது. பிறவும் அன்ன. இனி, ஒரு சாரார் வஞ்சிப்பாவின் கலிப்பா பிறக்குமாதலின் அதுகூறி நிரம்பா தென்ப. என்னை? “வினக்குமணிப் பசும்பொன்னின் - விசித்தமை த்துக் கதிர்கான்ற” என்னும் இரண்டு வஞ்சியையும் ஒரு கலிபடி யாகச் சொல்லப்படுமென்பது அவர்கருத்து. அற்றன்று. அவையிர

ன்றிமாதற்கோர் கட்டினையிலவாம். அன்னது கட்டினையழித்த கலிப்
பாவேயெனினும் யஞ்சியடிபாதற்கு ஒருகாணம் இல்லை, தலைகுறு
க்கி வலிய சொல்லிதுந் தன்றிரின்மையினென மறுக்க. அல்லதுஉம்
ஒன்று ஒன்றனோடு ஒக்குங்காற் பிறப்பித்ததனோடு பிறத்தொப்ப
வேண்டுமென மறுக்க. “வயலாமை யிழுக்குண்டும் வரண்டும்பின்
முலர்மலிந்தும்” என்றக்காற் கலிப்பாவாகக் சொல்லியவழியும் அத்
துங்கலோசையோடு ஒத்தல்வேண்டும் அதனின் அது பிறத்ததாயி
னென மறுக்க. அல்லதுஉம் அவ்விரண்டடியுங் கூட்டியவழி அவ
லோசையாதலே வலிது. என்னை? தன்றின் விராய் வந்தமையி
ன். பண்புறவென்றதனான் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் இயல்பென
வும் ஒழித்தன விகாரமெனவுல் கொள்க. எனவே, வெண்பாவெ
ன்றதனான் மூன்றுபாவினுந் துள்ளியகலியோசையும் ஒருவகையான்
வெண்பாடுநித்தேயாம் இலக்கணக்கலியோசையன்றாயினமென்பது
கொள்க. (சுஅ)

சஉக. வாழ்த்தியல் வகையே காற்பாற்கு முரித்தே.

இது மேற்கூறிய மும்முதற் பொருட்கண் ஒருசாரானவற்
றை வாழ்த்துதல் என்பதோராதும் உண்மையின் அப்பகுதி காங்கு
பாவிற்றும் உரித்தென்கின்றது. நால்வகைப்பட்டது பாவாகவின்
அப்பாவின் காங்கென்றான். வாழ்த்தியலென்னுது வகைபென்றத
னான் மேற்கூறிய மும்முதற்பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்
மையெனப்படுமென்பதாஉம் அங்ஙனம் வாழ்த்துங்காற் தனக்குப்பய
ன்படுதலும் படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இருவகையா
ன் வாழ்த்துமென்பதாஉம் முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கை
யாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுமென்பதாஉம் எல்லாங்கொ
ள்க. அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன;—கடவுளும் முனிவு
ரும் பசவும் பார்ப்பாரும் அளாசரும் மழையும் காடுமென்பன. அவற்
றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கட்டின்வாழ்த்தெனப்படும். ஒழி
த்தபொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அறுவகை வாழ்த்தெனப்படுமெ
ன்பது. “மானிலஞ் சேவடி யாகத் தூய்கீர் - வளைஞரல் பௌவ முடுசு
கையாக - விசம்பு மெய்யாகத் திசைகை யாகப் - பசுங்கதிர் மதியமொ
டு சுடர்கண் ளாக. - வியன்றன வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கே - வேத
முதல்வ னென்பநீதற லீளங்கிய திசிரி யோனே.” என்பது தெய்வவா
ழ்த்து. “யாழ்கெழு மணியிடற் றந்தணன் - ருவீரு னிழற்ற வீர்த்தன்
ரூறுலகே.” என்பதும் அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட
வாழ்த்தியது, பின்னரது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. பிற

பாலினும் மருட்பாலினும் பிறபொருட்கள்வந்த வாழ்த்து வந்தழிக்
கண்டுகொள்க. வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும்
முதற் பொருள்களென்புறி அடங்கும்பிற, இச்சூத்திரம் மிகையாலெ
னின், அற்றன்று. புறநிலை வாழ்த்து முதலியன உள்; அவைக்குத்
ற்கு இது விதத்தோடுதினென்பது. வாழ்த்தியலென்றதனால், இயற்
கையாழ்த்தெனப்படுவன இவைபெனவும் இனிவரும் புறநிலைவாழ்த்து
முதலியன இயற்கையாழ்த்தெனப்படா ஒருவகையான் வாழ்த்தென்
பான் சாத்தியுணரப்படுவதல்லதெனவுங் கொள்க. (௧௦௬)

௪௨௨. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிநீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறுஅ.

இது காற்பாற்கும் உரித்தன்றி வளையடைப்பதும் வாழ்த்தவே
றுபாடு உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்) கிணக்குத் தொழுருஃமாயிய
தெய்வம் கின்னெப் புறங்காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தாற் பழி
யின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப்பயத்து, புதல்வரும் இப்பெற்றி
யாலி எல்லீரும் கீடுவாழ்வீராமியென்று தெய்வத்தைப் புறநிறத்திவா
ழ்த்துவது புறநிலைவாழ்த்து. அங்ஙனம் வாழ்த்திய அச்செய்யுள் கலி
ப்பா உறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாலினும் வருதலில்லை. எ - று. தெய்
வத்தைப் புறநிறத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலைவாழ்த்தாயிற்று. வ
ழிபடுதெய்வம் நிற்புறங்காப்ப என்னோதினமையின் வழிபடுதெ
ய்வம் உள்வழியே புறநிலைவாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக்
கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவுள் நிற்ப அக்கடவுளாற்
பயன்பெற நின்றானோர் சாத்தனை மூன்னிலையாகி அவற்குக்
காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று. கலிநிலை வகையென்
றதனால் கலிவகைத்தாகிய புரிபாடற்கும் இஃதொக்கும். இனிக்கு
கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தப்படாணெனவுஞ் சொ
ல்லுப. அற்றன்று; கடவுள்வாழ்த்தென்றால் அவ்வாறு பொருள்
படாமையினென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள். “இமையா முக்க
ணைக்குகடர் வாய்க்த - ளுமையொரு பாகத் தொருவன் காப்ப
நின் - பங்கினைச் சுற்றமொடு கல்லிதி னுத்தி - கீடுபல் வாழிய வாய்வா
ட் சென்னிநின் - னொருருடை வளாப்பி னீழல் பெற்றுக் - கிடத்த
வேழுட லூப்ப - னாகலிரு விசும்பின் மின்னினும் பலவே” எனவும்
“திங்க ளினங்கதிப்போற் தேத்திங்க ளூத்தேவன் - ளுமத்தர் சிறப்ப மதி
ய்சிறந்த - திங்கட் - கல்பெற்ற கந்தைச் சடைக்கடவுள் காப்ப - கினை

பெற்று வாழியரோ நீ" எனவும் வரும். இனிக் கலிப்பாவினுள் வருங்
காத் கடவுள் முன்னினைபாகவரும். என்ஐ? "தேவர்ப் பராஅய
முன்னினைக் கண்ணே" என்றமையின். அஃது வாழ்த்தியல்வகை
பென மேலேபடங்கிற்று. வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்ளப்
படும். இச்சூத்திரம் பாவென்றும் உறுப்பிற்குப் பொருள்வகையறுத்
தது. மற்று நிற்புறங்காப்பவென ஒருமைகூறிப் பொலியின் எ
னப் பன்மைகூறியதென்றனபெனின், வழிபடு தெய்வ நிற்புறங்காப்ப
வென்றமையிற் புதல்வரோடுக்கூட்டிப் பாட அமையுமென்றற்கு அவ்
வாறு கூறினனென்பது. (கசு)

சஉக. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக் கியலே
செவியறி வுறாஉவென வவையு மன்ன.

இதவும் பாக்களை முன்றாக வகையறுக்கின்றது. வாயுறை
வாழ்த்தம் அவையடக்கியனுஞ் செவியறிவுறாஉவும் என மூன்றும்
மேலைப் புறநிலைவாழ்த்துப்போல் வாழ்த்தும்பகுதியவாயினும் கலிநிலை
வகையும் வஞ்சியும் பெருமையுமுடையவென மாட்டெறிந்தவாறு. அ
வையாமாறு முன்னர்ச்சொல்லுதும். (இ - ள்.) வாய் = வாய்மொழி :
உறை = மருத்து; வாயுறையென்பது சொன்மருத்தெனப் பண்புத்தொ
கையாம்; இனி வாய்க்கட்டோன்றிய மருத்தென வேற்றுமைத்தொ
கையுமாம்; மருத்துபோறவின் மருந்தாயிற்று. அவன்சிறப்புக்கூறி
வழுத்தி ஒருசாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறைவா
ழ்த்தெனப்படுமென்பது. மற்று நிற்புறங்காப்பவெனப் புறநிலைவாழ்
த்திற்கு இடம் வியமித்தாங்கு இதற்கும் இடவியமங் கூறரோவெ
னின், அது மாட்டேற்றினே அடங்குமென்பது.

அவையடக்கியல் = அவையைவாழ்த்துதல் : அவையடக்குத
லென்பது இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை; அடக்கியலென்பது, வி
னைத்தொகை; தானடங்குதலாயின் அடங்கியலெனவேண்டும். அஃ
தாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால். இனிபவாகச்சொல்லி அவரை
ப்புகழ்தல்.

செவியறிவுறாஉ = ஒருசாத்தற்குச் செவியறிவுபடுத்த அவனை
வாழ்த்துதல் : என அவையும் அன்ன = என்ற இம்மூன்றும் அத்தன்
மையவேயாம். எ - று.

தெய்வத்தொடுபட்டமையிற் புறநிலைவாழ்த்து முற்கூறி இவை
பிற்கூறினான். இவற்றன் வாயுறைவாழ்த்து முன்னினைக்குரிமையின்
அதன்பின்னையத்தான். முன்னினைக்கே உரித்தாயினுஞ் செவியறிவு

நாடவீனா நற்றுக்கணவந்தான், பயம்பெறுவானேயே நீ இன்ன வருணத்தையாவாயென்ற புதம்படவாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறு பாடுடைமையினென்பது. இங்ஙனம் வளையறுக்கின்றது நால் வகைப் பாவாபிய உறுப்பினோரையொகலின், அவற்றுள் அவ்வுறுப் புடைய நால்வகைச்செய்யுட்கும் இங்வுறுப்பினதிலக்கணம் எய்துவித் துச்சொன்னப்படும். கொள்ளவே ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட்பாடும் எல்லாவாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதாஉங் கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறநிலைமுதலிய நால்வகைப்பொருட்டும் உரியவல்ல வென்பதாஉம் பெற்றும். என்னை? “மருட்பா வேளை யிருசா ரல் லது - தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே” என்றமையின். (௧௧௧)

சஉச. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடிந்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றுங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இது முறைபானே வாயுறைவாழ்த்துணர்ந்து. (இ - ள்.) முற்பருவத்துக் கைத்தம் பிற்பருவத்து உறுதிபயக்கும் வேம்புங் கடு வும்போல வெய்யவாய் இன்சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்கு மெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கைக்கும் கைப்பிணை மெய்யாக அறி வுறுத்துவது வாயுறைவாழ்த்தெனப்படும். எ - று. வாயுறையென் பது மருந்தாகலான் வேம்புங் கடுவும்போல என்ருனென்பது. அதற்குச் செய்யுள்; “இருங்கட லுடுத்த பெருங்கண் மானில- முடை யிலை நடுவெனத் திடையிறக் கின்றித் - தாமே யாண்ட வேமங் காவல- றிடுதினா மணலிறும் பலரோ சுடுபிணக் - காடு பதியாகப் போகித் தத்த- நாடு பிறர்கொள்ளச் சென்று மாய்ந்தனரோ - யதனூல், நீயுங் கேண் மதி யத்தை வீயா - துடம்பொடு கின்ற ஆயிரு மில்லை - மடங்க ளுண் ணை மாயமோ வன்றே - முன்னி வேய்த்த என்னியம் புறங்காட்டு - வென்னி போகிய வீயலு ளாங்க - னூப்பி லாஅஅலிப் புழுக்கல் கைக் கொண்டு - பிறர்கு றோக்காதிழி பிறப்பினோ னீயப் - பெற்றுநிலங் கலனாக விலங்குபலி மிசையு - மின்னா ளவகல் வாரா முன்னே - செ ய்கீ முன்னிய வினையே - முக்கீர் வணப்பக முழுதுடன் றுறந்தே.” பிறவும் அன்ன. (௧௧௨)

சஉடு. அவையுடக்கியலே யரிநபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வருத்தனர் கொண்டினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிக் தன்றே.

இது முறையானே அவையடக்கியலுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற அவையடக்கத்தாலல்லார்க்கும் வழிபடுகின்ற சொல்லுதல் அவையடக்கு-
எ - று. வல்லுதலென்பது ஒன்றுவல்லுதல், ஒருவன் வல்லவற்றை வல்லவென்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை வல்லாவென்றிருக்கின்றது. அதற்குச்செய்யுள்; “நிலாத்த விரிக் கிற் றினாப்பி னு வாய்போ -
லுணாத்த லுணாயதனைக் கேட்டு - முணாத்த - பயன்றவா செய்வார் -
சிலநேர் நெஞ்சத் - தியன்றவா செய்வார் பலர்.” இது பூத்தாரவை யடக்கு. அந்நபத்தெரியினென்றதனானே யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சகவொருபோகினும் அவையடக்கியல் சிறு பான்மை தொடர்நிலைக்கண் வருமெனக்கொள்க. (கக௬)

சஉ௬. செவியுறை தானே,
பொங்குத லின்றிப் புரையோர் காப்ப
ணவிலுதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே.

இஃது இறுதிகின்ற செவியுறையுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) செவியுறை = செவிமருந்து; அதுவும் ஒப்பினுடையபெயர்; தானேயெனநின்ற ஏகாரம் பிரிநிலை. பொங்குதலின்றி = பெருக்கமின்றி; புரையோர் காப்பவர் நவிலுதல் கடன் எனச் செவியுறுத்தன்றே. = பெரியோர்நலவன் தங்கிலாழ்த்தல் கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கணிற் ற உறுத்தவது செவியறிவுறா. எ - று. அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின்பாற்பட்டது. அதற்குச்செய்யுள்; “வடாஅது பணிபு நெடுவனா வடக்கும்” என்பதனுட் “பணிய தத்தைநின் கொடையே முனிவர் - முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செய்தே - யிறைஞ்சக பெருமரின் சென்னி சிற்த - நான்மறை முதல்வநோந்துகை பெறுதோ” எனவும் “என்று மின்சொல் லென்பதத்தை யாகுமதி பெரும” எனவும் “பணிவுடைய னின்சொல்ல னுதலொருவற் - கணியல்ல மற்றும் பிற” எனவும் வரும். இத்திறையும் பாவினது பெயரும் முறையும் என்னும் பொருட்டு ஓரியவற்றுக்கண் வரையறையுள் கூறியவாறு. (கக௭)

சஉ௭. ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்புந்
குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.

இதுவும் மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஒத்தாழிசைக்கவிவின்கண்ணும் மண்டிலயாப்பின்கண்ணும் குட்டம் வருங்கால் அவையடிக்குப் பொருந்தி வருந் தத்தம பாக்க

ள். எ-று. பாவென்பது அநிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கவி அளவடியுஞ் சித்தடி குறளடியும் விராய்சிற்றுமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பொருந்து மாற்றாற் பாக்கோளுத்தப்படுமென்பது. “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என அளவடிக்கட் துள்ளலொசை வந்தது. “பொரவுணர்க் கடந்தோய்நீ புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ” எனக் குறளடிக்கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலொசை வந்தவாறு கண்டுகொள்க. “நீரின் தன்மையுந் நியின் வெம்மையுந் - சாரச் சார்த்து நிரத் நிரகு - சார னுடன் கேண்மை - சாரச் சாரச் சார்த்து - நேத் நிரத் நிர்பொல் லாதே” என இஃது இடையடி குறைத்தமையிற் சூட்டமென்னப்பட்டது. நாதிராடி யாத்தவருவன மண்டிலயாப்பெனப்படும். அவைபோலக் சூட்டமும் நேரடிக்குப் பாப்பொருந்தின என்றவாறு. ஈற்றின் மண்டிலமோதியதென்னையெனின், அது சொல்லாக்காற் சூட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டுவதாவான் செல்லுமாகியெனப்பது. மண்டிலமென்பன “மாறாக் காதலர் மலிமறற் தனரே - யாறாக் கட்பனி வரலா னுவே - வேறு மென்றோர் வயிடுநெய் மும்மே - கூறாய் தோழியான் வாறு மாறே” என்றற் றோடக்கத்தன. ஒத்தாழிசை முன்வைத்ததென்னையெனின், மண்டிலம்போல்வனவுங் சூட்டம்போல்வனவுங் கவிப்பாவினுட் சிறுபான்மையென்றற்கென்பது. அவை அளவடிக்குரிமை யாக்கப்பெறுறுமெனின், அவை தம்மை உறழங்கால் ஒதிய நிலைகையானும் “இன்சீர் வகையி னைத்தடிக்கு முரிய” என்றஞ் சீர்வகையானும் பெறுது மென்பது. இதனது பயங் குறளடிவஞ்சிப்பாப்போலப் பாவேறுபடாவென்பது. ஒட்டியென்றதனான் இத்தனைபோலாது சிறுவரவற்றாய் யரும் வெண்பாக்கண்ணுமென்பது கொள்க. (கசடு)

சஉஅ. சூட்ட மெருத்தடி யுடைத்து டிராகும்.

இது சூட்டத்திற்கோர் சிறப்புவிதி. (இ - ள்.) சூட்டம் எருத்தடியின் கண்ணும் வரும். எ - று. “மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட சூட்டம் இடைவருதலன்றி ஒருபாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழித்தலும் உண்டன்றே” அதுவும் பாவிற்கேற்பக் குறைக்கப்படுமென்பான் சூட்டம் எருத்தடி யுடைத்தமாகும் என்றான். குறைத்தற்குக் கூறினான் லெனப்பது. இதனை இவ்வாறு கூறவே மேற்கூறிய சூட்டம் ஒத்தாழிசைக்கட்போல இடையிடை வருமென்பது பெற்றும். “உடைநிலாப் பிழிவீற் பொங்கிமுன் - கடல்போ றோன்றல் காழிற் தோரே” என ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. பிறவும் அன்ன, (ககசு)

சஉக. மண்டிலங் குட்ட மென்மீவை யிரண்டுஞ்
செந்துக் கியல வென்மனார் புலவர்.

இது மண்டிலமும் குட்டமும் வருமிடனணர்ந்து. (இ-ள்.)
மேற்கூறிய மூன்றனையும் இன்ன பாவென்பது உணர்ந்தினுண்
அவற்றன் இறுதிகின்ற மண்டிலமும் குட்டமும் ஆசிரியப்பாவி
னை உறுப்பாகவுடைய. எ - று. எனவே, ஒத்தாழிசையாகிற் க
லிப்பாவினை உறுப்பாகவுடைத்தென்பது பெறுதும். என்னை? “ஒ
த்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே - கொச்சக முறழொடு கலிகால்
வகைத்தே” என்பவாதலான்.

மேற்கூறிய மண்டிலவாசிரியத்தினை நீலமண்டிலமெனவும்
அடிமறிமண்டிலமெனவும் பெயரிட்டுவழங்குவாரும் உளர். நீன்ற
வாறு நின்றதும் அடிமறித்துக்கொள்ளினும் பொருள் நிரியாத நி
ற்றலுமுடையவென்பது போலும் அவர்கருத்து. அடிமறித்தல்
பொருள்கோட்பகுதியாகலான் அஃதமையும்; அங்ஙனங் கொள்
ளின் நிரணிறைமுதலிய பொருள்கோட்பகுதியானுஞ் செய்யுள்
வேறபடுமென மறுக்க. இனிக்குட்டமும் இருவகைத்தென்ப. இ
னைக்குறளாசிரியப்பா நேரிசையாசிரியப்பாவென. அவை அவ்வாறு
கொள்ளின் இமூக்கே. “குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாறும்” என்று
இருவகையாற் கூறினமையினென்றதுமொன்று. இனி ஒன்றாக
வழங்குதலே வலியுடைத்து. “குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மா
றும்” என ஒருமைகூறியவதனான் ஒழிந்தவழி இரட்டித்துக் கு
றையவேண்டுமென்பது கொள்க. மற்று ஒத்தாழிசைக்கலியும் மண்
டிலயாப்புமென்றவழிச் கலிப்பா முற்கூறியதென்னையெனின், குட்ட
ம் ஆண்டுப் பயின்றுவருதலின் ஆசிரியத்திற்கும் அதனை முற்கூறினா
ன், இனி முறையானே வெண்பாக் கூறுமென்பது.

குட்டமென்பது வழக்குச்சொல்லாற் செய்யுளென்பாருமுளர்.
காற்சொல்லாதுமன்றிச் செய்யுள் செய்யப்படாமையின் அது குட்ட
மென்றல் நிரம்பாது. ஒத்தாழிசையென்பதும் எல்லிச் செய்யுள்ளோ
டுஞ் செல்லுமெனவும் உணர்ப்ப. பாவும் இனமுமெனப் பகுத்துணா
ப்பார்க்கும் அதுபொருளாவதென மறுக்க. அல்லதுஉம் ஒரோவொ
ன்றே வருவது ஒத்தாழிசையெனப்படாவென்பது. செந்துக்கென்
பது ஆசிரியப்பாவென்றவாறு. பாவின் துக்கெனவுஞ் சொல்லுப.
இயலவேன்பது அப்பாவானே கடக்குமென்றவாறு. இதுவும் இன்
னசெயுக்கு உரித்தெனப்பாவின் வரையறுத்ததேயாம். (சஉ௭)

சு. 20. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

இது வெண்பாவென்றும் உறுப்பினை இன்னுழிப் பாயாமெ
னப் பொருளுக்கு செய்யுளும் பற்றி வலாயறுக்கின்றது. (இ - ள்.)
நெடுவெண்பாட்டே குறுவெண்பாட்டே கைக்கிளையும் பரிபாடலும்
அங்கதச்செய்யுளுமென ஐந்துந் தம்மின் ஒத்து வெண்பாவெண்
றும் உறுப்பிளுனே உறுப்பமும். எ - று. நெடுவெண்பாட்டென்பன
நாமுடைய பன்னிரடி உயர்பு இழிபு ஏழடியாக வருவனவென்பது.
எனவே குறுவெண்பாட்டென்பன இரண்டடியான் மூன்றடியான் வ
ருவன. குறள்வெண்பா ித்தியல்வெண்பாவெனப்படலும் ஒன்று. எ
னவே நான்கடியான் வருவன அளவியலவெனப்படும். கைக்கிளைப்
பொருள்மைத்தாகலின் மருட்பாவினையும் கைக்கிளையென்றார். பரி
பாட்டுவென்பது பரித்துவருவது. அஃதாவது கலியுறுப்புப்போலாது
பலவடியும் ஏற்றுவருவது. அங்கதமென்பது முகவிலக்கு முதலாகி
ய விலக்கு உப்பாகியும் பிறவாற்றாலும் அவை பொருளாக வருவன.
ஒத்தென்பது இலக்கணத்திற் திரியாதென்றவாறு. இதனதுபயம்
கைக்கிளை வெண்பாவிலுள் வரினும் கலிப்பாவிலின்பாற் படுமென்பது.
பரிபாட்டிக்கு நின்றறுப்புடைகையான் ஒப்புமைபுடையவென்பது கொ
ள்க. அல்லது உங் குறுவெண்பாட்டே பலவாகியும் ஒன்றாய் அடங்
குமென்பது உமாம். இனி அல்லாதார் வெண்பாவின் ஐந்தெனவுஞ்
சொல்லுப. அவை தனிச்சொற் பெற்றும் பெருதும் வருமெனவும்
அவ்வாறு வருங்கால் ஈற்றடி ஒழித்து எல்லாந் தனிச்சொற்பெ
றுதலும் அவற்றை ஒன்றொன்றனோடு பரிமாற்றித் தனிச்சொற்
கொடுத்த உற்றுணவுமொகிப் பலவாமென்பது. அங்கதச்செய்யுளெ
ன்பது பண்புத்தொகை. அங்கதமும் கைக்கிளையும் மற்றைப்பாக்க
ளும் உறுப்பாக வருமெனப்படும். (ககஅ)

சு. 21. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி
யாகிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

இஃது எய்தியதன்மேற் நிறப்புவிதியுணர்ந்து. (இ - ள்.)
வெண்பா உறுப்பாகி வருமென்றான் அற்றன்றி வெண்பாவிலுந்
தொகியப்பாகும் உறுப்பாகக் கைக்கிளை வரும். எ - று. அங்கனம்
வருவது மருட்பாவாகலாற் கைக்கிளைப்பொருளே மருட்பாவால் வரு
வதுடைத்தென்பது பெற்றும், பெறவே, “கலிக்கினை வகையும் வஞ்சி

யும் பெரு" என்புழி கிலக்கப்படாத ஆசிரியப்பாவும வெண்பாவும உறுப்பாகவுருதலின் வாழ்த்தியல்வகையும் புறநிலைவாழ்த்து முதலாயினவாழ்த்தும் கைக்கிளைப்பொருளாக வரும் மருட்பாவென்பதுபெற்றும். கைக்கிளையதிகாரப்பட்டது கண்டு அதனை எண்ணிச் கூறினான். ஒழிந்த புறநிலை வாயுறை செவியறிவுறுட்களும் பொருளாக மருட்பாவருமென்பது முன்னர்ச் சொல்லும். இவற்றுக்கெல்லாஞ் செய்யுளும் ஆண்டுக்காட்டுதும். (கக௬)

சகஉ. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி
னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.

இது பரிபாடற் காவதோர் புறனடையுணர்ந்த (இ-ள்.) பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பாக இன்னபாவென்பதுணராமைப் பொதுப்பட நின்றற்கும் உரித்து. எ - று. "மன்னார்ந் திசைத்த முழுவொடு கொண்டதோள் - கண்ணு டெனவிலுடங் காரிகை கண்டார்க்குத் - தம்மோடு நிற்குமோ நெஞ்சு." எனப் பரிபாடலுறுப்பாகவந்தது. "ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை - தீயுமிழ் திறலொடு முடியிசையான்வா" என்பது வெண்டிளையும் ஆசிரியத்தினையும் விராய் வந்து தள்ளலோசைபடச் சொல்லவும்படுதலின் இதுவென்றும் இயனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றதெனப்படும். உம்மை இறந்தததழிஇயிற்று. மற்று இது கலிப்பாட்டிற்கும் ஒக்கும் பிறவெனின், ஒவ்வாதாகாதே ? ஆசிரியன் இவ்வாறு கூறினமையினென்பது. அல்லதாஉங் கலிக்கு ஒதிய இலக்கணமின்மையானும் பரிபாடலெனவேபடும் பெரும்பான்மையுமென்பது. தொகுத்து விரித்த பாநான்கனுள்ளும் வேறுகால் அது வெண்பாவினான் பாக்கப்படாது பொதுவகையான் பாக்கப்படுமென்றவாறு. (கஉ௦)

சகக. கொச்சக கராகஞ் கரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக் .
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

இதுமேற்கூறியவகையாற் பரிபாடற்கேற்ற பாவுறுப்பினபெடுத்த விரிகூறி இத்துணை உள்நுறுப்புடைத்தென்கின்றது. உள்நுறுப்பெனக் கூறவேண்டுமெனின் பண்புபற்றி நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின், அவை எல்லாச்செய்யுட்கும் பொதுவாகலான் அவற்றோடென்னுது இவற்றை இப்பாவிற்றுறுப்பா

கக் கூறியுணர்பது. மேல்வருகின்ற கவிபுறப்பிற்கும் இஃதோர்
 க்கும். (2) - ன்.) செய்யிய நான்குறப்புந் கவிக்குறப்பாகச் சொ
 லப்பட்ட வகையானே வரும் அவை ஈண்டும். எ - று. தனக்கெ
 ன்றதனான் அவையல்ல உறப்புனவென்பது முன்னர்ச்சொல்லுதும்.
 "சொத்தோடியும்" என்புழிக்காண்க. கொச்சகமென்பது ஒப்பினுதி
 யபேயர். ஓராதையுள் ஒருவழியுடிக்ையது கொச்சகமெனப்படும்.
 அதுபோல ஒருசெய்யுளுட் பலகுறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகமெ
 னப்பட்டது. குறிவினை பயின்ற அடி-அராகமெனப்படும். கரித்க
 மென்பது அடக்கியவெனப்படும். எருத்தென்பது தரவு. இவை நான்
 குறப்பாகவருவது பரிபாடலென்றவாறு. பெரும்பான்மையும் கொ
 ச்சகவுறப்புப் பயின்றவருதலின் அதனை முன்வைத்தான். அரா
 கம் எழுவாயாகாமையின் அதனை இடைவைத்தான். கரிதகமென்
 பது எஞ்ஞான்றும் ஈற்றதாகலான் அதனை அதன்பின் வைத்தான்.
 எருத்தினி ஈற்றுக்கண் வைத்தான் அதனையின்றியும் வரும் பரிபாட
 லென்றற்கும் இஃது இடைவருமென்றற்குமென்பது. உதாஈனம்.
 "வானு ரெழிலி மழையன நத்தத் - தேனார் சிமய மலையி னிழித
 ன்து - நான்மாடக் கூட லெதிர்கொன்ன வானு - மருந்தா ருந்தி கீர்மலி
 துறையெம் - வீருந்தையு ரமர்த்த செல்வகின் - திருத்தடி தையுறப்
 பரவுதுந் தொழுதே." இது தரவு" ஒருசார், அணிமயர் வேங்கை
 மரஅ மயிலும் - பினிரெகிழ் பிண்டி. நிவந்துசேர் போய்தி - மணிநிற
 ன் கொண்ட மயி; ஒருசார், தன்னுறத் தாமரைப் பூவி னிடைபி
 டை - வண்ண மலையிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்பக் - கண்வீற்
 திருக்குங் கயல்; ஒருசார், காறுகோ னேத்தத் திரையென மாறுற -
 வீனியோதை பற்றி வீழ வாரம் - திரிநரு மார்த்து நடுரு மீண்டித் - தி
 ருதயத் தக்க வயல்; ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புணர்தவ முற்
 தி - வீறற்புகழ் சிற்ப விளங்கிய கேள்வித் - திறத்திரி வில்லா வந்த
 ன ஈண்டி - பறத்திற் திரியாப் பதி." இவை நான்குங் கொச்சகம்.
 "ஆங்கு, அனையவை நல்ல, கணிசுடு மின்ப - மிபல்கொள நன்
 னி யவை." இது கொண்டுநீலை. "ஊர்கணிற் றன்ன, மொளியிறை
 யொல்கிய வேரு ததலரும் - புலத்தோ டனவிய புகழணிக் தோரு -
 னலத்தோ டனவிய காணணிக் தோரு - மடையக் குடையர் புடைய
 ர் பூவேந்தி-விடைவொழி யின்றி யடிபுறை யாகத்-துணங்கா வீழ்ச்சீர்த்
 தறக்கம் புணையு-மிருகே முத்தி யணிந்த வெருத்தி-ணைகெழு செல்வ
 கை; வண்டொடு வண்டியா யோர்ப்பத்-தண்டா வருவியோ டா முழ
 வார்ப்பப்-புரிதி, யண்டர் பாடலோ டாட லொலிக்கடு-நறழ்வாடு காம
 ம் வீரியப் பிறவு- மனையவை பெல்லாமையும் புணையிறை- பூஉ முடி

புரகர்." இவையுமெல்லாம் கொச்சகம். "மணிமகுடகவகை நெ
றிசெறி பொலிவினி கீழ்க்குந்தம் - நனைதெளி யொளிதிகழ் தெரிய
லர் மகிழுண்டகன் வாணுதலார் - மணிமயிற் றெழிலெழில் கலுழ்மலி
கதழ்ககை கடாக்களிற் றன்னலவரோ - டணிமிக வல்ல விகப்பப்
பிணிநீங்க - வல்லவை பெல்லா மிபைதருத் தொல்சீர் - வலாவாய் தழு
விய கல்சேர் கிடக்கைக்-ருளவா யமர்ந்தா னகர்." என்பனமுடியெலடி.
"சிகழொளி, முக்கீர் கடைந்த வக்கால் வெய்திடம் - புகழ்ச்சால் சிற
ப்பி னிருகிறத் தார்க்கு - மயிழ்து கடைய வருவளி நானு - மிகர உரு
வட மாழியான் வாங்க - வலாவரை சாட்டா வளவினான் வையம் - புர
வெதிர் கொண்டாருத் தாம்; மணிபுலா மாமலை ஞாநிய ஞால - மணி
போற் பொறுத்தாருத் தாம், பணிபுறுசீர்க், கல்லுறு யாசென்னி மீமய
வீனாநாகத் - தொல்புகழ் தத்தாருத் தாம்." இவையுங் கொச்சகம் "அ
னங்குடை யருந்தலை யாயிரம் விரித்த - கணங்கொன் சுற்றத் தன்ன
வைவணங்கி - கல்வடி யேத்திநிற் பரவுது - மெல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சு
ற்றமொ டொருங்கே" என்பது ஆசிரியச் சுரிதகம். "அறவோ ருள்ளா
ரு மறைகாப்ப" என்றும் பரிபாடலுட் "செறகர் லீழையாச் செறித்த
நங்கேண்மை - யறுமுறை யாறு மிபைக நெறிமாண்ட - தன்னவா
ல் வையை பெமக்கு" இது வெண்ணிச்சுரிதகத்தான் இற்றது. காமங்
கண்ணிய நிலைமைத்தாருமென்பது, காமப்போருள் குறித்து வருமெ
ன்றவாறு. கண்ணியவென்ற அதனானே முப்பொருளுமுன்றிக் கட
வுள்யாழ்த்தினும் மலைவினையாட்டினும் புனல்வினையாட்டினும் பிறவு
மெல்லாம் காமங்கண்ணிய வருமென்பது. என்னை? "எல்லாம்
பிரியற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே" எனத் துணைபிரியாமை கா
ணமாகத் தொழுதேமென்றவின். "காமஞ் சுற்றமொ டொருங்குநீன்
ளடிபுறை - யாமிகைய் தின்று பொலிகென வைகது - மேமுது நெ
ஞ்சத்தேம் பரவுதும் - வாய்மொழி முதல்வகின் றுணிழ் நெழுதே"
என்பதும் அது. இனிச் செப்பிய நான்கென்றெண்ணப்பட்ட நான்க
னையுமுன்று. அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாகம் இடை
வந்து விசுவமென்க. அது நோக்கிப் போலும் புரிபாடலென்றது.
"அரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை - விரிமலர் புரைவு மேனியை மே
னித்- திருநெ மிர்ந்த மார்பினை மார்பிற் - நெரிமணி விளங்கும் பூனை
மால்வரை - யெரிநிழித் தன்னு பொன்புனை யுடுக்கையை" என ஆசிரி
யம் வந்தது. "கீன்னெஞ்சுநீன் புகழ்நிலைவை." என்பது வஞ்சித்தா
க்கு. பிறவும் அன்ன காட்டுப. அது பொதவாய் நிறநலம் உரித்தெ
ன்றதனான் அடங்கும். இனிச் செப்பிய நான்கென்றதனான் அரகமி
ன்றி வருதலுங் கொச்சகம் சுற்றடி குறைந்து வருதலும் அட்வழி.

அரசுச்சொலி இறுதலும் மேற்கலிப்பாவிற்குச் செப்பிய கரிதகமாந்
லும் கொள்க. " (கஉக)

சகசு. சொற்சி ரடியு முகிய வடியு
மப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

இதவும் பரிபாடலுறுப்பு உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) என்
ணப்பட்ட இரண்டும் பரிபாடற்குள்ள உறுப்பாய்வரும். எ - று. சொ
ற்சிரும் முகியலுமென்னுது அடியென்றதனான் மேற்கூறிய அடியொ
டுதொடர்த்தல்லது வாராவென்பதாம். சொற்சிரடியாமாறு முன்ன
ர்ச் சொல்லுதும். முகியலடியென்பது முகியலொடு விராய்த் தொ
டர்த்ததொன்றாகிய வெண்பாவடி. அராகமென்பது தாமே வேறுபல
அடியாகி வருவன. இவையன்றிக் குறிலினை பயில்வன முகியலெ
னவுங் குறிலினை விரவிவருவன அராகமெனவுஞ் சொல்லுவாரும்
உளர். "முகிருவண்ண - மடியிறத் தோடியதனோ ரற்றே" என்ப
வாகவின் மேலதெயுரை. உரியவென்றதனான் இத்துனை பயின்று
வாரா இவ்விரண்டும் கலிப்பாவிலுள்ளென்பதொள்க. எனவே, அ
ரசுவுறுப்புத் தேவபாணியல்லது அக்கலிக்கண் யாண்டும் வாராதா
யிற்று. (கஉஉ)

சகடு. கடனோ வகையா னென்னொடு புணர்ந்து
முட்டடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியு
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

மேலெண்ணப்பட்ட சொற்சிரடியாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.)
சொற்சிரடி இக்கூறிய காங்கு வகையாலும் வந்து பயிலும். எ - று.
கடனோவகையான் என்னொடுபுணர்ந்தது ; "வடவேங்கடக் தென்
நுமரி, யாயிடை" எனவும் "அதும, எடு என்னு மப்பா னுந்தும்."
எனவும் இவை கடனோக்கட் சொல்லுமாறுபோல எண்ணினமையிற்
கட்டுலாவகையான் என்னொடுபுணர்ந்தன. இனி, முட்டடியின்றிக்
குறைவுசீர்த்தாரும் இயல்பாய்வருமாறு ; "கிண்டொக்கும் புகழ் கிழை
வை" எனவுங் "கறையணி மிடற்றி னவை." "கண்ணணி ததவின
வை" "பிறையணி சடையினவை" எனவும் வரும். முட்டடியின்றி
என்றவினை தூக்குப்பட்டு முடியுமடியல்ல என்றவாறு. மேற்காட்டிய
பரிபாடற்செய்யுளுள் "ஒருசார்" என்பது ஒழியசை என்ன ? அது
சொகவின் அதனோடு சில அசை கூடியன்றி அசையெனப்படாமை
யின், "ஆட்டு" என வருந் தனிச்சொல் வழியசையெனப்பட்டது.

என்னை? அஃது அசையாய்கின்ற சொற்சீரடிப்பாவின். மற்றுச் சொற்சீரடியினை அசையென்றதென்னெனின், இயலகை தானே. யும் ஒழியசையாய் நிற்குமென்றற்கென்பது. “ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் ஞானுற்றத் தற்ற-முடியுநிர் பூத்தாது மொய்ப்பின வாகத் - தொடியிய வெமக்குர் யானா பெரியார் - கடியரோ வாற்றா தவர்” என்புழி ஒருஉவென்கின்ற இயலகைதானே ஒழியசையாய்கின்றது. “உருவது போலுமென் னெஞ்சு - என்னித், தொருபுட னுவே போலு மயி” என்பது வழியகைபுணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னை? என்னியெ னரின்றிரின்வழித் தொருபென வந்தவகை உருவதுபோலுமென் னுத் தொடையொடு பொருத்தி, உருவது போலுமென்னெஞ் சென் னித் தொருபுடனெனப் புணர்ந்து நின்றாற்போல்வதோர் கவையகை செய்த நின்றமையின். கொச்சகம் இடைநிலைப்பாட்டெனப்படா மையின் “ஆவது போலுமயி” எனாவடியாலும் வருவதாயிற்று; வகையறையின்மையின். இங்ஙனம் வந்தமையின் சொற்சீரடிமேல் என்னவும்படும். இவை கவிக்கள் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கள் முடிபவடி வாராதென்பதுஉஞ் சொற்சீரடி வருஞானுத்த தனிச் சொல்லையின்றி வாராதென்பதுஉம் உறழ்கவிக்களானும் முடிப வவடி உரித்தன்றென்பதுஉங் கொள்க.

சொற்சீர்த்திறதலென்பது;—ஒளொழுத்தொருமொழிமுதலிய சொற்களெல்லாம் அடியிறுதிக்கள் அடிப்பட முடிந்து அடியாதலி லக்கணத்த அடையென்றவாறு. இனி, ஒழியசையினாயும் வழிய சையினாயும் கூறினென்னுமோவெனின், “சீர் கூறுத னேரடி க் ஞித்த” என்றமையின் ஈண்டு அசைகூறுகாது. அல்லதாம் ஆ ண்டிக் கூனெனப்பட்டதும் ஈண்டுச் சொற்சீரடியெனப்பட்டு அடங்கு மென்பதனுமுடைத்தென்பது. இவையெல்லாம் பரிபாடற்குள்ளா தே கூறினாயினும் ஒழிந்த பாலினுட் சொற்சீரடிவருமென விதந் தவழி அதவே இலக்கணமாக வரும் ஆண்டுமென்பது. இயல்பெ ன்றதானே பாண்டும் வரின் அஃகிலக்கணமென்பது பெற்றும். அல்லதுஉங் “தொகைநில விரி” என்ற மிகையாற் பரிபாடற்கு உரிந வாகக் கண்டுக்கொள்க; அவை பாவையோவெனின், முடிபவவடி மே ற்காட்டிய பரிபாடலுள் “மணியருடகை” என்பது முதலாகக் “ஞ லாயமர்ந்தானை” என்பதிறுக்கக் கண்டுக்கொள்க. (சு.அ.இ)

சு.அ.இ. அங்கதத் தானே யறிறபத்தெரியிற்

செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

இது முறையானே அங்கதச்செய்யுளுணர்ந்து. (இ - ன்.) அது செம்பொருள் காண்கின்ற இருவகைத்தாம். எ - று. அங்கதமென்பது வசை அதனை இருவாற்றூற் கூறுகவென்பான் இது கூறிலுள். அவையடியாறு முன்னச்சொல்லுதும். அரிதபென்ற தென்னியெனின், அவை புகழ்போன்று வசையாதலுமட்டுத் தோன்றும் மயக்கமுடையவாதலின் மயக்கமறத் தெரியினென்றவாறு "அந்நுவர் தவையாக் குறங்குறுத்திட்டான்" என்பது புகழ்போன்றுவசையாயிற்று. எவ்வை! கொன்றாறுநிலும் குறங்கினைக் கதத்தன்மிகொண்டு எற்றதல் குற்றமாதலின் என்பதறிக. கொடை மடங்கூறுதல் வசைபோன்று புகழெனப்படும. அஃது அங்கதமாகாதென்பான் அரிதபென்றானென்பது. பிறவும் அன்ன. (௧௨௪)

௪௩௭. செம்பொரு ளாயின் வசையெனப் படுமே.

இது முறையானே செம்பொருளங்கதமுணர்ந்து. (இ - ன்.) வாப்பாடவாது சொல்லப்பட்ட வசையைச் செம்பொருளங்கதமெனப்படும. எ - று. அஃது "இருவர் விளக்கத் திமிழிசையார் கோவே - குருடேயு மன்றின் குற்ற - மரும்கந்த - பாட்டு முனையும் பயிலா த னாயிரன் - டோட்டைச் செவியு முன" என்பது எழிலியக்கோவை, அவ்வை முனித்தபாடியது. "எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே - டைய்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரோ - தம்புக ழிகழ்வோ ரெம்புக ழிக ழ்வோர் - பாரி யோரி கள்ளி யெழினி - யாயே பேசன் பெருந்தோன் மலையெனன் - நெழுவரு னோருவனு மல்ல வதன - னின்னை நோவ தேவனோ - முட்டார்க் குறவாக் கட்டி போல - நீயு முளையே நின் னன் னோர்க்கே - யாறு முளானே யெம்பா லோர்க்கே - குருகிறும் வெள்ளிய தேய்த்துப் - பருகுபா லனவெனச் சொல்லுருத் தேனே" எனவும் வரும். கவிப்பாட்டினுள் வருவன வசைக்கடத்தினுட் கண்டு கொள்க. "அறச்சுவையினன் வையெயிற்றினன் - மயிர்மெய்யி னன் மாசடைவின் - பொய்யாபாற் புகழ்மேகலன் - மைகூர்ந்த மய லறிவின் - மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி - யாவரும் வெருஉ மாறிக் கோவே." என்பது வஞ்சிப்பாட்டு. இது வெண்பாவினுள் வருத லே பெரும்பான்மை. (௧௨௫)

௪௩௮. மொழிகாந்து சொல்லினது பழிகாப் பாகும்.

இது பழிகாப்பங்கதம் உணர்த்துகின்றது (இ - ன்.) வசைப் பெருகினைச் செம்பொருள்படாமை இசைப்பது பழிகாப்பங்கதம். எ - று. மாற்றாசனையும் அவனினக்கோவினையும் வசைகூறுமாறு போ

லாது தங்கோனையும் அவனினங் கோனையும் வசைகூறங்நாத் தாங்கியுளாப்பர், அவைபோலப் பழிப்பனவென்றீரது. அது “கண்ணாய்த் செங்கோலாய் காழிய நின்னினங்கோக் - ஞன்றெறிந்த சேந்த னென மதியா - வன்றிறத்து - நின்றொலிக்குத் தானையோ டெல்லா நிகர்த்தா ர்மேல் - வென்றெறியும் வேலே லிடும்” எனவந்த வெண்டொடைச் செய்யுளுட் கண்டுக்கொள்க. இதனான் “வென்றெறியும் வேலே லிடும்” என்பது முனையகத்துப் படையோடுமென வசைகூறவான் ஞன்றெறிந்த சேந்தனைப்போல எதிர்தானெனப் புகழ்ந்தான்போலக் கூறினா னென்பது. “இன்றள னாய் னன்றம னின்ற - நின்றொடு கொள்வா நிகைக்கேற்பப் - பாடுவன் மன்றூற் பகைவனாக் கடப்பே” என்பதும் அது. (கஉச)

சகக. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.

மேற்கூறிய இரண்டினையுமே இவ்வகையாலும் வகுக்கப்படுமென்கின்றது. (இ - ள்.) செம்பொருட்செவியுறை செம்பொருளங்கதம் பழிகாப்புச்செவியுறை பழிகாப்பங்கதமென காங்கு கூறபடும் மேற்கூறிய அங்கதமிரண்டும். எ - று. பாய்த்தன் விக்குள் என் னுற்போலச் செய்யுள் என்பதாஃ தொழிற்பெயர். அவையாமாறும் அவற்றது வேறுபாடும் முன்னர்ச்சொல்லுதம்.

இனி ஒருவனாக இவற்றுட் தொகைக்குத்திரத்திட் “கைக்கிண பரிபாட்டங்கதஞ்செய்யுள்” என்று ஒதி அங்கதமுஞ் செய்யுளுமென இரண்டாக நிறுத்தான் நிறுத்தமுறையானே அங்கதமுறைய்திச் செய்யுளுணர்த்திய விதந்தானென்பது. அற்றன்று. எல்லாப்பாட்டுஞ் செய்யுளெனப்படுதலின் ஒன்றினையே செய்யுளெனலாகாது. அல்லதுஃ “அங்கதச் செய்யு னென்மனார் புலவர்” எனவருகின்ற குத்திரத்து ஒதுமாதலான் இவையும் அங்கதச்செய்யுளே. மேலேச் குத்திரத்துள்ளும் அங்கதச்செய்யுளென்பதே பாடமென்பதாஃ அதனாற் பெறுதுமென்பது. அல்லாதபாட்டம் ஒதினும் அங்கதச்செய்யுள் செய்கையேலென அதனைத் தாய்க்கொண்பென்றது போல இரண்டாவதன் பொருண்மைப் படுத்தக்கொள்க. (கஉசு)

சசச. துிகளொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றாயிற் செவியுறைச் செய்யு ளதுவென மொழிப.

இது மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுட்பகுதி இரண்டனான் ஒன்று கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மேற் செம்பொருளும் பழிகாப்புமெனப் பட்ட இரண்டும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படுதலேயன்றி அதனானே

அனாசரீசுப் பொருள்வருவாயாகச் செய்தாளெனினும் அது செவியுறையுந்தமெனவும் பகிம். எ.று. துணாவது படைகுடிசுதழைக்காட்பாணென்றும் இவற்றைப் பாதுகாவாதிருத்தல். அரசியலென்பனவற்றினே தங்கோன் அறிவாமல் வருத்த அவை வருமாயின் அவற்றை உள்ளவாறுணத்தலுமாம் ஒன்று. மாற்றைசன் நமரது ஊடுகின்ற நாட்டவர் யாதினைவ ததலியனவேதவாகப் போய்ச் சார்ந்தவர்க்கு நாட்டழிவு கூறுதலுமொன்று. அன்ன பிறவும் அவற்கு உறுவகையாலானவற்றை உள்ளவாறு உணர்த்திப் பொருள்செய அவர்க்குப் பொருள்செயல்வகை கூறினனமயின் அது செவியுறைப்பாற்படுமென்பது. அது "அறவை யாயி னீற்றொத்த நிறவைதன்-மறவை யாயித் போரொடு நிறத்த - லறவையு மறவையு மல்ல யாயித் - நிறவாதடைத்த நிண்ணினக் கதவி - னீனாமதி லொருகிறை யொடுங்குத - னுணத்த வுடைத்தது காணும் காலே" என இது செம்பொருட்செவியுறை. பிறவும் அன்ன. இவை முகவிலக்கினுட் பயின்று வருமென்பது. இனி, மொழிகாத்த சொல்லிலும் இஃதொக்கும். இனிப், புகழோடும் பொருளொடுமென்பது உம் பாடமாக உரைப்ப. புகழும் பொருளும் புணர்ப்பது அங்கதமாயின் அஃதமையும். மற்று அன்றாயின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது. என்னை? "வசையொடு நகையொடும் புணர்த்தன் றாயி னங்கதச் செய்யுள்" என மேலோதமாதலின் இவனென்பது. (௧௨௮)

சசக. வசையொடு நகையொடும் புணர்த்தன் றாயி னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த அங்கதச் செய்யுளுணர்ந்து. (இ - ள்.) மேற் கூறிய அங்கதச்செய்யுள் வசையேயன்றி அவ்வசையானே நகையோன்றச்செய்வது செவியறியுறையெனப்படாது அங்கதச்செய்யு ளெனவே பகிம். எ - று. எனவே, இவ்வாதனசொல்லி நகைப் பொருட்டாகச்செய்யினும் அங்கதச்செய்யு ளெனப்படும் என்றவாறு. அவை விலக்கியற்செய்யுளுட் கண்டுஎன்க. இதுவுஞ் செம்பொரு ளாகியும் பழிகார்பாகியும் வருமெனவுணர்க. எனவே, கூறப்பட்டன வெல்லாம் வெருளியும் பொருளும் நகையும் பயப்பனவாயின. (௧௨௯)

சச௨ ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவேண் பாட்டே
கொச்சக முறழோடு கலிகால் வகைத்தே.

இது கலிப்பாடுவெனப்பட்ட உறுப்பின இத்தனைப்பகுதியா ன்வருமென்பது வருஞ்செய்யுள்பற்றி விரிகூறுகின்றது. (இ - ள்.)

ஒத்தாழிசை = ஒத்தாழிசையென்றும் உறுப்புடைச்செய்யுள் : ஒத்த ஆத் இசையை ஒத்தாழிசைபென்றான் அதன்கீழ்த்தொகையாகலின் மருவிபவகையான் முடிபுமென்பது. தாழிசையென்பது தானுடைய தன்னலோசைத்தாம். இது முறைமையிற் பெற்றபெயர். எனவே, தாவுவேறுபடினும் வேறுபடாதென்பதுஉங், கொச்சகக் கலிபோல்வனவற்றுவரும் இடைநிலைப்பாட்டுக்கள் அவ்வாறு தாமுமுடையவன்றியும் வருமென்பதுஉங்கொள்க. இது பன்மைபற்றிப் பெற்ற பெயர், தாழிசையின்றியும் ஒத்தாழிசை நிறுபான்மை வருதலின். இனி ஒழிந்த உறுப்புக்கோக்கத் தாழிசை நெந்தமையிற் தலைமையாற் பெற்றபெயரெனவும் அமையும். “வலிமுன்பின் வல்வென்ற பாக்கைப் புலிநோக்கிற் - சுற்றமை வில்லர் கரிவளர் பித்தைய - சந்தம்பார்த் தல்ருங் கனிகண் மறவர்தாய் - கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர் - துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து யிர் வவ்வலிற் - புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை - வெள் வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி - னுள்ளினி னொன்ப தறிந்தன னென்றோழி.” என்பது தாழிந்த ஓசைத்தன்றி ஒத்தாழிசைக் கலியுட் தாவுவந்தது. எனவே, இவ்வேறுபாடு கட்டினக்கலி ஆல்வாதவழியென்பது பெற்றும். அதவன்றே! இதன்ருழிசையுள்ளும் கொற்றியபற்றேரும் வந்ததென்பது. என்னை? “காழ்விரி கவையார மீவரு மினமுனை - போழ்திடைப் படாமை முயங்கியு மமைபாரொன் - றாழ்கதப் பணிசுவர் காதலர் மற்றவர் - ருழ்வதை பெவன்கொ ளறியே னென்றும்.” என்புழி அறிபேனென்றுமென ஆண்டைத் தாழிசைதோறும் இரண்டு கொற்றியபற்றேரும் வந்தன. பிறவும் அன்ன. “நீயே, வினாமான் காழகம் வீங்கக் கட்டிப் - புணமான் வரீஇய வம்பு தெரிதியே; யிவட்டே, கனாமா னீவல் காரொதிர் பவைபோ - லினகோக் குண்க னீர்சில் லாவே.” எனக் கொச்சகக் கலியுள் இடைநிலைப்பாட்டுத் தாழிசையின்றி வந்தது. பிறவும் அன்ன. இனிச்,

கலிவெண்பாட்டு = கலிப்பாவாகிய வெண்பாட்டு : இது பன்முத்தொகையாகிய முன்மொழிப்பொருட்டாயிற்று. கொச்சகமென்பதும் உறுப்பினுற்பெற்றபெயர். உறழ்கலிபென்பது பொருள்பற்றி வந்தபெயர். ஒத்தாழிசையென்பது தம்மினொத்தவருதற் கட்டின புடைகளிமயானும் கலிப்பாவிற்குச் சிறந்து வருமாகலானும் முன்வைத்தான். என்னை இதுகலிப்பாவிற்குச் சிறந்தவாறெனின், துற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தனவாகலின் அது பெருவரவின எனப்பட்டுச் சிறப்புடைத்தாயிற்று. அது கோக்கி முன்வைத்தான், இது பாவென்றும் உறுப்பினக்கணங் உறுகின்ற இப்

மாகலின். கலிவெண்பாட்டினை ஒத்தாழிசைக்குங் கொச்சகத்திற்கும்
இடைவைத்தான் அதபோல உறுப்புடைத்தாகியும் வருமென்றற்கு.
அதன்மீன் கொச்சகப்பாவைத்தான், அத்தரவும் போக்குஞ் சிறபா
ன்மையின்மீயும் வருதலின். எல்லாவற்றுப்பின்னும் உறழ்கலிவை
த்தான் அவைபோலாது சரிதகமின்றி வருதலே பெரும்பான்மையாக
லானென்பது. அஃதேல் உறழ்கலியுங் கொச்சகக்கலியுள் அடங்கா
தே அதுவும் அடக்கியலின்றியும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்று
மை உடைத்தாய் வருமாவெனின், அற்றன்று. அடக்கியலின்றி
வரின் அடிமீர்த்தலும் ஒழுக்கிசைத்தாகலும் வேண்டும். உறழ்கலியா
யின் அடிமீராதும் ஒழுக்கிசையின்றியும் வருமென்பது. அத்துணையா
ன் இதனை வேறென்பதென்னை? ஒன்றாக ஒதுகவெனின், மேற்கூறி
வருமின்ற செய்யுளெல்லாஞ் சீரும் அடியும் பாவும் பொருளுமெனச்
சிலவுறுப்புக்கையான் வேறுபடுகின்றதன்றிப் பிறிதின்மையின் அவ்
வேறுபாடு சிலவாக நோக்கி ஒன்றென்குமாகலின் அதுகடாவன்
றென்பது. அல்லதுஉம் நூல்செய்யுங்கான் மாபென்பது வேண்டும்.
என்னை? "மாபுரிசை திரியா மாட்சியவாதி-புணாபதி நூறு மிருவகை
நிய" என்பதனால் முதலாற்காலியும் மாபுவேண்டதலின். அது
வன்றே கிலம் நீர் த வளி விசும்பென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அவ
ற்றிசையபாடிய பொருள்களும் அஃந்நிணையான் வழங்கிலும் பொரு
லின் இசையபாடிய மக்களுந் தேவரும் முதலாயினுரை உயர்திணை
வாய்பாட்டான் வேறுபடுத்து வழங்குகின்றதென்பது. மற்ற உற
ழ்கலியென்னும் வழக்குண்டாயினன்றே மாபாதி மாறுபடுவதெ
னின், மாபென ஆசிரியர் வழக்கும் அடங்குமாகலின் அதுகறினான்
அல்லாக்கால் ஒழித்த செய்யுளும் வேறுபாடிவலாமன்றோவென்பது.
இனிப் பரிபாடலுங் கலிப்பாலினுள் அடங்குமென்பாரும் உளர். கலி
யும் பரிபாடலுமெனத் தொகையுள் இரண்டுதொகை தம்மின் வேறுத
லின் அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அநிபாதாசென்பது. அல்லதுஉம்
அராகவுறுப்பில்லாத முகேயவையுங் கொச்சகக்கலியல்லாத கலிப்
பாலினுள் உண்டாவதாகலுங் கொச்சகக்கலியுறழ்த்து வருதலும்
உடையவாம். (௧௬௦)

சசக. அவற்றுள்,

ஒத்தா ழிசைக்கலி மிருவகைத் தாகும்.

இது முறையானே ஒத்தாழிசைக்கலியுணர்ந்து. (இ-ள்.)
ஒத்தாழிசைக்கலி இரண்டு கூற்றதாம். ஏ-று. இதனது பயம் அ

வை இரண்டிற் தம்முட் பருதியுடையவென்பது. அவையாமாறு முன்னிச் சொல்லுதல். (௧௬௧)

சசச. இடைநிலைப் பாட்டுத் தரவுபோக் கடையென
கடைபயின் றொழுகு மொன்றென மொழிப.

(இ - ன்.) மேற்கூறிய ஒத்தாழிசை இரண்டினுள் ஒன்றாழிசையுந் தரவுஞ் சரிதகமும் தனிச்சொல்லுமென காண்கு உறுப்பாகப் பயின்றுவரும். எ - று. பயின்றுவருமெனவே இவ்வாறன்றிப் பயிலாதுவருவனவும் அதன்பகுதியாயடங்குவனவும் உளவென்பது. அவை தாழிசைப்பின்னர் என்னுறுப்புவுருங்கால் ஐந்துறுப்புப் பெறுதலும் அவற்றிடை அராகம்பெறின் ஆறுறுப்புவுருதலுமென இவை பெண்ப. அற்றன்று; தாற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலியின் அராகவுறுப்பும் அம்போதரங்கவுறுப்பும் பெற்றவருவன இன்மையின் அவைபொருளான்றென்பது. மற்று கடைகலின்றொழுகுமென்றதென்றையெனின் இத்தனை பயின்றுவாராது ஏனையொன்றும் என்றற்கென்பது. தாழிசையினை இடைநிலைப்பாட்டென்பவோவெனின் அவ்வாறுஞ் சொல்லுப, அச்செய்யுள் இடைநின்றலானென்பது. இனி இடைநிலைப்பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது. என்னை? தாழும்பட்டவோசையல்லாதனவும் இடைநிலைப்பாட்டாய் வருமாதுவினென்பது. அது “காணுமை யிருள்பாப்பிச் கையற்ற கங்குலான்-மாணுரோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை - காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடவெஞ்சே.” என்பது தாழிசையெனவும் இடைநிலைப்பாட்டெனவும் பகிம் “இன்னொலிச் சிலம்பினிற் சின்மொழி யைம்பா - தழீஇய தடவர ஸங்குலான் வரிவாட - வாராது விவோய் தண்ணக் துறைவ தகாய்காணி.” என்றும்போலவன தாழிசையில்லாத இடைநிலைப்பாட்டு. இவ்விருபருதியுங்கூட்டித் தாழிசையென்றது இடைநிலைப்பாட்டென்பது இங்ஙனச் தம்முட் பருதியுடைமையானு மாயிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தென்றற்குப் பயனாக் தோற்றுவாய் செய்து போர்த்தென்பது. தரவு என்ற பொருள்மை என்னையெனின் முகத்துத் தரப்படுவதென்ப. அதனை எருத்தெனவுஞ் சொல்லுப. என்னை? உடம்புந் தகையுமென வேறுபடுத்த வழங்கும் வழக்குவகையான் உடம்பிற்குமுதல் எருத்தென்பதாகலின். இசைதுலாரும் இத்தரவுமுதலாயினவற்றை முகம் கினை கொச்சகம் முரிபென வேண்டி. கூத்ததுலார் கொச்சகமுள்வழி அதனை கினைபென அடக்கி முகம் கினை முரிபென முன்னாக வேண்டி. அவரும் இக்கருத்திற்கு நற்பமுகத்திற்படுத் தரவினை முகமெனவும் இடைநிற்பனவற்றை இடை

கிலையெனவும் இறுதிக்கண் முரிந்து மாறுஞ் சரிதகத்தினை முரியென
யுங் கூறிகுவொன்பது. செத்துறைச் செய்யுள் அடைகிலை பயப்பதின்
மையின் அது சிறித்ததன்றென்று அடக்கிவொழிப. உன்னுறப்பின்
பொருளெல்லாம் ஒருவகையான் அடக்குமியல்பிற்குண் அடக்கியவெ
னவுங் குறித்த பொருளை முடித்துப்போக்குதலிற் போக்கெனவும் அ
வைபெல்லாம் போதத்து வைத்தலின் வைப்பெனவுங் கூறிய பகுதி
மையின்னும் பற்றிக் கூறுதலின் வாரமெனவும் எல்லாம் ஒன்றொன்
றனை ஒத்தே பெயராயின. அடைகிலையென்பது மூன்றும் பின்
னும் பிறவுறப்புக்களை அடைந்தன்றி வாராது. அது தனிநின்று சீரா
தலிற் தனிச்சொல்லெனவுமபடும். இவை கிலையுறுப்பென்றது பா
ட்டென்றதென்றையெனின், அவை தாமே பாட்டாயும் வருமிடனு
டைய, வருங்கால் அவை ஒன்றும் இரண்டிமே பனவாய் வருமென்பது.
இடைகிலைப்பாட்டினைத் தரவிற்கு முற்கூறிகுண் அதுபெயர் பெறுத
லின். எனவே தரவு முன்வைத்தலே மரபாயின. ஒத்தாழிசை கூறிய
முறைமாளே தரவு தாழிசை போக்கென்றும் மூன்றுறுப்பானுஞ் சிறு
பான்மை வந்து தனிச்சொலின் திருத்தலிற் தனிச்சொல்லினை இறு
திக்கண் வைத்தானென்பது. இவை போக்கிச் சொல்லுதும். (௬௬௨)

சசடு. திரவே தானு காலடி யிழிபா
யாறி ரண்யெர் பேறவும் பெறுமே.

இது தரவின் அடியனவுணர்ற்று. இ - ன். மேற்கூறப்பட்ட
தரவுதானும் கான்கடிமுதலாய்ப் பன்னிரண்டடிகாரும் வரப்பெறும்.
எ - று. எனவே, ஒன்பதுகிலம் பெறுத் தரவென்றவாறாயிற்று. உயர்
பேறவும்பெறும் என்றதஞ் பன்னிரண்டடியின் இகத்தவரவும்பெறு
மெனக்கொள்க. இதனை எறித்தோதாது இலேகினுற் கொண்டான்
பன்னிரண்டடியின் இகத்தன தள்ளலோசையான் வாராமையின்.
அது "சீரார் செறுவி னெய்தலொடு கீடிய - சேரித ழூர்ப னினாயிதழ்
கொண்டார்" என்றும் மருதக் கலிப்பிட்டானுமுணர்க. (௬௬௩)

சசக. இடைகிலைப் பாட்டே,
தரவகப் பட்ட மரபின வென்ப.

தரவிற்குச் சுருங்கியென்றித் தாழிசை வாராதென்பதுணர்ற்று.
(இ - ன்.) தரவின் அடிப்பட்டது தாழிசை. எ - று. அடிப்பதிலே
ன்பது அகம்புறமென்றிருகூறுசெய்தவழி முற்கூற்றினுட் பகுதல்.
மூன்றென இடையகையுங் காலவகையும்பற்றிய இருகூற்றினுள் பாதா
னுமொன்று கொள்க. எனவே, பதினொருமுதல் இரண்டடிகாரும்

இதித்துவரப்பெறும் எந்தவாறுயிற்று. அது “கருங்கோட்டு நறம்பு
ன்ன மலர்ச்சினை மீயிசைச் - கரும்பார்க்குய் குழவினோ டிருந்தம்பி
யிசையூத - கொருங்குட னிம்மென வியித்தவிற் பாடலோர் - டரும்
பொருண் மரபின்மால் பாழ்கொளக் கிடந்தான்போற் - பெருங்கட று
யில்கொள்ளும் வன்சுடிரிர் நறங்கானல்; காணுமை யிருன்பாப்பிக்
கையற்ற கங்குல்வாய் - மாளுதோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவ
னைகீ-காணவும் பெற்றாயோ காணுயோ மடகெஞ்சே; பொறிகொண்ட
புன்னினம் பதிகேரும் போழ்தினுற் - செறிவனை செழித்தான்
கட் சென்றாய்மற் றவனைகீ - பறியவும் பெற்றாயோ வறியா
யோ மீட்கெஞ்சே; கொல்லெற்றுச் சுறவினைக் கடிக்கொண்ட மரு
ண்மனை - யல்லனோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற்றவனைகீ - பு
ல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடகெஞ்சே; ஆங்க, எல்லையு
மிரவுச் தயிதறத்த பல்லு - ழரும்பட ரவனோய் செய்தான்கட்
பெறனசைதி - யிருங்கழி யோதம்போற் றமொறி - வருந்தின்ன ய
னையைபென் மடங்கெழு கெஞ்சே.” என இது தரவகப்பட்ட மரபி
ற்றுகித் தாழிசைவந்தது. தரவிற் கருங்குமென்னுது அகப்படுமென்
னான், தரவோடு ஒத்துவருத் தாழிசைப்பென்பது உங் கோடற்கு. என்
னை? மக்களகத்துப் பிறந்தானென்றவழி அச்சாடியோடொக்கப் பிறந்
தானென்பது பரிமாகலின். “ஞாலமுன் றடித்தாய முதல்வற்கு மு
துமுறைப் - பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் ததைஇய-கீலகீ ருடை
யேபோற் றகைபெற்ற வென்சுடிரை - வாலெக்கர் வாய்குழும் வயங்
குசீர்த் தன்சேர்ப்ப; ஊரல ரெடுத்தார்ப்ப வுள்ளாய்கீ துறத்தலிற் -
கருந்தன் னெவ்வகோ பெண்ணையு மறைத்தான்மற் - காரிகை பெற்
றதன் கலின்வாடக் கலுழ்பாங்கே - பீரல ரணிகொண்ட பிறைநுத
லல்லாக்கால்; இனையிவ்வு சலந்துற்ற வெய்யாய்கீ துறத்தலிற் - பு
ணையிலலா வெவ்வகோ பெண்ணையு மறைத்தான்மற் - றுணையாருட்
டகைபெறத் தொன்னல யிழந்தினி - பணிகுணப் பிழந்தன்ன உணை
மென்றோ ளல்லாக்கால்; இன்றிவ்வு சலந்துற்ற வெய்யாய்கீ துறத்
தலி - னின்றத னெவ்வகோ பெண்ணையு மறைத்தான்மன் - கென்ற
வேனுதியேய்க்கும் விறனல யிழந்தினி - மின்றுகீ ருக்கெழு கெடுங்
பெருங்க ளல்லாக்கால்; அதனல், பிரியில்லாய் பே பால தெய்வத்திற்
றெளித்தக்கா - லரிதென்னு றெளித்தவ னாய்லம்பெயர்தரப் - புரியுணை
வயமானோர் கடவுறு - விரிதண்டார் வியன்மர்ப்ப விரைகலின் செல
வே.” எனவரும். பன்னிரண்டடியின் இக்கத் தரவிற்கும் இவ்வா
றே தாழிகை கொள்ளப்படும். மற்று மேற்கூறிய வகையறையிற்
தாழிகை உறுகவெனின், ஆண்டு முறைபிறழவைத்தற்குக் காரணங்

உறுப் போத்தாமென விசேக. இனிவருஞ் சூத்திரத்திற்கும் இது
யே விடை. மரபினவென்றதனால் மேல்க்கொண்டும் அடிப்படவந்த
மரபினுற் கருங்குமென்பது. எனவே நான்கடியின் உயர வாராவெ
ன்பதுகொள்க. இன்னும், மரபென்றதனால் சிறபான்மை ஐந்த
டியானும் வருவனவும் உன. “அரிதே தோழிநானி துப்பாமென் று
லாந்தல்” என்னும் செய்தற்றினக்கலிப்பாட்டினுள் “கைமுத லா
க டட்டினு னெழுந்த - தகைமையி னலிவ தல்லதவர் கம்மை - வகை
மையி னெழுந்த தோன்முத லாகப் - பகைமையி னலிதலோ விலனா
மாயினுற - பகைமையிற் கடிதவர் தகையி னலியுபோய்.” என ஐத்
தடியாத் தாழிசை வந்தது. ஆறடியின் வருவன வந்தவழிக்கண்டு
கொள்க. மற்ற நான்கடியின் இழித்ததோர் அடியானுத் தாழிசைவரு
மாஸெனின் வாராதன்றே? இடைநினைப்பாட்டே என்னுராகலின்.
என்ன? பாட்டெனப்படுவன ஓடியான் யாராமையின். (௧௨௪)

சசஎ. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
கடைநிலைக் குறுகு மாங்கென் கிளவி.

இது ஆங்கென்னுஞ் சொற் தனிச்சொல்வெனப்படுமென்பது
ணர்ந்து. (இ - ள்.) தாழிசைப்பின்னர் ஆங்கு தனிச்சொல்லாய் நி
ன்று பயிலும். எ - று. ஆங்கென்னுஞ் சொல்லினை எடுத்தோதினால்
அது கடைநிலைக்குறுகுமாகலின். ஆங்கென்னுஞ் சொற் பயின்று
வருமெனவே அல்லாதனவும் உன இத்தனைப்பயிலாதனவென்பது
கொள்க. ஆங்கு என்பது ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் தோன்ற
நின்ற சொல்லாகலின் அஃதெல்லாச்செய்யுட்கண்ணுத் தன்பொருள்
மைக் கேற்ப பிறநல் வேண்டும் பிறவெனின், அற்றன்று; அதனை அ
சைநிலையாகக்கொள்க. அல்லதுஉம், எல்லாச்செய்யுளும் இதன்பொ
ருண்மைக்கேற்பச் செய்யல்வேண்டுமென்றான் மிகைகூறிப்பயர்த்ததி
ன்மையானென்பது. அசைநிலைபெய்து செய்யுள் செய்தன் மரபாகலி
ன் அஃதமைபுமென்பது. கடைநிலையாதன பொருள்பெறவருமென்
பது. அவை முன்னர்க்காட்டினும். (௧௨௫)

சசஅ. போர்க்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.

இது ஒழிந்த கூறாகம் உணர்ந்து. (இ - ள்.) போர்க்கிவக்.
கணப்பகுதி வைப்பென்று சொல்லப்படும். எ - று. இங்ஙனங், கூற
ப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியவெனவும் வாரமெனவுஞ் சொல்லுப.
அடக்கியல்வாரத் தரவோடு ஒக்கச் சொல்லப்படுமென்றிவாறு. எ
ன்னதென்னுக்கியெனின், போர்க்குதலும் வைத்ததுமென்றும் இர

ண்டிலக்கணமுடைத்து வாரமனச் சொல்லின்முடியிலக்கணமே
கூறுவான்போலப் போக்கினிலக்கணப் பகுதி வைப்பென்றனைச்
சுட்டிச் கூறப்படுமாகலின். (கடக)

சசக. தரவிய லொத்து மதன கப்பமே
புணாதி ரிறுதி நிலையுணாத் தன்றே.

இதுவுஞ் சரிதகமுணர்த்துமின்றது. (இ - ள்.) தரவியலொத்
தம் அதனகப்பமே = சிறுபான்மை தரவும் அதனோடொத்துத் தர
வின்பாகம் பெறுதலை இலக்கணமாகவுடைத்து மேற்கூறிய சரிதகம் :
புணாத் ரிறுதி நிலை உணாத்தன்றே = இடைநிலைப்பாட்டுப் பொருளே
ன முடிபுகாட்டி நீதும் அதுதான். எ-று. அகப்படுமென்று அதற்கும்
உம்மைகொடுத்தமையின் அஃதிலக்கணமாயிற்று. ஆகவே, அவ்வில
க்கணத்திற்கேற்ற தரவின்கண்ணே ஒத்தலும் உயர்தலும் கொள்க.
சுருங்கியவெல்ல ஆசிரியத்திற்கு இழிந்தவெல்லையாகிய மூன்றடிச்சி
றுமையிற் கூறுமையிற் சுருங்காது வருவதாயிற்று. ஈனமும் அகப்
படுமெனவே பன்னிரடித்தரவின் பாகமாகிய ஆறடியே சரிதகத்திற்
கு எல்லையென்பதுஉம், இழிந்தவெல்லை கூறுமையிற் பன்னிரடித்
தரவிற்சாய் ஈற்று மூன்றடிச்சரிதகம் வருதலும் ஒழிந்த கவிநாவி
ற்கும் அவ்வாறேவருதலும் கூறினானென்பது. இனி வெள்ளைச்சரி
தகத்துக்கும் இஃதெல்லாமொக்கும்.

இனித் தரவியலொத்தல் ஈற்றயலடி முச்சோகி வாராது மண்
டிமமாகி வருதலுஞ் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. இறுதிநிலையென்
பதனை துணிவினென்றோலக் கொள்க. நிலையெனப்பட்டது
இடைநிலைப்பாட்டு. அதனிறுதியைக் கூறுமெனவே அவற்றுப்பொரு
ளின் முடித்துவிடுக்குமென்பதாம். போக்கியவ்வகையே வைப்
பெனப்படுமென்றவழி உள்ளூறுப்பின் பொருளனைத் தன்கண்ணை
க்கப்படுவது சரிதகமென்றதன்றி, இன்ன உறுப்பின்பொருள் வை
க்கப்படுமென்றிலாதான் முற்கூறியது பொதுவிதிமாத்திரையையன்றி
இடைநிலைப்பாட்டின் பொருளே பெரும்பான்மையும் வைக்கப்படு
மென்பதுஉம் பொதுவிதியாற் சிறுபான்மை தரவின்பொருள்கண்மை
வைத்தலுமுடைத்தென்பதுஉம் கூறினான். தரவியலென்றதனாற்
தரவோடொத்த பொருட்கேற்றனவுங் கொள்க. "சச்சம் கூடாது
பெரும் - விச்செல வொழிதல் வேண்டுவல்" என்பது தாழிசைப்பொ
ருள்முடிவு தன்பாலைக்கப்படுதலின் இறுதியுணாத்தது. புணாதிரி
தியென்றதனான் அத்தாழிசைப்பொருளையன்றி அவற்றோடு போக்
கியப் பொருள்வந்தக்கால் அவ்விரண்டினையும் புணாபடாமற் பொருத்

தச்செய்வென்பது. அது "தன்னகா விழையக்கூடுதல்" எனப் போக்கியப்பொருளோடு புணர்நிற்றது. பிறவும் அன்ன.

"இமயவயல் வாங்கிய வீரஞ்சடை யர்தணன்" என்றும் குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டினுட் "கோடுபுயக் கல்லா தழக்கு நாடன்" என்ற" உன்னுறையுமத்தாற் தலையியது விழுமங்கூறக் கொழு நன் மனையாடென வவத்தமையின் அது தாய்பலொத்ததாயிற்று. இனி, "ஞாலமுன் றடித்தாய" என்னும் பெய்தற்றிணைக் கலிப்பாட்டு அடவியலாற் கரிதகமொத்தது. "கருங்கோட்டு நறம்புன்னி" என்பது தரவிற்று அடியையத்தாகச் கரிதகம் நான்கடியாய்ச் சுருங்கிற்று. அஃதேற் தரவாப்பட்டதெனச் சுருங்குதலன்றி ஒத்தற்பொருளும்படு மாயிற் தரவகப்படும் போக்கென்னுது தரவியலொத்தும் என்றதென் னெயெனின், தரவுமென்ற உம்மையாற் றெபான்மை மிக்குவரவும் பெறும் போக்கென்பது கொள்க. "பாடின்றிப் பசர்தகண் பைதல் பணிமங்க- வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வணியூர-வாடெழி லழி வஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி-நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையே னாமன் னதுயுத்தான்". என்னும் பாலைப்பாட்டுத் தரவுத் தாழிசை யும் நான்கடியாடி ஒத்தவழிச் "செப்பொருட் றெப்பெண்ணிச் செ ல்வர்மாட் டியையன-தெய்வத்துத் திறநோக்கித் தெருமா தேமொழி-வறனோடி வையத்து வான்றறங் கற்பினு - னிறனோடிப் பசப்பூர் த றுண்டென - வறனோடி விலங்கின்றவ காள்நனைத் திறத்தே." எனச் கரிதகம் ஐத்தடியாயிற்று. (கஉஎ)

சுரு. ஏனையொன்றே,

தேவர்ப் பரா அய முன்னிலைக் கண்ணே.

இஃது ஒழிந்த ஒத்தாழிசையுணர்ந்து. (இ - ன்) அது முன் னிலையிடமாகத் தேவனாப்பராகும் பொருண்மைத்து. எ - று. என யே இஃது அகநிலைச்செய்யுளாகாதென்றான். இதனானே முன்னைய து அகநிலை பொத்தாழிசையென்பபேம். மற்றிது "வாழ்த்தியல் வ னையே காற்பாற்கு முத்தி" என்றவழிச் சொல்லப்பட்டதாமெனின், 'அஃது உறழ்கலிக்கும் வெண்கலிக்கும் கொச்சகக்கலிக்கும் பொதுவா கலின் அவற்றுக்குத் தேவபாணி விலக்கினுனென்பது. மற்ற முன் னிலைக்கனென்றதென்னெயெனின் தெய்வத்தினை முன்னியையாகச் சொல்லப்பட்டனவன்றி அல்லன தேவபாணியெனல் தகாவென்பது. என்ன? டான் இன்ன பெருஞ்சிறப்பின் இன்ன தெய்வமென்று தன் னைத்தான் புசுழ்த்து கூறி கின்னைக் காப்பேன் கீவாழியெனத் தெய் வஞ்சொல்தற்றாகச் செய்யுள்செய்ததும் ஆகாது வாழ்த்தினுள் அவ்வா

றுண்டாயினென்பது. இதனானே படர்க்கையும் லீலக்கிணனும். ஆகவே, தெய்வம் படர்க்கையாயவழிப் புறநிலைவழித்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத்தலைவனோடு கூட்டிச்சொல்லுமென்றாலும். இங்ஙனங் கூறவே, பாட்டுடைத்தலைவனைக் கூட்டினும் கூட்டாக்காலுந் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம் முன்னிதியாயினென்பது பெற்றும். மற்றிலை பாடல்சான்ற புலனெறிவழக்கிற்கன்றித் தேவர்ப்பராயதற்கும் உரியவோவெனின் ஆண்டு அகப்பொருட்ஞரிமைபுடைமையிற் கலியும் பரிபாடலுமென்றதனானே அத்திறையன்றிக் கடவுள்வாழ்த்துப்பொருள்படவும் வருமென்பது ஈண்டுக் கூறினாலும். அதுவன்றே ஏனைபுதெனச் சிறுமைதோன்றப் பிழ்குறியதென்பது. (ககஅ)

சூக. அதுவே,

வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே.

இஃது அதன்வகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒத்தாழிசை வண்ணகவொத்தாழிசையெனவும் ஒருபோகெனவும் இரண்டாம். எ - று. இதன் பயன் ஒத்தாழிசையெனப்படாது இவற்றனொன்றென்பது அறிவித்தவாறாயிற்று. அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேல் ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தாருமென்றான் பின்னர் அவ்விரண்டனும் ஒன்றென்றற்கு வண்ணகம் ஒருபோகென வேறுபெயர் கூறவே முன்னரதே ஒருதலையாக ஒத்தாழிசைக்கலிபெனப்படுவதென உய்த்தனாவைத்தமையானும் ஏனையொன்றென வேறுபடுத்தமையானும் பெயரும் உடன்கூறுது போத்தத்து வைத்தமையானும் அதனோடு ஓரினத்தவல்லவென்பது பலவாற்றினங் கொள்ளவைத்தானென்பது. அஃதேல் வண்ணகமும் ஒத்தாழிசையெனப்படாதாம்பிறவெனின் அது மாற்றுதற்கன்றே வண்ணகம் முற்கூறி அதிகாரம்பட வைப்பானாயிற்றென்பது. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்று தாழிசையெய்து காட்டுப. “எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெண் - ணடக்கியல் வாரமோ டக்கலைக் குறித்தே” என்புழித் தாழிசையுறுப்பு ஓதாமையின் அது பொருத்தாது.

சூக. வண்ணகத் தானே,

தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றக்கால் வகையிற் றேன்று மென்ப.

இது முறையானே வண்ணகவொத்தாழிசையுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) தரவுத் தாழிசையும் எண்ணும் வாரமுமென்னும் உறுப்பு முறையானே வருவது வண்ணகவொத்தாழிசையாம். எ - று.

அது "முதற்சொடை பெருகிச் சுருங்குமன் னென்" என்ற வழிக் காட்டுதலும். வண்ணித்துப் புகழ்தலின் வண்ணகமெனப்பமும். என்னை? தாழிசையே தெய்வத்தின் முன்னியாகத்தத்து கீழ்இப் பின்னர்த் தெய்வத்தின் தாழிசையானே வண்ணித்துப் புகழ்தலின் அப்பெயர் பெற்றதாகலின் ஒழிந்த உறுப்பான் வண்ணிப்பினுஞ் சிறந்த உறுப்பு அதுவென்க. எனவே, அகநிலைச் செய்யுட்டாழிசைவண்ணித்து வாராவென்பதாம். என்னுறுப்பாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதலும். அவ்வென்னுறுப்புத்தான் கீர்த்திபாபோல வரவாச்சுருங்குவருதலின் அம்போதாங்கமெனவும் அமைபுமாகலின் அதனை அம்போதாங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவெனவுஞ் சொல்லுப. இனி வண்ணகமென்பது அராகமென உரைத்து அங்வுறுப்புடையன வண்ணகவொத்தாழிசையெனவுஞ் சொல்லுவாரும் உளர். எல்லா ஆசிரியருஞ் செய்த வழிதற்கு இது முதலாலாதலின் இவரொமொறுபதென் மரபன் றெனமறுக்க. இசை தாலுள்ளும் மாறுபடின் அஃது அவர்க்கும் மரபன் றென்பது. மற்ற இசைக்குத் தனிச்சொல்லோதியதில்லையாவெனின் அதனையும் அதிகாரத்தாற் கொள்க. (சுசு)

சுசு. தாவே தானு,

நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற

கேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.

இஃதொத்தாழிசையுள் என்னொன்றற்குத் தாவு வேறுபட்ட இலக்கணத்திற்குகலான் அதுகூறுகின்றது. (இ-ள்.) இது நான்குமு தற் பன்னிரண்டடியீராக வாராது. தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறு ம் நான்குத் தாவடியாம். எ-று. இதனானே தலையளவுங் கடையளவும் இடையளவுமென்பன கூறினனும். இங்ஙனங் கூறவே ஒழிந்தவுறுப் பிற்குத் தலையிடைகடையென்பது கொள்ளப்பமும். கேரடி பற்றிய நிலைமைத்தாகும் நான்குமென்பதனை அளவடியான் வருமென்றற்குக் கூறினனும்பாருமுளர். அற்றன்று; பிற அடி மயங்குவனவும் அளவடியுரிபவென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டமையின். மற்றென்னை வருகியதெனின், சமவிலையின்றி வியனிலை வாராவென்பது. இனிப், பற்றியவென்ற மிகைப்பானே முற்கூறிய தாவுத் தாழிசையும் அளவடியான் வருதலில்லையென்பதுகொள்க, வருகின்ற ஒத்தாழிசைக்கும் பேரென்னிற்குஞ் சிறென்னிற்கும் இஃதொக்கும். (சுசு)

சுசு. ஒத்து மூன்றாறு மொத்தாழிசையே,

இது முறையானே ஒத்தாழிசை உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) நம்முள் ஒத்த அளவினவாகலும் ஒத்தபொருளவாகலுமுடைய தேவ

பாணிக்கன் முன்றாக வரும் ஒத்தாழிசை. எ - று. இவை பொருள் ஒக்குமெனவே முன்னே அகலிபொத்தாழிசைக்கண் வரும் இடைநிலைப்பாட்டிற் பொருள் ஒவ்வாது வருதலுஞ் சிறப்பான்மை வரும். அவை "கல்வெணக் கலின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபின்-புல்வென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ" என இடத்தியல்பொருளொழிய இடப்பொருளோடு உவமங் கூறினான், "ஒரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு - ணீர்ந்த மலர்போல நீரீப்பின் வாழ்வாளோ" என இடப்பொருளொழிய இடத்தியல்பொருளோடு உவமங் கூறினமையின் வேறுபட்டன. ஒத்தவருவன முன்னர்க்காட்டினும். (கசஉ)

சடுடு. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.

இஃது ஐயம் அறுத்தது. அகலிபொத்தாழிசைக்கு இவை போலத் தாவோடொத்துவருங்கொலென்றையுமுமைத் தரவிற்சுருங்கித்தோன்றுமென்றமையின். (இ - ள்.) மூவகைவண்ணத்தின் தாழிசையுஞ் சமரிஸுத்தாவிற் சுருங்கித்தோன்றும். எ - று. வானாதே தாவென்றமையின் இடையளவின்மேற் செல்லும், அடியென்றவழி அளவடிமேற்றாயபோலவென்பது. தோன்றுமென்பதனால் இடைநிலையிய கான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானாகாதென்பதுகொள்க. என்னோடு தொடர்தலின் இரண்டடியானாகாதென்பது பெற்றும். இடையளவு தரவிற்சுருங்குமெனவே கடையளவு தரவினுற் தாழிசை சுருங்குமென்பது உய்த்துணரப்படும். இங்ஙனங் கூறுக்கால் ஓர்டிமுதலாகத் தாழிசைகோடல் வேண்டுகிறதன்றோ வென்பது. தோன்றுமென்றதனால் கடையளவினை ஒழித்து மற்றைத் தரவிர்ண்டளவாகக் கொள்வாமெனக்கொள்க. (கசஉ)

சடுசு. அடக்கியல் வாரத் தரவோ டொக்கும்.

இது கரிதகவிலக்கணங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) தாவோடு ஒத்தவரும் அடக்கியல்வாரம். எ - று. அடக்கியல்வாரமென்பது அடக்கும் இயல்பிற்குரிய வாரமென்றவாறு. சிறத்தமுறைபாளே என்னுறுப்புணர்த்தாது மயங்கக்கூறியதனானே தனிச்சொல்வகுஞான்று என்னுற்றிலுஞ் கரிதகத்துமுன்னும் புணர்க்க. அடக்கியலென்றான் முன்னர்ப் பலவகையாற்புகழப்பட்ட தெய்வத்தினை ஒருபெயர் கொடுத்தபக்கி கீற்றலின். வாரமென்றான் தெய்வக்கற்றலின் மக்களைப் புகழ்த்த அடி மிருமாகலினென்பது. (கசச)

சடு. முதற்செடை பெருகிச் சுருங்குமன் என்னே.

இஃது என்னுறுப்பாமாற்றணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) முதல் பெருகியவழி முதலென். எ - று. தொடையென்றதனும் தலையென் இரண்டு அவையையான் ஒருதொடையாகி வருமெனவும் பெருகியென்றதனும் இரண்டடியான் இரண்டின்காட்டி அதவே பற்றி முதல்பெருகியவென்றதனும் ஒழிந்த என்னுற்தொடை பெறுதலும் கேர்த்தானும். இதனை முதலெனவே வழிமுறை வருவனவும் என்னவென்பது பெற்றும். அவை இத்தனைபென்பது அறியுமாறென்பதென்னை? முதற்செடை பெருகியென்றதனும் இரண்டடியான் இரண்டினையும் காட்டி அதவேபற்றிச் சுருங்குமென்றமையின் ஈடியிற் சுருங்கி ஓடியாதலும் ஓடியிற்சுருங்கி இருசோதலும் இருசீரிற் சுருங்கி ஒருசோதலும் படும். முதலடி இன்னதென்றிலையும்தம் அளவடியே கொள்ளப்படும், “காற்சீர்கொண்ட தடியெனப்படும்” என்றானின். ஆகவே இருசீரெனப்பட்டது குறளடியாயினும் இவை இரண்டுதொடர்க்கதன் துறையையாய் அமைவாமையிற் குறளடியென்றனையினென்பது. ஒருசீர்க்கும் அவையப்படுத்தத் தொடைகோடலொக்கும். என்னை? “பேரவுணர்க் கடத்தோய்க் புளர்மருதம் பினர்க் தோய்க் - கீரகல மனத்தோய்க் கிழறிகழைம் படைபோய்க்” எனவும், “ஊழிக் புலகுக் புருவுக் பருவுக் - பாழிக் பருகுக் பறமுக் மறமுக்” எனவும் அவையப்படுத்தே தொடைகொள்வாகனின். அஃதெல் ஒருசீரினுஞ் சுருங்கப்பெறுதோவெனின் கத்தருவானின்கண்ணும் ஒருசீரிற் சுருங்கின வாராவாகனின் இவரும் பிறதான் முடித்தது தானுடம்படுதெனென்றும் உத்திலகையான் ஒருசீரிற் சுருங்குதல் கோரொன்பது. மற்ற வழிமுறையார் பாகஞ் சுருங்குதல் பெறுமாறென்னை பெனின், “வகா யிசையு மகாவ் குறும்” என்றற்போல மேல்க் கொண்டுபெருகின்றவாற்றார் பாகமே சுருங்குதல் பெறலாமென்பது. மன்னென்பது ஆக்கத்தின் கண்ணும் வந்ததாகலிற் சுருங்கிப்பலவாமென்பதுகொள்க. எனவே, இரண்டடியாண்டும் ஓடியான்கும் இருசீரொட்டிம் ஒருசீர் பதினாறுமாகி என்பங்குமென்பது. இருசீர் குறளடியுமாகலின் ஒருசீரான் வருவன சிற்பென்கொணவென்பும். ஆகவே, ஒழிந்த முதலினையென்னுங் கடைபென்னும் இடையென்னுமென மூன்றங் கூட்டி என்னி கிற்றற்றியவாயின. இது கோக்கிப்போதும் என்னென்று அடக்காது “கின்ன மல்லாக் கலை” என ஒருசீரினை வேறுபடுத்தி மேற்கூறுகின்றதென்பது. இனி அவையையின் காட்டியே முதற்செடை பெருகிச் சுருங்குமென்றமையின் அவையையிற் சுருங்கின இருசீரும் ஓரோவழிச் கின்னமெனப்

பதும். இனி அல்லாதார் ஈரடியிரண்டினைப் பேரெண்ணெனவும் ஓரடி நான்கினைச் சிற்றெண்ணெனவுங் கடைபெண்ணினை இடைபெண்ணெனவும் ஒரு கோன் வருவனவற்றை அளவெண்ணெனவுஞ் சொல்லுப. அங்வடிபாக நோக்கிப் பேரெண் சிற்றெண்ணென்றலுஞ் சின்னம்பட்டவழி இடைவின்றது இடைபெண்ணுதலும் எல்லை யாவைத்தாழிய சின்னம் அளவெண்ணுதலும் அமைபும். அவற்றுள் இருசீரினை முன்னின்ற கோகவும் ஒருசீரினை இருகோகவும் அலகு வைப்பினும் அதனை "அசையுஞ் சேரு மிசைபொடி சேர்த்தி" என்பத னுள் மறுக்க, இதற்குச் செய்யுள் முன்னர்க் காட்டுதும். (கசடு)

சடுஅ. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே
சின்ன மல்லாக் காலை யான.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. (இ - ள்.) முற்கூறிய எண்க ளின்றிவருதல் செய்யுட்டு ஏதமின்று சின்னவெண்ணென்றமொழிந் து கீல்வாவிடத்த. ஏ-று. எனவே, சின்னவெண்ணொழியாது மூ வகையென்னும் ஒழிதலுஞ் சின்னவெண்ணொழியுமிடத்து மூவகை யென்னும் ஒழிபாதுவருதலுஞ் கவையுடைத்தாயிற்று. இடைபென் ததனாற் தலைபென்னும் இடைபென்னுமல்லன எட்டு நான்காகியும் பதினாறு எட்டாகியும் குறைத்துவருதலுங் கொள்ச. மூவகையென்னு ஞ் சின்னமும் பெற்றுவருதல் சிறப்புடைமை ஏதமின்றென்றதனாற்பெ றுதும். உம். "மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலரான் வீற்றிருப்ப - பணிதயங்கு மேயியும் பானிறத்த கரிசங்கு - யிருகடர்போ லிருகரத் தி லேக்திபமர் மாபோனும் - பங்கயத்தி லுறைவோனும் பாகத்தோர் ப கங்கொடிசேர் - செந்தழக்கண் னுதலோனுங் தேருங்கா னீயென்பார் க்-கவரவர்த முன்னத்து னவ்வுருவா யல்லாத - பிறவுருவு கீயென்னிற் பிறவுருவு கீயேயா - யளப்பரிப ஈன்மறைபா னுணர்த்ததற் கரியோ னே." இது எட்டடித்தரவு. "எவ்வுயிர்த்து முயிரோயா யியங்குதனின் றொழிவாகி - யவ்வுயிர்த்தக ண்டாங்கியே ஊருளாது கிற்றலினால் - வெவ்வி னைசெய் தவைபிழித்து வெம்பிறவிக் கடல்குழித்த - வவ்வினையை யக த்ரும னிற்பதனின் னருளன்றே ; பல்லுயிரும், படைப்பதனின் பண்ப ன்றே பகலினால்-வவ்வினையின் வளைப்பட்டு வருத்தங்கு ருயிர்த்தம்மை- கவ்வினையே பயில்வித்து கடுக்கஞ்செய் பவைக்கி - பல்லல்லா யமுந் தாம ல்கீற்றுவது மருளன்றே ; அழிப்பதனின் றொழிவன்றே யறைந் தாது முயிரெல்லா - மொழித்தவற்றுள் னுணர்வுகளை பொருவாம னு டனிறுத்திப் - பழிப்பின்றிப் பங்காது யிப்பரிசே பயிற்றுதலி - னழிப் பதவு மிங்ஙையா லாங்கதவு மருளன்றே" தாவன்பாகம்பற்றிய நான்

கடித்தாழிசை. "வேள்வி யாற்றி விசுவநி பொருடிய - தாழ்வி லத்த
னா தம்மனை யாயின-வினையி ன்க்கி விழுத்தவஞ் செய்யு - முனை
வர் தமக்கு முத்தி யாயின" ஈடியிரண்டும். "இவனென வித்
தோர்க் கில்லையு மாயின - யுளனென வுணர்ந்தோர்க் குளையு மாயி
ன - வருவுரு வென்போர்க் கவையு மாயின - பொருவற விளங்கிய
பேத மாயின" ஓடிநாக்கு. "பானிற வண்ணக் பனிமதிக் கடவு
னி - கீளிற வருவுக் கிறமிகு கனலிக் - யறமுடி பொருவனி யானிறற்
கடவுனி - பெறுதிகு வருவுக் பெட்பன வருவுக்" இருசொட்டு.
"மன்னார் விண்ணக் மலையுக் கடலுக் - பெண்ணுக் பெழுத்துக் யிரவு
க் பாவுக் - பண்ணுக் பாவுக் பாட்டுக் தொடருக் - யண்ணுக் யமலக்
யருளுக் பொருளுக்" ஒருசீர்பதினாறு. "ஆங்க" தனிச்சொல். "இனி
யை யாடிய விதைவனின் னடியின - சென்னியின் வளங்கிப் பன்
னா பரவுது - மலர்தலை யுலகின் மன்றுயிர்க் கெல்லா - கிலவிய பிறவி
யை கீத்தல் வேண்டி - முற்றிய பற்றொடு செற்ற கீக்கி - முனிமை
யாக்கிய மூவர் முத்தியை - மயலற விளித்தகீன் மலாடி - யரிய வன்
ன யுரிநின்ற பெறவே" இது எட்டடித்தாவுக் தாவீன்பாகம்பற்றிய
நான்கடித்தாழிசைமூன்றாம் ஈடியிரண்டும் ஓடிநான்கும் இருசொ
ட்டும் ஒருசீர்பதினாறுமாயிய நாவகையெண்ணுத் தனிச்சொல்லும்
எட்டடிச்சரிதகூறும் பெற்ற தலையாவுவண்ணகப்பெருந்தேவபாணி.

"பனிபுருவிற் கேலாத படைமழுவான் வலனெந்திப் - புலியுரி
மேற் பைத்தலைதான் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக் - கண்கவருக் திருமே
னி வெண்ணாவின் கவின்பகைப்பத் - தண்கமழ்பூத் தாரிதழித் தலைமலை
ந்து பிறைதயங்க. மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றோலாதே-
விழிவலத்தா னுருவழித்தோன் வேடங்கண் ணெர்வழியாக்-கலிகெழு
கெற்குக்கிக் கழிநாத் தேமாலி-னெலிதனிநு முகைக்கவட் டென்பிறப்
ப லுடங்கால்" இவை எட்டடித்தாவு. "கீதேறாந் திருமேனி கொம்ப
கலெ கிலவெறிக்க-கேதேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரால் - எ
தேறி மிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக்-கதேறும் பகம்பாக
ங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ; பல்சேற்ற பரிசுலத்தப் பலியேற்றன்
மேலிட்டி - வல்சேற்ற முனிமகனிர் மனமேற்ப வருதிரால்-வல்சேற்ற
முனிமகனிர் மனமேற்ப கீர்வருங்காற் - கொல்சேற்றுக் கறுகிடனுங்
கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ; நானாக மடந்தைபர்பாற் பலிக்கென்று
புட்தக்காற்-புணைக் தழிவிக்கொனினுப் பொங்காத போலுமாற்-புண
ைத் தழிவிக்கொனினும் புணையுயிர்த்தப் பொங்காத-கோணுகம் யார்த
ருபால் குடிக்குமோ குடி யாதோ." இது தாவீன்பாகம்பற்றிய நான்கடி
த்தாழிசை மூன்று. "எரிவன தரிக்கு மிடவயிற் றொடிக்கை - பரி

கல மேக்தம் பகடுறத் ததகொல் - உமைபவன் விலக்கவு மொலிகட
னஞ்ச - மிமைபவர் தம்மை பிரந்துகொள் டனைகொல்" இவை ௩
௪௩ இரண்டு. "இடைபெழு பொழில்சுட்டு மிமைப்பனவீற் கொ
ல்லேறே - கடைதொறு மவைதிற்பக் கற்பித்த வாறென்கொல் -
இரப்புநீர் வேட்டதுசேட் டிமைபவசென் பட்டனரோ - பரப்பு
நீர்க் கங்கைபார் படர்ச்சடையிற் கரந்ததே." ஓடிநான்கு. "பூ
ண்டன வென்பு புணந்தது தம்மை - யாண்டன பூத மறைவது
வேத - மிசைப்பன பல்வே பெழிஇயது வீண - பசைப்பன வெணி
யதிர்வன பொற்கழல்" இருசொட்டு. "எனவாய்ந்" தனிச்சொல்,
"எவ்வையு மகனி ரிபெலி கசைஇப் - பங்கடை திரிதருஞ் செல்வதிற்
பரவுதல் - கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப - வடதிசை
வாகை சூழத் தென்றிசை - வென்றி வாய்த்த வன்றான் விடலை -
யிவளவ, னியிழிசை வேங்கடம் போலத் தமிழ்த்து - காவலொடு
பெயரிய ஞாலம் - காவல போற்றி வாழிய நெடிதே" கரிதகம்.
இஃது எட்டடித் தாவுத் தாலிற்சுருங்கிய ஒத்தாழிசை மூன்றுஞ்
சின்னமல்லா முவகை எண்ணுத் தனிச்சொல்லுத் தரவோடொத்த
அடக்கியல் வாரமும் பெற்று வந்தது.

"ஆயிரங் கதிராழி பொருபுறந்தோன் நலைத்தான் - மாயிருந்
திசைசூழ வருகின்ற வரவுணர்த்த - மனக்கமல மலரினைபு மலர்த்து
வான் றுளுத - வினச்சமல முணர்த்தவபோன் நெய்வாயும் வா
ய்திறப்பக் - குடதிசையின் மறைவது உ மறைபென்று கொள்ளா
மைக் - கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரோ கரிபோக - வாரிருளும் பு
லப்படுப்பா னவனெயென் றுறுவகறிப்ப - பாருலகத் திருப்பருகும்
பருதிபஞ் செல்வகேள்" இது தாவு. "மண்டலத்தி னிடை கின்று
வாங்குவார் வைப்பாராய் - விண்டலத்திற் கடவுளரை வெவ்வேறு
வழிபடுவா - ரோங்குலக முழுதபொரத் திருவுருவி னென்றுகி - யாய்
கவரை வேறவே நளித்தியென் நறிபாரால் ; மின்னருவத் தார
கைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய் - கின்னருவத் தொடுங்குதலா
னெலிசும்பிற் காளுதா - ரெம்மினும் காலைவா யிடைக்கரந்து மா
வைவா - யம்மினை வெளிப்படுப்பாய் கீபெயென் நறிபாரால் ; தவா
மதியந் தொறுகிறையத் தண்கலை யக்கலைதேய்க் - துவாமதிய நின்னெ
லெவ் தொன்றரு மென்றுணரார் - தன்மதியின் னெளிபுக்கங் கி
ருளகற்றத் தவற்றற்கொ - லம்மதியம் படைத்தாய் கீபெயென் நறிபா
ரால்" இவை தாழிசை. "கீராதி நிலம்படைத்தனை - கெருப்பாதி கீர்ப
யத்தனை - னொழிவிற் காற்றெழுவினை ஒளிகாட்டி வெளிசாட்டினை"
இவை ஓசைநான்கு. "சுருவாயினை விடாயினை கதிராயினை விதி

யாயின-யுருவாயின அருவாயின ஒன்றாயின பல்வாயின" இவை இருசீரொட்டி, "எனவாங்கு" தனிச்சொல் "விரிநினைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன-வொருமுதற் கடவுணிற் பரவுதல் திருவொளி - சுற்றத் தழிவிச் சூற்ற கீகிழ்த் - துன்பத் தொடரா வின்ப மெய்தித் - உற்றத்த னை பவிக்கு மாற்றல சான்று - கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெரு னி - என்றறி புலவர் காப்பன் - வென்றியொளி விளங்கி மிருகம்பா மெ னயே" என்பது எட்டடித்தாவுத் தாழிசையும் இருவகைச் சின்னமும் தனிச்சொல்லுத் தாவொடொத்த கரிதகமும் பெற்றுயர்த தன்யளவு வண்ணகப் பெருத்தேவபாணி. சின்னமெனவே இருசீரொட்டிம் ஒரு சீர் பதினாறும் அடங்குமென்றாகலின். இது சின்னமல்லாத்கால் எ ண்ணிகடயிட்டெய்த வண்ணகவொத்தாழிசையாயிற்று.

இனி இருசீருமன்றி ஒருசீர் பதினாறைய சின்னவெண்பெற் றும் வரும். அதுவருமாறு;—"உறைபதியி னுடனயின யுத்தியாற் ப டத்தோயு - மறைகடல்கும் லிமுகதலா யினத்தலரும் புரப்போயு - திருநீறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு - மொருநீறமே சிறமாக வொள்ளொளியை யுயிர்த்தோயு - மறுவித்த மார்பென்ன மலர்மகளை வைத்தோயு - சிறத்தோயி செஞ்சொத்த லிமமடத்தை கணவனாக" இது தாவு. "பின்னமா பொன்றாகும்பெருமையை யிப்பற்றுஉ - பின் னமா யத்தெளிய வெமக்கருளி யிமையவார்க்கு - மன்னமாய் முள் ளொருகா லறம்பயர்த வறனாக; குறிபாதம் பிழையாத குறிமறைப முதன்மயக்கி - வெறுயாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்த வேறுபடுத் - தறிபாத மறைபெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ; மாணாத மதிசெடுத்து வானவரை மயக்கியு - கோணாத மதிவாங்கித் கொடுத்தருளி யிமை யவார்க்கு - காணாத மதிசாட்டுத் கருணைகடர் காட்சிபைகீ" இவை மூன்றுத் தாழிசை. "வானாகீ கிவனாகீ, மதியுரீ விதியுரீ - தேனாகீ யயிர்துரீ திருவுரீ யருவுரீ - பன்புரீ யருளுரீ பாநிகீ பந்தகீ - யி ன்பகீ தன்பகீ யின்மைகீ யுண்மைகீ" இவை ஒருசீர்ச்சின்னம். "எனவாங்கு, எல்லவகை யுருவீற் பால்வே குறிய - கோல முதல்வகீற் பரவுத ஞாலத்து - எல்லைவ பாலைவ பெருது கிணை - செல்வ டோகியெ ஞையினி வல்லிதிற் - துயரொளி தொல்வினை கீங்கிப் - பெயராச் சுற்றம் பெறுகம் பாமெனவே" எனவரும். இதனுட் தாவு க் தாழிசையும் ஒருசீர்ச்சின்னமும் தனிச்சொல்லுத் கரிதகமும் வ ர்த்தவாறு கண்டுகொள்க.

"கெடலகு மாமுனிவர் கிளர்த்தடன் குழுமுதேத்தத் - கட ல்கெழு கணகடலிற் கலத்தொளிரும் வானுனை - பழஸ்விதீச் சுழல்செ

ங்கண் ஸரிமாவாய் மணந்தானைத் - தாரொடு முடிபிதிரத் தமணிபப்
பொடிபொங்க - வார்புள விழிக்குதி யகலிடமுடனணப்பக் - உருதி
ரான் மார்பிடத்த கொணமலி தடக்கையோய்" தாவு. "முரசநிர்
வியன்மதுரை முழுவதுஉத் தலைபணிப்பப் - புரைதொடித் திரதன்
டோட் போர்மணந்த மறமல்ல - ஈடிபொடு முடியறுப்புண் டயர்ந்த
வர் கிலஞ்சோப் - பொடிபெழ வெங்கணத்துப் புடைத்ததுகின் புச
ழாமோ; கலிபொலி வியனுலகன் கலந்துட னனிகளெங்க - மலிவிய
லவிராழி மாறெதிர்த்த மருட்சோர்வு - மாளுதா ருடம்போடு மறம்
பிதிர வெதிர்கலங்கிச் - சேனுய ரிருவிசும்பிற் செருத்ததுகின் னெமா
மோ; பரிமணி யினகரை பரத்துட னிரித்தோடக் - கடுமூர னெதிர்
மணந்த காரொலி பெழிலேறு - வெரிஞெடு மருப்பொசிய வீழ்க்
தது சிறம்பெறு - வெருமலி பெருத்தொழுவி னிறுத்ததுகின் னிலை
மோ." மூன்றுத்தாழிசை. "இவன்கொளி மரசத மெழின்மிகு வியன்
கடல் - வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிநம் - விரியினர்க்
கோங்கமும் வெத்தெரி பசும்பொளும் - பொருகளி றட்டோய் புரை
யு சின்னுடை." ஈரடியிரண்டு. "கண்கவர் கதிர்முடி கணனுஞ் சென்
னியை - தன்கட ருறுபகை தலிர்த்த வாழியை - பொலியிய லுவண
மோங்கிய கொடியினை - வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியனை" ஓரடிநா
ன்கு. "போரவுணர்க் கடத்தோய்க் புணர்மருதம் பினத்தோய்க் - கீரச
ல மனத்தோய்க் சிழறிகழைத் படைபோய்க்" இருசீர்கான்கு. "ஊழி
கீ புலகுரீ புருவுரீ பருவுரீ - யாழிகீ பருகுரீ பறமுரீ மறமுரீ." ஒருசீரோ
ட்டு. "எனவாங்கு" தனிச்சொல்; "அடுதிந லொருவனிற் பரவுது
மெங்கோன் - ஞெடுகழைத் கொடும்பூட் பகட்டுடழின் மார்பிற் - கய
லொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்- புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வே
லச்சதன் - ஞென்று முதிர்கட லுலக முழுதுட - ஞென்றுபு திகிரி பு
ருட்டுலோ னெனவே." கரிதசம். இது நால்வகை எண்ணினுள் இது
திரிந்ற எண்ணிரண்டுஞ் சுருங்கிவந்தது. பிறவும் அன்ன. (கசக)

சாடுக. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஏனையான்றனை யான்ன
கவொத்தாழிசை ஒருபோகென இருவகைத்தென்றான் அவற்று
ள் ஒருபோகின் வகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) ஒருபோகும் இருவகைத்
தாகும். எ-று. உம்மை இறந்ததுதழிஇய எச்சவும்மை. இஃதனது
பயம் ஒருறுப்பு இறத்தலின் ஒருபோகாதல் ஒச்சுமாயினும் கீகழ்
கின்ற உறுப்புத் தம்மின் வேறுதல் அறிவித்தலென்பது. அது மு
ன்னர்ச் சொல்லுதும். (கசச)

சை மூன்றடியவழி மூன்றடியானும் என்சடியானும் வரும். இனிப் பத்தம் பன்னிரண்மொகி ஒருபொருள்மேல்விரும் பதினென்றும் அக ப்பட்டு என்சடியின் ஒன்றது வருதலும் அவ்வனம் வருங்காற் தாழ்ந் த ஓசை பெற்றும் பெருதும் வருதலும் அவையும் இருசீர்முதலாக எ ன்சீரளவும் வருதலுமென்றின்னோரன்னபருதியெல்லாம் அவ்வணாய றையின்றித் தழுவுப்பட்டன. அஃதேல் அவற்றைத் தாழிசையெ ன்றதென்னையெனின் பெரும்பாலும் தாழம்பட்ட ஓசையுற்றவாகலி னென்பது. என்ருர்க்குத் தாவுலிலக்கியதனான் என்னுஞ் சரிதக மும் விவக்குன்னாவாம் பிறவெனின், அற்றன்று; தாழிசைப்பேறு விதத்தோத்தவே ஒழிந்தன விவக்குன்னுமென்பது. மற்றுத் தாழிசை பெறுவதியாதோவெனின், கொச்சகவொருபோகெனப் பொதுவகை யாற்செய்யுளெனக்கொக்க, அது கோக்கிப்போலும் பலவுமெண்ணி யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமைபுடையதென்று ஒருமை கூறுவானாயிற்றென்றுணர்க. அஃதேல் இரண்டடியான் வருந் தாழிசை பேரொன்னாகாவோவெனின், அதுவன்றே முதற்கொ டை பெருகினன்றி என்னெனலாகாமையினென்பது. இவை வருமாறு;—“உணியாழி யோரோடு மொருசெலுவி னடங்குதலான்- வினியாட் கீர்பெரு மின்னுருவம் பராவுதுமே.” என்ருற்போ லப் பாணிச்செய்யுளுட் பயின்றவருமென்பது. இவ்வாறு பலதாழி சை தொடர்பொருளவாகலின் அவற்றைப் பல அடுக்கவரினுந் தா ழிசையாமெனவே இதற்குவாராகெனப்பட்ட கொச்சகத் தாழிசையி ன்றி வெண்பாவாகி வருமென்பது உய்த்துணரப்படும். என்னை? வெண்பாவினுள் வஞ்சி பரிபாடலுட் கொச்சகம்வருமென்றமையின், பஃருழிசைக்கொச்சகமெனவும் அமையும். அவைவிலவருவன பஃரு ழிசைக் கொச்சகமெனப்படும். பிறவும் அன்ன. மற்றுப் பாணியுட் புறத்திண்பலவும் விராய்வருதலின் அது தேவபாணிபாமென்றதெ ன்னையெனின், அவையெல்லாம் காடுகெழு செல்விக்கு பாணியாட் கூழர் துணங்கையுந் கொடுத்த வழிப்பிலதோர் வழுக்குப்பற்றி அத னுட் பாட்டுடைத்தலவணப் பெய்தசெல்லப்படுவனவாதலான் அ வையெல்லாவாற்றாந் தேவபாணியேயாமென்பது. “என்ருர்க்கு ஒரு தாழிசையோ பலதொடர்ந்தவழியோ கொச்சகவொருபோகாவதெனி ன் வரையறையின்மையின் இருவாற்றினுமாமென்பது. இனித் தாழி சை மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான் வருமாறு;—“கன்று குணிலாக் கணிபுதிர்ந்த மாஅயவ - னின்றாகம் மாநுள் வருமே லவன்வாயிற் - கொன்றையந் திங்குழல் கோமோ தோழி; பாம்பு கயிறுக் கடல் கடைந்த மாஅயவ - னீங்கும் மானுள் வருமே லவன்வாயி - லாம்

பலத்திங்குழல் கேளாமோ தோழி; கொல்லைபஞ் சாரற் குருத்தொசித்த
மாஅயவ - னெல்லிசம் தானான் ஒருமே லவன்வாயின்-முல்லைபத் திங்
குழல் கேளாமோ தோழி" எனவரும். இனி கான்கடியான் வருதல்
விற்பான்மை அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

நீழிசையின் தித் தாவுடைத்தாடிமென்பது மேற்புறிய தா
ழிசையின் தித் தாவேபெற்றுவருதலுமென்றவாறு. பொதுவகையா
னின்ற கொச்சகவொருபோகு இரண்டு தாவுடைத்தெனப்பட்டது.
மேற் தாயின் குடிமென்றத்போல காணிக் தாழிசையின் திபென்றத
னார் தாழிசையொலிபட்ட தாயிலக்கணத்திற் திரிந்தவரும் இத்தாவெ
னக்கொள்க. அது தாவுகொச்சகமும் தாவினைக்கொச்சகமுமென இ
ரண்டாய்வருதலும் காண்கும் ஆறும் எட்டுமாய் வருதல் கடப்பாடி
நென்பது உங்கொள்க. உடைத்தெனப்பட்டது தாவெனவே ஒழிந்த
உறுப்பு யிலக்குண்டன. ஆகியுமென்ற யிகையான் இரண்டுவருதலே
பெரும்பான்மைபெனவுந் தாவோடொக்குமெனப்பட்ட கரிதகம் பெ
ரும்பான்மையும் பெறுகூன்று பெறுவது அதவேபெனவுங்கொள்க.
கரிதகம்பெறுவன கரிதகத்தாலினைபென்று வழங்குப. மேற் தனிச்
சொற்கு வகையறையின்மையின் அது பெற்றும் பெறுதும் வருமென்
பது. மற்றுத் தாயிலக்கணம் இழந்ததாயின் அதனைத் தாவென்று
பயந்ததென்னையெனின், தாழம்பட்ட ஓசையின் தி அதுவருதல்
பெரும்பான்மைபென்றற்கென்பது. எனவே, யாண்டுத் தாவென்ப
து தாழம்பட்ட ஓசைக்கு ஒருதலிமையின் தி வருமென்பது நேர்
த்தவாறாயிற்று. அது "கீறணித்த திருமேனி நெருப்புருவம் கிளைத்தது
போற்-உறணித்த குங்குமங்கொண் டொருமுனையேர் குறிசெய்ய-வே
றணித்த குவடெறிப்ப வேணிவாற் கெரிவிழித்த - வேறணித்த வெல்
கொடியா பெய்வுயிர்திற் தவிர்ந்தனவே." என்பது தாவுகொச்சகம்.
"பூனாக வென்பணித்தான் பூதத்தான் வேதத்தான் - கோனாகக் கச்
சையான் கோடெந்து கொல்லேற்றான் - மானாக வெண்ணுலான் வா
னுதலான் பாகங்கொண் - னோரும் பிச்சையா னுண்ணுத கஞ்சுண்டா
ன் - வானாறு தோய்த்த சடையான்வண் மாகத்தான் - யானோர்வரு
செய்த விதை; னனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சயோர்க் கெல்லாம் - வினை
மாக நீர விளக்காருக் தோற்றத் - தனியோய் மறவிக்கு மச்சம் பயக்
கும் - புனைபூங் கழற்குண்மேற் பூவொடு கீர்துவி - மனைமாண்ட
பாக முகப்பட வாழ்த்தி - பெண்களாரு மேத்துது மெக்கைநீய் தின்
நீ - கிணையா தொழிபறக் கெஞ்சு." என்பது தாவினைக்கொச்சகம்.
கஞ்சுகரிதகம் பெற்று வருவனவுந் தனிச்சொற் பெற்று வருவனவுந்
ம்பட்டழிக் கண்டுகொள்க. மற்றுத் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொ

ருட்செய்யுட்கண் தாவின்றித் தாழிசை வந்ததென்றுமோ தாழிசை யின்றித் தாவுடைத்தாயதென்றுமோயெனின், அவை யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமைபுடையதென்றதனானே ஒன்றற்கொன்று தா யெனப்பட்டித் தாவுகொச்சகமாமென்பது. என்னை? ஆறும் எட்டுமெ னப்பட்டி வாராமையானும் முன்றடித்தாழிசையாய் வாராமையானுத் தாழிசையெனப்படாமையின். அவை தம்பொருளொடு தாம் முடிபா மையிற் தாவுகொச்சகமாயின. இனி அத்தொடர்வியின் முதற்கண் கின்ற தேவபாணி தன்பொருளொடு தான்முடிதலின் அது விதந்தோ திய தாவுகொச்சகமாம். என்னை? எருத்தென்பது உடம்பிற்கு முத லாகவினென்பது.

என் இடையிட்டுச் சின்னங் குன்றியுமென்பது வண்ணகத்தி ற்கு ஒதிய என்னுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாம். தாவு தாழிசை தனிச்சொற் சரிதகமென்னும் நான்கு உறுப்புடையதங் கொச்சகவொ ருபோகாமென்றவாறு. இதற்கு இல்லாத உறுப்பே கூறி, உள்ளது கூறிலன், அல்லாத உறுப்பினைபெல்லாம் அவற்றானே நின்றவியே ன்றியென்பது. உதாரணம், “ஆறறி யந்தனர்” “படுபறை பலவி யம்ப” “மண்டமர்” “கொலையுமுலை” “எனவாங்கு, பா னியுந் துக்கும்” எனவரும். எனையொன்றெனப்பட்ட தேவபாணி ஒத்தாழிசையாகலான் உறுப்பொன்றியும் முதனிலையொத்தாழிசையா கா. எனே ஒத்தாழிசையில் உறுப்பிழத்தல் பற்றி “ஒப்ப நாடி யுண ர்தல் வேண்டும்” என்பதனும், சின்ன என் நிற்பவும் என் இழந்ததெ னப்பட்ட அம்போதாங்கவொருபோருபோலக், கொச்சகமேயன்றி எ ன்னாறுப்பு இழந்ததுஉங் கொச்சகவொருபோகெனப்பட்ட ஒருபோ காமென்றானென்பது.

அடக்கியல் இன்றி அடிநிமிர்ந்து ஒழுங்குமென்பது அடக் கும் இயல்பிற்றல்லாத ஈற்றதாகி ஒருதொடையான் அடிநிமிர்த்தொழு கியுமென்றவாறு. ஒழுகுமெனவே அற்றவாராத ஒன்றேயாகி வரு மென்பது. அடிநிமிருமென்றதனான் மேல் அடிவளையறுத்துச்சொல் லப்பட்ட தாவு தாழிசை முதலிய உறுப்பு இதற்கில்லியென்றவாறும். அடக்கியல் வாரத்தினை அடக்கும் இயல்பின்றியெனவே இதற்கு வந ரம் நேர்த்தானாகலின், ஒழுகுமென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிற வெனின், அங்கனம் படுமாயினும் ஒருகாரணம் நோக்கி அவ்வாறு நே ர்த்தானென்பது. என்னை? அடி நிமிர்த்தொழுகுந்கால் “எழுந் நிறுதி யாநிரியங் தலியே” எனவும் “வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்” எனவும் ஒதியவாற்றானே இறுதிநிற்ப ஏனையடியெல்லங் கலியடியா

இ ஓய்வி வாரம்பட்டு நீக்குமென்று கோடற்கென்பது. நாதியாதார்
 "வெண்பா வியலாத் முன்புற முடியும்" கனியடியுடையதனை வெண்க
 லியென்ப. வெண்கலியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதல். உதாரணம்:-
 "மழைதழைத்தப் புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ - ஓழைநூழ
 ன்கு வலம்புரியுந் திரியு மொன் றிறப்ப - வானிட்ட வில்லெபோற் பசு
 ந், நூயப் பச்சென்னக் - கானின்று கனல்கின்ற கதிர்முலைமேற் கவின்
 செய்ய - வம்மேகத் திடைப்பிறந்த னசையுருமே நதிகயிப்ப - மைமே
 னி மருங்கிற நகத்தரியே வால்புடைப்ப - விண்டோயு மதினில வெ
 ந்பிடை வேய்மிடைந்தாய் - கெண்டோரு மிடுந் லினங்கதிர் கனிக
 ரக் - கொடியாறு கொதித்தெறிந்த கோடெருமைத் தலையிசை - மிதி
 யாத நேடி மிதித்தன போற்றோன்றத் - தாங்கிய புசர்வாருங் கேடக
 முக் தனித்தனி - வாங்கிய கோளாவு மதியமும் போன்றிலங்க - மை
 டொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல் - கொய்துடுத்த
 பொற்றுவிலின் கொழுஞ்சோதி கொழுந்தோட்ட - னினிந்த பழவத்தா
 னொடியோனை முதற்பயந்த - தாயென்று முதமறை பாவிலும் - பா
 யென் றல்வ தியார்துணி பலமே." எனவரும். வெண்பாவின் முடி
 யுங் கொச்சகவோருபோகு தேவபாணியாய் வந்தன கண்டுகொள்க.

யாப்பிலும் பொருளினும் வேற்றுமைபுடையதெனவே யாப்
 பின் வேறுபடுவனவும் பொருளின் வேறுபடுவனவுமென இரண்டாம்.

அவற்றுள் யாப்பின் வேறுபடுதலென்பது மேற்கொள்ளின
 வாறும் இனிவருகின்றவாறுமின்றி யாப்பிலக்கணத்தின் வேறுபடுதல்.
 அவை இருசீர்முதலாக எண்சீர்காறும் வந்த அடி மேற்கூறியவாறன்
 றி நகரான்கே பெற்றுவருதலும் அவற்றுட் பிற அடி விராய்வருதலும்
 பாமயங்கியருதலும் இரண்டும் மூன்றும் எங்கும் அடியுள் நற்றடிரு
 தைதலும், குறையாதவழி இயலகைச்சீர்வருதலும், மூன்றடியாயிற் கு
 றையாது வருதலும், நான்கடிச்செய்யுள் முடியவும் அடியிரண்டு மிரு
 தலும், இளவியலின் வேறுபடுதலும், கடவுட்டொடர்க்கிணைகள் பலதா
 டுத் தாழிசையுமாகி இடையிடைச்செய்வனவும், அடக்கியலன்றி அடி
 ப்பட கீமிர்ந்தோருருமெனப்பட்ட அடக்கியலுடைத்தாகலுமென்று
 • இன்னொருள்ள பலபகுதியுள்ளொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் பொ
 ருள்வேறுபட்டவழியும் கீகழுமென்பது இரண்டினையும் உடன்வை
 த்தோதியதனாற் கொள்ளப்படும். என்மூர்க்கு வகையறையின்மையிற்
 களம்பொருள்கட்டுவோயுந் தச்சவினைமாச்சுக்கொற்றொடரும் ஏற்
 று இக்காலத்து உரைகிகழ்த்தனவும் ஒலைப்பாயிரமும் முதலாயினவெல்
 லாம் கொச்சகமாகத் து இழுக்கென்னெனெனின், அவையே அடிவரை

யறையிலுள்ள நூற்றென்றவழி உணாயெனப்பகுத்தோர்க்கன்றே அது
 டாவாயதெனமுறக்க. இவ்வாறுவந்தசொச்சமங்களை ஒருவரையறைப்
 படுத்திப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்தலும் பன்னிற்குத்திறம்போலப்
 பன்னிருபகுதியவாமென்பார் உணாக்குமாறு; விருத்தத்துறைதாழிசை
 பென மூன்றினையும் நான்குசெய்யுளோடும் உறழ்த்துணாப்பப் பன்
 னிரண்டாமென்பது. மருட்பாவும் பரிபாடலுமோவெனின், அவற்றுக்
 கு அஃதாசாச்செயன்றெனவும் அவற்றை ஒப்பனவெல்லாம் ஒப்பெ
 னமொழிய அடங்குமென்பது உம் அவர்கருத்து. இனி நூற்றைம்பது
 கலியும் எழுபதுபரிபாடலுமெனச் சங்கத்தார் தொடுத்தவற்றுள் ஒன்
 றினையிலையென்றார். அஃதிக் காலத்தினும் வீழ்த்ததின்மையின் அவரி
 லக்கனத்தினை வழுப்படுத்ததென்பது. இனி விருத்தமும் துறையுள் தா
 ழிசையுமன்றி ஒப்புக் திறனுமென்றோற்போல்வன லெகட்டி. அறுவ
 கைச்செய்யுளோடுமே முப்பதாம். இனி அவற்றை விசுப்பித்தனோ
 க்க என்னிறத்த பகுதியவாம். என்ன? சேரும் அடியுக் தொடையும்
 பாவும் முதலாயவற்றோடு குறையமுதலாயவற்றை வைத்தறழவும் அ
 வ்வடி தம்மொடுதம்மைப் பரிமாற்றவுக் தம்மொடுபிறவற்றை மயக்கவும்
 பங்குமாகலின். "கொன்றை வேய்த்த செல்வ னடியினை - பென்று
 மேத்தித் தொழுவா நாமே" என்பது இரண்டடியாகலின் வெண்பாவி
 லுள் ஒருசாரனவற்றுக்குக் கலியுள் ஒருசாரனவற்றுக்கும் இனமென்
 பதுபடும். இனிச் சேர்த்தையும் கோக்க ஆசிரியத்திற்கினமெனப்படும்.

இவ்வனம் பலவற்றுக்கினமாயினும் இரண்டடியானே ஒரு செ
 ய்யுள் வருவது வெண்பாவென்பதுபோக்கி அதற்கினமாக்கி வெண்செ
 க்துறையென்ப. இரண்டடியும் ஒத்தவருதலானும் ஒழிந்த காரணங்க
 ளாள் நேர்ந்த பாக்கட்கினமாகலே விலக்குதல் அரிதாகலானும் அவ்வ
 னம் இனஞ்சேர்த்ததற்கு வரையறையின்றென்பது. இனிச் சந்தஞ்
 சிதைத்தனவும் புன்பொருளவாய் வருவனவுஞ் செய்யுளென்பார் அவற்
 றைத் தாழிசையென்ப. அதற்குக் காரணமின்றென்பது. அவ்வதுடந்
 தாழ்த்த ஓசையல்லா ஒன்றைத் தாழிசையெனிற தரவுதாழிசைகளுட்
 தாழிசையுஞ் சந்தம் அழியல்வேண்டுமென்பது. இனி விழுமியபொரு
 ளல்லாதனவற்றைத் தாழிசையென்றற்கு என்னகாரணமெனவும் மறு
 க்க. அவ்வது உம் "கன்று குணிலாக் கலியுதிர்ந்த மா அயலு - னின்ற
 ம் மாணுள் வருமே லவண்வாயிற் - கொன்றையக் தீய்குழல் கோமோ
 தோழி" என மூன்றும் மூன்றடியான் முடிந்ததனை ஆசிரியத்தாழி
 சையெனின் அதனுட்கிடந்த வெண்டனை அதற்கொன்றாதென்னு
 மென்பது. இதுவே நான்காவிறிற் கலிவிருத்தமென்ப. இனி அது
 "கொருப்புக் கிழித்த விழித்த செற்றி - யுருப்பிற் பொடிபட்டுருவிழ

ந்த மர - னருப்புக் கணையா ணடப்பட்டார் மாதர் - விருப்புச்செய
நின்னை விரும்புமின் ழுரே" என்றவழி, இது நான்கடியாசிரியத்திற்
குத் தாழிசையாங்கால் இழுக்கென்னையெனவும், டெண்டினைதட்டு
வெண்டாழிசையாதற்கு இழுக்கென்னையெனவும், கலித்தனாயில்லது
கலிப்பாவிற்கினமாயவாறென்னையெனவும் கூறிமறுக்க. இனிக்குற
ளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றை வஞ்சிப்பாவிற்கு இன
மென்ப. சேனவொப்பினும் அடி நான்காதலானும் வருஞ்சேர் இயற்சேர
தலானும் பாவேறுபடுதலானும் அதற்கிவை இனமாகாவென்பது. இ
னிக்குறளடிச்செய்யுண் மூன்றுவாறீர் தாழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்
செய்யுண்மூன்று வராவெனவுங் கூறினதற்கும் ஓர்காரணம் கூறல்
அரிதென்க. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே இனஞ்சேர்த்திற் பிற்தொருகா
ரணத்தாற் பிறபாவிற்கும் அவையே இனமாதல்கூட்டி மறுக்க. என்
ருர்க்கு இங்ஙனம் ஒன்றற்கு இனஞ்சேர்த்தல் அரியனவற்றைக் கலிப்
பாவென்றதென்னையெனின், பெரும்பான்மையும் கலிப்பாவிற்கேற்ற
ஒசையவாகலின் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒருபரிசாரம் கொடுத்துச்
சூத்திரத்தினுள் அடக்கினார் இவ்வாசிரியர் "மூத்ததால் கண்டி மு
றைப்படவெண்ணி" என்பது. இது மேனிக்கொண்டு அடிப்பட்டவந்த
மரபு. இவையெல்லாம் நான்கடியுள் வருதலே பெரும்பான்மையெ
னக்கொள்க. எனவே, சிறுபான்மை பரவைப்பாட்டிம் அம்மனைப்பா
ட்டிம் முதலாயின நான்கடியின் இகந்து வருவனவாயின.

இனி அடக்கியலின்றி அடிசீயிர்த்தொழுதியது ஒழித்து, ஒழிக்
த கொச்சுவொருபோரு மூப்பகுதியுள் தம்முறப்புவகையானே அ
னவையொள்ளப்படும். இப்பகுதி பலவாயினும் மரபுபட்டுவந்தவ
கையானே செய்யுள்செய்யப்படும். இனியவற்றுட்கில வருமாறு;
"செய்யொடு திரியொக்கச் - செய்வாளைச் சேர்வார்க்குப் - பொய்
யாத வுன்னமே - பொய்யாகல் வேண்டாமே." எனக் குறளடி நான்
காகவந்தது. இது குட்டம்பட்டு வராதென்பதன் மேற்பட்டது.
"மையணி கண்டனை வாஞ்ஞர் - மையனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப் -
பையா உம்பலு பூணு - மெய்யனை மேயது வீடே." என்பது முச்சே
டியான் வந்த கொச்சகம். இஃது இயலனைச் சோகிவந்தவழியுங் கண்
டுகொள்க. "பூண்டபறை பறையப் பூத மருள - கீண்டசடை பாளு
டு மென்ப - மாண்டசாயன் மனைகள் காணவே காணவே." என்பது
சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து இடைபடி குட்டம்பட்டது. இது
கந்தருவமரக்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடியாதலும் ஈற்றடி ஒரு
சேர்மிருதனுமுடைத்தென்பது. "ஒருவான்பா ரெஞ்ச டரிவிப் - பெ
ருவாகமே பூணும் பெருமா - னருவாயினு ழுவினு டன்பர்க் - குருவ

யினு னுன்னத்தி னுள்ளே.” என்பது நினைபசைச்சீர் முதற்கண்வந்த அளவுநா னாங்காண்வந்தது. அசைச்சீரின் றி அளவுநா னாங்காண் வருவதுந் தாழிஸையின்றித் தரவுடைத்தாடியுமென்றவழித் தரவுகொச்சகமாயடங்குமென்பது. “மண்டினி கொண்ட மலர்க்கொன்றை மென்மாலை - கொண்டனி செஞ்சடைக் கோட்டினக் திங்கள் போலப் - பண்டனி யாகப் பலர்தொழும் கங்கைசீர் வைத்தா - னுண்டனி கொண்ட நஞ்சுண்டபார்க் கழிந்தாமே.” என நார்தோடியிரண்டும் ஐஞ்சோடியிரண்டுமாய் வந்தது.

இனி “அறநாடியே யாசிரியத் தலைபொடு - நெறிபெற்று வருஉ நோடி முன்னே” என்றதுபோல இவக்கணங் கொச்சகவொரு போகிற்கே உரித்தாகவும் இன்னும் வேறுபட்டதாகவும் வரும். அது “கல்லாலத் தன்னிழந்தீழ்க் கவித்துறை யதுபயந்த காமர் காட்சி - கல்லாளை கல்லா சொருபாக மாகிய ஞானத் தாளை - பெல்லாரு மேத்தத் தருவாளை பெஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லா டாருக் - கெல்லாந் துபரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டர்.” எனவரும். இவ்வாறே ஒழிந்தனவெல்லாம் பரிமாற்றுப்படுப்பப் பலவாகிவரும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கிவருமாறு ;—“தடந்தாட் கொத்த தமளியச் செம்பு - படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழிஇ - வென்றாதி கந்தாடை வியந்துகை துடிக்கொட்ட - நின்றாடு மழகன்றி நை நினைவாரோ வினையிலே” எனவரும். “புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்க் சேத்த - னினைபடி பரவுதம் யாம்” என்பது இரண்டடியான் நற்றடிருறைந்து வந்தது. “கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னாடியினை - பென்று மேத்தித் தொழுவாம் யாமே” என்பது இரண்டடியுன் நற்றடி ருறைபாது அடிதோறும் மயங்கச் சீர் இயலசையான் வந்தது. ஒழிந்த மூன்றடியும் நான்கடியும் நற்றடியுன் ருறைதலுன் ருறைபாதவழி இயலசைச்சீராதலுன் கண்டுகொள்க. “வானூற மியிர்ந்தனை வைபக மனந்தனை - பாளிமதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை - நீன்ற வண்ணகின் னிறைகழ ரெழுதனம்.” என்பது மூன்றடியாற் தரவு வாராமையின் யாப்புவேறுபட்ட கொச்சகமாயிற்று. “கடாமுன் குருதியுன் கால்வீழ்த்த பச்சைப் - படாமுன் புவித்தோலுஞ் சாத்தும் புரம் - னிடாமுண்ட நெற்றியா நெஞ்ஞான்றுன் கங்கை - விடாமுண்ட வார்சடைபாள் வெண்ணி நனித்தென - மெய்யுறு கோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை - னையுறு நெஞ்சில்லை யாவதொன் றில்லை.” என நான்கடியும் முடிந்தவழி இரண்டடி வேறுவந்த கொச்சகம். ஒழிந்தனவும் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுமெல்

ளாம் வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்க. இச்சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் தரவுகொச்சைத்தின்பீற் சார்த்திக்கொள்ளப்படுவனவென்ப. வேறு ம் உள. அவையும் அவ்வாறு தலறிந்துகொள்க. மற்ற அங்ஙனங் கூறி ன் இரண்டடியான் வருவன தாழிசையாகலின் “கொன்றை வே ய்த்த செல்வன * * * னாமே.” “ஆர் கலி * * * மை.” எனவும் வ ருவன தாழிசையாம் பிறவெனின், தாழிசை இலக்கணஞ் சிறை யவரினுந் தாழிசைக் கொச்சைமெனவேபடுமன்றே? தரவில்லக்கணம் அறிந்து தரவிடாதித்துச் கரிதகம்பெற்றது உம் தரவுகொச்சையாயிற்று ப்போலவென்பது. அல்லது உம் “ஒதலிற் சிறத்தன் றெழுக்க மு டைமை” என்பது இரண்டடியின்றி முதுமொழியாகலானும் “ஆர் கலி யுலகத்து மக்கட் செல்வனாம்” என்பது பலவற்றுக்கும் பொது வாகலானும் அஃது இரண்டடி வரையறையுடைய பாட்டெனப் பட்டது. “கொன்றை வேய்த்த செல்வனடி” என்பது கந்தருவ மார்ச்சுமாதலின் ஈண்டையிலக்கணமெல்லாம் பெறுதல் சிறுபான் மையெனக் கொள்க.

இனிப் பொருளினும் வேற்றுமைபென்பது முற்கூறியவகை யானும் மரபுவேற்றுமைபாறும் ஏற்றவகையான்வந்த பொருள்வேறு படுதல். அஃதாவது, தேவரை முன்னினைபாக்கிச் சொல்லாது படர்க்கையாகச் சொல்லுதலும், மக்களைநாட்டி வெட்டி முதற் பாடா ண்டினை இறுதியாகிய புறப்பொருளான் வந்து அதனுக்குரித்தென்று கூறப்பட்டது உம் அப்பொருளின் வேறுபடுதலுமெனக்கொள்க. ஏற்றவகையாற் பொருள்வேறுபாடு கொள்கவெனவே முன்னினை படர்க்கையான் வரும் பொருள்வேறுபாடே இஃது ஒதியநான்கு மாயாறு. வேறுபட்டவற்றுக்குமெல்லாம் பொதுவொழிந்த வெட் டிமுதற் பாடாண்டினை இறுதியாகிய பொருள்வேறுபாடு வரைய றையுடையவென்பது. என்னை? எடுத்தோதிய நான்கனுள் என் னரிடையிட்டிச் சின்னங்களுன்றியும் அடக்கியலின்றி அடிசியிற் தொ டுதலும் வரும் பகுதியொழிந்து வரீமாகலின் இப்பொருள்வேறுபா டு பாணிச்செய்யுள் இடையிடையிரவிரின்கலத வேறுவாராதெ னக்கொள்க. “இவ்வாற்றாற் கொச்சைக்கலிப்பாவின் வரைந்தோத வே டுசிரியப்பாலும் வெண்பாலும் ஒருபொருள்மேற் பலதொடர் ிதவழி மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதுமாகிவருதலும் பிற வாத்ராண்வருதலும் வரையறையிலவாயின. தேவபாணியல்லாத தொ டர்க்கிச்செய்யுளெல்லாம் யாப்புவேறுபாட்டோடு பொருள்வேறுபாடு முடைய எனக்கொள்க. அவையெல்லாம் அவ்வச்செய்யுளுட் கா ணப்படுகி. “புகலிரும் பனிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்தி

லம்மி - யகல்விசம்பிற் சுடர்மாட்டி யைப்பூத மகத்தடச்சி - மன்ன
 னாக யிருணிக மன்னுயிர் படைத்தக்கா - லன்னலேற் றெழிதூ
 ர்தி யருமறை முதல்வனார் - தன்னதுங் கமழ்தழாய்த் தாமரைக்
 கன்னனும் - லன்னமவே துடம்பொள்ளுய் வானவில் லீன
 யரே." எனப் படர்க்கையவாய்த் தெய்வம்பராஅதலிற் பொருள்
 வேறுபட்டது. "வெண்பலிச் சார்த முழுமெய்யு மேற்பூசி - யு
 ண்பலிக் கேதிரியு மூர்தி மேலிட்டுக் - கண்பலிக் கென்று புருத்த
 கபாலிமுன் - னெண்பலித் தானிவள் யாது." என்பது "காமப்பருதி
 கடவுளும் வலையார்" எனப்பட்ட பாடாண்டிணையாதலிற் பொருள்
 வேறுபட்டது. "கன்று குணிலாக் கனிபுதிர்ந்த மாஅயவன்" என்ப்
 தோவெனின், அது மூல்கிலித்தக்குத் தெய்வமாகலானும் மூல்கி
 லித்தார் தந்தெய்வத்தினை அவ்வாறு அன்புசெய்த முன்னிலைப்புற
 மொழியாகக் கூறுதலானும் அது கைக்கிளைபெணப்படாதென்பது.
 ஒழிந்தனவும் இவ்வாறுவருவன வந்தவழிக்கண்டுக்கொள்க. மற்ற
 இவற்றைபெல்லாம் கொச்சகவொருபோகென்றதெனின? மற்றை
 யுறுப்புப் பலவிழந்தளவாலெனின், அங்ஙனமாயினும் கொச்சகவொ
 ருபோகென்னும் பொதுவிதி விலக்குண்ணாமையின் இது பொது
 வகையானெய்திய பெயரெல்லாம் அவற்றுக்குமாருமென்று எய்து
 வித்தானென்பது. இனித் கொச்சகவொருபென்சொனது ஆகுமென்
 ததனான் ஒருபோகென்னுது கொச்சகமென்றே வழங்கினும் அமை
 யுஞ் சிறுபான்மையென்பது கொள்க. (கடு0)

சகக, ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.

இஃது அதிகாரத்தான் மேல் கின்ற என்னுள் இறுதிக்கின்ற
 கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுளர்த்தகின்றது. ஒழிந்தவற்றுக்
 கெல்லாம் உஞ்ஞறுப்புப்பற்றி இரண்டளவைகூறி அங்ஙனங் கூறப்
 படாததற்கும் அவற்றோடு இணம்பற்றி ஈண்டை அளவுகூறினமை
 யின். (இ-ள்.) பந்தடியிற்சூழ்க்காத் இருபந்தயினேருது வரும் அ
 டக்கிபலின்னி அடிநிமிர்ந்தொழுருமெனப்பட்ட கொச்சகவொருபோ
 ரு. எ - து. முன்னர் எவ்வகையாத் பருத்த கீறிஇ அதற்கிடை
 யின்றி அதுவென்று ஒருமைபாத் சுட்டிக்கூறினமையானும் மேல் நி
 மிர்ந்தொழுருமென்றக்கால் அடி எத்தனையும் பலவாமென்று ஐயுறு
 தலை விலக்கல்வேண்டுவதாகலானும் ஏற்புழிக்கோடலென்பதனானு
 மெல்லாம் அதவேகொள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்; -
 "தடங்கீடற் பூத்த தாமரை மலராகி - யடங்காத மூர்தியா னரும
 றை வண்டிசைப்ப - வாயிரம் பேராழி யவிசிதழின் வெளிப்பட்ட -

சேயிழை மெனத்தோன்றுஞ் செலும்பகலி னிரவகந்திப் - படுவ
கைப் பணிப்பகை கீங்கப் பருவத்து - விடுமழை மறுத்திடினா
மென்மலரின் மதுமழையா - செனகெவ் குளிகூட நீர்மைநா னி
ழனுரி - யன்டங்கன் பலபயத்த வயன்முதலா மிமையோனாக் - கொ
ண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகலின் - ஒங்குயர்பரு
திக் செவ்வின் - லீங்காவுள்ள நீங்கன்மா மொர்க்கே." என்பது
பத்தடியிற் சுருக்காது இருபதடியினேருது வரும் அடக்கியலின்றி
யடிமீட்டித்தொழுது மெனப்பட்ட கொச்சகவொருபோகென்றவாறு.
இருபதடியான் வருவது வந்தவழிக்கொள்கொள்க. (கருக)

சகசு. அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்தே
செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.

மேனின்ற அதிகாரத்தான் இதுவும் கடவுள்வாழ்த்தப்பொ
ருட்டாயி அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு அடியளையறை கூறுகி
ன்றது. (இ - ள்.) அம்போதரங்கவொருபோகும் தன் உறுப்பெ
ல்லாய் கூடி அறுபதடித்தாயியும் அதன்செம்பாலாயி முப்பதடித்
தாயியும் அதன்வாரமாயி பதினாந்தடியாயிஞ் சிற்றெல்லெபெறும்.
எ - று. எனவே, இது தனியளவம்போதரங்கவொருபோகும் இ
டையளவம்போதரங்கவொருபோகும் கடையளவம்போதரங்கவொரு
போகுமென மூன்றற்குஞ் சிற்றெல்லெகூறியவாறாயிற்று. அவற்றுக்
குப் பேரெல்லெகூறுமாறென்னையெனின் அறுபதிற்றடித்தெனத் த
னியளவிற்கு வேறுகூறி அவ்வளவைப்பற்றி அதன்செம்பாலும் அதன்
வாரமுமெனப் பாஞ்செய்து வந்தானாகலாற் கடையளவம்போதர
ங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லெ பதினாந்தாம். கடையளவம்போதரங்கத்தி
ற்குச் சிற்றெல்லெ பதினாந்தாயியவழிப் பேரெல்லெ முப்பதின்காறும் உ
யருமெனவும் இடையளவிற்குச் சிற்றெல்லெ முப்பதாயியவழிப் பேரெ
ல்லெ அறுபதின்காறும் உயருமெனவும் தனியளவிற்குச் சிற்றெல்லெ
அறுபதாயியவழி அதனையும் இவ்வாறே இரட்டிப்ப அதன்பேரெ
ல்லெ ஊற்றிருபதாமெனவும் கொள்ளவைத்தானென்பது. அங்ஙனம்
ஊற்றிருபதாங்காந் மேனின்ற அதிகாரத்தாற் தரவித்தெல்லெ இரு
பதாயிவும் அதனோடொப்பவருதலிலக்கணத்ததாயி அடக்கியல்
இருபதடியாகவும் ஊற்பதடிபெறப்படும்.

இனிச், சிற்றென்பதினும் ஊராவடி. ஊர்குமாந் இருப
தடிபெறப்படிக் கொச்சகம் இருமூன்றாயி பத்தடியின் இவ்வாறு
அறுபது அடிபெறுமென்றவாறாயிற்று. இனிப், பதினாந்தாங்காற் தர
வு இரட்டடியும் கொச்சகம் மூன்றடி கூறடியும் ஊராவடி ஒன்று

ஞ் சிற்றென் னான்கும் அடக்கியல் இரண்டுமெனப் பதினெந்தடியாம். ஒழிந்த இடையளவித்குத் தயையளவிற்கும் ஈஇங்ஙாநே வருமாதறித் துகொள்க. இங்வுறுப்புக்கள் மேற்கூறுகின்றனாகலின் ஈண்டு அளவைகூறினென்பது. கலிப்பாவினுள் உறுப்பிற்செல்லாம் ஈண்டே வேறுவேறுளவைகூறி வருகின்றனாகலின் இவற்றுக்கும் அவ் வாநே ஈண்டளவைகூறி அளவியலுட் கூறெனென்பது. “சூத்திரத் துப்பொரு ளின்றியும் பாப்புற-வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா-மொன்ற லுணாப்ப தனாபெனப் படும்” என்பதனான் இதனுள்ளுறுப் பிற்கு அடிவணாயறை உப்த்துணர்ந்து காட்டினனாமென்பது. (கருஉ)

சுகுரு எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெ
னடக்கியல் வாரமோ டங்கிலைக் குரித்தே.

இது முன்னர்க்கூறிய அம்போதாக்கவுறுப்பு இவை ஐந்து மெனக்கூறியவாறு. (இ - ள்.) தரவுக் கொச்சகமும் அராகமுஞ் சிற் றென்னும் அடக்கியல்வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதாங் கவொருபொரு. எ - று. தரவெனினும் எருத்தெனினுமொக்கும்.

இனிச்சொச்சகமென்பது ஒப்பினுமியபெயர். என்னை? பல கோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்ப. அது போலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுட் தம்முனொப்ப அடுக் கியுஞ் செய்பப்படும் பாட்டினைக் கொச்சகமென்றார்களெனென்ப து. இக்காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுங் கொச்சகமென்றுகிதைத்தும் வழங்குப. இவை வெண்பாவாகல் பெ ரும்பான்மை. வழிமுறைகருங்கியும் உணாயறைபெண்டிப்பெறும் எ ன்போலாது பாவினுள் தனியினும் வேறுபட்டுப் பலவாகியும் வருங் கொச்சகமென்பது. அராகமென்பது அருது கலிச்சேறல். பிற்தொ ண்றுபெய்து ஆற்றவேண்டும்தினைச் செய்வதாகிய பொன்னினை அரா கித்ததென்பவாகலின். அதவும் ஒப்பினுமியபெயராயிற்று. என்னை? மாத்தினைக்கிண்டுத் துணிந்தும்வாராது குற்றமுத்தப் பயின்று வந்து நடைபெறுதலின். சிற்றென் என்பது கால்வகையெண்ணினும் இறு திபெண்ணுணமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. அவ்வுறுப்புக்களற் கூ றியபொருள் அடக்குமியல்பிற்று வாரமாகலின் அதனை அடக்கியல் வாரமென்றான்.

அதற்குச்செய்யுள்:—“செஞ்சுடர் வடமேரு விருமருங்கின் றி ரிசென்ற - வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேவொடுகே டகஞ்சழல - மா யிரு மணிப்பீலி மணிபெருத்திற் றேன்றுய்காற் - சேயொளி கடற் பிறத்த செத்தியிற் சிறத்தெறிப்ப - மறுவருத்தம் மனத்தடைகத் தழை

சீவியான் வளர்த்தெடுத்த - வறுவருத்தம் முய்க்காத் தகடருந்துற
முதாட்ட - வாருருயத் தெரிமுன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்பெ
ய்த - விருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்;
ஆங்கு, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத் - தனைவருத் தத்த
மற்றம்புரித் தாங்கு - ஸ்ரீனையடு தோற்றத்த முந்நான் குருவித் - கண்க
டல் சுட்டது கண்; தேவரு மக்களுஞ் சேறத்தா னஞ்சாமை - கா
வல் புரியுங் களிமறி போலு - முவிருத் தோன்றன் முகம்; மடம
கன் வர்னி மனிக்கம் பலம்போல - விடையிடை சுற்றுத லின்றித்
தவிர - தொடைபமை தார்க்கடம்பன் றோன்; அவ்வழி, அடியினை
சோதவுனர் துடங்கிப் - பொடிபொடி யாடிய போர்ப்பொடி மாய-
விடியுமிற் வானத் திடையின்றித் கூடங் - கொடியனி கோழிக்
கூரல்; விழுச்சி சமார் விகம்பிடைத் தோன்றிப் - பழிச்சின் னூர்
த்தார் பலர்; உருகெழு முருகிய முருமென வதித்தொறு - மெரிசிற
கொடுமின தபவரு மணிமயில்; பெருகன வருமறை பெறுபெடு மொ
ழியொடு - பொருகள் வெளியினை புகல்வன லெருறன்; சிவந்தன
நினை லெம்பினுமலை - சிவந்தனதலை நிரம்பினருறை; ஆர்த்தனம
றை ஆரணர்பலர் - போர்த்தனதுகள் பொழித்தனமலர்; ஆங்கன
தோற்றிய வடுபோர் வென்றியின் - வீங்கிருத் தொடித்தோன் விட
லை நினக்கே - யாமறி பனவையிற் றமிழ்புனைத் தேத்துக - நின்னி த
க்கக மாயினு நின்னெதிர் - நானில மாகல் வேண்டும் யானர்க் - கடம்
புங் கனிமயிற் பீவியுத் தட்டுகனை - கீரோடு நின்வயின் மாந்த - வா
ராப் புலமை வருகமா மெக்கே' என்பது இடைபனவம்போதாங்க
வொருபோரு.

இவ்வறுப்புக்களின் அளவு வேறு வேறு கூறாயினும் அவற்றக்கு ஏற்றவாறறித்தசெய்யப்படும். இது காற்பத்த என்சுடியான்வத்தது. ஒழித்தனவும் இவ்வாறே வரும். இவைபெல்லாம் இக்காலத்து வீழ்த்தனபோலும். மற்றுக் கொச்சகொருபோனை முந்கறி அதற்கு அளவை பிற்கூறினான் இதற்கையின் அளவை முந்கறிப்பதென்னெயெனின், அங்ஙனம் அளவைபெற்ற அம்போதரங்கொருபோதின் அளவை இன்னிக்கூறுத சின்றகலிப்பாழுன்றற்கும் அளவென்பதறிவித்தற்கென்பது. அஃதேல் இதனையும் அம்போதரங்கத்தற்களவென வலாந்தோடுபதென்னெயெனின், அது தனியிடைகடைபென முன்றளவுபெறுமென்றற்கென்பது. இவ்வதிகாரத்தான் வருகின்றவந்தோடு இதற்கு வேற்றமையிலக்கணம் ஒப்பன அறித்தகொள்க. வருகின்ற கலிவெண்பாட்டிற்கு “வெள்ளடியியலாற் திரிவின்றி வரும்” என்றமையின் அதற்கு இவ்வளவை ஒவ்வாதென்பது. (கடுஉ)

ச:க:க. ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
திரிபின் தி வருவது கவிவெண் பாட்டே.

இது கீறுத்தமுறையானே கவிவெண்பாவாமாறுணர் - ந்து.
(இ - ன்.) ஒருபொருளைக் கருதி மற்பொருபொருள் படவுஞ் சொற்பொரு
டார்க்குட்ப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெண்பாடியபாற் திரிபின் தி வருவ
து கவிவெண்பாட்டாம். எ - று. இயவென்றதனான் வெண்பாவிலக்
க்கணஞ் சிதைபாதவற்றுக்கே ஒருபொருள் ததலவேண்வேதெனவும்
அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருவனவெல்லாம் ஒருபொருள் ததலாவென்
னுங் கவிவெண்பாவாமெனவுங் கூறியவாறு. வெண்பாவிலக்கணமெ
ன்பது கட்டினாயாகி வருதலும் தனாவகையென்றிவருதலும் பன்னி
ரண்டடியும் இகத்துவாராமையுமென இவைபென்பது மேற்கூறியும்.
அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருங்கால் வானாதே அசையுஞ் சேரு மிசை
பொடி சேராதன பாவகை சிதைத்து கவித்தனையோசை எனப்பசிம்.
அற்றன்றியுந் தனக்கோதிய சேருந் தனையுஞ் சிதைத்தவழியும் பன்னி
ரண்டடியின் இகத்தவழியும் கவிவெண்பாவாகற்கு உணர்ந்துகூறல்
வேண்வேதன்றென்பது உம் அவை ஒருபொருள். ததலாதவரினுங்
கவிவெண்பாட்டாமெனவுங் கூறினோம். என்னை? ஒருபொருள் து
தலியதனைத் திரிபின் திமுடிந்த கவிவெண்பாட்டெனவே ஒருபொ
ருணுதலியும் ததலாதம் ஈண்டுக் கூறிய வேறுபாட்டான்வருவனவெ
ல்லாந் திரிபின் தி முடியாதாகலின் வெண்பாட்டென்பது கொள்ள
வைத்தமையினென்பது. இன்னுந் திரிபின் தி முடியுமென்றதனானே
ஒருபொருட்டின் திப் பலவுறுப்புடைத்தாகித்திரியுடையது உம் கவிவெ
ண்பாட்டுனதென்று கொள்ளவைத்தானும். அதுமுன்னர்ச்சொல்லுது
ம். உதாரணம்:-“அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளக் தூப்ப * * *
சென்ற விளமை தாற்கு” என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பலபொ
ருணுதலி அமைதலிற் கவிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒருபொருள் ததலி
யவெனவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறாகிக் கருதியுணரப்படும்
பொருளுடையதென்பது உம் பெற்றும். என்னை? இப்பாட்டினுட் பெ
ண்டன்மைக்கேலாத துண்பொருளினினைத் தலைமகனென்றிந் து உணர்ந்த
துவான் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவ
ற்றை வாக் கிக்கொண்டு சொல்லி அவன்மறைத்தானென்பது உணர்ந்த
துகின்ற பொருண்மை கருதி உணரவைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று.
ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாறு ஒருபொருள்பதனுமாயினும் அவ்வுணம் து
தலியுபொருள்பற்றிச் செய்யுள்வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சியி
ன்றென்பது. வெண்பாவிற் குறித்தபொருளினினை மறைத்துச்சொல்லா

த. பெரிய்குறல்வேண்டிமொகலாணம் இஃது அன்னதன்றி ஒருபொரு
னுதலித் துள்ளின்மையானுங் கலிவெண்பாட்டெனப்பட்டதென்பது.
“மனையா மால்வரை மாரி வறப்ப” என்பது பதினோரடியான் ஒரு
பொருளுதலிவந்த கலிவெண்பாட்டு. தூற்றைம்பது கலியுள்ளுங்
கலிவெண்பாட்டு எட்டாகலின் அவற்றான் ஒருபொருளுதலிவருவன
பிறவும் உள். அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனிப், பன்னிரண்டடியின்இகந்து ஒருபொருளுதலாத வரு
மாறு ;—“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லார் - தாம்பிறி பினி
த்து மனநீறிது * * * நோயுங் கனாகுவை மன்.” என வரும். பிற
வும் அன்ன. இனிப், பாவகை கிதைத்தனவுந் தனவகை கிதைத்
தனவும் வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்க. இவைபெல்லாம் காமப்பொ
ருள் மேனவாம். எனவே, கட்டியவகையானுந் தனவகையொ
ன்றியும் வரும் வெண்பாவாயிற் காமத்திற்கே உரியவெனப்படா
வாயின. பிறவும் அன்ன. இனி, அம்போதரங்கொருபேசிற்கு
இடையின்றிக் கலிவெண்பாட்டு வைத்தமைபான் “வானூர்மதி
யம்” போலும் ஒருசுர்த் தேவபானியுந் கலிவெண்பாட்டேயாம்
ஒருபொருளுதலிவரினென்பது. இதனுங் “ஆட்சியனாகவென்கோ”
என்பது வியங்கோளாயினும் அரசன் வாழ்க்கையும் அரங்கிற்கும்
ஆற்றும் இடையுறின்மையுஞ் சொல்லுவாயாகவென்று தெய்வத்
தின வினாய் வாய்ப்புள்வேண்டி நின்றமையின் அது குறித்தனா
ப்பட்டு ஒருபொருளுதலியதாயிற்று. கத்தருவ மார்க்கத்து வரி
யுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயினபோலச் செந்துறைப்ப
குறிக் கே உரியவாகி வருவனவுந் கூத்ததானுள். வெண்டுறையும் அரா
கத்திற்கேயுரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக்கறிய செய்யுள்போல வே
றுபாடப்பெறும் வழக்கின என்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவ
ற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பாவென வேறுபெயர்கொடுத்து வழங்
குப. இனி, யாப்பிலக்கணத்திற்கொப்பவே இசைநூலுட் சொல்லப்ப
ட்ட செய்யுளும் உள். என்னை? “வெண்பா வியலான் விரவுறுப் பின்
றிக் - தன்பா வறகொபாடு பொருத்திய பொருளே - வினாவினைத் திற்ற
லுந் தித் தாகும்” என்றவழி விரவுறுப்பின்றியென வேண்டாகறி விர
வுறுப்புடையது பொருளொன்று வினையாதென விரவுறுப்பில்லது பொ
ருளொன்று வினைத்திற்ற இறுதித்தாருமெனவுந் கூறினமையின். என
வே, ஈண்டு ஒரு பொருளுதலி வருமெனப்பட்ட கலிவெண்பாட்டுப்
பொருள் வெளிப்படாதெனவும் விரவுறுப்புடையது வெண்பாவியலா
ன் வெளிப்படத்தோன்றும் பொருட்டெனவும் கோர்தானும். அது
கோக்கியன்றே வருகின்ற குத்திரத்து வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்

தோன்றமெனக் கலிவெண்பாட்டினை யே ஒருநி ஒதவானாயிற்றுமெ
ன்பது. (கரு)

சுகௌ. தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து
மைஞ்சி ரடுக்கிப் மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்.

இது மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட வெண்கலி விர
வுறுப்புடைமையின் அதனை வேறுபுறமின்றது. (இ-ள்.) தரவும்
போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தம் = தரவித்கும் போக்கிற்கும் இடை
யின்றிப் பாட்டாதிப் பயின்றுவருதலும்: எனவே, தரவும் போ
க்கும் முன்னர் ஒதியவகையானே முன்னும் பின்னும் கீற்குமென்ப
துடஞ் சரிதகமாயின் வெள்ளையும் அவலுமாய்ப் பாலோடு வந்துழிப்
போலத் தனிச்சொற்பெற்றும் பெருதம் வருமென்பது உங் கொள்க.
தரவும் போக்குமெனப் பாட்டிறுதிநின்ற போக்கினை முன்வைத்தான்
அவை ஒரினத்தவாகலின். என்னை? தரவித்கி சோன் இறுமாயு
போல வெள்ளைச்சரிதகவித்கியும் ஒரோவழிச் சோனே இறுதலின்.
அது “தாதுசேர் வண்டின் மகைபெறத் ததைஇய * * * தோரை
வரிபாடக் காண்கும்” என காண்கையாறுமின்றித் தேமாவாயிற்றது.
இனிப் பாட்டினைப் போக்கின்பின் வைத்ததனாற் போக்குப்போல
நாச்சோன் இறுவனவும் அப்பாட்டுள் அமைபுமென்பது. அது “கா
ந்நாங்கே யின்னாநாய் செய்யுமற் றிஃதோ - பரந்த எணங்கிற் பனை
த்தோனான் பண்பு.” என்றப்போல வரும். இவ்வனம் வைப்பவே வ
ருகின்ற ஐஞ்சேடுக்கலும் ஆறுமெய்பெறுதலும் அவற்றுக்கன்றி எ
லாவாயின. அல்லது உம் இதனை இறுதிவைத்தான் இதனோடொக்கு
மென முற்கூறப்படுங் கொச்சகத்தரவும் போக்குமின்றிப் பாட்டு மி
டைந்தே வருமென்பது இவ்வதினாத்தாற் கோடற்கென்பது. அது
முன்னர்க்காட்டுதம்.

ஐஞ்சேடுக்கியும் = வேறுகின்றதொரு சிறினை அவ்வழியுடன்
அடுக்கிச்சொல்ல ஐஞ்சேடுகியும்: ஆறுமெய்பெற்றும் = அவ்வாறே இரு
சேடுக்க ஆறுசேர்பெற்றும்: மெய்பென்றதனான் அடுக்குஞ்சேர் முதலும்
இறுதியும் வருமென்பது கொள்க, வெண்பா இயலான் வெளிப்படத்
தோன்றும் = வெண்பாவென்றும் உறுப்பினியற்கை கிதைபாமைற் பொ
ருள்புலப்படத் தோன்றும். எ-று. இயற்கை கிதைபாமைற் தோன்றுமெ
னவே கட்டியபல்லதம் எனப்பட்ட வெண்பாவிலக்கணம் இரண்டு
ஞ் கிதைபாமை வருமென்றாலும், தரவும் போக்குமெனநின்ற உம்

மை என்னும்மை. பழட்டிடைமிடைத்தென்பது முதலாக வந்த உம்மை முன்றம் இறந்ததுதழிஇய எச்சவும்மை. என்னை? மேற்கூறிய தனிநிலவெண்பாட்டேயன்றித் தரவுறுப்பாகவும் என்றமையின். இவ்வாறன்றி அவ்வெனத்தும் என்னும்மைகொள்ளின் உறுப்பினையே எண்ணல்வேண்டும். அல்லாக்கால் வினையோடு பெயரெண்ணின் அதன் உறுப்பினையே எண்ணினாகலானென்பது. அல்லதுஉந் தரவும் போக்கும் முதல்வந்தும் இறுதிவந்துமென அவையும் தம்வினையாள் எண்ணவும்படுமன்றோவென மறுக்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள் கூறுவார்த் தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்துதோன்றும். அதவே யுஞ்சேரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அறுசேரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அவையிரண்டும் உடன்பெற்றுத் தோன்றுவதென்றும் இங்ஙனம் விசற்பித்துக் கூறப்படுமென்பது. அவை கட்டினவெண்பாவான் வருதலும் ஒழிந்த வெண்பாவான் வருதலுமென விசற்பிக்கப்படாவோவெனின், அவ்விசற்பம் அடிக்கல்லது பாவிற்கின்மையானும் ஈண்டுப் பாவேறுபடாமையானும் அங்ஙனம் பகுத்ததனாற் பயந்ததென்னென மறுக்க. வரலாறு;—“சான்றவீர் வாழியோ சான்றவி னொன்றும் - பிறர்கோயுந் தீரோய்போற் போற்றி யறனறிதல் * * * என் - துடர்நிலை தீர்த்த லுன்றிக் கடனே.” என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் வந்தது. இனி வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் வந்தனவும் கண்டுகொள்க. “கண்டவி லெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே - பண்டநியா தீர்போல நோக்குவிர் * * * அருளுந் செயிரும் கறனுமா ரதுவே” என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனான் “என்னும் பாடெனிற்பாடவும் வல்லென் றிறிதாங்கே” என்னும் அடி யுஞ்சேரடுக்கினுள்வந்தது. என்னை? “பாடெனிற்பாடவும் வல்லென் றிறிதாங்கே - பாடெனி லாடலு மாற்றுகேள் பாரிகோ” என்னும் அளவடியிரண்டும் எதகையாய் அமைந்தவழி என்னுமென வேறு கின்ற சீரொடுக்கடி யுஞ்சேரடுக்கினமையின். இதனான் ஆங்கெனத் தனிச்சொல்வந்தது. “காராரப் பெய்த” என்னும் முன்வெண்பாட்டு யுஞ்சேரடுக்கி வெள்ளைச்சுரிதகத்தானிற்றது. “அரிதினிற் றோன்றிய யாக்கை * * * பொருத்தாதார் போர்வேல் வழுதிச் சுருதிநிற - போலக் கொடுத்தார் தம்” என்பதனான் “வாழி சான்றிர்” “அம்ம சான்றிச்” என யுஞ்சேரடுக்கியாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசேராயின. இதற்கும் யுஞ்சேர் அடுக்கியுமென்றதுபோல அறுசேரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குத் தொழில்கொள்ளப்படும், ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப்படச் செய்தமையினென்க. இதனுள்ளும்

என்றும் எனப்பது தனிச்சொல். “புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புன்
லாரா மாத்திரை - யருருவித் தொருவரை யகற்றலிற் தெரிவார்கட் -
செயனின்ற பண்ணிற்றுட் செய்கவை கொள்ளாது” என்பதனுள்
“இனெத்துவார் தழுதன னினெத்துநீ மயிர்த்தனன்” என இயற்
சீர் திரையொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கலிவெண்பாட்டா
யிற்றென்பது கொள்க.

இங்ஙனம் பாவேறுபடாமையினன்றே “உருஅழ்க் குறநோ
யுணர்ப்பாய் கடலைச் - செருஅய் வாழியென் னெஞ்சு” என்பதனை
வெண்பா, என்பாமாயிற்றென்பது. இனி “ஒல்விரோ வொல்விய
கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல” என வெள்ளைக்கரிதகத்தன் ஐஞ்சே
டியும் வந்தது. வெண்பாவிற்கு முன்னர் “வெண்டனை விரவியு மாசி
ரியம் விரவியு மைஞ்சேடியு முன” என்றாகலின். மேற் கூனென
வுஞ் சொற்சொனவுங் கூறப்பட்டனவே ஈண்டு ஐஞ்சேரெக்கியும் ஆ
றுமெய்ப்பற்றங் கூறப்பட்டன எனவுணர்க. இதற்கு ஐஞ்சேரும் அது
சேரும் விதந்தோதவே மேற் சிறுபான்மை பொதுவகையார் கலிச்சு
ரோரப்பட்ட சொற்சேடி ஒத்தாழிசைக்கும் முற்கூறிய கலிவெண்
பாட்டிற்குமாயின் எஞ்ஞான்றும் வாராதென்பது உம் அதுதானு
ம் இதற்கு வருங்கால் இருசீரின் இகத்தவாராதென்பது உங் கூறி
னும். இங்ஙனஞ் சொற்சேடி விலக்கவே அதற்கினமாயிய முக்கிய
தும் ஒத்தாழிசைக்கு வாராதென்பதாம். அது வெண்கலிக்கோவெ
னின் வெண்பா விபலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே விலக்
குண்டதன்றோவென்க. இனித் தரவிற்கும் போக்கிற்கும் பாட்டிற்
கும் இங்ஙனவைத்தென்பது அம்போதாங்கத்திற்கு ஒதிய வகையார்
கோமென்றமையின் அதற்கேற்றவகையான் வருவதன்றி வேறு
வேறு வகையறையிலவென்க பாட்டிடைமிடையின் என்றமையின்
ஈண்டுப்பாட்டென்றது கொச்சகத்திற்கேயுரித்தென்பது. மற்று ‘வெ
ண்டனை தன்றனை யிபற்றனை விரவியும் - வெண்பா வுடையது வெ
ண்கலி யாகும்’ எனத் தனைவிரவியும் வெண்பாச் சிதைபாதவழிக்
கலிவெண்பாட்டாமென்று ஓர் உத்தரஞ் செய்யாரே ஈனவுறுப்பு வந்த
வழியும் இது புறனடைபாகவெனின், அற்றன்று; வெண்பா வி
பலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே இவைபெயல்லாம் அடங்
குதலின். அது வேறு கூறவென்பது. இனிப் பலவுறுப்பின்தி அவ்
வாறு ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியென்பாரும் உளர். தாற்
றைம்பது கலியுள்ளும் அன்னதோர்கலிவெண்பாட்டின்மையின் அது
சான்றோர்செய்யுளோடு மாறகோனாமெனமறுக்க. மற்றுப் பாட்டி
டைமிடைத்தென்றவழிப் பாட்டெனப்பட்டது இடைநிலப்பாட்டி

டென்றமோ கொச்சகமென்றமோவெனின், எஞ்ஞான்றுக் தாழ்ம்
பட வாராமையின் இடம்கிளைப்பாட்டென்றும். தள்ளுஞ் செப்
பறுமென்றும் இருவகைக் கொச்சகமும் ஒருங்குவாராமையிற் கொச்
சகமென்றும். கொச்சகமென்றும் பொறுப்பெயரான் அது கூறு
ராயிரும் வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமென்றதனான்
வெண்பாக்கொச்சகமெனப்படும் அவையென்பது. அஃதேற் கொச்
சகமென்று ஒதுகவேனின் அங்ஙனம் ஒதின் இது கொச்சகக்கவிடா
மென்று கருதினங் கருதற்கென்பான் வானாதே பாட்டென்ருன்.
இதனாலும் பெற்றும் இது கொச்சகக்கவியல்லாமை. (௧௫௫)

சூ.அ. பாங்கி வகையே கொச்சகக் கவியென
நானவில் புலவர் நுவன்றறைத் தனரோ.

இது நிறுத்தமுறைபானே அகநிலைக்கொச்சகக்கவியுணர்த்தி
ன்றது. பாங்கிவகையென்பது உம்மைத்தொகை, பாங்கியும் வகையு
மென வியும். பாங்கியென்பது ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. (இ-ள்.)
மேற்பாவினின்ற வகையானே கொச்சகக்கவியாமென்று நாலாசிரி
யர் கூறித் துணித்தனர். எ - று. அறைதலெனினும் துணிதலெனி
னும் ஒக்கும். என்னை? துணித்த கரும்பின் அறைக்கரும்பென்ப
வாகவின். பாங்கியென்றது யாதனை ரோகியெனின் இது கொ
ச்சகமாதலான் அதுவும் மேலே ஒருபொருளைக் கூறப்பட்ட கொச்
சகப்பாங்கியெனக்கொள்க. அதனைத் துணித்தனரென்றதனாற் “தா
வின்ருமித் தாழிசைபெற்று” வருமென்ற கொச்சகத்தினை இதற்கு
இயையின்ருக முன்வைத்தமைபான் அஃதொன்றையுத் துணித்த
மற்றி அல்லாத கொச்சகப்பாவினின்ற வகையான் இவ்வகநிலைப்பா
ட்டுப்போல அகநிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றாலும். வகையென்றதனா
ன் அதிகாரத்தானின்ற வெண்கலிப்பாலினது பாங்கியுங் கொள்ளப்
படும். அஃதேல் அதனைப் பாங்கியென்னுது வகையென்பதெற்றுக்கெ
னின் வெண்கலிப்பாற் “தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்து-வெ
ண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்” என்றதனான் வெண்பாவிற்
கிண்பாது வருமென்று உறுத்துக்கூறினென்பது. எனவே, பாவொ
ழித்த உறுப்பெல்லாம் பொருளுதலாத வெளிப்படத்தோன்றும் கவி
வெண்பாட்டின் உறுப்புக்கையான் வருதலும் உடைத்தென்றவாறு.
அங்ஙனம் வருங்கால் இடைக்கின்ற கொச்சகங்களை “ஐஞ்சேரிக்
கும்” என்ற கவிவெண்பாவிற்கு ஒதியவாதேகொள்க. மற்று நால
நிபுலவொன வெண்புயதென்னெயெனின், தரவு இணைத்த வாராத
யாப்பின். வேறுபட்டு ஒருநாவே கொச்சகமாதலும், தரவிணைத்தவ

ழிச் சரிதகம்பெறுதலும், அவை தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும் உடன் பெறுதலுமெல்லாம், யாப்பின் வேறுபட்டனவென்றனும், ஒத்தாழிசை மூன்றனிடிலும் இவற்றின் வேறுபாடறிந்து சொச்சகமெனக் கோடலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப்பொருளே பற்றி வாராது, அறம்பொருளின்பம்விடென்றும் நான்கும் பற்றிப் பொருள்வேறுபடவருதலும் பாவேறுபடவருதலும் பற்றிக், சொச்சக்கலியென்று உணர்வோர் தூலிபுலவொனவும் அல்லாதது புலனாகாதெனவும் எல்லாம் அறிவித்தற்கு தூலிபுலவர் துவன்றறைந்தனர் என்றுணர்ப்பது. எனவே, சொச்சக்கலியுள் ஒருசாரனவற்றை இனமென்று வேண்டியவராயின் அவை அவ்வப்பாவின் இனங்கட்கு இவ்வகையே சொச்சகமென வேறுபடுமென்றவாறாயிற்று. உதாரணம்;—“செவ்விய நிவ்வியுச் சொல்லிய வற்றொடு * * * மகனல்ல மன்ற வினி” எனவும் “செவ்வினிச் சென்றீ * * * அவலம் படுதலு முண்டு” எனவும் தரவினை அடுக்குதலிற் தரவினைக் சொச்சகமெயெனப்படும். இது தாற்றைம்பது கலியுனொருகலின் வெண்பாலாடியுக் தனித்துவரும். வருங்காற் கலியெண்பாட்டென்றாயிற்று. ஒருபொருளுதவி இவ்வாறுவரினும் இஃதொக்கும். இது தாழிசையோடுகோடாத் தரவாகலிள் வெண்பாவாடியும் வந்தன. “மாமலர் முண்டகச் சிவ்வியோடொருங்குடன்” என்பது தனிச்சொல்லின்றி ஆசிரியச்சரிதகம்பெற்ற தரவினைச்சொச்சகம். “மின்நெளி ரவிர விலடபோழும் பெயலே போல்” இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சரிதகமும் பெற்ற தரவினைக் சொச்சகம். இனிப் பல அடுக்கிய பொருட்டொடராய்வருந் தரவுகொச்சகங்களும் பொருட்டொடர்நிலையுள் அறம்பொருளின்பம் விராய்வருந் தரவுகொச்சகங்களும் வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்க. “வெஃபுகழ் மீனவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தான்” இது தரவுத் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்ததாயினும் “இடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப்பின்னர்—நடைவின் குழுவுரு மாங்கென் கிளவி” என்னும் இலக்கணஞ் சிறையாது தாவிதுறியினுத் தாழிசையிறுநிடோறுஞ் சொச்சிர் பலவருதலான் ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்வகைத்தாய் என்னிடையிட்டுச் சென்னங்குன்றியதென்பதுமாயிற்று. “அருடர்க்கத் தாடீ பொ னறநோக்கான் பயஞ் செய்வான்” எனவும் “செயலும் வாய் மையு ின்னர் னேவும்” எனவும் அடக்கியவின்றி அடியிமிர்த்தொழுகியதுபோலும் சொச்சகம் வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும் போலத் தனிச்சொற் பெற்றும் பெறுதும் வரும். செப்தற்றினைப் பாட்டுக்கும் இஃதொக்கும். அதுவருமாறு;—“கொடியவுங் கோட்டவு கீரின்றி கிறம்பெறல் - பொடியமுற் புறந்தீர்த்த பூவழியு பெர்வண்

சொதை" என்றும் கவிபுன் அதனானைத் தனிச்சொற் பெற்று அடர்வியலில்லாக் கரிதகத்தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிற்று. "பான்மருண் மருப்பி னூல்புனா பாவடி" என்றும் கவிப்பாட்டுத் தனிச்சொல்லும் அடர்வியலுமின்றி அடிநிமிர்ந்தோடிற்று. "எஃகிடைத் தொட்ட காக் கவின்பெற்ற வைம்பால்போல்" என்றும் பாவிப்பாட்டும் "அக ன்ஞாலம் வினாக்குத்தன் பங்கதிர் வாயாக" என்றும் வெய்தற்றினை ப்பாட்டும் அங்ஙனமாமாறு கண்டுகொள்க.

இனி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகோடொப் பனவற்றுட் லெவருமாயு; - "மன்றுபார்த்து - மின்றுதானைக் - கன் றுபார்க்கு - மின்றுமவார" என்பது இருசீர் நான்கடிக் கொச்சகத் தாயு. "தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி - யஞ்சு ஸோம்பென் றளித்த - வஞ்சுமற் றவ்வாரா ராயி - னெஞ்சு நிலாநே தானே." என்பது முச்சீர்நான்கடித் தாயுக்கொச்சகம். "நீரலர் தூற்றத் துயிலாடுகெங்குங் குல்-வார லராமியவ ரோவலித் ததைத்தா-ராரலர் நாராரா னன்றில் கா என்னங்கா - ஞாலர் தூற்றயா னுள்ள முருவேனே" என்பது நூற் றொடித்தாயுகொச்சகம். "கன்னிகீர் ஞாழற் கெழ்பூங் கானல் பான்கண்ட - பொன்னங் கொடியை யின்னோ னிவ்வை போலுடான் - மன்னன் காக்கு மன்கெழ் கூற்றம் வரவஞ்சி - யின்ன தொன்று படைத்த தா யி னெவன்செய்கொல்". இஃது ஐஞ்சீர்நான்கடித்தாயுகொச்சகம்.

இனிக் கோவைபாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவிற்படுத்துச் செப் பீறும் அகையேயாம். "காண்பான் வரவினாற் காதலன்றன் காதலி ழுன் னடவா நிற்ப - காண்பாலா னாருதலா னன்னுதலுங் கேள்வன் பின் னடவா நிற்ப - வாண்பான்மை குன்றா வடிவே லவன்றனக்கு ம ஞ்சொ லாட்டும் - பாண்பால் வரிவண்டு பாரி மருஞ்சரமும் பதிபோன் றன்றே." என்பது அறுசீர்நான்கடித்தாயுகொச்சகம். பிறவும் அன்ன. "இலக்கொளி வெண்மருப்பி-னிடைக்காச் துங்கவோ ரேந்தல் பா னை - கலங்கருஞ் சீரெய்திக் கைகூடியச் கலுழிகீர் கடைவாய்ச் சோரச்- லெம்பொழி குளிறென நீன்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்" இஃ து அறுசீர் மூன்றடித் தாயுகொச்சகம். "தண்ணக் தறைவன் ஞர் மேற் போன - வண்ண வண்டு வாரா தற்றே - வண்ண வண்டு வாரா தாயிற் - கண்ணீர் நிலனே காண" என்பது காண்காசிரியவடிபுள் இறு தியடி முச்சீரான் வந்து யாப்பு வேறுபட்டன. "நீணங்கொள் படுபு லா லுண்கீடிகின்று புண்ணோப்ப நண்கீடாகக் - கணங்கொன் வண் டார்த் தலாங்கன்னி கறுஞாழல் கையினேந்தி - மணங்கெழ் பூங்கா னை மலின்னிமற் றுண்பொ - ரணங்குறையு மென்ப தறியே னறிவ

சேலையேன் மன்றோ" என்பது இடையடி குறைத்துவந்தது. இஃது "அறசேரடியே யாடுரியத் தலைபொடி - செறிபெற்று வருட சேரடி முன்னே" என்றோதப்பட்டதாயினும் பாமயங்கி வரும் பகுதிபற்றி வேறுகாட்டப்பட்டது. "புன்னை நீழ னின்றார் யார்கொ - லன்னை காணின் வாழாள் தோழி." எனவும் "மல்லலூர் விவ்வி நேற்றூ - பல்பூய் கோதை யில" எனவும் இவை இரண்டடியான் ஈற்றடி குறைபாதுத் குறைந்தம் வந்தன. இன்னும் மேற்கூறிய கொச்சக பொருட்பொகின் பகுதியுள் ஒழிந்தனவும் இவ்வாற்றான் வருவனவெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி வகையென்றதனால் வெண்கலியுறுப்புநிலை ஒத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகம்வருமாறு. "ஒன்று, இரப்பான்போ லினிவந்துஞ் சொல்லு முலகம் - புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்." என்பது தரவுகொச்சகமுஞ் சரிதகமும் முறைபாளே வந்த ஆடுரியச்சரிதகத்தான் இற்றது. இதனால் ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொற்சேருத் தனிச்சொல்லும் வந்தன. இப்பாட்டு முன்றனுளொன்று ஓரடியிக்கு மற்றைய காண்கடியாயேவருதலின் மூன்றும் ஒருபொருள் மேல்வரின்மும் நூலறிபுலவரான் ஒத்தாழிசையெனப்படக் கொச்சகமாயிற்று. பிறவும் இன்னோன்னவாற்றாற் கலியோடு இதனிடையேறுபாடுதெரிந்து உணரப்படும் அஃதறியாதார்க்கு ஒன்றுபோலக் காட்டினுமென்பது. "வேணிமுழந்த வறிதுயல் கோய்கனிற" என்னும் பாட்டித் தரவும் போக்கும் பாட்டிடையிடைந்த ஐஞ்சேரடுக்கிவந்தது. இதனுட் தரவடி காண்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுள் முழுதும் வெண்பாவன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. இனி அறசேரான்வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. "காமர் கமெப்புணல் கலந்தெம்மோடாவோன்" என்னுங் கொச்சகக்கலியுள் "என விதனைத் தகிற்புகை புண்டியங்கும் - வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வகைத் - தேனி னிறுலென வேணி யிழைத்திருக்கும் - காணக காடன் மகன்." என இடைநின்ற கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்தது. "புனவேங்கை தாதுகாக்கும் பொன்னறை முன்றி - னனவிற் புணர்ச்சி ஈட்குமா மன்றோ-னவிற் புணர்ச்சி ஈட்கனா மாங்கே-கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ." எனக் கொச்சகம் ஈற்றடி குறைபாது வந்தது. இவை இரண்டும் வெண்பா. இதனால் ஒழிந்தபா மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க. "கொடியிடை காடுகிலான் றாற்போன் மார்த்து" என்னும் பாட்டினுட் "பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசுந்தன்று துதல் - சாஅய்ச் சாஅய் செழித்தன தோன்." என முட்டடியின்றிக் குறைவுசேர்த்தாயிவ சொற்சேரடி வந்தது. "மலிநிலா யூர்ந்து மன்கடல் வவ்வலின்"

என்றும் முன்வைப்பாட்டினான், “இரிபெழு பதிப்பதிர் பிகத்துடன் பங்கிங்க - வரிபறு பிறுபிறுபு ஞாபகேசரக் குத்தித்தன் - கோடழி யர் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும் - வாடா வெருளி யெழி வேறு கண்டை.” எனவும் “தானெழு துணிபினி விசைதவிர் யின்னித் தலைச்சென்று” எனவும் முகியெலவந்தது. இவற்றுளெல் லாஞ் சொற்சொடி யந்தன. ஒழித்தகொச்சகப்பகுதியும் இவ்வாறே யத்தவழிக் கண்டிகொள்க.

இனித் தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பல தொடர்ந்திற் றது வருமாறு;—“காலவை, கூப்பொன் வலையு விரமை சுற்றொடு” என்றும் மருதக்கலி உறற்பொருட்டானமையிற் கொச்சகக்கலியா லிற்று. இவையெல்லாம் பாசியெனப்பெட்ட கொச்சகமாமெனின், அற்றன்று; அம்போதரங்கம் அறுபதிற்றடித்தென்றவழி அளவை மு த் கூறிய மயக்கினான் இனியெல்லாந் தன்னளவெனப்படுமென்று புரு ந்தமையின். இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப் பட்டாது, பாசியெனக்கத்தென்னுமையின். பிறவும் அன்ன. இனிச்ச லியென்பாட்டெனக் கூறிய உறுப்புடைக்கலியென்பாட்டும் காண்பு பாசியெனப்பட்ட கொச்சகப்பகுதியுமென இரண்டும் கொச்சகவு ளப்புடமையிற் கொச்சகக்கலியென ஒன்றேயாமென மேலிச்சுத்திர த்தோடு இதனை ஒன்றாகவருப்ப. அற்றன்று. மேல் ஒருபொருள் கா த்துவெளிப்படத் தோன்றின் ஒருபொருளுதலியதபோலக் கலியெ ண்பாட்டாகாமெக்கும் வானாது கலிப்பாவாதத்துங் காரணமென்றை யெனின், பிரிதொருகற்றற் பொருள்கூறுவது கலியென்பாட்டென் றதற்கு இடையின்றியே “வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன் றும்” கர்த்த பொருட்டன்று இது என்றமையின் இதுவும் வெண்க லியாம். அல்லது உம் “வெண்பா விபலான் வெளிப்படத் தோன் றும்” என வேறொரு பாயின் உறுப்பாகக் கூறுதன் மற்றொருபா லித்தேதவாகக் கூறுதலாமேயென்று மறுக்க. ஒருபொருளுதலிய வெண்பாட்டாயின் ஒத்தாழிசைக்கலியென்பாட்டென மற்றையவற் றோடெத்த யுப்புடையதபோல உடனோதானாகலின் இதுவும் அவ் வாறு யாப்புடைத்தாகல்வேண்டாமாகலானும் அஃதமைபாடுதென்பது. இவ்வளம் மயங்குவானா கோக்கியன்றே தானயின்றோர்க்கே இவ் வேறுபாடுகளாலவதென்று ஆசிரியன் ஒதுவானுயிற்றென்பது. மற்று னிதற்கு அளவைகொள்ளுமாறென்றை? மேற் கொச்சகவொருபோகி ன் அளவு இன்னதென்றிலனுமெனின், அற்றன்று; வண்ணகத்திற்கு ஓதிய உறுப்பு அமைபவராமையின் அது கொச்சகமேயாமெனவும் என்னுஞ் சின்னமும் இத்தத்தேபற்றி அதவும் ஒருபோகேயாமென

வும் அடக்கியவனின் அடிநிலைத் தோடியது வெண்பாவும் ஆகியிரு
மையி லுறதலின் அடக்கியவனில் சீ கரிதகம்பெற்றுத் தரவுபோல
வருமெனவும் "இவ்வாறன்றி ஒப்பழியவருமெனவும் மேற்கூறினான்
நே? அங்ஙனம் கூறவே அவ்வுறுப்புக்கள் அவ்வவ்வளவின்வெண்ப
தூடம் அவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டு வருமென்பதூடம் அங்ஙனம்
வேறுபடுங்கால் அடிநிலைத் தோடியதன் இழிந்தவெல்லையின் ஒன்றிற்
றென்பதூடக் தெரிந்தானும். என்னை? அடிநிலைத் தோடியதற்கு
இழிந்த எல்லைத்து அடிபென்றமையின். இனி அடிநிலைத் தோடிய
தொவ்வாமையின் அதற்களவை இத்துணையென்று "ஒருபாள்சிறு
மை யிரட்டி யதனுயர்பு" என விதத்தோடுகொண்ட. இங்ஙனம் பல்
வேறுவகைப்பட்ட அளவின் வேறுபட்டவற்றையும் பாப்பின்வே
றுபட்டுவருமென்றான். எனவே, நாடியானே தாழிசைக்கொச்சகம்
வருமெனவும் அடிநிலைத் தோடியதன் சிற்றெல்லையாகிய பத்தடியள
வும் பாவைப்பாடலும் அம்மனைப்பாடலும் போலும் தரவுகொச்சகம்
வருமெனவும் அமைபும். இரண்டடியின் இழியாடுகளையும் எண்ணி
டைவிட்டுச் சின்னக்குன்றியது வேறுபட்டு ஏழடியும் ஐந்தடியுமாகி
த் தரவுவரினும் வருமெனவும் எட்டடிப்பாகமாகிய நான்கடியின் உய
ரா தாழிசையெனவும் எல்லாம் ஆண்டுகொள்ளப்படுமாகலின் அவ
ற்றுக்கு அளவைகூறியதிலெனன்று கடாவருவதென்னையென மறு
க்க. அஃதேத் தாழிசைக்கொச்சகமாகிய பாணிச்செய்யுளுக் தரவுகொ
ச்சகமாகிய தொடர்நிலைச்செய்யுளும் முழுவுதும் ஒன்றாக நோக்கியக்
கால் உயர்ந்த எல்லை கூறாரோவெனின், அஃது அடிவகையறையின்
ஒர்செய்யுளாகியே அளவைகூறினார் அவை கொச்சகமாயினும் தர
வுகொச்சகமெனப் பெயர்பெறுதலானென்பது. அஃதேல் அகநிலைக்
கொச்சகத்திற்கும் அவையே அளவாம் பிறவெனின், அற்றன்று. அம்
போதாங்கம் அறுபதிற்குமுத்தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்
கிணன் இனிக்குறும் உறுப்புடைக்கலிப்பாவிற்கெல்லாம் அதனை
வெண்ப்படுமென்று புருந்தமையின் இதற்குக் கொச்சகவொருபோ
கின் அளவை கொள்ளப்படாது. பாசிலைவகைத்தென்னுமையின்
இவற்றைத் தொகைக்கையளவின் அடியுடையவென்பது "தொரு
நிலை யளவி னடியில" என்புழிச்சொல்லுதும். அஃதேத் பாசிலை
வகையே கொச்சகக்கலியென்றவழிக் கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்
பது. அளவொழித்தென்பதும் வகைத்தோதுகவெனின், இருவழி
பொப்பளவும் உளவாகலின் அங்ஙனம் கூறினானென்பது. அவை
இரண்டடிமுதல்கப் பத்தடியளவும் வருவன தரவுகொச்சகக்கலியெ
ன மேற்காட்டிய செய்யுளுட் காணப்படும்: (கருக)

சகக. கூற்றுமாற்றற மிடைமிடை மிடைந்தும்
போக்கின் குக ஓறழ்க்கலிக் கியல்பே.

இது முகையானே உறழ்கலியுணர்-ற்று. (இ - ன்.) ஒருவர் ஓன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிக் கொண்டு பின்னர் கின்றது உறழ்கலி. எ-று. போக்கின்மொனவே தரவுபெறுதலும் பாட்டிடைமிடைதலும் ஐஞ்சேரடுக்கலும் ஆறுமெய்ப்பெறுதலும் ஒழிந்த சொற்சேரடிபெறுதலும் பாமயங்கிவருதலும் அம்போதரங்கத்திற் கோதிய அளவை பெறுதலுமெல்லாம் வெண்கலிப்பாட்டிற்குப்போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெறப்படுவதாயிற்று. போக்கின்ஈறுதல் இயல்பெனவே இயல்பின் லிவிகாவகையாற் சில போக்குடையவுமா மென்றாலும். அதுவும் பலபொருட்கேற்பினல்லது கோடலென்பத னுன் வெள்ளைக்கரிதகம் ஒழித்து ஆசிரியச்சுரிதகமே கொள்ளப்படும். என்ன? வெள்ளைக்கொச்சகம் பவந்தவழி ஒன்றனைச் சுரிதகமென லாகாமையாலும் அச்சுரிதகம் இரண்டும் "போக்கியல்வகையே ணவப் பெனப்படும்" எனக்கூறப்பட்ட இலக்கணத்த அல்லவாயினும் "எழு சேரிதுறியாசிரியம் சுரிபென" கின்றவழி அப்பாட்டு முடிந்து காட்டி கிற்றாலும் அதுவே கொண்டாளு சிறுபான்மையென்பது. மற்றுத் தரவின் லி வருவனவும் உளவானெனின், இதற்குத் தரவுமுதலாயின உறுப்பு விதத்தோதியிலினாலின் அஃது ஆராய்ச்சியின்மொன்பது. அற்றன்று. தரவும் போக்கும் உடன்குறியதனாற் போக்கும் பாட்டி டையிடைத்தும் என்னும் அதிகாரம்பற்றி ஈண்டுப் போக்கு விலக்கி னமையின் அதுபொருத்தாது. மற்றொன்றை கருதியதெனின், இதற்கு அதிகாரம்பட கீழ்இயகலிவெண்பாட்டு ஒதிய குத்திரத்திற் பாட்டினை இடைகூறுது தரவும் போக்கும் உடன்குறியதனாற் போக்கின் இலக் கணத்தனவும் பெறுமென்றாலும். அதுவே ஈண்டு விலக்குண்ட போக்குப்போலச் சிறுபான்மை தரவின் லியும் வருமென்பது. இக் கருத்தினுனன்றே இதினைப் பாசியையோடு கூறுது தரவுவகைப்ப டென் கொச்சகத்தின்பின்னர் ணவப்பாளுயிற்றென்பது. இனிப் போக் குடையன தரவின் லி வாரா, அவை ஓரினமென்று ஒதப்பட்டமை யினென்பது. மற்று இதற்குப் போக்கின்மையும் இலக்கணமாகலின் அதுபற்றியும் பெயர்கொள்ளாமோவெனின், போக்கின்மை சிறு பான்மை கொச்சகத்திற்கும் உரிமையின் அவ்வகையுரியதோர் இலக்கணம்பற்றிப் பெயர்கூறுனென்பது. மற்றிதனையும் கொச் சகமென்றாகல் இயுக்கென்னெனெனின், காடகச்செய்யுட்போல வேறுவேறு துணிப்பொருளாயாகிப் பலதொடர்ந்தமையிற் பெரிதும்

வேறுபாடுடைமை கோக்கியும் இது பொருளுதிசாரமாதலாற் பொருட்-
பாடுபற்றியும் வரலாற்றுமுறைமைப்பற்றியும் வேறுசெய்யுளென்றோனெ-
ன்பது. என்னை? “மரபுரிவை திரிதல் செய்யுட் கிழை - மரபுவழிப் பட்-
ட சொல்லி னான” எனவும் மரபியலுள் ஒதுகின்றமையினென்பது.
அல்லாக்காற் கைக்கிண்புஞ் செவியறிவுறையும் வாயுறையும் புதனீலை
யுமென்னும் காரணம் மருட்பாவும் ஒன்றேயாகிய செல்லுமன்றோவெ-
னமறுக்க. அவற்றுக்குச்செய்யுள்; “அரிநீ ரவிழ்கில மல்லி யனிச்-
சம்” என்னும் பாட்டினுட் தரவும் பாட்டிம் உடைத்தாகிய பாட்டுத்-
தாம் ஐஞ்சேரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்து போக்கின்றிரின்று
முடிந்தது. என்றார்க்குக் “காணி னெனமுமெ னெஞ்சாயி னென்-
னுஞ்ஞய் - பேணாய்கீ பெட்பச் செயல்” என்பது வெள்ளைச்சரிதகமா-
காதோவெனின், ஆகாதன்றே! “போக்கியல் வகையே வைப்பெ-
னப் பரிம்” என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாந்
தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்லாமையினென்பது. அல்லதுஉம்
அவ்வாறு முடிதலேயன்றி இன்னும் ஓர்கொச்சகம் பெய்து சொல்லி
உறழ்த்தவழியும் அஃதேற்பதாகலான் அஃது ஒருதலைபாக அமைந்த
தெனப்படாது. என்னை? “அன்னதே யாயினு மாகமற் றுயிழாய்-
நின்னகை புன்க முயங்குவாய் நின்னெஞ்ச - மென்னெடு நின்ற
தெனின்.” என்றாற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்த
ற்கு இடப்பட்டு நின்றமையின் இது போக்கியல்வகைத்தாகிய வை-
ப்பெனப்படாதென்க. இனி அவ்வாறன்றி ஆசிரியச்சரிதகம் வந்த
வழி அக்கவிப்பாட்டு முடிந்தகாட்டுதலின் அதவும் அடக்கியலன்றா-
யினும் அதனைச் சிறுபான்மை கோந்தான் அது வழிதாலாகவின் மு-
தனூல்பற்றியென்பது. “நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோன்.”
என்னும் முல்லைக்கவி போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சரிதகம்
பெற்று உறழ்கவிபாயிற்று. “வாரி தெறிப்பட் டிரும்புறத் தாழ்த்த”
என்னும் முல்லைப்பாட்டுஞ் “கணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட”
என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டிம் அது. “ஒருட்கீ, எங்குந்தற் கொள்
ளல்யா நின்னை - வெருஉதுங் காணுங் கடை; தெரியிழாய், * * *
பரியானுப் - பாடின்கண் பாயல் கொள்” என்பது தரவும் போர்கு-
மின்றி வந்த உறழ்கவி. இவற்று ஐஞ்சேரும் அறுசேரும் வந்தன.
ஒழிந்த சொற்சொடி வந்தன பிறவுங் கண்டுகொள்க. (கருள)

சுஎ0. ஆசிரியப் பாட்டி. எனவிற் கேல்லை
யாயிர மாகு மிழிபுழுன் றடியே.

இத்தகையவும் பாடிதுப்புக் கூறி இனி அப்பாலினுள் உள் ளுதுப்பாடிய அடியளவை கூறுவானெழுந்தான் முறையானே ஆசிரியப் பாலிற் கு அளவுகூறுவின் குணென்பது. (இ-ள்.) ஆசிரியப்பாலின் பெருக்கத்திற்கெல்லை ஆயிரம் அடி சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்று அடி. எ - று. "நிலம்" என்றும் ஆசிரியப்பா முன்றடியான் வந்தது. "மாயோன் மாப்பி னூரம் போல" என்பது கான்கடியான் வந்தது. "வேரல் வேலி" என்பது ஐந்தடியான் வந்தது. "தாமரை புரையும்" என்பது ஆறடியான் வந்தது. "மானிலஞ் சேவடியாக" என்பது ஏழ டியான்வந்தது. பிறவும் அன்ன. ஆயிரம் அடியான் வருவனவும் உள வேற் கண்டுகொள்க. ஆசிரியப்பாட்டினெல்லையென்னுது அளவென் றதனான் அதனியற்குடிய வஞ்சிப்பாலிற்கும் இவ்வாறே சொன்னப் படும். இனிவெண்பா நெறித்தாடிய கலியளவை அதனின் வேறுப டதலின் அதற்கு வேறு விதத்துகூறுமென்பது. (சுரு.)

சாசக. நெடுவெண் பாட்டே முங்கா வடித்தே
குறுவெண் பாட்டி னளவெழு சீரே.

இது முறையானே வெண்பாவின் அடியளவு கூறுகின்றது. வெண்பாவிற்கு இரண்டும் பன்னிரண்டும் இழிபும் ஏற்றமுமாம். எ - று. மற்ற விவற்றையும் "ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை" என்றற்போலக் கூறுது குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டிமென்ப பெயர்கொடுத்ததனாற் பயந்ததென்னெயெனின், குறுமையும் நெ டுமையும் அளவியலோடு படுத்திக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டும் உளவென்பதற்கும் அதனே சிறப்புடையதென்றற் றும் அங்ஙனங் கூறினானென்பது. இனி அவற்றைத் தத்தம் வகை யாகச் சுருக்கப்பெருக்கம் உணருங்கால் உய்த்துக்கொள்ளோர்த னென்பதனான் உணரப்படும். என்னை? நெடுவெண்பாட்டிற்கு உ யர்த்த அளவை பன்னிரண்டாயெனவே அதன் பாசமாய ஆறு அளவியல் வெண்பாவிற்கு உயர்த்த எல்லையெனவும் நெடுவெண் பாட்டிற்கு இழிந்தவெல்லை ஏழடியெனவும் அளவியல் வெண்பாவிற்கு இழிந்தவெல்லை நான்கடியெனவும் கொள்ளவைத்தமையினென்பது. இங்ஙனம் அளவியல்வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாதனோக்கிப் பதினெ ண்கீழ்க்கணக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரத்தும் ஆறடியினேராமற் செய்யுஞ்செய்தார் பிறசான்றோருமெனக்கொள்க. இக்கருத்தினுளே "அம்மை தானே யடிகியிர் பின்று" எனக்கூறிய நெடுவெண்பா ட்டு கோத்திலர் சூசிரியர் அடங்கென்பது. அரிதேன் அவ்வளவியல் வெண்பாவுள்ளும் அறடியானும் ஐந்தடியானும்வருதல் சிறபான்மை

யவாவெனின், அங்கனமே செப்பிக்கறிய மாவிற்குடைய வெண்
பாவியைப் பரத்துபடக்கூறல் இயுல்பன்ருகனின் அவற்றள்ளுஞ்
சுருக்கிய நாகுடையே நெத்ததென்று அதனையேபற்றிப் பெரும்பா
ன்மையுஞ் செய்யுச்செய்தாராவொன்பது. அஃதேத் குறளடியெ
ன்பா அதனினுஞ் செந்ததாம் பிறவெனின், அற்றன்று, செப்பிக்
கூறுங்காற் தெரியக்கூறல்வெண்மிகமாகலின் அளவியல்வெண்பாவே
பயின்றவென்பது. வெவெண்பாட்டுப்போலச் செப்பின்ருங் குறு
வெண்பாட்டுமெனின் "சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்
தல்" என்பதனான் அவ்விரண்டினுள்ளும் அதனைப் பிற்கூறியது
அச்சிறப்புநோக்கியன்றோவென்பது. உதாரணம்:— "அவிசோரிக் தா
யிரம் உன்னுமை கன்று" எனவும். "அறிந்தானே பேத்தி யறிவா
ங் கறிந்து - செறித்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச் செறித்தார் - செறித்த
மை யாராய்த்து கொண்டு." எனவும் இவை குறுவெண்பாட்டு. "துக
டர் பெருஞ்செவ்வக் தோன்றியக்காற் றொட்டுப் - பகடு கடந்தகூழ்
பல்லாரோடுள்ள - வகிற யார்மாட்டு நில்லாது செவ்வஞ் - சகடக்
கால் போல வரும்." எனவும் "நாண்ஞாயிற் றுற்ற செருவிற்கு வீழ்க்
தவ - ராண்மாய் குருகி களிறுழக்கத் - தாண்மாய்த்து - முன்பக வெ
ல்வாக் குழம்பாசிப் - பின்பகற் - றப்பிற் றசுளிற் கழுஉம்புன னூடன்
றப்பியா ரட்ட களத்து" எனவும். "நானூற் றிசையும் பிணம்பிறங்க
யான - படுக்குபு பெற்றிக் கிடத்தவீ மத்தேறி - உங்கண் வீசும்பி னு
ருமெறித் தெங்கும் - பெருமீன துவெறித் தற்ேற பெரிமணிப்பூ -
ணைத்தெழின் மார்பத் தியறிண்டோர்ச் செம்பியன் - வேந்தனா யட்
ட் களத்து." எனவும் இவை அளவியல்வெண்பாட்டு. "பன்மாடக்
கூடன் மதுரை மெடுத்தெருவின்" என்பதும் அது. நெடுவெண்பா
ட்டு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௧௫௬)

௪௪௨. அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்.

அங்கதப்பாட்டிற்கும் வெண்பாவே உறுப்பாகலான் ஈண்டும்
வைத்தான் அதவும் மேற்கூறிய இரண்டெல்லையும் பெறுமென்ற
வாறு. "இருவர் விளக்கத் திமிழிசையாள் கோவே - குருடேயு
மன்றகின் குற்ற - மருமார்த - பாட்டு முறையும் பயிலா தனவிரண் -
டோட்டைச் செவியு முன." என்பது நான்கடியான்வந்த அங்கதம்.
பிறவும் அன்ன. இது மந்திரத்தின் வேறுபாட்டு அடிவரைத்தாயினைய
யின் இதவும் வெண்பாட்டுப்போன்று அமைத்து உரல்வெண்ணெமென்ற
ற்கும் விது வேறுபாட்டெனப்படாமையின் அடிவரையின்றகொலெ
ன்னும் ஐயத்தித்தற்கும் இதற்கே ஈண்டு அளவைகூறி, அதனோடுங்

கைக்கிளி பரிபாட்டு அந்தஸ்செய்யுளென்று ஒதப்பட்ட கைக்கிளிச் செய்யுள் முத்தொள்ளையர்த்துட்டுபோலப் பலவாயினும் அவற்றுக்கு அளவையும் வெண்பாவின் அளவேயென்று அடங்கிடுகென்பது. நார்ப்பாவாக அடிவணப்படுவன உளவாயினவற்றுக்கும் இஃதொக் குமென்பது மேற்கூறுதும். (௧௯௦)

௪௪௩. கலிவெண்பாட்டே கைக்கிளிச் செய்யுள்
ரோவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை
நொகுநிலை யளவி னடியில வென்ப.

இஃது எய்தாததெய்தவித்தத; அளவைகூறுதவற்றுக்கு அளவைகூறினமையின். (இ - ள்.) இவை ஐந்தும் பெருமைக் கொல்லை இத்தனைத்தெனத் தொகுத்துக் கூறத் தன்மையுடைய அளவால் வரும் அடிவையுடைய அல்ல. ௪ - று. கலிவெண்பாட்டென்பது ஒரு பொருளுதலாதலாற் பிரியின்றி நடப்பதன்றிப் பன்னிரண்டடியின் இவற்றுலத் தாடும் போக்கும் பாட்டினையிடைந்து வாராது ஒன்றே யாவி வருவதென்கொள்க. கைக்கிளிச்செய்யுளென்பது, கைக்கிளிப் பொருட்டு உரித்தாய்வரும் மருட்பாவென்றவாறு. அஃதேல் ஈன் பெய்றிய கலிவெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளிப்பொருண்மேல் வாசலோவெனின், வருமென்பது “நாடகவழங்கிலும் உலகெயல்வழங்கிலும்” என்புழித் தொண்டாமென்பது. எனவே, வெண்பாட்டல்லாதன கலிப்பாட்டின்கண் கைக்கிளிப்பொருண்மேல் வந்தவழியும் அவற்றுக்கு அளவை மேற்கூறியவாற்றினே அடங்குமென்பதாயிற்று. செவியறி வாயுறை புறநிலையென்பன மேற் “கலிக்கி வளையும் வஞ்சியும் பெரு” என ஒழிந்தபாவான் வருமெனப்பட்ட பொருண்மேல் வருஞ்செய்யுள். ஆண்டோதியவற்றிற்கு ஈண்டு அளவைகூறுவோவெனின் அஃது சூகிரியமும் வெண்பாவுமாகி வேறுவருதலின் முற்கூறிய உகையானே அடங்குமென்பது. மற்றுக் கொச்சகவொரு பொதுகிழ்ச் தொடக்கிளிச்செய்யுட்குண்டிருமால் அவையடக்கினின், அஃது “யாப்பிதும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய” கொச்சகவொருபோகென்றொழிக. “தொருக்கியளவின் அடியில என்பது, வீரவற்புடைய வெண்கலிழ் கொச்சகக்கலியும் உறற்கலியுமென்றிவற்றிற்கு மேல் அம்போதாங்கம்பெற்ற அளவின் முதலாகூடாட்டிக் கொண்ட தொகைக்கிளியளவெனப்பட்ட அடிமேல் அடியிகத்தோடாவென்றவாறு. தொருக்கியளவென்பது, தகையளவு இடையளவு களையளவெனப்பட்ட அம்போதாங்கம் மூன்றற்கும் பெருகிய வெல்லியாதி. அளவின்வியாத அவற்றுக்குச் சுருங்கிய வெல்லியாதி

அறுபதம் முப்பதம் பதினெக்தமெனத் தொக்குசிக்கும் அளவினவாதி
ய அடிமேலெழுவுவென்றவாறு. தொருமனென்னுது தொருக்கியென்
னான் மூன்றிதிகையினும் முப்பத்தாதிப இடைவிடத்தொகையே
கோடத்தென்பது. இன்னென்னும் ஐந்தாமுருபு நீக்கத்தின்சன்
வந்தமையின் முப்பத்தடியின் இகத்துவரும் அடி இவ்வென்றவாறு.
இனி, அம்முப்பத்தாதிப தொருக்கிய இவ்வைந்தற்கும் கீண்டவடிக்கெ
ல்லையாதலிற் தொருக்கியென்னுது அளவென்றெனென்பது, கீண்ட
தனை அளவுடைத்தென்பவாகலின். மற்றிங்ஙனம் இவை முப்பத்
தடியின்மேல் வாராவென்று பெருக்கத்திற்கெல்லாகறவே சுருக்கத்
திற்கெல்லவலாபகறயிலவென்றாலும். ஆகவே, இரண்டடியானும்
வருமென்றாலும் பிறவெனின், அத்தன்று; ஒருபொருளுதலிவருங்
கலிவெண்பாட்டாயிற் பன்னிரடி இவ்வாதென்பது “நிரிபின்றி மு
டியது கலிவெண் பாட்டு” என்றவழிப் பெறுதுமாகலின், ஈண்டு ஒதிப
கலிவெண்பாட்டுப் பதின்குன்றடியிற் சுருங்காதென்பது பெற்றும்.
இது கைக்கிளைப் பொருள்மேல் வந்ததாயினும் ஒக்கும். ஒழிந்த
நான்கும் மருட்பாவாதலான் “வெண்பா உாதி யாகிரிபு வியலான் முடி
யவும் பெறும்” என்றாகுலானும் “வெண்பா வியலினு மாகிரிய வி
யலினும் பண்புற முடியும்” என வருகின்ற ருத்திரத்தானும் அவ்வி
ஈண்டு பாலின்கூட்டம் இரண்டடியாதி வாராவாகலானும் அவையும்
நான்கடியிற் சுருங்காவென்பது உய்த்துக்கொண்டீனாவைத்தானே
ன்பது. என்னை? கைக்கிளைப்படலத்துட் “போற்றி வெண்பா உாதி
மற்றத - னிறுதி வையஞ்சி ராகிரி யம்மே” என்றாகலின். மற்று
முகன்றடியிற் சுருங்காது ஆசிரியமாதலானும் இரண்டடியிற் சுருங்காது
வெண்பாவாதலானும் இவ்வைந்தடியிற் சுருங்காவென்று கொள்க.
இது “பண்புற முடியும் பாவின” என மேற்சொல்லும்.

அவற்றக்குச் செய்யுள்; “நெஞ்சு கசிக்குறக் கேட்டு” என்பது
பதினேழுடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. “கடர்த்தொட கேளாய்”
என்பது ஒருபொருளுதலிற் பதினாடியான் வந்தது. “நிருத்தி
ழாய் கேளாய்” என்பது இருபத்தொன்பதடியான் வந்த கலிவெ
ண்பாட்டு. ஒழிந்தனவும் அன்ன. துற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கை
க்கிளைபற்றி இவ்வாறு வருங் கலிவெண்பாட்டுக் காணுமாயினமை
யிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் பெற்
றவழிக்கண்டுகொள்க. “எனவினிற் காண்கோடா கண்ணுங் கலத்
த - எனவினான் முன்விலக்கு கணுமின் வங்கம் - பொங்கோதம்
போலும் புகாஅர்ப் பெருமானார் - செங்கோல் வரிப்படுப்பச் சென்று”
இது கைக்கிளைபற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டென்னுமோவெனின்,

என்னுமன்றோ! அது பாடாண்டினைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒரு பொருளுதனுதல் ஐத்தினைக்கண்ணதேயாகலானும் பன்னிரண்டாவியின் இகத்தன்ருளானும் வெண்பாயேயாமென்பது இப்பொருட்பகுதியுணராதாகும் இதமபென்பதநியாதாகும் தூற்றைம்பதுகலியுள்ளும் இவை கோப்புண்டனவென்பது கிணையாதாகும் இவற்றன் ஒருபொருளுதலியன ஒழித்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்ற அடியை கூருதொழிப. அங்ஙனம் மரபழியக் கூறின் ஒருசாத்தினை காட்டி அவனைக்காமுற்று இவன் இன்னவாறாயினானென ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் பொருள்வேற்றுமைபுடைய ஒருசார்க் கொச்சைமல்லாத கலிப்பாவினானுஞ் செய்யுள்செய்தலும் இனி அதனியாயிய ஆண்பாற்கைக்கிணையாசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் வருதலும் பிறவும் இன்னோர்னவெல்லாம் புலனெறிவழங்கினுட் காட்டல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்கு வரைவுகடாதற்கண்ணுத் தலைவனை அன்பிலனாகச் சொல்லுவன பாடாண்டினைக் கைக்கிணையாகாவோ வெனின், அவை சுட்டியொருவர்ப்பெயர்கொள்ளாமையின் ஆகாவென்பது. அஃதேல் “விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட் “கால்பொர துடக்கலிற் கறங்கிசைய குவிசின் - மால்வரை மலிகனை மலரோய்க்கு மென்பதோ - புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி - பல்விதற் மலருண்கண் பசப்ப நீ சிதைத்ததை” எனவும் “நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும்” என்னும் மருதப்பாட்டினுள் “அறணிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப் - புறகீழற் பட்டாளோ லிவளிவட் காண்டிகா - பிறைததல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப் புள்ளி” எனவும் இவை சுட்டியொருவர்ப்பெயர்கொள்ளாக்கைக்கிணை வந்தனவாவெனின், அற்றன்; தலைமகனன்பின்மையே மெய்யானென்றே அன்னதாவது; இவை அன்னவின்றி வரைவுகடாவதும் ஊடலும் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லதசொல்லினமையின் அவை ஒருதலையன்பாசாவென்பது. மற்ற என்னை? “புற்கை யுண்கிம் பெருத்தோ ளன்னே” என்னும் புறநானூற்றுப் பாட்டும் பெண்பாற் கைக்கிணையாதலின் அதனை ஆசிரியத்தான் வாராதென்றதென்னெயெனின், “ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின” என்புழிச் சிறுபாண்மை தலைவிகற்றுகியே வருவன அமைபுமென்று போத்தாமாகலின் அதவே பெருவதியாகாதென்பது.

இனிக் கைக்கிணைக்குமாறு; “நிருததல் வேரும்புந் * * * தணங்கே” இது செஞ்சிற்றூஉரைத்தது எனத்தலைமகன் சொல்லினது; ஷ்காமுமன்னுமாகலின், இக்கருத்தினுளே இதனைப் புறத்தினை

யுட்பொண்டாருங் கைக்கிணைப்படலத்து “செஞ்சிற் குணத்தலங் கே
ட்போ றின்றி - யந்தர மருங்கிற் கூற்ற” மல்லது - சொல்லலங்
கேட்டது மிக்கிய பாச - வகத்தினை மருங்கி னாவகை யானு - மி
கத்த னென்ப விவ்வயி னான” என்னுணைக்கொள்க. பாடாண்
கைக்கிணைக்கும் ஈண்டே அளவுகூறுகவென்றின், கலிவெண்பாட்
டிலைக் கைக்கிணைபென்றாமையினன்றே அது கடாவாவது. மரு
ட்பாவிற்குக் கைக்கிணைப்பகுதி வரைந்தோதல் வேண்டுவதின்மை
யின் அதற்கும் அதனே அளவாமென்பது. ஒழிந்த மருட்பாமுன்
றற்கும் உதாரணம் மேற்காட்டுதலும். இக்காலத்தார் ஏறியமடற்றிற
மென்றும் பெருத்திணைப்பொருண்மேலங் காமஞ்சாலாவினமையோ
ன் ஒழிந்த மணிரோடுங் கூட்டியுணாக்குங் கைக்கிணைப்பொருண்மே
லங் கலிவெண்பாட்டெனப் பெயர்கொடுத்துச் செய்யுள் செய்பவால்.
அவை அய்வாறுசெய்தற்கும் அவை முப்பதிற்படியின் இகந்து எத்
தரிணயடியிலும் ஏற்குமென்றற்கும் என்னை ஒத்தெனின், அவ்
வாறு வருமென்பது இத்தாலுட் பெற்றிலமாயினும் இருபதின்சீர்
க்கூற்றெழிலடியானும் இதொழுது செய்யுள் செய்யுமாறுபோலக்
காட்டலான் அமையும். அவை புலனெறிவழக்கிற்குச் சிறத்திலவாக
லிற் சிறவரவினவென்றொழுக.

(௧௧௧)

சுஎசு. புறநிலை வாயுறைச் செவியறி வுறாஉவெனத்

திறநிலை முன்றங் தின்னிதிற் நெரியின்

வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்.

பண்புற முடியும் பாலின மென்ப.

இது கைக்கிணைமருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதனேபோல
வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் பின்வந்த முடியுமென்று ஈண்டு அவற்
றுக்குடம்பட்டது கண்டுகூறியவாறு. என்னை? “மருட்பா வேனை யிரு
சா ரல்லது - தானிது வென்னுந் தனிகிலை யின்றே” என்றவழி ஆசிரி
யம் முன்னர் கீற்றிப் பின்னர் வெண்பாவினைக் கூறி வெண்பாவின
லினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும் பாலினமென்றமையின்.
இங்ஙனம் எண்ணப்பட்ட முன்றபொருட்கும் இலக்கணம் முன்னர்ப்
பாவிரியோத்தினுட் கூறினவற்றுக்கு இன்னவாறு செய்யுள் செய்க
வென்றற்கு இதுகூறினுணைப்பது. (இ - ள்.) இம்முன்றும் வெண்பா
முன்னும் ஆசிரியம் பின்னுமாய் வரும். எ-று. திறநிலைமுன்றென்றான்,
முற்கூறியனவெல்லாம் அகத்திணைபாகலின், இவை புறத்திணையுளல்
லது வாரிவென்றற்கென்பது. தின்னிதிற் நெரியினென்பது இவை
முன்றங் கைக்கிணைமருட்பாப்போல ஆண்பாற்கைக்கிணையும் பெண்

பாற்கைக்கிணையுமாகி அகலும் புறத்தும்பற்றி வாராத ஒருதலையாகவே புறத்திணையென்று தெரிவிப்பவெனவேன்றவாறு. இதன்பயங், கைக் கிணைமருட்பாப் புறத்திணையானும் வருமென்பது. இயலென இரு கைற் சொல்லியவதனால் இயற்செய்வெள்ளடியான் வெண்பாவருதல் கிறத்தெனவும் அதற்கேற்றவகையான் ஆகிரியம் இயற்சொன்வருதல் கிறத்தெனவுக்கொள்க. பன்சுபுறமுடிதலென்பது மேற் கிறுமைக் தென்செடிகுமையின் வெண்பாவிற்கிழிபாடிய எழுசீரின்றி என்சீரான்வரினும் ஆகிரியத்திற்கிழிபாடிய மூன்றடி வரினும் எருத்தடி டுட்டமாகி வரினும் அங்ஙனம் மூன்றடி வந்தவழி வெண்பாநா ன்குமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயரினும் அவைபெல்லாம் பன்சுபு னப்படுவனவெனவும் அங்ஙன கிறப்பிலவெனவுஞ் சொல்லினவாறு. இச்சுருத்தினுள் வெண்பாவடி வகைவினவாயினும் ஆகிரியவடி மூன் றிகவாவென்பது கைக்கிணைப்படலத்துள்ளுஞ் சொல்லப்பட்டதெ ண்னை? “மூச்சு ரெருத்தின தாடி மூட்டி ன்றி - யெச்சீ ரானு மே காதத் திறுமே” என்றாசாகவின். பாவின்வென்றதனால் அங்ங்ரு பகுதியுட் தத்தம் பாக்கள் வேறு வேறு பெறவிகழுமென்பது. எனவே, இயற்செய்வெள்ளடியாகிரியக் தொடுக்குங்கால் “எறும்பி யனையிற் குறு ம்பல் சுனைய - லுனக்கல் லன்ன பாறை யெறி” எனப் பாவின் ஒன்றாகத்தொடுத்தாற்போலத் தொடுத்தல் ஈண்டமையாதென்றாலும், இவை மூன்றற்கும் உதாரணங் காட்டுங்கால் மேற் காட்டாதுகின்ற பாடாண்டியினக் கைக்கிணைமருட்பாவிற்ரு உதாரணங் காட்டியே காட்டப்படும். (கௌஉ)

சௌடு. பரிபாட்டெல்லை

நாசீ னாம்ப துயர்படி யாக

வையைக் தாகு மிழிபடிக்கெல்லை.

இது பரிபாட்டின்கண்வரும் வெண்பாவிற்ரு அளவுகூறுகள் தது. (இ - ள்.) பரிபாடற்கு உறுப்பாசிய வெண்டாவுக்கு நானூறடி பெருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் 'இருபத்தைத்தடி சுருக்கத்திற்கெல்லை யாகவும் பெறும். (எ - று. அவை பரிபாடலுட்கண்முகொள்க. (கௌஉ)

சௌசு. அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது மேற்கூறிய அளவினை வகையறுக்கின்றது. (இ - ள்.) இத்துணையும் அளவியலான் ஒருகூறே சொல்லப்பட்டது. எ - று. எழுசீலத்தெழுத்த செய்புக்கனாள் அடிவகையறையுடையனவற்றாக் டுக் கூறினாள் ஆண்டில்லாதன அடிவகையின்றிவரும் இங்கணத் தவென்பது உம் இனிக்குறுதமென்பதாம் இதனதுபயம். (கௌசு)

௪௪௩. எழுநிலைத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
 னடிவனா யில்லன வாறென மொழிப.

மேலேக்குத்திரத்தான் அளவியல் வகையை வளையறைப்பதித்
 தான் அடிவனாயறையின்மையும் அளவியலென்பதும் சூறிப்புக்கரு
 தர இலக்கணமாகிய செய்யுள் கூறினான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.
 (இ - ள்.) அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலைத்தான் தோன்றிய செய்யுளை
 ஆராயின் அடிவனாயின்றிவரும் இலக்கணத்தளவு ஆறாம். எ - று.
 இதனானே ஆறென்பதானும் ஓரளவியலாயிற்று. (௧௯௮)

௪௪௮. அவைதாம், நூலி னுன அனாயி னுன
 கொடியொடு புணர்ந்த பிடியி னுன
 வேது நுதலிய முதுமொழி யான
 மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
 கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னுன.

இது மேற்கூறிவந்த ஆறற்கும் பெயரும் முறையுமுணர்ந்து
 (இ - ள்.) அடிவனாயில்லன ஆறெனப்பட்ட அவைதாம் நூலின்
 கண்ணவும் உரையின் கண்ணவும் கொடித்தன்மத்தினாயாகிய பிடியி
 ன்கண்ணவும் ஒருமொழிக்கேதுவாகிவரும் முதுமொழிக்கண்ணவும்
 மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொல்லாற் கிளந்த மந்திரத்தின்கண்ணவுஞ்
 சொல்லுமின்ற பொருளை இடைகூர்ந்து சொல்லுங் குறிப்பின் காண்
 னவுமென அறுவகைப்பசும். எ - று. அவற்றுக்கிலக்கணம் போட்டுச்
 சொல்லுதும். நூலின்கண்ணவுமென்றது சூத்திரச்செய்யுளைகோக்கிக்
 கூறியவாற. அதனானும் அடிவனாயுடைய ஆசிரியம்போல்
 அனவைபெற்று மேலே அடங்குமென்பது. இனி அச்சூத்திரப்
 பொருளும் உரையின்கண்ணதாகியவருவதனும் ஒருசெய்யுளாம். அ
 தனது விகற்பம் முன்னர்க்கூறுதும். கொடியொடுபுணர்ந்த பிடியும்
 ஏது நுதலிய முதுமொழியும் மறைமொழிகிளந்த மந்திரமும் கூற்றி
 டைவைத்த குறிப்புமென நான்கும் வழக்குமொழியாகியுஞ் செய்
 யுளாகியும் வருதலின் அவற்றுட் செய்யுளையே கோடற்கு அவற்றுக்
 கு அளவியலென்றானென்பது. இவை இத்துணையெனவே மேலேச்
 சூத்திரமும் அளவியலே கூறியவாறாயிற்று. இனி அவைபசும் பகுதி
 யாவையுங் கூறமின்றான். கொடியொடுபுணர்ந்தவென்ற யிகைபான்
 இதவன்றி இத்போல்வது பண்ணத்தியென்பதும் ஒன்று உண்டெ
 ன்பதுகொள்க. அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். (௧௯௯)

௪௪௧. அதுவற்று, ணாலெனப் படுவது நுவலும் காலை
முதலு முடிவு மாறுகா விரிந்த
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் நகன்ற வுனாயொடு பொருத்தி
யுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

இது தானியது பொதுவிலக்கணமுணர்ந்து. (இ - ள்.) தானெ
ன்றதொல்லப்பட்டவற்று முன்னும் பின்னும் மாறுபடாத தொகுத்
தும் வகுத்தும் பொருண்டாட்டி அடக்கின்றபொருள் விரித்தல் சொ
ல்லப்பட்டுப் பருப்பொருட்டாகாது தன்பொருட்டாகப் பொருள்
விளக்கல் அதற்கென்கணம் அது. ௪ - து. இதன் அகலம் உனாயி
ற்கொள்க. (௧௧௪)

௪௪௦. அதுவெ தானு மீறிரு வகைத்தே.

அதன் வகை உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) அத்தூற்றுப்
பகுதி காண்குங்கையாம். ௪ - து. அவை முன்னர்ச்சொல்லுதும்.
இதனதுபயம், மேற் தொகையினும் வகையினுமென்றதனானே தொ
குத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் கால்கை
யாப்பிற்குத் தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டுதல் ஒக்
குமென அவையிரண்டும் காண்கதலுமுடையவென்பது. அவை எழு
த்து முப்பத்தாறெனத் தொகுத்தவழிக் குறியும் வெறியும் இன
முஞ் சார்த்தவரும் முன்றுமென வருத்தலும் “தூண்டு தலைபிட்ட
முதலா இருபஃ தறுகான் தீது” என வருத்தலுமென்றாற்போல்வன.
உயர்நிலை அஃறிணையனத் தொகுத்து ஐம்பாலென வருத்தலும்
அஃது ஒழிந்த மூவகையுமிற்கும் இவ்வாறே ஒருவழித் தொகுத்த
லும் வருத்தலும் கொள்க. (௧௧௫)

௪௪௧. ஒருபொரு ணுதலிய குத்திரத் தானு
மினமொழி கிளத்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளத்த படலத் தானு
முன்றுறுப் படக்கிய பின்டத் தானுமென்
ருங்களை மரபி வியலு மென்ப.

இது அக்காண்கிணையும் பெயரும் முறையுமுணர் - ந்து.
(இ - ள்.) தானுள் ஒருபொருளியே முதலிவருவது குத்திரமெ
னவும் இனமாயி பொருளினியே தொகுப்பது ஒத்தெனவும் பல

பொருட்கும் பொதுவாயிடு இலக்கணங் கூறுகது படலமெனவும்
மூன்றதப்பினையுடையத பின்டமெனவும் கூறியமாயினுள் இயலு
ம் தூண். எ - று. (ககக)

சஅஉ. அலற்றுட், சூத்திரக் தானே
யாடி. நிறுவி னறியத் தோன்றி
காதே லின்றிப் பொருணனி ளினங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

இது முறையானே சூத்திர இலக்கணமுணர்ந்து. மேல் ஓதிய
வற்றுள் ஒருபொருளுதலிய எனப்பட்ட சூத்திரப்பொருள் ததனங்
கால் ஆகெறிதாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை அறிவித்தாற்போலத்
தேர்தல்வேண்டாமெ அங்ஙனன்றபொருள் அடங்குமாற்றான் அச்செ
ய்யுளுட் தோன்றச் செய்து முடிக்கப்படுவது. எ - று. (கக௦)

சஅக. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஓத்திலக்கணமுணர்ந்து. (இ - ள்.) மேல் இனமொ
ழிசென்ற ஓத்தென்றான் அங்ஙனம் இனமொழி சிளக்குக்காற் சி
தைத்துவிடப்பப் பல ஓத்தாகச் செய்பாது கோரினமணியை நிரலவை
த்தாற்போல ஓரினப்பொருளைபெல்லாம் ஒருவழியே சொகுப்பது ஓத்
தாவது. எ - று. கோரினமணிபெனவே ஒருசதியாயினுக் தம்மின்
ஓத்தனவே கூறல்வேண்டுமென்பதாம். வேற்றுமையோத்தம் வே
ற்றுமைமயங்கியனும் விளிமரபும் என மூன்றன்பொருளும் வேற்
றுமபென ஓரினமென்று ஓரோத்தாகையபாது வேறு வேறு வை
க்கப்படுமென்பது. உயர்மொழிப் புலவொன்பது, அங்ஙனம் தால்செ
ய்தல் உயர்ந்தோர்கடனென்றவாறு. (கக௧)

சஅச. ஒருகெறி யின்றி ளிரலிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரினது படல் மாகும்.

இது மேற் பொதுமொழிசென்ற படலமெனப்பட்டதற்கு இலக்
கணமுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஒருகெறியவன்றிப் பல்வேறுவகைப்பட்
டபொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறு இலக்கணங்கூற ததலின்
அபற்றுக்குப் பொதுவாயிடுவருவது படலம். எ - று. பொதுமொழி
சென்ற படலமென்றவழி ஒருகெறிப்பொருட்டுப் பொதுவாகப்பட்ட

தனை விசைக்கி ஈண்டு விரவிய பொருட்டுப் பொதுவாகமொழிகதே ப
டலமென்றுகொள்ப. அவை அநுகாரங்களாகமெனக்கொள்க. (௧௪௨)

ச.அ.இ. பூண்டுவாய் படக்கிய தன்மைத் தாயிற்
மேன்றுமொழிப் புலவாது பிண்ட மென்ப.

இது பிண்டங்க றுகின்றது. வானாதே மூன்றறப்படக்கிய
பிண்டமென்றான் மேல் ஈண்டுச் சூத்திரமும் ஒத்தம் படலமும் கூறிய
அதிகாரத்தானே அம்முன்றினையும் அடக்கிநிற்பதுக றுகின்றனென்
பது. (இ - ள்.) இம்முன்று உறப்பினையும் அடக்கி வருவது பிண்டம்.
எ - று. அம்முன்றினையும் உறப்பென்னவே, பிண்டமென்
பனதாம் உறப்பினவென்பது பெற்றும். தொக்காப்பியமென்பது,
பிண்டம்; அ.க.நூல், எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருள
திகாரமென்பன படலமெனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்தஞ் சூத்திர
மும் ஒழிக்க இதுகூறுமெனப்படும். தோன்றுமொழிப் புலவர் அது
பிண்டமென்ப, என்றதனாற் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வே
று பிண்டமுளதெனக்கொள்க. அது முதலூலாகிய அகத்தியம்போ
லும். என்னை? அஃது இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்று
முன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பதின். (௧௪௩)

ச.அ.க. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின் நெழுத்த கிளவி யானும்

பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்

பொருளொடு புணர்ந்த கைகமொழி யானுமென்

றுவாவகை கடையே நான்கென மொழிப.

இஃது உரையாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.) உரைப்பகுதியழக்கு
இவ்வாறாகுமென்று சொல்லுவார் புலவர். எ - று. பாட்டிடை
வைத்தகுறிப்பினானுமென்பது, ஒரு பாட்டு இடையிடை கொண்டு
நிற்பதற்குத்தொகுதி வகுபுணவெனப்படும். என்னை? பாட்டியெருவது
நிற்பான்மையாகவின். அவை தகையாத்தினாபோல்வன. மற்றுப்
பிற்பாடைவிரவியும் வருவனவோவெனின், அவற்றுள்ளுக் தமிழ்
புரையாயின எல்லாம் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பென ஈண்டட
க்கும், பிற்பாடைக்காயின் ஈண்டு தூய்ச்சிவிற்பென்பது. பூவின்
நெழுத்த கிளவியானுமென்பது பாட்டினிற் சூத்திரத்திற்குப் பொ
ருளெழுதவன போல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்பட்டாவோவே
னின், படா. பாட்டும் உரையும் தூறுமெனவேக்குறியினமயின்.
அப்பாது. சூத்திரத்தாற் சொல்லாத பொருளின் உரைபாற் சொ

ஸ்வித் தொடர்பு பிறப்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது. இஃது அன்னதன்று, வேறொருவன் சூத்திரத்திற் கூறிய பொருளையே மற்றொருவன் கூறுகின்றனாதலானேன்பது. ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே பொருளொழிந் அஃதொக்கும். அவை பாரதம் பகுப்பதம் முதலாயின. பொருளொடு புணரப் பொய்ய்மொழி யாலுமென்பது ஒருபொருளின்றிப் பொய்ப்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை ஒர் யானையும் குரீஇயுச் தம்முட்பாடி இன்னாழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கிடையயப் பொருள் படத் தொடர்க்கியான் ஒருவனுறை ஒருவன் சற்றவராகாற்று முறையான் வருகின்றன. பொருளொடு புணர்ந்த நடைமொழியாலுமென்பது, பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்படும் கருத்தேது வாகுத் தொடர்க்கிலை. அதவும் உரையெனப்படும். அவையாவன சிறு குரீஇயுளாயுச் தத்திரவாக்கியமும் போல்வனவெனக்கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும்பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நடைதோற்றமென்பது. இவ்வகையான் உரை என்னெனப்படுமென்றவாறு. உரைகடையென்றது வகையென்றதனான் இவ்வுரைப்பகுதி யிந்தம் ஒன்றுண்டு. அது மாயியலுட் பகுத்துச்சொல்லுதம். (௪௪௪)

ச.அ.௪. அதுவே தானு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது அவற்றின் தொகை கூறுகின்றது. (இ - ள்.) அந்நான் கனான் முதலான இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய இரண்டும் ஒன்றாகவுந் தொகுக்கப்படும் அவ்வாற்றூற் பயங் கொள்ளுங்கால். எ - று. அவையாவன கூறுகின்றன. (௪௪௫)

ச.அ.௫. ஒன்றே மற்றுஞ் செவ்விக் குறித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வகைநிலை யின்றே.

இஃது அவற்றது இயல்புணர்ந்து. (இ - ள்.) மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதிக்கின்ற இரண்டன்தொகுதியாகிய ஒன்று செவ்விக்கே உரித்து. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்று வகைநிலை எல்லார்க்கும் உரித்து. எ - று. தலைமகன் வற்புறுத்துஞ் செவ்வியர் புணர்துணர்த்து கருவித்துப் போக்குதற்குரியனென்பது இசைக்கருத்தது. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறசான்றோருஞ் “சேம்முத செவ்வியர் பொய்க்கொடிபகர்” என்றொன்பது. பிறவும் அன்ன. மற்றுமென்றதனான் அவையன்றிவருகின்ற பிசியுஞ் செவ்வியர்க்கு உரித்தென்பதுகொள்க. இனிப் பீட்டிடைவைத்த குறிப்பும் பாவென்றெழுத்தினவியும் பாருக்கும் வகைநிலை வகுமாறு அவ்வச்செய்யுளுட் காண்க. (௪௪௬)

ச.அ.க. ஒப்போடு புணர்ந்த லவமத் தாதுங்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னுறு
மென்றிரு வகைத்தே பிடுவகை கிடையே.

இது முறைபாளே பிடு இரண்டெனப்படுமென்கின்றது.
(இ-ள்.) தன்கட் கிடத்த ஒப்புமைக்குளத்தோடு பொருந்திவரும்
உலம்பொருளானும் மற்ற இனி ஒன்றுசொல்ல ஒன்று தோன்றுங்
தணிவீற்றுகச் சொல்லுஞ் சொல்லானுமென்று இவ்விருகற்றதாரும்
பிடுகறுபடும் கிடையே. எ - று. அவை "பிணைகடவி மலையடக்கும்" என்
பது ஒப்போடு புணர்ந்த உலமம். அஃது யானையென்றுவது. "முத்
தப்போற் பூத்து முறிநிற் ளளாவன்னன் - கொத்தோர் குருதி சிறங்
கொண்டு வித்தறித்து" என்பது கமுகின்மேற்று. "கோடான் பா
ர்ப்பா னிறஞ்செய்யா னிராடி - ஸாராடு கீரிற்சாக் கை" என்பது
தோன்றுவது கிளந்த தணிவினான் வந்தது. இது நெருப்பென்று
வது. வகை கிடையென்ற மிகையான் இவையுள் செவிவிக்குறித்தெ
ன்பது கொள்க. (கஎஎ)

ச.சு.0. நுண்ணமை யுஞ்சுருக் கமுமொளி யுடைமையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருந
மேது துதலிய முதுமொழி யென்ப.

இது முதுமொழியுணர்ந்து. (இ-ள்.) கூரிதாப்ச்சுருக்கி வி
ழுமிதாமென்தாவி இயற்றப்பட்டிக் குறித்த பொருளொன்றினை முடி
த்தற்கு ஒருமையின் அங்ஙனம் வந்ததனைப் பொருண்முடித்தற்குக்
காரணமாயி பொருளனைக் கருதுவதுமுதுமொழியென்ப புலவர்.
எ-று. "உழுத அழுத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக் - கழுதை செவி
யறித் தற்றால் - வழுதியைக் - கண்டன கண்ணீ குருப்பப் பெரும்ப
யினத்தோள் - கொண்டன மன்னோ பிசப்பு." என்றவழி மற்ற வழுதி
யைக் கண்ட தன் கீருருப்பத் தோள் பசந்தன என்றக்கால் ஒன்
தன் வினைப்பயின் ஒன்று தகர்த்ததென்புழிக் குறித்த பொருளையை
யின்மை கூறியதாயிற்று. அதனைச் சொற்கொடர் இனிது விளக்கின்
முறியும்முற்கூறிய முதுமொழி முடித்ததென்பது. என்ன? அதன்க
ண்ணே அது முடித்தற்கேதுவாயி இயையின்மை கிடத்தமையினெ
ன்பது. இது பருப்பொருட்டன்றி துண்ணிதாவிச் சொற்கருக்கமு
டைத்தாய் விழுமிதாவி என்திற் பொருடொன்றியவாழி கண்டு
கொள்க. எனவே, இதுவும் இக்கற்பகுதித்தென்றவாறு. (கஎஅ)

சகக. நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.

இது மந்திரச் செய்யுளுணர்ந்து. (இ-ள்.) சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப்பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றது டையராவார் ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகா மன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும. எ - று. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. தானேபென்று பிரித் தான் இவை தமிழ்மந்திரமென்றற்கும் பாட்டாதி அங்கதமெனப்படுவ னவும் உன அவை நீக்குதற்குமென உணர்க. அவை. "ஆரிய நன்று தமிழ்தே தெனவுணர்த்த - காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணச் - சீரி ய - வந்தன் பொதியி கலத்தியனா ராணையாற் - செத்தமிழே தீர்க்க சுவா கா" எனவும் "மூரணில் பொதியின் முதற்புத்தேன் வாழி - பா ணர் சபிலரும் வாழி - யாணிய - வானந்த வேட்டையான் வேட்டோக் குயக்கோட - னுணர்த்துச் சேர்க்கசுவா கா" எனவும் இவை தெற்கண் வா யித்திறவாசப் பட்டி மண்டபத்தாற் பொருட்டு டக்கோர் ஒருவன் வா ழும் ஒருவன் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின. மேற் பாட்டுணாதுலென்புறி அங்கதமென்றோடு தினுன் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது ஒருவனை இன்னவாற்றாற் பெரும்பான்மையுஞ் சபித்தற் பொ ருட்டாகனின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இக்கருத்தே பற்றிப் பிறரும் "நி றைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்த - மறைமொழி காட்டி விடும்" என்னுணர்க. அங்கதப்பாட்டாயவழி அவற்றிற்கு அளவை அங்கத ப்பாட்டளவோடு ஒக்குமென மேற்கூறினானென்பது. (எனக)

சகக. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

இது முறைபானே கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர் - றது. (இ - ள்.) எழுத்து முடிந்தவாற்றினுஞ் சொல் தொடர்ந்தவாற்றினும் அச்சொற்படு பொருளானுஞ் செய்வன பொருளறியலாகாமையி ன், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராது பொருட்டுப்புறத்தே. பொருளுடைத்தாய் நிற்பது குறிப்பாவது. எ - று. இதனைப்பாட்டு னாதுலென்றவழி வாய்மொழியென்றோடு தினுன், கலியாற் பொருள் தோன்றாது பின்னர் இன்னதிதுவெனச் சொல்லி உணரப்படுதலி ன். இனி, அதனை இதன் தொகைக்குத்திரத்துக் கூற்றிடைவை த்த குறிப்பென்று ஒதினான் பாட்டிடைப் படுபொருள் பெரிதா கி அத்நிடைவே குறித்துக் கொண்டுணரின்லயத் மெய்ப்படாதெ

ன்றற்கென்பது. பிறர் அவற்றைப் பொருளியென்று சொல்லுப.
"குடத்தையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி - னடக்கெ ழு
க்கின ராம்." எனவரும். இதனுட் குடமே தலையாகப் பிறத்தானொ
டிய் கொம்பெழுந்த வாயினொனடிய் கையுட்கொண்ட முக்கினொ
னடிய் கூறியக்கால் எழுத்தஞ் சொல்லும் பொருளும் இயல்பில
வாதலும் குறிப்பினுள் அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாறுங்
கண்டுக்கொள்க. பிறவும் அன்ன. மற்றிது பிசியெனப்படாதோவெ
னின், இது பாட்டுவடிவிற்குளின் அற்றன்றென்பது. அஃதேற்
பாட்டெனப்படாதோவெனின், குறித்த பொருள் முடிய நாட்டா
மைவின் யாப்பழிந்த, காற்சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமை
வின் மாயும் அழிந்த, பிறவுறுப்புப் பலவுக்கொண்டமைவிற்பாட்
டெனவும் படாதென்பது. இஃது எழுத்தமுதலாக ஈண்டிய அடி
யெனப்படாமையின் அதனையும் அடிவரையில்லனவற்றொடு ஒதினு
ளென்பது. அல்லாதார் குறிப்பிசைவந்த செய்யுளெல்லாம் குறிப்பெ
னப்படுமென்ப. அங்ஙனம்கூறிற் குறிப்பிசையுடைய பாட்டி
னுள் யாராயாடிவ செல்லுமென மறுக்க. (கஅ௦)

சகக. பாட்டிடைக் கலந்த பொருள் வாகிப்
பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே.

இது பண்ணத்தி கூறுகின்றது. (இ - ன்.) பழம்பாட்டி-னுடு
கலந்த பொருளே தனக்குப்பொருளாகப் பாட்டிம் உளையும் போலச்
செய்யப்படுவன பண்ணத்தி. எ - று. மெய்வழக்கல்லாத புறவழக்
கினைப் பண்ணத்தியென்ப. இது எழுதும் பயிற்சிலில்லாத புறவுறுப்
புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தியென்பவென்பது. அவையாவன நாட
கச்செய்யுளாகிய பாட்டிம் அடையும் வஞ்சிப்பாட்டிம் மோதிரப்பாட்
கித் கடகன்டும் முதலாயின, அவற்றை மேலதேபோலப்பாட்டென்
னராயினுள் நோக்கு முதலாயின உறுப்பின்மையினென்பது. அவை
யல்லார்வாய்க்கொண்டுணர்க. (கஅ௧)

சகச. அதுவே தானும் பிசியொடு மாணும்.

இதவும் அது. (இ - ன்.) மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பி
சியொடொக்கும். எ - று. அதனை ஒத்தென்பது அதுபுஞ் செவி
லிக்குறித்தென்றவாறு. பிசியொடுமென்ற உம்மையாற் பொருளொ
டு புணராப் பொய்மொழியோமீம் பொருளொடு புணர்ந்த கையையோ
மீம் ஒக்குமென்றுணர்க. தானுமென்ற மிகையாற் பாட்டிடைவ
சைக் கூத்திற்கே உரித்தென்பதுகொள்க. (கஅ௨)

சகடு. அடிபிமிர் கிளவி யீரா ழுகும்.

இதவும் அது. (இ-ள்.) அப்பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கங் கிளக்குங்காற் பின்னிர்ண்டாம். எ - து. ஆகுமென்றதனாற் சிறுபா ன்மை அப்பண்ணிர்ண்டடியின் ஏறியும்வரப்பெறமென்பது. ஈரா ழு குமென்றதனாற் இது நெடுவெண்பாட்டாகி வருமெனவும் அதபோல ஆடியின் தழிந்துவாசாதெனவும் சொன்ச. (சஅ௩)

சகசு. அடியிகந்து வரினும் கடிவரை யின்றே.

இதவும் அது. (இ-ள்.) அது முழுதம் அடியாகிவாராது இ டையிடை ஒரோவடிப் பெற்று அன்றுழியெல்லாம் பார்த்துபட்டு வரவு ம் பெறும். எ - து. அவை முத்தலத்தன்னார் கானுமையிற் காட் டாமாயினும். இக்காலத்தன்னானவெற் கண்டுகொன்ச. இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் கானுமாயினும் அமைபுமென்பது. (சஅ௪)

சக௭. கிளரிய வகையிற் கிளத்தன தெரியி னளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது மேலவற்றக்கெல்லாம் புறனடை. (இ-ள்.) எடுத்தோதி பவகையாற் சொல்லிபன ஆராயின் அளவியற்பகுதி அக்கற்றதாம். எ-து. எடுத்தோதிபவகைபென்பது தூறும் உரையும் கண்ணகெனவு ம்பிடு இரண்டெனவும் முதமொழியும் மந்திரமும் கூற்றிடைவைத்த குறிப்பும் ஒரோவொன்றெனவுங் கூறிவந்தவகையாம். அவற்றை இ னைத்தென்றெண்ணி அளந்தபகுதியும் அளவியலையாமாகவின் அவ்வ ளவியலடிவகையரை கூறியவாற்றினும் அடிவகையில்லனவற்றக்குக் கூறியவாற்றினும் இருவகைப்படும் அளவியலென்றவாறு. (சஅ௫)

சகஅ. கைக்கிளை முதலா வெழுபெருக் திணையு முற்கிளத் தனவே முறைநெறி வகையின்.

இது பதின்மூன்றும் முறைமைக்கணின் திணையுறுப்புணர்த் தகின்றது. (இ - ள்.) கைக்கிளைமுதற் பெருத்திணையிறவாய் ஏழும் முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டன. எ - து. முறைநெறிவகையினவென்பீ த அவற்றக்குமுறைமைபாற் புறமெனப்பட்ட வெட்டுமுதற் பாடாள் பகுதியீறுகிப ஏழுபகுதியோடுமென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொதுவாகிப முறைபாற் கர்த்தையுள்ளிட்டுப் பதினைத்துதிணையுள் ஒ ன்ற செப்புட்கூறுப்பாகி வரல்வேண்டுமெனவும் முன்னோதிபவாறே சொன்னப்படுமெனவுஞ் சொல்லினாலும். இதுசொல்லாக்கள் அவை

வரினும் வரும் வராகதொழியவும் பெறுமென்பது படுமென்பது. இது மேல்வருமின்ற கைகோள் முதலியவனவற்றக்கும் ஒக்கும். (௧௮௧)

சகக. காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பட்டும்
பாங்கொடு தழாலுங் தோழியிற் புணர்வுமென்
ருங்கால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதன் மறையோ ராதே.

கூளவுகற்பெனக் காமத்தினையின் ஒழுகலான் ஆண்டுப் பா
ந்துபட்டனவெல்லாக் தொகுத்துக்கூறுகின்றான் அவையுஞ் செய்யுட்
குறப்பாகலின். அவற்றள் இது கனவென்றங் கைகோளுள்ளிற்று.
(இ - ன்.) காமப்புணர்ச்சியும் அது கிழந்தபின்னர் இடத்தலைப்பாடும்
அதன்பின்னர்ப் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும் அதன்பின்
னர்த் தோழியைப் பின்னின்று குறைமுடித்துக்கோடலுமென அக்
காற்பகுதிக்கண்ணும் பொருத்திய சார்பினுற் கனவொழுக்கம் இதுவே
ன்று கருதுமாற்றாற் செய்யுள்செய்தல் கந்தருவவழக்கம். ௪ - று. கந்
தருவவழக்கம் மறையோரொழுதிய நெறியாகலான் மறையோராடுற
ன்றானென்பது. எனவென்பது வினைபெச்சம். எனவே, பாங்களுங்
தோழியும் உணர்த்தவழியும் அதுமறையோர் வழித்தென்றவாறு. கா
மப்புணர்ச்சி கிழந்தன்றி இடத்தலைப்பாடு கிழாத்தெனவும் அங்விடத்
தலைப்பாடு பிறப்பயத்தலரிதென்பது அவளாயத்தோடு கூடிய கூட்ட
த்தான் அறிந்த தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனாற் குறைமுடித்
துக்கோடலுங் தன்வயிற் பாங்கன் அவன்வயிற் பாங்குசெய்யானாகலி
ன் அதன்பின்னர்த் தோழியாற் குறைமுடித்துக் கோடலுமென இக்
காங்கும் குறையான் கிசழுங்கனவொழுக்கமென்றவாறு. "வேட்கை
யொருதலை யுள்ளுதன் மெலித - ளாக்கஞ்செப்ப னுணுபரை யிறத்த-
னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன் - மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா
டென்றச் - சிறப்புடை மரபினவை" என்பனவுங் கைகோளாகாலோ
வெனின், ஆகா; கைகோளென்பது திழுகளாளுகலான் அவை அவ
ற்றிடப் பிறத்த உள்சகிழ்ச்சி ஒன்றென்றனித் சிறத்து பெருகியக்கா
ல் அவ்வப்பகுதியாகுமெனக் கொள்க.

மற்றுக் களவியலுள் "ஆங்கனம் புணர்ந்த சிறுவோன் தன்
வயிற் - பாங்கி னோரிற் குறிதலைப் பெயலும் - பாங்கிலன் நயியோ
லிடத்தலைப் படலும்" எனப் பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதாலெனின்,
இது கைகோள்கூறிய இடமன்மையின் முற்கூறிலும் அமையுமென்ப
து. மற்ற இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங்கன்கண்

இவ்வேறுபாடு எற்றினாலுயிற்றென்று வினவும்ன்றே? அதனற்
பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்த்தபின்னரன்றி இடந்தலைப்பாடு நீசுழாதாம் பிற
வெனின், அற்றன்று; யாதோர்கூட்டம் உலகியலாதலான் இங்
லதன்முமாவே உலகத்தார் கிறையுடையாசாமி மறைவெளிப்படாம
ல் ஒழுருவாரும் மறைவெளிப்படுத்து விளம்பும் பாங்கினையுடையா
ரும் இல்லாதாருமெனப் பலவகையாதலின் வினாதல் தலைவன்றெ
ன்பது. அல்லது உத் தன் இடந்தலைப்பாடு நீசுழ்வதாயினே துணை
வேண்டிமென்பது. என்னை? துணையின்றி நிகழும் களவு நெப்பு
டைத்தாகலானும் பாங்கன் கழறமென்று அஞ்சி அவனை முந்தற
மறைத்தொழுமுகலானுமென்பது. களவொழுக்கமெல்லாம் இந்நா
ள்கு வகையானும் அடங்கும். அவற்றுக்குச்செய்யுள் "கொங்குதேர்
வாழ்க்கை" என்னும்பாட்டு இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்த்தசெய்
யுள். "சொல்லிச் சொல்லெதிர் கொள்ளாய்" என்பது இடந்தலைப்
பாடு. "இடிக்குங் கேளீர் தங்குறை யாக" என்பது பாங்கற்கூட்ட
த்துக்கண் வந்தது. "தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்
ளும்" என்பது தோழியிற்கூட்டம். பிறவும் அன்ன. (கஅஎ)

இஃ. மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு
மீவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மனிவும் புலவியு முடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

இது கற்பென்னும் கைகோளுணர்த்ததனுதலிற்று. (இ-ள்.)
மறைந்தொழுகும் ஒழுக்கலாறு வெளிப்படுத்தலும் அதன்பின் தமர்
கொடுப்பத் தான் அவர் கையாற் பெறுதலுமென்னும் இவ்விரண்டும்
முதலாகிய வழக்கு நெறிதிரியாது மிழ்ச்சியும் புலத்தலும் ஊடலும் உ
ணர்த்தலுமென்னும் ஈன்குடன் பிரிவுணப்பட ஐந்தும் புணர்ந்தது கற்
பென்னும் கைகோளாம். ஏ - று. இவைமுதலாகியவென்றதனாற்
"கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே - புணர்ந்துடன் போகிய கா
லையான" என்றவழிக் கூடிய வதுவைபோல்வனனென்க. அவைதாய்
கற்பெனப்படுவதல்லது ஒழுக்கலாறெனப்படா. என்னை? இவ்வொழுக்
கமுமன்றி வேள்வியாசான் முதலாயினாருஞ் செயலிக்கும் ஒழுக்கமாக
லான், அங்ஙனமாயினும் அவற்றையுங் கைகோளின்பாற் சார்த்தியு
ணரப்படுமென்றற்கு ஈன்கைக் கூறினென்பது.

இனிக்குடும் ஐந்துத் தலைவனும் தலைவியும் ஒழுகும் ஒழுக்கலா
றெனவேபடும். முன்னைய இரண்டும் போனப் பிறர்கொடுக்கப்பட்டன

அல்லவென்பது. மலிதவென்பது இவ்வொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முதலாயவற்றான் மயிற்சூல். புலவிவென்பது புணர்ச்சியான் வந்த மயிற்ச்சி குறைபடாமற் காலங்குறிக்கொண்டு பயப்படுதோர் உன்னிகெழ்ச்சி. ஊடவென்பது உன்னத்துகெழ்த்தனைக் குறிப்புமொழியானான் நிக் கூற்றமொழியானாப்பது. அங்ஙனம் ஊடனிகெழ்த்தவழி அதற்கேதவாயிய பொருளின்மைபுணர்வித்தல் உணர்வெனப்படும். இவ்வத கெடுத்த மயக்கேந்தி உணர்த்துதலால் உணர்த்துதலெனவும் அதனை உணர்த்தலால் உணர்வெனவும்படும். புலவிக்ளயின் உணர்த்தல் வேண்டா, அதுருளிப்பக்கடனா தளிப்பமுயங்கனும் முதலாயவற்றான் கீங்குதலின். அம்முறைபாளே கூறியவற்றுப்பின் பிரிதல்கூறியான் அஃது இவைகாண்களோடும் வேறுபடுதலின். அதனை ஊடலோடு வைக்கவே அவ்வுடலிற் பிறத்த துணியும் பிரிவின்பாற்படுமென்பது உட்கொள்க. என்னோ? காட்டக்காணுது கார்த்தமாறுதலின். இவற்றுக்குச் செய்யுள் "எம்மனை முத்துறத் தருமோ - தம்மனை யுப்க்ருமோ யாதவன் குறிப்பே" என்பது மறைவெளிப்பாடு. "தமர்தரவோரிற் கூடியுடன் புணர் கங்குல்" என்பது தமரிற்பெறுதல். "கேள்கேளேற" என்னும் அகப்பாட்டினான் "கலங்கே ழாகம் பூண்டவெப் - பொறிப்ப முயங்குக்கு சென்மோ கெஞ்சே" என்பது மலிதல். "நானாக் கெங்குணைய னாவிப் - புலவி வெப்பன்யா முயங்குல் காலே" என்பது புலவி. "கோய்சேர்த்த திறம்பன்னி கின்பான னெம்மனைகிசேர்த்த விஷ்வினாய் வாராமற் பெறுகற்பின்" என்பது ஊடல். "விருத்தேரீர் கொன்னவும் பொய்ச்சு எஞ்சவு - மரும்பெறற் புதல்வனை முயக்கன் காணவு - மான்குலக் தொழிபுமென் புலவி" என்பது உணர்த்தல்.

திறனல்ல யாங்கழறயானா கருயிம் - மகனல்லான் பெற்ற மகன்" என்பது துளி. துளித்தலென்பது வெறுத்தல். அதுவகைப் பிரிவும் பிரிவெனவே அடங்கும். அவை மேற்காட்டப்பட்டன. (௧௮௮)

௫௦௧. மெய்பெறு வ்கையே கைகோள் வகையே.

இது புறத்தினைக் கைகோருணர்த்துகின்றது. (இ - ன்.) பொருள்கள்பெற்ற கைகோட்பருதி அதத்தினைச் கைகோளே. எ - று. கைகோளென்பது ஒழுக்கச்சோடல். எனவே, அதத்திற்குப் புறனானும் புறத்தினைக்குக் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படைக் கூறப்படாத பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடுமென இரண்டிவி அடங்கும் மறைபென்றவாறு. அவை வெட்சியுள்ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளும் காட்டப்பட்டன. (௧௮௯)

002. பார்ப்பான் பாங்கன் குழுதி செவின்
சீர்த்தகு நெப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய னென்ப.

இது கூற்றென்றும் உறுப்புணர்த்துவின்றது. (இ - ள்.) எண்ணப்பட்ட அறுவருங் களவொழுக்கினுள் நிகழ்த்த நிலைகறிஞராகவல்லது ஒழிந்தோர் கூறினாகச் செய்யுள் செய்யப்படார். ஏ-று. பார்ப்பானென்பான் நன்றுத் தீதும் ஆராய்ந்த உறுதிசுறுவானெனப்பமும். பாங்கனென்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிகின்றொழுக்கிவருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். தோழி அவன்போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவனைப் - பின்வைத்தான். செவிசி மாற்றஞ் சிறுவரவிற்குதலின் அவனை அவளன்பின் வைத்தான். அவரிற் சிறந்தமைவிற் சீர்த்தகு நெப்பிற் கிழவனையும் கிழத்தியையும் அவர்பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளுத் தலைமகனது கூற்றே பெருவரவினதாகலின் அவனை நற்றுக்கண் வைத்தானென்பது. உதாரணம். "சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை" என்பது பார்ப்பான்கூற்று. "காமங் காம மென்ப காம - மணங்கும் பிணிபு மன்றே நிறைப்பின் - முதைச்சுவற் கவித்த முற்ற வுணம்புன - மூதாதையர் தாங்கு - விருத்தே காமம் பெருந்தோ னோயே" என்பது பாங்கன்கூற்று. "ஏனல் காவ விவளு மல்லன்" என்பது தோழிகூற்று. "பெயர்த்தனன் முயங்கயான் விபர்த்தன னென்றான்" என்பது செவிலிகூற்று. "பாறு முன்னுள் பழங்கண் கொண்டு - னனிபசு தனளே வினவுதி" என்பதும் அது. "சேனீர் வாழியோ சேனீர்" என்பது கிழவன்கூற்று. "வினங்குதொடி முன்னை வினாந்துமுறஞ் சுற்றி - நின்மார் படைநலி' னினிதா கின்றே" என்பது கிழத்திகூற்று. பிறவும் அன்ன. (கக௦)

003. பாணன் கூத்தன் கிறவி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வ்றிவர் கண்டோர்
பேணுதகு நெப்பிற் பார்ப்பான்.முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைதித்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

(இ - ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்ட எல்லாருஞ் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறும் கற்பினுள். ஏ - று. முன்னுறக்கிளந்த கிளவியென்பது பொருளுக்கிற்று. இசையின்பின்னரது பாட

கோவலிற் பாணஸ்பின் கூத்தனைவைத்தும் பெண்பாலாகலான் விறல்
பட ஆடும் விதலியைக் கூத்தன்பின் வைத்தும் அவ்வினத்துப் பாத்
தையனா அதன்பின் வைத்தும் பொருட்டுத் திறத்தாராவின் கற்
பொருள் உணரும் அறிவுனா அவர்பின்வைத்தும் ஏதிலாரைய கண்
டோனா அவர்க்குப்பின்வைத்தும் கூறினானென்பது. இவ்வாற்றான்
இவரோடு முன்னர்க் கனவொழுக்கத்திற் கூறிய அறுவருங் கூறப்
பெறுவொன்றவாறு. தொன்னெறிமாயின் என்றதனாற் பாகனாக்
கூறலும் கூறவும் அமைபும். அவை புறப்பொருட்டுச் சிறிதுவரும்.
அவற்றுக்குச் செய்யுள், "செய்வழி கல்யா ழிசையி னென்னைபெ
னக் - கடவுள் வாழ்த்திப் பையுள் மெய்கிறத் - தவாற்றித், செல்க
யெனக் கண்டனென் யானே" என்பது பாணஸ்கூற்று. "ஆடலிற் ப
யின்றனை பென்னு - தென்னுனா யுண்டலிற் நெளிதல் வேண்டும்"
என்பது கூத்தன் கூற்று. "மாத்தலை மனந்த னனத்தலைக் காணத்
து" என்னும் கற்றினைப்பாட்டுக் கண்டோர்கூற்று. விதையாகொ
ன்ற முதையற் பூழி" என்னும் கற்றினைப்பாட்டுப் பாக்கன்கூற்று.
ஒழித்தனவுங் கற்பியலுட் கூறியவாற்றான் அறிக. (௧௯௧)

௫௦௪. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு

கோய்மருங் கறிகருத் தந்தையுத் தன்னையுங்
கொண்டெடுத்து மொழியப் பதே லல்லது
கூற்றவ னின்பை யாப்புறத் தோன்றும்.

(இ-ள்) இவ்வெண்ணப்பட்ட அறுவகையோருஞ் சொல்லிய
சொல்லாகச் செய்யுள்செய்யப்பெறார். எ - று. இவை களவிற்குங் கற்
பிற்கும் பொது. கொண்டெடுத்துமொழியப்படுதலல்லதென்பது இவர்
கூற்றாகப் பிறர்சொல்லினல்லது இவர்தாம் கூறொன்றவாறு. அவை
"ஊட லவொழிச் சேரி கல்லென" எனவுக் "தெரிகனை கோக்கிச்
சாய்த்தார் தலை" எனவும் வருவன போல்வன. யாப்புறத்தோன்று
மென்றதனான் அகத்தினைக்கண் இவ்வாறு கலைபெற்றதென்பது. எ
னவே, புறத்தினைக்கண் கூறவும்பெறமென்பது. இது கோக்கிப்போ
லுங் கூறாநாளியுங் கூறுவாராயிற்றென்பது. கோய்மருங்கறிகார
இடைவைத்தான் முன்னைய முன்றும் பெண்பாலெனவும் ஒழித்தன
ஆண்பாலெனவும் அறிவித்தற்கென்பது. எனவே கோய்மருங்கறிகர்
பெண்பாலும் ஆண்பாலுமாயினென்பது. (௧௯௨)

௫௦௫. கிழவன் நன்னோடுங் கிழத்தி தன்னோடு

கற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றது.

இஃதெய்தாததெய்வித்தது. விவச்செயல்வகையாதல் விதித்த
தெனவும் அமைபும். (இ - ள்.) கிழவனோடு கிழத்தியோடும் இ
டைப்பிதெய்யுடையதல் கீரம்பத்தோன்றது. எ - று. நற்றயென்
னெருமைகூறியவதனும் தலைமகன்தாயையே கொள்ளப்படும். இத
னானே தந்தை தன்னைப்பென்பன போல்வனவற்றும் இஃதொக்கும்.
முற்றவென்றதனும் தானே தலைவனாகத் தலைவன்தமர் பாவருங்
கூறர் முற்கூறப்பட்டார் அல்லவென்பதொள்க. முற்றதென்னுது
தோன்றதென்றதனும் புறத்தினாக்கண் இவை வகையினி வழுக்கி
னோடு பொருந்துமாற்றும் கொள்ளப்படுமென்பது. கிழவன்றன்னோ
டு கிழத்திதன்னோடு கூறானவே அல்லுழிச் சொல்லப்படும்
நற்றயென்பதாம். அது "மெவென் காம மியைவ தாயின் * * *
அறிந்த மாக்கட் டாருக தில்ல * * * மென்றோன் மஞ்ஞகு செ
ன்ற வாறே" எனவரும். (சகக)

௫௦௬. ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியோடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்பு.

(இ - ள்.) தலைமகனோடு தலைமகளோடும் இடைச்சரத்துக்க
ண்டோர் மொழிதல் அறிப்பப்பட்டது. எ - று. ஒண்டொடிமாதர் கிழ
வனெனவே அவ்விருவர் கூட்டத்துக்கண்ணுமன்றி அவ்விருவரோடு
தனித்துழிக் கூற்றில்லைப்பென்றவாறு. கண்டதென்ற மிகையான் இ
டைச்சரத்துக்கண்டோர் செவிலிக்குரைப்பனவும் கொள்க. அவை
"இளைபன் மெல்லியன் மடக்கை - யரிய-சேய பெருங்கான் யாறே"
எனவும் "அணித்தாய்த் தோன்றுவ தெம்மூர் - மணித்தார் மார்ப
சேர்ந்தன சென்மே" எனவும் வரும். இதனால் ஒண்டொடி மாதர்கி
ழவன் எனச் செவ்வனத்தோன்றக் கூறியது தலைமகனையாதலின்
"வில்லோன் காவன கழலே - தொடியோன் மெல்லடி மெல்லுஞ் சிவ
ம்பே" என்பது செவிலிக்குக் கண்டோர் கூறியது. (ககச)

௫௦௭. இடைச்சர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியோடு
வழுக்கிய லானையிற் கிளத்தற்கு முரியின்.

இதவும் கூற்றவிதென்பமே கூறுகின்றது. (இ - ள்.) இடை
ச்சரத்து உடன்போகிய கிழத்தியோடும் இவன் கீழ் துல்லகையாற்
கிளத்தற்குமுரியன். எ - று. கீழ்துல்லகையாற் கிளத்தலென்பது
கிழத்திதன் தமர் இடைச்சரத்துக் கண்ணுறின் அகர்ப்பெய்த் தலை
க்குச் சொல்லுதலாய் வழுக்கிடல் கூறுதலுமுரியனென்பது. வழுக்

வெள்ளையென்றதனான் நீதிதல் விதிபிறழ் கூற்றின் அஃது இராக
கதம்போன்று காட்டுமென்பது. உம்மைபாற் கிழத்தியோடு வழக்கி
பலாணையானன்றி மருட்டிக் கூறவும் பெறுமென்பது. "அழிவிலர்
முயலு மார்வ மாக்கள் - வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங் - கலமா
ல் வருத்தர் தீர யாழகின் - னலமென் பனைத்தோ சொப்பின மாயிற்-
பொரிப்பூம் புன்டி னெழிற்றகை பொண்முறி - களங்கணி வனமுல
யணங்குபடத் திமிரி - கிழங்கான் டோறு கைய ணைகி - மணங்கா
ன் டோறும் வண்ட றைஇ - வருத்தா தேருமதி வாலெயிற் றே
யே. நறுத்தன் பொழில் கானங் - குறம்பல் னாரயாஞ் சென்று மா
றே." என்பதனான் வருத்தாதேருமதிபெனவே வழிபடு தெய்வங்
கட்கண்டால் விடுவார் இல்லாததபோல கின்னை விடுதல் எனக்கு
அறனன்றெனக் கூறி மெல்லெனச் செல்கவென மருட்டிக் கூறி
யவாறு காண்க. (ககக)

௫௦௮. ஒழித்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியோடு
மொழிந்தாங்கு முரிய முன்னத்தி னெடுத்தே.

இதுவுக்கண்டோர்கூற்று. (இ - ள்.) மேல்கூத்திரத்துக் கூ
றிய தலைமையுந் தலைமையுந் ஒழித்து ஒழித்தோரொணப்படுவார்
கண்டோரொணப்படுப. அவர்கூறும் கூற்றுங் கிழவன் கிழத்தியோடு
மொழிந்தாங்கு வழக்கிபலாணையிற் கிளத்தற்கும் உரியவாடு முன்னத்
தினெடுத்துக் கூறப. எ - று. முன்னத்தினெடுத்தென்பது அதிகா
ரத்தான் அறதற்குத்தக ஒத்தினுனெடுத்துணப்பவென்றவாறு. அ
வை "மனையுளே பிறப்பினு மனைக்கவைதா மென்செய்பு - கிளையுங்கா
னும்மக னாமக்குமாய் கிளையனே" என்றும்போல்வன. இவ்வாறு வ
ழக்கிபலாணையாற் கிளவாத வானாதே அவரைக் கண்டனமெனவும்
அவரின்னுழிப் புருவனெனவுஞ் சொல்லுங் "கண்டோர் மொழிதல்
கண்டதென்ப" என்புழிக் கூறிலும். (ககக)

௫௦௯. மனையோள் கிளவியிங் கிழவன் கிளவியு
கிளையுங் காலைக் கேட்டுக் ரவனோ.

கேட்போரொன்றும் உறுப்புணர்த்தமின்றது. (இ-ள்.) முன்ன
ர்க் கூற்றிற்குரியொணப்பட்ட பன்னிருவருட் கேட்டற்குரியார் தலை
மகனாக் தலைமகனும் ஒழித்து ஒழித்த பதின்மரும். எ-று. அவர்கேட்ப
னவும் அங்விருவர் கிளவியுமேயெனவுந் தத்தங்கிளவி கேளாொனவுங்
கூறியவாறு. மனையோள்கிளவியுங் கிழவன்கிளவியுமுன்பதனை மேற்
பேயின கூற்றிற்குங் கூட்டியுணர்க்க. உணக்கவே கூறுவனவுங்

கேட்பனவுமெல்லாம் அவ்விருவர் கிளவிபுமேயெனவுந் தத்தங்கிளவி
 கூறவுங் கேட்கவும் பெருகொனவுங் கூறியவாருயிற்று. இங்ஙனம்
 விலக்குப்பட்டனவற்றுன் வேறுபடவருவனவும் மேற்கூறுகின்றும்,
 மற்றுக் கூற்றுக்கு உரியனொனப்பெவார் அவ்வயிற் தலைவிபுத் தலைவ
 னுங் கூறக் கோளரோவெனின் அவை தங்கிளவிபாகலிற் தாங்கேட்
 டல் விதத்தோடுவெனவெதன்றென்பது. நினைபுங்காணியென்றதனாற்
 தலைமகள் சொல்லக்கேட்போருந் தலைமகள் சொல்லக்கேட்போருந்
 தலைவனுந் தலைவிபுத் தம்முட்கேட்டனவற்றுக்குரியனவும் ஆராய்ந்து
 கொள்ளப்படும் மேற்கூறியவகையானென்பது. எனவே, தலைமகள்
 கூறப் பரத்தைகேட்டதுத் தலைமகள் கூறப் பரத்தைகேட்டதும் முத
 லாயின புலனெறிவழக்கிற்கெய்தாதன விலக்கப்பட்டன. ஒழிந்த
 னவற்றுட் சிலவருமாறு;— “வினங்குதொடி முன்னை வணிக்துபுறஞ்
 சுற்ற - வின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” என்னுந் தலைமகள்
 கூற்றக் தலைமகன்கேட்டது. “வருந்தா தேருமடி வாலெயிற் றே
 யே” என்பது தலைமகன்கூற்றுத் தலைமகன்கேட்டது. “கீன்கேள்
 புதுவது பன்னாறும் பாராட்ட - யானு மிதுவொன் றுடைத்தென
 வெண்ணி” எனவும் “மாலைபு முன்னா ராயிற் தலைவர் - பாங்கா ருவங்
 கொல் பாண” எனவும் “முயங்கினன் றன்னையோர் மொய்யென் ற
 சைஇ” எனவுந் “தண்டா ரகைமு முன்னுமோ பவியே.” எனவு
 ம் “எல்லீரு மென்செய்தி றென்னை கருகிரோ” எனவும் இன்னோ
 ரன்னவெல்லாக் தோழியும் பாணனுஞ் செவிலியுங் கண்டோரும் அ
 றிவருங் கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்தன. பிறவும் அன்ன. “இடி
 க்குங் கேளிர் துய்குறை யாக” எனவும் “எதுவ சிறுஅ ரோமுறு க
 ன்ப” எனவும் “வளர்க பாக வொருவின் கிழிய” எனவும் “பேர
 மர் மழைக்கனின் றேழி யறியே - வாரஞ் செவ்வன் கணபா யோ
 வென” எனவுஞ் “சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி றென்னும்”
 எனவும் இவை பார்ப்பானும் பாங்கனுந் தோழியுங் கண்டோருங்
 கேட்போராகத் தலைமகள் கூற்று நிகழ்த்தன. பிறவும் அன்ன. இனி
 “ஒன்றித்தோன்றுந் தோழி” என்றமையிற் தோழிகூற்றுந் தலைமகள்
 கூற்றேயாமென்பது. (கக௭)

கூக௦. பார்ப்பா ரறிவ றென்றிவர் கிளவி

யார்க்கும் வலையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.

இதுவுமது. (இ-ள்.) இது மேற்கூறிய பார்ப்பாரும் அறிவருங்
 கூறியகூற்றுக் கேட்போரை இன்னொன்று வலையப்படாது. எ-று.
 யார்க்குமென்றது அகத்திணையோர்க்கும் புறத்திணையோர்க்குமென்றது

வா.று. யார்க்கும்வரையான்றதனை எச்சப்படுத்தச் சொர்க்கு
நாயப்படுமென்பது கேளீசு. என்ன? பார்ப்பார்கூற்றுத் தலைமக
னுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்பினல்லது பிறர்க்கேனா. அறிவார்கூ
ற்றுத் தலைமகனுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்டற்குரியர்.

1. புத்தியுணக்கண்ணும் பொதுவியற்கார்த்தையோர்க்கும் பார்ப்
பார்க்கினவி இயலாவெனவும் அறிவார்கினவி ஏற்குமெனவும் பிறையின்
ஞோன்ன கொள்க. யாப்பொடுபுணர்ந்தென்பது அகப்பொருளும் பு
றப்பொருளுமாக யாக்கப்படுஞ் செய்புனல்லாவற்றோடும் பொருந்து
மென்றவாறு. இவர்கினவி வநாயப்படாதெனவே அவர்வாயிலாகிய
வழித் தலைமகள் வாயின்மறுத்தலினென்பதுஉம் புறத்தியுணத்தலை
யார்க்கும் அவ்வாறே வழிகிறல் வேண்டுமென்பதுஉம் கூறியவாறு
யிற்று. என்ன? அறிவொளப்பரிவார் மூன்றுகாலமும் தோன்ற
நன்குணர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமைபோருமாகலானும் இ
னிப் பார்ப்பாரும் அவ்வாறே நிறப்புடையார்களானும் அவர்வழிகிற
தல் அவர்க்குக் கடனாலானுமென்பது. (கௌஅ)

௫௬௧. ஒருகெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும கிழ்ச்சி யிடமென மொழிப.

இதனாள் இடமெனப்பட்ட உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.)
பலவும் ஒருவழிப்பட்டு ஓரினக்கணத்தான் முடியுங் கருமகிழ்ச்சியை
இடமென்ற கூறுப. எ - று. இடமெனினும் களமெனினும் ஒக்
கும். ஒருசெய்யுட்கேட்டால் இஃது இன்னவிடத்தாகிழைத்ததன்று
அறிதற்கேதுவாகியதோர் உறுப்பினை இடமென்றெனப்பது. ஒரு
கெறிப்படுதலென்பது ஒருவழிப் பலவுக்குதாருத்தல். ஓரின்பலென்பது
அவற்றைக்கெல்லாம் இனக்கணமொன்றாதல். அஃதாவது, காட்சியும்
ஐயமும் தனையும் புணர்ச்சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்
ஞோன்ன எல்லாம் ஒருகெறிப்பட்டு விபற்கைப்புணர்ச்சியென்னும்
ஓரினக்கணத்தான் முடியுமென்பது. கருமகிழ்ச்சியென்பது காமப்பு
ணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருளிகழ்ச்சி. அஃது இடமெனப்பட்
டது. இது வினையெய்தல். கீழையின முன்னர்த் தினைபெனப்பட்
டன. காலம் முன்னர்ச் சொல்லுதல். “எதுவு நொடி நோமுது கண்
ப” என்னும் பாட்டுங் “கேளீர் வாழியோ கேளீர் நானுமென்” - நெ
ஞ்சியினிக் கொண்ட வஞ்சிச் ஸோழிப் - பெருந்தோட் குறாமகள் கி
டமெல் லாக - மொருநாள் புணரப் புணரி - னனாநாள் வாழ்க்கை
யும் வேண்டலென் யானே.” என்னும் பாட்டும் பார்க்கப்பட்ட.

மே இடனாக ஒருவழிப்பட்டன. என்னை? கின்வேறுபாடு எந்
நிறுனாயிற்றென்று வினவிய பாங்கற்கு "இதனினுயிற்றென்று
உரைத்ததுஉம் அதற்குப் பாங்கன் கழறினான் எதிர்மறுத்ததுஉ
மென இரண்டும் பாங்கற்குட்டத்துப் பட்டு ஓரியலான் முடிந்தன.
அவை மேற்புறியவகையானே கண்டுகொள்க. (ககக)

ககஉ. பாத்தை வாயி லெனவிரு கூற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய னிலவே.

இது பயனில் கூற்றுணர்ந்து. (இ - ள்.) பாத்தையும் வாயி
ல்களும்மன்னும் இரண்டு வேறுபாட்டின்கண்ணும் எழுந்த கிளவி கி
ழத்தி கேட்பாளாகக் கருதிச் சொல்லாக்காத் பயயில். எ-று. கிழத்தி
யைச் சுட்டுதலெனவே பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லினும் அமைபு
மென்பதாயிற்று. "செறிதொடி தெளிப்ப வீடுச் சிறிதில - ஐயம
ந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி" என்றக்காத் தலைவிக்குப் பாங்காயி
னார் கேட்பச் சொல்லிக்கூறல்வேண்டுமென்பது. வாயில்களுக் தலைம
களை ஊடல்காப்ப அல்லது சொல்லாராகலாத் தலைமகள் கேட்பாளா
கச் சொல்லவேண்டுமென்பது. சுட்டாக்கிளப்பும் பயனிலவென்றத
னான் வாயில்கள் கூறுவனவுங் கிழத்திக்குப் பாங்காயின தோழிகேட்
பச் சொல்லினும் அமையும். அவற்றுக்குச்செய்யுள் "ஒருயிர் மாத
ராகலி - னிவனாந் தோர துடன்றன மன்னே" இது கிழத்திகேட்ப
வாயில்கள்கூறியது. தோழிகேட்பச் சொல்லியதுஉமாம். (உ௦௦)

ககக. வாயி லுசாவே தம்முளு முரிய.

(இ - ள்.) மேனின்ற அதிகாரத்தாத் தலைமகளைச் சுட்ட, ஒரு
வரொருவர்க்குணாப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட்கூறவும் அமையும்,
அவைபுத் தலைமகள் கேட்பின். எ-று. அதற்குச்செய்யுள். "தன்னாந்
துறைவன் கொடுமை - நம்மு னுணிக் காப்பா டும்மே." என்பது பா
ணர்க்குணாத்தது. உம்மை எதிர்மறை - கேட்டுநான் அவனென்றவாற
ன்றித் தம்முட் தாம் கேட்டல் சிறுபான்மையெனக்கொள்க. (உ௦௧)

ககச. ஞாயிறு திங்க ளறிவே காணே :

கடலே கானல் விலங்கே மானே

புலம்புது பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

யவையல பிறவு துவளிய நெறியாந்

சொல்லுந் போலவுந் கேட்டுந் போலவுஞ்

சொல்லியாந் கமையு மென்மனார் புலவர்.

இது கோதன சில பொருள்கேட்பனவாகப் பொருளியலுள் ளுழவமைக்கப்பட்டனவற்றை இறக்கணவகையாற் கூறினவுங் கேட் றாலும் ஆகற்கணனும் ஆராய்கின்றனென்பது. (இ-ள்.) ஞாயி றுந் திங்களும் அறிவும் நாணுங் கடலுங் கானலும் விலங்கும் மானும் பொழுதும் புள்ளும் செஞ்சும் இன்றோர்ண்பிறவும் மேற் பொருளி யலுட் "செய்யா மாபிற் றொழிப்படுத் தடக்கியும்" என்று பொ தவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாஞ் சொல்லுவனபோலவுங் கேட்பனபோலவுஞ் சொல்ல அமையும். எ-று. ஈண்டுக் கூற்றும் உடன்கூறினான் மேலிவற்றை வரையறுத்துக் கூற்றிற்கு உரியவென் றிலனாகலின். புலம்புறபொழுதென்பது மானியும் யாமமும் எற்பா லங் காரும் கூறும் பனியும் இனவேனிலும் போல்வன. பிறவுமெ ன்றதனாற் புல் புதல் முதலியன கொள்க. அவற்றுட் சிலவருமாறு. "சுழிப்பாற் றூயிறே கச்சேந்தியாயி - னவரை ஈனைத்து சிறுத்தென் னை கீட்டித் - தருகுவை யாயிற் றவிரகுமென் னெஞ்சத் - துயிர் திரியா மாட்டிய தி." என்றாற்போல்வன கண்டுகொள்க. (உ02)

கேடு. 'இறப்பே கிகழுவே யெதிர தென்னுங்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன ருள்ளப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாறும்.

இது காலமுணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) மூன்றுகாலத்தினை யும் கிகழ்கின்ற கிகழ்ச்சி அச்செய்யுட்டோன்றச் செய்யிற் காலமென் னும் உறுப்பாம். எ-று. பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்றதென் னை! காலமென வேறுபொருள் இல்லதபோலவேனின், அஃது ஈன் டாராச்சிவியன்று கியாயதுலாசாய்ச்சியென்க. "வில்லோன் காலன கழலே" என்றும் பாட்டினுள் வில்லோனுங் தொடியோளும் பொ ருளைப்பதும். "ரெய்ப்பயி ளுழவ முன்னி யோரோ" என்பது அப் பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப்பதும். அப்பாட்டிற்குச் சிறுந்தார் அவராகலின் அவரோ பொருளரியனொன்பது. "மருத்தெனி ன் மருத்தே னடிப்பெனின் வைப்பே" என்பது கிகழ்காலம். "ப தரும் பெருமையிவ டட்டமென் றோனே" என்பதெதிர்காலம். புறத் திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமையாதென்பது. பெரும்பொழுது சிறு பொழுதென்பன ஈண்டுத் திணையெனப்பட்டங்கன. என்னை? மு தலங் குறவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டித் திணையாகலின். (உ03)

கேசு. இதுகனி பயக்கு மிதனா னென்னுங்
தொகைகளைக் கிளவி பயனெனப் படுமே.

இதுமுறையானே பயனென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) இது மிகவும் பயக்கும் இதனுனைத் தொகுத்துச்சொல்லப் படுபொருள் பயனென்னும் உறுப்பாம். எ-று. "மாராக் காதலர் மலை மறத் தனரோ * * * மாறே." என்னும் பாட்டுத் தோழி துதுவிலோ னாதற் பயன்பட வந்தது. இவ்வாறெல்லாப் பாட்டும் பயனுறுப்பா கவன்றி வாராவென்க. இவை புறத்திற்கும் ஒக்கும். (௨௦௪)

இகஎ. உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரும் பொருளான் . மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.

மெய்ப்பாட்டுறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) உய்த்துணர் ச்சியின்றி அவ்விடத்துவந்த சொல்லப்படுமொருள் தானேவெளிப்ப ட்டாங்குக் கண்ணிரரும்பன் மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்ததன் முதலாகிய சத் துவம் படுமாற்றான் வெளிப்படச்செய்வது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப் பாம். எ - று. கவிப்பொருளுணர்ந்தால் அதனே சொல்லப்படுபொ ருள் உய்த்த வேறுகண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அது தேவருலகங்கூறியும் அதனைக்கண்டாங்கறியச்செய்தல் செய்யுளுறுப் பாம் என்றவாறு. அவை "மைபற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தன் - மெய்பெருஅ மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தா" என்றும்போல வரு வன. தலைவரும் பொருளானெனவே நோக்குறுப்பாதல். உணர்த்த பொருள் பிறம்பினைக் காட்டுவது மெய்ப்பாடென்பது இதன்கருத்தி. இக்கருத்திற் கவி கண்டாட்டுமெனவுஞ் சொல்லுப. (௨௦௫)

இகஅ. என்வகை யியனெறி பிழையா தாகி முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே.

இஃது எய்தியதிகத்துட்டாமைக்காத்தது. (இ-ள்.) இது வும் மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே பிற்திலக்கணத்தனவென்று கொ ள்ளற்க. எ - று. எனவே, "கையே யழுகை யினிவான் மருட் கை - யச்சம் பெருமீதம் வெருளி யுவகை" எனவும், அவை நச்சான் காமெனவும் மெய்ப்பாட்டியனுட் கூறியவாறெல்லாம் பிறவாற்றான், வேறுபடுவனவுங் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. (௨௦௬)

இகக. சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற் புல்லிய கிளிவி யெச்ச மாகும்.

இஃது எச்சம் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) கூற்றினுங் குறிப்பி னுந் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய கிளிவி எச்சமெ

ன்றும் உறுப்பாம். எ-று. முடிவுகொளியற்கையெனவே செய்யுளின்
கண்ணதன்றிப் பின்னொன்றித் முடிக்கப்படுமென்பது பெற்றும்.
உதாரணம். “செங்கனம் படக்கொன் றவுணர்த் தேயத்த * * *
காத்தட்டே” எனச் செய்தின்புமுடிந்தவழியும், இவற்றான் யாங் குறை
யுடையம் அல்லவென்ற தலைமகற்குச்சொன்னோனல் அது கூற்றெ
ச்சமாம். என்னை? அவ்வாறு கூறவுஞ் சிதைத்ததின்மையின். தலைம
கட்டுச் சொன்னோனல் அதருறிப்பெச்சம். என்னை? அது காண்
பாயாமிற் காணெனத் தலைமகன் இடத்துத்தேக்கிய குறிப்பினளாதி
அது தான் கூளுகாவினென்பது. (உ௦௪)

உ௦. இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியொன்
றவ்விடத் தவரவர்க் குறைப்பதை முன்னம்.

இது முன்னமென்று கூறப்பட்ட உறுப்புக்கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொருமொழி தோன்றியக்கால்
திம்மொழி சொல்லுதற்குரியாரும் கேட்டற்குரியாரும் இன்னோனொன்
று அறியுமாற்றான் அங்ஙனம் அறிதற்கு ஒரிடம் நாட்டி அவ்விடத்துக்
கூறுவார்க்கும் கேட்பார்க்குமேற்ற செய்யுட்களாகச் சொல்லுவது மு
ன்னம். எ-று. இவரிவர்க்குரியொன்று அறிபான் செய்யுட்கேட்டா
னெனவும் அவ்விடத்தவரவர்க்குணக்கவென்றான் ஆகியனெனவும்
கொள்க. என்றென்பது எனவென்பதுபோலச் சொல்லினெச்சமாத
லும் வினைபெச்சமாதலும் உடைமையின் இஃது “எனவெனெச்சம்
வினையொடு முடிமே” என்பதோர் வினைபெஞ்சிநிற்கும். அவ்வினை
தான் எச்சமாகலான் உணர்ப்பதைபென்னும் வினைகொண்டுமுடியுமெ
ன்பது. “யாரிவ வெங்குந்தற் கொள்வா னிதவுமோ - ஞரான்மைக்
கொத்த படிதடைத்த” என்றக்கால் இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றான்
தலைவியெனவுஞ் சொல்லப்பட்டான் தலைமகனெனவும் முன்னத்
தான் அறியப்படுத்தலின் இது முன்னவுறுப்பாயிற்று. ஒழிந்தனவற்
நிற்கும் இஃதொக்கும். இவைபெல்லாம், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும்
பொதுவாகக் கூறுகின்றனென்பது. (உ௦௫)

உ௧. இன்பமு மீதெம்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யீழுக்குறெறி யின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குறிப்பொரு ளெனது
பொதுவாய் கிற்றல் பொருள்வகை யென்ப.

இது பொருள்வகை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இன்பமும்
'தன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமுமெனப்பட்ட இவை

இழக்காதவாற்றான் இத்தினைக்கு இதுபொருளென்று ஆசிரியனெதிய உரிப்பொருளன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப் படுவது பொருட்கூறெனப்படும். எ - று. வகையென்றதனாற் புலவன்முன் விரித்தல் வகைத்துப் பொருளென்றுகொள்க. அஃத ன்றிச் செய்யுள்செய்தலாகாதென்பது இதன்கருத்து. அவை "பிடி க்கை யன்ன பின்னகத் திண்டித் - தொழக்கை தைவரத் தோய்த்த ன்று கொல்லோ" என்றப்போலச் செய்யுள்செய்தவன் தானே வருப் பனவெல்லாங்கொள்க. இது பாலைப்பாட்டினுள் வந்ததாயினும் முல்லை முதலாயவற்றுக்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமையென்பது எல்லாவுரிப்பொருட்கும் ஏற்கப் படுவது வகையாற்செய்தல். (௨௦௬)

௫௨௨. அவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவநி னுழித்
தத்த மியலின் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

இது துறையென்னுமுறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) ஐ வகைவித்திற்கும் உரியபொனப்படும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களு ம் மாவும் புள்ளும் ஒதிவந்தவாறன்றிப் படைத்துச் செவியும் அவ்வத் தினைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்றமுறமையும் பிறழாமைச் செ ய்யின் அது மார்க்கமெனப்படும். எ - று. மார்க்கமெனினுந் து றையெனினும் ஒக்கும். "ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க் கால்." என்றங் கலியினுட் "கொழுநிலன் ஞாழன் முதிரிணர் கொண்டு - கழுமுடித் தழுத கண்டி உழை" என. செய்தற்ற லைமகன்போலக் கூறி அவனை மருதநிலத்துக் கண்டான்போல "ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பருள்" எனவுஞ் சொல்லிப் பின்னர்க் குறிஞ்சிப் பொருளாயிடு புணர்த்துரிப்பொருளான் முடித்தான்; அவ்வா றுமயங்கச்செய்யினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்படச் செய்தமையின் அ த்துறையுறுப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப் பொருள்வகை போலப் புலவராற்செய்தகொள்ளப்படுவதாகலான் அதற்குப் பின் வைத்தானென்பது. மற்ற "எக்கில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்" என் பதனான் இது முடியாதோவெனின், அது கருப்பொருள் மயங்கு தற்குக் கூறினான், இது மக்களையன்றித் தலைவனுந் தலைவியும் மயங் குமாறும் காண்குநிலையும் ஒன்றொன்றனோடு மயங்குமாறங் கூறி அதுபுலவராற்செய்தகொள்ளுவதோர் உறுப்பெனவும் ஒதிவந்த இலக் கணத்தன்றியுந் அது பெறுமெனவும் கூறினானென்பது. (௨௧௦)

௨௨௩. அகன்றுபொருள் கிடப்பினு மனுகிய நிலையி
மியன்றுபொருண் முடியத் தக்தன ருணர்த்தன் [அ
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

இது மாட்டென்றும் உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) பொருள்கொள்ளுங்கால் அகன்று பொருள்கிடப்பச் செய்யிலும் அனுகித்திடப்பச் செய்யிலும் இருவகையானுஞ் சென்று பொருள்முடியுமாற்றத் கொணர்த்துணர்ப்பச் செய்தலை மாட்டென்றும் உறுப்பென்று சொல்லுவார் செய்யுள் வழக்கின். எ-று. இதவும் கால்வகைப் பொருள்கொள்ளி வேறு புலவாதசெய்கை. அது “முட்டாச் செப்பிற் பட்டினம் பெறிலும் - வாரிருங் கூத்தல் வயங்கிழை - யேரழிய வாரோன் வாழியென் னெஞ்சே” என நின்றது. பின்னர் “வேலிலும் வெய்ய கானமவன் - கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே” எனச் செய்ததாகச் சென்றுபொருள் கோடலின் அஃது அகன்று பொருள் கிடப்பிலும் இயன்று பொருள்முடிய உணர்ப்பதாம். “நிறத்திடுமின் நியவை பிற்சாண்டு மாத - நிறத்த படிப்பெரிதா மேதம்” என்பது அனுகியனியெனப்படும். மாட்டுதலென்பது கொளுத்ததல். (உகச)

௨௨௪. மாட்டு மெச்சமு காட்ட மின்றி
புடனில் மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.

இது மெச்சுநியவற்றுள் ஒருசாரனவற்றுக்குப் புறநடை. (இ-ள்.) மெச்சுநிய எச்சமும் மாட்டும் இன்றியும் அச்செய்யுளுட்டிடத்தவாறே அமைபச்செய்யவும் பெறுஞ் செய்யுள். எ-று. எச்சமும் மாட்டும் என்னுது மாட்டு முற்கூறியதென்னையெனின், எச்சம் முதலாகிய ஐந்த உறுப்பும் இவ்விதி பெறுமென்று கோடற்கு எதிர் சென்று தழிஇயினுனென்பது. உதாரணம் “வாரா ராயிலும் வரிநு மயர்நமக் - வியாரா வியரோ தோழி - என்னு யினன்கொ லென்னுதோரே” என்பது எச்சமின்றிவந்தது. “தாமரை புலாயும் காம்புச் சேஷ” என்பது முன்னியின்றி வந்தது. “மருத்தெனின் மருத்தே” என்பது பொருளின் நிவந்தது. “ஈயப்புற்றத் தீர்ப்புறத் திறத்த” என்பது துறைவகையின்றி வந்தது. “யானே, யின்னையேனே” என்பது மாட்டினி வந்தது. இடைநின்ற முன்றின் இலே கிணுந் கொண்டு இரண்டினு எடுத்தோதினான் இவை இரண்டும் அவற்றது துணியின்றி அமையாச் செப்பினவுல்ல என்றத்கென்பது. (உகஉ)

௫௨௫. வண்ணம் தானே நாய்க் தென்ப.

இது முறைபானே ஈற்றநின்ற வண்ணம் இத்துணைப்பகுதித் தென்வின்றது. (இ - ள்.) வண்ணம் இருபது வகைப்படும். எ - று. வண்ணமென்பது சந்தவேறுபாடு. நூல் பலவாடி வேறுபடினும் அவை ஈண்டடங்குமென்பது உம் அவ்வேறுபாட்டானெல்லாஞ் சந்தவேற்றுமை செய்யவென்பது உம் கூறியவாறு. அது தன்னுணர்வுடையார் க்குப் புலனுமென்பது. (௨௪௬)

௫௨௬. அவைதாம், பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொருஉ வண்ண,
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண
முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
றுங்கன மறிப வறிந்திசி னோ.

இது மேற்கூறப்பட்ட வண்ணங்களது பெயர்வேறுபாடு கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மேற்சொல்லிய நாய்க் தென்ப வண்ணமும் இவ்விருபது பெயர்வேறுபாட்டினவென்று சொல்லுப அவற்றை உணர்ந்த ஆசிரியர். எ - று. இது முறையாயினவாறென்னையெனின் இது வரலாற்றமுறைமைபென்றற்கு ஆங்கனம் அறிப அறிந்திசினோன்றானென்பது. அவையாமாறு சொல்லுகின்றான். (௨௪௭)

௫௨௭. அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ்
சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.

இது சிறுத்த முறைபானே பாஅவண்ண முணர்ந்தது. (இ - ள்.) பாஅவண்ணமென்பது நூற்பா வண்ணம். எ - று. எற்றுக்கு? நூற்பாற்பயிலுமென்றமையின். இது சொற்சீரடித்தாவிவருமென்பது. இது நூட்பயிலுமெனவே அத்தூற்பாவினுளவது அவ்வான் இத்துணைப்பயிலாதிதன்றது. இது “வடவேங்கடக் தென்சூழி” எனவும் “எழுத்தென்பபே, அகாமுத, னகா விதவாய் முப்பஃ தென்ப.”

எனவும். “அவற்றுள், அந்நித, எஃ என்னு மப்பா ஸீதும்” எனவு ம்பயின்றவரும். “பெரிய கட்டுபெறினே” என்பது சொற்சொதி அகவனாட் பயிவாதவத்தது. சொற்சொதியென்னுது சொற்சொன்று ன் அடியொளி தொடராதது சொற்சீர் வருமாதலினென்பது. அவை “கன்றுபெரிதாகும்” என்றாற்போல வேருடி நித்பன. இவை கலி யுள்ளும் பரிபாடலுள்ளுஞ் சொற்சீர்வருமென மேற்கூறினானவின், அவற்றுள்ளுஞ் சந்தவேற்றுமைப்பட்டன பாஅவண்ணமேயாமென் பது. (உகடு)

௫௨௮. தர்அவண்ண,

மிடையிட்டி வந்த வெதுகைத் தாகும்.

(இ - ள்.) இடையிடேத் தொடுப்பது தர்அவண்ணம். எ - று. அவை பொழிப்பும் ஒருவருமாகலின் எதுகையென வகாந்து கூறினென்பது. அடியிடையிட்டி வருவது தொடைவேற்றமைபா வதல்லது வண்ணவேற்றமைபாகாதென்பது. ஒருசெய்யுளுட் பல அடிவந்தால் அவை என்னும் இடையிட்டித் தொழித்தல்வேண்டுமோ யெனின், வேண்டா; அவைவந்தவழித் தர்அவண்ணமெனப்படுமென் பது. எனவே, இவ்வண்ணகைகளெல்லாஞ் செய்யுண்முழுவதுமே பெறுவனவாகக் கொள்ளத்தக்கனவல்ல. இவற்றை உறுப்பென்ற தன்மையாற் சந்தருவ தூலர் வண்ணங் கூறியவாறுபோல ஒருசெய் யுளுட் பலவும் வரப்பெறுமென்பதாம். அவை “உலக முவப்ப வ லனோர்பு திரிதரு” எனவும், “உன்னார் கோல்லோ தோழி முள்ளு டை” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உக௯)

௫௨௯. வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்.

(இ - ள்.) வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயின்றவ ரும். எ - று. வல்லெழுத்துப் பயின்றவருதலான் அப்பெயர்த்தாயிற் று. “முட்டாச் சிதப்பிற் பட்டினம் பெறினும்” எனவும், “முட்டாட் டாமனாத் துஞ்சி” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உ௧௦)

௫௩௦. மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

(இ - ள்.) மெல்லெழுத்து மிகுவது மெல்லெழுத்தவண்ண ம். எ - று. ஒருசெய்யுண்முழுவதும் ஒரினத்தெழுத்தே பயிலச்செ ய்தால் இன்னுதாதலின் இவை உறுப்பெனப்பட்டு இடையிட்டி வரு மென்றெனப்பது அங்ஙனம் செய்வின் அவை மிறைக்கலியெனப் படுமீ. ஒழிந்த எழுத்திக்கும் இஃதொக்கும். “பொன்னி னன்ன புன்னை துண்டாத” என மெல்லெழுத்துப் பயின்றவாறு. (உ௧௧)

௫௩௧. இயைபு வண்ண மிடைபெழுத்து மிகுமே.

(இ - ள்.) இடைபெழுத்து மிகுவது இயைபுவண்ணம். எ-று. "அரவினநிர லுரிபு வரகு கதிரின்" என இடைபெழுத்து மிக்ருவ்ந்தமையின் இயைபுவண்ணமாயிற்று. மென்மைவன்மைக்கு இடைநிகர்வாகிய எழுத்தான் வருதலின் இயைபுவண்ணமென்றார். (௨௧௧)

௫௩௨. அளபெடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.

(இ - ள்.) இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வன அளபெடைவண்ணமாம். எ - று. "மரஅ மலரோடு வீராஅய்ப் பராஅம்" என்பது அளபெடைவண்ணம். "கண்ண டண்ணெனக் கண்ணக் கேட்டேம்" என்பதும் அது. (௨௨௦)

௫௩௩. நெடுஞ்சீர் வண்ண டெட்டெழுத்துப் பயிலும்.

(இ - ள்.) டெட்டெழுத்துப் பயின்றவருவது நெடுஞ்சீர்வண்ணம். எ - று. அது "மாவாராதே மாவாராதே" என்பது. 'நெடிதாய் வருவது நெடுஞ்சீரொணப்பட்டது. (௨௨௧)

௫௩௪. குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர்வண்ணம். எ-று. "குறங்குளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி" எனவரும். (௨௨௨)

௫௩௫. சித்திர வண்ண,

நெடியவுங் குறியவு நேர்த்துடன் வருமே.

(இ - ள்.) சித்திரவண்ணம் டெட்டெழுத்தங் குற்றெழுத்தம் ஒப்பவிராஅய்ச் செய்ப்படுவது. எ - று. அது "சார னுடீவர லாதே." எனவரும். சித்திரவண்ணமென்பது பலவண்ணம் படச் செய்வதாகலின் அப்பெயர்த்தரலிற்று. (௨௨௩)

௫௩௬. நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.

(இ - ள்.) ஆய்தம் பயின்ற வருவது நலிபுவண்ணமாய்த். எ - று. அது "அகிகாமை செல்வத்திற் யோதெனின் வெஃகாமை" எனவும் "னகிகான் றஃகா னுன்க னுருபிற்கு" எனவும்வரும். நலிபென்பது, ஆய்தம். (௨௨௪)

௫௩௭. அகப்பாட்டுவண்ண,

முடியாத் தன்மையின் முடித்தன மேற்றே.

(இ - ன்.) அகப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதியடி இடையடி போன்று நிற்பன. எ-து. அடியையான முடித்துக்காட்டும் நற்றசை கசரத்தானன்றி ஒழிந்த உயிர்த்தொடும் ஒத்திற்பனும் வருவன. அவை "தவழ்பவை தாமுமவற்றோ ரன்ன * * * உண்கண் டிவப்ப தெவன்கொ ளன்றாய்" எனவும், "கோடுயர் வெண்மண லேறி - யோ கெலன் காணுந் துறையன் றோழி." எனவும் "ஆணமில் பொருளெம க் கமர்த்தனை யாடி" எனவும், "சென்றி பெருமறிந் தகைக்குர் யா ரே." எனவும் இவை ஆசிரிய நற்றன. "குளிறு குரலருவிச் சூன் றத் திதன்மேற் - களிது வருவது கண்டு - வெளிவென்ன - லாயினான் பின்ன யணங்கிற் றுயிரளித்துப் - போயினான் யாண்டையான் போ ம்." என்கிறான் இறுதியடி முடியாத்தன்மையின் முடித்ததாகலின் அகப்பாட்டுவண்ணமாயிற்று. "கொடியவனத் தவண்கோ" எனக் கவிப்பாவின் அரோவத்து பின்முடியாத்தன்மையின் முடித்தது. ஓ ஈ ன ன ஐ ஓ என்பனவற்றான் ஆசிரியம் இறுமென வலாய றப்பாருண்மையின் அவ்வச்சொல்லானே அவை முடித்தனவென்று கொள்வவெனின், அங்ஙனம் வலாயறையிலவென்பது மேற்காட்டிய உதாரணங்களால் அறிந்தாமாகலின் அக்கடா வண்ணமென வலாயறப்பார் மேற்கெனவிடுக்க. (உஉஉ)

கூஉஅ. புறப்பாட்டு வண்ண, முடித்ததுபோன்று முடியா தாகும்.

(இ - ன்.) புறப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதியடிப்புறத்த தாகவுந் தான் முடித்ததபோல நிற்பல். எ-து. "இன்ன செய்திநீ முன்னிய வினையே - முன்னிர் வரைப்பக முழுதான் றறத்தே" என்புழி ஈற்றுயல் முன்னிய வினையேயென முடித்தது போன்று முடியாதாயிற்று. (உஉஉ)

கூஉக. ஒழுக்கு வண்ண மோசையி னொழுகும்.

(இ - ன்.) முற்கூறிய வகையானன்றி ஒழுகியலோசையாற் செல்வது ஒழுக்குவண்ணம். எ - று. ஒழித்தனவும் ஒழுமுரையினும் அவை வேறுவேறுநிலக்கணமுறையின என்பது. "அம்ம வாழி தோ ழி காதுல - நிற்பனி மென்னு வாடை போடு - புன்கண் மாலை யன் பின்று கலிதலின்" எனவரும். (உஉஎ)

கூஉஊ. ஒழுஉ வண்ண மொரிதீத் தொடுக்கும்.

(இ - ன்.) யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்விழிப்பாருள் பிறி தொன்றின் அவாவாமை அறுத்துச்செய்வது ஒழுஉவண்ணம். எ-து.

ஒஃஇத்தொடுத்தலென்பது எல்லாத்தொடையும் ஒஃஇச் செந்தொடையாற் தொடுத்தலென்பாரும் உளர், செந்தொடையுந் தொடையாகலான் அற்றன்மென்பது. அது. “யானே, யீண்டை யேனே யென்னல திலனே - யானுநோயொடு கான லஃதே - துறைவன் றம் மூ ரானே - மறையல ராதி மன்றத் தஃதே.” எனவரும். “சிறிய கட்ட பெறினே,” என்பதும் அது. யாப்புப் பொருளுக்கேய்வாறு போல இது பொருளுக்காது ஒசையே கோடலானும் அடியிறந்து கோடலானும் யாப்பெனப்படாது. (உஉஅ)

சூசக. எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.

(இ - ள்.) எண்ணுப் பயில்வது எண்ணுவன்னம். எ - று. இது அடியெண்ணுப்பயிறலான் எண்ணுவன்னமெனக் காரணப் பெயராயிற்று. அவை “உன்னற விபள நறம்பூ னத்தி - தன்னருங் கடுந்திறம் ஞேற்றங் காட்டினனே” என்றாற்போல்வன. “ததலுந் தோளுந் திதலை யல்ருளும்” என்பதும் அது. (உஉக)

சூசஉ. அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத்தொழுகும்.

(இ - ள்.) அறுத்தறுத்தப்பயில்வது அகைப்பு வண்ணம். எ - று. இது விட்டுவிட்டுச் சேறலின் அகைப்பு வண்ணமென்றும்பெயர்பெற்றது. “வாரா ராலும் வரின மவர்கமக் - யோரா கியரோ தோழி” என்புழி ஒருவழி நெடிப்பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அறுத்தொழுகிய அகைப்பு வண்ணமாம். (உஉஉ)

சூசஉ. தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

(இ - ள்.) தூங்கல்வண்ணம் தூங்கலோசைத்தாவெருவது. எ - று. வஞ்சியென்பது, வஞ்சிக்குப்போல இதுவும் அற்றுச் சேறலுடைத்தென்பது. “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின் - றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்த்தான்” எனகின்ற தொடர்நிலைக்கண்ணே அத்தூங்கல்கண்டுகொள்க. இக்கருத்தறிபாதார் கலிப்பாவிலுள் வஞ்சிப்பாப் பிறக்குமெனவும் வஞ்சியுட் கலிப்பாப் பிறக்குமெனவும் மயங்குப. (உஉஃ)

சூசச. ஏந்தல்வண்ணஞ்,

சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.

(இ - ள்.) சொல்லிய சொல்லானே சொல்லப்படுமொருள் சிறப்பச்செய்வது ஏந்தல்வண்ணம். எ - று. ஏந்தலென்பது மிகுதல்;

ஒருசொல்லே மிக்ருவருதலின் எத்தல்வண்ணமென்றாயிற்று. அது
“வைகலும் வைகல் வசக்கண்டு மஃதுணரார்” எனவரும். (௨௨௨)

சூரு. உருட்டு வண்ண மராகக் தொடுக்கும்.

(இ - ன். உருட்டிச் சொல்லப்படுவது அராகமாகலின் அராகக்
தொடுப்பது உருட்டுவண்ணமாம். எ - று. “உருமுரறு கருவிய
பெருமழை தலையிய” எனவும் “எரியுரு வுறழ விலவ மலர்” எனவும்
வரும். இது செழிந்து உருண்டவோசையாகலிற் குறுஞ்சீர்வண்ண
மெனப்படாது உருட்டுவண்ணமெனப்படுமென்பது. (௨௨௩)

சூசு. முருகுண்ண

மடியிறக் தோடி யதனோ ரற்றே.

(இ - ன்.) முருகுவண்ணமென்பது அராகத்தொடுத்த அடி
யோடு பிற அடிபடத்தொடர்ந்தோடுவது. எ - று. அது. “செறியறி
செறிஞறி புரிநிறி புரியா வறிவனை முத்தறிஇத் - தகைமிகு தோ
கைவகை வறியுஞ் சான்றவ ரினமாக - வேய்புறா மென்றோட் பசை
யு மம்பலும்” எனவரும். இவற்றைக் கொச்சகம் அராகமெனவுஞ்
சொத்தோடியும் முருகியலடியுமெனவும் பரிபாடற்ரு வேறுபடுத்தோதி
னான் இவ்வேறுபாடு கோக்கியென்பது. (௨௨௪)

சூசு. வண்ணக் தாமே யிவையென மொழிப.

இது புறனடை. (இ - ன்.) வண்ணமென்பன சத்தமாதலான்
அச்சத்தவேற்றமை செய்வன இவையல்லதில்லை. எ - று. நான்குபாவி
னோடும் இவற்றை வைத்தறழவும் அவையமயங்கிய பொதுப்பா இரண்
டினோடும் உறழவும் துற்றிருபதாகலும் உயிர்மெய் வருக்கமெல்லா
வற்றோடும் உறழ்த்த பெருக்கின் எத்தலினையும் பலவாகலும் இனிப்பி
றவாற்றாற் சிலபெயர் கீறிஇ அவற்றால் உறழ்த்த பெருக்க வரையறை
யிலவாகலும் உடையவாயினும் இவ்விருபது வகையானல்லது சத்
தவேற்றமை விளங்காநென்பது கருத்த. (௨௨௫)

சூசு. வணப்பிய ருனே வருக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவலோ
டம்மை தானே யடிகீழிர் பின்றே.

இது தோகைச் சூத்திரத்தன் “ஆறுதலியிட்ட வந்தாணத்தம்”
எனக் கூறுசெய்து கீறிஇப், பின்னர் எட்டுறுப்புக் கூறினானே?
இவை அவற்றோடொத்த இலக்கணத்த அன்மையால், என்னிர் அ

வை ஒரோசெய்யுட்கே ஒதிய உறுப்பாகலானும் இவை பலசெய்யு
ளுத்திரண்டவழி இவ்வெண்வகையும்பற்றித் தொடுப்ப்தாமெனச் கூற
ப்பட்டதாகலானுமென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமாறெ
ன்ன அச்சுத்திரத்துப் பெற்றிலமாகலினெனின், வனப்பென்பது, பெ
ரும்பான்மையும் பல உறுப்புத்திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலி
ன் அவ்வாதகோடும். அதனாற் பலசெய்யுளும் உறுப்பாய்த்திரண்டு பெ
ருகிய தொடர்க்கிணையே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பருதிவகையான் எ
ற்பதென்பது. அஃதே இவ்வெட்டுத் தனிவருஞ்செய்யுட்கள் வந்தா
ல் அழகு செய்யாவோவெனின், அவைபோல் இவைசெய்யுட்குமாகும்
என்றற்கன்றே அவ்விருபத்தாறுறுப்போடும் இவற்றை ஒரினப்படு
த்து ஒதியதென்பது. அஃது இயைபிற்கொப்ப வாராதென்பது மு
ன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனானே முன்னையுறுப்புக்கள் தொடர்
கிணையெய்யுட்கு வருமென்பது உங்கொள்க. அல்லாக்கால், மாத்திரை
முதலாகிய ஒரோவுறுப்பான் அழகுபிறவாதாகிய செல்லும் இவற்
றையே வனப்பென்று ஒரோசெய்யுட்கே கொள்ளினென்பது. இங்ங
னம் இருபத்தாறும் எட்டுமென வருப்பவே அவை அகமென்பன, த
னிகிலச்செய்யுள் முற்கூறப்படா, இத்தொடர்க்கிணையெய்யுட்கு மு
ற்கூறுமென்பது. இனி இவற்றைச் சூத்திரத்தான் வனப்பென்று
ங் குறிபெய்தவிட்கவேண்டுவானாகச் சூத்திரத்தை, வனப்பிய ருளே
வருக்குங் காலைச் - சின்மென் மொழியாற் ருப பனுவலின், என்ப
து பாடமாக உணர்த்தானென்க. அதுவும் அறிந்தவாறேகொள்க.

(இ-ள்.) சிவவாயமெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டி வ
ந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிநிமிர்விலவது அம்மையாம். ஏ-று.
அடிநிமிராதெனவே அம்மையென்பது முழுவதும் ஒருசெய்யுளாகல்
வேண்டும். வேண்டவே அஃது உறுப்பன்றாகிய செல்லும். அதனை
உறுப்பெனல் வேண்டுமாதலான் அடிநிமிராதெனப்பட்ட செய்யுள்
உறுப்பாக அவை பலதொடர்க்கு முடிந்து ஈண்டுச் செய்யுமென்பது.
சிவவாகவென்பது எண்ணுக்கேருங்குதல். மெல்லியவாய்ச் சிவவாய
சொற்கள், எழுத்தினான் அகன்றுகாட்டாது சிலவெழுத்தினான்வருவ
து. அடிநிமிராதென்றது ஐந்தடியின் எழுதென்றவாறு.

தாய்பனுவலோடென்றது அறம்பொருளின்பமென்னும் முன்
ற்றும் இலக்கணஞ்சொல்லுப, வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தா
ய்ச் செல்வதென்றவாறு. அஃதாவது பதினெண்கீழேக்கணக்கெனவு
ணர்க. அத்தியுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்
தவாறும் அவை சிவவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும் அறம்

பொருளின் பின்ன அடித்துக் கு இலக்கணங்கூறியபாட்டுப் பயின்றவருமாதங் கார்காற்பது கருவழிநாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. "பொருள்கருவி காலம் விளையிடனோ டைத்து - மருடா வெண்ணிச் செயல்" என்பது இலக்கணங் கூறியதாகலிற் பனுவலோ டென்றான். "மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே விவன்கண் - பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று." என இது இலக்கியமாகலாற் தாயபருவ லெனப்பட்டது. இவை தனித்தவரினும் அவ்வனப்பெனப்படும. தாவுதலென்பது இடையிறதல். இவ்விருவகையுஞ் செய்யுளெனப்படும. அம்மையென்பது குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நிற்கலின் அம்மையென்றாயிற்று. அதனால் உறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரையுறுப்பு முதலாகிய உறுப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும் இவ்வனப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும் அறிந்துகொள்க. (உஉக)

௫௪௧. செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைத் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.

இஃது இரண்டாமென்னுமுறைமைக்கணின்ற அழகுணர் - து. (இ - ள்.) திரிசொற் பயிலாது செய்யுட் பயின்றவரும் மொழிணாற் சொதுத்தப் பொலிவுபட்ட யாப்பின்பொருள அழகு. எ-று. அவ்வகையென்றதனால் அவை வேறுவேறு வந்தாண்டிய தொகை விளக்கெய்யுளென்றவாறு. அவையாவன கெட்டுத்தொகைமுதலாகிய தொகையெட்டுமென்றவாறு. அழகு செய்யுண் மொழியென்றதென்கையெனின் அது பெரும்பான்மையாற் கூறினான். அம்மொழியானே இடைச்சங்கத்தாறுங் கடைச்சங்கத்தாரும் இவ்விலக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார் இக்காலத்துச் செய்யிறும் விவக்கின்றென்பது. மற்ற முவடிமுடிப்பது முதலாயின அம்மையெனப்படுமோ அழகெனப்படுமோவெனின் தாயபருவலின்மையின் அம்மையெனப்படா வென்பது. இவற்றுள்ளும் ஒரோ செய்யுட்கண்ணே மாத்திராமுதலாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்துகொள்க. ஒழித் தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (உஉ௪)

௫௫0. தொன்மைதானே

உளையோடு புனர்க்கத் பழைமை மேற்றே.

இது தொன்மையுணர்-ந்து. (இ - ள்.) தொன்மையென்பது உளையாய்ப் பழைமையவாடிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது. எ - று. அவை பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாத்திரம் தகேர் பாத்திரமும் போல்வன. (உஉ௫)

௫௫௧. இழுமென் மொழியான் விழுமியது துவலினும்
பரந்த மொழியா னடிமிமிந் தோழுதினும்
தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்.

இது முறைபானே தோலென்னும் வனப்புணர்ந்து. அஃதி
ருவகைப்படும். கொச்சகக்கலியானும் ஆசிரியத்தானஞ் செய்யப்படு
வன. “யாப்பிலும் பொருளினும் வேற்றுமை புடையது” என்றவழித்
தேவபாணியுந் காமமும் பொருளாகவன்றியுந் கொச்சகக்கலி வரு
மென்றாகலான் அவை மேல்வருதல் ஈன்றிக் கொள்ளப்பட்டது.
(இ-ள்.) இழுமென் மொழியான் விழுமியது துவலினும் = மெல்
லென்றசொல்லான் அறம்பொருளின்பம்விடென்னும் விழுமிய பொ
ருள் பயப்பச்செய்யிலும் : அவைசெய்த காலத்துள்ளன கண்டிலம் ;
பிற்காலத்த வந்தன கண்டுகொள்க. பரந்த மொழியான் அடிமிமி
ர்த்த ஒழுதினும் = ஆசிரியப் பாட்டான் ஒருகதைமேற் தொடுக்கப்
படினும் : அவையும் பொருட்டொடர்நிலை. தோல் என மொழிப
தொன்மொழிப் புலவர் = தோலென்று சொல்லுப் புலவர். எ-று.
தொன்மொழிபென்றார் பழைய கதையைச் செய்தல்பற்றி. இது
முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பெறதும். (உஉக)

௫௫௨. விருந்தேதானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.

(இ - ள்.) விருந்தானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படுந் தொட
ர்நிலைமேற்று. எ - று. தானுமென்ற உம்மையான் முன்னேத் தோ
லெனப்பட்டதுஉம் பழைய கதையைப் புதிதாகச் சொல்லியதாயி
ற்று. இது பழங்கதைமேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்படுதல் ஓம்
புதல் உடைமையின் உம்மையான் இறந்தததழிஇயினுனென்பது.
புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றென்றதென்னபெனின், புதிதா
கத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்
வது. அது முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர்
செய்த அந்தாதிச் செய்யுளுமெனவுணர்க. கலம்புகம் முதலாயின
அஞ் சொல்லுப. (உஉ௦)

௫௫௩. ஞகாணா முதலா னகாணா யிற்றுப்

புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.

இஃது இயைபுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஞகாமனயாலவழி
வென்றும் பதினொரு புள்ளியிற்றினுள் ஒன்றனை இறுதியாகச்

செய்யுஞ் செய்யுள் பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபெனப்படும். எ - று. இயைபென்றதனானே பொருளும் இயைத்து சொல்லும் இயைத்தவருமென்பதும் கருத்தது. சீத் திச்சாத்தனாராற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும் கொங்கவேளாராற் செய்யப்பட்ட தொடர்நினைச்செய்யுளும் போல்வன. அவை என்கா ஈற்றுன் இற்றன. மற்றையிற்றுன் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டிலக் கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கொள்க. இப்பொழுது அவை விழந்தனபோலும். பார்த்தமொழியான் அடிநிமிர்ந்தொழுகிய தோலொடு இதனினுடையேற்றுமையென்னையெனின், அவை உயி ரீற்றவாதல் பெரும்பான்மையாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொட ரான் வருதலுமுடையவென்பது. சொற்றொடரென்பது அந்தாதி எனப்படுவதென்றதனான் உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் நிறுபான்மை யென்பது கொள்க. (உசக)

௫௫௪. சேரி மொழியாற் செவ்வி திற்கினக்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென்ன மொழிப புலனுணர்ந் தோரோ.

இது புலனுமாறுணர் - ற்று. (இ - ள்.) சேரிமொழியென்பது பாடிமாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து கா னுணைப் பொருட்டொடரானே கொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந்தோர். எ - று. அவை விளக்கத்தார் கூத் துமுதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்ணறைச் செய்யுள் போல்வ னவென்பது கண்டுகொள்க. (உசஉ)

௫௫௫. ஒற்றெழு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னுங்கன மொழுகி
விழைபி விலக்கண் மிவைந்த தாகும்.

இறுதிநின்ற இழையிலக்கணமுணர்-ற்ற. (இ - ள்.) ஒற் றெழு புணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது = வல்லெழுத்துப் பயிலா து: குறளடி முதலா ஐந்து அடி ஒப்பித்தது = இருசீரடி முதலாக எழு சீரடியனவும் வந்த அடி ஐந்தினையும் ஒப்பித்தது: ஒப்பித்தலென்ப து பெரும்பான்மையான் ஈற்றசீரடி படுக்கப்பட்டென்றவாறு. ஒங் கிய மொழியான் = ஒட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்துப்போல் ஒசை எழும் மெல்லெழுத்தும் லகாரளகாரங்களும் உடைய சொல்

லான் : ஆங்கனம் ஒழுமின் = இவைபுஞ் சூரிமொழியாற் செவ்வி
திந்தின்று தேர்தல் வேண்டாது பொருள்படச் சென்று கடப்பின் ;
இழையின் இலக்கணம் இயைந்ததாரும் = இழைபென்று சொல்லப்
படும் இலக்கணத்தது. எ-று. அவையாவன கலியும் பரிபாடலும்
போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறைமார்க்கத்தனவென்பது. இவ
ற்றுக்குக் காரணம் தேர்தல்வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல்
வேண்டுமென்றது அவினயத்திற்கு உரியவாதல் கோக்கியென்பது.
மற்றிதனை வெண்ணிறைச் செய்யுட்குமுன் வைப்பினெனின், இஃ
திசைப்பாட்டாகலின் இனிவருகின்றது இசைத்தமிழாகலின் அதற்
குபகாரப்பட்ட இதனை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. (உச௩)

௫௫௬. செய்யுண் மருங்கின் மெய்ப்பெற நாடி.
யிழைத்த விலக்கணம் பிழைத்தன போல
வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த நெள்ளியோர் கடனே.

இஃது இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை உறுகின்றது.
(இ - ள்.) செய்யுளிடத்தப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து தந்திரஞ்செ
ய்யப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழியினபோன்று பின்னொன்று
வருவனவுளவேன் முற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு திரியாமல் மு
டித்துக் கோடல் அறிவுடையோரது. கடன். எ - று. அவை என்
சீர் முதலாயின வரிற் கழிநெடிவழிப்பாற் சார்த்திக்கோடலும் ஏது
முதலியது முதுமொழியோடு பாட்டிற்கு இயைபின்றியுந் தொடர்பு
படுப்பனவும் யாப்பென்னும் உறுப்பின்பாற்கோடலும் பிறவும் ஈன்
டோதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாஞ் செய்யுளிலக்கணமுடி
பாகுமென்றவாறு. (உச௪)

செய்யுளியன் மூற்றிற்று.

• ஒன்பதாவது
ம ர பி ய ல்.

—•••••—

௫௭. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறமூங் குட்டியும் குருணியும்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்
றொன்பதங் குழவியோ டினைமைப் பெயரோ.

என்பதருத்திரம். இவ்வோத்து என்னபெயர்த்தோவெனி
ன், மரபியலென்னும் பெயர்த்து. இதனானே ஒத்து ததலியதுஉம்
மரபு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும், மரபென்ற பொருண்மை
என்னையெனின், சிவவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்
பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுன் மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டன
஁மன்றி, இருபிணப்பொருட்டுணனாகிய இணைமையும் ஆண்மையும்
பெண்மையும்பற்றிய வரலாற்றமுறைமையும், உயர்திணை நான்கு சா
றியும்பற்றியமரபும், அஃறிணைப் புல்தும் மரபும் பற்றிய மரபும்,
அவைபற்றியவரும் உலகியன்மரபும் தான்மரபுமென இவையெல்லாம்
மரபெனப்படுமென்பது. மற்றப் பொருள்களின் இணைமைபற்றி வ
ரும் மரபுகூறினான் முப்புப்பற்றி வரும் மரபுகூறானேவெனின், அது
வரையறையின்மையிற் கூறானென்பது. மற்று மேலே ஒத்தினேடு
இவ்வோத்திடை இயைபென்னையெனின், முன்னர் வழக்கிலக்கணங்
கூறியதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினான், அவ்
விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செ
ய்யுளியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செ
ய்யுட்கும் பொதுவாகலின் இங்ஙனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய
மரபினையுஞ் செய்யுளியலின்மூன் வைக்கவெனின், அவ்வாறு வழ
க்குஞ் செய்யுளுமென்று இரண்டுமல்லாத தாலிற்கும் ஈண்டு மரபு
கூறினமையின் இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வோத்தின் முதற்கூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் எ
ல்லாப்பொருளின்கண்ணும் இணைமைக்குணம்பற்றி கீகழுஞ் சொல் இ
வையென்று வரையறுத்தக் கூறுகின்றது. (இ - ன்.) மாற்றருஞ்
சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின் = விலக்கருஞ் சிறப்பிற்குரிய மரபி
லக்கணங் கூறின்: பார்ப்பும் பறமூங்குட்டியும் குருணியுந் கன்றும் பி
ணையும் மகவும் மறியும் என்று ஒன்பதங் குழவியோடு இணைமைப்பெ

யர் = குழலியோடு இவைபொன்பதம் இளைமைப்பெயர். எ - று. மேலான எட்டிங் குழலியுமென இளைமைப்பெயர் ஒன்பதாயின. குழலியோடொண்பதென்னுது ஒன்பதங்குழலியோடென மயங்கக்கூறியவதனாற் போத்தென்பதம் இளைமைப்பெயரொனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினும் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்டு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லும். மாற்றருஞ் சிறப்பினென்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தம் மாபிற் பிறழாமற் செய்யுள்செய்யப்படுமென்பதுஉம், ஈண்டுக் கூறாதனவாயின வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழவுஞ் செய்யுளின் பம்படின அவ்வாறுசெய்யவென்பதுஉங் கூறியவாறாயிற்று. “அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப் - பகல்கான் நெழுதரு பங்கதிர்ப் பரிதி” எனவும் “நம்மினுஞ் சிறத்தது துவ்வை யாகுமென் - நென்னை கூறினள் புன்னையது நலனே” எனவும் வரும். அவற்றுட் பரிதியஞ்செல்வனைப் பருகும் காலும் என்றனும் புன்னைமரத்தினை துவ்வையென்றனும் மர பன்மையின் வழக்கினான் மாற்றுதற்கு உரியவாமென்பது கருத்து. “நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல்” எனவும் “இருகினித் தன்ன வேனங் காணின்” எனவும் “இருதாற் தன்ன விரும்பல் கூந்தல்” எனவும் வருவனவும் அவை.

(௧)

௫௫௮. ஏறு மேற்றையு மொருத்தலங் களிற்றுஞ்

சேவுஞ் சேவலு மிரலியுங் கலையு

மொத்தையுந் தகரு முதனா ம்ப்பரும்

போத்துங் கண்டியுங் கலெனும் பிறவும்

யாத்த வாண்பாற் பெயரொன மொழிப.

(இ - ள்.) ஆண்பாற்பெயர் இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினெக்தம்.

எ - று. பிறவுமென்றதனான் ஆணென்றும் விடையென்றும் வருவன போல்வனவுங் கொள்க.

இவற்றை வரையறைகூறும்வழி உதாரணங் காட்டுதும். யாத்த ஆண்பாற்பெயர் என்றதனாற் போத்தென்பது இளைமைப்பெயராயினும் இங்ஙனம் ஆண்பாற்றுச் சிறிதவுருமாழிபோலச் சிறவாது அத்தக்கென்பதுகொள்க.

(௨)

௫௫௯. பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணு

மூடு நாகுங் கடமையு மளரு

மீதியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவு

மந்தஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே.

(இ - ள்.) கூறப்பட்ட பதின்மூன்று பெயரும் பென்மைப் பெயர். எ - று. கடமையென்பதோர் சாறிப்பெயர் உண்டேனும் அதாவன்று, ஈண்டென்னப்பட்டது பென்மைமேற்றென்று கொள்க. அத்தகு சான்ற என்பது முடிபமைத்தன இவையென்றவாறு. எனவே, ஆனென்பது பென்மையொத்தனும் பென் ஆனென்பன ஒருசார் புல்லிற்கும் கோத்தனும் கொள்க. என்னை? ஆனெனென்பது ஆவியுள் ஏறெனப்படுதலின். ஆனென்பது ஆண்பாற்குப் பொதுவாகலின் அது முடிபமைபாதெனப்பட்டது. அது மேற்காட்டுதல். ஆன்மை பென்மை புல்லிற்கின்மையின் அவையும் முடிபுடையன ஆகாவாயிற்று கையாப் பிணைய ஆண்பிணையென்றங் காய்ப்பனவற்றைப் பென்பிணையென்றும் வழங்குப. இவையெல்லாம் வழக்காகலிற் செய்யுளுள் வருமாறு அறித்த கொள்ளப்படும். இவற்றுக்கு மேல் வரையறைகூறும்வழி உதாரணங் காட்டுதல். (க)

கூ0. அவற்றுட்,

பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் நினைமை.

இது திறத்தமுறையானே இன்மைப்பெயருள் முற்கூறிய பார்ப்பினாக் கூறுவான் அதனோடொப்புமைகண்டு பிள்ளைப்பெயருங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) இவ்விதங்களும் புள்ளினைமைக்குரிய. எ - று. இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாகலிற் சான்றோர் செய்யுளுட் காணப்படும். அல்லன வழக்கின்மேற் காட்டுதல். "மேற்காட் டிருத்த பார்ப்பினங்கள்" எனவும் "இல்லிதைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்" எனவும் "பைதற் பிள்ளைக் கிளிபயிர் தாங்கு" எனவும் இவை பளுத்தம் ஊர்க்குருவியுங் கிளியுமென்னும் பறவையேல் வத்தன. பிறவும் அன்ன. புள்ளுக்குலம் பலவாகலான் இக்குத்திரத்தன் அடங்கிய மரபு எத்துணையும் பலவாதனோக்கி முதற்குத்திரத்தட் பார்ப்பின முற்கூறினென்பது. (ச)

கூக. தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.

(இ - ள்.) பார்ப்பும் பிள்ளையும் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய. எ - று. அவை ஆமையும் உடம்பும் ஒத்தியும் முதலையும் முதலாயின. ஆமையும் முதலையும் கிருஷ்வாழியும் கிஷத்தியங்குங்காற் தவழ்பவையெனப்படும். உதாரணம் "யாமைப் பார்ப்பி னன்ன - னாமங் காதலர் கையற விடினே" எனவும் "தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலு" எனவும் தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வருகு. பிள்ளை இன்ன முதலுத்தவ குடு" எனவும் வரும். தாமுமென்றதனான் ஊ

நீண்டப்பனவுஞ் சிறபான்மை பிள்ளைப்பெயர்ச்சு உரியனகொள்க. அது பிள்ளைப்பாம்பென ஊர்வனமேல் வந்தது. "பிள்ளை வெருகற் கல்லைர் யாடி" என நடப்பனமேல் வந்தது. மூங்காப்பிள்ளை எண்பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும். பார்ப்பும் அவ்வாறு வருவன உளவேற், கொள்க. இதுவுக் தவழுஞ் சாதிக்கெல்லாம் பொதுவாகிய பரப்புடைமையின் இரண்டாவது வைத்தானென்பது. (இ)

இசுஉ. மூங்கா வெருகென மூவரி யணிலோ
டாங்கவை காங்குங் குட்டிக் குரிய.

இதமேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அதிகாரப்பட்ட தவழ்வனவும் நடப்பனவும் பற்றிக் குட்டியென்னும் பெயரினையு முறைபன்றிக் கூறுகின்றது. (இ - ன்.). குட்டியெனப்படுவன இவை காங்கும். எ - று. அவை மூங்காக்குட்டி வெருக்குக்குட்டி எலிக்குட்டி அணிக்குட்டியெனவரும். மூவரியணிலென்றதனால் ஒழிந்தமூன்றுக் தம்மூன் ஒருபிறப்பினவாம், இவைபொருளிகளாவே என்பதுகொள்க. ஆங்கவை காங்கும் என்றதனால் தத்துவனவற்றிற்கும் குட்டிப்பெயர் கொடுக்கப்படும். தவணைக்குட்டியெனவரும். மேல் ஊர்வனவற்றுக்குக் தவழ்வனவற்றிலக்கணம் எய்துவித்தமைபாற் பாம்புக்குட்டியென்பதங் கொள்க. மற்றக் கீரியும் நாலியும்போல்பவற்றையுங் குட்டியென்னுரோவெனின், அவை பிள்ளையென்றலே பெரும்பான்மைபாசலின் உரியவென்றதனால் சிறபான்மை குட்டியென்பதுங்கொள்க. மூங்காவின் விசற்பெண்பாருமுளர். (சு)

இசுஉ. பறமுனைப் படினு முறழாண் டில்லை.

(இ - ன்.) மேற்கூறிய காங்கும் பறமுனைவுப்பெம். எ - று. இவை இக்காலத்த வீழ்த்தன். மற்ற முற்கூறிய காங்கினையும் இப்பெயரானே முற்கூறுக, முதற்குத்திராத்தன் ஒதிபமுறைமைக்கேற்பவெனின், அற்றன்று அவற்றுக்கு இப்பெயர் சிறபான்மையென்பான் பிற்கூறினானென்பது. உறழாண்டில்லையென்ற மிகையானே "கைம்மை யுப்பாக்காமர் மந்திக் - கல்லா வன்பிறழ்க் கிணமுதற் சேர்த்தி" என்பதுங்கொள்க. (சு)

இசுச. நாயே பன்றி புலிமுய னான்கு
மாயுங் காலைக் குருளை யென்ப.

இது முறைபானே காங்காம் என்னுமுறைமைக்கணின்ற குருளைபாமாதுளர் - த்று. (இ - ன்.) நாயும் பன்றியும் புலியும் மு

யதும் என நான்ருங் குருளையென்று சொல்லப்படும். எ - று. "திருவாக் கண்ண சாய்செயித் குருளே" எனவும் "விழியாக் குருள மென்முலை கனவப்பச் - குழியயிற் தஞ்சங் குறந்தாட் பின்றி" எனவும் "இரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றங் காட்டிடை" எனவும் "குருள கோட்ட படலஞ்சிக் குறமுயல் - விலையிற் தப்பாது மன்னுயி ரளமப்ப" எனவும் யரும். ஆயுங்காலையென்றதனாற் "செருவென் எரயினவ்விக் குருளே" என்பதங்கொள்க. (௮)

௫௬௫. நரியு மந்தே நாடினார் கொளினே.

(௮ - ஂ.) நரியுங் குருளையெனப்படும். எ - று. "பிணத்தி ன் பெண்டிர்க்குக் குருள காட்டிப் - புறங்காட் டோரி புலவத் தகைபெறுதம்" எனவரும். நாடினார்கொளினேயென்றதனானே "வெயிலாடி முகவின் குருள யுருட்டே - குன்ற லாடன் கேண்மை" என் றுற்போல முகவிற்குங் குருளப்பெயர் கொடுக்க. (௯)

௫௬௬. குட்டியும் பறமுங் கூற்றவன் வலாயார்.

(௮ - ஂ.) மேற்கூறிய ஐத்தினையுங் குட்டியென்றும் பறமு ன்றங் கூற்றவன்வலாயார். எ - று. அவை நாய்க்குட்டி பன்றிக்குட் டி புலிக்குட்டி முயற்குட்டி நரிக்குட்டி என வழக்கெனவந்தன. "பாசிப் பரப்பிற் பறமுறா வறித்த" எனவும் "வயா பெறித்த வன் பறத் தறி" எனவும் "புலிப்பற முன்ன பூஞ்சினை வேக்கை" எனவும் "பதவுமெயல் பற்றி முயற்பற முளம்புஞ் - சீறா ரோனே நன்றதல்" எனவும். "நரிப்பற முகவா நாய்முலை காக்கும்" எனவும் முறையானே வந்தன. நாயெனச் சொல்ல நீர்நாய் முதலாயின டும் அடங்குமென்பது. முவரியன்னென்றவழிச் சொல்லப்பட்ட வா டும் உய்த்துணர்க. பிறவும் அன்ன. (௧௦)

௫௬௭. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பான் டில்லை

கொள்ளுங் காலை நரியலங் கடையே.

(௮ - ஂ.) மேற்கூறிய ஐத்துசாதியுள்ளும் நாயொழித்து ஒழித்தான்கட்கும் பிள்ளையென்றும் பெயர்க்கொடையும் உரித்து. எ - று. இவை செய்யுட்கண் வருவன கண்டுகொள்க. கொள் ளுங்காலையென்றதனான் முற்கூறிய நாய்முதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப்பிள்ளையென்பதே கோடலும் ஒன்று. (௧௧)

௫௬௮. யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையு

மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே.

(இ - ள்.) இவ்வைந்து சாதியின் இயைமைப்பெயர் மறியெனப்படும். எ - று. அவை "மறித்தருத் தொருத்த பறிப்புற விடையன்" எனவும் "உள்ளில் வயிற்ற வெள்ளி மறி" எனவும் பாட்டின். மேல்வந்தன. மறிக்குதினாயெனவும் மறிதூக்கிற்றெனவுஞ் சொல்லுதலின் இது குதினாக்கும் உரித்தாயிற்று. "நவ்வி நான்மறி நவ்விக்கடன்கழிக்கும்" எனவும் "மறிபாடு மருங்கின் மடப்பினை தழிஇ" எனவுந் "தெறித்தாடை மரபிற்றன் மறிக்கு திழலாடி" எனவும் இவை நவ்வியும் உழையும் புல்வாயும் முறையானே மறியென்னும்பெயர் எய்தியவாறு அவ்வச்செய்யுளுட்கண்டுகொள்க. நவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே அவற்றை முன்றாக ஒதியதெனின? நாபென்றதபோல அடங்காதோவெனின், மாவென்பது குதினாயும் ஆணையும் புலியுஞ் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக்கெல்லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஒதானென்பது. ஒடும்புல்வாயென்றதானே மடலுடையன நவ்வியெனவும் இடைநீகரன உழையெனவுந் கொள்க. எட்டாம் முறைமைக்கண் ஒதிய மறியினை ஐந்தாம்வழிக் கூறியவதானே "செவ்வணாச் சேக்கை வருடை மாண்மறி" என்றது போல்வன கொள்க. (௧௨)

இசுசு. கோவொழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப.

(இ - ள்.) கோட்டியினையே வாழ்க்கையாகவுடைய குரங்குங் குட்டியென்று கூறப்படும். எ - று. கோவொழ் குரங்கெனவே குரங்கின் பிறப்புப்பகுதியெல்லாங் கொள்க. அவை குரங்குக்குட்டி முகக்குட்டி ஊக்குட்டியென்பன. உம்மை இறத்ததழிஇயிற்றா தலான் மேற்கூறிய பாடுமுதலாகிய ஐந்தாதிக்குங் குட்டியென்னும்பெயர் கூறப்படுமென்பது. அவை பாட்டுக்குட்டி குதினாக்குட்டி நவ்விக்குட்டி உழைமான்குட்டி புல்வாய்க்குட்டி எனவரும். (௧௩)

இஎ௦. மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பு
மவையு மன்ன வப்பா லான.

(இ - ள்.) மேல்க்குத்திரத்தெடுத்தோதிய குரங்கிற்குக் குட்டியென்னும் பெயரோபன்றி மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்புமெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும்பெயர்போல அக்குரங்கின் பகுதிக்கு உரியவாம். எ - று. "உயர்கோட்டு மகவுடை மந்தி போல" எனின் "குரங்குப்பிள்ளை" எனவும் "வலாயாடு வன்பறழ்த்தத்தை" எனவுந் "ஏற்பன வேற்பன வுன்னும் - பார்ப்புடை மந்திய

மலையிற் தோரோ" எனவும் வரும். அன்னவென்பதனால் முன்னைய வற்றொடொக்கும் மிகுதி குறைவு இவ்வென்பதாம். "வெயிலாடு முக வின் குருவி யுருட்டம்" என இலேசினாற் கூறிப்போர்த்தமையின் ஈன்கி அதுகூறிலனாயினான். அன்றி, அஃது இத்தனைப் பயிலாமை யானுமென்க. ஏழாமுறைமீன்ற மகவினா ஈன்கி வைத்தான் அதிகா தப்பட்ட பெயர்க்குரிமையானென்பது. (௧௪)

இ௭௧. யாணையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு
மாடுகு டைத்துங் கன்றெனற் குரிய.

(இ - ள்.) ஐந்தாம் என்னுமுறைமைக்கண் தின்ற கன் றென்றும் பெயர்க்கு இவைய உரிய. எ - று. அவை யாணைக்கன்று குதிரைக்கன்று கழுதைக்கன்று கடமைக்கன்று ஆன்கன்று எனவ ரும். "கன்றுடை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன் - வெண்கோட் டி யாணி விளிபடத் தழவும்" என்பது யாணைக்கன்று. "கன்றுபுகு மா னை தின்றோ னெய்தி" என்பது ஆன்கன்று. பிறவும் அன்ன உள வேற் கொள்க. இனி உரியவென்றதானே மான்கன்று குதிரைக் குட்டியென்பனவுஞ் சொல்லுப. (௧௫)

இ௭௨. எருமையு மலாயும் வலாயா ராண்டே.

(இ - ள்.) எருமையும் மலாயுங் கன்றெனப்பெறும். எ - று. அவை எருமைக்கன்று மலாமான்கன்று என்பனவழக்கு. "கன்று டை மலாயா தஞ்சுங் - குன்ற நாடற் கண்ட வெங்கண்ணே" எனவரும். வலாயாடொனவே அவையெல்லாம்போலாது சிறுவர லின என்பது பெற்றும். (௧௬)

இ௭௩. கவரியுங் கராமு நீகரவற் றுள்ளே.

இஃது அவற்றோடு மாட்டெறித்தது. (இ - ள்.) கவரியுங் கராமுங் கன்றெனப்பெறும். எ - று. கவரிமான்கன்று கராக்கன்று எனவரும். அவற்றுள்ளேயென்பது முற்கூறிய ஏழனுண் முதனி ன்ற யாணையொடொக்குமென்றவாறு. இதன்பயம் "குஞ்சரம் பெ றுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை" எனவருகின்றபெயரும் இவற்று க்கெய்தவித்தலாயிற்று. அது முன்னர்ச் சொல்லுதம். இவை பெல்லாந் தம்மினொத்த வரவின அன்மையின் வேறுவேறு ருத்தி ரஞ் செய்கின்றவாறாயிற்று. (௧௭)

இ௭௪. ஒட்டக மவற்றோ டொருவழி, நீலையும்.

(இ - ன்.) சிறுபான்மை ஒட்டகமும் கன்றெனப்படும். எ-று. அது ஒட்டகக்கன்று எனவரும். ஒருவழியென்றதனானே வேற்றிற்கும் இது சிறுபான்மையெனவுணர்க. (கஅ)

௫௭௫. குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை.

(இ - ன்.) ஒழிந்தகின்ற குழவிப்பெயர் குஞ்சரத்திற்கு உரிய. எ - று. அது "ஒப்பென வெழுந்த செவ்வாய்க் குழவி" எனவரும். கிரவந்துள்ளென மேற் குஞ்சரத்தோடொக்குமெனப்பட்ட காரத்தின்றுமுய்யுங் கவரிக்குழவியும் வந்தவழிக்கண்டுகொள்த. (கக)

௫௭௬. ஆவு மெருமையு மவைசொலப் படுமே.

(இ - ன்.) ஆவும் எருமையும் அவைபோலக் குழவிப்பெயர்க்கொடை பெறும். எ - று. குஞ்சரம் ஆனும் பெண்ணுமென இரு கூற்றனவாகலான் அவையென்றான். மக்கண்மேல் வருங்காலம் இஃதொக்கும். "மக்கட் குழவி பெனவத் தனரே - கோவே மாகுத வறித்தஞ் - சேயர் தோழி செய்காட் டோரோ" என்பது ஆன் குழவி. "மோட்டெருமை முழுக்குழவி - கூட்டுகிழற் றுயில்வதியும்" என்றது எருமைக்குழவி. (உ௦)

௫௭௭. கடமையு மரையு முதனிலை யொன்றும்.

(இ - ன்.) இவையும் அப்பெயர்க்கு உரிய. எ - று. குஞ்சரம்போலக் குழவிப்பெயர்பெறுமென்பான் முதனிலையொன்றாமென்றானென்பது. அவை வந்துழிக் கண்டுகொள்க. (உ௧)

௫௭௮. குரங்கு முகவு முகமு முன்று
நிரம்ப நாடி னப்பெயர்க் குரிய.

(இ - ன்.) இம்முன்றங் குழவியென்றும் பெயர்க்கு உரிய. எ - று. நிரம்பநாடினென்பது முன்றுபெயரும் ஒருபிறப்பின்பகுதியாகலின் அம்முன்றற்கும் ஒப்பவருமென்றவாறு. இக்கருத்தானே "கோவொழ் குரங்கு" என்றவழி இம்முன்றங் கொண்டாமென்பது. இவற்றுக்கு உதாரணங் காணாமையிற் காட்டாமாயினும், இலக்கணங் உண்மையின் அமையுமென்பது. (உ௨)

௫௭௯ குழவியு மகவு மாயிரன் டல்லவை
கிழவு வல்ல மக்கட் கண்ணோ.

(இ - ன்.) குழவியும் மகவுமென்றும் இரண்மேல்லது மக்கட்களின்ற இணமை தமக்கு வேறுபெயருடையவல்ல. எ - று. ஆணி

வினாமயும் பெண்ணிவினாமயுமென இரண்டாகலின் அவற்றை அவையெனப் பன்மைபுதினான். "காவல குழுவ்கொள் வாரி ழூம்புமதி" எனவும், "மால்மேற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி" எனவும் வரும். சிறுவவல்லவென்ற மிகையானே ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளையெனப் பிள்ளிப்பெயரும் மக்கட்பாற்படுவன கொள்க. (௨௩)

௫௮௦. பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக்
கொள்ளவு மமைபு மோரறி வுயிர்க்கே.

(௫ - ஈ.) பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்னும் நான்கும் ஓரறிவுயிரின் இவினமைப்பெயர். எ - று. ஓரறிவுயிரொன்பது முன்னர்ச் சொல்லப்படும். ஓரறிவுயிரொன்பது பண்புத்தொகை. கமுகம் பிள்ளை தெங்கம்பிள்ளை எனவும் "வீழி குழைக் குழவித் தீகீர்" எனவும் பூங்கன்று எனவும் போத்துக்கால் எனவும் வரும். வீழி குழை யெனப்பட்டது தெங்கு, போத்துக்காலென்பது கரும்பு. ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவும் அமைபும் என்றும் உம்மையை எச்சப்படுத்தப் பிறவழியுங் கொள்ளப்படும். அவை குழவிவேனில் குழவித்திங்கள் குழவிஞாயிறு எனவும் "பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து" எனவும், "புலிப்போத் தன்ன புல்லனற் காலை" எனவும் இவையும் இவினமைக்குறிப்பினவாகலிற் காட்டப்பட்டன. மற்று ஓரறிவுயிரான்கே கூறியதென்னையெனின், குழவிப்பெயர் அதிகாரப்பட்ட மையானென்பது. மற்றப் புல்லும் மரனும் உயிரொனப்படுமோவெனின் அவற்றையுயிரொன்றன் மரபுபட்ட வழக்காகலின் அம்மரபுங் கோடற்குச் கூறினான், மரம் உய்த்ததென்பவாகலின். (௨௪)

௫௮௧. நெல்லும் புல்லு நேரா ராண்டே.

இஃது எப்பிபதவிலக்குகின்றது. (இ - ஈ.) அந்நான்கு பெயரானும் நெல்லும் புல்லுஞ் சொல்லப்படா. எ - று. மற்றப் "புறக் காழனவே புல்லென மொழிப" எனுமாகலான் மேற்காட்டிய கமுகு முதலாகிய புல்லும் விலக்குண்டனும் பிறவெனின், அற்றன்று; புல்லென்பது பனபெயரொருசொல்லாகலான் நெல்லென்றும் இனத்தானே வேறுபடுத்தப் புல்லென்பது உணவின்மேற் கொள்க. (௨௫)

௫௮௨. சொல்லிய மரபி விவினமை தானே
சொல்லுங் காலை யவையல திலவே.

இதபுறனைடக்குத்திரும். (இ - ஈ.) சொல்லி மரபின் இவினமை "பாட்டில் பவின்றவை நாடுங் காலை" எனவும், "பாட்டில் சான்ற புலனெறி உழக்கு" எனவும் அகத்திணையிலுட் கூறிய புலனெறி

வழக்கிற்குரிய இனாமை : சொல்லுங் காலை அவையலது இல = அயற்
றுக்கு இலக்கணங்கூறங்கால் வேறுபலவின்றிவரும் இங்ஙனம் வரையறைப்பட்டன இன்றி. எ - று. இனாமையும் அவையலதிலவென்
வே அதற்கு மறுதலையாகிய முதமையாயின் அவையலதிலவென்
பதோர் வரையறைப்படுத்த இலக்கணங்கூறப்பட்டாவென்பது கருத்து.
சொல்லுங்காலைபென்றதனாற் சொல்லாத இனாமைப்பெயருங்கொள்க.
அவை “கன்னாட் பூத்த நாகை வேங்கை” எனவும் நாகுவை என
வும் “கனைக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சுள் மடாகு” எனவும் “எரு
மை கல்லான் கருகாரு பொருடம்” எனவும் வரும். இவற்றுள் ஓரறி
வுயிர் முதலாக ஐத்தறிவுயிரளவும் நாகென்றும் இனாமைப்பெயர்
வரையறையின்றிச் சென்றது. வண்டென்பதற்கும் ஒக்கும், அத லீர
வுப்பெயராகலின். (உக)

௩௮௩. ஒன்றறி வதுவே புற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு முக்கே,
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
பைந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
யாறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
கேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.

இது மேல் அதிகாரப்பட்ட ஓரறிவுயிர் உணர்த்தம்வழி அவ்
வினத்தனவெல்லாம் கூறுதல் ததலிற்று. (இ - ள்.) ஒன்றறிவ
தென்பது ஒன்றினையறிவது அஃதாவது உற்றறிவதெனவும், இரண்
டறிவதென்பது அம்மெய்யுணர்வீனொடு நாகுணர்வுடையதெனவும், மூ
ன்றறிவுடையது அவற்றொடு நாகற்றவுணர்வுடையதெனவும், நான்கறி
வது அவற்றொடு கண்ணுணர்வுடையதெனவும், ஐத்தறிவது அவற்
றொடு செவியுணர்வுடையதெனவும், ஆறறிவுடையது அவற்றொடு ம
னவுணர்வுடையதெனவும், அம்முறையானே துணுணர்வுடையோர்
நெறிப்படுத்தினர். எ - று. இது முறையாதற்குக் கண்ணமென்னபெ
னின், கண்ணமுறையாற் கூறினொன்பது. அல்லது உம், எல்லா
உயிர்க்கும் இம்முறையானே பிறக்கும் அவ்வவற்றுக்கோதிய அறிவுக
ளென்றற்கு அம்முறையாற் கூறினொன்பது. என்னை அதபெறுமா
றெனின், கேரிதினுணர்ந்தோர்நெறிப்படுத்தினரென்பதனாற் பெறுது
ம். மற்று ஒன்றுமுதல் ஐத்திறுதிய பொறியுணர்வு மனமின்றியும் பிற
ப்பனபோல யீதுகூறியதென்னபெனின், ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்:

மையின் அங்ஙனம் உறிஞ்சொன்பது. அதற்கு உயிருண்டாயின் மனமின்றாமோவெனின், உயிருடையவாயிய கந்துமுதலாயிவவற்றுக் தூச் செவிமுதலாயிய பொறியின்மை கண்டியுமோகென்பது. அவ்வாறே ஒழிந்தவற்றிற்கும் மனவுணர்விலையென்பாரும் மனமுண்டென்பாருமென இருபகுதியர். அனையெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அல்லது உம் பொறியுணர்வென்பதாமே உணரும் உணர்ச்சி. அங்ஙனம் உணர்ந்தவழிப் பின்னர் அவற்றை மனஞ் சென்று கொள்ளுமென்பதென்னையெனின், மனம் ஒன்றின்கண்ணையாகிற் க மற்ருென்று கட்டியவையுட்கால் அதனைப் பொறியுணர்வுகொள்ள அதன்வழியே மனம் திரிந்து செல்லுமாகலின். என்ன ? மனனுணர்வு மற்ருென்பொருட்கண் கின்றகாலத்துப் பிறபொருட்கட் சென்றதெனப் பதாதன்றே பின்னர் அதனை அறிவித்தது பொறியுணர்வாகலான் அவை தம்மின்வெற்றைமையுடையனவென்பது. அல்லது உக் தேனெய்யின் காலின்பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றது கண்ணுள்வார்த்து மெய்யுணர்வுணர்ந்தவழித் துன்புற்றது, கறிதாயின் மான் மதத்தின் மூக்குணர்வுணர்ந்தவழி இன்புற்றது கண்ணுணர்ந்தவழி இன்பங்கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறியுணர்வெனப்படும். மனவுணர்வும் ஒருதன்மைத்தாகவெண்ணாமாலெனின், ஐயுணர்வின் திக் கணுப்போலத் தானேயுணர்வது மனவுணர்வெனப்படும். பொறியுணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின் முற்பிறந்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறியுணர்வென்பது ஓரறிவின்ருகியே செல்லுமென்பது. அற்றன்றியும் ஒருவனுறுப்பிரண்டு திண்டியவழி அவ்விரண்டும் படினும் ஒருகணத்துள் ஒருமனமே இருமனப்பட்டு அவ்வுறுப்பிரண்டற்கும் ஊற்றணர்வு கெடாது கவர்ப்ப வாக்கிக் கைக்கொண்டு மீளுமென்பது காட்டலாகாமையானும் அஃதமையாதென்பது. (௨௭)

௫௮௪. புல்லு மானு மோரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்தினைப் பிறப்பே.

இது முறைபானே ஓரறிவுடையனவுணர் - ற்து. (இ - ள்.) புறக்காழனவாயிய புல்லும் அகக்காழனவாயிய மானும் ஓரறிவுடைய. பிறவும் அக்தினைப் பிறப்பு உள்ளன. ௭ - று. கிளைப்பிறப்பென்பது கிளையும் பிறப்புமென்றவாறு. கிளையென்பன புறக்காழும் அகக்காழமின்றிப் புதலுங் கொடியும் போல்வன. பிறப்பென்பன மக்களானும் விலங்கானும் என்ற குழயி ஓரறிவின் அஃக பருவமும் எஞ்ஞான்றும் ஓரறிவின்வெய்யாகிய என்பின் புழுவுமென இவை. இவை வேறுபிறப்பெனக் கொள்க. மற்று இவற்றுக்கு அறிவில்லை

பிறவெனின், பரிவத்தொடுங்காற் புலருமாகலின் ஓரறிவுடையனென வழக்குகோக்கிக் கூறினான் இது வழக்குதலாதலின். அஃதேல் இவை உணர்ச்சியாயின் இன்பதன்பங் கொள்ளுமோவெனின் அத்தற்கு மனமின்மையின் அது கடாவன்றென்பது. (௨௮)

௫௮௫. நத்து முரளு மீரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது முறையானே ஈருணர்வுடையனவுணர்ந்து. (இ - ள்.) நத்தும் முரளும் ஈரறிவாகிய ஊற்றுணர்வும் ஈவுணர்வுமுடையன. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள. ௭ - று. இவை சுவைக்கோடலும் பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலுமுடைமையின் மெய்யுணர்வோடு ஈவுணர்வுமுடையனவென்றவாறு. இவற்றுக்குக் கிளைபெண்பன கிளிரிசிலும் முற்றிலும் முதலாகிய கடல்வாழ், சாறியும் பிறவுமெனக்கொள்க. பிறப்பெண்பன முற்கூறியவாறே கொள்ளப்படும். (௨௯)

௫௮௬. சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது மூவறிவினவென்றது. (இ - ள்.) சிதலும் எறும்பும் ஊற்றுணர்வும் ஈவுணர்வும் மூக்குணர்வுமுடைய. அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் அவ்வாறே மூவறிவுடைய. ௭ - று. இவை உற்றுணர்ந்தமீடலும் ஈச்சுவைக்கோடலும் மெய்யுள்வழி மோத்தறிதலுமென மூன்றறிவினையுடையவாறு கண்டுகொள்க. இவற்றுக்குக் கண்ணுஞ் செவியுமின்மை எந்ஞன் அறிதமெனின், ஒன்று தாக்கியவழியன் அறிபாமைபிற் கண்ணிலவெண்பதறிதம். உரப்பியவழி ஓடானமயிற் செவியிலவெண்பதறிதம். இவற்றின் கிளைபெண்பன ஈயன் முதர்போல்வன. பிறப்பெண்பன முற்கூறியவாறே மக்கட்டுழவியும் வீலங் கிண்குழவியும் இம்மூன்றுணர்வாகிய பருவத்தனவும் அட்டைமுதலாகியவெல்லாங் கொள்க. (௩௦)

௫௮௭. நண்டுத் தம்பியு காண்கறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

நண்டுத் தம்பியும் காண்கறிவினவெனவும் அக்காலறிவினை யுடைய கிளையும் பிறப்பும் வேறுவெண்பது உங் கூறியவாறு. (இ - ள்.) ஈண்டுத் தும்பிக்குஞ் செவியுணர்வொழித்த ஒழிந்த காண்கு உணர்வும் உள. அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் பிறவும் உள. ௭ - று. மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும் இனாகோடலின் ஈவுணர்வும் ஈற்றங்

கோடலின் மூக்குணர்வுங் கண்ணுடைமையிற் கண்ணுணர்வுமுண்டய
வாயின. கண்ணிற்கு மூக்குண்டோவெனின், அஃது ஆசிரியன் கூற
லாள் உண்டென்பதுபெற்றும். இவற்றுக்குக் கிளையென்பன வண்டு;
தேனியும் குறவியும் முதலாயின. பிறப்பென்பன நான்சுறிவுடைய
பிறாநிகளென முந்கூறியவாதேகொள்க. (௩௧)

௩௮௮. மாவு மாக்களு மையறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது ஐயறிவுடையன கூறுகின்றது. (இ - ள்) ஐயறிவு
டையன விவங்கும் அவை போல்வன ஒருசார் மாநிடங்களுமாம். அ
க்கிளைப்பிறப்புப் பிறவும் உள. ஏ - று. மாவென்பன நாக்கால்விலங்
கு. மாக்களெனப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார். கிளையென்பன
என்கால்வருடையுங் குரங்கும்போல்வன. என்காலவாயிறும் மாவெ
னப்படுதலின் வருடைகிளையாயிற்று. குரங்கு நாக்காலவாகலிற் கிள
ையாயிற்று. பிறப்பென்பன கிளையும் பாம்பும் முதலாயின. மற்றுப் பா
ம்பிற்குச் செவியுங் கண்ணும் ஒன்றையாகக் கட்டுவென்பெனப்படுமாச
லின் ஐயறிவில்லை பிறவெனின், பொறியென்பன வடிவுநோக்கின அ
ல்லவாகலின் ஒன்றே இரண்டினர்விற்கும் பொறியாமென்பது. கிள
ியென்பது பறவையாகலின் அதனை வேறேதுகவெனின், முன்னைய
வற்றிற்கும் பறவையென்றேதுபதிலனாகலான் அவ்வக்குத்திரங்களை
னே எல்லாம் அடங்குமென்பது. மற்றுப் புல்லும் மாலும் முதலாக
இவ்விதரண்டு பிறப்பெடுத்தோதி ஒழிந்தனவற்றையெல்லாம் பிறவுமுள
வெனப் புறனடுத்ததென்னையெனின், அவைவரையறையிலவாகலின்
அங்ஙனங்கூறினான். அல்லதூஉம் மக்களும் புள்ளும் விவங்கும் மு
தலாயின ஓரறிவினவென்றும் நாரறிவினவென்றும் என்னி வரை
யறுக்கப்படாமையானும் அவ்வாறுகூறினென்பது. (௩௨)

௩௮௯. மக்க டாமே யாறறி வுயிரோ
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது ஆறறிவுடையன கூறுகின்றது. (இ - ள்) மக்களெனப்படு
வார் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோர் அறியும் உடையர்.
அக்கிளைப் பிறப்பு வேறும் உள. ஏ - று. முப்பத்திரண்டு அலயவத்
தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடுபுணர்ந்த ஆடு மகடு மக்களென
ப்பகிம். அவ்வாறு உணர்வினங் குறைவுபட்டானாக் குறைந்தவகை
அறித்த முந்கூறிய சூத்திரங்களானே அவ்வப் பிறப்பிழிச் சேர்த்திக்
கொள்ள வைத்தானென்பது. அவை யுமுஞ் செவ்வென் குருமீம்போ
ல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவருக் தானவரும் முதலாயினார். பிற

ப்பென்றானும் குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையனவென
ட்பமும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அஃவையும் ஈண்டு ஆற்றியுயி
ராயடங்குமென்பது. தாமேயெனப் பிரித்துக் கூறினமையான் ஈண்டு
றிவுடையாரென்றதற்குச் சிறந்தாரென்பதங் கொள்க. (௩௩)

௩௩. வேழக் குரித்தே விதந்து களிநென்றல்
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே.

மக்கடாமே ஆற்றியுயிரெனப் பிரித்துக் கூறினமையால் ஆ
ண்பால் அதிகாரப்பட்டதாகண்டு மற்றை விலங்கினுள் ஆண்பாற்றுகி
யன கூறிய தொடங்கியவாறு. நிறுத்தமுறைபாற் கூறுது களிந்நினை
முற்கூறினான் அப்பொருள் விலங்கினுட் சிறந்தமையானென்பது.
ஏதும் ஏற்றையும் பயின்ற வரவினவாகலின் முதற்குத்திரத்தான் மு
ற்கூறினானென்பது. (இ - ள்.) யானைக்கு விதந்து களிநென்றலுரி
த்து; கேழற்கண்ணுஞ் சிறுபான்மைவரும். எ - று. விதந்தென்ற
விதப்பிறும் களிநென்பது சாதிப்பெயர்போலவும் சிற்றுமென்பது.
அஃதாவது யானையென்றுஞ் சாதிப்பெயரினைக் களிநென்றும் பெ
யர்வந்து சிறப்பித்தாற் "கடுங்களிற் றொருத்தல்" என்றும் ஆகுமெ
ன்பது. "இரண்டினேறு" என்பதும் அதனாக்கொள்க. பன்றிக்கும்
அவ்வாறு வருவனவுளவேற் கொள்க. கேழற்பன்றி என்பதனைக்
களிந்துப்பன்றியென்றுஞ் சொல்லுப. (௩௪)

௩௪. புல்வாய் புலியுழை மனாயே கவரி

சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும் (௩௫)

௩௫. வார்கோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன. (௩௬)

௩௬. ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்.

இவை உணாயிபையுநோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. (இ-ள்.)
இவை ஒன்பதுபெயரும் ஒருத்தலென்றும் பெயருக்கு ஒன்றும்.
எ-று. இவற்றைப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மைபற்றி மூன்றுகுத்தி
ரத்தான் ஒதினானென்பது. உதாரணம், "காமேக் கூறுங் கோ
டேத் தொருத்தல்" என யானை ஒருத்தலென்றாயிற்று. பிறவும் வந்
தவழிக் கண்டுகொள்க. (௩௭)

௩௭. பன்றி புல்வா யுழையே கவரி

பென்றிவை நான்கு மேறெனற் குரிய. (௩௮)

௩௮. எருமையு மனையும் பெற்றமு மன்ன. (௩௯)

௩௯. கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே. (௪௦)

இம்முன்றுக்குத்திரத்தான் ஓதிய எட்டுச்சாதியின் ஆண்பாலும்
 எண்ணப்படும். எ - று. “காற்றிச்சுவ டொற்றிக் கழுபுனங் கவரு-
 மேற்றினும் பன்னியி னிருளை வெருடம்” எனவும் “வெருளேறு பயி
 ரு மாகன்” எனவும் “பொரிமலர் தன்ன பொறியமை மடமா-தி
 ருமருப் பேற்றொடு தோறேர்க் கோடும்” எனவும் “எற்றினங் கவரி யெ
 ரியென வெருவப் - பூத்த விவாத்துப் பொங்க றோறி” எனவும் “எ
 த்றெருமை செஞ்சம் வடிப்பி னிடத்தில்” எனவும் “வரிமரற் பாவை
 மனாயேறு கொறிக்கும்” எனவும் “புலம்பயிர்க் குந்த வண்ண ன
 ல்லேறு” எனவுஞ் “சுறவே நெழுதிய மோதிரக் தொட்டு” என
 வும் வரும். பிறவும் அன்ன. (௪௦)

இகௌ. பெற்ற மெருமை புவிமரை புல்வாய்

மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே. (௪௧)

இகஅ. நீர்வாழ் சாதிபு ளறுபிறப் புரிய. (௪௨)

இகக. மயிலு மெழாலும் பயிலத் தோன்றும். (௪௩)

(இ - ள்.) போத்தென்றும்பெயர் இப்பதின்முன்றுசாதியின்

ஆண்பாற்றுகுரியது. எ - று. மற்றிவையெல்லாமென்றதனாற் பன்றி
 யும் ஓர்தியும் முதலாயினவுங் கொள்ளப்படும். கீர்வாழ்சாதியுள் அறு
 பிறப்பென்பன சுருகும் முதலையும் இடங்கறங் காரமும் வராலும்
 வானையுமென இவை. பயிலத்தோன்றாமென்றதனானே கானமுதலிய
 னவுங்கொள்க. மற்றிவை பயிலத்தோன்றமெனிற் சூத்திரம் வேறு
 செய்ததென்ன முதற்சூத்திரத்தான் என்னுந் பிறவெனின், இவை
 பறவையுட்பயிலத்தோன்றமாகலின் வேறெதுகுளென்க. எறிபோ
 த்து டுளபோத்து எனவும் எருமைப்போத்து எனவும் “புலிப்போத்
 தன்ன புல்லுநற் காண்” எனவும் மனாப்போத்து எனவும் “கவை
 த்தலை முதலோத்து மறிக்கு கீழலாகும்” எனவும் வரும். எல்லாமென்
 றதனாற் பன்றிப்போத்தெனவும் வரும். “முதலைப் போத்து முழுமீ
 னும் - படுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து” எனவும் “வான
 டுவுன்போத் துணீதிய” எனவும் கீர்வாழ்சாதியுட்கிலவருமாறு. “மயி
 ர்போத் துர்த்த வயிற்படை செறிவேன்” எனவும் “போத்தோடு வழங்
 கா மயிறு மெழாலும்” எனவும் வந்தவாறு. பயிலவென்றதனால் “கா
 னாப்போத் தவினாயாடும்” எனவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறென்க
 கொள்க. மற்று முதலையும் இடங்கறங் காரமும் தம்மின்றிவறணப்படு
 மோவெனின் “காடங் கவித்த குண்டு கண்கழி-யிடங்கறங் குட்டத்
 தடன்குட்க் கோடி-யாமங் கொள்பவர் கடர்கிழற் கதுவங் - கெழா

ன் முதலிய செலவினம் நினைந்து' எனவேதெனக் கூறப்பட்டனவேன்பது. இனிச் செம்போத்தென்பதம் என்மேல்கொன்னாமோவெனின், அது பெண்பரிக்கும் பெயராகலின் ஒருபெயரே பண்புகொள்பெயர் ன்றென்பதுணர்க. (ச௩)

௯௦௦. இரையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய. (ச௪)

௯௦௧. கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே (ச௫)

௯௦௨. நிலையிற் றப்பெயர் முகலின் கண்ணும். (ச௬)

இவைமூன்றுகுத்திரமும் எண்ணியமூன்றுசாதிக்கும் இரையுங் கலையுமென்றும் ஆண்பாற் பெயர் இன்னவாறுரியவென்கின்றன. (இ - ள்.) இரையுங் கலையுமென்பன புல்வாய்க் குரிய; அவற்றுட் கலையென்பது உழைக்குரித்து; அக்கலையென்பது முகலிற்கு வருங்கால் உழைக்குப்போலச் சிறுவரவிற்றன்றி வரும். எ - று. "புல்வா யிரை செற்றி யன்ன" எனவும் "கவைத்தலை முதலையே காலி நெற்றி" எனவும் "என்னியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை" எனவும் "மைபட்டன்ன மாமுக முகக்கலை" எனவும் வரும். முகலிற்கு நிலபெற்றதெனவே அத்துணைநிலபேறின்றிக் குரங்கிற்கு வருவனவுங் கொள்க. அது "கருங்கட்டாக்கலை பெரும்பிறி துற்ற" என வருமாற்றான் அறிக. (ச௭)

௯௦௩. மொத்தையுந் தகரு முதன மப்பரும்

யாத்த வென்ப யாட்டின் கண்ணே.

(இ - ள்.) இக்கூறப்பட்ட நான்குபெயரும் யாட்டிற்குரிய. எ - று. அவை "வெள்யாட்டு மொத்தை" எனவுந் "தகர்ம ரூப் பேப்ப்பச் சுற்றுபு திரிந்த" எனவும், "உதனெடுத் - தாம்பு தொடுத்த குறுத்தறி முன்றில்" எனவும் வரும். அப்பொன்பது இக்காலத்து வீழ்ந்தது போலும். யாத்தவென்றதனாற் கடாயென்பதம் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க. அது "கிணக்கோட்டு வெள்ளை நரல்செவிக் கடாய்ப்" எனவரும். இனிக் குரங்கினை அப்பொன்றலும் கொள்க. (ச௮)

௯௦௪. சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகோடு சிவனு

மழயிருந் துவி மயிலலங் கடையே.

(இ - ள்.) பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாஞ் சேவற்பெயர் உரித்தி; அவற்றுள் மயிற்காயின் அரிதாகாது. எ - று. "காமர் சேவலேமஞ் செப்ப" எனவும் "வீணக்கட் சேவல் யானாது மழயின்"

எனவுந் "தொருசெக் செற்றிக் கணங்கொள் சேவல்" எனவுந்
"காணங் கோழிக் கவர்ஞ்சீர்த் சேவல்" எனவுந் "உள்ளூர்க் ஞர்இத்-
தீன் றூடைச் சேவல்" எனவுந் யரும். பிறவும் அன்ன. மாயிருந்
தூய்மையில் என்றதனான் அவை தோலையுடையபாதிப் பெண்பால்
போலுஞ் சாயலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இவ்வென்பது கொ-
ள்க. எனவே, செவ்வென் ணர்க்கத் மாரிற்கடியின் அதுவும் நேரவும்ப
டுமென்பது. (௪௮)

௪0௮. ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா
மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப.

(இ - ள்.) ஏற்றையென்னுஞ்சொல் ஆற்றலொடு கூடிய ஆ-
ண்பாற்கெல்லாம். உரித்து. ஏ-று. அவை "குறுக்கை விரும்புலிக்
கொள்வ லேற்றை" எனவுஞ் "செந்நா யேற்றை கம்மென விர்ப்ப"
எனவுந் "கொடுத்தான் முதலைக் கொள்வ லேற்றை" எனவுந் வரும்.
இச்சுருத்தினுனே "பிணர்மோட்டு நக்தின் பேழ்வா யேற்றை"
எனவுந் "புள்ளுள் வெள்ளெலி மோவா யேற்றை" எனவுந் கூறினார்.
அவையும் அப்பெயரானே வழங்குதல் ஆற்றலுடையவாகத் தோன்-
றும். எல்லாமென்றதனாற் சிறுபான்மை ஆற்றல் இல்லாதனவுந்
கொள்க. அது "கடுகாட்டு னேற்றைப் பனை" என்பது போன்-
று வருவன. பிறவும் அன்ன. (௪௯)

௪0௯. ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்ப வவையவை யப்பா லான.

இது மேற்கூறிய ஆண்பாற்பெயர்த்தும் இனிவரும் பெண்பா-
ற்பெயருக்கும் புறநடை. (இ - ள்.) ஆணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்
சாதியுள் ஆண்பாற்கும் உரித்து; பெண்ணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சா-
தியுட் பெண்பாற்கும் உரித்து; வழக்கினுள் அவ்வாறு காணப்படும்
அவை. ஏ - று. அவை ஆண்பாளை பெண்பாளை ஆண்குறங்கு பெ-
ண்குறங்கு ஆண்குருவி பெண்குருவி என்றாற்போல்வன. இவை கா-
ண்படுமெனவே இத்தனை விளங்கவாராது சிறுவரலினுள் வருவன
வுமுள இருபாலுமல்லாதனவென்பது. ஆணலி பெண்ணலி எனவுந்
ஆண்பனை பெண்பனை எனவுந் வரும். பிறவும் அன்ன. (௫0)

௪10. பிடியென் பெண்பெயர் யானே மேற்றே.

இது முறைபானே முன்றும் என்னுமுறைமைக்கணின்ற பெ-
ண்மைப்பெயர் கூறிய தொடக்கி ஆண்பாலிற் கஃறு முற்கூறியவாறு

போலப் பிடியினை முற்கூறியது. (இ-ள்.) பிடியென்னும் பெயர் யா
னைக்கண்ணது. எ - று. அது "பிடியடி ஒருக்கே பெருமாப் பூசல்"
எனவரும். பெயரென்றதென்னையெனின், அவை தொடங்குமின்றி
தென்பது அறியிக்கொள்பது. (இச)

சு0அ. ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரையிவை
பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய.

(இ - ள்.) ஒட்டகம் குதிரையும் கழுதையும் மரையாவும்
பெட்டையென்னும் பெயர்பெறும். எ - று. ஒட்டகப்பெட்டை குதி
ரைப்பெட்டை கழுதைப்பெட்டை மரையான்பெட்டை எனவரும்.()

சு0க. புள்ளு முரிய வப்பெயர்க் கென்ப.

(இ - ள்.) எல்லாப்புள்ளும் பெட்டையென்னும் பெயரான்
வழங்குதற்குரிய. எ - று. அவை கோழிப்பெட்டை மயிற்பெட்டை
யெனவரும். பிறவும் அன்ன. (இஉ)

சு0க0. பேடையும் பெடையு நாடி னென்றும்.

(இ - ள்.) பேடையும் பெடையுமென்னும் இரண்டும் முன்
னாரின்ற புள்ளிற்கு ஒன்றும். எ - று. அவை சூழிற்பேடை அன்ன
ப்பெடை எனவரும். நாடினென்றதனாற் பெட்டையென்பது வழக்
கெட்பயிலாவென்பது. (இச)

சு0கக. கோழி கூகையாயிரண் டல்லவை

குழங் காலை யளகென லமையா. (இஊ)

சு0கஉ. அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே. (இசு)

(இ - ள்.) கோழியுங் கூகையும் மயிறுமென்பனவற்றுக்கு
அளகென்னும் பெயர் உரியது. எ - று. "மனைபுறை யளகின் வாட
லொடு பெறுருவீர்" என்பது கோழி. பிறவும் அன்ன. (இசு)

சு0கஉ. புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி

சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே.

(இ - ள்.) பிணையென்னும் பெண்பெயர்க்குரியன இவைநூ
ள்கும். எ-று. "அலங்கல் வார்கழை யுதிரனென் னோக்கி - கலை
பிணை விளக்குங் கானத் தாங்கன்" எனவுஞ் "செறதலை நவ்விப் பெ
ருங்ருண் மீப்பிணை" எனவுஞ் "செறதலை நவ்விப் பிணையிற் திரிந்த -
செறிக்கோடீ" எனவுங் "கவரி மான்பிணை நாத்தங் கனவும்" எனவும்
வரும். சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப்படுமே என்பது பிணை
யென்னுஞ் சொற்பொருளினை உண்மைபோக்கிற் பிரியாது பிணையும்

பிறசாதிக்குஞ் சேவற்குஞ் செல்லுமாயினும் மரபுரோக்கப் பிணையெ
ன்றற்குச் சிறப்புடையன் இவை யென்றவாறு. (இஎ)

ககச. பன்றி புல்வாய் நாயென முயலிய
மோன்றிய வென்ப பிணவின் இவ்வென்பது

(இ - ள்.) இவை மூன்றுசாதியும் பிணவின் அகிலமும்பெயர்ச்சு
ரியன. எ - று. “நெடுந்தாட் செந்தினைக் கெழுந்த கேழல் - குறுந்தா
ட்பிணவொடு குறுகல் செல்லாது” எனவும் “குறியிறைக் குரம்பைக்
குறத்தி போம்பிய - மடாடைப் பிணவொடு கவர் கோட் டிராலை” என
வும் “நாய்ப்பிண வொடுங்கிய கிழகரி பேற்றை” எனவும் “மூன்றெ
யிற் நம்பிணப் பசித்தெனப் பகங்கட் - செந்தா பேற்றைக் கேழ் றுக்
க” எனவும் வரும். ஒன்றியவென்றதனால் “நருயிர்ப் பிணவின் வய
ப்பசி களைஇயர்” எனப் புலிக்குங் கொள்க. பிறவும் அன்ன. (இஅ)

ககடு. பிணவ லெனினு மவற்றின் மேற்றே.

(இ - ள்.) பிணவலென்பதும் அம்மூன்றற்கும் உரித்த.
எ - று. “இரியற் பிணவ நீண்டலின்” என்பது பன்றி. “நான்று
மைப் பிணவல் சேர்கலி தானொழித்து” என்பதும் அது. ஒழித்தன
வும் அன்ன. (இக)

ககசு. பெற்றமு மெருமையு மமாயு மாவே.

இது மேல் அந்தஞ்சான்றதென்னும் இலெனினுனே ஆவென்
பது தமிழ்ச்சொண்டமையின் அஃது இன்னுழியாகா என்கின்றது.
(இ - ள்.) ஆவென்னும் பெயர் பெற்றமும் மரையும் எருமையும் பெ
றும். எ - று. அவை “புனிற்றூப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி” எனவு
ஞ் “சேற்றுகினை முனைஇய செங்கட் காரா” எனவும் “மரையா
மால்கவர மாரி வறப்ப” எனவும் வரும். (கஉ)

ககஎ. பெண்ணும் பிணவு மக்கட் குரிய.

(இ - ள்.) பெண்ணும்பிணவும் உயர்நினைப்பெண்மைக்குரிய.
எ - று. பெண்ணென்பது “பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் கு
ரிய” என்றமையின் ஈண்டே உறுதன் மிகையாம்பிறவெனின், அந்
தன்று; அச்சுத்திரம் அஃநினைபதிகாரமாகலின் ஈண்டே விதந்தோதி
னெனப்பது. ஒன்றெனமுடித்தலென்பதனால் உயர்நினை ஆடுவென்
பதம் ஈண்டே கொள்ளப்படும். “பெண்கோ னொழுக்கி கண்டுகொ
ள கோங்கி” எனவும். “ஈன்பிண வொழியப் போகி” எனவும் வரும்.
“ஆங்கடனூலிற் பாங்கடனூற்றி” என ஆணென்பது உயர்நினை

க்கண்வந்தது. பிறவும் அன்ன. பிணுவென்றும் ஆகாரவிறுதி வன்
கணமன்மையிற் குதியதன் இறுதிச்சினைகெட்டு உகரம்பெறுது நின்
றது. மக்கட்ஞரியவெனவே, உரியவன்றித் "தறுகல் விடாவிடப் பி
ணவுப்பசி கூர்ந்தியித் தானப் புலிமுதலியனவற்றிற்குங்கொள்க. ()

சுஉஅ. ஒட்டிய மனையும் பெற்றமு நாகே. (சுஉ)

சுகக. நூட்டியாதிபு னந்து நாகே. (சுக)

(இ - ள்.) இந்நான்கற்கும் நாகெனும்பெயர் உரித்து. எ - று
"எருமை கல்லான் கருநாகு பெறுஉம்" எனவும், "உடனில வேட்
கையின் மடநாகு தழிஇ - யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதின" எனவும்,
"நாகின வனையொடு பகன்மனம் புகஉம்" எனவும் வரும். (சுக)

சுஉ௦. மூடுங் கடமையும் யாடல பெறு.

(இ - ள்.) இவ்விருபெயரும் பாட்டிற்கேயுரிய பெண்மைப்
பெயர். எ - று. இவை இப்பொழுது வழக்கினுள் அரிய. (சுச)

சுஉக. பாட்டி யென்பது பன்றியு நாயும். (சுக)

சுஉஉ. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே. (சுக)

(இ - ள்.) பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன பன்றியும் நாயு
ம் நரியும். எ - று. பிறவும் அன்ன. (சுக)

சுஉக. குரங்கு முசவு முகமு மந்தி.

(இ - ள்.) இம்மூன்று சாதிப் பெண்பாலும் மந்தியென்றும்
பெயர்பெறும். எ - று. "கைமை புய்யாக் காமர் மந்தி" எனவுங்
"கருமுக மந்தி செம்பி னேற்றை" எனவும் வரும். ஊகத்துக்கும்
இஃதொக்கும். (சுக)

சுஉச. குரங்கி னேற்றினைக் கவே னென்றலு
மரம்பியில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலுஞ்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலுங்
குதியையு ளாணினைச் சேவ லென்றலு
மிருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலு
மெருமையு ளாணினைக் கண்டி. யென்றலு
மூடிய வந்த வவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய ஸாகா கடனறிந் தோர்க்கே.

இது மீதிவந்து முடிந்த மாபுணர்ந்து. (இ - ன்.) ஆண்டு நம்பினைக் கவனென்கிலும், முரப்பொதும்பினன் வாழும் கூகையைக் கோட்டானென்றனும், செவ்வாய்க் கிள்ளாக்குரிய. எ - று. ன்றனும், வெருகினைப் பூசையென்றனும், அந்நாள்முதலாயினவுள் வென்றனும், இரணிறப் பன்றியை எதிர்த்தனானே செங்கோல் நற்றினாக் கண்டியென்றனும், அவ்வாறு அ - குண்மையிற் கடியப்படா கடப்பாடு அறிந்தோர்க்கு. எ - று. “கவனறு மறியு மக் கொடியோ னாயே.” ஆண்டுநாங்கு. இதனைக் கடியலாகாதெ னப்பட்ட இழுக்கென்னையெனின், மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்கா லத்துப் பயின்றனபோலுமாதலின். கூகையைக் கோட்டானென் றனும் வழக்காசலான் அமையும், மரம்பயில் கூகையென்றதென் னையெனின் மரக்கோடு விடாமையிற் கோட்டானென்றும் பெ யுப்பெற்றிதன்றற்கு. தந்தையென்பது பெருங்கிளியாதலிற் கிறுதினி க்கும் அப்பெயர்கொடுத்தலமையுமென்றவாறு. செவ்வாய்க்கிளியென் றதனைக் கிறுதினிமேற்கொள்க. வெவ்வாய் வெருகென்றதனாற் பட ப்பைப் பேசியும் புதனும் பற்றி விடச்சிற்ரு வேற்றயிர்கொள்ளும் வெருகினை இல்லுறை பூசையின் பெயர்கொடுத்துச் சொல்லனும் அ மையுமென்றவாறு. குதினையைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதா யிற்று. அதனாற் கிறகோடு கிவனாநாயிறும் அதனைக் கவியிசை பற்றிப் பறப்பதபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்த. எருமையேற்றினாயுள் கண்டியென்பபோலும், அது காணவாயிற்றில் லை, அதனை இலக்கணவகையாருடைய பெயரென்றலுமாம். இதுபொ முதின்றென்பது. கடனறிந்தோரென்றதனான் வழக்கினாற் செய்யுனி னும் அவை வந்தமையிற் கடப்பாடறிவேர்க்குக் கடியலாகாதென்ற வாறு. இன்றும் இப்பரிசாரத்தாலே கோழியை வாரணமென்றனும் வெருகினை விடையென்றனும் போல்வன் பலவுங்கொள்க. அவை “கா ன வாரண மீறும்-காடாதி விளியு நாடுடை யோரே” எனவும் “வா ரணக் கொடியோடு வயிற்பட கீறிது” எனவும் “வெருக்கு விடைய ன்ன வெருகென்குக்குக் கயத்தின” எனவும் வரும். (கஅ)

கஉரு. பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே.

இதவுமது. பெண் ஆணென்பன இருதினைப்பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் பொதுவென்பன முற்கூறினான், மேல் ஒன்றற்குரி ய பெயர் மீதிவந்து பிறிதொன்றற்காயுவழியுள் கடியலாகாதென கின்ற அதிகாரத்தான் இவையும் அவ்வாறே திரிவினும் கடியலாகாதெ ன்றவாறு. (இ - ன்.) பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையுமென வானாது

சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேற்றன மரிஇவந்த மாபு. எ - று. மகக் குழல்பென்பனவோவெனின், அவை அத்திணைப்பயின்றில உயர்தி பொருளெடுத்தோழிய மூன்றும் ஆயின. வானாதே பெண் ணப்பொருளென்பது உணரலாகாத, பெண் இஃது ஐயம் அறந்தே கூறல்வேண்டுமென்பது. பெண்பிறந்தது ஆண்பிறந்ததே கூட்டிற்றந்தது என அடையடாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேயாம். அஃதிணைக்காயின் அற்றன்மென்பது. (௧௬)

௧௨௬. நூலே கரக முக்கோன் மணியே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

இஃது உயர்திணை என்னுசாதியும் பற்றிய மாபு உணர்த்து வான் முறையானே அந்தணர்க்குரிய மாபுபட்டுவருங் கலப்பைவேறு பாடுவர் - ற்று. (இ - ள்.) முந்தலுங் குண்டுகையும் முக்கோலும் பாமைமணியும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய. எ-று. ஆயுங்காலை பென்றதனாற் குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயினவும் ஒப்பன அறித் துகொள்க. உதாரணம்;—“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடை நீழ - லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முணாசான்ற முக்கோலும்” எனவும் “தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப் - படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே.” எனவும் வரும். இன்னும் ஆயுங்காலபென்றதனாற், ஒருகோலுடையார் இருவருளர், அவர் தறாறத்த நின்றாராகலின் உலகியலின் ஆராயப்படாநென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சைகொள்வானும் பிழுண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியலின் நீங்காமையின் அவனாயே வரைந்தோதினெனப்பது. மற்ற அரசர் க்கும் வணிகர்க்கும் உரியதானினை என்஁ வரைந்தோதினதென்றினை பெனின், ஒருகோலுடையான் துல்கனைவானாகலின் அவனுஞ் சிறபா ன்மை அந்தணனெனப்படுமென்பது கோடற்குங் கரகமும் மணியும் உடையனென்றற்குமென்பது. தலின் முற்கூறினான் பிறப்புமுறை யானுஞ் சிறப்புமுறைபாறுமென்பது. இனித் குடையிழங் குசையும் போல்வன கூறிற்றிலன், அது முன்னரும் பின்னருந் வருதலானும் மன்னரும் வணிகரும் பெறுதலானுமென்பது. (௧௭)

௧௨௭. படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநலில் புரையுங் களிறுந்தேருங்
தாருமுடியு நேர்வன பிறவுங்
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இது முறைநாளை அரசர்க்குரியன கூறுகின்றது. (இ - ன்.) கொடிப்படையும் கொடியும் குடையும் முரசும் குதிரையும் மானியும் தேரும் தாரும் முடியும் பொருத்தவன பிறவும் அரசர்க்குரிய. எ - று. பிறவும் என்றதனாற் கவரியும் அரியனையும் அரசர்முதலாயினவும் கொள்க. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசரொன்றானே செங்கோல் கொளப்பட்டது. தாரொனவே போர்ப்பூவும் நார்ப்பூவும் அடங்கின. படையென்புழி ஈடைகளில் புரவியும் களிறும் தேரும் அடங்கா வோவெனின் அடங்கும். அவைநோக்கிக் கூறினான்வன். அவை பட்டஞ்சாத்தியவாதல் நோக்கிக் கூறப்பட்டன. அஃதேற் தேர்கூறிய தென்னையெனின், அதுவும் அவைபோல அரசர்க்கே உரியதென்றனதென்றற்கும் அதுபுண்ட குதிரையும் அவர்க்கேயுரியவென்றுள வென்றற்குங் கூறினான்வன. இக்கருத்தினுற்போலும் ஈடை யில்புரவியெனச் சிறப்பித்து அதனை முற்கூறியதென்பது. எல்லா வற்றினுஞ் சிறத்ததாதலான் முடி பிற்கூறப்பட்டது. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசரொன்றானே அரசரொன்றார் தக்காட்டு நன்றித் தீ தம் ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்க தண்டஞ் செய்தற்கு உரிமையும் அதுவெனக்கொள்க. (எக)

கஉஅ. அந்த னானர்க் குரியவு மரசர்க்
கொன்றிய வருடம் பொருளுமா ருளவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. (இ - ன்.) அந்தனானர்க்கு உரியவென மேல் ஒதப்பட்டனவற்றுள் முந்தலும் மனையும்போல் வன அரசாதிக்குரியவாகியும் வரும். எ - று. பொருளுமாருளவெ ன்றதனான் அந்தனானர்க்குரியனவற்றுள் வேள்விகலப்பையொன் றியருதல் பெரும்பான்மையென உணர்க. ஈண்டு அவற்றை விதந் தோதினான் ஒழித்த புலனெறிவழக்கினுட் பயிலாமையினென்பது. “அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு - மைவகை மரபி னரசர் பக்கமு - மிருமுன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்” பற்றி யாகைப்பொ ருள் பிறத்தலின் அவற்றைப் புறத்திணையினுட் கூறினான். ஆயினும் ஈண்டுத் தழிஇக்கொள்ளப்படும் மரபுவகையானென்பது. என் போலவெனின், “அ இ உ அம் முன்றுஞ் சுட்டு.” என தன்மரபி னுள் ஓடிய மூவகைச்சுட்டினை இடைச்சொலோத்திடுள் ஓதானாயி னான் அதுபோலவென்பது. “கொன்று கனம்பேட்ட ஞான்றை” எனவும் “அகனம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய” (எனவும் அரசர்க் கு வேள்விகூறினவாறு. பிறவும் அன்ன. (எஉ)

கஉக. பரிசில்பா டாண்டினைத் துறைக்கிழ மைப்பெ
டுடுத்தகை செம்ம லென்றிவை பிறவும். [பர்
பொருத்தச் சொல்லுத லவர்க்குரித் தன்றே.

இஃது ஐயம் அறுத்தது; அந்தணர்க்குரியன அரசர்க்குமு
ரியன உளவெனக் கேட்டி, மாணக்கன் அரசர்க்குரியனவும் அந்தண
ர்க்குரியனகொல்லென்று ஐயுறும்பு காத்தமையின். இஃது எய்தன்மே
ற் சிறப்புவிதியெனினும் அமையும். என்னை? ஈண்டு ஓதப்பட்டவை
அரசர்க்குரியவென்பது கொள்ளவைத்தமையின். (இ - ள்.) பரிசி
ல்=பரிசில்கடாவினையும் பரிசில்விடையும் போல்வன: பாடாண்டி
னைத்துறைக்கிழமைப்பெயர்=பாடாண்டினைக்கூரிய கைக்கிளைப்
பொருள்பற்றியுங் கொடைத்தொழில்பற்றியும் பெறும்பெயர்: அவை
காண இவையோன் என்பன போல்வன; அவையும் டெடுத்தகை செ
ம்மலென்பன முதலாயினவும் இவைபோல்வன பிறவும் புனைந்துரை
வகையாற் சொல்லினல்லது சாதிவகையாற் கூறுதல் அந்தணர்க்குரித்
தன்று. எ - று. பரிசில்கடாவினையும் பரிசில்விடையும் போல்வன
கூறியுங் கைக்கிளைப்பொருள் கூறியுங் கொடைத்தொழில் கூறியும்
அவற்றுக்கேற்ப எடுத்தோதிய பெயர்கூறியும் அந்தணரைத் தன்மை
வகையாற் செய்யுள்செய்யப் பெறுகொன்பது கருத்து. புனைந்துரை
வகையான் அவையாமாறு;—“எண்ணுணப் பலவேட்டு மண்ணுணப்
புகழ்பாரப்பியும்” எனவரும். கொடுத்தற்றொழில் வேள்விக்காலத்த
தென வரையறுத்தலிற் பொருத்தக்கூறுதல் அவர்க்குரித்தன்றென்
ருளென்பது. பாடாண்டினைத்துறைப்பெயரொன்றது கிழமைப்பெ
யரொன்றதென்னெயெனின், அவை ஐந்திணைப்பெயராகி வருங்காறு
ம் அவர்க்குரியவல்லவென்றற்கு. எனவே, அரசர்க்காயின் இவை
யெல்லாம் உரியவென்பவாயிற்று. மற்றுப் பாடாண்டினைக்கூரியவல்
லவென “மற்றைத்திணைக்கிழமைப்பெயர் உரியவாம் பிறவெனின்,
அஃது “இடையிரு வகையோ ரல்லது. காழற் - படைவகை பெறு”
என மேற்கூறி யுலக்குமென்பது. (எக)

கஉ௦. ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே.

இது மேற்கூறிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியனவற்றொ
டு ஒழிந்த கூடியோர்க்கும் ஒப்பன உடன்கூறுகின்றது (இ - ள்.)
காண்குசாதியாரும் பிறத்த ஊரும் அவர்தம்பெயரும் அவர்சாதிக்கு
உரித்தென்றற்றேற்ற கருவியும் யாருஞ் சார்த்தப்பட்டவை அவை பெ

றுப. எ - று. இம்முன்றம் வரையறுத்துச் சொல்லப்பட்ட எல்லாச் சாதிபார்க்கும் ஒப்பச் செல்லுமென்பது கருத்து. எற்றுக்கு? இவை சாதிபற்றி வேறபடாப் பொருளாகலின். ஊரும் பெயருமென்பன, உறையூர் வணிகசேரி ருடமோலி பெருங்குன்றார்ப்பெருங்கொள்கைக் கடியறுகுருத்திரங்கண்ணன் என்பன அத்தனார்க்குரியன; உறையூர்ச்சோழன் மதுரைப்பாண்டியன் என்பன அரசார்க்குரியன; காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிகண்ணன் மதுரை அறவையவாணிகன் இவையேட்டன் என்பன வணிகார்க்குரியன; அம்பர்மொள்ளாகன் வல்லங்குமொன்மாறன் என்பன வேளாளார்க்குரியன. இனி உடைத்தொழிற் கருவியென்பன, அத்தனார்க்குக் கருவையுஞ் சமிறைகுறைக்குங் கருவியும் முதலாயின; அரசார்க்குக் குடியுங் கடும் அமைச்சம் நட்பும் முதலாயின; வணிகார்க்கு நாவாயும் மணியும் மருந்தும் முதலாயின; வேளாளார்க்கு நாஞ்செஞ் சகடமும் முதலாயின. பிறவும் அன்ன. அவையெல்லாம் அவரவாச்செய்யுட்குரியவென்பது. (எச)

கூகக. தலைமைக் குணச்சொல்லுந் தத்தமக் குரிய நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துப வென்ப.

இதவும் அது. (இ - ன்.) அந்நான்றசாதிபார் தலைமைக்குணம்படச் சொல்லுஞ் சொல்லும் அவரவார்க்குரிய நிலைமைக்கேற்ப நிகழ்த்தவும்படும். எ - று. அத்தனார்க் தலைமைக்குணங் கூறுங்காற் பிரமனோடு கூறியும் அரசனா மாயனோடு கூறியும் வணிகனா நிறியின்மிறு வனோடு கூறியும் வேளாண்மார்தனா வருணனோடு கூறியுந் தலைமைக்குணச்சொல் நிகழ்த்தப்படும். அவையெல்லாம் அவரவாச்செய்யுளுட்கண்டுகொள்க. (எடு)

கூகஉ. இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற் படைவகை பெறுஅ னென்மனார் புலவர்.

மேல் நாங்கு வருணத்தானாயும் உடன் கூறிவந்தான் இது முதலுங் கடையும் ஒழித்து இடைநின்ற இருவருணத்தார்க்கும் ஆவதோர் புறணைக்கூறுகின்றது. (இ - ன்.) அரைசரும் வணிகருமல்லது படைப்பகுதிபெறார். எ - று. படைப்பகுதியென்பன வேறும் வாரும் வில்லும் முதலாயின. நாடினென்பதனால் ஒருசார்அத்தனாரும் படைக்குரியனென்பதொள்க. அவர் இயமங்கியாருந் தாரோணரும் இருபுறம் முதலாயினொலக்கொள்க. வேளாண்மார்தார்க்கும் இஃதொக்கும். இவை விகாரமெனவும் எடுத்தோதிய வருணங்கட்கே இஃதியப்பெனவுங்கொள்க. (எச)

கூகூ. வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இத வணிகர் மரபுகூறகின்றது. (இ - ள்.) வணிகர்க்குத் தொழிலாகிய வாணிகவாழ்க்கை உன்னுறைபாடச் செய்யுந் செய்தல் பெரும்பான்மையுமாம். எ - று. அவையும் அவர்செய்யுளிற்காணப்படுமாறு அறித்து கொள்க. (என)

கூகூ. மெய்தெரி வகையி னென்வகை யுணவின் செய்தியும் வகையா ரப்பா லான.

இன்னும் வணிகர்க்கே உரிய தொழில்கூறகின்றது. (இ - ள்.) பொருள் தெரிந்த வகையான் என்வகைக் கூலமுஞ் செய்தி வினைத் தலும் அவர்கடன். எ - று. அவையும் அவர் பண்டத்தோடு உபகாரப்படுமாதலின் வகையப்பாடுதென்றோனென்பது. என்வகையுணவென்பன பயறும் உழுந்தங் கடுஞ் கடையும் என்றங் கொள்ளும் அவையுந் துவளையுமாம். (என)

கூகூ. கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே.

இதவும் அது. இவையும் வணிகந்திறத்தன. எ - று. கண்ணியென்பன ரூமும் பூ. தாடுன்பது ஒருருடிப்பிறந்தார்க்குரித்தென வகையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படுமெனவே அவரவர்க்குரிய வாற்றாற் பலவாகிவரும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (என)

கூகூ. வேளான் மாந்தர்க் குழுது ணல்ல தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.

இது வேளான்மாந்தர்க்குக் கூறப்படுங் தொழில்கூறகின்றது. (இ - ள்.) வேளான்மாந்தர் பலவகைப்பட்ட தொழிலினதே னும் உழுந்தொழிலே பெரும்பான்மைத்தாகலான் அதனையே சிறப்பித்துச் சொல்லுதன் மரபு. எ - று. உழுதுவாழ்வாரொன்பது இதன்பொருளாயிற்று. மற்றுப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் கூறினமையின் இச்சுத்திரமும் மேலாகச் சுத்திரங்களும் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகிய பொதுப்படலின்ற ஒத்து ம் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்தசிறப்பினவாகலானும் அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளானர்க்கும் ஒத்தசெய்தியெனவாகிய உழவு தெரிழிதும் ஈனாகாத்தலும் வாணிகமுமென்பன அவற்றின் ஒத்தசிறப்பினவன்றி அவற்றுள்ளும் ஒரோவொன்று ஒரோவருணத்தார்க்கு உரியவாமாகலானும் ஈண்டு அவை விதத்துகூறினுனென்பது, ஈனாகாவ

தம் உழவுதொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குத் தமோறுதல்போலாது வணிகவாழ்க்கை வேளாண்மாதர்க்குச் சிறுவரவிற்பறனவும் உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவரவிற்பறனவும் என்வகைக்கூலத் தொலப்பட்டதே பெருவரவிற்பறனவுங் கூறினான் இச்சூத்திரங்களா எனப்படு. இதனது பயம் புலனெறிவழக்கினுள் இவர்க்கு இவை ஐந்தமரபென்றவாயிற்று. (அ1)

கூஉஎ. வேந்தனிடெ தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும் வாய்க்தன னென்ப வவர்பெறும் பொருளே.

இது எள்காம் வருணத்தார்க்கோர் புறனடை. (இ - ன்.) வேந்தர் கொடுப்பின் வேளாண்மாதர்க்குப் படைக்கலமும் கண்ணியும் பெறும்பொருளாகச் சொல்லப்படும். எ - று. வேந்தனிடெதொழி லென்பது வேந்தனாற் கொடுக்கப்படுந் தண்டத்தலைமையாகிய சிறப் புச்சாரணத்தானென்றவாறு. அகத்திணையியலுள் “உயர்க்தோர்க்கு ரிய வோத்தி னுன” என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின், வேளாளனாயொழிந்து ஒழிந்தோனானோகிற்று அச்சூத்திரமென்பது. மேற்கூறியவற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறைகூறுகின்றவாறெனக் கொள்க. அனையும் அவரவர் பாட்டுக்களுட் கண்டுக்கொள்க. (அக)

கூஉஅ. அந்த னாளர்க் கரசு வலையின்றே.

இஃது எவ்வாவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்புதி அரசர்க்குரிய தொழில் அந்தணர்க்குரியவாகனின் ஈண்டுப் போதந்து கூறுகின்றது. (இ - ன்.) அரசர் இவ்வழி அந்தணரோ அவ்வரசியல்புண்டொழுக ளும் வலையப்பட்டாது. எ - று. மக்களைத்தின்றமன்னவர்க்குப் பின் னு மறைமோரான் அரசுதோற்றப்பட்டாற்போலக் கொள்க. (அஉ)

கூஉக. வில்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியுங் தாரு மாரமுக் தேரும் வாளு மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய.

இது முடிபுடைவேந்தரல்லாத் குறுகிலமன்னர்க்குரியனகூறு கின்றது. (இ - ன்.) இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லாம் குறுகிலமன் னர்க்கு உரியன. எ - று. மன்பெறுமரபின் ஏனோனென்பபொவார் அரசுபெறுமரபிற் குறுகிலமன்னர் எனக்கொள்க. அனைய பெரும் பாணுற்றள்ளும் பிறவற்றின்மீதும் காணப்படும். (அக)

கூஉ௦. அன்ன ராயினு மிழிந்தோர்க் கிவ்நீ.

இஃது எய்தியதிசைத் தபடானைச் காத்தது. (இ - ள்.) மன்ன வர்போலுஞ் செல்வத்தராகி இழிஞாத்தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு இவை கூறலமையாத. எ - று. “மன்பெறு மரபினேனோர்” எனவே, அரசர் வைசியரன்றிக் கீழ் அமையாவாயிற்று. (௮௪)

௧௪௧. புறக்கா முனவே புல்லென மொழிப
வகக்கா முனவே மரமென மொழிப.

இது மக்களை வழங்குமாற்றுக்கண் மரபுகறி இனி ஓரறிவுயிர்க்கு “இன்னவாறு சொல்லுதன் மாபென்பதுணர் - று. ௧ (இ - ள்.) புறத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றைப் புல்லெனவும் அகத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றை மரமெனவுஞ் சொல்லுப. எ - று. புறக்காமுனவெனவே அல்வழி வென்றென்பதறியப்படும். அவை பண்புத் தெங்குந் கமுகும் முதலாயின புல்லெனப்படும், இருப்பையும் புளியும். நூச்சரவும் முதலாயின மரமெனப்படும். இங்ஙனம் வகையறையுடையவந்த தென்னை? புறத்தும் அகத்துங் கொடிமுதலாயின காழ்ப்பின்றியும் அகின்மரம்போலவன இடையிடை பொப்ப்பட்டுப் புல்லும் மரனும் வருவன உளவாலெனின், இரண்டிடத்தும் ஏகாரம் பிரித்துக்கறின மையானும் எனமொழிப என்று இருவழியுஞ் சிறப்பித்து விதந்த மையானுஞ் சிறப்பான்மை அவையும் புல்லும் மரமென அடங்குமென்பது. “இரும்பனம் புல்லின் பகர்தோட்டுக் குடம்பை” எனவும் “பாஅங் கொன்ற மாஞ்சுட் டியவின்” எனவும் வரும். “நிலாவி னிலந்ரு மனன் மருகிற் - புலாந்ரு சேரிப் புல்வேய் குரம்பை” எனப் புறக்காரும் அகக்காரும் அல்லன புல்லெனப்பட்டனவென்பது. அது பண்போகையுமாகலிற் புறக்காமுடைய பண்புமாமென்பது. உதி மரக்கிளவியுமாமென்பதுஞ் சிறப்பான்மை. பிறவும் அன்ன. (௮௫).

௧௪௨. தோடே மடலே யோகையென்ற
வேடே யிதழே பாசை யென்ற
விர்க்கே குகையென நோர்தன பிறவும்
புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்.

இது முறையானே புறக்காமுனவற்றைச் சொன்மாபுணர்ந்து. (இ - ள்.) எண்ணப்பட்ட வாய்பாடும் பிறவும் புல்லுறுப்பினைச் சொல்லும்வாய்பாடு. எ - று. பிறவுமென்றதனாற் குரும்பை தங்குதரும்பு யோர்தையென்றற்றொடக்கத்தனவுங்கொள்க. “இரும்பனை வெண்டோடு மீகைந்தோ னல்லன்” எனவும் “மாவென மடலுமாப்ப”

எனவுச் "தடையு காட்டு யவையத்தா ரோன்" எனவும் வரும். ஒழித் தனவுச் கொள்க. "வெண்டோட்டு செல்லின் வாக்ருகநிர்க் கழனி" எ ல்பதும் அது. செத்தனபிறவும் என்பது "சேட்டாரி உடம்படு லிப்பன பிறவுமென்றவாறு. "வெண்டோட்டுப் பெண்ணை வளர்க்க துய்கின்" எனவும் "பின்னதும் பன்ன சினைமுறிர் வராலொடு" எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (அக)

ககக. இலையே முறியே தனிதோ தோடே
சீனையே குழையே பூவே யுநம்பே
நீனயுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லா
மரனெடு வருவங் கிளவி யென்ப.

இஃது அக்காழனவற்றப்பினைச் சொல்லும் மரபுணர்ந்து. (இ - ள்.) எண்ணப்பட்டனவும் பிறவுமெல்லாம் மாத்தறுபினைச் சொல்லும் வாய்பாறி. எ - று. அனையவையெல்லாமென்ற புறனடை யானே புல்லுச் தழையும் பொங்கரும் முதலாயின கொள்க. அவை "தேய மடைவயிற் தேக்கினை ருவைஇ" எனவும் "முறிமேய பாக்கை" எனவும் "யாஅ வொண்டளி ராக்கு விதித்தன" எனவுச் "தோ டுதோய் மலிர்க்கிளா யாடியோர்" எனவும் "மேக்கெழும் பெருஞ் சினை யிருந்த தோகை" எனவுங் "கொய்தழை வகைகாஞ்சித் துறை யணி கல்லூர" எனவும் "நனைத்த செருந்தி" எனவும் "அண்டர் மகளி ர் தண்டழை யுடைய - மாஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல" என்ற ற்போல வருவனவுமெல்லாம் கொள்க. மேலைக்குத்திரத்தப் புல்லொ யெருமெனச் சொல்லினனொனவும் இச்சுத்திரத்த மரனெடுவருவங் கிளவியெனவும் மிகைபடக் கூறியதென்னையெனின், அம்மிகை யானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அக்காழனவுமன்றி அவற் றெடு தழிதிக் கொள்ளப்படுவனவுமெல்லாம் இவற்றுக்குரியவென்பது கொள்க. அவை ஊக்கம்புல்லுஞ் சேழகம்புல்லும் பஞ்சாய் முதலி யனவும் புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும் புல்லெனப்பட்டபங் கியவத்தின்பெயரும் பெறுமென்பது. பிடாவுங் காயாமுதலிய புதலும் பிரம்புமுதலாகிய கொடியும் மரமெனப்பட்டவற்று உறப்பின்பெயர் பெறுமென்பது. அவை ஊகத்தோடு சேழகத்தோடு எனவும் பிடவிலை காயம்பூ மூல்கிப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. மற்றுப் பிறப்பு முறைபாற் தனிர் முற்கூறாது இஃது முற்கூறியதென்னையெனின், புல் லினன் ஒருசாரன இஃயெனவும் பூவெனவும்படுமென அதிகாரங்களை டற்கென்க. அவை "நத்தினை வேய்த்த வேய்ப்புறக் ளும்னை" என வும் சும்பநினை தாமனாயினை எனவும் சும்பந்பூ தாமனாபூ எனவும் வ

ரும், பிறவும் அன்ன கொள்க. இன்னும் இவ்வினையானே புல்விற்ரு
ரியன மரத்திற்கு வருவனவுங் கொள்க. அவை "ஈன்ற வழிதலையோ
லீர்பெய்யுச் ஈன்றோடும்" என ஈர்க்கென்பது மரவியலே வந்
தது. பிறவும் அன்ன. (அ௭)

௭௭௭. காயே பழமே தோலே செதினே
யிழோ டென்றாங் கவையு மன்ன.

இது மேற்கூறிய இரண்டற்கும் பொதுவுறுப்புணர்ற்று.
(இ-ள்.) இவையும் அவ்விருதிறத்தோடொக்கும். எ - று. உதாச
னம் தெங்கங்காய் கமுகங்காய் எனவும் வேப்பங்காய் மீருதங்காய்
எனவும் காயென்பது அவ்வினையுடற்கும் வந்தது. பழமென்பதற்கும்
இஃதொக்கும். பனந்தோல் வேப்பந்தோல் பனஞ்செதிள் வேப்பஞ்
செதிள் தாழைவீழ் இத்திவீழ் என இவையும் இருபாற்ருரியவாயின.
மற்று இவையெல்லாம் வரையறையின்றிச் செல்லுமாயிற் புறக்காழ
ன அகக்காழையென வரையறுத்துப் பயந்ததென்னையெனின், அவ்
விருபகுதியுள் அடங்கக்கூறியவெல்லாம் புல்லெனவும் மரமெனவும்
படாவென்றற்கும் அயற்றறுப்பு ஓதியவாற்றாற் புல்லின்கண்ணும் ம
ரத்தின்கண்ணும் பெருவரவினவாமென்றற்குமென்பது. (அ௮)

௭௭௮. நிலந்தி நீர்வளி விசும்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்க முலக மாதலி
னிருதின யைம்பா வியனெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.

இஃது உலகியெல்லாம் மரபிற்றிரியாமையின் அதன்மிறப்
புணர்த்தி அதற்குக் காரணமும் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) நிலனா
தீபும் நீரும் காற்றும் ஆகாயமுமென்றும் ஐம்பெரும் பூதமும் கலந்த
கலவையல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொ
ல்லுமாறு சொல்லாது இருநினைப்பொருளென வேறுபடுத்தும் ஐம்
பாலென வேறுபடுத்தும் வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம் மரபிற் தி
ரியாத சொல்லொடு தழிதி வரல் வேண்டும். எ - று. இதன்கருத்து
நிலம்வளிது தீவெய்து நீர்தன்னென்றது வளியெறிந்தது விசம்பு
அகலியது என அஃநினைவழக்கினவாயினும் இவை கலந்தவழியும்
அவ்வாய்ப்புட்டான்வழங்காது உயர்நினைவாய்ப்பாடு வேறாகவும் அஃ
நினைவாய்ப்பாடு வேறாகவும் அவைதம்முட்பகுதியாகிய ஐந்துபாற்சொ
ல்லும் விவ்விவறாகவும் வழங்குகின்ற வழக்கிற்குக் காரணம் மரபல்ல
து பிறிதில்லையென்றவாறு. எனவே, மரபினை வளியுறுத்தவாறு.

மற்று கிலம் நீர் தீவனி ஆகாயமென ஒன்று ஒன்றான் அடங்குமுறை
யாற்றுகிறது செய்வாது மயங்கத் கூறியதென்னையெனின், அவை
கலக்கும்சாலை ஒரோபொருளின்கண்ணும் அம்முறைபரிசே 'நிற்கும்
கோலென்று கருதினுங் கருதற்க, மயங்கிநிற்குமென்றற்கு அவ்வாறு
கூறினென்பது. (அக.)

கூசக. மாபுகில் திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மாபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.

இஃது மாரியினையே வற்புறியது. (இ - ன்.) வழக்கிலுடத்து
வாலாற்றமுறைமை பிறழாது வருதலே தக்கது, மற்றுச் செய்யுள்செ
ய்த சான்றோர் அதற்கேற்ற வகையாற் செய்யப்பெறுவராகலின்.
எ - று. அவர்க்கு இம்மாபுவேண்டிவதன்றுகொலென்று கருதினும்
கருதற்க "மாபேதான, காற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன." எ
ன்றதனால் மாபுவழிப்படுங்காலென்பான் மாபுவழிப்பட்ட சொல்
லினுனென்றானென்பது. ஆண்டுக்கூறிய மாபு உலகியலாகலான் அ
ய்யுலகியல் அய்யாருதற்குக் காரணம் ஈண்டுக் கூறிக் செய்யுட்கும்
அதுவே காரணமெனக் கூறினானென்பது. இதனதுபயன், செஞ்
ஞாயிறென்பது வழக்கன்றாயினும் உண்மைநோக்கி அதனைச் செ
ய்யுள்செய்யுஞ் சான்றோர் அவ்வாறு வழங்கினாற்போல உயர்திணைப்
பொருளையும் ஐம்பெரும்பூதங்கள் அஃறிணையான் வழங்குதலுண்மை
நோக்கி அவ்வாறுத் சொல்லப்பெறுபகொலென்று ஐயுற்றானை ஐ
யம் அறுத்தவாறு. அஃறிணைப்பாற்கும் இஃதொக்கும். அல்லதுஉம்
இன்ன செய்யுட்கு இன்னபொருளுரித்தெனவும் இணைப்பஃதியாற்பெ
ய்ப்பெறுமெனவும் மாபுபற்றியே சொல்லப்படுமென்றற்கும் இனி
நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழிபோல்வன கில மிறைக்கலி பாடி
ஞானகொள்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தன் மாபெ
ன்றற்கும் இதகூறினானென்பது. அவை சக்கரஞ் சுழிருளங் கோ
லாத்திரிகை ஏகபாதம் எழுக்கற்றிருக்கை மாலைமாற்று என்னுற்
போல்வன. இவை மந்திரவகையானன்றி வானாத மக்களைச் செய்யு
ள் செய்வார்க்கும் அகணாந்திணைக்கும் மாபன்றென்பது கருத்த. அல்
லீதார் இவற்றை எல்லார்க்குத் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி அ
ன்னவகையான் வேறுகில பெய்தகொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கண
ஞ்சொல்லுப. அவை இத்திணையென்று வலாயறக்கலாகக் கூர்வீணை?
ஒன்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரமென்றாற்போல்வன பழந் கட்டிக்
கொண்டு அவற்றினே செய்யுள் செய்யினும் கடிபயங்காணையின்,
அவற்றிற்கு வகையறையகையான் இலக்கணங்கூறலாகாவென்பது.

“ஐயைதன் கையு ளிரண்டொழித்தெ னைம்பான்மேற் - பெய்தார்
பிரிகுரைத்த வில்லையால்.” எனவுங் “கோடாப் புசுழ்மாறன் கூட
லனையான் - நாடா வடகி னுளுங்கானேன்” எனவுஞ் சொல்லுவார்
சொல்லுவனவற்றுக்கெல்லாம் வரையறையின்மையின் அவற்றுக்கு
இலக்கணங்கூறார் பண்ணத்திப்பாற் படுப்பினல்லதென்பது. (க0)

கசஎ. மாபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்.

இது மேற்போன வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வருகின்ற இல
க்கணத்திற்கும் பொது. (இ - ள்.) மாபினை நிலநிரித்துச் சொல்லுப
வெனின், உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் பொருளிறுத்த பிறிதுபிறிதாகு
ம். எ - று. செவிப்புலனாய ஒசைகேட்டுக் கட்புலனாய பொருளுண
ர்வதெல்லாம் மாபுபற்றாக அல்லது மற்றில்லையென்றவாறு. (கச)

கசஅ. வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது வழக்கினுள் மாபினைப் பிழைத்துக் கூறுவனவும் உள
வென்பதுணர்ற்ற. (இ - ள்.) வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உ
யர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே. என்னை? உலகத்து நிகழ்ச்சியெல்
லாம் அவனாயே கோக்கினமையின். எ - று. அவனாயே கோக்கு
தலென்பது அவராணையான் உலகநிகழ்ச்சி செங்கின்றதென்றவாறு.
எனவே, உயர்ந்தோனொனப்படுவார் அந்தனரும் அவர்போலும் அறி
வுடையோருமாயினுண்பது. (கஉ)

கசக. மாபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி

யுணாபடு நூறு மிருவகை யியல

முதலும் வழிபுமென நுதலிய நெறியின.

இது மேற்கூறப்பட்ட மாபு வழக்கிற்கேயன்றி இலக்கணஞ்
செய்வார்க்கும் வேண்டிமெனவும் அவ்விலக்கணம் இளைப்பகுதித்தெ
னவுங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மாபுநிலையிற் திரியாமை தமக்குக்
குணமாக உடையவாகி எல்லாரானும் உரைக்கப்படுமீம் தால் இரண்டி
லக்கணத்தவாரும் முதலாலெனவும் வழிதலெனவும் கருதிக்கொ
ள்ளும் அடிப்பட்டான். எ - று. “மாபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி. தா
கும்” என்பதனை இதற்குமேல் எய்துவித்தானன்றே அதனான் மாபு
நிலை திரியாமைமே தமக்குத் தகுதியாவதெனவும் இவ்விருவாற்றா
ளும் ஒன்றாகுந் செய்தலே மரபெனவுங் கூறியவாறு. நுதலிய நெறி
யென்றதென்னையெனின், இன்னதேமுதலால் இன்னதேவழிதலெ

ஸ்பதோர் யாப்புறவில்லை ஒருதாஸ்பற்றி ஒருவன் வழிதாஸ் செய்தவ
ழி அய்வழிதாஸ்பற்றிப் பின்னொருகாலத்து ஒருதாஸ் பிற்த்ததாயின்
அது வழிதாஸெனப்பட்டு முன்னையழிதாஸே முதனூலெனப்படுமெ
ன்றற்கென்பது. இதனைச் சார்புதாஸென்னுமோவெனின் வழிதாஸா
ஞ் சார்புதாஸுமாகலின் அங்ஙனங்கூறாதுயினான். எற்றுக்கு? சார்பு
தாஸினைப் பற்றி ஒருதாஸ் பிற்த்தவழிச் சார்பின்சார்பெனக் கூறல்வே
ண்டுவதாகலானும் அதனைச்சார்ந்து தோன்றிற் சார்பென்னுஞ் சொல்
லை மும்முறைசொல்லியும் அதன்பின் தோன்றிய தாற்கு காண்முறை
சொல்லியும் என்னிகந்தோடுதலானமென்பது. மற்று இரண்டா
மென்னுமுறைமைக்கானின்ற தாஸியே வழிதாஸெனக்கொண்டு
ஒன்றுவது தோன்றியதாலே சார்புதாஸாகவும் அதன்பின்னர் தாஸ்
செய்யப்பெறுகொனவுங் கொள்ளாமோவெனின், முதனூலிற்செய்த
பேருண் ஓர் உபகாரப்பட வழிதாஸ்செய்த ஆசிரியன் செய்தக்கார்த்
சார்புதாஸெனப் பின்னர் ஓர் ஆசிரியன் தாஸ்செய்ததனாற் பயத்ததெ
ன்னையென்க. என்னார்க்கு வழிதாஸும் பிற்காலத்தரிதாமாயின் அ
தனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றே இதனாற் பயத்ததெனின், அது
தானும் பின்னொருகாலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்
வானல்லனெனவேன்றாமறுக்க. இவ்வாராய்ச்சி வேண்டாபென்றற்கள்
றே இவ்விருவகையானும் வருதலே மரபென்பானாயிற்றென்றெழுதின.
ஒன்றன்வழியேயன்றியுச் தாத்தாம் அறித்தவாற்றானும் தாஸ்செய்யப்
பெறுகொடுவனின், அது மரபன்று; அதுநோக்கியன்றே “மரபுக்கலை
பிரியற் பிரிதுபிரி தாகும்” என்ற விதி தாலிற்கும் எய்தவித்தப் பு
ருத்ததென்பது. என்னை பிரிதுபிரிதாகுமாறெனின், ஒருபொருட்க
லன்னோ மாறுபட்ட இலக்கணங் கூறின் அவ்விதாரணம் அதற்கென்க
ணமாகாது. என்போல? மாணிக்கமணிபிழைச் செவ்வண்ணம் முதலா
யின இலக்கணங்கூறிய தாஸ் கிடப்பக் கருவண்ணமுதலாயினவும்
அதற்கென்கணமென்று ஒருவன் எடுத்துலென்பதோர் தாஸ் பிற்கா
லத்துச் செய்யுமாயின் அது அந்ந் இலக்கணமெனப்படாதாகலானெ
ன்பது. மற்றுக் காலத்தோறும் வழக்கு வேறுபடுதலின் வழக்குதா
ளும் வேறுபட்ட அமைப்பும்பிற எனின், “வழக்கெனப் படுவ துயர்ச்
தோர் மேற்றே - கீழெச்சி உவர்கட் டாக லான” என்றமையானும்
அங்ஙனங் காலத் தோறும் ஒரோர்தாஸ் செய்யின் வழக்கல்லது எ
ஞ்ஞான்றும் அவ்விலக்கணத்தாற் பயயின்றாகையே சென்றுமாகலானு
ம் அது பொருத்தாதென்பது. அல்லது உம் முற்காலத்து பீழங்கி
ய்த்தனை வருவென்று கண்பவாயினன்றே பிற்காலத்துப் பிற்த
வழக்கு இலக்கணமெனத் தழித்திக்கொண்டதென்க இத்தாஸ் இலக்

கணத்தினினை இவ்வோத்தின் இறந்திகளை வைத்தான் வழக்குஞ் செய்புருமென்று விதத்து புருத்த இரண்டிலக்கணமும் முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணங் கூறலாகாமையினென்பது. இக்கருத்தறிபாதாச் செய்யுள்வரினை ஒன்பதாம் ஒத்தென்ப. அல்லது உம் இரண்டிலக்கணம் வழக்கிற்குஞ்செய்யுட்ருமேயன்றி அங்ஙனமாகப் பொருண்மேயும்பண்டம் முதலாயவற்றிற்கு இலக்கணஞ்செய்யுங்காலும் நியாயஞ்செய்யிறுத் தமிழ்துலாதற்கெலக்கணம் எவ்வாற்றானும் இதுவே யென்றற்கும் ஈண்டுக் கூறினென்பது. எனவே, பிறபாடைதால்களாயின் இம்மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று. மற்று முத்தானினினை இன்னதென்பது துணித்து உலாயாரோவெனின் அதவன்றே இனிக்குறியின்றதென்பது. (கூக)

கூடு. வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவன் கண்டது முதனா லாகும்.

மேல் ஒன்றற்கு முதனாலாகியும் ஒன்றற்கு வழிதாலாகியும் வந்து தமோறமென்றான், இனி அவ்வாறன்றி ஒன்றே முதனாலாகவுஞ் சிறுபான்மை உண்டென்பின்றது. (இ - ள்.) செய்வினையின் பயன் துவ்வாது மெய்யுணர்வுடையனாகிய முன்னோற்றம் செய்யப்பட்டதே ஒருதலையாக முதனாலாவது. எ - று. எனவே, மேலுச்சுத்திரத்து முதனாலும் வழிதாதுமெனப்பட்டன முதலுஞ் சிலையும் போலத் தமோறமென்பது உம் இதவாயிற் தமோறாது எஞ்ஞான்றும் முதனாலாமென்பது உம் பெற்றும்.

வினையென்பன இருவினை. இன் கீக்கத்துக்கண்வந்தது. விளங்கிய அறிவென்பது முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி, அறிவெனன டின்ற இன் சாரியை. இன்ன அறிவீனோடு கூடிய முனைவன் அறிவின் முனைவெனப்படுமீ. முன்னோனை முனைவெனப்பது ஓர்சொல்விழுக்காடாம். முன்னென்பதனை முனைபென்பவாகலின்.

மற்று வினையினென்ற வேற்றுமை கிற்பதன் கிலையும் கீங்குவதன் கீக்கமும் கூறமாகலின் ஒருகாலத்து வினையின்கணின்று ஒருகாலத்து கீங்கினுன்போலக் கூறியதென்னையெனின், அற்றன்று; வினைப்பயச் தொடர்பாற்றன்னம் இவெனப்பதன்றி அவர்ச்சுச் சிலுசெய்கையுளவென்பது பல்லோர்க்கும் உடம்பாடாகலின், அவ்வினோக்கணின்றே, போகமும் பாவமும் மெய்யுணர்வுபற்றித் தெறப்பட்ட ஸித்தப்போலப், பிறப்பில்பெற்றியனாகி கீங்குமாகலின் அவ்வாறகூறப் அமையுமென்பது. என்னை? குற்றங் கொடுத்து மு

உணர்ந்தோரும் செம்பெனார் குற்றமின்றி முழுதுணர்ந்தோரு
ட்களையும் பிறர்க்குநடையியே. ஆகமஞ்செய்யினுத் துறக்கம் முத
லாகப் பயன்றயப்பாசல்லாகலின். இனி முனைவனார் செய்யப்படு
வதோர் துலில்லையென்பார் அவன்வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடை
வார் தவன்பாற் பொருள்கேட்டு முதனூல்செய்தானொனவும், அம்மு
னைவன் முன்னர் ஆகமத்தப் பிற்த்தோர் மொழியைப்பற்றி அனை
த்தப்பொருளுங்கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு தாஸ்செய்தார் அ
வனொனவும், அய்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுப
டுத்தோற்றம் வேறுபடுத்தி வழிதானுஞ் சார்புதானுமெனப் புலவுஞ்
செய்தானொனவும் கூறுப. அவை எவ்வாற்றாலும் முற்ற உணர்ந்தோ
ர் செய்த துலன்மையின் அவைதேறப்படா. அல்லதுதாம் அவை
தமிழ்துலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியிலவென்பது.

மற்று மேல்க்குத்திரத்த ததலிய நெறியானே முதலும் வழி
யுமாமெனவே, எல்லார்க்கும் முதல்வனாயினான் செய்தது முதனூ
லையாமென்பது பெறுதமாகலின் ஈண்டு இச்சுத்திரங் கூறியதென்
னையெனின், தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிப்பட்டுத் த
லைவராயினாரும் பலராகலிற் தாமே தலைவராயினார் தாஸ்செய்யின்
முதனூலாவ தெனின், அற்றன்று ; தாமேதலைவராயினார் முற்கால
த்துத் தமிழ்துலச் செய்தலராகலிற் தலைவர்வழிநின்று தலைவனாகிய
அகத்தியனார் செய்யப்பட்டதும் முதனூலென்பது அறிவித்தற்கும்.
பிற்காலத்துப் பெருமானடிகள் களவியல்செய்தாங்குச் செய்யினும்
பிற்காலத்தானும் முதனூலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்ஙன
ம் வினையினிங்கி விசங்கிய அறிவினான் முதனூல்செய்தானென்
பது அறிவித்தற்கும் இதுகூறினானென்பது. எனவே, அகத்தியமே
முதற்காலத்து முதனூலென்பதுதாம் அதன்வழித்தாயே தொல்கா
ப்பியம் அதன் வழிதானென்பதுதாம் பெற்றும்.

என்றார்க்கு முத்தனூலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்த்த
ளவெனக்கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறழவும் அவ
ற்றவழிதாஸ்செய்தானொன்றக்கால் இழுக்கெண்ணையெனின், அது வே
தவழக்கோடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்தகா
லத்துப் பிறபாசாண்டிகளும் மூன்றுவகைச் சங்கத்து நான்குவருணத்
தோடு பட்டசான்றோரும் அதுகூறானென்பது. என்னை? ஈடைச்சங்க
த்தாருட் களவியற்பொருள்கண்ட கணக்காயனார்மகனார் லீங்கிரர் “இ
டைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் துலாயிற்றித் தொல்கா
ப்பியம்” என்றாரானாலும், பிற்காலத்தார்க்கு உணியெழுதினோரு

ம் அதுகூறிக் கரிபோக்கினார்களானும், அவர் புலவுத்தறத்த நோன்பு டையாராகலாற் போய்கூறார்களானமென்பது. இங்ஙனங் கூறக் கால் இதவும் மரபுவழுவென்று அஞ்சி அகத்தியர்வழித்தோன்றிய ஆசிரியரொல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனானோ தலைவனென்பது எல்லா ஆசிரியரும் கூறுபவென்பது. எங்ஙனமோவெனின், “கூறிய குன்றின் முதனூல் கூட்டித் - தோமின் துணர்த ஞெல்காப் பியன்ற - னானையின் தமிழறித் தோர்க்குக் கடனே.” இது பல்காப்பியப் புறன டைச் சூத்திரம். “வீங்குட ஓடித்த வியன்கண் ஞாலத்தத்-தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவினக் காகென - வானோ ரோத்தும் வாய்மொ ழிப் பல்புக - ழானப் பெருமை யகத்திய னென்று - மருந்தவ முனி வனாகிய முதனூல் - பொருத்தக் கற்றுப் புனாதப ளுணர்ந்தோர் - நல்லிசை நிறத்த தொல்காப்பியனும்” என்பதனால் அகத்தியர் செ ய்த அகத்தியத்தினை முதனூலெனவும் அவர் வானோர் எத்தம் வாய் மொழிப் பல்புகற் ஆனப்பெருமையுடையானெனவும் அவராத்செய்யப் பட்ட முதனூல் பொருத்தக் கற்றுப் புனாதப ளுணர்ந்தோருட் தலைவ ராயினார் தொல்காப்பியனானெனவும் பன்னிருபடலத்துப் பின்ன்தாவ கையாற் பாயிரச்சூத்திரத்துள் உணர்த்தப்பட்டது. இனிப், பன்னிரு படலம்முதனூலாக வழிதூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாகும் இதுகூறினார். என்னை? “மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்- தென்மலை யிருந்த சேசால் முனிவரன் - நன்பாற் தண்டமிழ் தாவி ன் துணர்ந்த - துன்னருஞ் சேத்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன் னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த” எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உட ம்பட்டமையினென்பது.

இவற்றினெல்லாம் அகத்தியமே முற்கலத்து முதனூலென்ப துடற் தொல்காப்பியம் அதன்வழிதானென்பதுடம் அதுதானும் பன் ம்பாரனார் “வடவேங்கடர் தென்குமரி” எனக் குமரியாற்றினை எல் லையாக்க கூறிப் பாயிரஞ்செய்தமையிற் சகரர் வேள்விக்குடிகா நாடித் தொட்ட கடலகத்துப் பட்டுச் குமரியாறும் பின்னாட்டோடு கெடு வதற்கு முன்னையதென்பதுடம் அவ்வழக்குதல் ஈண்டுப் பற்றியல் லது முன்றவகைச் சங்கத்தாருஞ் செய்யுட்செய்திலொன்பதுடம் ஆ சிரியரும் அவர்போல்வாரும் அவர்வழி ஆசிரியருஞ் செய்யுள்செய்த சான்றோருஞ் சொல்லாதன சொல்லப்படாவென்பதுடம் அவருடம் பாதன சொல் உளவென்று எதிர்தலென ஒருவன் பிற்காலத்து து ல்கெய்யுமீயிற் தமிழ்வழக்கமாகிய மரபினோடுத் தமிழ்துலோடும் மாறபட தூல்செய்தானாகுமென்பதுடம் இனித் தமிழ்துலுள்ளுந் த மது மத்தித்தேப்பன முதனூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்

தகாட்டினும் அவை முற்காலத்து இவ்வென்பது முற்கூறிவந்த வகையான் அரியப்படுமென்பது உம் பாட்டுத் தொகையும் அல்லாதன வொன்றாகொன்றி மற்ற அவையுஞ் சான்றோர் செய்யுளாயின வழுதியில் வழக்கமென்பார் உளராயின் இக்காலத்தானும் ஒருசாரர்க்கல்லது அவர்சான்றோனொன்படா என்பது உம் இங்ஙனங் கட்டின செய்யவே காலத்தோறும் வேறபடவந்த வழிவழக்கும் இழிசினர் வழுதிக்கும் முதலாயினவற்றுக்கெல்லாம் தூல்செய்யின் இவர்களுமெல்லாம் எல்லப்படாது இகத்தோடுமென்பது உம் இறந்தகாலத்து தாலெல்லாம் பிறித்த பிறித்த வழக்குப்பற்றிக் குன்றக்கூறலென்றங் குற்றத்தங்குமென்பது உம் ஒன்றாகப் புறநதென்று ஒருகுத்திரமேசெய்து போத அமைமயினன்றி ஒழிந்த குத்திரங்கொல்லாம் மிகையாமென்பது உமெல்லாம் படுமென்பது. (கசு)

கடுக. வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்.

இது வழிதலாமாறுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) ததலிய நெய்யானன்றி வழிவென்றற்குச் சிறப்புடையது அம்முதலால்வழிப் பிறித்த வழிதல். எ - று. அது தொல்காப்பியம். மற்றப் பஸ்காப்பியம் முதலியனவோவெனின், அவை வழிதலே, தொல்காப்பியத்தின்வழித் தோன்றினவென்பது. என்ன? “கூறிய குன்றிது முதலால் கூட்டித் - தோமின் றுணர்த ரெல்காப் பியன்ற - னெனின் றமிழித் தோர்க்குக் கடனே” என்பவாகலானும் இவ்வாசிரியர்பஸ்காப்பியர் பஸ்காயனார்முதலாயினான அவ்வாறு கூறாகலானென்து. என்னார்க்குத், தொல்காப்பியங் கிடப்பப் பஸ்காப்பியனார் முதலியோர் தூல்செய்ததெற்றுக்கெனின், அவரும் அவர் செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெல்லாஞ் செய்தலர், செய்புலிக்கணம் அகத்தியத்தப் பரத்துமிடத்தனை இவ்வாசிரியர் கருங்கச்செய்தலின் அருமைநோக்கிப் பகுத்துக்கூறினாகலானும் அவர் தத்திரத்தக்கேற்ப முதலாலோடுபொருத்த தூல்செய்தாராகலானும் அமைபுமென்பது. பிற்காலத்தக் காக்கைபாடினியாருத் தொல்காப்பியரோடு பொருத்தவே தூல்செய்தாரென்பது. மற்ற “வடநிசை மருங்கின்வடுவோம் பாகத் - தென்றிசை புள்ளிட் டெஞ்சியமூன்றும் - வனாமருள் புணரிவொடு கரைபொருது கிடத்த - காட்டியல்வழக்க னான்மைவின் கடைக்கண் - யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே.” எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லாப்பாகலாதத் சிறுகாக்கைபாடினியார் செய்ததாலினையும் அதன் வழிதலென்றமேயெனின், என்னக்கூறிய பொருளெல்லாம் முடியுமாற்றும்

செய்தது ஆராயின் அது வழிதூலாதற்கு இழுக்கெண்ணெயென்க.
இனிச் செ குன்றக்கூறினார் தொகுத்து தூல்செய்தாராகவினென்
பாரும். உனக். ஒழிபொருளவாயின்து தொகையெனப்படாமையின்
அங்ஙனங் கூறதல் வழிதூலிலக்கணமன்றென்பது. (கடு)

கடுஉ. வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்.

இது வழிதூல் இளைத்துவகைத்தென்கின்றது. (இ - ன்.)
மேல் வழிதூலெனப்பட்டது நான்குவகையாற் செய்யப்படும். எ-று.
இதன்பயன் ஒருதூலுள் ஒன்றல்லது பல வாராவெனவும் அதனு
ளே நான்குவகைய வழிதூலெனவும் முதலூலாயின் ஒன்றேயா
மெனவும் கூறியவாறாயிற்று. அவையாவன மேற்கூறுப. (கக)

கடுஉ. தொகுத்தல் விரித்த ஞெகைவிரிமொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத் தலோ டனைமர பினவே.

இக்காங்கு வகையுங் காரணமாக மேற்கூறிய நால்வகை வழி
தூலும் பெறலாம். எ - று. தொகுத்தலென்பது முதலூல் விரித்த
தனைச் சிவ்வாழ்காட் சிற்றறிவின் மாக்கட்டு அறியத் தொகுத்துக்
கூறல். விரித்தலென்பது முதலூலிற் தொகுத்துக் கூறுபட்டு விளங்
காது கின்றதனை விளங்குமாற்றான் விரித்துக்கூறல். தொகைவிரியெ
ன்பது அவ்விருவாறும்பற்றித் தொகுத்து முன்னிதி அந்நிறத்த
முறையானே பின்விரித்துக் கூறுதல். மொழிபெயர்த்தென்பது பிற
பாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளினைத் தமிழ்தூலாகச் செய்வது.
அதுவுந் தமிழ்தூல் உள்வழி தூற்கு மரபாமென்றவாறு. அதர்ப்பட
வென்பது நெறிப்படவென்றவாறு. நெறிப்படுதலென்பது அவ்வா
று மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால் அது வடந்தவாற்றானே செய்
யப்படும். தொகுத்தும் விரித்துத் தொகைவிரியாகவுஞ் செய்ததனாற்
பயமில்லைத் தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்குமென்பது. மொழிபெயர்த்தென
வே, பொருள்பிறழாமெ பெற்றும். வழக்குதூலுள்ளும் மொழிபெய
ர்த்த யாக்கப்படுவன உளவோவெனின், அற்றன்று; அது வே
ண்டிமே? வேதப்பொருள்மையும் ஆகம்பொருள்மையும் கீபாய
தாற்பொருள்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் ஆவற்றிற்கும் இது
வே இலக்கணமென்றற்கு மொழிபெயர்த்தல்புயம் இவற்றுக்கட் கூ
றினானென்பது. இனிப், படர்த்தப்பட்ட பொருள்மையவாசிய மாபு
ரானம் பூதபுரானமென்பன சிவ்வாழ்காட் சிற்றறிவின் மாக்கட்டு
உபகாரப்பாடாமையிற் தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்குதூலாகிய
தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றுகாறும் உளதாயிற்
றெனக்கொள்க. (கங)

கருசு. ஒத்த சூத்திர முனாப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வுகைய தாகி
யினாங் குற்றமு மின்னி நேரிதின்
முப்பத் திருவகையுத்தியொடு புனரி
னாலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.

இஃது எல்லாநிற்கும் ஆவதோர் இலக்கணமுணர் - ற்று.
(இ - ள்.) ஒத்த சூத்திரத்தினை உணாநடாத்தல்வேண்டினவழிப் பி
றத்த காண்டிகையும் அக்காண்டிகையானும் விளங்காத காலத்து
அதனையும் விளங்கக்கூறும் உணாவிகற்பத்துமாகிப் பத்துவகைச் சூத்
ரமுமின்றி நுண்பொருளவாயி மும்பத்திருவகை உத்தியொடு பொ
ருத்தியவின் அதனை தாலென்றசொல்லுப நுண்ணிதின் உணர்ந்து
ணாக்கும் புலவர். எ - று. ஒத்தசூத்திரமென்றதனான் தாலின்வே
ருடிய இருவகைப் பாயிரமுஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்
தவென்பது கொள்க. உணாப்பினென்றதனான் “உண்ணின் நகன்ற
உணாயொடு பொருத்தி” வருதலை தாலிலக்கணமெனச் செய்யுளியலுட்
கூறிப்போத்தாம்; அங்ஙனம் வேறுபிப் பொருத்திவருமெனப்பட்ட உ
ணாயின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்த்த காலமும் உண்டென்ப
தாம். இதனதபயம், உணாயுங் காண்டிகையுமின்றிச் சூத்திரத்தா
னே சொற்பசிபொருள் உணாத்தலுமுண்டு, அஃது அவற்றையொழிய
ஆகா இக்காலத்தென்றலாயிற்று.

உணாப்பினென்றும் வினையெச்சங் கிளத்தலென்பதனோடு மு
டியும். வகையென்றதனான் உணாயெனப்பட்டது தானும் அக்கா
ண்டிகையின் மெய்ப்படக்கிளந்ததேயாகலின் அவ்விரண்டுஞ் செய்
புயலுட் கூறியத்த உணாவிகற்பமேயென்பதுணர்த்தியவாறு. அஃ
தேந் காண்டிகையென்றாற்போல இதற்குப்பெயர் வேறுகூறானோ
வெனின் வேண்டியார் வேண்டியவாறு “மறுதலைக்கடா மாற்றமும்”
எல்லியின்றி இரீதவருவனவெல்லாம் உணாயுள் எழுதப்பட்டாமையி
ன் அதுவுங் காண்டிகைப்பகுதியேயென்பது அறிவித்தற்கு வேறு
பெயர் கூறுத மெய்ப்படக் கிளந்த வகையென்றேபோயினுனென்
பது. மற்று இல்லதற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுவார்போல ஈனாங்கு
ற்றமுமின்றியென்றதென்னையெனின் அவற்றை எதிர்மறுத்துக்கொ
ள்ளும் பத்துவகைச் குணமும் கோடற்குத் தத்துகறினுனென்பது.
அவை “எதிர்மறுத் தனரின் நிறத்தவு மனையே” என்புழிக்சொ
ல்லுதம். அல்லாதும் இவைகூறியவதனானே பிற்தொருபொருள்
கொள்ளப்படும் இடங்கலும் உள, அனையோக்கி அறிவனக்கொள்

ளாதனவுச் தொகுத்து உடன்கூறினான்பது. அவையும் அவற்றவிரிச்சூத்திரத்தட் கூறுதும். ஈனாங்குற்றமுமென்ற உம்மைபை எச்சப்படுத்துப் பிறவுங் குற்றம் உளவென்பதங் கொள்க. அவை முதலானுலோமோறகோடும் யாப்பினுட்கிதைதலும் போல்வன. அவை முன்னர்ச்சொல்லுதும். நேரிதினென்றதனான் முதல்வன் செய்த தாலாயினும் வழிதாலாயினும் அவ்வழிதாலின் முழுவதாஉந் தெரிந்துணரும் துண்ணுணர்வினார்க்கே முப்பத்திருவகை உத்தியும் புலனாவதெனக்கொள்க. அவையும் முன்னர்ச்சொல்லுதும். வகை யதாகியென்பது புணர்னென்பதனோடு முடிந்தது. புணர்னென்பது மொழிபவென்பதனோடு முடிந்தது.

ஒத்தசூத்திரத்தினை உணாகடாத்தல்வேண்டிற் காண்டிகைப் பொருளின வினங்கச் சொல்லும் உணாவிகற்பத்ததாகியெனவே சூத்திரமும் காண்டிகையும் உணாயுமென மூன்றும். அவற்றொடு குற்றமின்மையும் உத்திவகையுங் கூட்ட தாலிலக்கணம் ஐந்தாயின. இதனதுபயம், இவற்றது விரிச்சூத்திரங்களான் உய்த்துணர்வால் எடுத்தோதித் தொகுத்துக்காட்டலாயிற்று. மற்றுக் குற்றத்தினை இடைவைத்து உத்திவகையினை ஈற்றுக்கணவைத்ததென்றையெனின், ஈனாங்குற்றமுமின்றி வரும் இலக்கணம் முதலாற்கண் இல்லையென்பது "முதல்வன்கண்" என்புழிச்சொல்லுமாகலின், அவைபோல முதலாற்கண் உத்திவகையும் வாரா, சிறுவரவினவென்றற்கென்பது.

இனி, ஒத்தவென்றதனாற் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுஞ் சூத்திரமும் தம்மின்வேறென்றதும் அவ்விருவகைப்பாயிரவுணாயுஞ் சூத்திரவுணாயும் வேறெழுதப்படுமென்றதனஞ் சூத்திரவுணாயுட்பாயிரவுணா மயங்கிவருவன. உளவென்றதும் அவ்விருவகையுணாக்கும் வேறாயினும் அவ்வுணாசெய்தான்பெயர் கூறுதன் முதலாகிய பாயிரவுணா கூற அமைபுமென்றதனஞ் சூத்திரந்தானே பாயிரமில்லாதவழிப் பாயிரம்போல தான்முடித்தி நீற்குமென்றதும் அங்ஙனம் கின்றவழிப் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் உணாவகைத்தாற்பெய்தணைத்ததும் அவ்விருவகைப்பாயிரமுஞ் செய்தார் இன்னொன்றனுமென்று இன்னோரன்ன கோடலாயிற்று. இவையெல்லாஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணமேயாதலின் ஒத்தவென்றும் மாட்டேற்றுண்டங்கே.

அவை வருமாறு, "வனம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்" என்னும் பொதுப்பாயிரமும் "வடவேங்கடர் தென்குமரி" என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் ஒழிந்த சூத்திரங்கன்போல தற்பாவகவலாகி தூவி

வ்வேறுபாடு இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திரவுணாயோசி
மயங்காமல் வேறுபாடும் ஒன்றிட்டு நுதப்பட்டன. “எழுத்தெனப்ப
பெ” என்பதற்கு சூத்திரத்தினை மீறிவி என்பதற்குத் திரமெனவும் இவ்
வதிகாரம் என்னப்பயர்த்தோடுவெனவும் இவ்வதிகாரம் யாதனை துத
லியதெனவும் அவற்றிற்கு விடைகூறலும் இவ்வதிகாரம் எனைப்பகுதி
யான் உணர்த்திடுவெனவும் கூறி ஒழிந்த ஒத்திற்கும் இவ்வாதே
சூத்திரவுணாயோசி பாயிரவுணாயங்கச் சொல்லியவாதும் அவற்றவ
ற்றுட் கண்டுபொள்க. இனி, இவ்வுணாயெய்தார் யாரோவென்ற வழி
மருணாக் கணக்காயனார்மகனார் கக்காரென உணாயெழுதினான் பெயர்
கூறுதலுக்கு சூத்திரஞ்செய்தான்பெயர் கூறுதலோடு ஒத்திலக்கண
த்ததாயிற்று. “அன்பி னெந்தினைச் சாவெனப் படுவ- தத்தன ரரும
ரை மன்ற வெட்டாட் - கத்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்”
என்பது பாயிரமின்றித் தானே நான்முடித்தகின்ற இருவகைப் பா
யிரவுணாயும் பெய்து உணர்க்கப்பட்டது. “வடவேங்கடர்தென்ருமரி”
என்றது நெற்புப்பாயிரஞ்செய்தார் பனம்பாரனானவும் “உலம்புரி
முத்திற் றுலம்புரி பிறப்பும்” என்றும் பொதுப்பாயிரஞ்செய்தான்
சூத்திரையன்பெயராகிரியனெனவும் பாயிரஞ்செய்தான்பெயர் கூறி
யவாறு. என்பதுபாயிரம் என்றதலிற்றேவெனப் பாயிரவுணாக் கு
முடிவுணாவத்தவாறு கண்டுபொள்க. பிறவும் அன்ன. (கஅ)

கடுக. உணாயெடுத்ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம்
புணாதப வுடன்படக் காண்டுகை புணர்ப்பினும்
விடுத்தலும் விலக்கலு முடையோர் வகையோடு
புணாதப நாழிப் புணர்க்கவும் படுமே.

இஃது ஐயம் அறுத்தலுதலிற்று; என்னை? மேற்கூறிய சூத்
திரம் உணாபெறுங்காத் காண்டுகையும் உணாயும் வேறுவேறு பிறக்க
க்கண்ட மாணுக்கன் ஒழித்தனவும் ஒன்றொன்றனை ஒழித்துவருங்
கொலென்று ஐயுற்றதற்குக் காண்டுகையும் உணாயுமே கண்டாய் ஒன்
று ஒன்றனை ஒழித்துவருவனவென்று ஐயம் அறுத்தமையின். மே
லதற்கே புறநாடையெனவும் அமைபும். (இ - ள்.) உணாயெடுத்த
தன்முன் யாப்பினும் = காண்டுகையினை விளக்கும்சூத்திரமும்
அக்கூத்திரத்தினியும் அச்சூத்திரத்திற்கு உணாதொடர்த்தெழுதினும்:
சூத்திரத்தினை அதவென்று சுட்டினான் “முற்படக் கிளத்தல் செய்
யுரு ஞ்சித்த” என்பதனானவனவனர்க.

சூத்திரம் புணாதப உடன்படக் காண்டுகை புணர்ப்பினும் =
அச்சூத்திரத்திற்கு இடையின்றிக் காண்டுகை பொருத்திச் செய்யினும்:

புணாதபவென்பதனான் மேல் இடைபுகுமெனப்பட்ட பாயிரவுரையி
ன்றிச் செய்த காண்டிகைக்கும் பேரும்பாள்மையெனக் கொள்க.
உடன்படவென்பதனாற் காண்டிகையல்லாத முகவுரைக்கண்ணே முன்
னும்பின்னும் காண்டிகைபெய்து உரைத்தலுங்கொள்க. கொள்ளவே
முற்கூறிய ஐத்தம் ஒருங்குவுருதலும் இவ்வாறே பெற்றும்.

விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் வகையொடு கடாவிற்
கு விடைகூறுவாரும் போலி மறப்பாருஞ் சொல்லுஞ் சொற்பகுதி
யொடு : வகையென்றதனான் அவ்விருபகுதியும் காண்டிகைக்கு வரு
ங்காற், குறிப்பினாற் கொள்ளவருமெனவும் உரைக்கண் ஒருங்காற்
கூற்றினாற் கொள்ளவருமெனவும் கொள்க. அஃதேற் கூற்றினாற்
கோடன் "மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்" என வருகின்
ற சூத்திரத்திற்பெறுதமெனின், அற்றன்று; அது பிறன்கோள்பற்றி
மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் கூறுதற்குச் சொல்லினான் அஃது அன்
னதன்றி அறியாது வினாவுச் துணையேயாகலின் வேறென்பன. விடு
த்தலெனவே வினாவின் விடுத்தல்பெற்றும். விலக்கலெனவே அஃ
தல்லாப் போலியை விலக்குதலென்பது பெற்றும்.

புணாதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே—காண்டிகையிரண்டும்
உரையிரண்டுமென்று வருகின்ற நான்கண்கண்ணும் இடை அந்தர
மின்றிப் புணர்க்கவும்படும் அவ்விருபகுதியும். ஏறு. அஃதாவது,
காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்கும் விடுத்தலும் விலக்கலும் உடை
யோர் குறிப்பினாற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த உரையிரண்டன்
கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ள வைத்தலுமென உணர்க.
உம்மை இறத்தது தமிழியிற்று. என்ன? காண்டிகையும் உரையும்
ஒன்று ஒன்றின் ஒழித்தும் வருமென்றமையின். ஒழியாதவருதல்
உடன்படவென்றதனாற் தழுவப்பட்டது. இவற்றிற்கு உதாரணமா
மாறு தத்தம் விரிச்சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். (கக)

ககக. மேற்கிளங்கெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
துண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
யினக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகை யானும் பயன்றெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்.

நிறுத்த முறையானே சூத்ரமாமாதுணர்ந்து (இ - ள்.)
மேற்கொண்டு எடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு = "சூத்ரம் தானே,
சூத்ரநிலை அறியத் தோன்றி - எடுத்தலின்றிப் பொருளினி லினங்க.
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதவே" என மேற் செய்யுளிய
துள் விதித்தோறிய இலக்கணமுடைத்தாய்: எனவே, வறுவமைக்கி
ன்ற கொளியாக்கத்து முதற்கண்னோ வினையினுட் கூறப்படும் இல
க்கணத்தினே ஈண்டு ஓர் உபகாரப்படக் கூறியதுபோல அடிவகையி
ன்மைக்கு சூத்திரக்கூறியதல்லச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம் ஈண்டு
இனிக் கூறுகின்ற இலக்கணத்தோடு கூடி மரபெனவேபடும் என்றா
ளும். ஈண்டுப் பொதுவகையாற் கூறியதுவிற்கும் இஃதொக்கும்;
என்னை? பலசூத்ரம் தொடர்ந்து தலாடி ஈண்டே மரபுகூறப்படுத
லின். உவாயாயின் அன்னதன்றி நால்ககையுளையுள் ஏற்பண்பகுதி
வேறுபடும் மரபு கூறுகின்றமையின் அது செய்யுளியனுட்கூறியவாறு
போலாது வேறெனவேபடும் ஈண்டென்பது. இனி முற்கூறிய பாயிர
இலக்கணத்தினே இன்றியமையாது சூத்ரமென்றற்கும் இதவே
ஒத்தாகக்கொள்த. என்னை? மேற்புறத்துகின்று மேற்கொண்டெடுத்த
யாப்பெனவேபடுவா லினென்பது. இதனதபயம் பாயிர இலக்க
ணங்கனோடு பொருத்தச் சூத்ரஞ் செய்தலென்பதாயிற்று. இஃது
ஒப்பக்கூறலென்றும் உத்தியகை. மேற்கொண்டெடுத்த இலக்கணமா
வது, சூத்திரத்தோலே பொருளானுட் தேத்தல்வெண்டாமற் பொரு
ட்பெற்றி உணர்வின்மூலஞ்ச் சூத்ரத்தொடருள் இலக்கியமின்றாயி
றும் அதனை இதகேட்டான் காணுமாற்றாற் செய்தலாயிற்று. இனி
மேற்கொண்டெடுத்த பாயிர இலக்கணச்சூத்ரத்தோடு பெருநுத்துங்
காற் பொதுப்பாயிர இலக்கணம் பொருத்தா, சிறப்புப்பாயிர இலக்க
ணம் எட்டிமேபொருத்துவனவெனக்கொள்க. அஃதென்னெபெறுமா
றெனின், மேற்கொண்ட யாப்பென்னுது எடுத்த யாப்பென்றதனானே
ஒருதற்குச் சிறப்புவகையான் இன்றியமையாதாதி எடுத்துக்கொள்
வப்படுவது "வடயேங்கடர் தேன்குழி" என்றும்போலுஞ் சிறப்பு
ப்பாயிரமாகலானும் பொதுப்பாயிரம் எல்லாதுன்முசத்தும் உணர்க்க
ப்படுமென்றற்குத் அக்கணங் கூறப்பட்டது.

கிண்ககை எழுத்தின் செய்யுட்டாமி = சூத்திரநிலை அறியச்செ
ய்யுக்கால் அதபோல ஒருவழிப் பொருளடக்கி ஒருவழி டுவன்னடை
கிடப்பச் செய்யப்பட்டாது பொருட்டு வேண்டுஞ் சிலசொல்லாற்
செய்யுஞ் செய்கைத்தாகி: செய்யுளென்றான் அடிவகைச் செய்
லின் வேறுபட்ட பொருட்பாட்டிற்குரிய அடிவகைப்பாட்டினுட்

நெப்புடைப ஆரியத்தானும் வெண்பாவாறுஞ் செய்யவும்படுஞ்
குத்திரமென்றற்கென்பது. என்னை? மண்புலப்பாட்டின் உடம்பொடு
புணர்த்திச் குத்திரஞ் செய்தமைபாறுஞ் சின்மென்மொழியிற்சூய
புதுவல் வெண்பாட்டாதி வருமாதலானமென்பது.

சொல்லுங் காலை உலாபகத்து அடக்கிப்பொருளானும் போ
லியானுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுங்கால் அடக்கியெல்லாம் தன்ன
கத்தடக்கி: தன்மைபொடு புணர்த்த ஒன்மைத்தாதிப்பகுப்பொருட்
டாதிப பாயிரம்போலாது தன்பொருட்டாதிப பொருள்கேட்டார்
க்கு வெள்ளிதன்றி உன்னுடைத்தாதி: தனக்கலாகாத் தன்மை எய்
திமுன்னும் பின்னும் கிடந்த குத்திரங்களானே தன்றுப்பொருள்
இன்றியமைபாதாகலெய்தி: எனவே, ஒன்றென்றனை இன்றியமை
யாத உறுப்புப்போலச் செய்யல்வேண்டுமென்றவாறாயிற்று: அனக்க
லாகா அரும்பொருட்டு ஆகி=அனத்தற்கரிய பெரும்பொருட்டாதி:
பலவகையானும் பயன் தெரிபுடைபது=பலவாற்றினும் பொருள் விள
ங்க வருவது: குத்திரத்து இயல்பென யாத்தனர் புலவர்=இவ்வ
யெல்லாஞ் குத்திரத்திலக்கனமென்று முதலாவதெய்த ஆரியபார்த்
சொல்லப்பட்டன. ௭-று. இஃதியல்பெனவே இவற்றிற் தெரிய
வேறுபட்டன விசாரமென்றாலும்.

“உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி - யகரமு முயிரும் வரு
வழி யியற்கை” என்றவழி யகரமும் உயிரும் வருவழியெனவே இதனி
லுமொழித்தொழிலென்பது, ஆரியமுவின் அறியத்தோன்றிற்று. இனி
நிலுமொழித்தொழில் வேறுபுறமினமையின் “மயங்கா மரபி னெழுத்
துமுறை காட்டி” எனப் பாயிர இலக்கணத்துடன் பொருத்தவதா
யிற்று. இனி என்வகையாற் பர்த்துபட்ட புள்ளியிற்றுச்சொல்லினை
பெல்லாம் உகரமொடுபுணரும் புள்ளியென அடக்கினமையிற் சிவ்வ
கையெழுத்தின் செய்புளுமாயிற்று. யகரமும் உயிரும் வருவழி இய
ற்கையென வருமொழிப்பார்ப்பெல்லாம் அடக்கினமையின் அதற்கு
ம் இஃதொக்கும். இதனைப்பற்றியெழுத்த பொய்ப்பொருளும் மெய்ப்
பொருளும் பலவாகலின் உலாபகத்தடக்கலும் உடைத்தாயிற்று. தொ
கைமரபினுள்ளும் உயிர்மயங்கியலினுள்ளும் புள்ளிமயங்கியலினுள்
றும் குத்தியலுக்காப்புணரியலினுள்ளும் பர்த்துபட்டபொருள்களை து
ணுத்து யாங்கிச்சொள்ள வைத்தமையின் தன்மைபொடுபுணர்த்த
கூடியாயிற்று. இக்குத்திரம் பொருளுணர்த்தவழியும் வெள்ளிதன்றி
: ஸ்ருடைத்தாகலின் தன்மையுடைத்தெனவுமப்பட்டது. “குறியதன்
மன்னித் தன்னுரு பிரட்டலும்” என்பதுஉம் “ருகாணா யொற்றிய
தாழிந்பெயர் முன்னர்” என்பதுஉம் முதலாவவற்றிற்கும் இஃது

இன்றியமையாதாகலும் இதற்கு அளவு இன்றியமையாவாகலும் உடையவையிற் தனக்காகச் செய்துவிடாமையென்பதென உமாயிற்று. இருபத்தாண்டுகளும் இருபத்திரண்டுமுதலும்பற்றி எழுந்த விமர்சனங்களால் வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ்வழிக்கண்ணும் இருமொழித்தொழிலும் ஒருவகையாத் தொகுத்துக்கொள்ளாமையின் அளக்கலாக அரும்பொருட்டாதலும் பெற்றும். இங்ஙனம் வருதல் இயல்பெனவே விதியவெறுபட்டுவருவன உளவாயின் அவையும் அமைபுமென்றானாம். அவை “அகர மென்று மூன்றுதலை யிட்ட - மூன்றுதல் மென்று எய்தியே யவ்வே” என்றாற்போல்வனவும் பிறவும் இலகசொல்லும் இயல்பன்றி விகாரமெனப்படும். (௧௦௦)

கரு. பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
காப்பின்று முடிவது காண்டிகை யாகும்.

இது முறைமையானே காண்டிகையாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.)
முதலில்லாத சூத்திரத் தனதுபட்ட இலக்கணத்துள் ஒன்றுங்
காவாது முடியச்செய்வது காண்டிகையாம். எ - று. பழிப்பில்சூத்
திரமென்றதனாற் காண்டிகைசெய்யத்தகாதென்று இரஞ்சிப்பபடப்
பாத்தன உளவாயின் மறுத்துச்செய்கவென்பதாம். இதனை வருதி
ன்ற காண்டிகைக்கும் அகலவுணர்ந்தும் ஏற்பித்துக்கொள்க. உதா
ரணம் ; - எழுத்தென்று நிறப்பித்தச் சொல்லப்படுவன “அகரமுத
லாக விறுவாய் முப்பது” என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் சார்ந்து
யாஸிவக்கணத்த மூன்று மல்லாத இடத்தெனவரும். பிறவும் அன்
ன. இனி மறுத்துச்செய்யுங்கால் “வெறியறி நிறப்பின் வெவ்வாய்
வேலன் - வெறியாட் டயர்ந்த காத்தளும்” என்பது தெய்வச்சிறப்பி
னை அறியுஞ் நிறப்போடு வெவ்வாயுடைய வேலனது வெறியாட்டி
னை சூடிய காத்தருமென்றாற்போல வருவன பலவுங்கொள்க. இங்ங
னக்கூறிய உதாரணங்காட்டல்வேண்டாமையை உணர்ந்து உணாகட
ந்தகாலமும் உடையவாரும் நிற்காஸத்ததால்கொன்பது கருத்து.
அவதேல் உதாரணத்தோடுவருங் காண்டிகையிலவோவெனின் அது
வருகின்ற சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். சரப்பில்லதென்னது முடிவ
தென்றான் அதனாற் பரிந்தப்பட்ட சூத்திரத்தினை அங்ஙனம் மறுத்துச்
செய்யாது தொகுத்துக் காண்டிகையான் உணர்க்குங்கால் உட்பொ
ருசொல்லாம் வினங்காமற் காத்தசெய்தலும் உண்டென்பது கொள்க.
அது “வெறியறி நிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் - வெறியாட் டய
ர்ந்தகாத்தளும்” என்பது முதலாக இக்கறப்பட்ட இருபத்தொரு த
றையுங் காத்தபெணப்படுமென்றாற்போல மாட்டெனினுஞ் செய்பு
ருப்பினாத் தோற்றவாய்செய்து விதெல். பிறவும் அன்ன. (௧௦௧)

கூடுஅ. விட்டகல் வீன்றி விரிவொடு பொருத்திச்
கட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா
வேது கடைபிணு மெடுத்துக் காட்டினு
மேவாங் கமைந்த மெய்க்கெறித் ததுவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி
யுமாம். என்னை? காண்டிகையை மேலதனோடு இருவகைய என்ற
மையின். (இ - ள்.) விட்டகல்வீன்றி விரிவொடு பொருத்தி=சொ
ற்படுபொருள் சொல்லுங்காத் தொடர்மொழிகளைத் தொகைகளை பய
னிலை முதலாயவற்றூற் பகுத்துக்கூறுது பகுத்துக்கூறிய உரையி
கற்பம் போன்று மற்றப்பொருள் தோன்றி: விடுத்தவென்பது, கண்
னழிவு; அக்கண்ணழிவான் அகன்றுபடுதல் விட்டகல்வெனப்பட்ட
து. அங்ஙனம் அகன்றுபடுதலின்றியெனவே, இஃது இன்னவேற்று
மைத்தொடர் இஃது இன்னபயனிலைத்தொடரென்றாற்போலச் சொ
ன்னிகழ்ச்சியுடைத்தாயின் அஃது உரையெனப்படுமென்றாகும்.

கூட்டிய சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா=இது கீயமச்சூத்
திரம் அதிகாரச்சூத்திரமென்றாற்போல முதற்கட்சொல்லிய சூத்திரப்
பேயரினை அவ்வாறாக முடிந்த முடிபுசொல்லுதற் பொருட்டாக: ஏது
கடையிறும்=கீயமச் சூத்திரமென்றாலும் பிற்தொன்றென்றாலும் மே
ற்கொண்டக்கால் இன்னது காரணத்தினெனக் காரணங்கூறும் வழ
க்கெனும்: எடுத்துக்காட்டினும்=அங்ஙனங் காரணங் கூறியக்கால்
அதற்கேற்பது ஒன்றாயினும் உதாரணமாயினும் வழிதற்காயின் மு
தனூல் எடுத்துக்காட்டுதலாயினும் ஒன்றுபற்றியும்: மேவாங்கமைந்த
மெய்க்கெறித்து அதுவே=சூத்திரஞ்செய்த ஆசிரியன் வேண்டியதே
சொல்லி விடும் பொருளிலக்கணத்திற்று மேற் கூறியருகின்ற காண்
டிகை. எ - து. மெய்க்கெறியென்பது சூத்திரத்துச் சொல்லிற் கரு
திய பொருளிலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியவாங்குச் சொல்லி
முடிப்பினால்வது சூத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாராய்ச்சியும்
எழுத்தாராய்ச்சியும் அறிபவேண்டுவெனவெல்லாஞ் சொல்லாடென்பது
கருத்து. இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்ததனானே வருகின்ற உரையும் இ
ங்ஙனம் விட்டகல்வீன்றி வருதலுடைத்தென்க்கொள்க.

உதாரணம்: “இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்”
என்பது ஒன்றன்மைபான் கிழ்ப்பொருளை இன்னதன்மைத்தென்
து சொல்லிக் கவன்றவாறு. அது கீயம்வந்து கீர்த்தன்னிது தவெய்
து வலியுளதும் என்றாற்போல்வன. இதற்குக் கருத்தோதுதல் பா
யிரவகையாழ் பெறமென்பது “உரைப்பிற் காண்டிகை”, என்புழிக்

உயிவந்தாம். மற்ற உயிதினையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் மகாட்
கட்டின்கண், அயிந்தியென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரவ பிறவ
தக்கண், அவ்விருதினைப் பொருண்மேலும் இணைக்குஞ்சொல்வினை
பென்றக்காலும் வேற்றுமைபெண்ப்பட்ட பொருள் எழென்றக்கா
லும் உதாரணங்காட்டுமாறென்னை? அவற்றவற்றப்பின் வேறு சூத்திர
ங்களால் “ஆதே வறிசொன் மகடே வறிசொற் - பல்லோ ரதியுஞ் சொ
ல்லொடு சிவனீ” எனவும் “ஒன்றறி சொல்லே பவறி சொல்லெ
ன்று” எனவும் “அவையதாம், பெயர்ஐ பொருளு-இன்அது கண்” என
வும் உதாரணங் கூறமாலைனின், அவை தனக்கவாகாத் தனைமை
பெய்தி சிவநமையின் அவ்வாறு உதாரணம் ஆண்டிக்காட்டாக்காலும்
அமையும், அவற்றைப் பிற்கூறமாகவினென்பது. அல்லதாமம் எதி
ரதனோக்கி உயிதினைச்சொன் மூன்றாம் அயிதினைச் சொல் இரண்
டுங் காட்டியக்காலும் இழுக்கன்றென்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃ
தோக்கும். (402)

கருக. சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்னி யமையா தியையபவை யெல்லா
மோன்ற வுணாப்ப துனாயெனப் படுமே.

இது மேல் “ஒத்த சூத்திர மூலாப்பிற் காண்டுகை மெய்ப்
படக் கொத்த வகையதாதி” என நிறுத்தமுறைபாளே காண்டுகையி
னை மெய்ப்படக்கொத்த வகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) மேற் “பழிப்பில்
சூத்திரம் பட்ட பண்பின்” வருதலும் அதவே ஏதவும் எடுத்துக்காட்
டும் உடைத்தாதி வருதலுமென இருவகையும் உடைத்தென்றான்,
இனிச் சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும் ஒருதலைபாக அதற்கு இன்றியமை
யாது பொருத்துவனவெல்லாம் அதனோடு கூட்டிக்கொல்லுதல் உரை
பெண்படும. எ - று. அவை “இயற்கைப் பொருளை யிற்தெனக்
கொத்தல்” என்றவழி எடுத்தோத்தின்றி கிலம்வலிதாயிற்றென்றும்
வருவமைதிகோடலும் “ஒத்த சூத்திரம்” என்றவழிப் பாயிரம் ஒத்த
சூத்திரமென்றகோடலும் இன்னொரன்னகொள்க. எல்லாமென்றத
னூற் சூத்திரப்பெருமையுன்றி எழுத்தஞ்சொல்லும்பற்றி ஆராயும்பகு
தியுடையவாதல் வேண்டும் அவ்வுணாபென்பது கொள்க. இனி மே
ற் காண்டுகைக்கு ஒதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கேற்பனவெல்லாம்
அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும. அவை ஏதவும் கலையுந் எடுத்துக்
காட்டுஞ் சூத்திரஞ்சுட்டெழுமென்று இன்னொரன்ன கொள்க. இ
வைமெல்லாம் தழுவுதற்குப் போலும் இன்றியமையாதியையபவையெ
ல்லாமென்று எடுத்தோதவானுயிற்றென்பது. (403)

- ௧௬௦. மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்
• தன்னு லானு முடிந்த நூலானு
• மையமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி நீக்கித்
தெற்றென வொருபொரு ளொற்றுமை கொளித்தித்
துணிவொடு நின்ற லென்மனார் புலவர்.

இதுவும் காண்டிகைபோல உணாயும் இருவகைத்தென்பது அ
றியுமாற்றான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்ந்து. (இ - ள்.) மறு
தலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய் = மறுதலைமாற்றத்தின் இடை
செறித்துக் கடாவுதலும் அதற்குமுதலுமாற்றமாகிய விடைகூறதலும் உ
டைத்தாய் : தன் நூலானும் = உணாயெழுதுவானுற் கூறப்படுகின்ற
உணா தனக்கு முதலூலாகிய ருத்திரத்தாலும் : இதனானே உணாயின்
நிச் ருத்திரமே துலெனப்படுவது உணாயிற்று ; முடிந்த நூலானும் =
அதன்முதலானாலும் : முடிந்ததுலென்பது இன்னதுலென்பாரும் உ
ணர் ; இன்னவன கூறத் தான் கூறாதுயின் அது ருன்றக்கூறலென ம
றுக்க. அவ்வளங் கொள்ளும் பொருண்மையுளவாயின் அவை "ருத்
திரத்துப்பொருளன்றியும்" என்பதனான் அடங்கும். மற்று முதலூலா
ற் கூறியபொருள் சில ருன்றக்கூறினான்போல முடிந்ததாலாற் கொ
ள்க என்றதென்னையெனின், அற்றன்று ; இப்பொருண்மை முடிந்த
தாலும் உண்டென்று எடுத்துக்காட்டப்படுமென்றனென்பது. இது
மேல் "ஏது நடைபிழை மெடுத்துக் காட்டிலும்" என்றவழிப் பெறு
தமாயினும் முதலூலல்லது எடுத்துக்காட்டப்பெறாஅன்றற்கு நாண்
டு வலாக் கூறினனென்பது. எனவே, இன்னதாலும் அவற்றவழி
தாலும் எடுத்துக்காட்டுங்காற் தனக்கு முதல்வராயினுரை காட்டி அ
வர் கருத்தேபற்றிப் பிறிதெய்தாஅனினன்னது பிறர்மேற் தலைமை நீ
றீது அவர்கருத்துப் பற்றி இவர்செய்தாஅனக்கூறார். அங்கனங்கூ
றின் அவர்அற்கே உணாயெழுதுவானல்லனென மறுக்க.. இனி
"யினையி நீக்கி வினங்கியவையின் முனைவு" னுற்செய்யப்பட்ட
முதலூற்காயின் முடிந்ததால் எடுத்துக்காட்டுதலென்றும் இவ்வி
லக்கணமின்றென்பதுகொள்க. ஒருதலைபன்மையென்றும் உத்தி
வகைபற்றியென்பது.

ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கி = ஐயவுணர்வும் பொ
ய்புணர்வுஞ் செம்பொருளினான் நீக்கி : தெற்றென ஒருபொருள் ஒ
ற்றலும் கொளித்தி = அச்செம்பொருள் கருவிபாகக் கேட்பான் உ
ணர்வுமீருட்கை நீக்கி மெய்புணர்ந்து தெற்றெனவும் திரட்டுறுதன்ங்
கி ஒற்றலையுணர்த்தியும் : துணிவொடு நின்றல் என்மனார் புலவர் =

கவர்படச் சொல்லாது ஒருபொருள்தனித்துணாத்து மாறுதலும் அதி
காரத்தான் தீன்ற உணாமிலக்கணம். எ - று.

மறுதலையும் மாற்றமுமென்பது கடா விடை; ஐயமும் மருட்
கையும் செவ்வியெனக்கல் ஒருபுடைபொப்புமையுடைய போலியும் அ
தற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளுமெனப்படுமே. "பிறிது
பிறிதேற்றமுருபுதொகைவருதலும்" என்றவழிப் பிறிதென்று ஒருகாற்
சொல்ல ஆறுமுருபெனவும் பின்னொருகாற் பிறிதென ஒழிந்த உரு
பெல்லாத் தழுவுமெனவுஞ் சொல்லுதல் போலியெனப்படுமே. என்னை?
அவ்வாறாகத்தெளிவு ஏறாமுருபும் பிறவுருபேற்கும் வழக்குள்வழி ஒ
ன்றிணக்கொண்டமையின் அஃது ஒருபுடைபொப்புமையுடைத்தாதி
அப்பொருளன்றெனவும்கூடாது மற்றொன்றனைக் கோடல்பொருளை
எனத் தனியவும்கூடாது ஐயவுணர்வுசெய்தமையின் அது போலியாயி
ற்று. இனிப், பிறிதுபிறிதேற்றலும் உருபுதொகைவருதலும் என்னும்
இரண்டிம்மையும் பொருளிலவென்று பிறிது பிறிதேற்றலும் உருபு
தொகைவருதற்கண்டெனன்று பொருள்கூறுதல் போல்வன சூத்திரத்
தின் கருத்தறியாது பொய்யையெய்யென்று மயங்கிய மருட்கையெ
னப்படுமே. இவ்விரண்டினையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உணா
யெனப்படுவதாயிற்று. நின்றலென்பது நிற்க அவ்வுணாயென்றவாறு.
தன் தூலானும் முதலானானும் ஐயமும் மருட்கையும் கீங்குங்கால்
உவந்தட்டெத்த செம்பொருளானே கீக்கப்படுமென்பது இரண்டிக
ளொன்றும் கூர்மையாத் பார்த்தானென்பது போலக்கொள்க. (கௌ)

ககக. சொல்லப் பட்டன வெல்லா மாண்பு

மறுதலை யாயினு மற்றது சிதைவே.

இது வழிதற்கே ஆவதோர் வேறுபாடுணர்ந்து. (இ - ன்.)
மேற்கூறிய சூத்திரமும் காண்டிகையும் உணாயுமென்னும் முன்றற்கு
ஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்கணமெல்லாஞ் சிதைவாத மாட்சிமைப்ப
புறும் முதலானோடு மாறுகொள்ளின் அவற்றான் எல்லாஞ்சிதைத்
தெனவேபடுமே அத்துல். எ - று. மறுதலையாயினுமென்ற உண்மை
எதிர்த்ததழிஇயிற்று; மேற்கூறும் பத்துவகைக் குற்றமுமேயன்றி வழி
தற்கு இதவுக் குற்றமாமென்றமையின். ஈனாங்குற்றமுமின்றி என்
பதனை கோக்க இறந்தததழிஇயிற்றாமல். இதனுளே பிற்காலத்து
தல்செய்வார் துலிலக்கணம் பிறழாமற் செய்யிலும் முற்காலத்து து
வோடு பொருண்மாறுபடச் செய்யின் அது மாபன்று வழிதற்கேன
லிலக்கியவாறாயிற்று. எனவே, முதலாற்காயின் இவ்வாறாய்ச்சியின்
பென்பது கருத்து. என்னை? முதல்வனான் மாறுபடுதற்கு அதன்

முன்னையதோர் தூல் இன்மையினென்பது. அல்லது உம் மற்றது வென்று ஒருமை கூறினமை யானும் இது வழிதாற்கே லிலக்கிற் றென்பது கொள்க. மற்றுமேல் "முதலும் வழியுமென ததலிய நெளியின்" எனவே முதலானின் வழித்து வழிதாலென்பது உம் மற்றதலியாயிற் சிதைவென்பது உம் பெறுதலுமாதலின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; முதல்வழியென்பன முன்றும் பின்னும் காட்டினன்றி மாறுபடாமெக் கூறல்வேண்டுமென்பது உம் பெறுதலுமாகலின் அது கூறல்வேண்டுமென்பது. பெறுதலுமாகலின் இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லாக்கான் முன்னோர்தலின் முடிபு ஒருங்கொவ்வாமைப் பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறுவான் செல்லுமென்பது. (கௌ)

ககஉ. சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.

இது மேற்கூறிய வழிதாற்குப்போல முதலுற்கே அவதோர் வேறுபாடுணர்-ற்று. (தி - ன்.) மேற் பொதுவகையாற் கூறப்பட்ட தாலிலக்கணம் ஐந்தனுள் ஈனாங்குற்றமுமின்றியென முன்னே ஓதிய இலக்கணம் ஒன்று; முதலுற்காயின் அம்மாயின இலக்கணம் வேண்டுவதன்று. எ-று. சிதைவிலக்கணத்தைச் சிதைவென்று ஓதினால் ஒருபெயரானென உணர்க. மற்று லீனையினிங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவற்குச் சிதைவிலவென்பது அறிவானே உணர்வலெனின், எடுத்தோத்துக் களைத்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லது உம் முதலுற்கு முன்னையதோர் தூலின இலக்கியமாகப்பெறினன்றே முதல்வன்றான் தாலிலக்கணஞ் செய்வது. மற்ற அன்னதோர்தலின் அவன்செய்ப்பாத தாலிலக்கணம் யான்செய்தேனெனவும் அவற்றச் சிதைவினையே முதலுற்கண் இல்லையென்றது உம் ஒழிந்த கான்கும் முதல்வனுற்கண்ணே உளவாகலின் அவற்றை இலக்கணங்கூறினால் எனவும் இனிக் குற்றங்களும் பிற்போன்றங்கொலென்று அஞ்சி இங்ஙனம் அவற்றை வலாயுறுத்து யான் பாதுகாக்கின்றேனெனவும் அங்ஙனம் பாதுகாத்து இங்ஙனிலக்கணங்கள் ஒத்தும் அவன்முதலுலே இலக்கியமாகப்பெற்றனவுங் கூறியதுகூறல்போல்வன வேறோர் பொருள் விளக்குமாயிற் குற்றமன்றென்பதனையும் யானே கூறியதன்றி முதல்வனாயிற் சிவ்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவே அவற்றை வேறுவேறு விதித்துப் பாடுத்துபடச் செய்யுமெனவும் இவையெல்லாம் அறிவித்தற்குச் சிதைவிலவென்ப முதல்வன்கண் என்ருகென்பதீ. மற்ற முதல்வன் யாப்பே கூறுமாயின் அந்தாற்குத் தந்திரவுத்தியம் வேண்டுவதன்றும் பிறவெனின், அங்ஙனமே முதலுற்காயின் முப்பத்திருவகையுத்திவாராது நிறுபான்மையான் வரு

மென்றற்கன்றே ஈனாங்குற்றமுமின்றி னேரிதின் முப்பத்திருவகையு
த்தியொடு புணர்ந்ததெனினாண்டு லிலக்கப்பட்ட குற்றத்தின் பின்னர்
அவ்வுத்தியை வைத்தகருத்தென்பது ஆண்டுக் கூறுவாமாயிற்றெ
ன்பது. மற்ற முதலாவியுள் தூல் இலக்கணங் கூறானெயனின்
கூறியுனெ யன்றோ ! தான் ஒருவகையான் தூல்செய்து மற்று அது
யே தூலிலக்கணமெனப் பிற்காலத்தார்க்கு அநியைவைத்தமையினெ
ன்பது. மற்றச் சிதைவிலவென்பார் யாரோவெனின் கீழ்க்காலத்தா
மிரியும் சித்திகாலத்தானியருமென உணர்க. (கௌ)

கூறா. முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையு
வல்லோன் புணரா வராம் போன்றே.

முதலாவொடு மறுதலைப்பதெல் வழிதற்குக் குற்றமென்கின்
றது. (இ - ள்.) முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட்சிதையும் = அநிகா,
ரத்தானே முதலானினைக் குற்றமின்றி வருகவென்று ஈண்டு இல
க்கணங்கூறல் வேண்டுவதென்றென்றான் இனி அம்முதலானினை மாறு
படாமல் ஆண்டேறிய பொருண்மை கூறாமாயினும் கால்வகையாப்பி
னின் முதனின்ற முன்றும் பற்றி வழிதற்குக் குற்றம்பிறக்கும் :
மற்று மொழிபெயர்த்தலொழியக் கொள்ளுமாறென்னையெனின், யா
ப்பினுட் சிதையுமென்று இடமும் இடத்தியல்பொருளுமாக ஒதின
னாகலின் அஃதொழிக்கப்படும். மற்று அஃதொழிக்குமாறென்ன
ையெனின், தமிழ்நாட்டுவழக்கிற்கு முதலானாகிய அகத்தியத்துண்
மொழிபெயர்த்தல் செய்யவேண்டும் பொருளிலவாகலானும் பிறபா
டைக்கும் பொதுவாயின பொருளவாயின் அகையுக் தமிழ்வழக்கு
கோக்கியே இலக்கணஞ்செய்யப்படுமொகலானும் அடர்த்தும் மொழி
பெயர்த்தல் வேண்டுவதென்றாகலின் அதனே ஒழிக்கப்படும். இக்கருத்
தினானன்றே “வழியி னெறியே கால்கைத் தாரும்” என வழிதலை
யே வீசித்த கால்கை யாப்பிற்கும் உரிமைகூறியதென்பது. அங்ங
னம் முதலாற்கு மொழிபெயர்த்தலின்மையின் யாப்பொன்றும் ப
ற்றிச் சிதைவுபிறவாது ஒழித்தனபற்றி வழிதற்குச் சிதைவுண்டா
மென்பது கருத்து.

வல்லோன் புணரா வராம் போன்றே = வரம்புணர்ப்பான்
வேறொருவனுபவழி முதற்கூறு புணர்ந்தாற் புணர்ந்தவாற்றோடு பொ
ருத்தச் செய்யாதவாறுபொல. எ - று. வரமென்பது ஏது ; என்
னோ? ஒருபாட்டினைப் பிந்தொகொல்லவாளை “வரம்பாடுத் தோரிய
மகளிரும்” என்பவாகலின். யாப்பினுட் சிதைத்தவென்பது முதலா
ரும் வழக்குதலாயின் இத்தித்தோர்வழக்கும் வழக்கென்றே வெனக் கூ

ட்டியிருந்து யாத்தச் செய்தும், அழன் புழுன் என்பன்போல்வன
இக்காலத்திலென்று கண்கூர் தொகுத்து யூத்துச்செய்யினும், தொ
கைவிரியும் மயங்குமாற்றான் விரித்ததொகுத்தவென்றும் தூற்புண
ர்ப்பிணைத் தொகைவிரியெனும் யாப்பெனக்கூறியதல்லாதவழித் தொ
குத்து யாத்தே செய்தலும் இம்முயகை யாப்பினுடு மெய்த்திறங்
கூறுவவென மொழிபெயர்த்துமயக்கிக்கூறதலுமெல்லாம் யாப்பி
னுட் சிதைவேயாம். அது பன்னும் பாணியும் முதலாயின ஒப்பிரும்
யல்லோன் புணர்ந்த இன்னிசைபதன் கீர்மைப்படக் காட்டா. வாரம்
புணர்ப்பான் புறநீரதாயி இசைபடப் புணர்த்தல்போல்வதாயிற்று.
மற்று இழிந்தோர் வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோரும் தருவி
பற்றி வழங்குபவாகலான் அவையும் அமைபாவோவெனின், அவை
சான்றோர் செய்யுட்டுதவாத; சற்றணர்ந்தாரும் சற்றணராதாரும்
மற்று அவை கேட்டே மனமெழுவாராப் பற்றி கிழந்தனவாயினும்
ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவகைல்லா. பெற்ற காலத்தோறும் பிறிதுபிறி
தாகிக் கட்டிணப்படுத்து நுல்செய்வார்க்குங் கையிகந்து வகையறை
யின்றாமாகலின் அஃது இலக்கணமெனப்படாதென்பது. (408)

ககச. சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிந்

கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற
றன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகைபிணு மனங்கோ னின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றவிரி யாகும்.

நிறுத்த முறைபாளே ஈலாங்குற்றமும் உணர்-ற்ற (இ-ள்.)
சிதைவு எனப் படுபவை வசையற நாடிந்=குற்றமென்றற்குச் சிற
ப்புடையனவற்றைக் குற்றந் தீர ஆராயின்; இயற்றை எனப்படு
வதென்பதென்? குற்றமாதற்குச் சிறந்திலவாம் பிறவெனின்; இங்
வாசிரியர் எஞ்ஞான்றங் குற்றந் திறந் இலக்கணங் கூறாக்கலான்
இலக்கணத்தோடு கூறுத்தனைப் பயம்படுதலும் ஒருவாற்றும் சிறப்
பென்கேபமென்பது. அல்லதுஉம் ஒழிந்த செய்யுட்காயின் இவை
உணர்த்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தயாஅல்வேண்மோகலாகுஞ்
செய்யுட்காயின் அவை அமைபாச் சிறப்பு உடைமையாரும் இது

வழக்குச் செய்யுமுமென்றி அவற்றின்வேறுபட்டவுஞ் செய்யப்படும் தாலிங்கணமாகலானும் எழுவுகை வழப்போல அமைவனவே .. கூறுத துறன் வரப்பெறுதனவும் வரைந்துகூறினனென்பது. அமைவனவற்றின்ஞ்சார்த்தி ஒழித்தனவும் கூறினான் அல்லாக்கால் அவையே குற்றமாகி ஒழித்தனபுகுதப்பெறுவான் செல்லுமென்றஞ் செய்யப்படு. வசையற நாடினென்றதனால் இங்ஙனம் குற்றமென்று வரையப்பட்டனவற்றைக்கொண்டு புகுந்து மற்றொருபொருள் கொள்ளின் அவை வசையற்றனவாமென்பது. அவை கூறியது கூறன் முற்றுகொள்கூறன் மிகைபடக்கூறல் பொருளிலமொழிதன் மயங்கக்கூறல் என்றும் ஐந்துமாயின. கூறியது கூறல்=முன்னொருகாற் சொல்லிய பொருள் பின்னொருகாற் சொல்லுதல். அது "உட்குவரத் தோன்ற மீறும் துறைத்து" எனவும் "வந்தன விதோழ் வகையிற் றாகும்" எனவும் இருகாற்சொல்லி ஒருகாற்பயன் கொண்டவாறு. மாற்றுகொள்கூறல் = "மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை" என்றவழிப் புல்லினையும் மாமென அடக்குதல். இக்கருத்தும் கோக்கியும் போலும் ஆண்டு ஒன்றெனமுடிப்பின் தன்னி னமுடித்தவென்பதனால் புல்லினையும் மாமென்று தழீஇயின அக்கருத்தென்பது. குன்றக்கூறல்=சொல்லப்புகுத்த பொருளினே ஆசறக் கூறுத ஒழியப்போதல் : இஃதோர் பயன்படாக்குற்றம். மிகைபடக்கூறல்=செய்வகை பெழுத்தின் செய்யுட்டாகச்செய்யாது குத்திரத் துட் சிலசொன்மிகையாகச்செய்தல் போல்வன : அவை "ஆய் நியல புண்கிலைச் சட்டு" என்றாற்போல்வன. இங்ஙனம் மிகைபடச் செய்யுங்காண் முன்னின்ற சொல்லிற்கு ஒன்றும் இயையவில்லன கூறலாகா. என்னை ? "முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன" என்றவழி .. அவைதாம் முப்பாற் புள்ளியுமெனப் பயுணிலகொண்டொழிப் பின்னர் எழுத்தோரன்னவென்றது ஆண்டு இயையவில்லதோர் சொல்வென்று இஃலசுபடாது தான்சொல்லுகின்றபொருட்டும் இயைபு படச்சொல்லியே மிகைப்படுத்தல்வேண்டிமென்பது. என்னை ? எழுத்தெனப்படுப என்பதனால் மூன்றுமே சிறப்புடையவென்பது கொண்டாலுயிற் பின்னர் அம்மூன்றினையுஞ் சிறப்பில்லா முப்பதினோடும் ஒரேமேன உவமிக்கலாகாதெனவும் மாட்டேற்றுச் சூத்திரங்களுளானெல்லாம் ஒப்புமைபெறுவதல்லது சிறப்பின்மை காட்டப்படாதாகலானும் முப்பதினமே சிறத்தனவென்றும் கருத்தினாலுயின் மூன்றுஞ் சிறப்பில்லவென்பது முதற்கூத்திரத்தட் பெறப்படுமாகலின் பின்னர் இவ்விதேக கூறிச் சிறப்பழித்தல் வேண்டாவாகலானும் பல்பொருட் கேட்பினல்லது கோடவன்றி ஐயுறத்தோறுஞ் சூத்திரஞ்செய்யாதுக

லாரும் எழுத்தோர்னவென்பது ஆண்டு இவையில்கதோர் சொல்
லென்றதின் ஆண்டுப்பெய்த இலெகுகொண்டானெனல் ஆகாதென்
பது. பொருளிலமொழிதல்=நானுதலியபொருளன்றி என்மனார் புல
வொன்றாற்போல வழிதல்வாய்பாட்டுமாத்நிணாயே பயனாகச்செய்வ
ன. மயங்கக்கூறல்=நிறுத்தமுறைபானன்றி "அத்தினகர மகாமுனை
யில்லை" என மயங்கக்கூறிப் பிறிதொன்றகோடல்: கேட்போர்க்கி
ன்னு யாப்பிற்றதல்=சூத்திரச்செய்யுள்கேட்போர்க்கு இன்னுதிசை
ப்பச் செய்தல்: பழித்தமொழியான் இழுக்கங்கூறல்=முடியில்லாத
சொல்லானும் இழித்தசொல்லானும் எடுத்துமுடிப்பனவற்றை மறுமுடி
புபற்றி இழுக்கங்கூறலாயிற்று. தன்னுனொருபொருள்கருதிக்கூறல்=
முன்னோராக் கூறவும்படாது வழக்கினுள்ளதமன்றித் தன்னுள்ளே
ஒருபொருள்படைத்துக் கூறுதல்: ஆனென்பது ஒருசொல்லெனத்
தானென்பதோர்சொற்றாய் மெய்யினுள் உணராரின்றது. தன்னுற் தா
னொரு பொருள்படைத்துக் குறுகச்செய்தன் மூன்றாயதெனினும் இ
ழுக்காது. என்ன? நதலிக்கூறலென்றும் பயனிலக்குத் தானென்
றும் பெயர் வெளிப்படாதுநின்றது வெளிப்படுத்துக்கொளப் பெறுது
மாகலின். என்னவகையினுமனங்கோளின்மை = எவ்வாற்றினும்
பொருளறிதற்கு அரிதாகச்செய்தல். இவை நான்குங் குன்றக்கூறலொ
டு கூட்ட ஐந்தும் எஞ்ஞான்றும் பயன்படாதனவாயின. அன்னபிறவு
ம் அவற்றுவிரியாகும்=அவைபோல்வனபிறவும் ஈனாங்குற்றமென்ன
ப்பட்டதொகை எண்ணிற்கு அவ்வாறுதொகுத்தற்கேற்ற விரியென்
ளும். இவையும் இவைபோல்வனபிறவும். எ-று. விரித்ததுதொகுத்த
லென்பதனான் எதிரதுநோக்கி ஆண்டுத் தொகுத்தானுதலின் ஈண்டு
அவற்றைத்தொகைகூறுது விரித்தெண்ணினுனென்பது. பிறவுமென்
றதனான் வெற்றெனத்தொடுத்தன் மற்றொன்றுவிரித்தல் சென்றுதே
ய்த்திறதல் நின்றபயனின்மை என்ஞாற்போல்வனகொள்க. இவை
மேல் ஈனாங்குற்றமுமென உம்மைபாற் தழுவியவற்று விரியாயின
முதனாலொடு மாறுதலும், யாப்பிற்றுட் சிறைதலும் இவைபோல
ஒரோவழி வாரா அந்தாவின் முழுதுதலுக்கொள்ளக் கிடந்தமையின்
ஈண்டவை புறனடையாற் தழுவப்பட்டவாறென்பது. இவைபெல்லா
ங் குற்றமென்று கண்பப்படுவனவாயினும் ஈனாங் குற்றமுமின்றிபெ
ன முதற்குத்திரத்தன் ஒதிப்புருத்தான் அல்லாக்கால் இவற்றுட் செ
தலுட் புருதமாதும் அவற்றாற் பயன்சொன்னுமாதும் இன்மையினெ
ன்பது. பயிள்கொள்ளப்படுவன ஐந்தென்பது மேற்காட்டினும்.

இனி. அப்பதினாங்குங் குற்றமேயாகி வருமாறு:—"தன்மை
புவமை புருபகச் திவகம் - பின்வரு திவையே முன்ன விலக்கே

வேற்றப்பொருள் வைப்பு வேற்றமை யெனும் எனவும் "உருவக்
முடிமை வழியின் மடக்கே - விளிகடர் விளக்கென மரிஇ வருவன"
எனவுஞ் செஞ்சிறங்களை முதனிறிஇப் பின்னரும் அவ்வாப்பாட்
டானே "தன்மை யுவமை யுருவகத் துவகம் - பின்வரு கியே
முன்ன விளக்கே - வேற்றப் பொருள்வைப்பு வேற்றமை யென்றோ-
டு உருவக விபவ செப்புட் கணிபவன - மையற புலவர் வருத்த
வாத் தனரோ" என்றற்போலப் பின்னரும் அவ்வாறே குத்திரஞ்
செய்தல் கூறியதகூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று. என்ன? இ
வற்றது வேறுபாடு தொகைச் சூத்திரத்துத் துணி! தென்னியதன
னே பெற்றவழிப் பின்னும் அவ்வாறே மற்றோர் குத்திரஞ்செய்த
தொற் பயித்தின்மையினென்பது. "அன்றென வொருதலை துணி
த்த குற்ற - கன்றறி புலவர் காட்டெற் றுரிய" என்றற்போல்
வன வலாயாது குற்றமென்றதனையே சான்றோர்க்காயிற் குற்றமா
காதென்றல் மாறுகொள்கூறலாம். செய்யுட்கெல்லாம் அணியில
க்கணங் கூறவான் குற்றங் கூறம்வழி வரைத்தகூறதலின், செய்
வுட்ஞரிய பொருட்படையெல்லாவற்றன்னும் கல்லனவுச் சீயனவும் இ
வையென்று சொல்லப் புருத்தான் அவற்றுட் செவ்வையெழுதித
லும் வழங்கொடு மெப்பொருளும் ஆராய்வென்று புருத்தா
ன் அவற்றன் வழங்கிற்ரு வேண்டுவ கூறி மெப்பொருளாராய்ச்சி
முழுவதாடஞ் சொல்லாது வெழுத்தபோதலும் எடுத்துக்கொண்ட
துலுட் காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவளவிசெய்வ
வென்று புருத்து சிலமறத்துச் செய்த சிலவற்றுக்குச் செய்யாது
போதல் போலவனவுங் குன்றக்கூறலாம். அவை முடிந்ததலிற் கண்
டுகொள்க. "இடைவிடை திரியா திவனெறி மரபி - னுடைய கரு
ப்பொரு ளொரோவழித் துவன்றவு - மியற்கை மரபி னுரிப்பொரு
டொன்றவும் - பன்னிரு காலமும் காலவகை விடத்தொடுக் - தொன்
னெறி மரபிற் றேன்றினர் செயலே" எனச் சூத்திரஞ்செய்து காற்
பத்தெட்டிலும் காற்பத்தெட்டுக் காலஞ் தொக்கசூத்திரத்தாற் "து
டைப்பன தடைத்துச் செயற்கை போல - வழியிட நெழித்துக் கால
ங்கூறவல்" என்று புருத்து அக்காலத்துள்ளுஞ் சிறபொழுது கூறுது
இட இலக்கணமே கூறி இடத்திற்குச் கருங்க வேறுசூத்திரஞ் செய்த
வாறுபோலாது அதற்கு இன்றியனம்பாதுனவெல்லாம் குன்றமற் கூ
றுது சென்றபட்ட பரப்பிற்குக் சூத்திரஞ் செய்தல்போல்வன மி
னையடக்கூறலாம். அக்தாவது இன்னியவேனென்பது "தன்னி
ழ லதல்யாற் தடைகளைத் துறைதொறு - மிலங்கு முலைக்க னை
ய்ப்பக் கோக்கியிழ்து - வன்தொ துதர் தண்டளிர் எயிற் - ப

குமலநாதிர்ந்து முருகுமழ் பரப்பின் - மண்வயிற் றுளிர்க்குந் தன்
 னறங் கயத்து - கிழவிரு நடுவ னழிவயிர் தாமரைத் - தான்கறித் த
 ருத்தும் வாணையிற் றிளமீன் - புள்ளுக வெற்ப வென்னென்று பி
 றமும் - பளிங்கு செழித்தன்ன துளங்காத் தென்னீர் - தளிர்குடை
 ன்த தெயிட்டிய ருயில்குனிந்து ருடிப்ப - மாவர் தாழ்ந்த கரைமா
 ச் சாரத் - றேனாறு தேறல் வேனற் கன்னும் - வாரார் கொல்லென
 கீர்வார் கன்னொடு - புலம்புடை மகடேக் கலங்கரு ரொய்த - யாறுங்
 குளங் காலு மாடி - யோருயிர் மைந்தரு மகளிருங் களிப்பக் - காம
 விழவோடு கன்னியர் நோற்ப - நிலவுஞ் சார்தும் பலவயிற் பயன்பட
 த் - துன்பக் காலத் துடைத்தனர் பெறா - மின்பக் கால மென்ம
 னுர் புலவர்" என்றும்போலப் பற்றிக்கறிப் பெருஞ்சூத்திரஞ்செய்த
 யழியும் பருவத்திற்கு வரையறையிலக்கணம் போதுதலின்றி விடுதலா
 யிற்று. இனி, "அம்முன் றென்ப மண்ணச் சொல்லே" எனவும்
 "அப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே" எனவும் "ஆய் னாத்தொடு
 பிறவு மன்ன" எனவும் இன்னோரன்ன பலவும் மிகைபடச் செய்
 தார் இவ்வாசிரியராகலிற் பிற்காலத்து துல்செய்தார்த்கும் மிகை
 படச்செய்தல் அமைபுமென்பாருமுளர். அற்றன்று, "யாவயின்
 வரினுந் தொகையின் றியலா" எனப்பட்ட எண்ணுகலிற் தொ
 கைகூறினமையாலும் வழக்காதலானும் அதுமுதலாக அல்லது ருத்
 திரச்செய்யுளுக்கு செய்பாராகலானும் அங்ஙனம் தொகைதொடராக்
 கால் இரண்டாகப்பட்டு லிகாவகையாற் தொருத்தானுமெனவும் அவை
 பலசொல்லாகலாற் தொருக்கப்படுவனவல்லவெனவுஞ் சொல்லிமறுக்
 க. அல்லதூடம் மன்னென்பதோர் இடைச்சொல், அது தானடைந்த
 சொற்பொருளன்றித் தனக்கு வேறுபொருளின்மையிற் பொருள்பற்
 றி மூன்றெனலாகாது பலபொருளொருசொல்லெனப்படுவதன்றி. அத்
 னுன் அதனை நோக்கி மூன்றென்றானல்லன், அஃது அடுத்த சொல்
 லினை மண்ணச்சொலென்றான், அஃது மூன்றன்றி எத்துணையும் ப
 லவாயினும் ஒன்றாயினும் மூன்று பகுதிப்படுமென்று கோடற்கென்
 பது. ஒழிந்த இடைச்சொல்லாயினும் அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.
 இனி மண்ணச்சொல்லென்பது வேற்றுமைத்தொகையேயனறிப் பண்
 புத்தொகையாகதுமுடைத்து. மன்னடுத்த சொல்லினையும் மன்னெ
 ன ஆகுபெயராற் கூறினென்பது. "வழக்கு வழிப்பட்ட சொல்லீறு
 திரியினும் புடைத்துக் கொண்ட சொல்லொடு சிவனித் - திரிசொல்
 லென்றே செப்பினர் புலவர் - வரிவளைப் பனைத்தோன் மடால்
 லோசை" என்றும்போல இயைபில்லன கூறுதல் பொருளிலமொழி
 தலாம். இஃது ஒழிந்த செய்யுட்காயிற் தடங்கண்ணெயென்றும்

பொன் வரப்பெறுமென்றிருந்தென்றையெனின், அது செய்யுள்
பெயர் வௌையவையுள் செய்யுளாகலின் ஈனஞ்சு “செய்வையெழு
தின்” செய்யுட்டாகச் செய்யுளாகே இது விவரணையின் அதன்
நிறத்தாக் கடாவின்றென மறுக்க. மயங்குகறலென்பது “மயங்கா
யாழி நெழுத்துமுறை காட்டுவல்” என்றுபுரத்தாற்போல இன்ன
தொகையையென்று புரத்தான் மெய்த்நிலை மறுக்குதலும் உடனா
தாய்தலும். சூரியமுத்தமிழும்பொல்வன உடனாாய்தலும் பொல்வன.
கேட்போர்க்கினனாயப்பாவது “கதாபம்” “சுருபவ” “உயிர்முன்பி
ன் வல்லியம்” “வாயாதாமென” என்றுந்போலச் சூத்திரச்சுருக்கமும்
மொழிக்குமுதலாமெழுத்தும் ஈரமுமெழுத்தும் பொதுவகையான் அ
டங்குதுதற்பயனோக்கி இங்ஙனம் இன்னுவோகைத்தாகச் சூத்திரஞ்
செய்தல்பொல்வன. பழித்தமொழியானிழுச்சுக்கறல் “விளாமெனி
துதி பழமொழி புணரித் - தளாவியற் தன்றி யியற்கை யாகும்” என்ரு
ந்போல விளாமென்பதோர் வழுச்சொல்லாற் சூத்திரஞ்செய்தல். ஒன்
தற்கொன்றென்பதனை “ஒன்றினுக்கொன்று” எனச் சூத்திரஞ்செய்த
லும் அது. தன்னைருபொருள்கருதிக்கறலென்பது மலபரிசுடாத்
தினை ஆனந்தக்குற்றமெனப் பிற்காலத்தானெருவன் ஒருசூத்திரங்
காட்டுதலும் பதமுடிப்பென்பதோர் இலக்கணம்படைத்துக் கோடலு
ம்பொல்வன. என்னவகையினுமனங்கோளின்மை வருமாறு:—“இந்
தினைப் பிரித்த வையுமாற் கொலிக்கும்” என்றுஞ் சூத்திரத்தித்திற்
கும் “எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி” என்பதற்கும்
வெறுபொருள் உணரப்பாருணாக்குமாற்றான் அறியப்பரிம். இனி மற்
ருன்றுவித்தென்பது ஆறுதற்பும் பாவினமும் கூறவென்று
புரத்து பொருளாராய்ச்சி கூறுதல் போலவன பலவுங்கறுதல்.
இதவும் இன்னோரன்ன மிகையடக்கறாய் அடங்குமெனினும் அ
மைமும். நின்றபயனின்மையென்பது பிற்காலத்துத் தோன்றிய வழ
க்கேற்பறி அவற்றிற்குங் குற்றத்தா இலக்கணங்காட்டியவழி அது
கான்றோர்செய்யுட்டுப்பயன்படாது தம்மோரன்ன செய்யுட்டுப் பய
ன்பட்டொழியச்செய்தல். அவை வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. பாட்டி
யன்மாபெனக் கட்டுவனவும் அவை. இனி வெற்றெனத்தொடுத்த
லென்பது கேட்போர்க்கினனாயப்பாற்பாற் பட்டு அடங்கும். சென்
ததேய்த்திறதென்பது சொல்லப்புகுத்தொருபொருள் எல்லாவி
டத்தஞ் சொல்லப்படுவதாகவும் ஈற்றுக்கண் மாய்த்துமாறுவது.
அதவும் குன்றக்கறலாம் அடங்கும். ஒழித்தனவும் அன்ன.

மற்றுக் கூறியதுகறன் முன்னவத்தென்னெனினின், அது
தாதுட்போலச் செய்யுட்கண்ணும் பயன்படவரின் அஃதமுமென்றற்

கென்பது. அவை 'வைகலும் வைகல் யாக்கண்டு மஃதுணரார்' எனவும் "வஞ்சியான் வஞ்சியர் கோ" எனவுஞ் சொல்வகையான் இரட்டித்தாழி. இனியமைவனவற்றிடையே குன்றக்கூறல் வைத்தான் அவற்றத்துணைச் சிறப்பிலவென்று ஐயுருமைபென்பது. இவ்வாடியர் பாண்டும் இலக்கணமேகூறி இவ்விலக்கணத்திற் பிறழ்வருதல்க் குற்றமென்றுகொள்ள வைப்பினன்றி இல்லாதகுற்றங்கட்கு இலக்கணங்கூறுதார் இது கூறினார் "எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவுமவை" என வருகின்றகுத்திரத்தான் இவையும் இலக்கணத்திற்கு உபகாரப்படுதலினென்பது. (௧௦௮)

௧௧௧. எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவு மவையே.

இது மேற் குற்றம்பத்துங்கூறி இனிக் குணமும்பத்துளவென்றது. மேலெல்லாம் இவ்வாசிரியன் இலக்கணவழக்கையே விட்டதோதி அதனிற்பிறழ்த்தது குற்றமென்றுகொள்ளவைத்தான்-ஆக வோத்தினுள் ஈனாங்குற்றமுமென்பன சில குற்றங் கூறினான், இது மாறுகொளக்கூறலாங்கொல்லோவெனின், அற்றன்று; இவையும் இலக்கணமே கூறினனென்பான் இவற்றையெதிர்மறுத்துக்கொள்ளவென்றனென்பது. இதனதுபயன் உள்ளதுசொல்லுதலேயன்றி இல்லது சொல்லுதலும் தூலிலக்கணமென்றறிவித்தலாயிற்று. அவை "பெயர்நிலைக் கிளவி காலக் தோன்று" எனவும் "வினையெனப் படுவது வேற்றமை கொள்ளாது" எனவும் வரும். எனவே, கூறியது கூறாமையும் மாறுகொளக்கூறாமையும் குன்றக்கூறாமையும் போல்வனவும் பத்து உன தூலிலக்கணமென்றாலும். மேல் ஈனாங்குற்றமுமின்றி என்றதல்லது அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு எதிர்மறுத்துக் கோடல்பெருமையின் இதுகூறினனென்பது. (௧௦௯)

௧௧௨. ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பி

னுதலிய தறித லதிகார முறையே

தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்க் நிறுத்தன்

மொழித்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்

மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்

வாரா ததனான் வந்து முடித்தல்

வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தன்

முத்து மொழித்ததன் நனைதடு மாற்றே

யோப்பக் கூற லொருதலை மொழியே

தூர்கோட் கூறன் முறைபிற ழாமமை

பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுத
 விறத்தது காத்த லெந்நாது போற்றன்
 மொழிவா மென்றல் கூறிற் றென்ற
 ருன்குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
 முடிந்தது காட்ட லானே கூறல்
 பல்பொருட் கேட்பி னல்லது கோட
 ரெகுத்த மொழியான் வருத்தனர் கோடன்
 மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்
 பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
 பொருளிடா யிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
 சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்த
 றந்துபுணர்க் துரைத்தன் ரூபகங் கூற
 ளுய்த்துக்கொண் ணோர்த்தலொடு மெய்ப்பட காடிச்
 சொல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ்
 சொல்லிய வகையாற் கருங்க காடி
 மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
 டுனத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு
 துணித்தகு புலவர் கூறிய தாலே.

இது முறையானே இறங்கினின்ற முப்பத்திருவகை யுத்தி
 யுக்கறி மற்றும் இந்நாலுள் அதிகாரம் மூன்றற்கும் வேண்டும் புற
 னடையுங் கூறுதறுதலிற்று. (இ - ள்.) ஒத்த காட்சி யுத்திவ
 கை விரிப்பின் = முற்கூறிய குற்றங்கனோடு ஒப்பத்தோன்றல் தோற்
 றத்தின் உடையவாகிய உத்திக்கூற்றினை விரித்துச்சொல்லின் : பத்
 துவகைக் குற்றத்தோடும் ஒத்தவருமெனவே இவையும் துற்கணன்
 றி ஒழிந்த செய்புக்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும் முற்கூறிய குற்
 றம்போல இவையும் வேறுபெயரொருங் படைத்ததுமுடையவாயின.
 காட்சியுத்தியென்று இவற்றைக் கூறியவதஞன் தாலுட்காணப்படுமெ
 ன்ற ஐந்தகுற்றத்தோடும் ஒத்தல்கொள்ளப்படும் அவ்வாறாகப் ப
 ம்படவரும் பகுதியானென்பது. உத்தியென்பது தால்செய்யுங்கால்
 இயல்புவகையாகிய வழக்குஞ்செய்யுறும்போலச் செய்வனஞ்சொல்
 லுதல் ஒண்மையுடைத்தன்றும் பிறவெனின், அற்றன்று அவ்வாறு
 செய்தக்கால் துண்மையொழி புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகவென்பமெ
 ன்பது முன்னர்ச்சொல்லினும். ஈண்டுச்செய்வனஞ் சொல்லாத தத்தி
 ருத்திவகையும் அட்வாறே ஒண்மையுடைபவாமென்புற கருத்து.

என்றார்க்குச் செய்வனஞ்செய்தல் உத்தியென்னுளுவேனின், அது சொல்லாமைமுடிந்ததாகவினன்றே உத்தியென்னுது இவற்றை உத்தி வகையென்பானாயிற்றென்பது. அஃதேல், இவற்றை முன் தொகுத் தான்போல விரிப்பினென்றதென்னையெனின், முன்னர் எதிரதுநோ க்கி முப்பத்திரண்டெனத் தொகைகூறிப் பின்னர் மனத்தினெண்ணி மாசறத் தெரிந்தகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தியுணர்த்தல்வேண்டுமெ ன்கின்றானாகலான் அங்ஙனம் இனம்பற்றி அவற்றோடு அடங்குவன டெல்லாம் அவற்றுவிரியாகுமென்றங் கருத்தினுற் கூறினானென்பது. "அவுனிவ னுவனென வருடம் பெயரு - மவனிவ ருவனென வருட ம் பெயரும் - மவரிவ ருவனென வருடம் பெயரும் - யான்யா நாமென வருடம் பெயரும் - யாவன் யாவன் யாவ றென்று - மாவயின் மூன் றோ டப்பதி னைந்தம் - பாலறி வந்த வுயர்தினைப் பெயரோ." என்ப தானுள் "ஆவயின் மூன்றோ டப்பதினைந்தம்" எனத் தொகுத்துக் கூ றியவாழி அது மிகைபடக் கூறலாகாது. என்னை? உம்மையென்னாக லிற் தொகையின்றியுஞ் சிவ்வகையெழுத்திற் செய்யுட்டாக வழக்கிய லானே கருங்கச்செய்வதோர் ஆறுனதாயினும் அப்பதினைந்துமேனத் தொகுத்துக் கூறல் உத்திவகையான் அமைபுமாகவினென்பது கரு த்து. இங்ஙனக் தொகைகூறுதல் வெள்ளிதன்றி ஒள்ளிதாகல். அ வை பதினைந்துபெயருமே ஒருகிரகனவென்பது அறியலாகுமென்பது. இனி, "மெய்பெறு மாபிற் றெடைவகை தாமே" என்னுஞ் சூ த்திரம்போல்வன பிறிதொருபொருள் பயக்குமென்றாலும் அச்சூத் திரத்துட் காட்டப்பட்டது. இங்ஙாற்றான் இவ்வுத்திவகை எல்லா னாற்றும் இன்றியமைபாவாயின. மற்ற வகையெனப்படாது செய் வனஞ்செய்யும் உத்தியாவன யாவையெனின், "இயற்கைப் பொ ருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்" என்றாற்போலச் சொல்லியொழிவன, பிறவும் அன்ன.

விரிப்பினென்ற வினையெச்சுஞ் சேர்த்தியுணர்த்தல் வேண் டமென்ற முற்றுவினையென்கொண்டு முடித்தது. மெய்ப்படகாடிபென்ப ன போல்வனவற்றாக்கும் இதவே முடிபு. அதற்கு அலென்னும் பெயர்கொடுத்து முடிக்க. தானென்று ஐகாரம் விரிப்பின் வேண்டி மென்பது தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் பெற்றதோர் பெயர்கொ ண்டி முடியும்.

• நுதிவியதறிதல் = சூத்திரத்தன் னுதிப பொருளாற் சொல்லப் படும் பபன் இல்லதபோலச் சொல்லியதானே அதற்கேற்ற வகையா ப்கருதியுணுப்படுபொருள் இன்னதென்று கொள்ளவைத்தல் : அது

“வேறுவினைப் பொதுக்கொ கொருவினை மொவா” எனவுஞ் “இ
றப் பி னுமெ பெயர்நினைத் தோவிக்கு - மியற்பெயர்க் கெவி முந்
புடக் கெவா” எனவும் இவை வழுவுறக் வழுவுமைக்க என்னும் இரு
பகுதியுள் வழுவுமைத்தக்கெழுத்தனவென்பது கருதினான் ஆசிரியனெ
ன்பது அறியவந்தன. இதனை முநற்கண்வைத்துப்போய் இறுதிகண்
னோ உய்த்துக்கொண்டெனர்தலை வைத்தான் இதவும் அதபோல் உ
ய்த்துக்கொண்டெனர்தல் ஒருவகையானுடைத்தாயிரும் அதனாற்பெ
ற்புபயன் பிரிதமொன்று உளதாதல் வேற்றுமைபுடைமையினென்
பது. அது முன்னர்க்கொல்லுதல். இனி, முவகைத் தாழ்வழக்கமு
ம் ததலியதம் அவற்றுள் இயற்றறிமே ததலியதம் அதிகாரம் தத
லியதம் அதிகாரத்தன் ஒத்தததலியதம் ஒத்திருட் குத்திரம் தத
லியதமெனவும் இவை ததலியதறிதற்பகுதியாய் அடங்குமென்பான்
எனத்தினைன்னி மாசுறத் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தியு
ந்ததல்வேண்டிமென்மின்ருனென்பது. மேல்வருகின்றவற்றுக்குமொக்
கும். அஃதேல் இதனை ஆண்டவைத்து மற்றதனை ஈண்டுவைப்பினும்
இஃதோக்கும் பிறவெனின், அற்றன்று; தாலின்வேருமிய பாயிரத்
துள்ளாரும் இஃததலியதறிதல் வருதலும் உத்தியென்றற்கு இதனை
முன்வைத்தானென்பது.

அதிகாரமுறைமைபென்பது முன்னின்ற குத்திரப்பொருண்
மை பின்வருஞ் குத்திரத்திற்கும் பெறற்பாலன பெறவைத்தல். அவை
“இயற்கைப் பொருள் யிற்பெனக் கெத்தல்” என்றவுழி இஃதெனக்
கொத்ததுரிமைபுண்டதன்றே அதனைச் “செயற்கைப் பொருள் யாக்க
மொடு கூறல்” என்புழியுங் கொள்ளவைத்தலும் “குற்றிய லிகா நிற
நல் வேண்டும்” என்பதனைக் “குற்றிய லுசாரம் வல்லா தூர்ந்து” நிற
நல் வேண்டும் என்று கொள்ளவைத்தலும் போல்வன. இனி, வழ
க்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த
இனக்கணம் இயற்றறிமெனப்படும். அச்செய்யுளினி அமையாத
இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப்பெயரொய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப்
பின்னர்க் வைக்கப்பட்டதெனப்படும். இவ்விரண்டன்வழி கிகழ்த்தல்
கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப்பின்னர்த்தாமென மு
னெனம் கூறுதலும் இனி இயற்றறிமுள்ளும் எழுத்ததிகாரத்தோடு
கொல்லதிகாரத்திற்குக் கொல்லதிகாரத்தோடு பொருளதிகாரத்திற்கு
ம் இயைபு கூறுதலும் அதிகாரத்தன் ஒத்தப் பனவாகலின் அவை ஒ
ன்றன்பினென்று வைத்தற்கு இயைபு கூறுதலும் அவ்வறிமே குத்திர
த்திற்கு இயைபு கூறுதலுமெல்லாம் அதிகாரமுறைமைக்கு இனமெ
ன்று சேர்த்தியுளப்படும். பிறவும் அன்ன.

• அதிகாரமென்ற பொருள்மையென்பையெனின் முறைமை யெனவும் இ-மெனவும் இழமைமொனவும் கொள்சப்படும். அவற்றன் னால் அதிகாரமென்றொழியாத முறைமைப்பொருட்டன்றி முன்னோடத்து நிறு த்தியதன் வழி முறையாற் பொருள்கோடல்கொள்ச. என்னை? முன் னும் பின்னும் நின்ற சூத்திரம் இரண்டினையும் ஒரிடத்தனவாகச் சூததல்வேண்டும். அங்ஙனங் சூத்தாதலியைப்பொருள் ஒன்றன் பொருண்மை ஒன்றற்குவருவித்தல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இட ம்பற்றாக்கால் ஒருவன்செய்த தானோசி பிறிதொருதற்கு இயைபுசு றுதவாறபோல எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திடை இயை புதறல்வேண்டியதன்றாவான் சொல்லுமாதலானமென்பது. எனவே, இ-மெனப்பட்டததானே முறைமைப்பொருளும் பமொயினும் இச் சூத்திரத்தன் அதிகாரமெனவும் முறைமைமையெனவும் கூறினமை யின் ஈண்டு இ-முறைமைமையென்பதே சூத்தாயிற்று. இதனானே உடன்பிறத்தானுள் ஒருவற்குரியது வழித்தோன்றினூர்க்கும் ஒருவழி வரியவாறபோல முன்னர்கின்ற விதி பின்னர்க்குநதற்கும் வேண்டி யவழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உத்திவகையாயிற்று.

இனிப்பொருளாரார் இங்ஙனம் வரைந்தகொண்ட இடத்தன் னோ யாற்றொழுக்குப்பொலவன்றி இடையிடையும் பெறமென்பது கோக்கி அரிமானோர்குந் தேவைப்பாய்த்துளும் பருத்துவிழக்காகும் ஓகி உருமெனவுஞ் சொல்லுப. அவையும் இனத்திற்சேர்த்தியுணர்த் தவே படுமென்பது.

தொருத்தக்கூறல்=தொருத்தியாத்ததானுள்ளுந் தொருத்தக் கூறுதல்: அவையாவன, எழுத்தமுப்பத்தமூன்று சொல்லிரண்டு பொருளிரண்டு என ஆசிரியன்குளே தொகைகூறுதல்போல்வன. "இ ருதினை மருங்கி னெம்பா லறிய - வீற்றினின் திகைக்கும் பறிசூ ரெ ழுத்தம்" எனப் பருத்திரத்த விசித்தன தொருத்தனும் "ஆவயி ன் முன்னோ டப்பதி .?னத்தம் - பாலறி வந்த வயாதினைப் பெயர்" என ஒருசூத்திரத்த விசித்தத் தொருத்தனும் போல்வனவும் அதன் பகுதியாய் அடங்கும்.

வருத்தமெய்ச்சிறத்தல்=அங்ஙனங் தொருத்தக்கூறியவழி எ ழுத்துமுப்புத்துமுன்றென்றதொகையினைக் குற்றெழுத்தம் கெட்டெ ழுத்தம் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையி னமுமென்றூற்போலவும் உயாதினை அஃறிணையென்ற தொகையினை ஒருவன் ஒத்தி பலர் ஒன்று பலவென்றூற்போலவும் வருத்தல்: "உ

ப்பொருண்மைக்கட் சொல்லாததொன்றுதொள்ளவைத்தல்: முட்டி
ன்றி முடித்தலென்றதனான் எடுத்தோதடதனும் எடுத்தோதியதனோடு
ஒக்குகிறப்பிற்பென்றவாரும். அதுபோல்வன அதற்கு இனமெனப்
படும். மற்ற இதனை அருத்தாபத்தியென்னுமோவெனின், என்னுமன்
தே, 'பிதழ் ருள்வழித் தன்றனை வேண்டி' என்னும் பொருட்டன்றி
த் தன்சீரோடு இயற்சீர்வந்து தனைசொன்னுமென மொழியாததோர்
பொருள்கோடலினென்க. இனி, "மக்கா நெற்றும் பகர விறுதி
யும்" என்றவழி ஒழிந்த காண்டொழுத்தம் ஈற்றினிற்குமென்று கோ
டல்போல்வனவும் அதன் இனமெனப்படும். என்ன? ஒன்றறனமுடி
த்தறன்னினமுடித்தலெனினும் இழுக்காது. இனிச், "சீரியை மருங்
கி னோசை பொப்பின்" என்றவழி ஒன்றாதது இயற்சீர்வெண்டனை
யென்றகோடல் அருத்தாபத்தியாகி "எடுத்த மொழியினஞ் செப்ப
து முரித்து" என்ற வழக்கெலானே வருவன்றி அடங்குமென்பது.

வாராததனான்வந்ததுமுடித்தல் = ஒருபொருண்மைக்குவேண்
டும் இலக்கணம் நிரம்ப வாராததோர் ருத்திரத்தானே அங்ஙனம்
வந்தபொருண்மைக்கு வேண்டும் முடிபுகொள்ளச்செய்தல்: அது
"தொடர விறுதி தம்முற் றும்வரின் - லகரம் நகரவொற் றுதது முரி
த்தே" என அதற்குக் கேடு வாராத ருத்திரத்தானே லகரம் நகரவொ
ற்றாய் வருமெனப் பிரித்துத் திரிபுகடறியதே பற்றுக லகரம் ஆண்டு
சிவ்வாது கெடுமென்று கொள்ளவையத்தனானே கிறிசில வித்திப்
பற்பல கொண்டாடொன்று வந்த புணர்ச்சி முடித்தவாறுகண்டுக்கொ
ள்க. "எல்லா மென்று மிறுதி முன்னர் - வற்றென் சாரியை முற்
றத் தோன்றும்" என்றவழி எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயருள் உயர்
தினாகுறி வற்றுச்சாரியை பெருமையான் அதுபெற்றவந்த அஃறி
ணைக்கடே முடித்தலும் அது. பிறவும் அன்ன. இனி இங்ஙனம் மு
டிபுகோடலன்றி ஆண்டுக் குறியிடுதலும் ஆட்சிபுங் குறியீடும் ஒருங்
குச்சுத்தலும் அங்ஙனம் ஆட்சிபுங் குறியீடும் ஒருங்குச்சுத்தது பின்
னர் ஆட்சிக்கண் வாராயும்பும் வந்தவழிப் பிறவற்றோடு கூறதலு
ம் அதற்கு இனமெனப்படும். அவை "அவ்வகை பொன்பதும் வி
ண்பெஞ்சு கிளவி" என முடித்தனை மீண்டும் "நெறிப்படத்
தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி" எனக் குறியிடுதல் எச்சவியலுள்
வந்ததாயினும் முன்னர் அக்குறியீடுவந்ததின்மையின் அது வாரா
ததெனப்படுமாகலின் அஃது காண்டிக் குறியிடுதலாயிற்று. வினையி
யலுட் பெய்கெச்சமென்று ஆளுதலும் அது. வண்ணச்சினைச்சொல்
முற்றுச்சொல்லென்பனவுங் குற்றியலிகரத்தைப் புணர்யென்றலும்
ஆட்சிபுங் குறியீடும் ஒருங்கு சிசுத்தனவாகலின் அவையும் இனி

வாராணசியான் வந்தழிவந்தழி அக்வாறு ஆண்டானென்பது. இ
 னிப் புள்ளியென மேல் ஆனவாராதனைப் புள்ளியென்று ஆனவன
 வந்தொடு மயங்குகிறதென்பது. "அவைதாய், குற்றிய லிகா
 வ் - குற்றிய துர மாந்த மென்ற - முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ
 ரன்ன" என்பழிக் குற்றியலிகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆன
 வாராணசியானும் அதுதான் அப்பழி வரவேண்டிதலானும் அப்பனம்
 புள்ளியென்று ஆனவரும் குற்றுகாத்தோடும் ஆயத்தோடும் உடன்
 கூறதலாயிற்று. இப்பனும் உடன்கூறக்காற் புள்ளியுங் குற்றிகா
 முமெனச் சூத்திரம்பெறுதல் வேண்டவராவான் செல்லுமென்பது.
 இனி, "ஆ ஏ ஒ அம்முன்றும் வினா" எனவும் "மாறகொனெச்ச
 ரும் வினாவு மைபுறம்" எனவும் கூறவெனவும் அவை. என்ன? இ
 னிடச்சொல்லோத்திறன் வினாவென்றோதாத ஆகாரம் வாராதத
 ன் ஆண்டு வினாவென்று ஒயிப கொர ஓராய்களான் "ஆ ஏ ஒ அம்மு
 ன்றும் வினா" என்று உடன்குறினமையானும் அவ்வாறு இடைச்சொ
 ல்களாத்திறன் எடுத்தோதாத மாறகொனெச்சத்தோடும் ஐயத்தோ
 டும் ஆண்டாறிய வினாவியையும் எண்ணியையும் எழுத்தோத்திறன் வி
 தத்துடன் குறினமையானுமென்பது. இது கோக்கிப்போலும் "நத்
 தனை யிவ்வைத் தேகாரம்" என இடைச்சொல்லினை எழுத்துச்சாரி
 யை பெய்தோறிய கருத்தானே இப்பொருள்மொகொள்ள எவப்பா
 னாயிற்றமென்பது. மற்ற இவை எதிரதுபோற்றலாகாவோவெனின்,
 அது பொருட்படைக்கண்ணதெனவும் இவை ஆட்சியுங் குறியீடே
 பற்றியோர் பகுதியெனவும் கூறியிடுக்க. அக்தேற், குறியீட்டா
 ல் ஈண்டாரயாவோவெனின், இவை உத்தியசையாகவானும் அது
 தானே உத்தியெனப்படுமாதலானும் அதனை ஈண்டு ஆராயான
 ன்பது.

வந்ததொன்றிவாராததுணர்த்தல் = பின்னொருவழிவந்தது
 கொண்டு முன்வாராததோர் பொருள் அறியவைத்தல் : அது "ஞாந்
 க்க் கொந்த வல்லெழுத்து மிகும்" என்பது. "எஞ்சிய முன்று மேல்
 வந்த முடிக்குள் மேற்குப்பொருட் கொனி யிலவென மொழிப"
 னீன வந்தது கொண்டு மேற்குறப்பட்ட எழெச்சத்திற்கும் மேல் வந்து
 முடிக்குள் சொல் வாராதனை வீருமென்றணர்த்தகொள்ளவைத்
 தனமயின் இதுவும் அதுவேயாயிற்று. "ஆய்கு தினை னினைச்
 சூன சொல்லெ" என்றழித் தினைபென்னும் பெயர் எப்பே
 ருட்கும் எய்தவித்தல் ஒருகுத்திரத்தன்னே கோடவின் அதனை அத
 ன்கு இனமென்றகொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன.

முற்று மொழித்ததன் தலைமொற்ற = முன்னொருகாற் கூறிய முறைபயன்நிர் பின்னொருகாற் தலை தலைமொழுகக் கூறுதல் : அது "பன்னீ குயிரு மொழிமுத லாகும்" எனவும் "உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா" எனவும் உயிரும் மெய்யும் நிறுத்தமுறைபாண ன்றிக் "கதாப மவெறு மாவைச் செழுத்து - மெல்லா யுயிரோடுஞ் செல்லுமா" எனவும் மெய்ப்பற்றி உடையதை கூறுதலும் "எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு - மெய்யே யுயிரென் றுபீரியல்" என முற்கூறிய முறைபிறக் கூறுதலுமாயின. 'மெய்யும் உயிரும் பற்றி வித்தவகையறப்பினும் அஃது இரண்டற்குஞ் செல்லுமென்று கோ டற்கும், இனி இயல்புவகையான் ஈறாக ஒருதலையாக உடையன மெ ய்யென்றற்கும் அவ்வாறுகூறினானென்னுமோவெனின், அங்ஙனமே அக்கருத்தினைன்றே ஒத்தகாட்சியெனக் குற்றத்தோடு ஒப்புமை கூறி மற்றுப் பொருள் பயத்தலின் அமைபுமென்று சொள்வாமாய் ற்றென்பது. இனி, "முன்றுதலை யிட்ட முப்பறிற் றெழுத்தின்" என்றாற்போல்வன இனமெனப்படும். "புள்ளி யில்லா வெல்லா மெ ய்யும்" என்பது மெய்முற்கூறினமையின் இதுவும் இதற்கு உதார னமெனப்படும். மற்ற மயக்கக்கூறலோடு இதனிடையேற்றமை யென்னையெனின், அஃது "இன்னேவற்றே" என நிறுத்தமுறை யாற்கூறுது மற்ற அதவேபற்றாக மற்றொருபொருள்கொள்ளப்படும். இஃது இன்னதன்றி இங்ஙனம் மயக்கக்கூறல்வேண்டும் பொருண் னைத்தாவி வருமென்பது. அஃதேல் இதுமாகாணக்கூறலென்னு ன் குற்றமாகாவோவெனின், ஆகாது. என்னை? இது முற்கூறிய பொருளினே மாறுபடாமையாலும் நிறுத்தமுறை தலைதலை வவக்கு ற்த்துணையாகலானுமென்பது.

ஒப்பக்கூறல் = ஒன்றுகூறுங்கால் இருபொருட்டுறித்ததென்றும் இரட்டிற்செய்தல். அது "இன்னி னிகர மாவி னிறுதி - முன் னர்க் கெடுத்த லுரித்த மாரும்" என்றாற்போல்வன. "வீணயெஞ் ஈ கினவியு முவமக் கினவியும்" எனவும் "அன்ன வென்னு முவமக் கினவியும்" எனவும் இனமல்லனவற்றை உடனென்னுதலும் "மாம ரக் கினவியு மாவு மாவும்" என மாட்டெறியுங்கால் வேறுவேறு விதி யுடையனவற்றை ஒருங்கு மாட்டெறிதலும் ஆண்டு ஆறு வல்லெழுத் தினையும் உடன்கோடலும் நிலைமொழித்தொழிலொடு வருமொழித் தொழிலும் ஒப்பக்கொண்டு மாட்டெறிதலும் போல்வன ஒப்பக்கூற லென்னும் பகுதியாய் அடங்குமென்பது.

ஒருதலை மொழிதல் = ஓர் அதிகாரத்திற் சொல்லற்பாலதனை வே று அதிகாரத்துச் சொல்லிய இலக்கணமே ஆன்றும் கொள்ளவைத்தல்.

அது "அ இ உ அம்முன்றுக்கு சட்டி" எனவும் "ஆளும் பெண்ணு மந்திரி யியத்தை" எனவும் இவை எழுத்தறிதார்த்தக் கூறியவா ள்ஞானே சொல்லிநார்த்தன்கூடும் அய்யிலக்கணக்கொள்ள வைத்த மையன் அப்பெயர்த்தாயிற்று. உடம்பொடுபுணர்த்தச் சொல்லுவன அதற்கு இனமெனப்படும். என்ன? விதியல்லாதது விதிபோல மற்ற டொருவழிச் சேறலின்.

நீங்கோட்டகூல் = சொல்லாதன பிறவுளவாயிரும் அந்தார்கு வேண்டியதே கொள்வனென்றல்: அது "அஃகிவ னுவுவல தெழுத்து புறத் திருசர்க்கு - மெய்தெரி வசியிசை யாபுதுவன் றிதினே." என வுஞ் "சகாக் கெனியு மவற்றோ ரத்தே - அஃ ஒளவெனு முன்ற லங் கடையே" எனவும் "குற்றெழுத் தைத்து மொழிநிறை பிலவே" எனவும் "பாடலுட் பயின்றவை காடுங் காலை" எனவும் வரும் இவ்வாற்றானே "அளபிற் கோட லத்தனார் மறைத்து" ஆயினும் அ து கூறினேனெனவும் இயற்சொல்லிற்கல்லது கீலைமொழியாக்கங் கூடுனெனவும் வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆராய்வலென்று புரூத்தான் பாடலுட் பயின்ற வழக்கே கூறுவனெனவும் கூறுதலின் அவை தன்கோட்டகூறதலாம். இனி ஒன்பதுமயக்கத்துண் மெய்ம்மயக்கங் கூறி ஒழித்தன கூறாமையும் வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகை யும் எடுத்தோறி முடியாமையும் "காடக வழக்கிது மூலியங் வழக்கி லும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" பற்றிப் பொருளிலக்கணங் கூறுவலென்றலும் பெரும்பான்மை இலக்கணவழக்கென்ப என்ற லும் அதனானே சிறுபான்மைமைய மயக்கமென்றலும் அம் ஆம் எம் எம் என்பன முதலாயவற்றை அங்ஙனம் பகுத்தோதுதற்பயனும் அ னைவ வினையின்றி அய்யினசெய்தான்மேல் கீழுகின்ற கூறுதலுமே பற்றி "வினசெயன் மருங்கிற் காலமொழி வருகவும்" என்று இடைச் சொல்லோடு ஒதுதலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். என் னை? இவை தாங்கூறுவலென்றுபுரூத்தவற்றன்றும் ஒருபொருளான வற்றை வரைந்தகொண்டமையின் அவற்றலுரிபெனப்பட்டன.

முறைபிறழாமு = சாரணமின்றித் தான் லெபொருள் என் னுகிறத்தியபின்னர் அம்முறைபிறழ்ந்தாலுங் குற்றமில்வழியும் அம் முறையினையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதல்: அது "பெயர்ஐஒடுகு- லின் அது கண்ணினி யெனனு மீற்ற" என கிறுத்தமுறையாற்பற்றி எழுவாய்வேற்றமை இரண்டாவது முன்றாவதெனப் பெயர்க்கிடுத் தல். "அகரமுத னகரவிறுவாய்" எனவும் "கைக்கிணமுதலாப் பெரு க்கிணயிறுவாய்" எனவும் வழக்கியலானும் இலக்கணங்கையாலும்

உள் பொருள் விதத்தே எண்ணிவிறத்தாதவழியும் "அவற்றுள், அ இ உ எ ஒ" எனவும் "அவற்றுள், கலெ லோர்மினை கலென, தொழிய" எனவும் முறைபிறழாமற் கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

பிறனுடம்பட்டதானுடம்படுதல் = உள் பொருள் இன்றியு
ளும் வழக்கெலாற் கொள்பொருள் இதுவெனக்கூறுதல் : அது "ப
ண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மாபு" என்றும்போல்வனவற்றான் அறி
க. இனி, "மீயென மரீஇய விடம்வரை கையியும்" என்புழி மே
லென்பது இலக்கணமென்று எடுத்தோதியதனை மருஉவென்றமை
யின் அதுவும் அதன்பாற்படும். என்னை? முதனூனுட்பொண்டவா
றறிந்து மற்ற அதனைத் தான் இச்சொல் இன்னவாறாயிற்றென்று இ
லக்கணங்கூறுது உடம்படுதலின். மற்ற அதனை இனமென்பதெ
ற்றுக்கு? இதுதானே பிறனுடம்பட்டது தானுடம்பட்டதாகாதே.
முதனூலாகிரியன் உடம்பட்டதாகலினெனின், அற்றன்று; முதனூ
லாகிரியனைப் பிறனென்னுமையானும் முதனூலின் வழித்தாயிதா
லுள் அவன் உடம்பட்டதொன்று உடம்படுமென்று உத்திவகையாத்
கொள்ளாது முழுவதுஉங் கொள்ளுமாகலானும் அவ்வாய்பாடு கூற
லாகாதென்பது. இனி முதனூன் மேலென்பது மீயென மரீஇயிற்
றென்று விதத்தோதப்பட்டதனை அங்ஙனங் கூறுது மீயென மரீஇ
யிற்றென்று வானாது கூறினமையின் அதனை இனமென்று கொ
ண்டமென்பது. எனவே, ஈண்டுப் பிறனென்றது வழக்கினுள்ளோ
ரை கோக்கியாயிற்று. என்றற்கு ஒழிந்த வழிதலாகிரியனைப் பிற
னென்னுனென்னுமோயெனின் அவருடம்பட்டது உடம்பட்டதனாற்
பயந்ததென்னை? முதனூலிற் பிறழாமையால்செய்யுமாயினென மறு
க்க. அல்லதுஉம் இசைதானங் கூத்ததானம்பற்றிப் பிறன்கோட்கூ
றலென்பதனாற் பிறனென்னினன்றி இயற்றமிழக்கன்களே முதனூ
லாகிரியனைப் பிறனென்னுனென்பது. அஃதேல் வழக்குதால்செய்வா
ன் அவ்வழக்கினை வழங்குவாராய் பிறனென்னுமோயெனின் இல
க்கணமும் வழக்குமென இரண்டனாள் இஃதிலக்கணமாதலின் அவ்
வழக்கினுள் வழங்குவாராய் பிறனென்றல் அமைபுமன்றோவென்
பது. என்றற்கு அவருடம்பட்டது உடம்படுதல் உத்திவகையென்ப
தெற்றுக்கு? அஃது இயல்பேயுன்றோவெனின் அங்ஙனம் மரீஇயினு
ம் இலக்கணமென்பது திரிபில்லாதாகலிற் திரிபுபடும் வழக்கினை உ
டம்படுதல் இலக்கணமன்றாயினும் அது வழக்கினுள்ளார் வேண்டமாற்
ருளி இலக்கணமேயாமென்பதுகருத்து. அல்லாக்கால் என்னேபோல
எட்டுப்பையுந் தன் தன்மையான் உள்பொருளாகலும் வேண்டமென்
றோவென்பது.

இறத்தது காத்தலென்பது = முற்கூறியதோர் சூத்திரப்பொரு
ண்மை பின்னொரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல் : அது “பூங்கெழு
வி விநாயகர்க்கு முரித்தே” எனக் கூறிய பின்னர் “நட்பி னடக்
கை யாங்கலங் கடையே” என்றும்போல விலக்குதல். தூத்புறநா
டையும் ஒத்துப்புறநாடையும் அதிகாரப்புறநாடையும் போல்வன அ
தற்கு இனமெனப்படும். அவை “ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றிய
ல்பெனக் - கூறிய கிளவிப் பல்லா நெல்லா - மெய்த்தலைப் பட்ட வழ
க்கொடு சிவனி - பொத்தவை யுரிய புணரிய னியையே” எனவும் “பு
ள்ளி யிறுதி முயிரிது கிளவியுஞ் - சொல்லிய வல்ல வேணைய வெல்
லாம்” எனவும் வருவனபோல்வன.

எதிரதுபோற்றல் = வருகின்றசூத்திரப்பொருண்மைக்கேற்ப
“பூங்கெழுபொருண் முற்கூறுதல் : அது “ஈரூகு புள்ளி யகாமொடு நி
யையும்” என வருகின்றதனை நோக்கி “ஆற னுருபி னகாக் கிளவி-யீரூ
ககாமுடிக் கெடுதல் வேண்டும்” எனக் கூறுதலும். “பல்லோர் படர்
ச்சை முன்னிய தன்மை” என வருகின்றதனை நோக்கித் “தன்
மைச் சொல்லே யஃறினைக் கிளவிபென் - நெண்ணுவழி மருங்கின்
விரவுதல் வகையார்” என வழுவமைத்தலும் போல்வன. இனி, ஒரு
சூத்திரத்தானே “ஈரூகு, புள்ளி யகாமொடு கியையும்” என வருவ
தனை நோக்கிக் கூறிய “சூற்றொற் றிரட்ட வில்லை” என்றல் அதற்கு
இனமெனப்படும்.

மொழிவாமென்றல் = ஒருபயனோக்கி முற்கூறுதமென்றல் :
அவை “உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்” எனவும் “கடப்
பா டறித்த புணரிய லான” எனவும் “அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு
மெய்பெறக் கிளப்ப” எனவும் வரும். இங்ஙனங் கூறியதனாற் பயன்
குந்துகாவிற்றுக்கணன்றிப் புணர்மொழிக்குற்றிகரமின்றென்பதூஉம்
இனிப் புணர்மொழிக்குற்றுகரம் பெருவாவிற்கென்பதூஉம் அறிவி
ந்தலாயிற்று. “அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப”
என்பதூஉம் “அவ்வினி யேலா” என்றதூஉம் அவ்வினியிலக்கண
மென்றப் பயம்பீர் வந்தது. ஈற்றுப் பொதுவினாள் வினியேற்கு
மென்ற ஒதப்பட்ட பெயருள் இவை வினியேலாவென வினியிலக்கண
வேண்டினாலும் கீவராரபென்பது இயல்புவினியன்றென விலக்குத
லும்வினியிலக்கணமேயாதலானமென்பது. இனி, “மெய்பெறக் கி
ளத்த பொருள்வகைத் திணைக்கு - மைகார வேற்றுமைத் திரிபென
மொழிப்” எனவும் “மெல்லெழுத் தியற்கைச் சொல்லிய முறைநான்
கரும வென்னு மொற்று கும்மே” எனவும் வருவன அதன்பாற்

படும். என்னை? அவையும் முன்னர்ப்போய் மொழிவனவற்றை அடா
வீகின்றமையினென்பது.

கூற்றிறென்றல் = முற்கூறியதோர் இலக்கணத்தினை மற்றொரு
பொருட்டும் விதிக்கவேண்டியவழி அவ்வினக்கணத்தினை மீட்டு
ங் கூறுதல் மேற்கூறியவாற்றினுள் கொள்கவென்பான் அவைகூறினா
மென்று செலிழந்துபோதல் : அவை “கைக்கிளை முதலா மெழுபெ
ருந் திணையு - முற்கிளக் தனவே முறைநெறி வகையின” எனவும்,
“எனவகை யியனெறி பிழையா தாகி - முன்னுறக் கிளந்த முடியி
ன ததுவே” எனவும் வரும். இவை அகப்பொருட்டும் புறப்பொரு
ட்டும் ஒதிய இலக்கணஞ் செய்யுளுள்ளும் அவ்வாறெய்துவித்தவாறா
யிற்று. “முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே” எனவும் “மெய்
பெறு வகையே கைகோள் வகையே” எனவும் “மாத்திரா யளவு
மெழுத்தியல் வகையு மேற்கிளக் தன்ன வென்மனார் புலவர்.” என
வும் வருவன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? கைக்கிளை பெரு
ந்திணைக்கும் இவையே முதலென்றவானுந் திணையு வகைகளும்
போல்வன புறப்பொருட்டுங் கோடற்பயன்படா வைத்தமைபானும்
முற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்தும் பிறவாற்றாற் செய்யுட்டுப் பய
ன்படுமாற்றான் வேறுபட்டதல்லது அவை மேற்கூறிய மாத்திரையும்
எழுத்துமே என்றமைபானுமென்பது.

தான்றியிடுதல் = உலகுருதியின்றித் தன்னாலுள்ளே வே
றுருதியிட்டாடல் : அவை உயர்ந்தினை அடர்த்தினைபெனவும் கைக்கிளை
பெருந்திணையெனவுஞ் சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் வழக்கியலான
ன்றி ஆசிரியன் தானே ருதியிடுதல். வண்ணச்சினைச்சொன் முற்று
வினைச்சொல்லென ஆட்சியுங் ருதியீடும் ஒருங்குகிழ்த்தனவும் ஸி
னைபெஞ்சுகினவியும் பெயரொஞ்சுகினவியுமென்று ஆண்டு “ஆய் னாக்
து - நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி” எனக்குறியிடு
தலும் அது. “இரண்டாருவதே - பைபெனப் பெயரிய வேற்றுமை
க் கிளவி” எனவும் “முன்றறு மைத்தனாக் தோன்றக் கூறிய - வா
க்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி” எனவும் பெயர்கொடுத்தல் அதற்
கு இனமெனப்படும்.

ஒருதலையன்மை = “வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மி
கும்” எஃகுவிரித்தாற்போலாத இலக்கணங் கூறி ஒழிதல் : அது “கு
றியிதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி - புயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன்
மிசைத்தே” என்றக்கால் பாண்டும் ஒருதலையாக வாராத வருளுன்று
வருவது ஆண்டென்று கொள்ளவைத்தல். இனிச் சொல்லோத்தினை

ன் வேற்றுமையென்று ஒதப்பட்ட எட்டனாள் எழுவாய்வேற்றுமையினையும் வினாவேற்றுமையினையும் வேற்றுமையென்னுது எழுத்தோத்தினாள் அவ்வழியென்றல் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

முடித்ததகாட்டல் = சொல்லுகின்ற பொருட்டு வேண்டவன வெல்லாஞ் சொல்லாது தொல்லாரிரியர் கூறினான்று சொல்லுதல் : அது ஒன்றறிவது உற்றறிவதென்றற்கும் இரண்டறிவது உற்றுஞ் சுவைத்தும் அந்நியமென்றற்கும் முறைமைபாற் குத்திரஞ்செய்வான் அவை அவ்வாறுதற்குக் காரணங்கூறுது “நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினாரே.” என முடித்ததகாட்டல். “நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்டவாறே” என்றாற்போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

ஆண்கூறல் = இவ்வாரிரியன்கூற்து இதவெனக் கொள்ள வைத்தல் : அது “அம்மி னிறுதி கசைக் காலைத் - தன்மெய் திரித்து னொரு வாரும்” எனக் கருவியோத்திராட் சாரியை மகரம் பகரவருமொழிக்கட் திரியாதென்று போய்ச் செய்கையுள் வல்லெழுத்தினது இயற்கை மெல்லெழுத்தூதல் அறிவித்தற்கு அவ்வழியெல்லா மெல்லெழுத்தாருமெனச் சொல்லுதல்போல்வன. ஐயுற ஆதற்கும் இஃதோக்கும். “ஒம்படை யாணையிற் கிணத்தவற் றியலாத் - பங்குற யுணர்நென்மனார் புலவர்” என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்றுத் தன்கோட்கூறலோடு இதனினுடைய வேற்றுமையென்னையெனின், அது தந்திரஞ்செய்யும் பருதிக்கண்ணது, இஃது அன்னதன்றிப் புணர்ச்சிக்கட் சிறப்புடைய நின்மொழிவருமொழிக்குத் திரிபுபோலாதென்று கருவியாகிய இடைச்சொற்கையின் இத்தனைபயமையுமென்று ஆண்செய்தலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

பல்பொருட்டேப்பின் எல்லதகோடல் = ஒருகுத்திரத்துட் பயந்த சொற்றொடர் பலபொருட்டேற்றதாயினும் எல்லதகொள்கின்றொன்க் கருதி அவ்வாறுசெய்தல் : அவை “ஒருவ ரென்னும் பெயர் தீமைக் கிளவி - யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை” என்றவழி ஒருவ ரொன்பதொருசொல் தற்கண்ணே இருபாலானாயுக் தழீஇநிற்குமெனவும் அது கருவியாக இருபாலானாயுஞ் சொல்லப்படுமெனவும் கவர்த்தவழித் “தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்” என்பதனோடு படுத்தினோக்க இருபாலானாயும் ஒருசொல் தற்கட்டழிநி கீற்றலே எல்லதென்று கொள்ளவைத்தல். “தன்மெ னிறுதி யியற்கை யடங்கும்” என்புழி எழுத்தவிசாரமுடையதனைக் கிணத்து சாரியைக்கண்ணே இயற்கைகோடலும் அதன்பாற்படும். இதனை ஏற்புழிக்கோடலெனவும் ஒருபுடைச்சேறெனவுஞ் சொல்லுப.

தொகுத்தமொழியான் வருத்தனர்கோடல் = ஒருவாய்பாடு எடுத்தோதப் பலவாய்பாடு அதற்குவந்துபூண்டுமென்று வருத்துக்கொள்ளவைத்தல்; அது "செய்து செய்யுச் செய்பு செய்தெனச் - செய்யியச் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென - வவ்வகை பொன்பதம் வீனை பெஞ்சு கிளவி" எனவும் "காப்பி நொப்பி நூர்தியி னிழையின்" எனவும் ஒருவாய்பாடு தொகுத்த ஒதிபவாற்றானே பலவாய்பாடு வருத்துக் கொள்ளவைப்பதென்பது. செய்தென்பதனை நக்கு வந்து கண்டு நின்ற பாழப் போபெனப் பலவாற்றதனும் முற்றுவாய்பாடு பலவுமாகுதலும் இனிச் காப்பினென்றவழிப் புரத்தல் புறந்தரவேம்புதல் போற்றலெனப் பலவாக வருத்தலும் கண்டுகொள்க. "உருவென மொழியினும்" என்றதும் "இதன திதுவிற்து" என்றதும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

மறதலைகிதைத்துத் தன்றுணிபுரைத்தல் = ஒருபொருளின் ஒருவன் வேறுபடக்கொள்வதோர் உணர்வுதோன்றியக்கால் அவ்வேறுபாட்டினை மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற்கும் அறிவுறுத்தல். இது மறதலைகிதைத்ததுடைமையின் வானாது. தன்கோட் கூறலின் அடங்காதாயிற்று. உதாரணம் "மூவன பிசைத்த லோரொழுத் தின்றே" எனவும் "கீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய" எனவும் "ருன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்" எனவும் மூன்றுமாத்திரையான் ஒரொழுத்து உண்டென்பாரை விவகி வழக்கிபலான் இல்லையென்று தன்றுணிபு உரைத்தவாற. உயிர்மெய் வேறெழுத்தன்றென்பான் "புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு - முருவுரு வாசி யகரமொடுபிர்த்தலும்" எனவும் "மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே" எனவும் வேறுபாது கூறுதலும் அது. வழக்கினார் அறிபாதார்மாட்டு ஒன்றபோல இசைப்பனவாயிரும் அன்றென்று கூட்டமுணர்த்தினமையின் "மொழிப்படுத் திசைப்பினுக் தெரிந்துவே நிசைப்பினு - மெழுத்திய நிரியா" என்றதும் அதன்பாற் சார்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

பிறன்கோட்கூறல் = தன்னாலே. பற்றாப் பிறதற்குயருவதோர் இலக்கணங்கொள்ளுமாறு கூறுதல்; அது "அணையபு ருதுகன் மகர முடைத்தே - யிசையிட னருகுக் தெரியுங் காலை" எனவும் "அனவிறி திசைத்தது மொற்றிசை கீடலும்" எனவும் "பண்ணைத் தோன்றி வெண்ணுன்கு பொருளுங் - கண்ணிய புறனே காணுந் கென்ப" எனவும் இவை அவ்வதுறுட் கொள்ளுமாற்றான் அமைபு மென்றவாறாயின. "அனபிற் கோட லத்தனாற் மறைத்து" என்பது

அதற்கு இன்மெனப்படும். என்ன? அவர்மதம்பற்றி இவர்கொள்வதோர் பயனின்றாகலினென்பது.

அறிவாதுடம்படல் = தானுடைய இலக்கணத்தின் வேற்பட வருவன தான் அறிந்திலனாகக் கூறி அதன்புறத்துச் செய்வதோர் புறனடை: அவை "இளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும் - இளந்த வந் தியலா னுணர்ந்தனர் கொளவே" எனவும் "வருவ வுளவெனினும் வந்தவந் தியலாந் - நிரியின்றி முடித்த நென்னியோர் கடனே" எனவும் வரும். இறந்ததுகாத்தலோடு இதனிடையேற்றமுமென்பனை யெனின், இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருளாகியேனும், இஃது இன்னதன்றிக் சொல்லப்படாதபொருளாய்மேற் றுவி அதுவுந் தான் துணியப்படாதபொருளாகித் தான் துல்செய்த காலத்தே உள்வந்துள் ஒழியப்போயின உளவாயினும் கொள்கவெ ன்பான் வேறுபிறதோன்றினும் எனவும் வருபுளவெனினும் எனவுந் தேறாது அதன் ஐயப்பாடுதோன்றச் சொல்லுதலின் இது வேறெ ன்க. முழுதுணர்ந்தாற்கல்லது பழுதற்சொல்லலாகாமையின் அஃது அவையடக்கியல்போல்வதோர் உத்தியெனக்கொள்க. "குறியதன் மு ன்னத்த் தன்னுரு பிரட்டலு - மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப" எனவுஞ் "செல்வழி யறிதல்வழக்கத் தான" எனவும் வருவன அதற் கு இன்மெனவுணர்க.

பொருளிடையிதெல் = வேற்றுமைப் பொருளினைச் சொல்வி ன்றபொருண்மைக்கிடையே பெய்துசொல்லுதலும் சொல்வின்றபொ ருட்டு இயையுடையதனை ஆண்டுச் சொல்லாது இடையிட்டிப்போய் ப் பிரிதொருவழிச் சொல்லுதலும் போல்வன: அவை "முறைப் பெய ர்க் இளவி யெயொடுவரும்" என்றும்போலச் சொல்வின்ற உயர்நினை ப்பெயரிடை விரவுப்பெயர் பெய்துணர்த்தலும் போல்வன. வருவ னைக்கின்ற இளவியாக்கத்துள் ஓதாது எச்சவியலுட்போக்கி "அவை யல் இளவி மறைத்தனர் இளத்தல்" எனச்சொல்லுதலும் போல்வன. "தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும் - யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு - மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே" என்றவ ழுந் தானென்துமீ விரவுப்பெயரினை இடைப்பெய்து விலக்குதலும் வேற்றுமைக்கெனியோத்திதுட் கூறுது எஞ்சுகின்ற வேற்றுமைத் தொகைமுதலிய எச்சங்களை எச்சவியலுட் சொல்லுதலும் போல்வன லும் அதன்பாற் சார்த்தியுணர்க.

8

எதிப்பொருளுணர்த்தல் = தான் கூறிய இலக்கணத்திற் றில பிற்காலத்தத் திரிபுபுறனும் படுமென்பது முதற்காலம் முதலானும்

கொண்டெனார்ந்த சூரிசியன் எதிர்காலத்துவருவது கோங்கி அதற்கேற்
றதோர் இலக்கணமும் கூறிப்போதல்: "மகரத் தொடர்மொழி மயங்
குதல் வண்டி - னகரத் தொடர்மொழி பொன்பகி தென்ப- புகரத்,
கிளத்த வஃகினை மேன" என்று ஓதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்கா
ல்த்துக் குறைபவருதல் எதிர்பொருளொணப்பதும். அதனைத் தான்
உணர்ந்து "கடிசொல் லில்லைக் காலத்துப் படினே" என்று கூறவே
மும்கூறியபொருளினே வற்புறுத்தலாம் அதுவென்பது. இங்ஙனம் திரி
புபடுதல் அறிந்தே கூறுதலானும் எதிர்பொருளாகலானும் இஃதறியா
து உடும்பிதவினடங்காதாயிற்று. "பொய்யும் வழுவுச் தோன்றிய
பின்ன - னாயர் யாத்தனர் கரணம்" என்பதுஉம் அதன்பாற்படும்.

சொல்லினெச்சஞ்சொல்லியங்குணர்த்தல் = சொல்லினுற்
றலாற் பெறப்பதும் பொருளினையும் எடுத்தோதியங்குக் கொள்ளவை
ததல்: அது "எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லில" என்புழி எல்லாமென்
பதனை எச்சப்படுத்தற்காகாதன இருபத்தாறு கொண்டவழியும் அதனை
எடுத்தோதிற் சிறப்பின்றென்று கொள்ளற்க என்பது இதன்கருத்து.
எச்சவியலுட் கூறிய பொருள் அகத்தோத்துக்கூறிய பொருளோடு
ஒப்பக்கூறுதலும் அதன்பாற்படும். மொழிந்தபொருளோடொன்றவய்
வயின்மொழியாததனை முட்டின்றுமுடித்தலோடு இதனிடையேற்று
மையென்னையெனின், அஃது எடுத்தோதப்பட்ட பொருட்கண்ணதெ
னவும் இஃது எடுத்தோத்தினோடு ஒக்கும் எச்சப்படவையத்துக்கொள்
ளும் இலக்கணங்கொனவும் அதனோடுதனிடையேற்றமையுணர்க.

தீத்துபுணர்ந்துணர்த்தல் = உன்பொருளல்லதனை உளபோலத்
தத்து கூட உணர்த்தல்; அவை "அளபெடை யசைநில யாகலு முரி
த்தே" எனவும் "குறியினை யுகர மல்வழி யான" எனவும் கூறுங்கா
ல் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவும் குற்றகரத்தினைக் குற்றெ
ழுத்துப்போலவும் ஒதுதல் போல்வன. "மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளி
யொடு கிணயல்" எனவும் "மெய்யுயிர் கீங்கிற் றன்றரு வாகும்" என
வும் மேற்கூறிய புள்ளியினையே ஒருபயனோக்கி மீட்டும் புள்ளிபெ
றுமெனக் கூறுதல் அதற்கு இனமெனப்பதும். "சூறமையு ரெடுமை
யு மனவிற் கோடலிற் - ரொடர்மொழி யெல்லா ரெட்டெழுத் தியல்"
என்பதேபற்றி "மொடியதன் முன்ன ரொற்றமெய் கெடுதலும்" என்
புழித் தொடர்மொழியே ரெட்டெழுத்தாக்கிக் கோடலும் அது.

ஞாபகங்கூறல் = குத்திரஞ் செய்யுங்கால் அதற்கு ஓதிய இலக்
கணவகையானே சிலவகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவும் காலதவின்
றிப் பொருளானிவிளங்கவுஞ் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாக வலித்து

பெய்து மற்ற அதனானே வேறுபுலபொருளுணர்த்தல்: அது "மெய்
பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே * * * உணர்ந்திடு னோ" என
வருதல். இதனாற்கொண்ட பொருள்மையெல்லாஞ் செய்யுளியலுட்
காட்டப்பட்டன. "எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி-
யகில னிறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே" என்றும்போல்வன அ
தற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

உய்த்துக்கொண்டணர்த்தல் = ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லி
யக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொரு பொருளினையும் கொணர்க்கு
கொண்டறியுமாறு தோன்றச்செய்தல்: அவை "கெட்டெழுத் திம்பரு
ந் தொடர்மொழி யீற்றல் - ருற்றிய லுகரம் வல்லா றுர்த்தே" என
இடனும் பற்றுக்கோடுங் கூறி அதனான் ஈது ஆக்கங்கோடலும் "ருத்
றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி - னொற்றிய நகரம்சைநகரமொடு
முதலும்" என முதலாக்கங்கூறியதனானே இடனும் பற்றுக்கோடும்
அதுவேயெனக்கோடலும் போல்வன. பெயர்க்கினக்கு ஒதிய இலக்
கணம் ஒழித்தசொற்குஞ் செவ்வனஞ் செல்லுமென்று கோடல் அ
தற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன. மற்று ததலியதறிதலோடு
இதனினிட வேற்றமைமையென்னையெனின், அது வானாது பயமில
கூறியதுபோலக் கூறியவழி இவ்வாறுகூறியது இன்னதாகருத்துப்
போலுமென்று அறியவைத்தலும் உகாவகையானும் ததலியதறியச்
சொல்லுதலுமாம். இஃது அன்னதன்மி அச்சுத்திரத்தன்னுள் ஒரு
பொருள் பயத்ததன்மையும் பின்னொருபொருள் பெறவருதலின் இது
வேறென்பது. மற்று ரூபங்கூறலோடு இதனினிட வேற்றமைமெ
ன்னையெனின், பயமில்லதுபோலவும் அரிதும் பெரிதுமாகவும் இயற்
றியினிதுஞ்சிறிதுமாக இயற்றாது சூத்திரஞ்செய்தல் வேறபாடே கீமி
த்தமாகத் தோற்றிக்கொள்வதோர் பொருள்பெறவைத்தலின் இதுவும்
வேறெனப்படுமென்பது.

மெய்ப்பட நாடிச் சொல்லிய அல்ல பிற அவன் வரினும் = உ
ய்த்துக்கொண்டணர்த்தலோடு மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் இச்சூத்திர
த்தன் எடுத்தேறிய பொருள்வகையான் ஆராய்த்தசொல்லப்பட்ட
யிவன்றே! அங்கனஞ் சொல்லாதன பிறவும் இத்துலுள் வரினும்:
சொல்லிய வகையாற் கருங்க நாடி உத்தியகையென வருத்துக்கொ
ண்டி ஒதிய முப்பத்திரண்டு பருதியான் அடங்குமாறு ஆராய்த்த: ம
னத்தின் எண்ணி மாசுறத்தெரிந்துகொண்டு = ஒதுப்பட்ட உத்தியலவும்
ஒருங்குவரினும் உன்னத்தாற் தென்னிதின் ஆராய்த்த மயக்கத்தீர வே
றுவேறு தெரிந்து வாகுகிக்கொண்டி: இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல்

வேண்டும் = மூப்பத்திரண்டற்கும் ஏற்றவகையான் இனஞ்சார்த்தி
மற்று அவற்றை இன்னதினவெனப் பெயர்கூறல்வேண்டும் அங்ங
னத் தொகின்றவழியும் வேறுவேறுகொண்டு; தனித்தரு புலவர்
கூறியதானே = தலைமைசான்ற ஆசிரியராத் கூறப்பட்ட தால். ஏ-று.
என்னிய மூப்பத்திரண்மெல்லன தோன்றினும் அவற்றுள் அடக்கி
அவைதாம் ஒருங்குவரினும் வேறு தெரிந்து இனந்தோறுஞ் சேர்த்து
தலை அவாவிற்கும் ஈண்டு ஒதிய தாலென்பது கருத்து.

சொல்லிய அல்ல பிற அவன் வருமாதும் அவை சொல்லிய
வகையாத் சுருங்காடி இனத்திற்சேர்த்துமாதும் மேற் காட்டப்பட்
டன. இனி ஒருங்கு பலவுத்திவந்தவழி உள்ளத்தாத் தெள்ளிதினெ
ண்ணித் தெரிந்தகொண்டு இனத்திற்சேர்த்ததல் வருமாறு;—“அன்
ன பிறவுங் கொத்த வல்ல - பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ - முரி
ச்சொ லெல்லாம் பொருட்டுறை கூட்ட - வியன்ற மருங்கி னெனை
த்தென வறியும் - வரம்புதமக் கின்மையின் வழியினி கடைப்பிடித் -
தோம்படை யானையிற் கிளந்தவற் றியலாத் - பங்குற வுணர்த லெ
ன்மனார் புலவர்” என்றவழி, “அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல - பன்
முறை யானும் பரந்தன வருஉ - முரிச்சொல்” என்பது இறந்தத
காத்தலாம். என்னை? இசையுங் குறிப்பும் பண்புமேயன்றிச் சேர்த்தியு
ம் புனிதும் போவ்வன வேறும் உன, எடுத்தோதப்பட்டன எனவும் எ
டுத்தோதாது இசையுங்குறிப்பும் பண்புமன்றிச் சேனென்றுத் தொறு
வென்றும் வருவன உனவென்றும் கூறினமையின். “வரம்புதமக்கி
ன்மையின்” என்பது எதிர்பொருளுணர்த்ததும் அறிபாதுடன்பட்டது
மாம். “ஒம்படையானை” என்பது ஆணைகூறலாம். இங்ஙனம் ஒரு
குத்திரத்துட் பல வந்தவழி ஒன்றே உத்தியென்றுணராத மனத்
தினெண்ணி மாசறத்தெரித்தகொண்டு இவ்வாற்றான் இனத்திற்சே
ர்த்தக என்றான் ஆசிரியனென்பது.

“மரபுநில திரிபா மரிட்சிய வாசி - யுணர்பி துறா மீருவகை
நிலை” என்பது முதலாக இத்தனையும் வழக்குதலிலக்கணங் கூறி
னான், எழுவத்தெழுந்த செய்யுளின் இதுவும் ஒன்றாயலின் இதனைச்
செய்யுளியலிற் கூறினான், ஈண்டு மரபுகூறல்வழி ஒழிந்த செய்யுட்டுப்
போலாது தாலிற்குப் பொருட்படைப்பாபிய யாப்புக் குற்றங்களும் உத்
திவகையுங் கூறல்வேண்டுதலிற் கூறினென்பது. அங்ஙனங் கூறு
க்காற்பாட்டிள் மரபு கட்டுணர்போலவுங் கட்டளை அரங்கின்றி வட்
டாடிபது போலவும் வரம்பின்றி வேண்டியவாறு தவ்செய்தல் லிலக்கி
ன்றவான் தெளிதும். செல்லவே, எழுதோரானிய முடுகியலடியானும்

எத்தனையும் நீண்டதோர் வஞ்சிப்பாட்டானும் பிறவும் வேண்டிய
வாறஞ் சூத்திரஞ்செய்தலும் ஒருவன் பெயரினை அவ்வச்சூத்திரச்செய்
புளுட் சார்த்தவகையாற் பெய்துகூறலும் உணர்த்தப்படும் பொருளி
னை முதலூலுட் கிடந்தவாறுபோலாது மாபுகின்றியச் செய்தலும்
கால்வகை யாப்பொடு மாறபடச்செய்தலும் வேண்டியவர்வேண்டிய
வாற்றாற் றெப்பொருள்களை வேறு தோற்றிக்கொண்டு தூல்செய்தலும்
விவக்கின்றுகல் படுமென்பது.

இனி உத்தியகையும் அவ்வாறே இன்றியமையாதனவெனப்ப
டும். என்ன? உணர்த்தப்படும் பொருள் இதுவென்று அறிவித்த
லும் எழுத்துச்சொற்பொருளைப் பகுத்துக்கொண்டு அதிகாரஞ்செ
ய்தலும் உணர்வு புலங்கொள்ளுமாற்றாற் தொகுத்துக்காட்டலும் மற்
லு அவற்றை வகுத்துக்காட்டியவழிப் பயனில்கூறலென்று கருதாமல்
அது தன்னோர்பயம்படச்செய்தலும் முதலூலாயினவெல்லாம் தூற்
பொருளுணர்த்தற்குக் கருவியுஞ் சூத்திரச்சூத்திரக்கேதவாகலும்
உடைமையின் அவையும் வேண்டப்பட்டனவென்பது. இனி அவ
ற்றை இத்தனையென வகையறுக்கால் எத்தனையும்பலவாழி இசு
தோதெலும் வழிதான் முதலூல்வழித்தன்றாகலும்படும். மூப்பத்து
முன்றெழுத்தென்றாலுமே அப்பெற்றித்தன்றி அறுபத்தாறுகக்
கொள்ளவைத்தானென்று உத்திகூறலும் உடம்படப்படுவானாதல்
செல்லுமென மறுக்க.

இனி, தனித்தரு புலவர் கூறிய தூல் என்றதானே, பா
யிரச்செய்யுளுஞ் சூத்திரச்செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும்
பெற்றுவருதலும் அவ்விருபாவும் பெற்றுவருதலும் பாட்டுப்போல எல்
லாவுறப்பும் பெறுதற்குச்செல்லாவென்பது உம் மாத்திரமுதலாகப்
பாவீரக வர்த பதினென்றம் வண்ணங்களுள் ஏற்பன கொள்ளி
னங் கொள்ளுமெனவும் பாப்புறப்புக்கொள்ளுங்கால் கண்டோதிய
மாபுங்கொள்ளப்படுமெனவுங் கொள்க. உணர்ச்சும் காண்டுகைக்கும்
இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறித்துகொள்க.

இன்னும் தனித்தரு புலவர் என்றதானே தத்திரமுஞ் சூத்
திரமும் விருத்தியுமென மூன்றாம் ஒருவரோயன்றி ஒன்ற ஒருவர் செ
ய்தலும் இரண்டு செய்தலும் பெறப்படுமென்றதும், ஒருசாலை மாணு
க்கருந் தம்மாசிரியருந் தம்மிடை தூல்கேட்ட மாணுக்கரும் பாயிரஞ்
செய்யப் பெறுபவென்றதும், பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமு
மென அப்பாயிரத்தாம் இரண்டாமென்றதும், ஈனோன்றன்மையும்

நதலியற்கையுங் கொள்வோன்றன்மைபுங் கோடன்மாபுமென்ற கா
ன்குறப்புடையது பொதுப்பாயிரலென்றதும், அதன்வழியே கூறப்
படுஞ் சிறப்புப்பாயிரந்தான் எட்டிலக்கணமுடைத்தென்றதும், அவை
ஆச்சியோன்பெயரும் வழியும் எல்லையும் தாற்பெயரும் யாப்பும் ததலிய
பொருளுங் கேட்போரும் பபறுமெனப்படுமென்றதும், அவைதாம்
அந்தென்றியமையாவெனக் கொள்ளப்படுதலுங் கூறிமுடிக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தானே தாலிலக்கணம் ஒருவகையான் உண
ரப்பலும், பொதுப்பாயிரத்தானே ஆசிரியரும் மாணுக்கரும் தூலுணா
த்தலும் தால்கேட்டலும் மாசறவறிந்து உணாநாடாத்தவாராப. அத
னானே இவை தான்முகத்தினின்று நிலாவுமென்பது. (ககஉ)

“நுண்மா னுழைபுல மில்லா னெழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.”

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பிழனடி
பல்காற் பரவுது மெழுத்தொடு
சொல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே.

—●●●●—

மரபியன் முற்றம்.

பொருளதிகாரம் முற்றம்.

தொல்காப்பியம்

நச்சினூர்க்கினியம் முற்றம்.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

—●●●●—

பிழைதிருத்தம்.

இஃ பிழைதிருத்தங்கள் தம்மிலே தாமே புலப்படுவனவற்றை காட்டுக. காட்டியவற்றை ஆகை வாகித்தற்கு முன்னே ஆகக் காங்குக் குறித்துக்கொள்ளின் மிக உபயோகமாகும். .

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௬	௧௦	ரத்திரத்	ரத்	௨௦௩	௨௫	முன்	முன்
௬	௫	ணனிந்த	ணனிந்த	௨௦௫	௮	பெடுப்	பிடுப்
௨௨	௩	மருங்	மருங்	௨௦௫	௨௫	பேம்	மேம்
௬௮	௩௪	தேவனே	தேவனே	௨௦௮	௩௩	ணிஇய	ணிப
௬௮	௩௫	அகனை	அகனை	"	"	ரத்த	ரத்தை
௬௯	௬௬	தித்து	து	"	௩௪	சேவலன	செல்வா
௬௨௦	௪	கிணா	கிண	"	"	யற்கே	ய்தே
௬௩௦	௬	வந்து ஓர்	வந்தோர்	௨௧௦	௬௩	னென	னென
"	௬௨	ததி	ததிர்	௨௧௨	௬	பாரதி	பாராத
௬௩.௬	௨௩	கப்	கவப்	"	௩௫	ர்நோக்கா-	ராகுக்கா
௬௩.௩	௩௫	யினெ	யெ	௨௧௦	௬௬	வதை	தை
௬௩.௪	௬௮	திர்த்	ததிர்த்	"	௨௩	"	"
௬௩.௫	௬	வும்அன்றி	வாம். இனி	௨௧௬	௬	பொறை	புறை
"	௧௦	வும்	பாவும்	௨௧௭	௬௩	"	"
௬௫௪	"	தர்த்	த	"	௬௬	ள்யாப்	ளயர்ப்
௬௬௮	௨௭	தோர்	தோர்த்	௨௧௬	௨	கழந்து	கழாது
௬௭௩	௨௩	பாரத	பார்த்த	௨௪௦	௬	ரான்	ரான்
௬௭௫	௬௭	வவ்வுத	வருருவ	௨௪௬	௨௪	டித் தென்	டி. தன்
௬௮௬	௩௬	டாது	டா. தும்	௨௪௩	௬	வந்துண்	வந்துள்ள
௬௯௦	௨௬	பாமந்தொ	யத் தோ	"	௬௪	வெண்ணை	வெண்ணை
"	௨௫	வெறு	வெறு	௨௪௬	௩௨	டெட்	டெட்
௬௯௩	௩௬	முந்தொ	முடைந்து	௨௪௮	௬௮	பாற் கை	பா. றகை
௬௯௪	௨	அதனை	அனை	"	௨௫	கானளி	காலி
"	௬	ஞெயர்க்	ஞெய	௨௪௬	௬	யேன்	யன்
"	"	கல்ல	கலத்த	௨௫௦	௬	ளவர்	ளவர்ப்
௬௯௫	௬௭	வாகை	வகை	௨௫௬	௨	தளவின	தளவின
௬௯௬	௬	பெயம்	பே பெயம்	"	௨௬	ட்டி	ட்டிந்
௬௯௮	௨௬	பராவற்	பார்வற்	௨௫௨	௭	மென்க.	என்றதன்பி
"	"	சாச்	சாச்	ன் உம்மைபான் வகைபாப்பலெனக்			
௬௯௯	௩௫	பவா	பவார்	க. தும் இடனும் உண்டென்றவாறு			
௨௦௨	௨௪	மன்னெ.	மன்னெ	எனச்சேர்க்க.			

பக்கம்.	வரி.	பிறழ.	திருத்தம்.	பக்கம்.	வரி.	பிறழ.	திருத்தம்.
உரு	௮	லாகம்	லாகவம்	௩௨௬	௧௦	பட	பட-
"	௧௧	பெரிய	பெயரிய	௩௩௮	௩௧	விடா	விடாஅ
"	"	காலா	கவா	௩௪௧	௨௮	-திறப்பட	திறப்பட
௨௪௨	௧௪	காண	கா, ண	௩௪௨	௮	போலா	போலர்
"	௨௩	செய்இ-யர்	செய்இயர்-	"	௧	துறி	தறிஇ
"	"	டயர்	டயர்	௩௪௪	௨௬	மேன்	என்
௨௪௪	௩	உணாக்	உணாக்ரு	௩௪௮	௧௪	சொற்	சொற்
"	௪	வாழி	வாவாழி	"	௨௩	ஞொ	ஞொ
"	௨௦	தேறலர்	தேறலர்	௩௮௨	௧௧	மகளும்	சேளும்
௨௪௬	௨௧	ர்த்தலா	ரத்தலர்	௩௮௪	௮	செய்	செய்
௨௪௭	௧	ரிஇப்	ரிஇய	"	௨௨	னர்த்	னர்த்
"	௨௪	கைதை	துவ்வை	௩௮௭	௨௧	கீர்து	இறதுனி
௨௪௨	௧௭	தேக	தேன	"	௨௭	டெள்ளி	டெள்ளி
௨௪௪	௮	யின்,	யின்,	௩௮௮	௩௦	அவன்	அவன்
௨௪௮	௨௪	முள்ளே	முள்ளே	௩௮௯	௧	மறைந்	மறந்
௨௪௯	௧௧	தொழி	தொழி	"	௨௩	வலவில்	வலவில்
௨௬௨	௨௩	மகனே	மகனே	௩௯௦	௧௭	மெய்யி	மெய்யி
௩௦௨	௧	த்தனை	த்தனை	"	௨௮	வென்றி	வென்றி
௩௦௪	௧௮	மயங்கி	மயங்கிச்	௩௯௧	௭	யனர்த்	யனர்த்
௩௧௨	௨௮	தர்பா	தர்பா	௩௯௩	௮	வைஇ	வைஇய
௩௧௩	௧௩	வனமுங்	வனமுங்	௩௯௭	௩௨	சிறப்	சிறைப்
௩௧௪	௮	இறப்பும்	இறப்ப	௩௯௯	௩௦	இய	முனைஇய
"	௧௧	மல்லம்	மல்லம்	௩௯௨	௩௧	புல்லிசை	புல்லிசை
௩௧௮	௨௦	யிடை	யிடை	௩௯௩	௨	வாய்தன்	வாய்த்தன்
"	௨௧	மறி	மறி	௩௯௪	௮	அவற்	அவற்
௩௧௯	௭	இனி, "யா	"இனி,யா	"	௨௮	லாவென்	லாவென்
௩௨௦	௩௧	மரங்	மரங்	"	௨௭	தக்காய்	தத்தாய்
௩௨௮	௨௧	னிவனெ	னிவனெ	"	"	எய்தி	எய்தி
௩௨௯	௮	தென்னி	தென்னி	"	௨௮	வதறி	வதறி
"	௨௮	ருய்	ருய்	"	௩௦	வன	வன
௩௨௭	௭	சுற்ற	சுற்ற	"	௩௧	லிய	லியன்
"	௧௪	வாற்ற	வாற்ற	"	௩௩	அறுத்	அறுத்
"	"	மாற்	மாற்	௩௯௧	௨௩	யின்ற	யின்ற
௩௨௮	௩	சார்த்தம்	சார்த்தம்	"	௨௮	பந்திக்	பந்திற்
"	"	மொன்ற	மொன்ற	"	௨௧	இறும்பு	இறும்பு
"	"	மாமா	மாமா	௩௯௦	௩௧	வேடு	வேடு
௩௨௯	௧	மகன்-	மகன்	௩௮௩	௩௩	மருஞ்சி	மருஞ்சி
"	"	-திறப்	-திறப்-	௩௮௪	௨	துமெம்	துமெம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௮௬	௪	மெங்	மெம	௩௮௬	௩௬	னனும்ப்	னப்
௩௮௭	௨௦	தொட்டி	தொட்டி	௩௮௭	௩௭	வமும்	வமும்
௩௮௮	௨௪	கொன்	கொன்	௩௮௮	௨௮	காபி	காப்பி
௩௮௯	௩	கல்லா	கல்லா	௩௮௯	௩௯	தாவுஞ்	தாவுஞ்
௩௯௦	௨௮	தரப்	தரப்	௩௯௦	௪௦	யிருஞ்	யிருஞ்
௩௯௧	௩௨	மனா	மனாக்	௩௯௧	௪௧	சென்னே	சென்னே
௩௯௨	௩௪	செய்வ	செய்வ	௩௯௨	௪௨	செய்தி	செய்தி
௩௯௩	௩௬	சம்பற	சம்புற	௩௯௩	௪௩	முன்னா	முந்தா
௩௯௪	௪௦	கதறுப	கதறுப	௩௯௪	௪௪	கொ	கொ
௪௦௧	௪௪	முரிவா	முரிவா	௪௦௧	௪௮	தினா	தினா
௪௦௨	௪௮	நல் -	- நல்	௪௦௨	௪௯	விராய்	விராய்
௪௦௩	௪௯	சிறுவின்	சிறுவின்	௪௦௩	௫௦	டம்மு	டம்மு
௪௦௪	௫௦	மன்னன்	மன்னன்	௪௦௪	௫௧	கால்மு	கால்மு
௪௦௫	௫௧	சேர்,	சேர்	௪௦௫	௫௨	கொத்த	கொத்த
௪௦௬	௫௨	அவனைப்	யானை	௪௦௬	௫௩	யுருமுக	யுருமுக
௪௦௭	௫௩	மிசைந்த	பிசைந்த	௪௦௭	௫௪	சேற்றா	சேற்றா
௪௦௮	௫௪	கார்கு	கார்கு	௪௦௮	௫௫	கொருட	கொருட
௪௦௯	௫௫	புறத் தா	புறத் தா	௪௦௯	௫௬	கொனும்	கொனும்
௪௧௦	௫௬	மன்	பின்	௪௧௦	௫௭	கொரு	கொரு
௪௧௧	௫௭	அரக்	அரிக்	௪௧௧	௫௮	கொரு	கொரு
௪௧௨	௫௮	டாலி	டாலி	௪௧௨	௫௯	கொரு	கொரு
௪௧௩	௫௯	என	என	௪௧௩	௬௦	கொரு	கொரு
௪௧௪	௬௦	அவர்	அறிவர்	௪௧௪	௬௧	கொரு	கொரு
௪௧௫	௬௧	தனின்தம்	தனின்தம்	௪௧௫	௬௨	கொரு	கொரு
௪௧௬	௬௨	நந்த	நந்த	௪௧௬	௬௩	கொரு	கொரு
௪௧௭	௬௩	சுபுற்	சுபுற்	௪௧௭	௬௪	கொரு	கொரு
௪௧௮	௬௪	து * * *	துப்	௪௧௮	௬௫	கொரு	கொரு
௪௧௯	௬௫	வொயு	வொ - யு	௪௧௯	௬௬	கொரு	கொரு
௪௨௦	௬௬	* * * மா	மா * * *	௪௨௦	௬௭	கொரு	கொரு
௪௨௧	௬௭	நாம	நாம	௪௨௧	௬௮	கொரு	கொரு
௪௨௨	௬௮	வும்	அம்வரும்.	௪௨௨	௬௯	கொரு	கொரு
௪௨௩	௬௯	மகன்	மகன்	௪௨௩	௭௦	கொரு	கொரு
௪௨௪	௭௦	நன்னா	நன்னா	௪௨௪	௭௧	கொரு	கொரு
௪௨௫	௭௧	"	"	௪௨௫	௭௨	கொரு	கொரு
௪௨௬	௭௨	"	"	௪௨௬	௭௩	கொரு	கொரு
௪௨௭	௭௩	உமவ	உமவ	௪௨௭	௭௪	கொரு	கொரு
௪௨௮	௭௪	மனா	மனாப்	௪௨௮	௭௫	கொரு	கொரு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நிறுத்தம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நிறுத்தம்.
எகஎ	௩௨	கின்	கிற்	௮௦௧	௧௩	கூறி	கூறிப்
எ௨௧	௨	ரினலம்	ரினலம்	௮௦௨	௧௧	வற்று	வற்று
எ௩௮	௧௮	வென்ற	மென்ற	"	௧௨	தறுபி	தறுப்பி
எ௪௩	௩௩	பாவென்	பாவின்	௮௦௩	௨௪	கலத்	காலத்
எ௫௧	௨௩	யலென்	யலென்	௮௦௪	௩௪	லாது	லாது
எ௬௧	௪	பாத்	பாத்	௮௦௫	௩	பிப	பிப
எ௭௮	௧௧	கிழ	கிழ	௮௦௬	௧௦	வராம்	வராம்
எ௮௮	௨௩	ராய்ச்சி	ராய்ச்சி	௮௦௭	௧	வேனற்	வேனிற்
"	௧௧	தன்	தன்	௮௦௮	௨௪	கறலாம்	கறலாய்
எ௯௧	௩௦	கிளவி	கிளவி	௮௦௯	௩௩	எப்பெ	எப்பொ
"	௩௦	தேயத்	தேயத்	௮௧௦	௧	றகல்	கறல்
எ௧௦	௩	முறைமை	முறைமை	"	௮	னாவல	னாவலா
எ௧௧	௨௩	முன்னிர்	முன்னிர்	"	௨௮	மருவ்	மருவ்
எ௧௨	௧	ருவண்ண	ருவண்ண	௮௧௧	௧௧	ஒம்ப	ஒம்ப
எ௧௩	௧௩	கிண்செ	கிண்செ	௮௧௨	௨௩	"	"
எ௧௪	௧	எய்	எய்திய	௮௧௩	௧	காடாத்	காடாத்